

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kalbin Ateşi

Rita
Hunter

*Hayallerini ve geleceğini kaybeden kız kardeşinin
intikamını almak isteyen bir kadın...*

*Yakın geçmişte yaşadıkları yüzünden kalbi kırılan kuzeninin
yeni bir hata daha yapmasını önlemeye kararlı bir adam...*

Ve ikisini bir araya getiren kader...

İskoçya kırsalındaki küçük çiftliğinde koyun yetiştiren Davina Murray, sevdiği erkek tarafından masumiyeti çalınarak terk edilen kardeşinin hayatının en büyük hatasını yapmasının önüne geçememiştir. Ancak onun hayallerini çalan adamın hiçbir şey olmamış gibi pıriltılı yaşamını sürdürmesini kabul etmeyecektir.

O halde... Sadakat, kararlılık ve öfkenin yol gösterdiği bir planın, tatlı dil, ölçülü bir hafifleşmeyle, çalışılmış bakışlar ve biraz da cesaretle süslendiğinde uygun dozda bir intikama dönüşmesinin önüne geçebilecek ne tür bir engel olabilir ki?

Belki sadece korumacı bir kuzen...

Abbey Kontu Stephan Ramsey kuzeninin hayatına aniden giren bu çarpıcı kadının bir şevlerin peşinde olduğunu farkındadır. Tekrar kalbinin kırılmasını istemediği kuzenini korumak için Davina Murray'nin cazibesine kalkan olarak kendi tecrübesini öne sürdüğünde ikisi arasında patlak veren savaş, kısa sürede *kalplerini ateşe* verecek bir serüvene dönüşecektir.

Rita Hunter

Kalbin Ateşi

ATEŞ DİZİSİ III

epsilon®

Birinci Bölüm

Gitme...

Sıcak havalarda dertler insanın gözüne her zaman daha küçük ve gösterişsiz gelir... Mayıs ve Haziran aylarında.. Ya da dalların yapraklarla süslü olduğu ve rüzgârın kemikleri sızlatacak kadar şiddetli esmediği herhangi bir zamanda...

Ne var ki Kasım her zaman kasvetlidir.

Davina Murray ahşap çerçeveli pencereden sisli manzarayı izleyen kardeşine şefkatle baktı. Alina hasta ve güçsüzdü. Başak sarısı saçları mat, cansız ve kirden keçeleşmişti. Uçuk pembe elbisesi kaybettiği kilolar yüzünden üzerinden düşecekmiş gibi duruyordu. Yine de onu acınası gösteren çok daha farklı bir şeydi... Alina sanki orada değildi. Bu şekilde bomboş bakmaya devam ettiği sürece tamamen silikleşip yok olacaktı gibi geliyordu Davina'ya.

Konuşmadan geçen bir gün daha kararmak üzereydi ve dışarıdaki kasvet küçük evlerini çoktan ele geçirmişti. Davina ürperdi ve belki de bininci kez aklından onun için yapabileceği bir şey olup olmadığını geçirdi. Bir sürü ihtimal vardı ama Alina'da ümit veren bir ışık göremeyeceğini biliyordu. Lanet olsun, üç haftadır tek kelime dahi etmemişti. O olaydan beri... Karnında-ki bebek öldüğünden beri.

İki ay önce terk edildiğinde hamileydi. Sonra onu terk eden pisliğin nişanlanmak üzere olduğu haberini almıştı. Perişan bir halde en son yapması gereken şeyi yapmış ve bebeğini düşür-

menin bir yolunu bulmuştu. Davina ona olan şeyden de, bunun onun başına gelmiş olmasından da nefret ediyordu.

Konuşmayı denemiş, ona defalarca hatanın kendisinde olmadığını anlatmaya çalışmıştı. Ancak bundan kendisi bile emin değiken kardeşini ikna etmesi mümkün olmamıştı. *Her neyse* diye düşündü. Artık bir önemi yoktu. Elini onun elinin üzerine koymak için uzattığı sırada Alina hafifçe başını çevirdi ve üç hatanın ardından ilk kez konuştu.

"Bundan sonra manastırda yaşayacağım."

Davina doğru duyduğundan pek emin değildi. Başını iki yana salladı ve temkinli bir şekilde, "Anlamadım," dedi.

Dikkatini yeniden manzaraya veren Alina'nın bir zamanlar pembenin en tatlı tonlarındayken şimdi teni gibi solgun görünen dudaklarının arasından kupkuru sözcükler döküldü. "Anladığına eminim. Sen her zaman çok zekiydın Davina."

Alina espi yapma konusunda her zainanki gibi berbat. Davina belli belirsiz gülümseyerek onun elini avuçlarının arasına aldı. "Hayır, Alina. İzin vermiyorum. Annem ve babam öldüğünden beri birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey olmayacağı konusunda anlaşmıştık."

"Kararım kesin. Yaptıklarımın bedelini kendi başıma ödemem gerekiyor. Bu sabah manastırdan beni beklediklerini belirttin bir mektup aldım. En kısa zamanda ayrılacağım." Sesi o kadar bezgin çıkıyordu ki konuşmak için kalan enerjisini kullanıyor gibiydi.

"Emrivaki yaparak elimi kolumu bağlayacağını düşünüyorsan yanılıyorsun Alina," dedi Davina çileden çıkarak. Koltuktan fırladığını fark edince Alina'yı ürkütme korkarak usulca yerine oturdu ve nereye koyacağını bilemediği ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. "Bak Alina... Kendini kötü hissetmeni anlıyorum ama hayatını artık değeri kalmamış gibi bir kenara atamazsın."

Alina'nın güvercin grisi gözlerinde ablasına hissettiği sevgiyi yansıtan sıcak bir ifade belirdi. "Davina... Artık benden sorumlu değilsin."

"Çok saçma, sen benim küçük kardeşimsin."

Alina başını iki yana salladı. "Manastır yedi koyun bağışımıza memnuniyetle kabul etti. Yarn..."

Davina tekrar ayağa fırladı. "Yedi koyun mu? Elli yedi koyunumuzun yedisini manastıra mı bağışladın? Delirdin mi sen?"

"Sen bugün katlarını seversin. Elliden memnun kalırsın diye düşünmüştüm."

"Koyunlar söz konusuysa hayır!" Elini alına bastırıp ve sakinleşmek için kendine birkaç saniye tanıdı. "Lanet olsun Alina... Beyinsiz koyunlar umrunda bile değil. Seni yanımda istiyorum. Lütfen bana bunu yapma... Olanlar senin hatan değildi."

"Benim hatamdı, ben yaptım. Bilerek ve isteyerek o otları kaynatıp içtim ve bebeğimi öldürdüm. Manastıra kapanıp kendimi Tanrı'ya emanet etmek yapmam gereken bir fedakârlık ve ben kefaretimizi ödemedem huzura kavuşamayacağım."

"Mecbur kaldın. O besili İngiliz sıcağı seni kandırmasaydı kefaret gibi anlamını bile bilmediğin kelimeleri sarf edip saçma sapan fedakârlıklardan bahsetmezdin. Fedakâr bir aptal olmak istiyorsan bunu benim için yap. kız kurusu rahibeler için değil."

Alina çenesini koluna dayayıp dışındaki çıplak ağaçları izlemeye devam etti. Konuştuğunda sesi her nasılsa daha sakindi. "Onun hatası değildi."

Davina onu kolundan çekip ayağa kaldırdı ve aralarındaki boy farkını hakıyla kullanabilmek için kardeşinin karşısında olabildiğince yükseldi.

Alina ablasını oldum olası ürkütücü bulurdu... Ürkütücü derece zeki, dediğini dedik, katı, tuttuğunu koparan, küfürbaz, sakar ve güzel. Kararlılığının sarsıldığı izlenimini vermeyeceğini bilse geriye doğru bir adım atabilirdi ama neyse ki yapmadı, bunun yerine ablasının satır mavisi gözlerine, vücudunun tüm zerrelerinden topladığı cesaretle sessizlik içinde baktı.

"Nasil olur da o ırz düşmanını savunursun? Sakin bana öyle bakma, kim olduğunu biliyorum. Aylardır bitki gibi yaşamana neden olan o piç kurusunun da kim olduğunu biliyorum. Ramsey denen, o kendi pisliğini yiyen İngiliz domuzu sana yaptıklarının hesabını verecek. İşte o zaman doğru kişi kefaret ödemiş olacak."

Alina ilk kez öfkelen-di. "Onu buna karıştırma Davina. Olanların yarısını bile bilmiyorsun. Ahlak yoksunluğunun bedelini benden başka kimse ödeyemez."

"Ahlak yoksunluğu mu? Seni ben yetiştirdim salak. Çiğle-leşen atların birbirlerini öldürmeye çalıştıklarını sandığın için taşla aralarına girmenin üzerinden çok da vakit geçmedi. Şimdi hâlâ ne hak... Bu senin ahlakla ilgili değil, yalnızca başına gelen kâretle ilgili..."

"Belki de öyle ama olan oldu. Ebenin ağzını sıkı tutacağını sanmıyorum. Yakında tüm Duns olanları öğrenecek. O zaman sen de yıpranacaksın. Gitmem en azından seni rahat bırakma-larını sağlayacak."

Davina neşeyle alakasız, yüksek perdeden bir kahkaha attı. Cahil köylülerin ne düşündüğü umrunda değildi. "Gitmiyor-sun."

"Gitmek zorundayım."

Davina aniden sakinleşip elini kardeşinin yumuşak yanağı-na koydu. Kötü görünmesine rağmen Alina'nın yanağının hâlâ yumuşaklık olması umut vericiydi. "İnsanların ne düşündüğünü dert ediyorsan buradan gideriz. Her şeye baştan başlarız."

"Duns'ı ve ailemizden kalan tek toprak parçasını bırakmana izin veremem. Hem o koyunları yetiştirmek için çok uğraştın. Başka yere taşınmaları çok zahm..."

"Bir daha koyun dersin yemin ediyorum o işe yaramaz, boş beynli mahlukları gözünün önünde öldürürüm, haberin ol-sun."

Alina ablasının elini dudaklarına bastırdı. "Davina artık ço-cuk değilim. Benden yalnızca beş yaş büyük olmana karşın bana annelik ettin. Bana baktın ve beni yetiştirdin. Harika bir iş çıkardın. İnan bana düştüğüm bu berbat durumun sorumlus-u sen değilsin." Ablasının ağzını açtığını görünce bir parmak hareketiyle onu susturdu. "İkimiz için de en iyisi gitmene izin vermem. Acı çekiyorum ve ne kadar istesem de yok oluşumun önüne geçemiyorum. Bunu bir emrivaki olarak görme... Bu arzu ettiğim ve ihtiyaç duyduğum tek şey... Bana engel olmaya kalkarsan aklımı kaybedip seni kahredecek bir şey daha yap-a-bilirim... Kendine güvenimi hiç böylesine kaybetmemiştim."

Davina içinde şiddetli bir öfke dalgasının kabardığını his-sediyordu. Fakat her şeyden öte korkuyordu çünkü Alina'nın kararını verdiğini artık biliyordu. Daha da kötüsü, kendini hiç olmadığı kadar çaresiz hissediyordu. Çok geçmeden onu ken-dine bağlamanın ve fikrini değiştirmesini sağlamanın en hayâli yollarını geçirdi aklından. Hemen sonra derin derin nefes alıp sakinleşmeyi denedi. "Yorgunsun, kötü görünüyorsun. İkimi-zin de sakinleşmeye ihtiyacı var. Sonra bu meseleyi tekrar ko-nuşacağız ve eminim daha mantıklı davranacaksın." Kardeşinin tepki vermemesi üzerine öfkesine hakim olamayarak, "Tanrı aşkına bok gibi kokuyorsun Alina. Derhal git ve yıkan. Yoksa yemin ediyorum seni gölde boğarım!" dedi ve kendini hızla ev-den dışarı attı.

Koyunların tutulduğu kiremit çatılı, çitlerle çevrili küçük ağıla ulaşana dek iki kez tökezledi. Ulaşığında ise koyunların arasına karıştı ve kısa süre içinde en aptal görünen yedi tanesini gözleriyle işaretledi. Alina'yı hiç bu kadar kararlı görmemişti... Son sözleri içine nasıl da korku salmıştı. Daha kötü şeyler olabi-leceğini söylerken inanılmaz ciddiye. Davina neşeli, vurdum-duymaz ve hoppa kardeşinin ebediyen değiştiğini, ruhunun göz göre göre çöktüğünü üzümlere fark ediyordu. Tüm bunlar Thomas Ramsey denilen o pislik yüzündendi! Bilmem ne kon-tunun akrabası olan o züppe herif yüzündendi! Ah ama Davina yaptıklarını bedelini ona ödetecekti!

Çamur ve dışkıları aldırmadan yere çökünce kovun dışkı-sı rengindeki eteği etrafına yayıldı. Yüzünü ellerinin arasına gömüp bir şeylerin değişeceğini umarak sessizce beklediği bir dakikanın ardından başını çitlere yasladı. Uzun zamandan beri ilk kez ağlıyordu... Hiçkırıkları sessiz ve derindendi. Onu da kaybetmeye dayanamazdı. Yaşamakta oldukları kulübeye çok da uzak olmayan yanık evin enkazını görmek için başını biraz çevirmesi yeterliydi...

Çocukluğunu geçirdiği, bir zamanlar kendini mutlu his-settiği ama sonra anne-babasına mezar olan uğursuz kalıntıya öfkeyle göz gezdirdi. Hayatta olsalar Alina'nın hata yapmasına izin vermezlerdi. Davina sırf bu yüzden onlara her zamankin-den daha fazla öfkeliydi.

Gözyaşları yanaklarından süzölmeye devam ediyordu. Neden sonra ötkesi kendine döndü. Yıllar onu değıştirmişti. Deli dalgaların keskinleştirdiğı kayalıklar gibi zamanla şartlara uyum sağlamış, bu sayede kardeşıyla birlikte hayata tutunabilmişti. Alina'ya iyi bir ebeveyn olmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Tanrı aşkına kimi kandırıyordu ki? Bunu becerebilmiş olsaydı kardeşini o beyinsiz İngiliz'in yalanlarından koruyabilirdi!

Keskin rüzgâr gözyaşlarını buza çevirmeden önce eve dönmesi gerektiğini fark ettiğinde aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Yerinden doğrulmak üzereyken tombul bir koyun komik suratını burnunun ucuna kadar sokunca irkilerek ayağı fırladı.

Yanlış anlamadıysa bu bir sevgi gösterisiydi. Ancak Davina bir koyunun sevgisinden hoşnut olacak bir ruh halinde değildi. Bacağını çitlerden aşdıktan sonra hâlâ kendisini izleyen koyuna ters bir bakış attı ve onun manastıra gönderilecek koyunların lideri olmasına karar verdi.

Kulübeye girdiğinde Alina'yı yıkanmış ve uyurken buldu. Uzun zamandan beri o kadar çok uyuyordu ki Davina buna nedense pek şaşırmadı. Konuşmayacaklarının, kardeşinin fikrini değıştirmeyeceğinin farkındaydı. Tanrı biliyor ya, Alina'nın değışmeyen tek yönü, bir şeyi yapmak istediğinde dışı vurduğu engel tanımayan kararlılığıydı.

Ertesi sabah Alina küçük bir bavulla salonun ortasında dikiiliyordu. Onu manastıra götürecek dev gibi dört Clydesdale atının çektiğı araba da kapının önündeydi. Hatta arabanın arkasında koyunlar için açık bir bölme bile vardı. Perişanlıktan gözünü açamayan Alina'nın tüm bunları ne ara ayardığını merak etti Davina. Sonra bundan daha önemli sorunları olduğunu hatırlayıp boğazını temizledi.

"Konuşacağımızı sanıyordum."

"Yeterince konuştuk."

"Sana öyle geliyor. Nereye gittiğini bile bilmiyorum sersem."

"Beni hiçe mi sayıyorsun?"

Alina başını öntüne eğdi ve dışarı çıkarken, "Öyle olmadığını biliyorsun," dedi.

Alina'nın peşinden giden Davina dışarı çıktığı an soğuk hava karşısında ürperdi. Hemen sonra kışın kendine has yanık odun ve soğukla karışık kokusunu içine çekti. Ona göre soğuk ve sıcağın bir kokusu vardı.

Kardeşinin sarındığı kalın pelerine rağmen yaprak gibi titredüğünü görünce dayanamadı. "Alina manastır soğuktur. Hem sen rahibelerden nefret edersin." Bir cevap alamayınca ona sarıldı. "Bu kadar çok mu kalbini kırdı? Neden onu bu kadar çok seviyorsun ki?"

"Bu sevgiyle ilgili değil Davina. Lütfen kendimi affedebilmem için bana izin ver."

Davina ona daha da sıkı sarıldı. "Seninle geleceğim. Oradakilerin sana iyi davranacaklarından emin olmalıyım."

"Buna gerek yok. Hem manastır Oldhamstocs'da, buradan sadece on beş mil kuzeyde. Edinburgh dışına çıkıp aramızdaki mesafeyi açmaya gönlüm razı olmadı. İstedığın zaman beni görmeye gelebilirsin."

Davina onun yalnız kalmayı tercih edeceğini ve uzun bir süre kimseyi görmek istemeyeceğini biliyordu, o nedenle bu konuda yorum yapmaktan kaçındı. "En başında Londra'ya gitmene izin vermemeliydim."

"Çok ısrar ettim. Artık kendini ya da benden başka birini suçlama Davina. Elinde tüfekle Londra'da ava çıktığını duysam kalbim fena halde kırılır bilesin." Derin bir nefes aldı. "Artık gitmeliyim... Seni seviyorum..."

Davina onu bıraktı ve arkasına döndü. Sulu gözlü biri değildi ama dün beri aktığı yaşlar sayesinde bu unvanı hak etmek üzereydi. Kısa bir an toparlanmak için kendisine fırsat tanıdı, sonra gülümseyerek ona döndü. "Paran var mı?"

"Arabacıya peşin ödedim. Dört pound da cüzdanımda var. Merak etme, oraya gidince daha fazlasına ihtiyacım olmayacak."

"Her şey düşünmüşsün. Seni ikna edebilmek için yapabileceğim hiçbir şey yok mu? İstedğim zaman seni dövebilirim, bunu biliyorsun." Sözlerine rağmen sesi titrek ve zavallı.

"Hayır... Senden tek ricam Luna'ya iyi bakman."

Davina tahtaları ve birkaç parçası eksik kediği düşündü. "Burada kal ve kedine kendin bak. Bunca işin arasında bir de o şişko hırsızla uğraşamam."

Alina sadece ona bakmakla yetindi.

Uzun süreli bir bakışmanın ardından Davina pes ederek başını salladı. "Pekâlâ... Seni seviyorum minik kardeşim. Bu arada oradaki örümcek kafalarına söyle... Kalbini kıracak bir şey söyler ya da canımı yakarlarsa küflenmiş şeylerini barut ve kibritle tutuştururum. Ayrıca o koyunların çok değerli olduğunu da bilmelerini sağla. Tabagında bolca et olmadığını öğrenirsem harutla daha yaratıcı şeyler yapabileceğimi anlaşırlar."

Alina kederle gülümsedi. "Bunu yapabilirim."

"Geri döneceksin Alina. Oranın sana göre olmadığını anladığın gün kefaret saçmalığının da ödendiğini anlayacaksın."

"Arık güneliyim." Alina gözyaşlarını zorlukla bastırıyordu. Bu Bara Murray'lerin tek çalışanı Addison son koyunu da kucağına alarak arabaya yüklemişti.

Arabacı acele etmeleri yönünde bir şeyler söyleyince Davina, "Umarım şu tilki suratlı herife çok para vermemişsindir," diye bağardı. Sesini alçaltmak gibi bir derdi olmadığı için adam hakkını kolaylıkla duydu ama ters ters bakmak dışında herhangi bir tepki vermedi. Alina ise cevap vermek yerine ablasını hızla öpüp arabaya bindi ve hemen sonra araba hareket etti.

Geride kalan Davina sessizce kardeşinin gidişini izlemeye koyuldu. Sersemliğini üzerinden atabildiğinde seslendi: "Bana mektup yazmayı unutma."

Alina pencereden başını çıkardı ve sadece el salladı.

Davina yeniden gözyaşlarına boğuldu.

*

Karar vermesi ve planını uygulamaya koyması sadece bir gününü almıştı. Ve bir haftalık araştırmanın ardından o pislik hakkında fazlasıyla şey öğrenmişti.

Abbey Kontu'nun kuzeni Thomas Ramsey, küçük bir toprak parçası, birkaç mülk ve gizli doldurmayan bir servete sahip sıradan bir mavi kanlı olan babasıyla birlikte yaşıyordu. Unvan

alma gibi bir ihtimali yoktu zira bekâr kont ölmeyecek kadar dinç ve aktifti. Kaldı ki ölse bile Davina'nın edindiği bilgiler Abbey Kontu'nun birkaç milyon tane gayrimenkul çocuğu olduğuna ışık tutuyordu. Her neyse... Mesele pantolonunun önü kapanmayan kont değil diğer küçük sıçandı.

O sıçanı Alina'yı tanıdığına, onu kullandığına, sonra da terk ettiğine pişman etmekle ilgili planı başlangıç aşamasındaydı ve gayet düzgün işliyordu. Davina, Thomas Ramsey'in kalbinin en az kız kardeşininki kadar kırıldığından ve kaybettiği aşkı yüzünden bir delilik yapmak isteyecek kadar kendini kaybettiğinden bizzat emin olmadan rahat etmeyecekti. Alina bir suçlu gibi kaçmak zorunda kalmıştı. Beraberinde yedi koyun ve babalarının hediyesi inci kolyeyle birlikte. Kolyeyi de manastıra bağışladığını korkudan söyleyemediği için ardında küçük bir not bırakmıştı. Korkmuştu... İşte Davina buna sebep olan herkesten ayrıca hesap soracaktı.

İçinde gittikçe büyüyen öfke, planının tıkr tıkr işlemesinden başka seçeneğe yer bırakmıyordu.

Birkaç gün önce kuzeni Nadine'e onu ziyaret etmek üzere Londra'ya geleceğini mektupla bildirmişti. Yavaş haberleşme ağı yüzünden mektubun kuzeninin eline şu sıralar geçtiğini tahmin ediyordu ama cevap beklemek gibi bir niyeti yoktu. O sersem Alina'ya göz kulak olamadığı için Davina'nın nezaketini de hak etmiyordu.

Davina temkinliydi. Gözden kaçıracağı tek bir pürüzün her şeyi bozabileceğinin pekâlâ farkındaydı. Tatlı dil, ölçülü bir hafifmeşreplik, çalışılmış bakışlar - ki bu konuda normalden fazla çalışması gerekiyordu - ve cesaret büyük ölçüde işe yaradı. Cesur göründüğünden emindi ama cesur görünmekle gerçekten böyle hissetmek kesinlikle farklı şeylerdi. Yine de Davina'yı motive eden çok daha güçlü bir etken vardı: Hayatta en değer verdiği kişi gözyaşından ve birkaç uyduruk duadan fazlasını hak ediyordu. Sonunun nereye varacağını ya da buna değip değmeyeceğini bilmiyordu. O sıçana vereceği zaranın Alina'nın kaybettiğinin yanında çok sıradan ve zararsız görünebileceğinin de farkındaydı... Ne olursa olsun Davina, çaresiz ve korkutuk

bir aşkın içine düşen Thomas Ramsey'i terk ettiğinde, onun aklını kaçıracak kadar perişan hissetmesini sağlayacaktı.

Davina bugüne kadar koyunlarının güzelliğini kendi güzelliğinin önünde tuttuğunu kabul ediyordu. Gelgelelim cazibesinin farkında olmayacak kadar kendini bilmez değildi. Ticaret yaptığı kişileri etkilemek için kullandığı stratejik birkaç hilesi bile vardı.

Eğer o ırz düşmanının rezil kalbini çalacaksa kesinlikle güzel görünmeliydi. Yüzeysel ve karactersiz pislilikler güzelliğın örümcek ağına benzediğini anlamakta her zaman biraz geç kalırlardı. Thomas Ramsey'in de güzelliğe zaafı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Alina'nın meleksi zarafetinin yanında kendi şuh cazibesinin nelere kadir olabileceğinden emin değildi zira aynaya baktığında karşılaştığı manzara bazen endişelenmesine neden oluyordu. Koyu kestane, dalgalı ve biraz kısaltılması gereken saçları parlak bir kıızıdan bile daha gösterişliydi. Bu da yetmezmiş gibi nemli İskoç iklimi yüzünden kara bir bulut yumağı gibi kabarık görünüyordu. Lacivert gözlerini annesinden almıştı. İşin aslı saçları da annesinden mirastı ama onunkiler söz dinlemeyen bir mizaca sahipti. Davina'nın saçlarıyla bir hayli uğraşması gerekecekti.

Her şeyden öte bu iş biraz masraflı olacaktı. Koyunlardan ve ekinlerden kendilerine yetecek kadar para kazanıyorlardı ama lükse harcayacakları tek kuruşları yoktu. Davina güzel giyinmeyi züppece ve anlamsız derecede masraflı bulurdu. Evlenmek gibi bir derdi de hiç olmamıştı ki olsaydı bile bu huysuzlukla kimse yanına yaklaşmazdı. Buna karşın Alina söz konusu olduğunda kesenin ağzını açmada tereddüt etmezdi. Kabul etmek gerekirdi ki bu da bir çeşit züppelikti.

Neyse ki yangından kurtarılanlar arasında annesine ait elbise dolu bir sandık vardı. İçindekiler biraz demode olsa da iş görecektir kadar kaliteliydiler. Davina kısa sürede elbiseler üzerinde gerekli değişiklikleri bile yapmıştı. Eksikleri de Londra'da tamamlayabilirdi. Gerekirse küçük servetinin tamamını bu işe yatırmaya hazırdı.

Gitmek için hazırlandığında solgun Kasım güneşi tam tepe-

deydi. Davina, Addison'ın iki koca sandığı içi boşmuş gibi koylayca arabaya yükleyişini içi burkularak izledi. İlk defa bu kadar az sayıda koyuna sahip olduğu için halinden hoşnuttu. Böylece Addison'ın başı çok ağrımayacaktı.

Addison'la vedalaşıp arabaya biniyordu ki eteğine dolanan siyah tüy yumağına takılıp tökezledi. Luna'yı tamamen unutmuştu.

"Tanrım, Luna çok tuhafsin. Hadi bin arabaya."

Neredeyse evde unutulacağını hissettirmemek için kediye her zamankinden daha kibar davranmaya özen gösterdi. Luna'nın bu nezaketten hoşlandığı başını asil bir tavırla kaldırmadan belli oluyordu. Tabii eksik bir kulak ve üçte biri kopuk bir kuyruk bu asalete ciddi gölge düşürüyordu.

Davina aklından bunlar geçerken sırtarak yerine oturdu ve koltuğa zıplayan Luna onun kucığına yerleşirken araba ağır ağır yol almaya başladı.

İkinci Bölüm

Ve Oyun Başladı...

Kış aylarında İngiliz sosyetesini karınca topluluğu gibi bir arada görmek ender rastlanan bir durumdu. Sezon henüz başlamadığı için çoğunluk Londra'ya terk edip kışkıklarına ya da şehir dışındaki asıl mülklerine geçirdi. Sadece önemli yemek davetleri, yaza yetiştirmeyen ya da mevsim ayırt etmeyen skandal düğünler ve seçkin balolar için onlarca, hatta yüzlerce mil yol kat edilirdi.

Davina gerekli haller dışında kimsenin şömine dibinde ısıtıldığı kışını dondurmamak gibi bir arzusu olmadığından emindi. Bunu cemiyet hayatının kitabını okuduğu için değil, sekiz gündür Londra'da olduğu halde Thomas Ramsey ile henüz tanışma fırsatı yakalayamadığı için biliyordu. İşin aslı geldiğinden beri iki hizmetçi, bir uşak ve Nadine'in asık suratından başka hiçbir şey görmemişti. Neyse ki bugün şeytanın bacağına kırma ihtimali vardı.

Kuzeninin Fransız dostu Marie Lefèvre'nin erkeklerle arkadaşlık kurmaya doğal yatkınlığı büyük ihtimalle Davina'nın işine yarayacaktı. Marie, Thomas'ı uzun zamandan beri tanıyordu. Fransa'dan dönmesinin hemen ardından ona bir pusula göndererek ziyaretine gelmesini beklediğini bildirmişti. Muhtemelen bunu sıklıkla yapıyordu ve yine muhtemelen Thomas da bir zamanlar onun işi yapıyordu.

Nadine'in anlattığı kadıyla kadının İngiliz erkeklerine zaaf

boyutunda bir düşkünlüğünü vardı. Davina ise bu yakanlığı bir öküze koyunun gıfleşmesi kadar hastalıklı ve yanlış buluyordu. Bazı hislerini kendine saklaması gerektiğine karar vermişti için elbette bu düşüncesinden kimseye bahsetmeyecekti. Hatta Marie denen kadın karşısına geçip bir İngiliz'i baştan ayağa yalamaya başlasa bile midesindekileri yerinde tutmaya çalışacaktı.

Nadine'in küçük oturma odasını arşınlarken yay kadar girdi. Sabırlı değildi, hatta sabırlı insanlardan nefret ederdi. Bir haber olup olmadığını öğrenmek için odadan çıkıyordu ki Nadine elinde küçük bir kâğıtla içeri girdi.

"Marie seni bekliyor."

Davina kâğıdı kuzeninin elinden hızla kaptı. Süslü el yazısı-nı çözmek uzmanlık işiydi ama yine de becerdi. "Saat beş gibi orada olacağım. Yani üç saatim var. Bu iyi... Hemen hazırlanıp çıkacağım. O herif gelmeden önce gidersem Marie ile konuşma şansım da olur. Ağzı sıkı biri olduğundan eminsin değil mi?"

Nadine abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Marie bir sır küpüdün merak etme. Ayrıca hakareti de hiç sevmeyiz. Bana davrandığının birazı kadar bile kabalaşırsan kendini kapı dışında bulursun."

"Nadine seni suistimal ediyormuşum gibi davranma. İşim bitince kapının dışına kendi isteğimle çıkacağım."

"Benim derdim burada olan değil. Başına kötü bir şey gelebilir, hatta suçlanabilirsin bile."

Davina kaşlarını kaldırdı. "Keşke benim için değil de Alina için endişelenseydin. Sen yeni koca bulacaksın diye kardeşim kendini manastıra kapatacak hatalar yaptı. Her neyse, aynı şeyleri konuşmanın geçeri yok."

Nadine elini göğsüne bastırdı. "Yüce İsa, inanılmaz kimsin."

Davina elinde değil der gibi ona baktı. "Her zaman değil. Çocukken iyi anlaşırdık Nadine."

"Çocukken sürekli beni döverdün, bunun neresi iyi anlaşmak? Üstelik senden hem yaşça hem de boyca büyüktüm."

"Dayak atacağım halinin boyuna bakınanı. Hele de yaşı benden büyük olduğu halde bebek gibi davranıyorsa dayacı çoktan hak etmiş demektir."

"Adaletsiz fahişe."

"Koca meraklısı stürtük."

Nadine dayanamayarak güldü. "İkinci kocadan sonra erkek-siz yapamayacağımı anladım."

"İkisini de zehirlediğine üç koyununa bahse girerim... Lafı tutma beni, yapacak bir sürü işim var."

Yarım saat kadar sonra en sevdiği şarap rengindeki kâdife el-bisesi ve simsıkı toplanmış sade topuzuyla hazırdu. Paltosunu giymek üzereyken Nadine'in kendisine seslendiğini işitti.

"Planın için fazla iffetli görüldüğünü düşünmüyor mu-sun?"

Davina tatlı bir masumiyetle kıyafetini inceledi. Ona göre kırmızının iffetle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Bu yüzden omzunu silkü.

"Ah nasıl istersen... Marie sana gerekli açıklamaları yapacak-tır. Ona sevgilerimi ilet. Entrika çevirmediğiniz bir ara görüş-mek istediğimi de söyle."

Davina yakasındaki tozu silker gibi yaptı ve "Emredersiniz majesteleri," diyerek Nadine'in mütevazı arabasına doğru yü-rüdü. Ayağı arabanın merdivenine takılıp kıcını yerleştirmeyi planladığı aşınmış koltuğa yüzü gömülmeseydi hareketlerin-deki doğuştan gelen asalet birileri tarafından takdir edilebilirdi tabii.

Marie Lefèvre'nin evi boyut bakımından standart Londra ev-lerindendi. fakat kış aylarında olmalarına rağmen pencerelerden sarkan çiçekler, kapının önündeki saksılar ve pembe badanasıyla daha çok bir kır evini andırıyordu. Güzel olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

Kapıda bekleyen uşak onu saygılı bir şekilde karşıladı. Bur-nuna bakılınca İngiliz olduğu hemen anlaşılıyordu. Davina şu aralar şeyi olan hiçbir İngiliz'e tahammül edemediğinden her-hangi bir kaba davranıştan özellikle kaçınmak için kendine hâ-kim oldu.

"Bayan Lefèvre ile görüşecektim. İsmim Davina... Hop-kins." Sahte soyadını unutmamak için sürekli tekrar etmesi ge-rekecekti.

"Pusulanız az önce geldi. Hanımefendi sizi bekliyor Bayan Hopkins."

İçerisi de evin dışı gibi baharı anımsatan pastoral bir zevkle döşenmişti. Ev sahibesi sütçü ya da çoban kız kostümüyle kar-şısına çıksa ne harika olurdu. Davina bu düşünceyle gülümse-di ancak adımını attığı odanın ortasında duran büyük koltukta oturan esmer kadını görünce gülüşü dondu kaldı.

Dünya üzerinde karşısındaki kadına benzeyen bir sütçü var-sa öküzlerin bile süt verdiğine kalbini basardı.

"İyi günler Davina."

Adını bir Fransız'ın ağzından duymak Davina'da göz seğir-mesi ya da ulaşamayacağı bir yerdeki kaşınının vereceği türden bir his yarattı. *Neyse, önemli değil* dedi içinden.

"İyi günler madam."

Kadın kırlarda mutlu mesut koyun otlatan çoban kız gibi se-kerek yanına geldi. "Madam değil, Marie. Nadine şaşırtan gü-zelliğinden bahsetmişti... Kesinlikle abartmamış."

Şaşırtan güzellik mi? İşte bu kesinlikle şaşırtıcıydı. Güzelliği-ni öven kadın sırtına dökülen ipeksi siyah saçları ve iri kahve-rengi gözleriyle mükemmelken şaşırtması son derece normaldi tabii. Ayrıca Fransız'dan çok, egzotik başka bir ırkı andırıyordu. Muhtemelen aynı yaşlardı.

"Tomy bir saate kadar gelir, o zamana kadar bana kendinden bahset lütfen."

Tomy mi? Marie acaba onun sevgili Tomy'sini üzmek için can attığını biliyor muydu? Davina kadının az önce kalktığı koltu-ğa yönlendirilirken samimi kız arkadaşların yapacağı türden bir sohbet çekilmek üzere olduğundan emindi.

"İskoçları severim, İngiliz kadınlarının asla sahip olamayaca-ğı bir ateşleri vardır."

"Doğru söze ne denir?" Davina gülümsedi. "Annem de hep böyle derdi."

"Kısa sürede haklarındaki her şeyi öğrenirsin. Bilhassa soylu kesim soğuk görünmeyi matah bir şey sanır. Tabii hepsi öyle değil. Bir kısmı gerçekten ilginç şeyler denemeye açıktır. Kapa-lı kapılar ardında yapılanları görse en yıpranmış linan fahişesi

bile utançtan kızarabilir. Çoğu sopa vutmuş gibi görünür ama ben onların başka türden bir sopa yuttuklarını düşünüyorum."

Sözlerin bir anlamı ifade etmesi Davina gibi kendini görmüş geçirmiş sanan biri için bile biraz zaman alacaktı. Anladığında ise yüzünü, elini, kolunu, hatta ayak parmaklarını bile ısıtan bir utançla Marie'ye bakakaldı. Bugüne kadar İngilizler için pek çok kez yarınacı küfür sıralamıştı ama bu kadın için ilmini biliyordu. Tanrı aşkına, küfeliğin İskoçların bile daha çok utanması vardı!

Derken Marie kristal bardakları patlatacak türden bir kahkahaya attı. "Uzun zamandır kızaran birini görmemiştim hayatım. Sözlerim bakire kulaklarına ağır geldi sanırım, özür dilerim."

Davina boğazını temizledi. "Bakire olan kulakların değil Marie."

Evet, bakireydi ve evlenmeyi düşünmediğine göre öyle de kalacaktı.

"Hazineyi ne zamana kadar saklamayı düşünüyorsun? Tomy'nin kalbini çalmak için kullanacağını söyleme lütfen."

"Tanrı korusun. O saçana..." Sustu. İkisinin arasındaki bağın ne derece kuvvetli olduğunu öğrenmeden ileri gidemezdi.

"Tomy'ye canın ne istiyorsa yapabilirsin. Seni bu kadar kızdırdığına göre başına gelecekleri hak etmiş olmalı."

Belli ki sandığından fazlasını biliyor diye düşündü Davina.

"Ah Nadine bana biraz bahsetti... Sadece ona çok kızdığını ve ortada ciddi bir kalp kırıklığı olduğunu söyledi."

"Kırılan benim kalbim değil."

Marie omzunu silki. "Ne önemi var ki?"

"Umarım dediğin gibidir. İşime taş koymaya kalkarsan ağzı bozuk tek kişi olmadığımı anlarsın... Sonra da canın sıkılır." Elini koltuğun arkasına atıp rahat bir tavırla arkasına yaslandı. Bu zamana dek ticaretin birçok yolunu öğrenmişti ve konu blöf olduğunda vücut dilini kullanmadaki incelikleri bilecek kadar ustaydı.

Marie güldü. "Açıktası erkekler umrumda bile değiller. Tasalanmak gençliğin en acımasız düşmanlarından biridir. Sence hayatıma giren her erkek için üzülseydim yaşımdan kırk olduğuna herkes bilmez miydi?"

"Kırk mı?"

Marie konuyu kapamak için elini salladı ancak Davina şoktan çıkmadığı için onu görmedi. Her yaz güneş altında çalışmaktan esmerleşen bir ten, nasırlı eller ve hiç bitmeyen bir bitkinlikle yaşamaya öylesine alışmıştı ki kırk yaşındaki bir kadının yanında daha yaşlı görünmek tahmin edemeyeceği kadar incinmesine neden olmuştu.

"Davina... Yanılmaz bir güzelliğin var. Sendeki duru tene sahip olmanın yolu seni öldürmekten geçseydi bu evden canlı çıkmaya izin vermezdim. Gözlerin mücevher gibi ve dudakların... Tomy gibi toy birinin bile onları yiyip bitirmek isteyeceğinden eminim. Fazlasıyla yumuşak görünüyorlar."

Ah, lanet olsun, öpmek bir yana o herife dokunmak bile istemiyordu. Hissettiği tiksintiye rağmen yüzünden başlayan kızarıklığın boynuna ve elbisesinin altında kalan görünmeyen yerlere indiginin son derece farkındaydı. Ne tuhaf ki utanç hissi adıyla alakasız bir biçimde var olan tüm hislerden daha cesur ve baskındı.

"Daha önce öptüştün... Değil mi?"

Davina doğru söyleme fırsatını tepecek değildi. "Evet, iki kez," dedi kuru bir sesle.

"Anlaşılan pek memnun kalmamışsın."

İlk seferinde on beş yaşında, ömrünün en romantik çağındaydı. Kendini dünyanın en yakışıklı erkeği sanan sersemmin teki aynı zamanda ateşli bir âşık olduğunu kanıtlamak için Davina'ya daha çok ineklerin nasıl öpüleceği hakkında ıslak, bol şapırtılı bir fikir vermişti. O sırada birine yakalanmamaları erken bir evliliğin önüne geçmişti tabii. Belki de Davina'nın erkekleri bazı konularda işe yaramaz görmesinin nedeni bu deneyimdi.

Ne ilginçtir ki diğerinde de on beşindeydi. Yanağından öpmek istediği büyükbabası aniden başını çevirince dudakları birbirine sürtünmüştü. Yani Marie'nin dediği gibi Davina ikisinden de hoşlanmamıştı.

"Aslında bayıldım diyebilirim... Şimdi bana o herif hakkında işe yarar birkaç şey söyleyebilir misin?" Marie'nin yüzü belli belirsiz gölgelenecekti Davina kuzeninin kabalıklaşmaması konu-

sundaki ikazını hatırlayarak huzla ekledi: "Bu hayatımdaki en ciddi mesele..."

"Belli oluyor. Tomy'yi etkilemekte zorlanacağını sanmıyorum. Şanslısın ki o sersemnin sana karşı zerre kadar şansı yok."

Davina ellerini dizlerinin üzerinde kenetledi. "Ben de öyle umuyorum."

Marie onu dikkatle inceliyordu. "O elbiseyi nereden buldun?"

"Nesi var?"

"Altında sakladıklarını merak ettirmek istiyorsan doğru tercih, fakat erkekler bu kadar hayal gücü serbestliği tanımak yerine daha cömert davranmalısın hayatım. Erkekler tembel yaratıklardır. Bunun yakası çok kapalı ve acınacak kadar demode."

Davina alınganlık göstermedi. "Annemin elbisesi."

Bu cevap karşısında Marie'nin yüzünde tiyatro sahnelerinde övgü alabilecek şoke olmuş bir ifade belirdi. "Yani en az yirmi yıl... Bu çok kötü."

"Sen kendi giydiğin şeye bak. İlk gecesinde kocasını bekleyen gelin bile kendini böyle sergilemez." Sözlerinin arkasındaydı çünkü zümrüt yeşili elbisenin yakası kadının meme uçlarını kapatıp kapatmamakta kararsız kalmış gibi duruyordu.

Güzel Fransız hoş bir kahkaha attı. "Ah güzel çocuğum. Masumiyetin sana, bir kadının en müstahcen anlarının gerek gecesini maceraları olduğunu düşündürüyor. Çok şeker..."

"Emin ol çok şekerimdir."

"Hemen sinirlenme. Nadine bundan da bahsetmişti... Erkekler hemen köpüren kadınlardan hoşlanmazlar."

"Erkeklerin hepsi cehennemde çürüsün!"

"Elbette ama hemen değil. Zeki bir kadınla yapılan sohbet yerini pek az şey doldurabilir ancak geçirdiğim en güzel ve yaratıcı saatlerin altında genellikle işini bilen erkeklerin imzası olduğunu da inkâr edemem."

Tanrı aşkına... Bu kadın kesinlikle hiç güven vermiyordu. Davina utandığını gizlemek için soğuk bir tavırla gülümsedi. Gülüşüne, ona yürekten katıldığını ifade eden bir bilgelik katabildiğini umuyordu.

"Gözlerin ayna, yüzün bir kitap... Hayatım seninle çok içimiz var."

"Ah..." Davina gerçek hislerini saklayamamanın verdiği mahcubiyetin yanında biraz da memnuniyet hissetti. Yapmak üzere olduğu şeyin takdir edilecek hiçbir yanı yoktu belki ama hâlâ erdenli olduğunun bilinmesini istiyordu. "Senden bana ders vermeni istemiyorum. Sadece bana yataklık etmen gerekiyor. Sıradan bir erkeği senin yüz kızartan önerilerin olmadan baştan çıkaramayacaksam ne yeterince güzeldim ne de kurnaz."

Marie ayağa kalkıp koltuğun arkasına geçti. Ellerini Davina'nın kaskatı kesilen omuzlarına koyarak parmaklarıyla piyano çalar gibi hafifçe masaj yapmaya başladı. "Çok güzelsin ama bence kurnazlık senin hamurunda yok."

Davina baykuş gibi başını arkaya gevirdi. "Buna gülerim işte. Tilkilere bile kurnazlık dersi veririm ben."

Marie yine abartılı kahkahalarından birini attı. *Bir insanın bu kadar çok kahkaha atmasının nedeni iştene içe sakladığı bir dramdan kaynaklanabilir* diye düşündü Davina. Ya da gerçekten çok neşeli biriydi.

"Sende hayatın verdiği bir katılık var. Kendine güveniyorsun, güçlüsün, kabasın - ki bunun sana yaşadığın şartlarda bir koruma sağladığını eminim - ancak şu an ince bir ipin üzerinde hareket etmen gerekiyor. Bilmediğin ve anlamadığın bir düzlemde... Ah sakın inkâr etme."

"Etmeyecektim." Bal gibi de edecekti.

"Madem hafifmeşrep önerilerimle ilgilenmiyorsun o zaman şunu bil: Thomas kolaydır. Sandığın gibi güzel kadınlara zaaf duyan bir züppe olduğu için değil... Onun sorunu saflığı..."

Davina yerinden fırladı. "Saf mı? Saf kim söyleyeyim mi? Âşık olduğu adama inandığı için karnında bebeğiyle terk edilen, sonra da çaresizlikten bebeğini öldüren on dokuz yaşındaki kızdır saf olan."

Marie onun elini tuttu. İlk defa ciddi ve gerçek yaşına birkaç adım daha yakın görünüyordu. "Gözlerini dört aç Davina. Öfkeni dizginlemezsen başın belaya girer ve hoş giden oyunun en basit sorunun haline gelir."

Davina elini öfkeyle geri çekti. "Üstesinden gelebilirim."

"Tomy sevilen biri... Özellikle kuzeni Abbey Kontu ona karşı fazla korumacı. İnan bana onu karşına almak istemezsin."

"Pantolonsuz geçen kont umrumda değil. Çoğu kişiyi karşına almayı bekliyorum zaten. Ve biliyor musun... Bu beni daha da heyecanlandırıyor çünkü Thomas Ramsey'e değer veren herkes benim gözümde ondan farksız."

"Pantolonu konusunda haklısın ancak o tehlikeli biri, inan bana."

"Hayatında hiç yaralanmış bir ayı gördün mü Marie? Görmediğinden eminim. Kanı akan bir ayının karşısında çok az şansın vardır."

Marie abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Kendini bir ayı ile kıyaslayan man bana gözlerimi yaşarttı tatlım. Sen sadece dikkatli ol, benden söylemesi."

Davina gözlerini kıstı. "Sen de ondan hoşlanıyorsun."

"Hangisinden?"

Böylece Fransız'ın konttan hoşlandığı ortaya çıkmıştı. Davina sıkıldığının anlaşılması için tembelce, "Unvanı olmayan sıçandan bahsediyorum," diye açıkladı.

Marie'nin tekrar sütçü kız haline bürünmesi görülmeye değirdi. "Benimkisi koşulsuz ve anlaşılmaz bir hoşlanma değil. Kaldı ki senden daha çok hoşlandım... Madem kararlısın, odama gel de sende birkaç değişiklik yapalım."

"Değişiklik?"

Marie kapıya doğru yürüyüp Davina'ya peşinden gelmesini işaret etti.

"Elbiseme dokundurmam. Hele senin kıyafetlerini asla üzerime geçirmem."

"Merak etme, ben de koyun kokan İskoçları gardırobuma yaklaştırmaman meraklısı değilim."

Davina onu takip ederken gülüyordu. "Elbisemi de kesemezsin, haberin olsun."

"Terziye benzer bir halim mi var?"

"Yarım akıllı birine benziyorsun ama dediğin gibi olsun."

"Elbette dediğim olacak."

Davina başını iki yana salladı ve merdivenlerden çıkan kadını takip etti.

Uşak, Thomas Ramsey'in geldiğini haber verdiğinde Davina gergin bir şekilde sessizce oturuyordu. Marie ise daha fazla konuşmanın Davina'yı huzursuz ettiğini gözlemlediğinden tüm ilgisini bir moda dergisine vermişti.

Marie uşağa konuşun içeri alınmasını söyleyince Davina kadının elindeki dergiyi kapıp hiç de doğal olmayan bir merakla son moda korselerin olduğu sayfayı incelemiş gibi yapmaya başladı.

"Çok zavallı görünyorsun. Sakin ol ve ben seni tanıştıranı kadar başını dergiden kaldırma," diyen Marie üçenmeden ayağa kalktı ve Davina'nın sırtını düzelterek çenesine doğru açtı verdi. "Böyle daha soylu görünüyorsun."

Sesi bir hayli kabaydı ama Davina itiraz etmedi zira baş başa geçirdikleri bir saat boyunca Marie'ye karşı hiçbir şans olmadığını anlamıştı. Daha da kötüsü bunu anladığını Marie de biliyordu.

"Dudaklarına sürdüğüm şey gerekli miydi?" diye sorabildi. Yanaklarına sürülen pembe boya ve etrafını bulut gibi saran parfüm de cabasıydı! Gelgelelim Davina'yı en çok bunaltan dudaklarındaki doğal görünmeyen kızılıktı.

Marie işaret parmağını havada bir tur döndürdü. "Elbette. Tomy önce dudaklarına bakacak, sonra da gözlerin dikkatini çekecek. Dudaklar ve gözler derken tek kelime etmeden adamın başını döndürmüş olacaksın."

Davina başını dergiyi eğip homurdandı.

"Yaralı aylar az önce çıkardığın sesi duysalardı hakkını vermek için önünde eğilirlerdi."

Bir Fransız'a göre karmaşık cümleler kuracak kadar kusursuz İngilizcesi vardı. Üstelik tanıdığı diğer Fransızların aksine seçtiği kelimelerin tamamı İngilizceydi. Davina o an bunu neden düşündüğünü bilmiyordu, belki de kadına hakkını vermek istemişti.

Kapı çalınıp uşak konluğu içeri alınca Davina düşünmeyi kesti. Panik yapacağını sanmıştı ama o pislik odadaki hava-

yı kullanmaya başladığı anda vücudu kontrol edilmesi güç bir hiddetin etkisi altına girerek ürperdi. Neyse ki Marie konuşunu karşılarken toparlanması için ona zaman tanıdı.

Başını kaldırmayacak, Marie işaret verene kadar tek kelime etmeyecekti. Ama onu görmek istiyordu... Lanet bir ikilemin ortasında birkaç huzursuz soluk aldı. Gözleri sağ tarafındaki işlemeli, küçük aynaya kayınca nihayet onu görebildi.

İlk hissettiği hayal kırıklığıydı. Thomas Ramsey öyle sıradan ve hayattan habersiz görünüyordu ki Davina'nın kafasında *acaba* sorusu yankılandı. Kumral saçları, mavi gözleri ve ortalamanın biraz üzerindeki boyu ile dikkat çeken hiçbir yanı yoktu. Züppeye de benzemiyordu, toy ve mutluydu... Mutlu? İşte *bu* onu yılan suçlusunu yapıyordu.

Marie'nin işareti geldiğinde Davina hazırlıklıydı. Çalıştığı gibi yavaşça başını kaldırdı ama yerinden kıpırdamadı. Thomas Ramsey'in önünde durduğunu ve eğildiğini fark etmesine rağmen gözlerine bakmamayı başardı. Sonra mecburiyetlerini hatırladı ve bu zamana kadar onu en çok zorlayan şeyi yaparak öpmesi için adama elini uzattı.

Buz gibi, dikenli ayakları geçtiği yerleri kanatan bir karınca sürüsü parmaklarından kollarına doğru ilerliyormuş gibi hissedilen Davina titredi. Bu titreyişin arzulu bir tepkiyle karıştırıldığından haberi yoktu tabii.

Ve göz göze geldiler. Adam uzun saniyeler boyunca gözlerini ondan alamadı, sonra da dudaklarına odaklandı. Yutkunurken boğazındaki çıkıntı sürekli hareket diyordu... Marie'nin dediği gibi Davina'nın gözleri ve dudakları arasında telaşlı, heyecanlı bir arayış içindeydi. Soluk mavi gözleri meraklı, ilgili ve sıcaktı.

Davina onu etkilediğini biliyordu ama daha fazlasına ihtiyacı vardı... Daha fazlası için ona gülümsedi... Ve oyun başladı.

Üçüncü Bölüm

Tarçın ve Elmanın Şekerimsi Cazibesi...

Abbey Kontu Stephan Ramsey kapalı kabinin tavanına iki kez vurduktan sonra araba çok geçmeden durdu. Şarap renginde palto giymiş bir kadının elini öpen kuzenini kuşkuyla bir ifadeyle pencereden izleyen kont *bu gerçekten çok ilginç* diye düşündü.

Thomas, Wallingford'a gideceğini söylemek için bir hafta kadar önce evine uğramış, Stephan da ondan Abbey mülkünde kalmasını istemişti. Thomas Abbey Malikânesi'ni Stephan'dan daha fazla sever ve orada vakit geçirmeye asla hayır demezdi. O halde Londra'da olduğu konusunda neden yalan söylemişti? Üstelik kimliği belirsiz kadının elini kabul gören kuralları hiçe sayarak öpmeye devam ediyordu!

Neden sonra Stephan kuzeninin önünde durduğu evin kime ait olduğunu hatırladı ve küçük çaplı şaşkınlığı büyük bir hayrette dönüştü. Kıvrımlı Fransız Marie Lefèvre mi? Ufak tefek, tatlı bir şeydi ve inanılmaz baştan çıkarıcıydı. Stephan onun karşısında ne dereceye kadar baştan çıktığını anımsamaya çalıştığı on saniyenin ardından yeterince yakınlaşmadıkları sonucuna vararak çarpık bir şekilde gülümsedi.

Thomas onunla mı birlikteydi? Bunun mümkün olacağını sanmıyordu. Thomas'ı küçümsemediğinden değil, Marie'nin onu toy bulacağını bildiği için kendinden bu kadar emindi. Sonra birden, arkası dönük kadının Marie olmadığını fark etti. Yanıl-

ma sebebi kadının koyu renk saçlarıydı ama Fransız ile benzerliği bundan daha ileri gitmiyordu. Kadın Marie'den uzundu ve cezbedici herhangi bir jestte bulunmadan dimdik duruyordu. Ya çok üşümüştü ya da rahatsızlık duyduğu bir şey vardı.

Thomas nihayet esir aldığı eli şefkatle bırakıp gülümsedi, İşte o zaman Stephan'ın dudakları arasından bir küfür sıyrıldı. Bu yarım akıllı geçen seferki fiyaskodan sonra yine bir hatırlar karışırıyorsa kırk kalbin yanına bir de kırk birkaç kaburga eklenecekti.

Kadının içeri girmesini bekledikten sonra arabadan indi ve Thomas'ın tabut boyutundaki tek kişilik arabasına doğru yürüdü. Arabacısına peşlerinden gelmesini işaret ettiği sırada Thomas ile göz göze geldi. Suçüstü yakalamak diye buna denirdi.

"İyi akşamlar sevgili kuzenim," dedi abartılı bir kibarlıkla. "Londra'da olduğunu bilmiyordum."

"Bazı işlerim vardı..." Açıklama yapmak ister gibi tek elini ileri doğru uzattı. "Stephan merak etme, yanlış bir şey yapmıyorum."

Stephan başını hafifçe yana eğdi ama tek kelime etmedi.

"Gözünden hiçbir şeyin kaçmayacağını bildiğim için lafi dolandırmayacağım. Davina... Yani Bayan Hopkins hoş bir hanım. Ben sadece..."

Stephan derin gamzesini iyice ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. "Hoş hanımlarla vakit geçirmeyi kim sevmez ki?" Hem men sonra ciddileşti. "Leydi Christell ile nişan ilanının duyurulacağı şu sıralarda daha dikkatli olman gerekiyor Thomas. O görüp görebileceğin en saygıdeğer hanımlardan biri ve bu hoş hanımların kolaylıkla sahip olamayacağı bir nitelik."

"Leydi Christell... Tabii ya..." Stephan yönlendirince birlikte arabaya bindiler.

Stephan onun zaman kazanmak için özellikle yavaş hareket ettiğinin farkındaydı. Sabırla lafi nereye getireceğini beklemeye karar verdi ama hemen ardından bu kararı bozdu. Thomas'ın kalbinin kontrolünü kolayca kaybetmek gibi son derece zayıf ve müdahaleye ihtiyaç duyan bir yönü vardı. "İkinci hatan son hatan olur Thomas. Babanın son zamanlarda sana sadece taham-

mül ettiğini söylemeye gerek yok. Ayrıca artık seni korumak için istekli de değilim."

"Babamın canı cehennemle!" diye çıkıştı Thomas. Babası yanında değilken hep çok cesurdu. "Nişan ilanı için yaza kadar beklememiz gerektiğini ima ettim. Küplere bindi. Haberlerin yayılması için sezon ortasında düzenlenen kalabalık bir balodan daha iyisi olabilir mi?"

"Lord Tane haberin yayılmasından ziyade haberin gerçekleşmesini tercih ediyor. Ben de öyle. Thomas sana şimdiye kadar hayatını yaşamanı tavsiye eden bendim ama bu, sorumluluklarını yok sayman anlamına gelmiyor. Bir söz verildi ve bu artık sadece seni değil Abbey soyunu da ilgilendiriyor."

Thomas yüzünü astı. "Sen de mi?"

"Elbette. Ben Abbey Kontu'yum ve soyumuz baştan sona aptallarla dolu olduğu için öyle kalmaya da devam etmek zorundayım."

"Sen ne kendi babana ne de benimkine benziyorsun. Her zaman seni örnek alıyorum."

Stephan sabırlı bir adam olduğunun düşünülmesinden nefret eder ama nedense bu yanlış kanının önüne geçemezdi. Nadiyen yüzeye çıkan öfkesini geçiştirmek için uzun ve derin bir nefes aldı. O sırada karşı koltuğun köşesine sıkışmış olan mavi renkli kumaş parçası dikkatini çekti. Araba küçük olduğu için uzanıp onu olduğu yerden çıkarmada pek zorlanmadı. Kumaşın örümcek ağı kadar ince örülmüş bir fular olduğunu fark ettiğinde ise kışkırtı kalktı. Burnuna hafif bir tarçın kokusu doldu. "Kıymetli bir şeye benziyor."

Thomas'ın gözleri ışıldadı. "Fularını düşürmüş, hemen dönüp geri götürmeliyim." Tam arabacıya sesleniyordu ki Stephan onu engelledi.

"Biriyle gönderirsin... Bana şu Bayan Hopkins'ten bahset." Kuzeni itiraz etmedi ama hemen yola da gelmedi. Thomas konuşma konusunda ne kadar isteksizse Stephan da onu dinleme konusunda bir o kadar isteksizdi. Ne var ki birkaç ay önceki gibi onu eriyip bitirecek bir hata daha yapmasına izin veremezdi. "Dinliyorum."

"Ona âşık değilim... Bilmek istediğin buydu samırım."

"İyi başlangıç, devam et."

"Başıma gelenden sonra kadınlara hâlâ güvenmiyorum, özellikle de masum görünenlere. Ama Davina farklı. Benden aşk sözleri ve romantizm beklemiyor. Birlikte eğleniyoruz."

"Seni yatağına mı alıyor? Bu durumda beklentileri değişir."

Thomas kızardı. "Hayır... Yani henüz değil ama ikimiz de bu kadar isterken bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini umuyorum."

Stephan ona nişanlanmak üzere olduğunu hatırlatacakken vazgeçti. Öyle hareket etmek istediği halde sıkıcı ebeveynler gibi davranmadığı için Thomas onu her zaman güvenilir bulurdu. Kaldı ki Davina isimli kadını birdenbire merak etmeye başlamıştı.

"Davina ailesi ölünce dünyayı dolaşmaya başlamış zengin ve maceraperest bir kadın. Benden düşündüğün şekilde bir şey beklediğini sanmıyorum. Heni şimdiye kadar duymadıysa bile yakında çulsuzun teki olduğumu ve harçlığımı senden aldığımı öğrenecektir."

"Evlendiğinde amcam bu konuyu halledecektir. Abbey Kontu'nun kuzeni olarak şüphesiz bazı hakların var." Stephan unvana ve Abbey mülkleriyle birlikte yıllık altmış beş bin pound gibi bir servetin tamamı üzerinde hakka sahip olmasına karşın amcasını asla görmezden gelmezdi.

Thomas dudağını büzdü. "Evlenmek için henüz çok erken. Leydi Christell de ben de çok genciz... En azından bir sene daha..."

"Aynı fikirdeyim. Evlenmek için fazla genç ve sorumsuzsun, fakat cayarsan o kızı bir kez daha küçük düşürürsün. Masum kızlar bile kalpleri kırıldığında canavara dönüşürler. Muhtemelen ne kadar kötülüşeceğini görme şansı yakalayamadan babasının kurşunu iki kaşının ortasında yerini bulmuş olur. Thomas artık yetişkin mi yoksa çocuk mu olduğuna karar vermelisin. Elbette vereceğin karar iki ucu keskin kılıçtan farksız. Evlene-meyecek kadar toysan metresini tatmin edebilecek kadar erkek de değilsindir."

"Erkekliğimde bir kusur yok, kadınları tatmin etmeyi biliyorum."

Yaşı ne olursa olsun, konu erkeklik becerilerine geldiğinde er-

keklerin gösterdikleri hassasiyet şaşırtıcıydı. Stephan komik derecede ciddi görünen Thomas'ın omzuna dostça dokundu. "Bunu Davina denen kadını yatağına atmaya hazırlandığını için söylüyorsun. Tamam, bitir işini ama hepsi o kadar. Bir daha seni ucuz kulüplerden birinde küflük bir vaziyette bulursam kabrimi çıkarırım."

"Dedim sana... O farklı."

Thomas o kadına karşı romantik hisler beslemediğinde dırtığı Stephan nedense aksine inanıyordu.

"Benden pahalı hediyeler beklemiyor. Sanırım senden gelecek parada da gözü yok. Ona küçük bir şişe lavanta kokulu parfüm hediye ettim. Öyle beğendi ve sevdi ki ilk defa bir kadının içindeki güzelliği gördüm."

İçindeki güzelliği görmek mi? Bu çocuk romantik kitaplar mı okuyordu Tanrı aşkına?

Stephan elinde tuttuğu şalı burnuna götürdü ve az önce fark ettiği hafif tarçın kokusunu tüm yoğunluğuyla hissetti. Tarçın, biraz da elma... Şarap eşliğinde şömine başında geçirilen samimi kız gecelerini hatırlatan tatlı bir kokuydu. Tatlı olduğu kadar da iç gıcıklayıcıydı... Genizde ve tadına bakan kişinin dilinde karamelimsi bir tat bırakan cinsten. Bunu hiçbir zaman öğrene-meyecek olmak hayal kırıklığına kapılmasına neden olsa da bu hissi geçiştirmek pek zorlanmadı.

Öte yandan kadının lavantalı parfümünden hoşlanmadığını düşünüyordu. Hoşlansaydı Thomas ile buluşacağı zaman şeker gibi değil lavanta gibi kokardı. Kadınlar tatlı yaratıklardı. On-larsız geçireceği üçüncü günün sonunda ölmeyi dileyeceğini biliyor ama yine de anlayılmayacak kadar karmaşık oldukları sağmalığına inanmıyordu. Bu kaniya nasıl vardığından tam olarak emin değildi, fakat kadın büyük ihtimalle parfüm meselesi dışında başka konularda da yalan söylüyordu.

"Marie LeFebvre'nin evinde mi kalıyor?" diye sordu aklından geçenleri kendine saklayarak.

"Marie'nin bir arkadaşı. Birkaç senedir Avrupa'daymış. Daha önce de uzunca bir süre Amerika'da yaşamış. Benden onu Londra'da gezdirmemi istedi... Biliyor musun, son derece komik biri. Bana dedi ki rehberliğinden memnun kalırsa ömür boyu ona hizmet etmem gerekebilir mi."

Thomas o anı tekrar yaşıyor olmalıydı ki kâhkâha attı. Stephan ise onu bu kadar güldüren şeyin ne olduğunu anlamadığı için şaşkındı. Elinin tersiyle gözlerindeki yaşları kuruladığını görünce tek kaşını kaldırıp sakinleşmesini beklemeye koyuldu. Böyle zamanlarda onu neden korumak istediğini hatırlıyordu. Thomas fazla saftı. "Beni endişelendiriyorsun. Bilirsin nadiren endişelenirim."

"Farkındayım. Senin kadar gamsız görünen bir adamın çoktan ölmesi gerekirdi ama biliyorum ki bir kurt ne kadar gamsızsa sen de öylesin."

Stephan etkilenmiş gibi görünme zahmetine girmeden, "Ne diyeceğimi bilemiyorum evlat," dedi.

"Bana evlat demeyebilirsin. Yirmi dört yaşındayım." Duraksadı. "Benim için endişelenmene gerek yok."

"Öyleyse sorumluluk alma konusunda söylediklerime katılıyorsun."

Thomas tekrar kızardı. "Tamam, evleneceğim ama öncesinde güzel bir şey yaşamak istiyorum."

"Bayan Hopkins'in sorun çıkarmayan bir yatak arkadaşı olacağından eminsen keyfine bak. Fakat kalbini kaptırıp ona kaçmayı teklif edersen peşine düşenlerin başında meşale tutarım."

Thomas bir an için bunu yapmaya niyetliymiş gibi ona şaşkınlıkla baktı, hemen sonra öksürmeye başladı. "Onu tanımadığın için bu kadar önyargılısın."

"Tanıyacağımıza söz veriyorum."

"Bu bana bir tehdit gibi geldi Stephan. Onun canını sıkmana izin veremem."

Çekici Fransız'ın arkadaşlık edeceği türden kadınların genellikle kendi ilgi alanına girdiğini düşünen Stephan meraklı doğası gereği bu tehdidi hiçe saydı. O kadının toy kuzeni ile ne işi olduğunu öğrenecek ve yanlış bir şey görürse ortadan kaldıracaktı zira bir kez daha geç kalmak istemiyordu. "Kadınların canını asla sıkmam," dedi aklından geçenleri belli etmeden.

Thomas panikle ayağa kalkınca kafasını arabanın tavanına vurup geri oturdu. "Onu baştan çıkarmayı deneyeceksin, değil mi? Sana karşı Davina'nın bile şansı yok."

Stephan esnedi. "Şu an baştan çıkarılmayı bekleyen bir kadını ziyarette gidiyorun zaten. Benimle ilgili düşüncelerin garununu okşuyor evlat ama benim bile ara sıra dinlenmem gerekiyor. Üstelik birinci sırada üvey annemin olduğu yasaklı kadınlar listesi tutuyorum."

"Rosemary Ramsey bunu duysa kesin şoka girerdi," dedi Thomas gülerek. "Komik şeyler söyleyerek aklımı karıştırma." Babasının ikinci karısından babası dahil kimse hoşlanmıyordu ama kadın bunun farkında bile değildi.

"Az önce birini ziyarete gideceğini mi söyledin?"

Stephan pencereden dışarı baktı ve arabanın tavanına vurdu. "Galiba öyle dedim. Burada ineyim."

"Kim olduğunu bilmemi istemiyorsun..." diyerek tahminde bulundu Thomas. İçerlemiş görünmüyordu zira Stephan birlikte olduğu kadınlar hakkında onunla hiç konuşmazdı. "Babamın Harwell Vikontu'yla görüştüğünü biliyor muydun?"

"Haberim var. Benim için tatlı bir gelin adayı bulmuş sanırım."

Amcasının Abbey Kontesi arayışı uzun zamandır devam ediyordu. Stephan niteliklerini değerlendirdiğinde vikontun kızının uygun bir eş olabileceğini fark etmişti ama bu konuda bir adım atışı söylemezdi.

"O kıza evlenecek misin? Neydi adı... Leydi Philippa. Onu bir keresinde Hyde Park'ta görmüştüm. Çok güzel bir kız."

Stephan da aynı fikirdeydi ve evlenmeye karar verdiğinde ilk tercihini ondan yana kullanacaktı. Dostları gibi aşk evliliği arayışına girmeyecek kadar gerçekçiydi zira dünya üzerine gökten serpiştirilen şans, herkesin kafasına eşit ölçüde dökülüyordu.

"Bana gönül meselelerinden bahsetmeden canımı sıkıyor Stephan. Çocuk olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Genel olarak konuşmayı sevmediğini meselelerin aramızda bahis konusu olması sıra dışı olurdu, değil mi Thomas? Yine de babanın bulduğu gelin adaylarından birini seçtiğim takdirde ilk sana haber vereceğime söz veriyorum."

Thomas dayanamayıp güldü. "Dediğin gibi olsun."

Araba durana kadar ikisi de konuşmadı.

Stephan arabadan indikten sonra, "Tekrar konuşacağız, bu

arada başını belaya sokmamaya hak," dedi ve ağır adımlarla Southwark'a yöneldi.

Gittiği evin ilk kirası iki hafta önce ödenmişti. Bu da içerideki kadını fazlasıyla geçici bulduğu anlamına geliyordu. Yeni ilişkilerden, yeni arabalardan ve bazı birkaç yenilikten oldum olası hoşlanırdı.

Kapıyı çalıp açılmasını bekledi. Kapıyı açan uşak geçen seferdeki gibi, aldığı paranın hakkını veren saygıyla karşıladı onu.

"Hanımefendi evde mi?"

"Evet, lordum. Dilerseniz siz misafir odasında beklerken kendisine haber verebilirim."

"Buna gerek yok, nerede olduğunu söylersen ben kendisini bulurum."

Uşak işlerin nasıl yürüdüğünü bilen biriydi. Yüzünde beliren ifade hanımının yukarıda, yatak odasında olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Stephan merdivenleri ikiye ikiye çıkarak daha önce de ziyaret ettiği odanın kapısında durdu. İçeriden kadının melodik sesi geliyordu. Anladığı kadarıyla şu an gösterimde olan operanın provasını yapıyordu. En son gördüklerinde izlediği çıplak provayı hatırlayınca Stephan'ın dudakları gamzeli yanağına doğru kıvrıldı. Hayat gerçekten de güzeldi.

Ahırda sevenen iki sevgiliyi anlatan müstehcen bir sarhoş türküsunü ıslıkla çalarken kapıyı da aynı ritimle tıklattı.

"Girin."

Kapıyı açmasıyla birlikte odadaki yoğun leylak kokusu nefesini kesti. Boğazını temizleyip, "İyi akşamlar Cassandra," dedi.

"Tanrım, sen miydin?"

Güzel oyuncu kombinezonunun gizlemediği vücudunu Stephan'ın beğenisine sunmak için ağır ağır ona yaklaştı ve zarif kollarını erkeğin boynuna doladı. Şaşırmış görünmesine rağmen Stephan hiç de şaşırmadığının farkındaydı. Düm düz kızıl saçları parıltılı ve sakın bir çelale gibi sırtına dökülüyordu. Nefis bir ten, vişne yemişi gibi duran kırmızı dudaklar, cüretkâr vaatlerde bulunan yeşil gözler ve gizlenmemiş, tatmin edilmeyle bekleyen ihtiyaçları bu kadın gerçekten mükemmel bir âşıktı.

"Ne hoş bir karşılama bu böyle."

Kalçasını kavrayarak Cassandra'yı sertçe kendine doğru çekti. Dudakları dışında tamamen birbirlerine yapışmış durumdalardı. Kadının nefesi kesilirken Stephan gülümsedi ama onu özellikle öpmeydi. Hükmetmenin ve hizmet etmenin tüm inceliklerine aşina olan ellerini yavaşça aşağı doğru kaydırdı ve kadını kaldırıp bacaklarını beline dolamasını sağladı.

Kalın paltosu aralarındaki tek engeldi. Ancak çıkarmak için harekete geçmeden kucakındaki kızışmış kedi düğmeleri çözmeye başlamıştı bile.

Stephan kendini ona teslim ederek kadını tuvalet masasının üzerine oturtturup bacaklarını iyice ayırdı.

Cassandra inleyerek ellerini aşağılara kaydırırken duraksadı. "Bu da ne? Bana bir hediye mi aldın yoksa?"

Stephan kadının elindeki safir rengi fuları bir an için boş boş süzdü. Ne kadar ilginç, onu yanına aldığı için farkında bile değildi. Fuları Cassandra'nın elinden aldığı için aklına gelen ilk şey o kokuyu tekrar hissetmek istediğiydi. Tarçın ve hafif elma kokusu tanıdık hisler bırakarak burnuna doldu. Tanıdık hisler mi? Evet... Canı aynı anda hem sevmek hem de tadını almak istiyordu. Gülümsedi...

"Bu senin için değil, güzelim."

Cassandra şımarık bir tavırla dudaklarını büzdü. "Benim değilse kimin?"

"Güzel başını ağrıtmaya değmeyecek birinin."

"Öyle diyorsan..." Sindirmeye çalışıyordu ama başaramayacağı belliydi. Derken öyle de oldu. "Başka bir kadına ait... Başka biriyle mi görüşüyorsun?" Sesi öfkeli değil kargın çıkıyordu.

Stephan hakkında düşünülenin aksine tek eşliliğe inanırdı. Hızır bir şekilde gülümsedi ve elini kadının bacakları arasına götürüp ince kumaşın üzerinden ona dokundu. "Sence?"

"Bi-bilmiyorum... Seni kıskanıyorum. Bundan hoşlanmıyorum... Yani... Yani seni sıkınamdan ama... Tanrım... Lütfen..." Stephan parmağının hünerini çıplak tende göstermek için kumaşı sıyırmıştı. Kadın konuşmaya çalışırken bir an için bile kapkara gözlerini ondan ayırmamıştı. O kadar kontrollüydü ki Cassandra kendisi bu haldeyken onun sakince gulebildiğine inanmıyordu. "Stephan seni seviyorum," dedi ne dediğini bil-

meden. Onu tahrik eden ritimi bir saniyelğine bozuldu, hemen arkasından daha büyük bir hızla geri geldi.

"Beni değil, bunu seviyorsun," dedi Stephan kadının ağzına doğru ve partiye bir parmak daha katıldı.

Cassandra'nın attığı çılgıktan sonra hatırladığı tek şey, vücudu kasılırken kendini tamamen ona teslim ettiği ve yatağa taşındığıydı. Stephan'la sevişirken nükseden ağlama geleneğini bu sefer de bozmamış ve bunu saklama gerçeği duymamıştı.

Erkeğin giysilerinden kurtulmasını ateşli gözlerle onu yiyip bitirerek izledi. Bir süreliğine de olsa bu adamın tapılası güzelliğinin sahibi olmanın gururunu tattı. Sahiplenme alıştığı bir şeydi, özellikle de Stephan konusunda... Ne yazık ki aşık oluyordu. Mantıklı bir kadındı, idare etmesi gerektiğini çoktan anlamıştı ama sorunun kaynağı zaten kadınlığıydı. Yeniden ağlamak üzere olduğunu fark edince gülümsemeye çalıştı ve onu yatağa çekti.

Stephan evden ayrılmak için hazırlandığında yatağa girmelerinin üzerinden birkaç saat geçmişti. Son derece doyurucu ve yorucu bir deneyimdi çünkü Cassandra kolay pes etmiyordu. Halinden memnun bir şekilde gülümsedi ve kadının çıplak kalçasını öpmek için eğildi. Uyuduğu için memnundu çünkü vedalaşmaları oldum olası sıkcı bulurdu.

Odadan çıkmak üzereyken tuvalet masasının üzerindeki mavi fuları fark etti. Fuların Thomas'ın arabasından buraya kadar yaptığı yolculuğun tuhaflığı ve şimdi durduğu nokta, gerçekten de karşısında durup durmadığını düşünmesine neden oldu. Pes etmesi uzun sürmedi çünkü onu burada bırakamayacağını biliyordu.

Fuları doğrudan cebine koymak yerine burnuna götürdü. Tarçın, boğucu leylak kokusuna alışmış ciğerlerine tatlı bir mola gibiydi. İkinci bir nefesle o hoş hissi uzatmak istedi ancak bu sefer farklıydı... Daha yakıcı bir şeyler vardı. Stephan kumaşı kendinden uzaklaştırıp hızla cebine tıkaştırdı.

Huzursuzdu ve neredeyse tüm hisleri uyarılmış durumdaydı. Ama hepsinden öte, yeniden sevişmek istiyordu ve bunun yatakta çınlıçplak yatan kadınla hiçbir ilgisi yoktu.

Dördüncü Bölüm

Figaro'nun Düğünü...

Küçük Restleşmeler ve Gövde Gösterileri...

Thomas gösterimdeki opera için bilet alırken Davina da tiyatro girişine yakın bir yerde dikilmiş onu bekliyordu. İlk akşam buluşmaları için güvenli ve yeterince kalabalık olacağını düşündüğünden operayı tercih etmişti. Ayrıca rahatça sohbet edebilecek kadar da kendi hallerinde olacaktlardı. Bu akşam niyeti, nişanlanmak üzere olduğu kız hakkında neler hissettiğini öğrenmek ve duruma göre bir eylem planı hazırlamaktı. Maalesef karşılaşmalarının üzerinden geçen iki hafta boyunca becerebildiği tek şey o ahmağı kendisine hayran bırakmaktır. Tamam, belki biraz daha ileri gitmişti ama bu kesinlikle yeterli değildi.

Çoğunlukla, Thomas Marie'nin evine ziyarete geldikçe görüşüyorlardı. Marie'yi de asla unutmuyordu o sersem... Her seferinde farklı türde çiçeklerden oluşan birer buket ve küçük birer kutu çikolata getiriyordu hanımlara. Davina'ya çikolata sevip sevmemediğini bile sormamıştı. Sevmiyor değildi. Hatta İskoçya'dayken çikolata gibi lükslere alışacak bir hayat yaşamamasına rağmen şu aralar onlarsız yapamayacakmış gibi hissediyordu. Ancak birine sevdiği için çikolata hediye etmekle nezaketen çikolata getirmek arasında büyük bir fark vardı ve Davina gibi takıntılı biri bu gibi detayları fazlasıyla önemserdi. Kaldı ki nefret ettiği birinin hiçbir açığını da kaçırmazdı.

Son seferinde ona özel olarak getirdiği lavanta esanslı parfümün kokusundan nasıl da nefret ettiğini hatırladı. Lanet olası Thomas nazik, düşünceli, duygusal bir piç kurusuydu ve Davina sırf bu yüzden ondan daha fazla nefret ediyordu.

Birini kendine âşık etme sürecini on eşit parçaya bölseydi Thomas'ın beşinci parça civarında oyalandığını söyleyebilirdi. İşin kötüsü Davina artık ne kadar ileri gitmek istediğini de bilmiyordu çünkü onu tanıdıkça öfkesini bileyeceği yerde ciddi anlamda bir yerlere kıvrılıp uyumak istiyordu. İlk zamanlar onun Marie'nin âşıklarından biri olduğunu düşündüğü için hâlâ kendine şaşıyordu. Tanrı biliyor ya, Thomas ya gerçekten çok ahmak ya da ahmak görünmenin kadınları etkilediğini düşünmesini sağlayan hain bir dostu vardı.

En çok şaşırdıysa Alina'nın kendini ona teslim etmiş olmasındı. O işi yaparken en azından işini bilen birini tercih etmesi olmasını dilerdi... Çantasını çat diye alnuna vurdu ve bir süre öyle kaldı.

Kendine hâkim olmalıydı. Başını kaldırıp saçlarını düzeltti. Marie'nin zorlamasıyla dudağına sürdüğü boyayı iyice yedirince için dudaklarını birbirine bastırdı. Thomas gelmeden önce tekrar şuh ve kendinden emin kadın haline geri dönmek için fazla vakti yoktu. Boğazını temizledi ve Alina ile bağını ortaya çıkarma riski taşıyan İskoç aksanını gizlemek için rastgele bir cümleyi birkaç kez tekrar etti. Marie bir İtalyan gibi konuşmasını, böylesinin son derece havalı olacağını söylemişti, fakat Davina altından kalkamadığı için babasının dostu Amerikalı koyun tüccarı Mathew Corn'un ilginç İngilizcesini taklit etmeyi tercih ediyordu. Koyun besleyiciliğinin getirdiği türde dostluklar sosyetik İtalyanları kapsamıyordu maalesef.

Haliyle daha öncesinde opera izlemişliği de yoktu. Babası küçükken Alina ve onu sıkça kasabadaki tiyatroya götürürdü. Gerçi çoğunlukla yerel oyuncuların sahnelediği küçük oyunlara giderlerdi ama keyif aldığını hatırlıyordu. Sanatsever bir adamın kız olarak Davina babasının zengin yönlerini almak yerine annesinin kararlılığı, katılığı ve gerçekçiliği ile hayatını sürdürmeye mecbur kalmıştı. Bundan şikâyetçi değildi elbette ama yine

de babasının hayatta olup sıklıkla büyük sanatçı diye bahsettiği Mozart'ın meşhur operasını izlerken yanında olmasını dileyecek kadar duygusaldı. Yeri geldiğinde romantik bile olabilirdi... Sadece yeri gelmemişti.

"Bu gösteriyi izlemeyi çok istiyordum Thomas," dedi kendi kendine. Sonra bir Amerikalı gibi cümleyi tekrar etti. Etrafında akıp giden kalabalık onunla ilgilenmediği için rahattı.

"Bu gösteriyi izlemeyi çok istiyordum Thomas."

Aksan doğru ama fazla ciddiye. Boğazını temizleyip tekrar denedi: "Bu gösteriyi izlemeyi çok istiyordum Thomas." Hayır! "Bu gösteriyi izlemeyi çok istiyorum Thomas." Son deneme, operadan daha fazlasını isteyen bir kadının tatlı ricasıydı.

Memnuniyetle gülümseyerek arkasına döndü ve birden donakaldı. Bugüne kadar kendini alıp gibi hissettiği birkaç an hatırlıyordu. Hepsinin ortak yanı, küçük düşmenin verdiği utanç ve kişiliğine kalıp gibi uyan meşhur Davina öfkesiydi. Ne var ki geçmişteki tüm kötü deneyimleri bir araya gelse bile tek kaşını alaycı bir edayla kaldırmış onu izleyen esmer yabancının hissettirdiği aşağılanma ile boy ölçüşmezdi. Üstelik adam sadece bakıyor ve gülümsüyordu... Kesinlikle güzel gülüyordu, hatta bütünüyle harikaydı. Baykus görmüş sıcan gibi bakmayı kestiği an adamın heykel kadar kusursuz, Ölümlü Meleği kadar karanlık göründüğünü itiraf etmek zorunda kaldı.

Tanrı aşkına... Hemen arkasını dönüp kalabalığın içine karıştı ve kendine saklanacak kuytu bir yer aradı.

Ne yapıyorum ben böyle diye düşünürken ağır bir kadife perdenin arkasına ulaşmak üzereydi. Geri dönüp baktığında adam artık ortalarda görünmüyordu. İçindeki his çok emin olma Davina diyordu: O başka.

"Ben de seni arıyordum Davina."

Boş bulunan Davina aniden ortaya çıkan sümsük Thomas'ı tokatlamak için sağ elini yumruk yapıp kalçasına yapıştırmak zorunda kaldı. Çenesi, atmak üzere olduğu savaş narasını bastırmaya çalıştığı için kilitlenmişti. Hepsinden kötüsü onunla tanıştığından beri maruz kaldığı bu gibi duygusal kostümler yüzünden başı feci şekilde ağrıyordu. En sonunda zor da olsa gülümseyerek bir şeyler eveledi.

"Gösteriyi yarım saat var. Dilersen yerimize geçelim... Ama konuşmak ya da... Yalnız kalmak istersen..." Devamını getiremedi. Sesindeki ve yüzündeki müstehecn imaya bakılırsa aklında yalnız kalıp oynamak gibi salakça bir fikir vardı. Belli ki onun perde arkasında ya da sakı kenarında kendini minicık-latacağını sanıyordu. Davina hayatı boyunca kimseye kendini miniciklatmayacağından öyle emindi ki karşısında kekeleyen sersemle bu fikri verdiği için son derece boktan bir işe kalkışmış olabileceğini düşünüyordu. Sonra bu fikri hızla kafasından attı. Alına için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

"Bence hemen yerimize geçelim Thomas... Bu gösteriyi izlemeyi o kadar çok istiyordum ki oturup beklerken zaman daha hızlı geçecekmiş gibi geliyor bana."

Gerçek hayatta böyle bir cümle kurarsam kendimi İskoçya'nın en iri damızlık koçuna toslatacağıma yemin ederim diye geçirdi içinden.

"Elbette güzel matmazel... Bu taraftan lütfen."

Davina elini Thomas'ın elinin üzerine koydu ve salona açılan büyük kapıya doğru yürüdüler.

İki haftadır hiç yok olmayan heyecanı, kapıdan içeri girdik-leri an inanılmaz bir hızla ikiye katlandı. İtiraf etmeliydi ki in-tikam planının bazı keyifli yanları vardı. Drury Lane Tiyatrosu büyüleyici bir yerdi...

Salon akıl almaz büyüklükteydi. Barok motiflerin karmaşa-sına ve ihtişamına rağmen inanılmaz derecede zarifti. Tam kar-şılarında, dekor malzemeleri salonun geri kalanından ayrılan yarım ay şeklindeki sahne duruyordu. Davina balkon biçimin-deki localardan birinde oturmak isterdi ama Thomas'ın zügür-dün teki olduğunu uzun zamandır bildiği için orta koltuklardan birinde oturacaklarını tahmin ediyordu. *Her neyse* diye düşün-dü... *Önemli değil...*

"Yerimiz neresi?"

Thomas'ın kuşkuyla bakışları elinde tuttuğu biletler ve kol-tuklar arasında gidip gelmeye başladı. Eğer bu salak yerlerini de bulamazsa kesin düşüp bayılacaktı. Neyse ki birkaç dakika sonra Davina geniş koltuğuna kurulup heyecanlı operanın başlaması-nı beklemeye koyuldu ve o an kendisine kısa süreliğine de olsa planlarını bir kenara atma izni verebileceğini düşündü.

"Bu akşam çok güzelsin."

Yaltaķı stimsük!

Davina bu komplimanı bekliyordu. Marie'nin ısrarıyla aldığı koyu mavi, kadife elbiseye ve açık yakasına sardığı Marie'nin kürk etolüne bakmaya çalıştı. Hiç de fena görünmüyordu. "Te-şekkür ederim." Ani bir kararla işi bir adım öteye taşımaya karar verdi. "Elbisen yeni ama bir kusuru var."

Thomas pür dikkat ona bakıyordu. Sürekli hareket eden gözleri Davina'nın kırmızı dudaklarında, boynunda ve gözle-rindeydi. Arzusunu gizlemeye gerek görmüyor ya da gizlemeyi beceremiyordu.

"Rengine kapılıp aldım... Yakası sence de fazla açık değil mi?" Thomas öyle büyük bir dikkat ve özveriyle etolün ara-sından görünenleri inceliyordu ki Davina kızmamadan edeme-di. Açıkta kalan göğsünü kapamamak ve kırmak için can attığı o soylu burnu hızla dizine çarpmamak için muazzam bir çaba göstererek ellerini dizlerine bastırdı. Ne yazık ki yüzüne yapı-şan gülümsemeyi uyumadan önce ayna karşısında kazıması ge-rekecekti. "Sanırım sen benimle aynı fikirde değilsin."

"Bana kabalığıı hatırlattığını düşünüyordum."

Davina ilk kez onun ne demek istediğini merak etti.

"Davina... Sana daha büyük bir hediye almak istedim... Me-sela güzel boynunu süsleyecek elmas ya da safirden bir kolye... Ama seni rencide etmekten korkuyorum."

Davina başlarını kaldırdı. Loca bile tutamazken elmas kol-yelerden bahsedebildiğine göre sandığından da kolay etkilenen biriydi. "Sevgili Thomas, gerçekten çok nazıksın. Sana asla ku-rılmam."

Thomas başını öne eğdi. Eli Davina'nın eline ulaşmak için küçük küçük ilerliyordu. Davina ise etrafında büyüyen kalaba-lığa şükretmesini gerektirecek bir şeyler olur mu endişesiyle te-tikte bekliyordu. Derken Thomas gülümsedi.

"Seni daha yakından tanımak istiyorum."

"Ne gibi?" Gerçekten anlamamıştı.

"Sana daha büyük hediyeler almamı hoş karşılayacağın bir yakınlıktan bahsediyorum."

Yök artık!

"Çok şekersin Thomas. Zaten veterince yakın değil miyiz?" Thomas birden ciddileşti. "Bu kadarı bana yetmiyor."

Davina her ne kadar burada başına bir şey gelmeyeceğini bilse de kullanması gerekirse diye çantasını sıkı sıkı kavramıştı. Marie işlerin geleceği noktayı tahmin etmişti. İşin gerçeği Davina da ihtimallerin farkındaydı ancak bu şekilde, ham bir cinsellikle yüzüne bakan geri zekâlıya nasıl davranması gerektiğini hanırlamayacak kadar afallamıştı.

"Benim gözümde mükemmel bir hanımefendisin... Ama artık dayanamıyorum Davina. Lütfen çıkalım ve yalnız kalabileceğimiz bir yere gidelim."

Yök artık!

Davina kritik bir noktadaydı. İçinden geçeni yapmaya kalkarsa üzerine atlayıp öldüğünden emin olana kadar Thomas'a vurmaya devam ederdi. Diğer Davina ise muhtemelen gülüp geçer ve onu ciddiye almadığını tatlı bir yanıtlı belli ederdi. Fakat konuşmak bir yana gülemiyordu bile. Varlığını sadece kendisinin hissedebildiği bir bataklıkta kapana kısılmıştı. Onu korkutan ise boğulmak değil. Kirlenmekti. Anne ve babasını düşündü. Kendini soktuğu durumu görselerdi muhtemelen işi de öfkeden deliye dönerdi. Her şeyden öte Alina vardı... Aşık olduğu adamı baştan çıkarmıştı. Oysa istediği önce kalbini çalmak, sonra da Alina'ya yaşattıkları yüzünden o kalbi parçalara ayırmaktı.

"Davina, iyi misin?"

Davina nefes almayı denedi ama beceremedi. Az önce dünya üzerinde en çok nefret ettiği kişi ondan metresi olmasını istemişti. Yakasının açıklığıyla ilgili imasından sonra bunu hak etmişti tabii... Tanrı biliyor ya, Londra kanalizasyonunda yaşayan tüm sıçanlara öpücük vermeyi yeğlerdi ama ona... Hayır, bu kesinlikle mümkün değildi!

"Özür dilerim Davina, kabalık ettim... Seni kırdım. Sen tanıdığım tüm hanımlardan daha fazla saygıya layıksın. Kendimi kontrol edemedim, affet beni."

Thomas'ın sesindeki pişmanlık ve korku onu anında kendine getirdi. Pişmanlığını hissetmek, az önce kaybettiği canlılı-

ğını besleyen bir ilaç gibiydi. Vücudunu belli belirsiz silkeledi ve nihayet ona gülümseyebildi. "Sen yanlış bir şey yapmadın Thomas. Sadece fazla dürtüstün. Çoğu kişi senin kadar açık yüreklilikle içinden geçenleri söylemeden birtakım oyunlara başvururdu."

Thomas nerede olduklarını unutmuş olmalı ki onun elini tutup avcunun içine sıcak bir öpücük kondurdu ve süt bekleyen bir kedi gibi yalvararak ona bakmaya devam etti. Geri planda hâlâ şehvetin izleri okunmasına rağmen tehdit geçmiş gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey olmamış gibi tatlı arkadaşlığımıza devam edelim. Lütfen beni affettiğini söyle."

Davina gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. Buna rağmen sözcüklerinin etkisini artırmak için elini onun elinin üzerine koydu ve gülüşünü korumaya özen göstererek. "Elbette arkadaşız," dedi.

Her nasılsa atmosfer birden değişti. Davina taş kesilen Thomas'ın baktığı yere başını çevirince tepelerinde dikilen yabancı ile göz göze geldi ve içine çektiği nefesi dışarı vermeyi unuttu. Tiyatro girişinde karşılaştığı Ölüm Meleği kılıklı, siyahlar içindeki adam gülmeksizin onlara bakıyordu. *Kahretsin!*

"İyi akşamlar Thomas. İyi akşamlar... Davina."

Az önce adımı mı söyledi o?

"İyi akşamlar," diye karşılık verdi Thomas sinmiş bir vaziyette.

Davina ise sessizdi.

"Seni bulduğuma göre Leydi Christell ve dünyalar güzeli Leydi Margaret'i gönül rahatlığıyla emin ellerine teslim edebilirim."

Kimi kime teslim edecekti? Davina tam o anda adamın yanında duran iki kadını fark etti.

"İyi akşamlar Leydi Margaret, Leydi Christell," dedi Thomas zor duyulur bir sesle.

"Rahatsız etmiyoruz umarım," dedi orta yaşlı, sarışın kadın hoşnutsuz bir biçimde Davina'ya bakarak.

Rahatsız etmeyi umduğu o kadar açtı ki Davina burnun-

dan nefes verir gibi gıldı. Neler döndüğünü yavaş yavaş anlıyordu. Kadınlardan genç olanı Thomas ile nişanlanması beklenen Leydi Christell'di. Diğerleri ise muhtemelen kızın annesiydi, fakat uzun boylu esmerin kim olduğunu henüz anlayabiliş değildi.

Thomas bakın, daha da küçülebilirim savımı kanıtlamak istercesine koltukta içice büzülmüştü. Konuşmayı beceremeyeceğini yeterince belli ettiğinden açıklamayı son derece rahat bir tavırla yakışıklı Kara Melek yaptı.

"Kimsenin rahatsız olmadığından eminim. Öyle değil mi Thomas?" Thomas'ın başını salladığını görünce sözlerine devam etti. "Opera fikri Thomas'a aitti. Leydi Christell'in Figaro'nun Düşünü konusunda ne kadar heyecanlı olduğunu biliyordu. Daha önce davet edip kendisini huzursuz etmek yerine sürpriz yapmak istedi."

Leydi Tane kızına ters ters baktı. "Uygun bir biçimde teklif etmesinde bir sakınca yoktu. Ancak nedense bizi gördüğü için memnun kaldığını inanmam geliyor."

Kötü bakışları yine Davina'nın üzerinde gezinmeye başladı. Davina ise kendini özellikle geri planda tutuyordu. Zira şimdilik kimsenin nefretini üzerine çekmesine gerek yoktu. Hem bu komedinin nereye kadar gideceğini de merak ediyordu. Anladığı kadıyla Thomas bu kadınlardan kaçıyor, esmer adam da gelecekteki evliliğin hatırına onları bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Bayan Hopkins eski bir aile dostumuz ve anne tarafından uzak bir akrabam. Thomas'la çocuklukları birlikte geçti."

Davina Bayan Hopkins kim diye etrafına bakınırken ismin neden tanıdık geldiğini aniden hatırladı ve kaşlarını kaldırdı. İlk aklına gelen, yalanını adamın yüzüne vurmaktı. Thomas'ın kalbini çalmaya uğraşmak yeterince zordu. Bir de nereden çıktığı belli olmayan bu arkadaşlık saçmalığına vakit ayırması kahrından ölürdü. Diğer taraftan fevri davranıp bir çuval inciri berbat etmek de istemiyordu. En iyisi biraz daha beklemektir.

"Öyle mi?" dedi kadın şüpheyle. "Abbey soyundan gelen herkesi tanıdığını sanırdım Lord Ramsey ama Bayan Hopkins'i daha önce hiç görmedim."

Davina bu noktada araya girdi. "Uzun zamandır yortduğumdaydım. Geleli sadece üç hafta oldu."

Derdi yardım etmek değildi. Sadece yolduğuna geçerli bir açıklama getirme fırsatını değerlendiriyordu. Tabii buysuz miracı yüzünden intikam planı sonuçlanmadan gözden düşmek de istemiyordu.

"Ne kadar ilginç bir İngilizceniz var," diyerek fikrini belirtti Thomas salâgının müstakbel ve öyle kalmaya mahkûm nişanlısı. Açık kahverengi saçları, ela gözleri ve zarif vücuduyla sevimli bir kızdı ama Davina'nın karşısında şanslı yok denecek kadar azdı.

Bu kısacık fiziksel tespitin ardından Davina kızın söylediklerini düşündü. İngiltere'de yaşayan İskoğların sayısı konuşmalarının tuhaf bulunacağı kadar az değildi. Dolayısıyla Amerikalı tüccar aksanının üstesinden geldiğini düşündü ve keyiflenerek. "Fazla gezmenin neticesi," dedi kendinden emin bir tavırla.

Sarışın leydi burun kıvrıdı, kıızı ise Davina'nın kalbini sızlatacak şekilde gülümsedi.

Bir saniye... Az önce Abbey soyu mu demişti o kadın?

Davina esmer yabancıya dönünce onun kendisini izlediğini gördü. Gülüyordu ama keyifsiz olduğu belliydi. Davina ise huzursuzdu. Pantolonuys kont ile tanışma ihtimali üzerine yaptığı provaların, gerçek durumu idare etmekle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Fena halde gafil avlandığını kabul etmeliydi. Üstelik kısa süre önce onun öntünde kendini küçük düşürmüştü.

Nefret ettiği sıcaklık yanaklarına, oradan yavaş yavaş kulaklarına yayılırken kontun yüzündeki gülümseme de aynı hızla genişlemeye başladı ve böylece sağ yanağındaki derin gamze tamamen meydana çıktı. Nefes kesici bir şeyler vardı bu adamda. Onu, tanıdığı diğer erkeklerden ayıran, yakışıklılık gibi yüzeysel bir tanımlamanın hakkını veremeyeceği, karanlık ama göz alıcı bir güzellik bahşedilmişti kendisine. Yutkundu...

"Gösteri başlamak üzere. Loca salonun diğer ucunda, acele etmekte fayda var Thomas," dedi kont gözlerini Davina'dan ayırmadan.

Davina oyunun dışına itilmeye çalışıldığını o an idrak etti.

Açıkça büyümüş durumdaydı ve adamın bunu kasıtlı yaptığından emindi. "Thomas'ın bana çşık edeceğini sanıyordum," dedi sakın kalmaya özen göstererek.

Hanımlardan yaşlı olanı Davina'yı küçük düşürmeyi hedefleyen bir şeyler söyledi ve yan tarafındaki sümsük Thomas inlemeye benzer bir ses çıkarak belli belirsiz bir tepki verdi. Davina ise küstahl konta bakmayı sürdürüyordu.

Adamın alayı gülüşünde bir titreşme ya da yüzünde bir şaşkınlık görmeyi bekliyordu ancak gülüşü biraz daha genişledi. Ortam yeterince aydınlık olmadığı ve birbirlerine pek yakın durmadıkları için onun gözlerini okuyamıyordu. Üstelik kendisi otururken, kontun ayakta dikilmesi de işini hiç kolaylaştırmıyordu.

"Yine inatçılık mı edeceksin Davina? Çocukken olduğu gibi artık Thomas'ı kollaman gerekmiyor." Stephan Ramsey orta yaşlı leydiye Davina'ya bahşetmediği bir sıcaklıkla gülümsedi. "Thomas'tan büyük olduğu için anne kaz gibi onun peşinde gezinirdi hep. Görüşmeyieli uzun zaman oldu, değil mi Thomas?"

Yirmi dört yaşındaki Davina sinirden titrediği için yaştı olan Thomas'ın ne cevap verdiğini duyanmadı. Kont sıradan kadınların hassas noktalarını biliyordu hiç şüphesiz. Fakat düşündüğünün aksine Davina yaşını dert edecek tipte bir kız değildi. Kaldı ki yaşın bilgelik demek olduğunu çok önce öğrenmişti babasından. Onu asıl öfkelen diren, çizgisini koruması gerektiğini söyleyen kurallarla çevrilmek ve kontun bunu bilerek onu köşeye sıkıştırmaya çalışmasıydı. Davina'yı tanımadığı için istediği kadar atıp tutabilirdi tabii. Madem oyun oynanması gerekiyordu... Davina bilmediği bir sebepten ötürü oyuna iştirak etmeye kararlıydı.

"Eskiden olsa bunu söylediğin için her zamanki gibi kendini kaz havuzunda bulurdun Stephan," dedi ve bakışlarını uzak bir noktaya dikip mutlulukla iç geçirdi. "Güzel günlerdi."

"Hayatının en huzurlu zamanlarıydı," diyerek ona katıldığını belirtti kont.

"Hiç şüphem yok. En çok da Bayan Hasting'in kızı Emily'yi sıkıştırdığın zaman başına gelenlere gülerim."

Leydi Margaret'in tikanır gibi bir ses çıkarması üzerine kon-

tun yüzünde bir uyarı ifadesi belirdi ve anında kayboldu. Demek toplumsal kısıtlamalar onu da bağlıyordu.

"Ah Emily'yi hatırlıyorum. Çok güzel bir kızdı."

"Bilmez miyim? Özellikle de..."

Kont hemen araya girdi. "Özellikle de gözleri, biliyorum."

Davina edepsiz bir espri yapmayacaktı elbette, yine de mesajı yerine ulaşmıştı.

"Çocukken her yaramazlığında kulağını çektiğim için hâlâ bana kızgın mısın Davina? Yoksa en sevdiğin mavi fuları bana kapırdığın için mi bu kadar hırçınsın?"

Davina irkildi. Nasıl olduğunu bilmemesine rağmen kontun, Thomas'ın arabasında unuttuğu fularдан bahsettiğini biliyordu. Tehdidi almıştı almasına ama bunu onun yanına bırakmayacaktı. Hırstan köpürerek, tanışıklarından beri belki de ilk kez gerçek hislerini gizlemeden Thomas'a baktı. Ancak sözleri Abbey Kontu'na'ydı. "Artık Thomas da ben de kocaman insanlarız. İşlerin eskisi gibi yürümediğini yakında göreceksin Stephan." Kimseye karşılık verme fırsatı tanımadan ekledi: "Opera başlamadan herkesin yerine geçmesini tavsiye ederim... Bu gösteriyi uzun zamandır merak ediyordum." Gruptan herhangi bir itiraz gelmeyince her birine iyi aksamalar diledi ve huzurlu gülüşünü koruyarak sahneye döndü.

Yapmacık gülüşler başını fena halde ağrıttıyordu. Davina işler beklediği gibi yürümediği için öfkeliydi. Kendini oyuna getirilmiş, küçük düşmüş hissediyordu. Hatta hırstan köpürüyordu... Ne var ki berbat giden her şeye rağmen yalnız kalabildiği için mutluydu.

"Bu hızla yürürlerse yerlerine ancak ilk perde kapandığında varırlar."

"Neden gitmediniz?" dedi Davina yanına oturmak üzere olan adama öfkeyle.

"Neden gideyim?"

"Yanıt vermem gerekiyor mu gerçekten?"

"Haklısınız, gerekmiyor," dedi kont. "Gitmedim çünkü sizin yanınızdaki koltuğu gösteren açıkta bir biletim vardı ve daha da önemlisi..." Duraksadı ve Davina'nın Amerikalı tüccar aksanını taklit ederek ekledi: "Bu gösteriyi izlemeyi çok istiyordum."

Neyse ki tam o sırada sahne biraz daha aydınlandı ve orkestra ilk notalara dokundu. İnsan zihni kimi zaman şaşılacak bir daldan dala atlama potansiyeline sahip olabiliyordu. Davina arkasına yaslandı ve büyülenmiş gibi olan biteni izlemeye koyuldu. Çok geçmeden sahnede önlüklü bir adam ve elindeki süpürgeyle üstünkörü yerleri temizleyen bir kadın belirdi. Hem men arkasından hazırık telaşındaki bir kalabalık karıncalar gibi etrafa gezinmeye başladı.

Davina içinde büyüyen şarkıya kapılıp gülümsedi. Ağzında kocaman bir lokma varmış gibi hissediyordu. Daha önce tatmadığı türden bir duygusallıkla boğuşan sadece zihni değil, vücuduydu. Parmaklarını dudağına bastırıp daha fazla gülümsedi ama gözlerinin yanmaya başladığının da bilincindeydi. Nefes alış veriş derinleşirken sakinleşmeye çalıştı.

Sol tarafına bakmayı akıl edebilseydi onu izleyen erkeğin gülüşünün tarih olduğunu ve katran gibi gözlerine ateşin yerleştiğini fark edebilirdi... Ve fark etseydi tehlikeyi daha en başından görür, kendi için, kalbi için, ruhu için endişelenirdi...

Davina gözleri sahnede olmasına rağmen onun yoğun varlığını her zamankinden daha boğucu bir farkındalıkla hissediyordu. Lanet olsun... Keşke kendini tam olarak sahneye vermesini engelleyen büyük etkeni hiçe sayabilseydi. O zaman herkesi eğlendirmesi beklenen sahnedeki güzelliğin gözlerini yaşartmasını dert etmezdi.

Başını kıpırdatmadan gözleriyle adamı inceledi. Hafif kemmerli burnu ve keskin hatlara sahip köşeli çenesiyle dikkat çekici biriydi. Alnından geriye doğru taranmış siyah saçları, tepedeki ışıkları yansıtan bir oniks gibi parlıyordu. Dikkatini sahneye verdiği için üzerindeki kaçamak bakışları fark etmesi zor gibi görünüyordu. Ancak ne yazık ki Davina'nın minneti çok sürmedi. Adamın dudağı yanağına doğru kıvrıldığı an yakalandığını anladı.

"Bir şey mi vardı Bayan Hopkins?"

"Kafanızı yormanızı gerektirecek hiçbir şey yok lordum."

"Lordum? Eski dostlar düşman oldu sanırım..." dedi kont alay ederek.

Davina ona cevap vermedi. İsaabet de oldu çünkü o esnada onun tam anlamıyla başlamıştı.

Birkaç dakika geçmişti ki Abbey Kontu kulağına doğru eğilerek fısıldadı. "Thomas sizin Avrupa'ya gezdiğinizi söyledi bana. Savaş sırasında zorluk çekmiş olmalısınız."

İnsanın kuyruk sokumunda hissedilen türden, akılda kalıcı tok bir ses tonu vardı. Davina hem aralarındaki yakınlıktan, hem de sözlerin varabileceği noktayı tahmin ettiğinden irkildi. "Elbette ama artık savaş bittiğine göre o konuda konuşmamayı yeğlerim."

"İtalya'da bulundunuz mu?" Dudağı kulağına tehlikeli derecede yakındı.

"Evet," dedi Davina başını hafifçe sağ tarafa doğru eğerek. Tabii bu haliyle boynunu ona sunduğunun bilincinde değildi.

"O halde sopanonun sadece sesi değil, sözleri de kulağınıza hitap ediyordur."

Davina kafasının tepe noktasından başlayan bir sıcaklığın yüzüne doğru sıcak bir bal gibi aktığını hissetti. Sağ gözünün altında kalp gibi atan nokta da cabasıydı. "Hi-hı..." dedi boğazını temizleyerek.

"Benim için tercüme ederseniz çok memnun olurum."

Davina sertçe adamın yüzüne baktı. "Siz sadece sopanonun sesine konsantre olun. Gördüğünüz gibi izlemeye çalışıyorum." Keyfini kaçırdığı için ondan da Thomas'dan nefret ettiği kadar çok nefret ediyordu.

Kont güldü ve ondan uzaklaştı. "Özür dilerim. İtalyanca bildiğinizi düşünmüştüm."

"Biliyorum..." Nasıl toparlayacağını düşünürken bir yandan da adamın İtalyanca bilip bilmediğiyle ilgili fikir yürütüyordu. "Hoş şeylerden bahsediyor lordum. Şüphesiz siz bunu zaten biliyorsunuzdur."

Kont yorum yapmadı ama gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. "Sizi sorguya çektiğimi düşünmenizi istemem. Sizde dikkat çeken bir şeyler var. Mesela sesinizde ara ara beliren bir İskoç aksanı duyduğuma yemin edebilirim."

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun... Davina kendine hüküm olabilmek için tüm gücünü topladı. Yutkundu ve adama bak-

madan, "Belki de... Çok fazla yer gezdim. Amerika'da kaldığım zamanlardan kalma bir şey olabilir ama düşündüğünüz gibi iş-koç değilim," dedi. Gözünün altındaki bir nokta tik tik atmaya devam ediyordu.

"İskoç değil misiniz?"

"Dedim ya, değilim." Tehlikeli surlarda gezindikleri sürece uysal yanıtlar vermeye mecburdu.

"İsminizin İskoç dilinde *sevgili* anlamına geldiğini biliyor muydunuz?"

Davina bunu elbette biliyordu ama ukala İngiliz'in de bunu biliyor olmasına şaşırıyordu. "Bilmiyordum, müsaade ederseniz dinlemek istiyorum." Başıyla sahneyi işaret edince kont üstelemedi ve derhal arkasına yaslandı.

Ne yazık ki Davina ilgisini toplamada artık eskisi gibi başarılı değildi. Her şeyi bilen İngiliz pisliliği. Thomas'ın ne kadar kolay lokma olduğunu anlamasını sağladığı için hem mutlu hem endişeliydi. Sonra mutlu olması için hiçbir nedeni olmadığını fark edip endişesini ikiye katladı. Kont kuzenini korumak için etrafta gezinmeye başlarsa Thomas kalbini kendi isteğiyle ayaklarının dibine atsa bile Davina üzerine basmadan kendini yerde bulabilirdi. Stephan Ramsey'den kurtulmanın bir yolunu bulmazsa çok geçmeden Edinburgh'un yolunu tutacağına dair kötü bir his vardı içinde.

Adama kötü kötü bakıp varlığına lanet etti içten içe.

"Şimdi de siz benim dikkatimi dağıtıyorsunuz."

Davina ırkıldı. Bu adam kesin sağ kulağıyla görüyordu.

"Bir zamanlar Emily isminde bir hanım tanımıştım ve gerçekten çok güzel... Gözleri vardı." Yüzünde hınzır bir gülümseme belirdi.

"Bahse girerim Emily değil, Iphigenia deseydim de aynı şeyi söylerdiniz lordunu," diyerek fikrini belirtti Davina.

"Iphigenia... I faklısınız. Büyükanneimin bir arkadaşıydı ama ben yedi yaşındayken bile her an ölecekmiş gibi yaşlı görünürdü."

"Üzüldüm."

"Üzülmenize gerek yok, ihtiyar cadıyı kimse sevmezdi zaten."

"Ben, sizi memnun edecek nitelikleri olmadığı için üzüldüğümü kastetmiştim."

"Benim için büyük kayıp değildi. Hem çocukken kaçırdıklarımla telafi etme konusunda hiç zorluk çekmedim."

Ukala pislilik... Davina ona pantolonunun önünün açık olup olmadığını kontrol etmesini söyleyecektik bundan vazgeçti. Neden bu kadar sempatik göründüğünü bilmediği için en iyi si temkinli davranmak ve gerekli haller dışında konuşmamaktı. Şansına ki *Davina* dedi kendi kendine.

Belki de onunla iyi geçinmeli ve Thomas ile aralarına girmeyeceğinden emin olmalıydı. Ah tabii ya... Davina öyle şanslıydı ki tercihinin kont bozuntusuna iyi davranmaktan yana kullanırsa kısa süre içinde o ünlü pantolon kuşkusuz onun için de açılıverirdi.

Keşke onunla ilgili bilgi toplamayı daha önce akıl edebilseydi. Gerçi kaba İskoç yönlerini törpülemediği ya da saklamadığı sürece ne yöne saparsa sapsın amacına ulaşması zor görünüyordu. Nihayetinde ağzını açıp bir çuval inciri berbat etmek yerine kayıtsız kalmaya karar verdi ve onu görmezden gelerek pür dikkat sahneyi izlemeye koyuldu.

"Bayan Hopkins... Doğrudan konuşmayı severim. Neyin peşindesiniz?"

Bu adam İskoç fırtınalarından bile daha hızlı yön değiştiriyordu. Davina kendisini de şaşırtan bir soğukkanlılıkla. "Geçeden keyif almaya çalışıyorum ama sanırım siz bundan bahsetmiyorsunuz," dedi. "Keşke sizi rahatlatacak bir açıklama yapabilseydim ama o zaman da ben mutsuz olurum, değil mi? Thomas ile aramızdaki değerli bir şey. Bence siz de bunu böyle kabul etmelisiniz."

"Thomas'ın biriyile düşüp kalkması için son derece yanlış bir zaman Bayan Hopkins. Zar zor gösterdiği sağduyusunu da sizin sayenizde kaybetmiş durumda."

"Ne?" Davina işek gibi koltuğundan fırlayınca Stephan Ramsey elinden tutup onu tekrar yerine oturttu.

"Seni kendini beğenmiş züppe." Son anda kendini dizginleyip sesini alçaltabilmişti ama sinirden utuyordu. Adama at boku demesine tamak kalıyordu.

"Açık olmanın isteyeceğinizi düşünmüştüm. Mesajı almanız benim için cemiyet kurallarına uymaktan çok daha önemli."

Davina ona anlayacağı dilden verebileceği karşılıkları tek tek aklından geçirdiği halde tatmin edici hiçbir şey bulamadı. Ahlında bu kadar çileden çıkmasına neden olan kabul etmek istemediği sızıyordu. Sonralar ahlaksız bir erkeğin kalbini hileyle çalmanın masumiyet hiçbir yanı olmadığını bildiğini iddia ederdi şüphesiz. Gelgelelim iş ahlaksızlığı üstlenmeye geldiğinde ayağını basılmış kedi kadar sakın kalabiliyordu. Tüm bu düşünceleri zihninden savuştururken sonradan pişman olacağını bile bile nefretle fısıldadı. "Hakarete uğradığımdan başka hiçbir mesaj almadım. Hakaretlerimize devam eterseniz vemin ederim Londra sosyetesinin yeni kurallarını yüksek sesle açıklamaya başlarım. Bilin diye söylüyorum... İlk kural dirsek hizama bulduğunuz için sizi farlasıyla ilgilendiriyor."

Derken hiç beklenmediği bir şey gerçekleşti ve kont gülme-ye başladı... Yüksek sesle değil ama gayet kevilî geliyordu sesi. Davina ise işin nereye varacağını beklerken ister istemez sakinleşmiş, ona bakıyordu.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar tatlı bir şekilde tehdit edilmemişim, Bayan Hopkins. Son derece keyif verici... Ayrıca sinirlendiğinizde İskoç aksanınız kulağa inanılmaz hoş geliyor."

"Ah lanet olsun... Davina teslim olduğu öfkeyle tüm İskoç yönlerini bir bir ortaya serdiği için işi daha fazla batırmamaya karar verdi ve susarak operayı izlemeye çalıştı.

"Demek aniden tenkinli davranmaya karar verdiniz. Akıllıca, Bayan Hopkins..."

Kontun sesindeki belirgin tehdit Davina'nın ensesindeki saçlara nüfus etti ve her bir tel kendi iradesi varmış gibi dikildi.

"Thomas'ın sizin karşınızda hiç şansı yok." Devamı etmeden önce Davina'ya yaklaşıp kokusunu tembelce içine çekti. "İşin aslı Bayan Hopkins..." dedi pürüzlü bir sesle. "Targ'in ve elma kokunuzu içine çektiikten sonra sizi tatmak istemeyecek bir erkek olduğumu hiç sanmıyorsunuz."

Davina emim olmanakla birlikte belinin kıvrımında iç gıcıklayıcı bir dokunmuş hissediyordu. Belki de yanıyordu çünkü düşünme kabiliyetini kont onu koklamaya başladığında kaybet-

miş. tadına bakma imasında bulunduktan sonra da iyice tuhaf-laşmıştı. Sadece aklına hükmeden hisler vardı... Korku, heyecan ve sıcak olarak nitelenebileceği başka bir şey daha... Marie'nin çikolataları gibi yoğun kremalı bir şey.

"Yeniden hata yapmasına izin veremem. Bu yüzden akıllılık edin ve sizi anlayabilecek dostlar edinim... Bu önerim. Abbey Kontu kibarlığının son tefsidir."

Davina hayatın kanlığını öylesine deneyimlemişti ki kendini zorladığı takdirde soğukkanlı ve kontrollü olabileceğini biliyordu. Ne var ki onu asıl besleyen tutkularıydı... Tutku bazen öfke, bazen sahip olduklarını koruma, bazen de cesaret demekti... Kolay kolay sınımezdi. Hatta şimdiye kadar sindiğini gören olmamıştı.

Kendini beğenmiş mavi kanlı onu sindirirse geçmişte yaşamış tüm İskoç ataları mezardan çıkıp suratına tükürürdü.

Yüzünü onun yüzüne yaklaştırıp İskoç gecelerinde parıldayan göller kadar kara gözlerin içine baktı ve "Hiç durmayın. Ne yapabileceğinizi gerçekten merak ediyorum," diye meydan okudu.

Onu şaşırtacağını düşünmüştü ama adam bu yanıtı beklirmiş gibi gülümsedi. Sanki Davina'nın verdiği karşılık onu memnun etmişti.

"Bu gecenin keyfini çıkarın Bayan Hopkins."

Hepsi bu kadar... Oysa Davina savaş baltasını çıkarmış bekliyordu. Blöf yapıp yapmadığını anlamak için bir süre daha onu inceledi ama ne düşündüğünü çözmek neredeyse imkânsızdı. Hatları belirgin üst dudak ve nispeten daha dolgun alt dudak ne kadar da ilginçti. Davina merak ediyordu... Acaba... Tanrı aşkına onun dudaklarına bakıp hayal kurmak da nereden çıkmıştı!

Hırsla başını çevirdi ve arkasına yaslandı. Sonrasında hiç konuşmadılar.

Birinci perde kapanırken Davina onunla yüzleşmek zorunda kalacağını düşünüp endişelense de kontun ortadan kaybolduğunu fark etti. Yaklaşık beş dakika boyunca ne yapacağını bilmez bir halde koltuğundan kalkmadan bekledi. Güneş istiyordu ama ömründeki tek opera izleme şansını kayırmaya hiç niyeti yoktu. En sonunda oturmaktan sıkıldı ve yarım saatlik arayı değerlendirmek üzere etrafı incelemeye karar verdi.

Salonun muazzam güzelliği, kısa süreli mecleme gezisini gözlemli bir keşfe dönüştürmüştü. Davina karanlık bir dönemce gelince teredditle genice baktı. İzleyicilerin bir kısmı koltuklarında oturuyor, bir kısmı da gruplar halinde sohbet ediyordu.

"Bevimsiz İngilizler..." diye söylenip kimsenin kendisine bakmadığından emin olunca köşeyi döndü ve koridor boyunca ilerledi. Yaptığında kanun dışı bir yan var mıydı ya da yakalanırsa ayıplanmak dışında başına bir şey gelir miydi bilmiyordu. Fakat bir daha böyle bir fırsat yakalayamayacağını farkındaydı. Belki de riske girip neler olacağını görmek en iyisiydi...

Koridorun sahne arkasına uzanan kıvrımına odaklandı. Oraya kadar gidebilir miydi?

Neden olmasın?

Seslerin geldiği tarafa yöneldi. Oyuncuların soyunma odasına ya da benzeri bir yere yaklaştığını tahmin ediyordu. Ah evet... Figaro'yu hemen tanıdı. Sahnedeki gür sesine karşın gülüşü bir kız kadar incediydi.

Davina asıl Susanna'yı canlandıran sopranoyu merak ediyordu ama kadını henüz görememişti. Soyunma odasının kapısının önünden geçenken içeriyi incelemek için biraz oyalandı. Birkaç meraklı baş ona doğru döndü ama çoğu ilgisizdi.

Loş ışığın hâkim olduğu diğer odaya çekinerek baktığında onları fark etti. Kadın Susanna olabilirdi... Herhangi biri de olabilirdi. Bunun bir önemi yoktu zira onu önemli kılan kimin kollarında olduğuydu.

Davina kaçması gerektiğini söyleyen mantığının tiz sesi-ne kulak tıkadı ve orada öylece durup onları izledi. Kadın incecik iç çamaşırı ve ipleri kısmen çözülmüş korsesi ile Abbey Kontu'nun kollarında kendinden geçmiş görünüyordu. Belli ki kostüm değiştirmek için soyunmuştu. Ya da görünen sebep yüzünden...

Adamın eli kadının belinden kalçasına, oradan da kendi bacağına dolanmış pürüzsüz bacağa doğru tembel bir seyir izliyordu. Öpüşmüyorlardı... Kont kadının yüzüne eğilmiş, bir şeyler mırıldanıyordu. Çok geçmeden uzanıp dudaklarını kadının boynuna dokundurdu.

Davina fark edilmekten endişe duymayacak kadar şaşkındı. Kaçması gerektiğinin bilincindeydi ama merak kapırdamasını engelliyordu. Tam o sırada varlığını bir şekilde hissedene kont bakaşlarını ona çevirdi.

Şaşırmadı ya da paniğe kapılıp kollarındaki kadını serbest bırakmadı. Yalnızca Davina'nın gözlerinin içine bakarak akli almaz bir güzellikte gülümsedi.

Ah bu adam şeytanın ta kendisiydi...

Kont alına öpücük kondurup kalçasını okşayarak kadından uzaklaşırken Davina donakaldı. Damarlarında alev gibi gezinen kan kendine gelmesini sağlamak yerine geçirdiği felci daha da kalıcı kılıyordu. Sonra uzaklardan birinin atmosferi dağıtan seslenişle kendine geldi. Nihayet...

"Leydim, bu bölgeye sadece görevliler girebilir," dedi üniformalı adam ikinci kez.

Davina kızaran yanaklarına ellerini bastırmamak için kendini zor tutuyordu. Tabii ya... Adama saçma sapan bir şeyler geveleyip koşar adım geri döndü. Niyeti koltuğuna geçmekti ama localara çıkan merdivenin başında Thomas'ı görünce hızla o tarafa yöneldi. Thomas ve yanındaki Leydi Christell de onu görmüştü.

Sorgulamaktan korktuğu bazı şeyler vardı. Emin olduğuydu Abbey Kontu'ndan Thomas'dan nefret ettiği kadar çok nefret ediyordu. Düşünceleri, mantığı, fiziksel tepkileri... Onu Davina yapan her şey altüst olmuştu. Davina onunla yüzleşemeyecek kadar utanmış ve uyarılmış hissediyordu kendini.

"İyi misin Davina?" dedi Thomas.

"Aslında pek iyi değilim. Beni eve bırakabilir misin?"

Bunu ne kadar istediği gözlerinden okunsa da Thomas yanında dikilen malum sebep yüzünden tereddütlü görünüyordu.

Davina bunu umursamadı çünkü az önce Thomas'ı elde etmek için daha fazla çalışması gerektiğine karar vermişti. "Kabalık ettiğimi biliyorum ama bir an önce eve gitmeliyim," dedi Leydi Christell'e dönerek. "Abbey Kontu'na bir mesaj bıraktım, sizinle o ilgilenecek."

Ortada yazılı ya da sözlü bir mesaj yoktu. Züppe kont gittiklerini anladığı an mesajı alırdı nasıl olsa.

Levdi Christell kıbareca gülümsedi. "Sorum değil. Kendinize dikkat edin Bayan Hopkins."

Sızlayan viedanına tekme atmak isteyen Davina kızı zorla gülümsedi ve fazla uzatmadan Thomas'la birlikte salondan ayrıldı.

"Neyin var Davina? Yoksa Stephan seni incitecek bir şey mi söyledi?"

"Hayır... Sadece bayılacak gibiyim."

"Bana yaslanmak ister misin?"

Fırsatçı sıran!

Davina elini onun koluna koymakla yetindi. Tiyatro çıkışı-na geldiklerinde arkasına bakma isteğine karşı koymadı çünkü izlendiğini biliyordu. Hislerindeki keskin berraklık onu yine yanıltmadı tabii. Kont salonun çıkışında dikilmiş kara bir melek gibi ikisine bakıyordu.

Davina Ölüm Meleği kılıklı piç kurusuna gülümsedi ve Thomas'a içice sokularak soğuk Aralık gecesine adımını attı.

*

Stephan böyle bir gülüşün en son, kollarında cırılcıplak yatan kadının öpülmekten kızarmış dudaklarında belirdiğini hatırlıyordu.

Davina Hopkins, tanrıçaları kendine düşman edecek kadar güzeldi. Tiyatronun girişinde dikkatini çekme nedeni de buydu zaten. Aynı cümleyi tekrar ederek sesini ayarladığına göre oyuncu olmalı diye düşündüğünü anımsayarak gülümsedi. Oysa kadın düzen-baz aşuftenin tekiydi. Bazen ne kadar da saf oluyordu.

Kadını yakınında tutan sebepler ne olursa olsun Thomas'ı takdir ediyordu. Kuzeni fırsatı kaçırmamak için elinden geleni yapıyordu, fakat tepesinde gezinen kırmızı, sıcak ve yüklü bulutları kontrol etmekte güçlük çektiği belliydi. Gerçi Stephan yüklü olanın sadece bulutlar olmadığına kalıbını basardı. Kendini dışarıda tutmadan söylüyordu ki erkekler gerçekten zavallı yaratıklardı.

Thomas yakın zamanda yaptığı, kalbini bir hayli kıran hata yüzünden kadınlara bir daha asla paye vermeyeceğini bağıra bağıra söylerken Stephan tarafından küfelik bir vaziyette sırt-

lanmış arabaya taşınıyordu. Görünen o ki geçerli bir sebep verilmesi halinde bazı şeyler kolayca unutulabiliyordu. Kaldı ki Davina Hopkins gibi yemin bozacak cinsten bir güzel sadece yoldan çıkan korunaksız kalplerin değil, kırılmış olanların bile ritmini bozabilirdi.

Gece sona ermeden Thomas'la birlikte tiyatroyu terk etmeleri çok fazla dedikoduya sebep olacak ve nişan meselesini zora sokacaktı şüphesiz. Fakat Stephan'ın asıl kafasına takılan şey, aptal durumuna düşürülürken arkalarından bakıp gitmelerine izin vermiş olmasıydı.

Önüne bir yumak yün atılan kedi yumağa ne kadar kayıtsız kalabilirse Stephan da bir kışkırtmaya o denli tepkisiz kalabilirdi. Dışarıdan nasıl bir adam gibi görünürse görünsün... Hatta sırf bu yüzden Stephan Ramsey bu zokayı yutacaktı. Hem de seve seve...

Bunu onları el ele gördüğü andan beri biliyordu.

Hayır... Bunu tarçın kokusunu aldığından beri biliyordu. Ve onu, tüm dikkatini vererek operayı izlerken gördüğü an hissettiği tuhaf yakınlık emin olmasını sağlamıştı. O halde nasıl bir adam gibi göründüğünün bir önemi yoktu...

Stephan az önce son derece siğ bir adam olduğunu keşfetmişti ama bu keşif canını sıkıyordu. Aksine keyfi yerine gelmişti. Belki de kadının kaçmasına bizzat vesile olduğu için bu kadar neşeliydi. Davina Hopkins tahrir edildiğinde çok tatlı tepkiler veriyordu.

Ve ne yazık ki Stephan için hepsi buraya kadardı... Geri kalansa sadece görevdi.

Beşinci Bölüm

Kız Kıza İtirafılar ve Teorik Taktikler...

Davina, Stephan Ramsey ile tekrar ne zaman karşılaşacağını merak ediyordu. Büyük ihtimalle çok beklemesi gerekmecekti. Ölümü bekleyen yüzlük bir ihtiyarı bile yataktan kaldıracak son meydan okuyuşu adamı deliye döndürmüş olmalıydı. Neticede kaçınılmaz son diye bir şey vardı.

Endişeyle geçen iki günün ardından Nadine Marie'yi ziyaret etmek istediğini söyleyince Davina bu teklifi hiç düşünmeden kabul etti. Böylece kontla baş edebilmesi için Marie'den fikir alabilirdi. Davina'nın şu sıralar kendisiyle ilgili bariz kabullenişleri vardı ve kesin fikrine göre destek almaması halinde adam onu çiğ çiğ yerd.

Thomas ile buluşacağı zamanlarda Marie'de kalmayı âdet haline getirmiş olsa da Davina Nadine'in evinde kalmaya devam ediyordu ve bunun tek sebebi kendini normal hissedebildiği anlara ihtiyaç duymasıydı. Aynı zamanda kuzeninde kalarak vicdanını da rahatlatıyordu.

Berber geçirdikleri zaman zarfında Marie ile birbirlerine ciddi anlamda bağlanmışlardı. Duygularını saklama gereği duymayan Marie bu bağlılığı daha çabuk kabullenen taraftı. Davina da artık onu daha az tersleyerek üzerine düşeni yerine getirmeye çalışıyordu.

Marie onları kapıda karşılayıp büyük salona yönlendirdikten sonra Nadine'e sarıldı. "Nadiiine... Hayatım seni görmek ne güzel."

İki kadın geçen hafta da biri diğerini savaşa gönderiyormuş gibi vedalaşmıştı. Davina başını iki yana salladı ve Marie'nin sırtına hafifçe dokunup koltukaltına sıkıştırdığı Luna ile birlikte kanepelerden birine oturdu. Oldum olası öpüşmekten, sarılmaktan haz etmezdi.

"Ah Davina ben de seni çok özledim tatlım."

Davina ona ne demezsin der gibi bakmakla yetindi. İki dul bir araya geldiğinde gelişen diyaloglara üç saniyeden fazla dayanamıyordu. Yine de haklarını yiyemezdi çünkü sadece erkek, koca, âşik, yatak, ter, ihanet, azgın, çıplak bedenler kelimelerini kullanarak oluşturdıkları cümle sayısı yabana atılacak cinsten değildi.

"Bazı şeyleri asla öğrenemeyecek. Güzel görüldüğü kadar kibar olsaydı İngiltere'yi dize getirirdi."

"Onu vakti zamanında kudretli savaşçılarımız yapmış Nadine."

Tarihle ya da kökleriyle duygusal bağı güçlü olmayan Nadine burun kıvrırdı ve elbisesiyle aynı renkteki yeşil kanepeye akıl almaz bir kibarlıkla oturdu. Bu da onun erdemlerinden biriydi: Dişi sokak köpeği ahlakına sahipken kraliçe gibi davranabiliyordu.

"Geçen geceki buluşmanız nasıl geçti?" diye sordu Marie aniden.

Davina nereden başlayacağını bilmediği için Marie'ye tüm yoğun hislerini âşik eden bir bakış attı.

"Kafan karışık."

"Kafam karışık değil... Sadece başıma büyük bir bela almış olabilirim."

"Başından beri bunu söylemeye çalışıyorum," dedi Nadine ama kimse onu umursamadı.

"Her şey yolunda gidiyordu. Thomas her zamanki gibi hem sümsük hem de yılışık. Hatta bir ara ipin ucunu kaçırtıyordu ama son anda vazgeçti."

Marie bunu zaten bekliyordu. "Eeee..."

"Abbey Kontu ile tanıştım."

Nadine'in ağzına çikolata götüren eli havada asılı kalırken

Marie dudaklarını O şekilde büzdü. Öyle görünüyor ki bu-
yulu kelimeleri söylemişti.

"Thomas ile akraba olduklarına kim inanır, değil mi?" dedi
Marie gülerek.

"Açıkçası ikisinden de aynı derecede tiksiniyorum kan bağıyla
açıklamak mümkün."

"Sen bütün İngilizlerden tiksiniyorsun Davina."

"Ama sana katlanabiliyorum Nadine."

"Ben yarı İskoç'um."

"Gerçekten mi?"

"Nadine onu kötü etkiliyorsun, bırak da anlatsın. Hadi sen
devam et tatlım."

Davina lafı dolandırılmadı, kontun yanındaki koltuğa otur-
masına kadar yaşananları anlattı. Geri kalanını anlatmadan önce
içinden tekrar etmesi ve cesaretini toplaması gerekiyordu.

"Demek gamsız kont kuzenini evlendirmeye çalışıyor. Ha-
liyle seni de engel olarak görüyor."

"Evet. Thomas'ın istediği kişiyle düşüp kalkabileceğini ama
bunun şu sıralar olmaması gerektiğini açıkça söyledi bana. En
çok herkesle düşüp kalkan biri olduğumu ima etmesine mi
yoksa Thomas sıçanına kaldığını düşünmesine mi sinirlendim
bilmiyorum."

"Büyük laflar ediyorsun kuzen. Alina kendini ona verirken
çok düşünmedi diye biliyorum."

Luna'nın siyah tüylü başını okşayan Davina kuzenine ters
baktı. "O kadarını bildiğine göre gözlerini oyduğumda ne-
denini sormazsın artık."

Marie, Davina'nın küfür olduğunu tahmin ettiği Fransızca
bir şeyler mırıldandı. Sonra tekrar İngilizceye geçti. "O kolay
kolay öfkelenen biri değildir, damarına mı bastın?"

Davina omzunu silkti. "Öfkeli görünmüyordun... En azından
opera bitmeden Thomas'ı beni eve götürmesi için ikna edene
kadar öfkeli değildi."

Marie gururla gülümsedi. "Dikkatini çekmişsin güzelim
ama düşünmeden edemiyorum... Stephan Ramsey'in dikkatini
çekmek neyle mal olabilir?" Kaşlarını imalı bir biçimde kaldır-
dı. "Senin gibi bir kuşu tadına bakmadan asla bırakmaz."

Davina kontun buna benzer bir şey söylediğinden bahsedec-
tekti ki Nadine. "Senin tadına bakmış mıydı Marie?" diyerek
lafı karıştı. Saliden, bakmış mıydı?

Marie camları titreten bir kahkaha atınca Luna köpek gör-
müş gibi uslayarak yere sığırdı. "Canım aramızda masum genç
kızlar var."

"Marie artık çok geç..." dedi Davina.

"Neden? Yoksa Lord Ramsey düşündüğümden hızlı mı çık-
tı?"

"Sizin yanınızda iki saatten fazla kaldıktan sonra masumi-
yetini yitirmeyecek bir kız yoktur ki ben zaten pek de masum
sayılmam."

Nadine ve Marie aynı anda güldüler.

"Sen mi masum değilsin?" dedi Nadine. "Hayatım. sen tanı-
dığım en masum, en tutucu kızsın. Eminim şartlar seni zorla-
masaydı koyun pisliği temizlemeye devam ederdin." Sözlerine
devam etmeden önce *yiizyulu* haberini taşıyorum, *beni dinle* ifade-
siyle Marie'ye döndü. "Sürüsünde damızlık koç bulundurma-
dığını biliyor musun Marie? Ya da koyunlarını tatmin etsin diye
kiraladığı koçu hayvancağızın işi biter bitmez gönderdiğini?
Halbuki bıraksa hem koyunlar rahatlayacak hem de verimleri
artacak."

"Nadine verim konusunda dediğin doğru olsaydı rahmin
çoktan verimden nasibini alırdı. Ayrıca iki gecedir odana birimi
aldığını biliyorum. Rahat mısın? Hayır... Aksine bacaklarının
arasında kirpi varmış gibi gezinip duruyorsun."

Nadine onun daha önce görmediği bir şey yaptı ve kızardı.
Marie ise bu sırada meşhur kahkahalarından birini atmakla
meşguldü.

"Sen ahlaksız bir erkek düşkünüsün. Kim olduğunu bili-
yorum, sakın inkâr etme. En kısa zamanda tüm detayları isti-
yorum. Davina'nın bahsettiği kirpi meselesi doğrudur seninki
hakkında çıkan dedikodular da gerçektir demektir."

Nadine muzipçe bakışlarını tavana çevirdi.

"Neden bahsediyorsunuz siz? Adam kirpi mi besliyormuş?"

Nadine ve Marie ona boş boş baktıktan sonra evi temelinden
sarsan şiddetli bir kahkaha krizine tutuldular.

Sesleri o kadar rahatsız ediydi ki yerde kendini temizleyen Luna korkudan Davina'nın omzuna atladı ve onun saçları arasından bakarak kahlkaha atan kadınlara doğru nefretle tısladı. Her nasılsa Davina'nın da yüzünde Luna'ninkine benzer bir ifade vardı.

Dakikalar sonra kahlkaha depremi hemen hemen sona erdiğinde, "Bir hayvan beslediği doğru ama ben ona kirpi değil... Hımm... Büyüğe bir yılan derdim..." dedi Marie iki parmağıyla bir ölçü işaret ederek, "Yanılmıyorum değil mi Nadine?"

Nadine homurdanarak tuhaf bir ses çıkardı.

"Yılan mı? Bir insan neden yılan besle..." Ömründe Marie'nin işaret ettiğinden çok daha büyük yılanlar gören Davina birden durdu. Bu ikisinin kafasının nasıl işlediğini bildiği halde neden her seferinde şaşıryordu ki? Avcunu alına şak diye vurup gözlerini devirdi. "Aman Tanrım... Siz gerçekten utanmazsınız."

"Hayatın tadını çıkarıyoruz Davina. Hem burada kız kıyayız, Neler karıştırdığını bildiğine ve gece odamı ateşe vermediğine göre ne yaptığını pek umursamıyor olmalısın."

Davina sürekli atışmalarına ve Alina yüzünden ona kızgın olmasına rağmen kuzenini severdi. Kiminle düşüp kalktığını ahlaki açıdan eleştirmek yerine sadece kalbinin kırılacağını düşünerek endişelenebildirdi zira şu sıralar Alina yüzünden yakınlarına karşı fazla korumacıydı.

"Kendini küçük düşürme yeter. Gidince gelmeyen şeyler var." Gözleriyle Nadine'in bacaklarının birleştiği yeri işaret etti. "O yüzden gurur ve haysiyetini korumayı bil."

"Ah ne kadar sıkıcısın."

"Huyum kurusun."

Bir süredir papağan gibi Davina'nın omzunda tüneyen Luna yere sıçrayıp temizlenme işine geri döndü. İnsanı huzursuz eden bir rahatlık vardı halinde.

"Ne tuhaf bir yaratık bu," dedi Marie. "Sahi, bu hale nasıl geldi?"

Davina omzunu silti. "Önce kulüğının teki ortadan kayboldu. Ertesi gün Alina onu bulduğunda kuyruğunun bir kısmı yoktu ve sonraki gün kuyruğundan büyük bir parça daha yok

olmuştu. Tok gözflü bir trol bitmesin diye her gün bir parçasını yiyordu sanki."

"Bence işkocya'da bile trol kalmamıştır. Belki de azgın bir işiği vardır," dedi Nadine ve Marie kahlkahalara hoğuldu. Çok geçmeden Nadine de ona katıldı ve Davina bu kez dayanamarak sırtınak zorunda kaldı.

Luna'nın yalanma işine Marie'nin göztüntün içine baka baka ve malum yerinin temizliğini uzatarak devam etmesi kahlkahaların şiddetlenmesine neden oldu. Bu kedi arsız, çapkın ve yüz-de yüz ırz düşmanıydı.

Öte yandan eğleniyor da olsa Davina'nın aklı Nadine'in sorusuna takılmıştı. Kelimelerin altında ezilmesine rağmen kendini ele vermeyen bir umursamazlıkla, "Stephan Ramsey ile yakınlığınız neydi Marie?" diye sordu.

Marie güzel göğüslerini öne çıkaracak şekilde sırtını gerdi. Bu halyle tembellik eden bir kediye benziyordu, fakat Davina yerde malum yerini temizleyen Luna tarzı bir kedi değil de daha egzotik ve izlemenin keyif verdiği bir varlık geçiriyordu aklından.

Marie en sonunda, "Başarısızlıklarından biridir," diye itiraf edince Davina kalbinde tuhaf bir hafifleme hissetti zira kontun ona karşı koymamış olduğunu düşünmüştü.

"Bırkaç kez bir araya gelince birbirimiz için uygun olmadığımızı anladım. Ben bana tapan erkekleri tercih ederim. Abbey Kontu da peşinde kedi gibi dolaşan kadınlara alışkın. Sanırım ikimiz de ilişkilerde baskın tarafız... Her neyse benden bahsetmeyelim... Bana kontla ilgili seni huzursuz eden şeylerden bahset."

Davina onun hoppa tavırlarına o kadar alışkındı ki ender de olsa ortaya çıkan ciddi yanına her seferinde şaşıryordu. Davina'nın kendini güvende hissetmesini sağlayan güçlü bir yöndü bu. "Rol yapmamı güçleştiriyor ve beni sinirlendiriyor... Çok tuhaf ve huzursuz edici imaları var."

"Kuzenini rahat bırakmanı söylediğine göre senimle uğraşacak denektir. Tabii fikrini değiştirmediyse."

"O züppeden korksaydım annem mezarında ters dönerdi," dedi Davina aksi bir ifadeyle.

Marie başını salladı. "Cesur birisin Davina ama üstesinden gelemediğin katı bir ahlakın var. Ne kadar katıysan o kadar hızlı kırılacağın unuttu. Sakın seni eleştirdiğimi düşünme, aksine bu yönüne çok özeniyorum... Fakat beceremediğin şeyin farkına varırsa Stephan Ramsey üzerine gelir ve bu da bildiğin türde tehditlere hiç benzemez."

"Ne demek istiyorsun?"

Marie üç kadehe şeri doldurdu ve birini Davina'ya uzattı. "Çunununu bozmak için savunmanı kırmaya çalışacağından eminim. Huzursuz edici imalardan kastın cinsel imalar mı?"

"Cinsel imadan kastın, seni koklaması, tadına bakmak istediğini söylemesi ve gözünün içine baka baka yarı çıplak bir kadınıyla oynamasıysa o aşamayı çoktan geçtik biz."

Marie ve Nadine'in kadeh tutan elleri havada asılı kaldı.

"Kiminle oynayıyordun?" dedi iki kadın aynı anda.

"Sanırım Susanna'ydı," dedi Davina kibirli bir tavırla.

"Susanna mı? Sen onu tanıyor musun Marie?"

Marie başını sallayınca Davina gülümseyerek duruma açıklama getirdi. "Figaro'nun Susanna'sı..."

"Ah tabii... Bir saniye... Susanna'yı canlandıran şey değil miydi? Cassandra Farlow... Onunla mı birlikteymiş?"

"O kadın buz gibi bir şey. Ölü köpekler bile sevişirken ondan daha çok zevk alıyorlardır."

"Yeri geldiğinde ölü köpekler bile yeniden uluyabilirler canım. Yeter ki karşısına nasıl muamele edeceğini bilen biri çıksın."

Abbey Kontu'nun sevgilileri hakkındaki tartışma seviye iyice düşerek devam etti ama neyse ki fazla uzun sürmedi. Nadine birden Davina'ya dönerek, "Tadına mı bakacaktım?" dedi. "Ve seni kokladın... Parfümünün adı ne hayatım?"

"Annemin evde hazırlayıp yapımını bana da öğrettiği bir esans. Marie önerdiğin parfüm burnumu yakmış için kendi kokumu kullanıyorum. Kusura bakına lütfen."

Marie gülümsedi. "Sorun değil canım. Üzerindeki koku tam sana göre."

Nadine ise hâlâ kendi kendine söyleniyordu. "Seni kokladın

demek... Tanrını bu adam ilk fırsatta seni yatağa atacak, demedi deme."

"Beni kendinle karıştırma. Ona deneme şans veririm mezarıma köpekler işesin."

Nadine şeriden bir yudum aldı ve küçük kadehin üzerinden Davina'ya bakarak, "Tabii canım," dedi.

Davina tam ters bir şeyler söyleyecekken aniden içine çöken yorgunluk ve endişeyle dilinin bağlandığını hissetti. Yine kendi kafasındaki bataklıkla düşmüş gibiydi. Vicdani yüzleşmelerin lüks kaçtığı bir iş çeviriyordu ve Tanrı aşkına... Dakikada bir namusunu düşünürse tek adım bile atamazdı!

Hayır, Nadine'in öngörüsünün gerçekleşmesine hiçbir şekilde izin veremezdi. Hayat görüşü, o adama karşı hissettiği nefret ve Londra'ya sürüklenmesine neden olan gerekçelerin tümü önünde uzayıp giden bir setti. Hepsinin farkındaydı... Fakat bunu bilmesine rağmen iş yüzleşmeye gelince ya donakalıyor ya da hiddetle saldırıyordu. Aksi gibi görünmeye çalışıkça setin duvarları daha fazla kalınlaşıp etrafını sardıyordu.

"Davina, Nadine haklı... Kontun üzerinde cinsel bir baskı kurmaya çalıştığın çok açık. Seni köşeye sıkıştırmak için cazibesini kullanıyor ve cazibesinin farkında olan erkekler genelde hem iyi bir aşık hem de kötü düşmanlardır. Seni deniyor ve kısa sürede hangisi olmak istediğine karar verecek."

"Düşmanınız biz. Başka ne olabilir ki?"

"O zaman vay haline..." diyerek fikrini belirtti Nadine.

Normal şartlarda bile insanı rahatlatan bir yapıda olmayan Nadine kriz anlarında berbat bir arkadaşta. Neyse ki Marie vardı.

"Bence bu tür muamelelere alışık biri gibi davranmalısın. Bırak erkekleri yeterince tanıdığını düşünsün. Etrafındaki kadınların çoğundan farklı hareket edersen seni sadece kuzeninin kalbi için tehdit olarak değil, aynı zamanda kurdun küçük avı gibi görür." Davina'nın endişelendiğini fark edince daha açık konuşmaya karar verdi. "Zorba bir adamı değildir. Endişen buy-sa söyleycim... Yani sana istemediğin hiçbir şey yapmaz."

Nadine tüm inceliğiyle tekrar araya girdi. "Anahtar cümle de bu zaten. Stephan Ramsey söz konusuysa istemediğin diye bir

şey yoktur. Fırsatın varken sonuna kadar ondan faydalanmak istersin."

Davina en sonunda patladı. "Sen sussana artık, azgın sür-tük! Başka işin yokmuş gibi oturup adamın büyüleyici hayatını mı araştırdın? Hem Tanrı değil ya, başımın çaresine bakarım." Luna onu örnek alarak hali hazırda pek hoşlanmadığı Nadine'e tısladı.

Bir süre boyunca kimse konuşmadı.

"Başarabilirim..." dedi Davina sonunda. "Thomas'ın metresi olmamı arzu etmesine neden olduysam Abbey Kontu'nun da en azından görmüş geçirmiş bir kadın olduğumu düşünmesini sağlayabilirim."

"Sana metresi olmanı mı teklif etti?" diye ciyakladı Marie ve Nadine aynı anda.

Davina elini sallayarak soruyu geçiştirdi. "Peki Thomas'la düşündüğü manada yakınlaşmak istediğimden emin olduğunda ne olacak? Bu onu daha fazla teşvik etmez mi?"

"Åşık olunacak kadınlar, düşüp kalkılacak kadınlardan daha tehlikelidir hayatım. Söylemek istediğim, Thomas seninle evlenmek istediğini kuzenine söylerse başın asıl o zaman belada demektir... Yine de seninle arzularını tatmin etmek istemesi daha kabul edilebilir bir durum. Bir diğer seçenekte Thomas'ı umursamadığını söylemek ki böyle söylersen onu bir daha görmemen gerekir. Görmeye devam edeceğine göre haliyle bu bir seçenek olmaktan çıkıyor. Korkmanı anlıyorum ama..."

Davina ayağa kalktı. "Korkmuyorum..." Gerçekten korkmuyordu. İşler ters giderse, yani adam zorbalık edip onu bir şeyle zorlamaya kalkarsa kendini savunacak birkaç hareket biliyordu. İşin o noktaya varmamasını umuyordu zira intikam almadan Iskoçya'ya dönerse koyunlarının yüzüne bile bakamazdı. "Başarabilirim ama kendimi hazırlamam gerekiyor... Keşke seni daha iyi dinleseydim Marie."

"Kuzenin bana hakaret ettiğinin farkında bile değil Nadine," dedi güzel Fransız.

Davina Marie'nin yanına oturdu. "Senin düşüp kalkılacak kadınlardan biri olduğumu ima etmiyordum..."

Marie hoş bir kahkaha attı. "Ashında hayatım, tam da benim gibi bir kadın olman gerekiyor."

"Hayırlı" diye ciyakladı Davina dehşete kapılarak. Fark ediyordu ki Marie'de onu asıl rahatsız eden şey, erkeklerle neler yaptığı değil, kadınsılığın da ötesindeki hal ve hareketleriydi. İşte Davina böyle şeyleri küçümserdi. Marie'nin tuhaf bakışlarını üzerinde hissedince, "Demek istediğim... Kimsenin hakkını saçma sapan konuşmasına izin vermem..." diyerek sakince açıklamaya çalıştı ama toparlayabildiğinden emin değildi. Zaten Marie de inanmış görünmüyordu. Her neyse...

Hepsinin kendi halinde olduğu bu anlamlı sessizlik anında Marie'nin uşağı içeri girdi. İnanılmaz sessiz, ketum ve aniden belirip kaybolmak gibi ürkütücü huyları olan suratsız biriydi. Davina onu odanın girişinde öylece beklerken görünce yine gafil aplanarak irkildi. Nadine ise onu henüz fark etmemişti bile.

Uşak boğazını temizleyip, "Hanımefendi, Abbey Kontu geldiler," dedi.

Üçü birden ayağa fırlayıp, "Ne?" diye bağırınca uşak sanki çok gerek varmış gibi sözlerini yineledi.

"Şu an nerede?"

"Girişte bekliyor efendim, isterseniz oturma odasına alayım."

Kontun adını ikinci kez duymasıyla zihnen bir kaçış planı yapmaya çalışan Davina tam o sırada Marie'nin, "İki dakika son-ra salona al," dediğini işitti.

"Nasıl? Neden buraya alıyorsun ki?"

"Başka ne yapacaktım? Çabuk kendine çekidüzen ver."

"Abbey Kontu burada mı? Aman Tanrım, nasıl görünüyor-mu?"

Davina kuzenine ölümcül bir bakış attı. Şimdiye dek elinde kalmadığı bunun tek sebebi kana susadığını fark edemeyecek kadar alının havada olmasıydı.

Uşak odadan çıktıkdan sonra Davina'ya taktığını tekrar hatırlatan Marie aniden tiz bir çığlık attı. "O gıvdiğin şey de ne öyle?"

Davina toprak rengi, takma yakası boğazına kadar yükselen

elbisesinin görtüş açısında kalan kısımlarını inceledi. Ziyaretçi beklemediği için soğuktan donmak yerine İskoçya'dayken giydiği gösterişsiz bir elbiseyi tercih etmişti. "Ne kadar kötü?" "Can sıkıntısından öldürecek kadar... Bu saatten sonra elden bir şey gelmez."

"Madem öyle şimdi niye söyleyip canımı sıkıyorsun?"

"Bari şu yakayı çıkar da iffetini korumaya ne kadar meraklı olduğunu anlamasın."

Davina söylenerek yakayı çıkardı ve yere atıp koltuğun altına itti. Üçü birden hazırlanma telaşıyla oralarını buralarını çekşitirip dururken aniden birbirlerine baktılar. Kıymetli zamanlarının çoğunu harcadıkları saniyeler boyunca gözleri gittikçe inleşerek, kıpırdamadan ama içlerinde hatırı sayılır büyüklükte bir panik yaşayarak böylece kalakaldılar. Sonra Marie ve Davina, "Nadine!" diye bağırdı.

Nadine kendi etrafında iki tur döndü. "Anan Tanrım, ne yapacağım ben şimdi?"

Marie onu durdurmasaydı dönmeye devam edecekti. "Saklan çabuk..."

"İyi de nereye? Kançenin arkası deme sakın, hayatta eğilmem."

Davina yakalanma korkusunu atlatınca kuzenini kolundan çekşitirip perdenin arkasına sakladı. "Ses çıkarma lütfen... Ve biraz dayan." İtiraz etmeyen Nadine neden dayanması gerektiğini birazdan anlayacaktı.

Uşak kontu içeri alır almaz Davina yerine oturdu ve az sonra yaşanacaklar konusunda endişeli olmasına rağmen adamın ne kadar etkileyici göründüğünü fark ederek sersemledi. Beyaz gömleği dışında geçen geceki gibi siyahlar içindeydi. Davina tiyatronun loş ortamının adamın cezbedici hatlarının hakkını vermediğini seçebiliyordu.

Kusursuzdu... Bilinen türde, muntazam bir güzellik değildi ondaki. Bütünlüğün sağladığı mükemmelliğe karşın tek tek ele alındığında yüzündeki her bir detay kendine hastı. En nihayetinde Ölüm Melçine benziyordu, bu yüzden normal bir şeyler beklemiyordu Davina. Bu durumda kusursuz olduğu fikrini

geri almalıydı ama neresinden bakarsa baksın adam hâlâ kusursuzdu.

"Lordum, bu ne büyük bir şeref," dedi Marie en işveli sesle.

Kont Marie'nin elini öyle büyük bir nezaketle öptü ki Davina - aynı nezaketin yansıması bile görmesi halinde - başının Stephan Ramsey tarafından asla belaya girmeyeceğine inanabilirdi.

"Sizinle olmak da öyle... Meşhur sohbetiniz için sizi bilhassa ziyaret etmek isterim ama şu an yalnızca bir emaneti sahibine teslim etmek için buradayım."

Bir şeylerin peşinde olduğunu gizlemeyen kara gözler Davina'ya gevrildi ve bir süre onun iç sıkıcı elbisesi, Luna yüzünden bozulan saçları, endamı üzerinde gezindi. "Nasılınız Bayan Hopkins?"

"Çok iyiyim lordum," dedi Davina kanepedeki pozisyonunu koruyarak. "Siz nasılsınız?" Sesine yabancı aksanı vermeyi son anda akıl edebilmişti.

"Nefes aldığım sürece iyi hissetmek gibi eşsiz bir huyum vardır."

Marie güldü. "Lordum son zamanların modası karamsar ve intihara meyilli tavırlar sergilemek değil mi? Üstelik havalarda pek iç karartıcı."

"Modayı takip etmediğim gibi puslu havalarda da severim Madam Lefevre..." Yüzünde sempatik bir gülümseme olmasına rağmen sesinde hafif bir uyarı seziliyordu. Sözler Marie'ye söylenmiş gibi dursa da Davina hiç düşünmeden üzerine alabilirdi.

Adam daha önce defalarca bu odada bulunmuş gibi rahat bir tavırla Davina'nın yanına oturdu. "Gelirken hafif hafif kar atıştırmaya başlamıştı. Sanırım Noel'e karla gireceğiz."

"Ah Noel zamanına bayılırım."

Hava Stephan Ramsey'in dediğini doğrulamak istercesine iyice kararını ve çıkan ani bir rüzgâr dışarıdaki ağaçları savurmaya başlamıştı. Hatta bir ara camların titremesine neden olacak kadar kızıştı ve tam bu sırada Davina'nın kulağına ince bir kadın uluması geldi. Zavalı Nadine'in çıplak memeleri buz tutmuştu kesin...

Aynı sesi Marie de duymuş olmalıydı.

Fransız normalden daha yüksek bir sesle, "Davina, hayatım, Noel'de güzel bir yemek organize edelim. Ne dersin?" dedi.
"Harika olur." Sesi Amerikalı tüccar aksanına sahip bir hindi gibi çıkınca yineledi. "Harika olur."

Neyse ki Marie Davina'nın gülünç hatasını kapamak için hızla konuyu değiştirdi. "Az önce bir emanetten bahsettiniz? Sanırım elinizdeki bana ait bir şey değil."

Stephan Ramsey halihazırda yarım ağır gülererek Davina'yı izliyordu. "Bayan Hopkins'in fularını getirmiştin."

Davina fuları tamamen aklından çıkarmıştı. Demek tiyatrodaki konusu açıldığında istemeyi akıl edebilseydi şimdi bu vakitsiz ziyaret yüzünden karın ağrısı çekmeyecekti.

Tabii artık olan olmuştu... Davina kendine kızmayı bırakıp son derece alakasız ve ani bir şekilde kontun neden sadece Marie'nin elini öptüğüne kafa yormaya başladı. Saçlamamayı kesip kendine gelmesi de bir o kadar hızla gerçekleşti.

"Teşekkür ederim ama önemsiz bir şeydi. Sizde kalabilir," deyiverdi sonunda cesaretini toplayarak. Ve gövde gösterisi denilebilecek bakışmaları, yumuşak bir miyavlama ile bölünene kadar sürüp gitti.

Luna'nın dengesiz ruh halini ortaya koyan ilginç bir huy vardı. Bazen varlığını unutturmak için odanın eşyalarından biri gibi saatlerce duruşunu bozmad, bazen de dikkat çekmek için olmadık şeyler yapardı. Bugün dikkat çekme havasındaydı.

Davina kara kedinin Abbey Kontu'nun paçalarına doğru ilerleyişini, adamın çizmelerini koklayışını ve sonuçtan memnun kalmadığını belli edercesine çizmenin parlak yüzeyini pençeleriyle yoklayışını gerginlik içinde izledi. Bu kedi tam bir baş belasıydı!

"Şu yaratığı biri paçalarından alabilir mi acaba?"

"Luna, buraya gel," dedi Davina ama kedi tacizine devam ediyordu. Neyse ki üçüncü çağrından sonra isteksizce konttan uzaklaştı ve Davina'nın kucağına sığırdı.

"Aferin akıllı oğluma," Luna başının üzerindeki tüylerin okşanmasına bayılırdı... Davina da onu okşamaya. Ne var ki kontun gözlerini diktığı yeri ve yüzünde beliren meraklı ifadeyi fark edince önce kendine, sonra da Luna'ya lanet etti.

Bir millik mesafeden bile fark edilen nasırlarını iki metre ötesindeki şalın bakişlı heriften nasıl saklayabilirdi ki?
Yavaşça ellerini kenetledi ve Luna'nın arkasına gizledi.
"Geçen akşam rahatsızlandığınızı duydum. Şimdi nasılsınız?"

Davina bu soruya hazırlıklı değildi. Aksanını değiştirmeyi unuttuğunu bile fark etmeden, "Daha iyiyim, teşekkürler," dedi.

"Leydi Christell çok sarsılmış görüldüğünüzden bahsetti. Umarım kötü bir şey olmamıştır." Neyi ima ettiği şüphe götürmeyen Stephan Ramsey rahat bir tavırla arkasına yaslandı.

Kadın budalası, pantolonsuz züppe utanacağı yerde yaptığınıyla övünüyordu elbette! Övünç kaynağına yiveceği bir tekme çenesini de kafesin kapağını da kapalı tutardı ama Davina'nın eli kolu bağlıydı. Tabii şimdilik...

Davina iç sesini bastırarak gülmüsedti. "Aksine harika bir gösteriydi ama ara verildiğinde düşünme fırsatı yakaladım ve daha fazla keyif aldığım şeyler olduğunu hatırladım. Zaten başım da çok ağrıyordu."

Bam... Tam isabet!

"Thomas'ı bebelikliğinden beri tanıdığım için bir şeyi merak ediyorum. Hayatınız boyunca tatığınız en büyük keyif nedir Bayan Hopkins?"

Bu sefer hedef Davina'nın ta kendisiydi ama yanına bırakmayacaktı. Adamı alınının ortasından vuracak bir cevap bulmayı öyle çok arzuluyordu ki dile getirdiği sözlerle Marie'yi bile şaşırtmayı başaracağı kimin aklına gelirdi...

"Sorunuzu yanıtlamam bana bu soruyu sormanız kadar yakışksız olacak ama söylemeden edemeyeceğim..." dedi ve kısıtlı bir kibirle ırmaklarını incelemeye başladı. "Thomas'ı fazla küğümsüyorsanız zira bence son derece çekici bir erkek..."

"Bir kadeh şeri içer misiniz lordum?"

Gerilmeye başlayan ortamda titreşimli bir etki yaratan teklif Marie'den gelmişti. Bu sırada Davina nasırlı parmaklarını sanat eseri gibi incelemenin komik görünebileceğini düşünerek ellerini tekrar sakladı.

Kontun kibarca teklifi reddettiği sırada rüzgârın sehep olduğu cam tıngırdamasına karışan bir uluma, sessizlikte tuhaf ve ürktücü bir etki yaratarak uzadı gitti.

Davina huzursuz bir şekilde yerinde kıpırdandı. Bir hayli endişeli görünen Marie'nin bakışları pencere ve Davina arasına da gidip geliyordu. Ondan daha keskin hislere sahip olan Luna ise sesin kaynağını kolayca tespit ettiğinden perdeye ulaşma isteğiyle Davina'nın kucagında eğilip bükülüyordu. Neyse ki **Stephan Ramsey'in** olan biteni fark etmiş gibi bir hali yoktu. Aksine dikkatini tümüyle Davina'ya vermiş gibiydi. Tabii içinde bulundukları şartlarda ikisinden birine iyi denip denmeyeceği de göreceli bir durumdur.

Sonunda kont alaycılığın ve mizahın gerisinde kalan ikaz dolu bir ses tonuyla, "Belki de siz yanlış kişileri küçümsüyorsunuzdur Bayan Hopkins," dedi.

Marie abartısız bir kahkaha attı. "Ah lütfen... Aranızda küçük bir sürtüşme seziyorum. İnanın bu beni çok üzer. Lordum sizi evimde ağırladığım için böhürlenmeyi düşünüyordum ama bunun yerine sizi memnun edemediğim için kendimi suçlayıp duracağım."

Davina araya girdiği için Marie'ye kızsı mı yoksa bundan memnun mu kalsa bilemiyordu. İşin aslı kontun bu kadar hızlı sadede gelmesi sonraki adımlarını atarken iyi bir yol gösterici olabilirdi. Fakat İskoç damarı tutarsa az önceki uyarıyı incelikten uzak kendi yöntemleriyle geçiştirme tehdidiyle karşı karşıyaydı. Gerçi nefes aldığı ve bu herifle sürttüğü süreçte tehdit hep olacaktı.

Stephan Ramsey oturduğu yerden kalkmadan, önünde diz çökerek kendini affetmesini dilemekten bile daha etkileyici bir gülüşle baktı Marie'ye. "Kabalık ettim. Lütfen özrümü kabul edin Madam Lefèvre."

Tanrı biliyor ya, kolay kolay kimse bu gülüşe karşı koyamazdı. Kaldı ki deneyimli Fransız da koyamadı ve pembeleşmeye başladı. Davina onun yerinde olmayı isteyip istemediğinden emin değildi.

"Bayan Hopkins'i anlamamakta ısrar ettiği bir konuda aydınlatmak isterken sizi üzdüm."

Anlamamak kısmına fena halde takılan Davina tam ne diyeceksen açık kontu diyecekken Marie'nin kalkan kaşlarıyla süsü arkaasına yaslanmak zorunda kaldı. Aralarındaki bakışma ne yazık ki kontun da dikkatini çekmişti ama o yorum yapmaktansa neler olacağını izleyip görmekle daha ilgiliydi.

Hepsinden de kötüsü boşluktan faydalanan Luna çoktan Davina'nın kucagından inmış ve perdenin arkasında kaybolmuştu. Lanet olsun, artık Nadine'in zerre kadar şansı yoktu.

"Luna..." diye inledi Davina çaresiz bir halde.

"Tuhaf kedinizi biraz daha tutsaydınız aynısını yapmak için ben kalkaktım Bayan Hopkins," dedi kont. Sonra perdeye doğru sakın bir tavırla seslendi: "Manzara seyretmek için yanlış bir zaman değil mi hanımefendi? Bu şuğukta hastalanabilirsiniz."

Başından beri biliyor muydu yani? Kulaklarına inanamayan Davina elini göğsüne bastırdı ve kendini bile ikna edemeyen zayıf bir sesle, "Orada kimse yok," diyebilirdi. Canını alsalar bile aksini asla kabul edemezdi... Ve tabii asla asla dememesi gerektiğini hatırlaması çok sürmedi. Kontun kalkmak için harekete geçtiğini görünce hızla yerinden fırladı.

Kuzenin bir zamanlar sağlıklı bir pembeyken soğuk yüzünden maviye çalan çıplak tenini görünce hissettiği suçluluk duygusu neredeyse yığılıp kalmasını neden olacaktı. Üstelik Nadine onu şuğukta bıraktıkları için öfkeli değil, yakalandığı için mahcup ve endişeli görünüyordu.

Davina Nadine'in eteğine tırmanmaya çalışan Luna'yı ayağıyla birkaç kez itti ama nedense kuzenini sıcak bir yere almak bir türlü aklına gelmiyordu. Yapabileceği en mantıklı şey açıkta kalan yerlerini ovuşturmak ve özür dilemekti sanki.

"Her ne saklıyorsanız birinin ölmesini gerektirecek kadar önemli olamaz Bayan Hopkins," dedi Davina'nın nefret ettiği kişiler sıralamasında az önce tartışmaz Thomas'ın yerini alan Abbey Kontu.

Davina gözlerini sımsıkı yumup dilini ısırdı.

"Söz veriyorum sizi fazla sıkıştırmayacağım."

Kendini beğenmiş at boku...

"Da-dayanabilirim... Bi-biraz daha..."

Davina Nadine'in hâlâ saklanmaya çalışması üzerine vcdansızlığı kesip onu salona doğru çekti. Kızı Marie'ye teslim etti. Kontun annesi Nadine'in ihtimaline karşı yüzünün görülmemesi için açığı doğru ayarladığını unuyordu.

"Bir an önce ısınmasını sağla Marie."

Marie her zamanki gibi kontrollüydü. "Davina, hayatım, ben konduğumuza çelik ederken sen Nadine ile ilgilen lütfen."

Bu gerçekten harika olurdu ama kaçtığına düşünülmesinden dans ederek kurdun inine girmeye razıydı. "Konduğumuza ben ilgilenirim. Sen ona bak," dedi kuzenini işaret ederek. İtiraza izin vermeyen kararlılığı Marie'nin ısrar etmesini engelledi.

Kısa süre sonra Marie Nadine'i dışarı çıkarırken kont hanımlara kolay ısınmayla ilgili birkaç öneride bulundu. Fakat sende ne bir ima ne de bir işleme seziliyordu. Aksine üzgün gibiydi.

Yalnız kaldıklarında ise sadece Davina ile konuşurken gösterdiği sahte kibarlığını takındı. "Evet, Bayan Hopkins... Herhalde neler karıştırdığınızı sormam işe yaramaz."

"İlginc görüldüğünü biliyorum ama bir şey karıştırmıyoruz," dedi Davina. "Bildiginiz gibi kadınları anlamaya çalışmak çoğu zaman anlamsızdır der erkekler."

"Bunu söyleyen erkeğin kadınları anlamak gibi bir derdi olduğunu sanmıyorum. Büyük ihtimalle terk edilmiştir ve sebebi hiçbir zaman bulamamıştır."

"Belki de... Her neyse, bence fularımı verecektiniz sanırım..."

"İstemediğinizi sanıyordum."

"Arık istiyorum... Hem istemesem bile vermek zorundasınız." Davina ona gitmesi gerektiğini ifade edercesine özellikle ayakta dikiliyordu. Fakat adam tam o anda arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve yerine iyice kuruldu. Fuları verip gidecekmiş gibi bir hali yoktu... Gelgelelim gerilimi tırmandıracak açıktı ama zamanı ve nereden saldıracak tam bir muammaydı.

Davina içinden *Tanırsın cezasını versin* diye söylenerken yerine geçti.

"Bakarsınız veririm... Bir ara... Ancak öncesinde konuşmayı tercih ederim."

Davina istifini bozmadı. "Hangi konuda?"

"Kuzenimi yatağa atmanızdan başlayıp neyin peşinde olduğunuza kadar gider bu sohbet."

Davina'nın içine çektiği hava gırtlığında bıçak kesici gibi bir acı bırakarak ciğerlerine indi. Görtinen o ki görmüş geçirilmiş kadın rolü yapmaya alıştığı gün nefes almaktan tekrar keyif alabilecekti. "Size hakareti hoş gördüğümü düşündüren hangi hareketimse söyleyin de bir daha tekrarlamayayım lordum," dedi medeni bir tavırla. Oysa içindeki Davina, dörtlüye giden küheylanın sırtında savaş naraları atarken elindeki baltayla adamı çöktan ortadan ikiye ayırmıştı.

"Ne kadar akıllıca bir karar," dedi kont.

"Ne kadar kabaca bir tutum."

"Şimdiye dek size ne kadar kibar davrandığımı bir bilirsiniz..."

"İşte şimdi ilgimi çekmeye başladınız. Lütfen söyleyin... Ne kadar ileri gidebilirsiniz lordum? Bana en fazla ne yapabilirsiniz?"

"Ne mi yaparım?"

Tembelce yerinden kalkan Stephan Ramsey, Davina'ya yaklaştı ve onun üzerine eğildi. Dudakları yine gamzesine doğru kıvrılmıştı. "Merakınız geçtiğinde yatağınıza uzunca bir süre kimseyi almak istemeyeceğinizden emin olabilirsiniz."

Bu da ne demekti şimdi?

"Yoksa Thomas dışındaki erkeklerin de namus bekçiliğine mi soyundunuz? Herkesi benden koruyamayacağımızı anlayın artık."

Davina hiçbir detayı atlamayan o katran rengi gözlerde kıpırdanan belli belirsiz hayrete anlam veremeden kont ilk defa içtenlikle gülümseyerek geri çekildi. "Beni şaşırtıyorsunuz Bayan Hopkins."

Davina şaşkındı. "Hayatımın amacı da bu zaten..." dedi ama ne dediğini bildiği pek söyleyemezdi. Bu arada başından beri lskoç aksanını gizlemeyi unuttuğunun da farkında değildi.

"Thomas'tan uzak durun. Doğru dürüst bir kızla evlenmek üzere. Burakin da normal bir hayatın huzurunu, cazibeniz yüzünden kaybetmesin."

Davina ayağa kalktı. Başı adamın çene hizasını biraz geçiyordu. "Masadaki cadiyımın gibi davranıyorsunuz. Oysa Thomas ile aramızdaki... Samimi bir arkadaşlık. Onu ne incitirim ne de gelecek planlarını engelleyecek bir hata yaparım."

"Ama o yapabilir, yapacaktır da..."

"Bana âşık olacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Büyük ihtimalle size çoktan âşık oldu bile."

Demek öyle... Davina'nın hal ve tavırlarında, içinde patlayan çiçekler ya da fir dönen fırladıkları açık edecek en ufak bir heyecan pırlıtsı yoktu. Öyle göründüğünden emin olmak için cevap vermedi.

"Gergin misiniz Bayan Hopkins?"

"Bunu da nereden çıkardınız?"

Kont omzunu silkti. "Bir süredir aksanınızı kontrol etmiyorsunuz, o nedenle gergin olabileceğinizi düşündüm."

Adi herif... Davina başını öne eğdi. Ufacık da olsa mantık kıvrıntısı taşıyan bir yanıt gelmiyordu aklına. "Sizi anlamadım," diyebildi en sonunda.

Bu silik yanıt adamın gülmesine neden oldu. "Çok güzel bir isminiz var... Davina..."

Böyle hızlı yön değiştirdiği için Davina şaşırarak ona baktı ve çok geçmeden farklı bir mekânda buldu kendini. Değişen atmosferdeki tüm detaylar nefes kesiciydi. Hava daha ağır, renkler daha parlak, kokular daha yoğun, zaman daha yavaştı. Neler olacağını görmek için beklemeye başladı... Her adımı farklı bir kapıya açıyordu ve bu sefer düştüğü yer adamın gözleriyle. Öyle koyu bir renkti ki gözbebekleri neredeyse görünmüyordu. Ne düşünüyordu?

Fazlasıyla yakındı, Davina hangi ara bu kadar yakınlaştıklarını bilmiyordu. Ondaki farklılığı hissediyordu. Pazarlıkçı yönü ve insanların hislerini okumaya çalışmakla geçen yıllar, değişimi kaçırmasını imkânsız kılıyordu. Yine alaycıydı ama bu sefer daha ulaşılabilir bir şey vardı halinde... Daha temel, daha kontrolsüz bir şey... Derken o şey her neyse yavaşça dağıldı ve adam her zamanki gibi gülümsedi.

Davina'nın elini öptükten sonra çalışmanın izlerini taşıyan nasırlı parmakları ağırdan alarak inceledi. Davina tüm bu süre

boyunca nefes almayı kesmişti... Karşı koyamıyordu çünkü en-dişelenemeyecek kadar heyecanlıydı.

Sonra adam gülümseyerek başını iki yana salladı ve kapıya doğru yürürken, "Yerinizde olsam, sebebi hiç önemli değil, köklerinizi gizlemeye çalışmazdım Bayan Hopkins," dedi. "Gözden kaçması imkânsız bir kadınsınız, dikkatimi fazlasıyla çekiyorsunuz... Ve ben bundan hoşlanacağımızdan hiç emin değilim... Bu arada elbisenize bayıldım."

Davina sessizce onun gidişini seyretti ve yalnız kaldığı ikinci dakikadan sonra elbisesini inceledi.

Altıncı Bölüm

Davina Hopkins Kim? Güzel Soru...

Stephan Ramsey yeri geldiğinde kendini lüksün kollarına bırakmakta sakınca görmezdi. Hatta özellikle böyle soğuk havalarda zenginliğin tadını çıkarmanın da görevlerinden biri olduğunu düşünürdü. Ancak biraz daha kuvetten çıkmazsa sabun gibi eriyip gitme ihtimali vardı.

Böyle tembellik etmesi de boşa değildi aslında. Cassandra'nın yanından döneli pek fazla olmamıştı. Kadın mükemmel âşik olduğunu kanıtlamaya çalışırken her seferinde daha iyi iş çıkarsa da Stephan ondaki bu gösteri telaşında insani olmayan bir taraf görüyordu. Kaybettiği güç yüzünden yakında o güzeli kızıll saçları beyaza dönmeye başlarsa hiç şaşırmasdı.

Halinden şikâyet ettiğinden değil... Sadece bazen biraz huzur istediği anlar oluyordu. Muhtemelen huzuru aradığını anladığı gün yaşlandığını kabul etmeye başlamıştı. Onun konumunda birinden beklenenler açıktı. O halde ortalarda koşuşturacak varislerin temellerini atmak için otuz üç yaşının son günlerini sürdüğü şu kritik zamanları iyi değerlendirmesi gerekiyordu.

Belki de Leydi Philippa ile evlenmeliydi. Kız soylu bir aileden geliyordu ve çok güzeldi. Yaptıkları kısa sohbetten hatırladığı kadarıyla aptal da değildi. En güzeli ise yirmi yaşını geçmiş olması ve hayata pembe bir bulut kümesinin ardından bakmamasıydı. Kesinlikle akla yatkın bir tercihti. Kaldı ki amcasının bu kızda direktmesinin altında Stephan'ın tercihlerini çok iyi analiz etmiş olması yatıyordu.

Stephan soylu kesimin hemen hemen tümünden daha vurulduymaz görünmesine rağmen köklerine ve mevkine göre daha fazla saygı duyar, görevlerini de çok iyi bilirdi. Buna karşın şimdiye kadar evlenip varis sahibi olmama sebebi, bunun içinden gelmemesiydi.

Kuvetten çıkmak da içinden gelmiyordu, fakat birinin diğerinden daha kabul edilebilir, öncelikli ve basit sonuçları vardı. Tembelliği kesip sudan çıktı ve beline kalın bir havlu sarıp daha küçük olanını saçlarını kurulamak için kullandı.

Aynanın önünden geçerken göğsünde, dövmesine doğru uzanan tırnak izlerini görünce kaşları kalktı. Anlaşılan Cassandra dövmesini ne kadar baştan çıkarıcı bulduğunu sadece gözleri ve ağzıyla değil tırnaklarıyla da göstermek istemişti. Nedense bu iki kadını izi tam o noktada görmekten hoşlanmadığını hissetti. Oysa iz, karıştığı kavgalardan kalma göğsü ve karındaki eski bıçak yarası izlerinin yanında fazla masum ve kabul edilebilir görünüyordu. Aslında tırnak izlerini orada görmekten hoşlanmama sebebi basit bir estetik kaygı değil, Stephan'ı o dövmeyi yapmaya iten ve bir zamanlar tek amacı olan nedenlerin bilerek ya da bilmeyerek hiçe sayılmasıydı.

Stephan insanları çileden çıkarmak için sıra dışı bazı yönleri olduğunu kabul ediyordu. Kaldı ki dövmeyi yaptıрма nedeni de buydu... Babasını öfkeden kudurtmak için Oxford'da okuduğu yıllarda sayısız saçmalığa imza atmıştı. Fahişelerle düşüp kalkmaktan, neredeyse her gün bir kavgaya karışmaya kadar birçok şekilde adını lekelemeye çalışmıştı. Babasının deyimiyle rezil çekurunda debelenip durmuştu. Fakat hiçbir annesinin köklerine uzanan kadim sembollerin olduğu o dövmeyi koluna kazıtmaması kadar yaşlı tekeyi deliye döndürmemişti.

Dövmeye, sol omzundan başlayıp üst kolunun büyük bir kısmını sanyordu. Merkezdeki Kelt güneşi ve hemen altında bu güneşe kenetli birbirine döntük iki ejderha başı, dışarı doğru yayılan Kelt sarmallarıyla çevrelenmişti ve iç içe geçen sarmalların bir kısmı göğsüne doğru tıpkı bir ejderha kuyruğu gibi yayılmıştı. Kusursuz bir sanat eseriymi ama yaşlı Abbey Kontu'nun hayatta olduğu sürece görebildiği tek şey soyuna edilen küfürdü. Tam da olması gerektiği gibi...

Sembol, eski bir İskoç klanına aitti. On altıncı yüzyılın başlarında klan reisinin kızı bir İngiliz baronuna âşık olmuş ve ikili ailelerinin rızasını almadan evlenmişti. İngiliz geleneklerine göre sürdürdükleri hayatları zamanla İskoç kanını bastırırsa da Stephan'ın annesi yüz yıllar öncesine ait sembolleri bayrak gibi benimsemişti. Sebebi, duygusallıktan çok inattı büyük ihtimalle. Zira Evangelina Ramsey babasını ve kocasını çileden çıkararak için yaşayan tam bir baş belasıydı. Buna rağmen tek oğluna her zaman iyi bir anne olmuştu.

Stephan yine romantikleşmeye başladığını fark edince kendi kendine gülümsedi. Annesini hatırlamak şaşırtıcı olmayan bir biçimde başka bir İskoç'un yakın zaman hatıralarının gözünün önüne gelmesine neden oldu. Davina Hopkins... İskoçların yüzükarası...

Tekrar gülümsedi.

Stephan'ın onunla ilgili derinlemesine bir araştırma yapma sebebi, kadının tek derdinin kendine koruyucu bir erkek bulmak olduğunu düşünmesiydi. Geride bıraktıkları birkaç gün içinde bu fikri iyiden iyiye benimsemişti. Aklına yatmayan tek şey, Davina Hopkins gibi bir afetin daha iyilerini elde edebilecekken baldın çıplak Thomas ile ilgilenmesiydi. Belki de dediği gibi Thomas'ı ve gösterdiği nazik arkadaşlığı mantık dışı bir biçimde arzuluyordu. Stephan bunun altında başka bir şey aramak istemiyordu.

Bir de Marie Lefèvre'nin çiçekli perdesinin arkasına saklanan yarım akıllı sarışın vardı. Keşke gizlenme nedeninin zavalı erkeklerin anlayamayacağı türden bir entrika çevirmek değil de kadının aklındaki bir kusur olduğunu söyleyebilseydi. Belki de sadece Marie Lefèvre ile arkadaşlık kurmanın itibarını zedeleyeceğini düşünen bir sosyete güzeliydi. Durum buyrsa, güzel Fransız pek de alingan biri değildi. Sebebi ne olursa olsun Bayan Hopkins yardım etmeyeceğini baştan söylediğine göre Stephan sarışın kadının yüzünün neden tanıdık geldiğini hatırlayana kadar neler döndüğünü tam olarak anlayamayacaktı.

Bir şeyleri gizlemeye ne kadar uğraşırsa uğraşsın Davina Hopkins bu hızla kontrolünü kaybetmeye devam ederse yakın

zamanla kendini ele verecekti. Stephan'ın yapması gereken tek şey beklemek ve beklerken küçük oyunlarına devam etmektir.

Thomas'ın birtakım hisler beslediği kadını daha yakından tanımak istemesinin ahlaki yönden canını sıkıp sıkmadığını sık sık düşünüyordu. Tüm derdi onu yatağa atmak olsaydı canı sıkılabilirdi ama asıl niyeti öyle görünüp üzerinde cinsel baskı kurarak kadının gözülmesini sağlamaktı.

Bu onu arzulamadığı anlamına gelmiyordu. Aksine fena halde arzuluyordu. Mümkün olsa kadını aklı başından gidene, çığlık atmadan sesi kısılmaz kadar yatağında tutar ve tehdit ettiği üzere uzunca bir süre yatağına kimseyi almak istememesini garanti ederdi. Davina Hopkins'in bu imayı anlamadığını hatırlayınca gülümsemesi genişledi.

Genel kanıdan yola çıkarak onun gibi bir kadının erkeklerin yataklarına atlamayı dert etmeyeceğini düşünebilirdi. Ama nendense Stephan'ın bu konuda da şüpheleri vardı.

Bayan Hopkins büyük ihtimalle bir duldu. Kocasından ya da kocalarından hatırı sayılır bir mirasa da konmuş olabilirdi. Gelgelelim ellerindeki gizlemeye çalıştığı nasırlar rahat bir hayat sürmediğinin kanıtıydı. Belki de zengin bir çiftçinin karısıydı ve kocası ucuz işçi niyetine karısı da çalıştırmakta sakınca görmüyordu. Eğer öyleyse geberip gittiğini düşünmek Stephan'ı mutlu ederdi.

Hayattaki statüsü ne olursa olsun Davina Hopkins'in düşülmesini istediği kadar macera düşkünlü bir kadın olduğunu sanmıyordu. Onda ham ve dokunulmamış bir şeyler seziniyordu. Bazen safır mavisi mükemmel gözlerini kocaman açarak öyle bir laf ediyordu ki ya gerçekten fazla zeki değildi, ya da tutucu yönlerini hâlâ kaybetmemiş bir taşa hanımefendisiydi. İkinci ihtimal Stephan'ın aklına daha çok yatıyordu. Hatta kadının hayatına giren erkeklerin sayısının bir elin parmaklarını geçmediğine kalıbını basardı.

Bir dahaki karşılaşmalarında merakını giderebileceğini aklının bir köşesine yazdı, fakat çok geçmeden kadının hayatına giren piç kurullarının sayısını bilmece istemediğine karar verdi ve akşamı yemeğine inmek için giyinmeye koyuldu.

Aşağı indiğinde Leighton Kontu Brendan Blackmore'n karşısında buldu. İki eski dost merasına gerek görmeden kısaca selamlaştılar ve birlikte oyun odasına geçtiler.

"Sen görmek güzel, Bren. Karlar eriyene dek bir süre daha görücemeyiz sanıyordum."

Brendan her zamanki gibi mantıklıydı. "Önce adamakıllı yağmasını beklemek gerek sanırım. Dün akşam neden gelmedin? Sophie çok üzüldü."

Sevgili Sophie... Brendan'ın melek karısı... Stephan'ın dünya üzerinden sevmekten vazgeçmeyeceği sayılı kadınlardan biriydi ve Stephan onu kırmaktansa kolunu kırmayı yeğledi. İşin aslı dün akşamki yemeği tamamen unutmuştu. Son derece mahcup hissederek, "Aklımdan çıkmış," diye itiraf etti.

"Sen? Bir yemek davetini unuttun? Stephan senin kış vakti sokakta kalmış evsizlerden farkın yoktur. Sıcak bir tabak yemek için ruhunu satarsın sen."

"Söz konusu yemekse aramızda ruhunu peşkeş çekecek olan sensin. Biliyorsun, benim asıl zaafım kadınlar."

"Yani dişine göre bir hanımı davet etmedi diye mi karımı hayal kırıklığına uğrattın? Bunun için bir dişini kırsam sorun olmaz herhalde."

"Normalde sorun ederdim ama Sophie için mükemmel gülüşümü ve daha fazlasını feda edebilirim. Onu ve ikizleri çok özledim."

"Karımdan uzak dur."

Bir zamanlar aşk yüzünden mantığı iş görmeyen Brendan'ın eski dostunu rakip olarak görme gibi salakça bir fikri vardı, fakat şu anki sözleri büyük ölçüde şakadan ibaretti. *Gökleri yaratan yüce Tanrı... Brendan az önce şaka mı yapıyordu?*

"Beni her akşam yemeğe davet edersen ondan nasıl uzak durabilirim ki? Hem Sophie söz konusuysa kalbime söz geçiremediğimi biliyorsun," dedi Stephan tamamen ciddi görünmeye çalışarak. Fakat Brendan gözlerini kısınca geri adım atıp hemen sırtıttı. Arkadaşı hiçbir zaman muzip bir adam olmamıştı, hatta muzibin anlamını bilmiyor bile olabilirdi.

"Aşk seni daha hoşgörüli ve çekilebilir bir adam haline getti-
ri sanıyordum ama hiç değişmedin."

"İltifat ediyor olmalısın."

"Sana hayatta iltifat etmem. Boş konuşma Lord Blackmore."

Brendan son derece sakın bir şekilde açıkladı. "Senin için hislerim değişmedi, neden daha farklı davranmam gereksin ki?"

"Haklısın Bren. Sadece Sophie'ye aşıkım gibi davranmam en doğrusu. İnan ki başka türlüştünü kaldıramam," diyerek alay etti Stephan.

"Aşık değilim."

"İşte bu prez yine başlıyor."

"Ona tapıyorum."

Brendan'ın karsısına isabet etmek üzere olan kurşunun önüne atıldığını bilen herkes aralarındaki romantik hikâyeden bahsederek dururdu.

Stephan kalbini tutarak, "Ah..." dedi. "Bu çok isabetli bir atıştı. Bence hislerini ölümsüzleştirmek için bir şeyler yapmalısın. Londra'da dövmeye işinden anlayan bir Hintli tanıyorum. Seneler önce benimkini yapan Raj'ın akrabası."

Genellikle hisleriyle ilgili renk vermeyen Brendan bu kez şaşkınlığını gizleyemedi. "Dövmeye mi?"

"O kadar şaşırma dostum. Sen ve Adrian'ın benimkine imrendiğini biliyorum." *Benimki* derken kelimenin özellikle çift anlam taşımasını istemişti. Brendan'ın kaslarını kaldırması üzerine halinden memnun bir biçimde sırtıttı. "Sırtındaki yarının güneş olduğunu farz edersek... Belki etrafına renkli kır çiçekleri ve mutlu kelebekler çizdirebilirsin. Romantik mizacını mükemmel yansıtmaz mı sence de? Altına da 'Sana tapıyorum' Sophie' yazdırırsan Sophie çok mutlu olur."

"*Senin* gibi küçük bir şey yani... Teklifini düşüneceğim," dedi Brendan ciddiyetini hiç bozmadan.

Stephan sidik yarıştırmada üstat sayılırdı. Fakat uşak Thomas'ın geldiğini haber verince dikkati dağıldı ve yüzü gölgelendi. "Birkaç dakika bekletip içeri al," derken sesi gergindi. Onu uyandırıp gecesinden beri görmemişti. Dahası serserî herif iki gündür hiçbir mesajına dönüş yapmamıştı.

Uşak emri yerine getirilmezse sessizce dışarı çıktı.

Brendan'ın Hint kaplanlarınkini andıran altın rengi gözle-

rı dikkatle Stephan'ın üzerinde dolaşıyordu. "Thomas'la ilgili bir sorun mu var Stephan?"

Brendan'ın gözlem yeteneğini bilen Stephan bu yorumu pek şaşırmadı. Aynı zamanda açıklama yapacak kadar üstünde de durmadı. "Kafamı bir şeye takmayacak kadar gamsızdır bilirim."

"Eşekler de gamsız görüntü ama fazla yaklaştığında öyle olmadığını anlarsın."

Stephan gamsızlığıyla ilgili Thomas'ın yaptığı kurt benzetmesini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Demek ki kan bağının gücünü asla küçümsememeliydi.

"Thomas yine boyundan büyük işlere kalkışıyor," dedi cevap bekleyen Brendan'a. Hemen ardından ne demek istediğini kısaca açıkladı. "Başka bir kadın yüzünden Leydi Christell ile nişanlanma işini ağırdan alıyor."

"Seni örnek almak için nişanlanmayı beklemesi talihsizlik olmuş."

"Hiçbir koşulda beni örnek almamasını tercih ederim. Leydi Christell gibi düzgün bir kızla evlenme şansını bir daha yakalaması neredeyse imkânsız. Kızı elinden kaçırırsa aslında pek de örnek alınası biri olmadığını anlaması çok sürmez. Hayal kankıklarını kolay atlatamıyor, biliyorsun."

Brendan başını salladı. "Kadın kim?"

Kadın kim? Güzel soru...

"Onu kısa süre öncesine kadar hiç görmemiştim. Uzun zamandır Avrupa ve Amerika'da olduğunu iddia ediyor ama yalan söylediğinden şüphem yok. İşin aslı kadının tek kelimesine bile inanmıyorum. İskoç olduğunu gizlemek için bile kırk takla atıp durdu."

"Bu seferki de mi İskoç? Thomas'ın İskoçlara düşkünlüğü konusunda amcanın memnun kalmayacağından eminim. Bir şeyden haberi yok, değil mi?"

Stephan Alina isimli kızın İskoç olduğunu halihazırda bilmesine ve aynı değerlendirmeyi daha önce yapmasına rağmen irkildi. İskoçları her zaman sıcak hislerle hatırlama hali yerini huzursuz edici ve kötü kokan bir alışkanlığa bırakmak üzereydi.

"Yaşlı Abbey öğretilse Thomas'ı bu sefer elinden ben bile alamam. Adam İskoçları donunun içine kaçan pire kadar sevmiyor. Fakat beni asıl düşündüren onun kadar güzel bir kadının kuzenimde ne bulduğu. Gerçekçi olalım, Thomas kadınları anlama konusunda biraz toy ve nereden baksarsam bakayım onda bir ışık göremiyorum."

"Belki de seninkinden büyük dövmesi vardır."

Stephan başını kaşıdı. "Henüz dövme gösterme aşamasına geçtiklerini sanmıyorum. Thomas'ı heyecanlandırırsa muhtemelen alacağı ödül. İnan bana öyle bir ödül için ateşin üzerinde bile yürüyecek kadar kızışmış durumda."

"Bırak elde etsin o zaman."

"Bırakırsam Thomas o kadını asla bırakmaz. Baksana şimdiden nişanı ertemek için uğraşıyor."

"Çok üsteleme de pek akıllıca değil."

Oysa Stephan şimdiye kadar pek de üstelemediğini düşünüyordu. Aşağı inmeden önce Davina Hopkins'in hareketlerinde anlaşılabilir bir taraf bulmak için çabaladığı bile söylenebilirdi. Belki de en doğrusu Brendan'ın dediği gibi ikisi arasındakileri oluruna bırakmaktı. Yeterince dikkatli davranabilirlerse Thomas'ın müstakbel nişanlısı ve ailesinin onuru kırılmadan da ilişkileri sürebilirdi. Kuzeninin birkaç konuda desteğe ve taktiğe ihtiyaç duyacağı kesindi. Stephan o işi halledebilirdi.

Yüzünü buruşturdu. Hayır... Thomas'ı o kadınla düşünmek neresinden baksarsa baksın kabul edilemez, doğaya aykırı ve anormal derecede uygunsuzdu. Sebebinin Thomas'ın tecrübesizliği olduğunu kabullenmeye razı bir biçimde başını belli belirsiz salladı. Hemen arkasından birkaç sene önce onu Londra'nın en kaliteli genelevinin sahibesinin işini bilen ellerine bizzat teslim ettiğini hatırlayınca küçük hesabında yanlış giden bir şeyler olduğunu fark etti. Thomas'ın şu an bile bütçesinin elverdiği ölçüde genelevi ziyaret ettiğini de biliyordu üstelik.

Hesaplarının tutmamasına alışkın olmayan Stephan kaslarını çatı ve yoğun düşüncelerle birlikte yeni tıraşlı çenesini kaşımaya başladı.

İkisini birlikte görmek istemiyordu. Parkta, arabada, kuytu-

da ya da kalabalıkta, evde, yatakta... En çok da yatakta... Davina Hopkins ve Thomas'ın birlikliliklerinde kendi hoşgörüsünü bile aşan bir uygunsuzluk ve onaylanamaz bir şeyler vardı.

Peki bundan ona neydi? Thomas'ı korumaktan başka bir derdi olmadığını düşünse bile... O halde neden ikisinin yaşayacağı ateşli bir ilişkinin yaratacağı sosyal ayıplamayı değil de sadece kendi hayal gücüne kalmış bazı erotik görüntüleri kafaya taktığının kabul edilebilir bir açıklamasını yapamıyordu?

Kaşlarını çatı. Belki de şimdiye kadar kuzenini hafife aldığı- nı anladığı için huzursuzdu. *Sağnalama* dedi içten içe. Thomas'ı küçümsemesinin pantolonunun içindeki faaliyetlerle hiçbir ilgisi yoktu. Egosundan arınarak baktığında, zihni çok belirgin bir gerçeği işaret ediyordu: Yasak meyveye duyulan arzu... Elde edemeyeceği bir beden ve asla yaşayamayacağı sıcak, ıslak ve harareti saatlerin sadece düşüncede kalacak olmasının verdiği hayal kırıklığı. Lanet olası duruma da bakın. Şaşkınlıkla ağzı aralandı, hemen sonra kapandı.

"Orada neler oluyor?"

Stephan belli belirsiz silkelendi. "Ne dedin?"

"Yüzündeki her şey çılgın gibi hareket ediyordu. Söyleme gerek yok tabii ama aptal gibi görünüyordun. Ve hâlâ öyle görünüyorsun."

Stephan onu duymazdan geldi. "İkisini rahat bırakmamı söylerken ciddi miydin?"

Brendan'ın yüzünde tarafsızlığını ortaya koyan bir ifade belirdi. "Kadının hastalık taşıma riski yoksa bırak gitsin. Fazla göze batmayan karşılıklı faydanın kimseye bir zararı olmaz."

Çoğu zaman bu fikri benimseyen Stephan şimdi karşı çık- mak istiyordu. "Thomas eline yüzüne bulaştırır. Kadına aşık ol- madiysa bile yatağa girdikleri gecenin sabahında evlilik planları yapmaya başlamazsa adam değilim."

"O zaman kadını tehdit et ve gitmesini sağla."

"Zaten onu uyardım ama ima ettiğin şekilde gözünü korkut- mak istediğimden erinin değilim."

"O halde git ve onu becer! Bunu söylememi mi istiyordun Stephan?"

Stephan bu fikrin yarattığı baş döndürücü hisleri hızla özümserken nihayetinde *neden olmasının sorusu* kafasında yankı- landı. Birkaç saniye sonra da *olmama nedenlerinin* ilki vücut bula- rak oyun odasında belirdi.

Rüzgâr gibi içeri dalan Thomas, "İyi akşamlar Stephan," dedi ve daha saygılı bir tonla sözlerini sürdürdü. "Siz de iyi akşamlar Lord Blackmore."

Stephan son derece ironik bir zamanlamaya ve daha önce- sinde tanışmadığı bir küstahlığa sahip kuzenine kaşlarını kal- dırarak baktı. "İyi akşamlar Thomas."

"Yalnız olduğumu sanıyordum. Sonra gelsem daha iyi olur." Brendan kibar davranıp gitmek için bir harekette bulunma- dığı gibi bilardo masasına iyice yaslanarak yerini sağlamla aldı. Gitmeye yeltenseydi bile Stephan izin vermezdi zaten.

Stephan gitmekle kalmak arasında bocalayan kuzenine yak- laşmasını işaret etti ve duygusuz bir sesle, "Brendan'ın kalma- sında bence sakınca yok. Bir derdin mi var Thomy?" dedi.

Thomas'ın yüzündeki tereddütlü ifade yerini içeri girdiğin- de dikkat çeken küstahlığa bıraktı tekrar. "Beni küçümsemediğin zamanlarda hep Thomy diye çağırıyorsun Stephan. Daha önce hiç fark ettin mi?"

Açıkgışı farkında olmadığı bu ayrıntı umrunda değildi. Ve Thomas onun küçük kuzeni olduğu sürece kimsenin umrunda olmamalıydı.

"Seni küçümseyeceğimi tahmin ettiğin için mi odaya ötkeye- le daldın? Her zaman derim Thomas... Thomy... Cevabını bil- diğin bir soru soruyorsan cevap beklemene de lüzum yoktur. Anlat bakalım, neden sinirlisin?"

"Kelime oyunlarının uğraşacak halim yok Stephan." Thomas sözlerine devam etmeden önce eğik başı yüzünden daha da ça- tık görünen kumral kaşları altından Brendan'ın duygu kıpırısı göstermeyen yüzüne, sonra da Stephan'ın sinir bozan alaycı su- ratına göz attı. "Marie Lefèvre'nin evinde ne işin vardı?"

Ah meselenin Bayan Hopkins'ın ispiyonculuğu olduğunu anlaması gerekiyordu. "Ziyaret diyelim."

"Davina'yı huzursuz etmek için oraya gittin."

"Anlaşılmıyordu," dedi Stephan kuzeninin odadaki varlığına atıfta bulunarak.

"İma ettiğin şey ziyaretten bana onun bahsettiğiyle aynıysen, O söylemedi, seni oradan çıkarken gördüm."

"Sen de gizlendin ve iki gün sonra hesap sormaya karar verdin." Kuzeninin yanıt vermemesi üzerine her zamanki yumuşak ses tonuyla küçük söylevine başladı. "Thomas... Açıkladığını ve senin de anladığını sanıyordum. Nişanlanmak üzere sin ama her şeyi mahvetmek için elinden geleni yapıyorsun. Tiyatrodan erkenden ayrılınca Leydi Christell'in annesi deliye döndü. Kadınları yatıştırma konusunda iyi olduğumu kabul etsem de yöntemlerimi Leydi Margaret üzerinde kullanmam uygun kaçmazdı. Lord Tane bana başka şartlar altında olsak haddini bildirmemi gerektirecek bir üslupla yazılmış iki pusula gönderdi. Senin sorumsuzluğun yüzünden adama özür dileyen uzun bir mesaj iletmem gerekti. Tahmin edersin ki bundan hiç hoşlanmadım. Daha da kötüsü Rogers'in kulübüne imtiyazlı üye olabilmesi için küçük bir servetin yanı sıra tatlı dilimi de ortaya koymam gerekti."

Thomas mahcup bir tavırla başını önüne eğdi. Stephan'ın saniiyer içinde karşındakine kendini berbat hissettirmek gibi doğal bir yeteneği vardı. "Leydi Christell kızgın mıydı peki?" diye sordu sonunda.

"Kızgından çok, annesi adına utanmış bir hali vardı. Umursadığını mı söylüyorsun?"

"Elbette umursuyorum. O tatlı bir kız... Ve çok anlayışlı. Davına hasta olduğunu söyleyince çok endişelendi."

Ne amaçla yapıldığı belli olmayan bu açıklama Stephan'ın gerilmesine neden oldu ve Thomas'ın dertleriyle boğuşmanın doğal getirisi olan bıkkınlık hissini yerini öfke aldı. Davına Hopkins'in bencil ve genç bir kızın küçük düşmesini umursamayan basit bir sürtük olduğunu hatırlamak canını acıtmıştı doğrusu.

"Stephan sana zamana ihtiyaç duyduğumu söyledim. Nişanlanmak istiyorum ama... Ama Davina'dan vazgeçmek benim için hiç kolay değil. Onu sen de gördün. O kadar güzel ve alimli

ki bir anlığına bile benim olduğumu düşünmek kendimi iyi hissetmemi sağlıyor."

"Üzerinden geçeceğimiz bir konu kalmadığı için aynı şeyleri tekrar etmek istemiyorum. Kendine hâkim olabileceksen seni destekleyeceğimi söylemiştim ama artık bundan pek emin değilim. Sen buraya beni ikaz etmeye gelmişsin değil mi? Büyük ihtimalle ondan uzak durmamı da söyleyeceksin."

Thomas bocaladı. Yerde sallanıp bir adım geriledi, sonra tekrar yerine döndü. İnce ve solgun renkli parmaklarını saçlarının arasından geçirip Stephan'ın gergin Thomas hareketi adını verdiği hareketi birkaç kez tekrar etti. "Bana senin ziyaretinden bahsetmemesi içime kurt düşürdü. Senden korktuğunu ya da daha kötüsü senden... Etkilendiğini düşündüm ki iki durum da hiç hoşuma gitmedi. Evet... Ondan uzak durmanı istiyorum. Bana onu tanıma fırsatı vermezsen onu nasıl bırakabilirim ki?"

"Bahsettiğin fırsat yatagını ısıttıktan sonra onu defetmek mi? Bu nedense bana pek inandırıcı gelmiyor çünkü kadın senden bıktığında gitmek istemeyenin sen olacağını adım gibi biliyorum. Thomas farkında değilsin ama yavaş yavaş kontrolünü kaybediyorsun."

Sadece o da değil... Stephan ikisini bir arada düşünmenin yarattığı huzursuzluğu Thomas idrettikçe daha da yoğun bir şekilde hissetmeye başlamıştı. Yani kontrolünü kaybetmemesi gereken tek kişi Thomas değildi.

"Abartıyorsun... Böyle söyleyince kulağa çirkin geldiği doğru ama..." Duraksadı ve olan bitenle ilgisizmiş gibi görünen Brendan'a çekinerek baktı. Bir kadını yatığa atıktan sonra ne olursa olsun ondan vazgeçeceğini ima eden bir erkeğe göre fazla duygusal ve özverili görünüyordu. "Sonrasında ne olacağını bilmiyorum, ben sadece onu istiyorum. Alina gibi değil... Tanıdığım kimse gibi değil. Sadece istiyorum."

Stephan irkilse de konuşmaya başladığında bir şekilde normal görünmeyi başardı. "İşte bu kulağa fazlasıyla duygusal geliyor."

"Duygusal değilim. Sadece..." Başını öne eğdi. "Lütfen onu elimden almaya kalkışma Stephan."

Kuzeni öyle çaresiz ve toy görünüyordu ki Stephan kendini mecbur hissederek ona yaklaşıp dostça omzuna dokundu. Ve ne diyeceğini düşündüğü birkaç saniyenin ardından aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Onu ayartmaya çalışmayacağını biliyorsun."

Thomas'ın göz süzüşü ve onu takip eden kasıtlı gülüşü manidardı. "Bilerek değil belki ama kadınlar sana karşı koymıyorlar işte."

"Bu sözleri başkasından duyarsam koltuklarım kabarırdı ama şu an sadece kendimi pıslık gibi hissediyorum. Beni gözünde fazla büyütüyorsun. Belki de Davina Hopkins'in ne tür bir ilişki için olursa olsun hayatına girmesi seni endişelendiriyor. Birden hayatına girmesini sen de şüphe geçici bulmuyormusun? Sırf çok güzel diye söylediği yalanları görmezden gelemezsin. Bir şeylerin peşinde ve sen de bunu hissediyorsun... Ona güvenmiyorsan neden kalbinin tekrar kırılma riskini göze alasın ki Thomas? Bırak gitsin."

Thomas'ın uysallığını kaybetmesi anı oldu. Omzunu silkip Stephan'ın elinden kurtuldu ve iki adım gerileyip ona öfkeyle baktı. "Sevgililerinden daha güzel bir kadın benimle ilgileniyor diye beni bu ilişkiden vazgeçirmeye çalışıyorsun değil mi?"

Stephan bıkkın bir kabullenişle başını salladı. Kabul ettiğinden falan değil. Defalarca hasımlarından duyduğu bu suçlamayı Thomas'tan işitmek - üstelik bir beyinsizin üslubuyla - kafasındaki önemli yerlerden birini uyuşturmuş gibiydi. Yetmezmiş gibi Thomas suçlamasına bir de en olmadık şekilde devam etmeye niyetindeydi.

"Beni kskanıyorsun."

Çileden çıkmak üzere olan Stephan gözlerindeki ateşi saklamadan kuzenine dik dik baktı. "Evet, karşımda böylesine cesur davrandığın için seni kskanıyaya çok yakınım. Devam etmek ister misin?"

O sırada kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşları kalkık bir vaziyette yerdeki bir noktaya bakarken bıyık altından gülen Brendan'a gözü takıldı. Onun diline düşmektense Karayıp açıklarında köpek balıklarıyla yüzmeyi tercih ederdi.

Öte yandan Thomas kolay bulduğu cesaretini çok çabuk

kaybetmişti. Delikanlı gözden kaçmayan bir hızla olduğu yerde küçüldü ve iyice sindikten sonra nihayet alçak bir sesle gevelemeye başladı. "Beni bugüne kadar hep kardeşin gibi korudun. Geçmişte sana ihtiyaç duyduğum her an yanımdaydın ama bu sefer kötü bir şey olacaksa da yanmaya razıyım."

Stephan zar zor gülümsedi. "Thomy... İşlerin nasıl yürüttüğünü bilmen gerektiği halde bilmiyorsun. Aşk ve kalp işleri gönüllü ateşe atlamaktır. Tam da senin söylediğin gibi. Fakat yanarken geçmişte verdiği sözler aklına bile gelmez. Sokak aralarında gece vakti itler gibi uluduğun zamanlardan bahsediyorum... Şunun şurasında birkaç ay öncesinden... Oyle değil mi Bren?"

Brendan başını sallayarak onayladı. Halbuki Thomas'ı o halde görmüşlüğü yoktu.

"Alina'nın yaptıklarının Davina'yla bir ilgisi yok. O beni aldattı, kendini başka bir erkeğe verdi..." diyerek sertçe itiraz etti Thomas.

"Beni yoruyorsun Thomas."

"Neden bu kadar karşı çıkıyorsun?"

Stephan'ın yüzüne yapışan sakın sırtış giderek ağırlık yapmaya başlamıştı. Neden mi karşı çıkıyordu? İlk kez böyle net bir şekilde karşı çıktığını fark etmek kendine yapması gereken açıklamalar hanesine bir soru daha eklese de Stephan daha liuzurlu hissetmeye başlamıştı. Neden karşı çıktığının bir önemi yoktu. Önemli olan an itibariyle aldığı. Thomas ve Davina Hopkins'in ilişkilerini hiçbir koşulda onaylamama kararıydı. En nihayetinde yüzüne yayılan gülümsemenin zorlama hiçbir tarafı yoktu. "En baştan mı başlayayım? Bildiğin gibi Leydi Christelle ile nişan..."

Thomas yüzünü elleri arasına alıp inleyince halihazırda açıklamaya yapmak için pek istekli olmayan Stephan sustu.

"Beyler kalıp güzel sohbetinizi sonuna kadar dinlemek isterdim ama gitmeni gerekiyor." Brendan'ın zamanlaması Thomas'ın utanç verici sızlanmasını daha da zavallı bir hale getirmesini engelledi. "Yerinde olsam Stephan'a kulak verirdim. Çoğu zaman sınır bozucu bir adamdır ama genellikle doğruları

söyle. Bu arada Sophie Cumartesi akşam yemeğinde seni görmek istiyor Stephan. Tüm aile orada olacak. Sophie seni de bekliyor Thomas."

Thomas şaşırarak Brendan'a baktı. "Bunu Leydi Blackmore mu söyledi?"

"Elbette."

Stephan Sophie'nin Thomas'ı hatırlamayacağını adı gibi biliyordu ama ses çıkarmadı. Çünkü kuzeninin bir anlık mutluluğu, onu mutlu görmeyi ne kadar sevdiğini hatırlamasına neden olmuştu. "Orada olacağız. Sophie'yi ve ikizleri benim için öp."

Brendan eski dostunu başıyla selamlayıp odadan çıkıktan sonra Thomas hiç beklemeden kaldıkları yerden devam etti. "Beni desteklemeyeceksin. değil mi?"

"Bu konuda hayır."

Babasının desteğini asla alamayacağı düşünülürken Stephan'ın desteğini de kaybetmek yakında yelkenleri suya indirmesine neden olacaktı şüphesiz. Thomas'ın yine silik ve dikkat çekmeyen hayatına geri döneceğini bilmek Stephan'ın vicdanını sıplatıyordu elbette, fakat kuzeni hayatına renk katma olayını başına dert alma olarak gördüğü sürece kontrolü elinde tutmak zorunda olduğunu hissediyordu. Kesin olan şu ki Thomas'la işi bittiğinde kendi çocuklarının eğitiminin üstesinden hakıyla gelecek bir ebeveyn tecrübesine sahip olacaktı.

"Anlıyorum." Thomas önüne baktı. "Gitsem iyi olur."

"Yemeğe kalmak istemez misin?"

Thomas'ın inanamayan gözleri suğarcasına Stephan'a dikildi. Sanki bu durumda yemeği düşünemediği için ona daha da öfkelenmişti. Stephan sinir bozucu olduğunu kabul ediyordu ama kasıtlı ve sindirmeye yönelik attığı her adımın görünenin dışında başka nedenleri vardı.

"Bu yaptığını unutmayacağımı Stephan."

"Her şeyi bir kere daha eline yüzüne bulaştırmanı engellemek için seni desteklememenden mi bahsediyorsun? Ben de bunu umuyorum Thomas."

Belki bir şeyler çıkar umuduyla gidişini ertelemenin boş kürek çekmekten farksız olduğunu nihayet anlayan Thomas ar-

dında tüm kötü hislerini bırakarak odayı ve aynı hızla evi terk etti.

*

Davina sürprizlerden nefret ederdi. Hatta hediye paketi açmaktan bile hoşlanmazdı. Ancak Thomas ona *sana bir sürprizim var* dediği andan beri bırakın hoşnutsuzluğunu belli etmeyi, sürekli aptal gibi sırtıyordu. "Thomas iki saatir yoldayız ve kar giderek şiddetleniyor. Umarım beni Gretna Green'e götürmüyorsundur."

Thomas çocuksu bir kahkaha attı. "Aslında harika bir fikir ama işleri o kadar ilerletmeden önce beni biraz daha tanımak istersin diye tahmin ediyorum."

Davina'nın onu ne kadar iyi tanıdığını bilse başına gelecekləri anlayacağı için arabanın kapısını dahi açma zahmetine girmeyen kızı tekmeleyerek yola fırlatırdı. En azından denerdi.

Kafasından geçenlerin aksine Davina halinden memnun bir biçimde gülümsedi. Ne ilginçtir ki bunu yapmak gitikçe daha kolay bir hal almaya başlamıştı. "Aklından uygunsuz şeyler geçtiğinden endişeleniyorum ama arabaya binerken bana söz verdiğin için kendimi güvende hissediyorum. Umarım beni hayal kırılığına uğratmazsın Thomas."

Davina aralarında cereyan edebilecek fiziksel teması öyle itici ve kabul edilemez buluyordu ki arabaya binmeden önce başından beri vermeye çalıştığı görmüş geçmiş kadın imajını hiçe sayarak Thomas'a ondan saygılı davranışlar beklediğini söylemişti. Neyse ki Thomas küçük hayal kırıklığı kolay atlatmıştı, fakat bir buçuk saatir birbiriyeli alakasız, sayısız şeyden bahsederek Davina'dan bir nevi intikam alıyordu. Üstelik Davina ne söylerse söylesin nereye gittiklerine dair ağzından bir türlü laf alamıyordu.

"Sana asla saygısızlık etmem." Davina'nın eldivenli elini dudaklarına bastırdı. Vücudundan geçen titremeye bakılırsa aklından geçen uygunsuz şeyleri bastırmak için epey çabalıyordu.

Davina içgüdülerine uyarak yanında uyuklayan Luna'yı tehlike anında kullanmak üzere uyandırmak için neresinden çekiş-

tirmesi gerektiğini düşünmeye başladı. Onu yanında getirdiği için iki anlamda memnundu. İlk sebebi, gerektiğinde kendini savunmak için şimdi olduğu gibi ondan faydalanabileceğini düşünmesiydi. Thomas üzerine gelmeye kalkıştırsa kediyi kalkan gibi kullanabilir ya da en güzeli üzerine atabilir.

İkinci sebep ise Luna'nın Thomas'tan hiç hoşlanmadığını bilmesiydi ki Davina bunu son derece komik buluyordu. Marie ve Nadine geceyi evlerinde geçirmeyecekleri için zaten Luna'yı güvenle bırakabileceği bir yer yoktu, fakat Davina'yı asil teşvik eden Thomas'ın kediler ya da sadece Luna için hissettiği hoşnutsuzluktu. İkalinin hislerinin karşılıklı olması da Davina'nın işini kolaylaştırıyordu. Thomas'a göre Luna'nın Davina'da gözü vardı ve bu da ondan hoşlanmaması için yeterli bir nedendi.

"Lütfen bu kadar gerilme. Seni son derece saygın bir yerde yemek yemeye götürüyorum," dedi Thomas kendinden emin bir şekilde. "Aslında bu kadar güzel görünürken seni sadece kendime saklamak isterdim ama söz verdim, değil mi?"

Thomas'ın gerçek hislerini sakaya vurarak dile getirmesini son derece acınası bulan Davina, çoğu zaman Alina için bile olsa bu salağa katlanarak iyi yapıp yapmadığını düşünüyordu. Belki de onu hiçbir kadını arzulayamayacak hale gelene kadar dövmeleri için işini bilen birkaç adam tutması yeterli olurdu. Böylece sürüsünü ikiye katlayacak kadar koyun alabileceği parayı soğaka dökmekten de kurtulurdu.

Davina'nın aklı tekrar Marie'nin ısrarıyla bir servet ödeyerek aldığı şarap rengi elbisesine takıldı. Elbise güzel olmasına güzeldi ama gıylen kişinin kendini tehdit altında hissetmesi kaçınılmazdı. Bordo renkli kadife paltosu çıplak noktaları gizlemesine karşın paltoyu giymesine yardım eden Thomas'ın varını yoğunu tizlikle incelediğini hatırlayınca kalabalık bir yere gittiklerini ummaktan başka bir şey gelmiyordu aklına. Fırsatçı sülük ne zaman centilmenliği vurgulamaya çalışsa saçına sapan hareketlerde bulunarak ipin ucunu kaçırmaya ne kadar yakın olduğunu ilan ediyordu. Yola çıkmadan önce Thomas'ı şöyle bir inceleyen Marie tehlike yok demeseydi Davina büyük ihtimalle geceyi şömüne karşısında pinekleyerek geçirecekti. Açıkçası şu an hangisinin iyi olduğuna karar veremiyordu.

"İşte geldik."

Davina pencereden baktığında büyük bir kapıdan içeri girmekte olduklarını gördü. İki arabanın geçebileceği genişlikteki yol, kuvvetli ışık veren fenerlerle aydınlatılmış, belirsiz bir yere doğru kıvrılıyordu. Birkaç dakika boyunca sessizce ilerlediler. İyiden iyiye şiddetlenen kar, arabanın camlarına vurduktan sonra hızla erirken hâlâ nereye geldiklerini çözemeyen Davina bunun bir de dönüş olacağını düşünerek gerildi ve huzursuzluğa kapıldı.

"Lütfen bana kızma Davina. Bu gece özel bir davet aldık... Bunu kaçırmak istemezsin diye düşündüm. Umarım küstahlık etmemişimdir."

Davina şaşırdı. "İkimizi de mi davet ettiler?"

"Evet... İkimizi de davet ettiler." Bu fikrin onu ne kadar heyecanlandırdığı gözlerindeki ışıltıdan belli oluyordu. "Bu seninle katılacağımız ilk davet."

En sonunda yol genişleyerek büyük bir avluya açılınca Davina başını kaldırdı ve şaşkınlıktan ağzını açık bırakan ihtişamdaki yapıyı gördü. "Tanırım... Sakın beni prens ile tanıştıracakmış söyleme." Sözleri su götürmez bir samimiyet ve masumiyet içeriyordu.

Thomas keyifle kahlkaha attı. "Çok şakacısın Davina. Prens ha... Ev sahibi bunu duyunca çok sevinecek."

Tüm dikkatini evi incelemeye adanmışken Thomas'ın söylediklerine kulak asmamak Davina için her zamankinden daha kolaydı. Araba durup kapı açılınca hayatının en tuhaf anımı yaşıyormuş gibi arabacıya şaşırarak baktı. Neredeyse kendisi için uzatılan eli görmezden gelecekti ama son anda toparlanarak yardım kabul etti ve taze karla kaplanan zemine yumuşak bir iniş yaptı.

"İşte bahsettığım akşam yemeğini burada, Lord Blackmore'un evinde yiyeceğiz. Neden sürpriz yapmak istediğini şimdi anladın mı?"

Nasıl anlayabilirdi ki? Lord Blackmore'u tanımıyordu bile. Önce en temel iggüdülerden birine uyarak kaçmayı düşündü. Kendini İskoçya'ya giden yolu karları yara yara tazi gibi koşarken hayal edebiliyordu.

Dans etmeyi bilmiyordu. Boş beyinli İngilizlerin hoşlandığı sanatsal hiçbir boktan anlamıyordu. Şimdiye kadar idare edebildiyse sebebi Thomas'ın bir alık olmasıydı. Tanrı aşkına, birileri çıkıp gezdiği ülkelerle ilgili sohbet etmeye kalkarsa yerin dibine girerdi.

Başına bir şeylerin geleceğini bir süredir biliyordu, bunu hissetmişti. Uzun zamandır kalbinde kanat çırpın kelebekler şimdi yavaşça havalanıyorlardı sanki. Devasa ev üzerine mi geliyordu, yoksa onlar mı eve yaklaşıyorlardı? Nedense yürümeye başladıklarını anlaması zaman aldı. Endişe, merak, korku ve heyecan zaten sarsak olan adımlarını rutin ritminden sapıtarak birkaç kez tökezlemesine neden olduysa da Thomas'ın koluna sıkıca tutunduğu için doğruca büyük kapıya ilerlemeye devam etti ve sessizce mırıldandı. "İnceldiği yerden kopsun."

İfedinici Bölüm

Bir Garip Akşam Yemeği ve Sıcak Sohbetler...

Stephan Thomas'ın gelmeyeceğinden o kadar emindi ki yemeğe geçmek üzerelerken usak kuzeninin geldiğini haber verince kelimenin tam anlamıyla afalladı. Fakat asıl şaşkınlığı, içeriye Thomas ile birlikte giren kadını görünce yaşadı.

İlk düşüncesi buna nasıl çüret edebildikleriydi.

Hemen sonra iki saatlik yolu kapalı bir arabada, tek başlarına geçirdiklerini tahmin ederek öskelendi. Belki de sevişmelerinin kokusu Thomas'ın köhne arabasına olduğu kadar üzerlerine de sinmişti. Bir aile yemeğine bundan daha büyük bir saygısızlık yapılamazdı.

Her şeyden habersiz olan Sophie'nin yeni gelenleri karşılamak üzere kapıya gidişini izledi. Thomas kibarca Sophie'nin elini dudaklarına götürdü ve onu güldüren bir şeyler söyledi. Stephan kuzeninde alışlagelmişin dışında bir özgüven sezinliyordu. Sebebinin yanındaki kadın olduğuna şüphe yoktu. Meydan okuyarak kendini ispat ettiğini düşünüyor olmalıydı. İtiraf etmeliydi ki Stephan bu hamleyi beklemiyordu.

Davina Hopkins ise Stephan'ın varlığını henüz fark etmemişti. Kaçık kedisine sıkı sıkı sarılmış, nazik ama kararlı bir şekilde kendini geri planda tutmaya çalışıyordu. Ne talihsizlik... Dikkat çekmek için nefes almak dışında bir şey yapmasına gerek olmadığını bilmediği açıktı. Özellikle de yakut rengi elbisesi ne kadar güzel görünürse görünsün normal dürtülere sahip her er-

kegin çıkarıp fırlatmak isteyeceği türden bir şeydi. Sanki yarısı çoktan çıkarılmış, kalanı da erkeğin maharetine ve inceliğine bırakılmıştı. Stephan karıncalanmaya başlayan parmaklarını avucunun içinde kısırdı ve derin bir nefes aldı.

Bir şeyin kadını endişelendirirdi ortadaydı. Belki de bu geceki varlıklarının uygunsuzluğunu anladığı için böyle huzursuzdu. Ya da Stephan onu aklamak için hayal kuruyordu. Tiyatroda Thomas'ı nişanlısının kolundan çekip alarak masum bir kızı küçük düşürmeyi umursamayan karakterde bir kadın için fazla incelikli bir tutum olurdu bu. Stephan tek derdinin sıkın korsesi olduğundan emindi.

Korse demişken... Akıl almaz derecede biçimli bir vücudu vardı. Ufak tefek, narin ve Sophie'den yarım baş kadar uzundu. Nispeten geniş omuzları elbisesinin cömert dekoltesine daha fazla yer vererek dikkati kremisi tenine ve dışarı taştan göğüslerine çekiyordu. Sanki daha fazla dikkat çekmesine gerek varmış gibi...

Tiyatroda güzel yüzünden başka hiçbir yerine dikkat edememişti. Ziyaretine gittiğinde üzerinde gördüğü elbisedense sahip olduklarının hakkını vermesi beklenmezdi. Sahi, ne rezil bir şeydi o öyle!

Derken kadın onu fark etti. Sophie ile tanışma faslından kalan yapmacık gülüşün yerini alan düşmanlık aniden yoğun bir duman gibi odayı sarmaya başladı. Çok geçmeden kuzeni de aynı bakışlardan nasibini aldı, fakat Thomas kendi payına düşen meşum hissin farkına varamayacak kadar mutlu görünüyordu. Belli ki sevgilisinin bu gecedan keyif alacağına dair züppece bir fikir kapılmıştı.

Stephan bu noktada iki şeyden emindi. İlki, Davina Hopkins'i huzursuz etmekten birçok önceliğini geride bırakacak kadar çok hoşlanıyordu. İkincisi ise kadının bu geceki programdan haberi bile yoktu. Bir an el sallayıp onu daha da korkutmayı düşündü. Eğleneceği kesindi. Ne kadar istese de çocukluk etmek yerine hafifçe gülümsedi ve karşılık almayacağını bile bile onu başıyla selamladı. Tam da düşündüğü gibi oldu...

Kalabalık bir grup oldukları için diğerlerinin de yeni gelenlerle tanışması biraz zaman aldı. Stephan'ın geri planda kalıp

olup biteni incelemesi dışarıdan taktiksel bir tutum gibi görünse de sebebi büyük ölçüde gördüklerinin onu eğlendirmesiydi. Dostu Adrian Eaglestone'un güzel karısı Isabel'in öne geçmek için şifşikin karnıyla birkaç kişiyi dürtmesi üzerine dayanamayıp gülümsedi. Yaklaşık dört ay sonra ikinci çocuğunu doğuracak biri için fazla hareketli ve meraklıydı. Stephan hamilelik ve merak arasındaki ilişkiyi ise neden kurduğunu bilmiyordu. Kaldı ki Isabel her zaman meraklı bir kadın olmuştu. Ona göre Sophie baharsa, Isabel yazdı ve iki kadına da koşulsuz, anlaşılabilir, açıklanamaz bir sevgi ve sadakatle bağlıydı.

Tekinsiz amaçlar güden suçlular gibi bir köşeden diğerlerini incelemeyi kesmeye karar verdiğinde zaten tanışma faslı da sona ermişti. Yavaşça diğerlerine doğru yaklaştı ve Thomas'a gülümsedi. "Gelmene sevindim Thomas."

Hafifçe pembeleşen kuzeni gergin bir ifadeyle gülümsedi. "Bu nazik daveti geri çevirmek olmazdı."

Stephan tek kelime etmeden başıyla onayladı ve Davina Hopkins'e döndü. En yakın duvara yapıştırıp arsızca tadına bakma isteği uyandıracak kadar muhteşem görünüyordu. Daha önce onu arzuladığını kabul etmişti ama kuzeninin derin hisler beslediği kadını ulu orta becermek isteyecek kadar aklının başından gittiğini şu an fark ediyordu. Yüksek ısılar yayan düşüncelerinin aksine sakince, "İyi akşamlar Bayan Hopkins," diyerek kadının eline kurallara uyan bir öpücük kondurdu.

"İyi akşamlar lorum." Sesini ve aksanını kusursuzca kontrol edebilmesi Stephan'ı eğlendirdi. Fakat reveransı kesinlikle başarsızdı.

"Artık yemeğe geçmiyor muyuz? Sizden çok yemem gerektiğini hatırlamanız için illa kendimi küçük düşürmem mi gerekiyor beyler?"

Tüm başlar karnını sıvazlayan Isabel'e döndü. Harareti biraz sönen Stephan Adrian'dan çekinmediği için Isabel'i hızla kendine çekti ve batmak üzere olan güneş rengindeki kıvrık saçlı başına öpücük kondurdu. "Bu akşam benim tabağımdakileri de alabilirsin." Isabel'in göğsüne yumruk atmaması üzerine gülümseyerek onu kendine daha da sıkı bastırdı.

Adrian, "Bunu benim teklif etmem gerekirdi," diye takılma öfkesi kocasına yönelen Isabel her nasılsa sağduyusunun sesini dinleyip alıngan bir sessizliğe büründü.

Sophie nihayet ev sahibesi olarak ağırlığını koymak için araya girdiğinde Stephan ve Adrian Isabel'in haline sırtıyorlardı. "Merak etmeyin, herkese yetecek kadar yemek var. Lütfen yemeğe geçelim," derken birkaç kişiye kınayan bakışlar atarak üzerine düşeni yerine getirdi ve çok geçmeden beraberce yemek odasına doğru geçerlerken Stephan'ın yanına sokuldu. "Kim bu Davina Hopkins? Ben neden bir şey bilmiyorum?"

"Kocan anlatmadı mı?"

Sophie şaşırarak kocasına baktı. "Brendan mı? O ne biliyor ki? Hem bilse bile oturup benimle dedikodu yapacak bir adama benziyor mu sence?"

"Aslında benimle yapıyor ama düşündüğün gibi değil. Brendan meraklı bir adamdır ama Adrian kadar belli etmez."

"Bu doğru," diye onayladı Brendan arkasına dönerek.

Sophie kocasını duymazdan geldi. "Kuzenin Leydi Christell ile nişanlanmayacak mıydı?"

"Evet, değişen bir şey yok."

Sophie onun kolunu sıktı. "Bunu sonra konuşacağız. Yemekten sonra ya da yarın... Sakın ortadan kaybolma."

Kocasının yanına geçmek üzereyken Stephan onun kulağına doğru eğildi. "Davina Hopkins'in yemekte yanıma oturmasını sağla."

Sophie taze çimlerle aynı renkteki gözlerini kıstı ama Stephan onun isteğini yerine getireceğini biliyordu.

Oturma düzeni adaba uygun olarak eşlerin karşılıklı oturacağı bir biçimde belirlenmişti. Tabii iki ufak değişiklik... Stephan Davina Hopkins'e hizmet etmek için bekleyen uşağa geri çekilmesini işaret edip onun yerine geçti. Tek farkla... Aralarındaki mesafe kabul edilebilir sınırları aşmaya fazlasıyla müsaitti. Adamın parmaklarının kadının boynuna dokunmasına tek engel küçük bir sağduyu kırıntısıydı. Sonra o da tarçın ve elmanın şekerimsi kokusuna kurban gitti.

Stephan nefes gibi bir sesle, "Nerede durmanız gerektiğini

bilmiyorsunuz Bayan Hopkins. Bu gece buraya gelmemeliydiniz," dedi.

Davina başını çevirip çatık kaşlarından da anlaşılacağı üzere ters bir şeyler söyleyecekken ensesine değen sıcak parmakları hissederek kaskatı kesildi.

Stephan ona dokunacağını düşünmemişti. İstemişti ama o kadar ileri gidebileceğini yapana kadar bilmesine olanak yoktu. Şimdi ise daha zor olan ona dokunmayı kesmekti. Bir eli belinin tatlı kıvrımına doğru kıvrılırken diğeri bir müzik aletine gösterilecek ihtimamla çıplak teninde geziniyordu.

Göz göze geldikleri an kendi şaşkınlığını onun gözlerinde gördü. Ya da tam tersi... Kadının hızla inip kalkan göğüslerini görür görmez ona dokunmayı kesmesi gerekirdi ama o daha ileri gidip parmaklarını ensesindeki saçların arasında gezdirmeye başladı. Aldığı karşılık öyle tatlıydı ki... Stephan havaya duyduğu açlıkla alararak, nemli pırlıtsı ortaya çıkan çilek gibi dudaklara bakakaldı ve işte tam bu sırada on an azından bir kez öpmeden hayatından çıkarmayacağına yemin etti.

Aralarındaki büyük bir şey, yani başlarında çekilen sandalyenin sesiyle dağılıp yerini gerçekliğe bıraktığında bile başını döndüren tarçın kokusunun etkisi altındaydı. Davina Hopkins'ten uzaklaşır uzaklaşmaz ilk aklına gelen kuzenine bakmak oldu. Brendan'ın annesi Maddy tarafından esir alınan Thomas neyse ki olan bitenin farkında değildi.

Ana yemekler gelene kadar masada şaşırtıcı bir sessizlik hüküm sürdü. Herkesin Thomas'ın yanındaki kadının kimliğine dair bir fikri vardı ama kimse dile getirmeye cesaret edemiyordu. Son derece cömert ve iyimser hayat görüşlerine rağmen Sophie, Isabel ve Maddy bile Davina Hopkins'e karşı temkinliydi. Meraklılardı ama onu hiçe saymaları gerektiğini söyleyen toplumsal kuralların verdiği kısıtlamalar meraklarının önüne geçiyordu. Aralarında sadece mütevazı bir kaptanın kızı olan Isabel cesur davranarak Davina Hopkins'le sohbet teşebbüsünde bulunmuştu. Bu teşebbüs de kadının soğuk tavırları yüzünden fazla uzamadan sona ermişti.

Stephan bu yüzden onu cezalandırması gerekip gerekme-

veceğini düşündü. Fakat kadının kendini beğenmiş tavırlarının altındaki nedenin, ağzına tek lokma bile atmayacak kadar diken üzerinde oturması olabileceğini tahmin ederek geri adım atmaya karar verdi. Elbette sebepleri konusunda sorumluluğun büyük kısmını üstlenmeye hazırdı. Bu da ona sempati duymaya dünden razı olduğu bir durum yaratıyordu. Ve Stephan ona sempati duymayı daha önce hiç bu kadar normal karşılamamıştı.

Tamamen insanlık adına, sadece ikisi arasında bir sohbet başlamak için, "Biraz rahatlayın Bayan Hopkins," dedi. "Burada sizi üzebilecek bir yorumda bulunacak kimse yok."

"Birilerinin beni üzecek bir yorumda bulunmasına neden olacak bir şey yapmadığım için neden bahsettiğinizi anlamadım lorum."

Bu sakın yanıt Stephan'ı güldürdü. "Haklısınız... Fakat bu tabağı da dokunmadan geri gönderirseniz ev sahibesine iyi bir neden verebilirsiniz. Onu tanıdığım için söylüyorum, inanın bana."

"Karnum pek aç değil. Kabalık etmek istememiştim."

Stephan tabağındaki Fransız usulü pişirilip servis edilmiş bonfileden büyükçe bir parçayı istihla ağzına atıp abartılı bir zevkle gözlerini yumdu. "Tournedos Sautes Grand Duc... Denemenizi tavsiye ederim."

"Grandük mü?" Davina Hopkins koca tabağın ortasında çöldeki vaha gibi küçük ve yalnız görünen yemeğe bakakaldı. "Adının hakkını verselerdi bari."

Huzurla çiğnediği lokma zamanından önce boğazına inince Stephan küçük bir boğulma riski yaşıyordu ama bozuntuya vermedi. Bunun bir espi olup olmadığını anlayamamak onun açısından yeni bir şeydi. "Porsiyonun küçük olduğunu düşünüyorsanız tabağımdakini sizinle seve seve paylaşabilirim."

Davina Hopkins burun kıvrıdı. "Bir kerede tabağındakinin yarısını yiyen biri için ne kadar da cömertsiniz."

"İştahlı olduğum kadar cömertimdir." Tatmadan önce şarabını kokladı ve fısıldayarak sözlerini sürdürdü. "Şimdiye kadar hiçbir hanım arkadaşımı bundan şikâyet etmedi." Sözlerindeki

cinsel ima tam da düşündüğü gibi Davina Hopkins'in hassas teninde titreşimlere neden oldu. Kadının tatlı kızarıklığının yanaklarından göğüslerine doğru yayılışını kadehinin arkasından keyifle izlerken Stephan'ın ağzı yarım bir gülüşle kıvrıldı. "Sizi huzursuz ettiğimi için üzgün olduğumu söyleyebilmek isterdim Bayan Hopkins?"

"Tam da neden bu kadar sevimli olduğunuzu soracaktım ki bildik yüzünüzü gösterdiniz. Hayır, huzursuz olmadım bu arada." Konuşurken bir yandan da hayatındaki en önemli şey tabağındaki eti parçalara ayırmakmış gibi itinalı bir çalışma yürütüyordu. Bıçağı o kadar hızlı sallıyordu ki cömert dekoltesinden taşan göğüsleri de aynı hızla titreşiyordu.

Stephan bir süredir pantolonunda büyüyen rahatsızlıktan kurtulmak için yerinde kıpırdandı. Kadının seri ve aceleci bıçak sallaması yüzünden etrafa saçılan yağlı sos damlalarının pantolonunun malum bölgesinde küçük lekeler bıraktığını fark edince şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Son derece manidar bir durum olduğunu kabul etmeliydi. "Tamı zamanında davranmışım o halde... Tadımı beğendiniz mi?"

"Hi-hi..."

Stephan arkasına yaslanıp şarabından bir yudum daha aldı. Thomas'ın sinirden köpürerek ikisini izlediğini görmese de biliyordu çünkü bu akşamki sürprizi dışında kuzeni son derece tahmin edilebilir bir yapıya sahipti. "Thomas bizi izliyor. Sizce sohbetimiz onu rahatsız etmiş olabilir mi?"

"Bilemem. O sizin kuzeniniz," dedi Davina Hopkins tabaktan başını kaldırmadan.

"Sizin de sevgiliniz."

Stephan'ın yorumu üzerine kadının bıçak tutan eli durakladı, sonra tekrar işine döndü. Anlaşılan cevap vermeyecekti. Neredeyse herkese ilan ettikleri ilişkileri hakkında yapılan en basit yorumla bile ani tepkiler vermesi onun açısından ileride büyük bir moral bozukluğu yaratabilirdi. Tabii arabada birlikte geçirdikleri iki saate rağmen henüz işleri o kadar ilerletmemiş olma ihtimalleri de vardı. Öyle bile olsa, kavlilema muhtaç barut gibi ortalarda gezinen Thomas yakın zamanda bir adımı ata-

rak sorunu ortadan kaldırmak isteyecekti. Zira erkekler bazen
yayınlarıyla düşüncmeleri gerektiğini unutuyorlardı.

"Sanırım Thomas cesaretimin toplayıp henüz size açılmadı."
"Bu sizi ilgilendirmez."

"Aksine... Başını belaya sokmaya doğal bir eğilimi var."

"Korumaya çalıştığım nezaketimin tadını çıkarmanızı tavsiye ederim. Baş belası olmaya karar verirsem inanın bunu anlarsınız."

"Maskenizi çıkardığınızda mı demek istiyorsunuz?"

"Herkesin maskeyle gezdiği bir çevrede, zehir gibi kibarlık maskesiyle beni tehdit edene de bakın. İnsan önce kendi kışına tekme atması gereken zamanı bilmeli. Beceremeyeceğini düşünüyorsa yapacak biri her zaman çıkar."

Stephan keyifle güldü. "Bunu hak ettim."

"Bunu ve daha fazlasını... Thomas'la ne yaptığımı sadece ikimizi ilgilendirir."

"Ben Thomas'la çarşılar arasında neler yaptığınızdan çok, Thomas'a neler yaptığınızı ilgilteniyorum. Kuzenim sorumluluklarından kaçıyor. Onunla nişanlanmayı bekleyen küçük hanım umudunu kesmek üzere."

Kadının bıçak tutan eli titredi. Stephan onun patlamamak için kendini zor tuttuğunu tahmin etti.

"Şimdi de sizi kırdım sanırım..."

"İsteseniz de yapamazsınız."

"O halde utandınız."

"Utunacak hiçbir şey yapmadığımı daha önce de söylemiştim."

"Göreceli bir durum." Kadın öfkeyle tabağındaki yemeğinden bir parça daha kesmeye koyulunca Stephan herhangi bir cevap alamayacağını anlayıp dalgın dalgın kadehindeki şarabı yudumladı. "Daha önce evlendiniz mi Bayan Hopkins?"

"Hayır... Siz?"

"Hayır ama düşünmenin vakti geldi."

"Belki de Thomas'ın arkasını kollamak yerine enerjinizi size ve soyunuza uygun bir eş aramak için kullanmalısınız."

Stephan şu ara evlenmeyi düşünmüyorsa da Davina Hop-

kins'in bu konuda ne düşündüğünü gerçekten merak ediyordu. Bu yüzden ona çok kolay ağza gelebilecek bir yem attı. "Uygun adaylar her zaman var. Aralarından birini seçmem yeterli."

"Bunu ukalalıktan söylemediğiniz belli. Tuhaf bir sistem... Yani annelerin kızlarını uygun erkeklerle yamamaya çalışmaları İngilizler için çok sıradan bir durum. Fakat aynı toplumun bir kadını yerin dibine sokmak için yanlış zamanda ve yanlış yerde geçirdiği saniyeleri kollaması da bir o kadar ikiyüzlülük."

"İskoçya'da durum daha mı farklı diyorsunuz?"

Yüzüne yayılan kızarıklık ve dişlerini sıkışını belli eden hareket, Davina Hopkins'in öfkesini gizleme çabasını işe yaramaz kılıyordu. Stephan keyifle arkasına yaslandı ve onun ne diyeceğini beklemeye koyuldu.

"Bunu bilemem... Ama İngilizlerden daha insancıl yöntemleri olduğunu bir yerlerden duymuştum."

Demek sadece duymuştum... Stephan onu o kadar hızlı alaşağı edebilir ve bunu yaparken öyle acımasız olabilirdi ki kadın tehdidin geldiğini de, üzerinden neyin geçtiğini de anlayamazdı. Kaldı ki Stephan'ın gülümseyen yüzüne bu şekilde kendini beğenmişçe bakabilmesinin nedeni de başına almak üzere olduğu belayı henüz idrak edemeyişiydi.

"Siz de herkes gibi İskoçların görgüsüz barbarlar olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Davina Hopkins içindeki havanın tamamını bir seferde burundan verince Stephan güldü. Hislerini belli etmede bu denli şeffaf olan bir kadının sevişirken çok tatlı tepkiler vereceği kimsindi. Henüz Stephan'ın sorular sorarak sohbeti yönlendirmeye becerisini keşfedebilmiş değildi. Belki de hiç keşfedemeyecekti. Kesinlikle aptal bir kadın değildi ama çok hızlı kendini kaybetme için gerçek performansını gösteremiyordu.

"İngilizlerin hazımsızlığı yüzünden İskoçlara yakıştığı o kadar çok sıfat var ki hepsinin doğru olduğunu varsaymak cahillikten başka bir şey değil."

"O halde siz adil bir İngiliz'siniz."

Stephan bugüne kadar onun bir İskoç olduğundan şüphe etmiş bile, az önce yüzünde beliren tiksintiyi gördükten sonra asla şüpheye düşmezdi.

"Ben adil bir insanım." Kadın etkileyici gözlerini süzerek Stephan'a küğümseyici bir bakış attı. "Ve adaletin yerini bulduğunu görmek için hayatımı bile ortaya koyarım."

Evet... Bu kesinlikle bir tehditti.

"Adalet nedir Bayan Hopkins? Haklı olanın haklılığını belirleyen kişinin adil olduğunu bilmek nasıl mümkün olabilir? İnsanlar duygusaldır ve çoğunlukla taraf tutarlar."

"Haklısınız... İnsanlar duygusaldır ama yaşananlar gerçektir. En kör gözlerin bile görebildiği zalimlik için bazı haklılıklar sorgulanmaya gerek yoktur."

"Sizi bu kadar öfkeliyoren şeyi merak ettim."

Kadın omuzlarını dikleştirdi ve Stephan'a ne söyleyeceğini bilemeden öylece baktı. Saat gibi işleyen kafasındaki tıktıkları duymak neredeyse mümkündü. Derken omuzları gevşedi, sonra hiçbir işaret vermeden tüm ilgisini yeniden yemeğe verdi.

Bu noktadan sonra tek taraflı süreci belli olan sohbeti uzatarak daha fazla sinir bozabilecekken Stephan insafa gelerek doğal olmayan bir iştahla yemeğini yiyen Davina Hopkins'i yemek bitene kadar kendi haline bırakmaya karar verdi. Nasıl olsa önderinde hesaplaşacakları uzun bir akşam vardı.

*

Yemekten sonra krem rengi, bordo ve mavinin hâkim olduğu büyük bir oturma odasına geçen hanımlara sıcak şarap ikram edildi. Davina'nın evle ilgili şimdiye kadarki düşünceleri genellikle birbirini destekliyordu. Her şey ya çok büyük ya da usta bir sanatçının eseri gibi incelikli ve kıymetli görünüyordu.

Örneğin. Luna'nın önünde kıvrılıp uyukladığı, dünyadaki tüm evsizleri isticak kadar kuvvetli bir ateşin yandığı şöminenin dış işlemeleri o kadar kusursuzdu ki Davina ateşin sebep olduğu is lekelerini pahalı elbisesinin kollarıyla silmemek için kendini zor tutuyordu. Tanrı biliyor ya, bu sanat eserinden soyulmuş ve zengin kemiklerini ısıtmasını bekleyen züppelerin sağlam bir at çiftesinin tadına bakıp arkasından da Aralık ayında çamurlu su dolu çukurda debelenmeleri gerekiyordu.

"Şarabı beğendiniz mi Bayan Hopkins?"

Davina sahite ismini yeni bir ağızdan duymanın yokuyla kızıl

saçlı hamile kontese normalden daha geç cevap vermişti. "Ah harika."

"Tadına bakmadan nasıl anladınız. Şaşırdım doğrusu."

Bu da neydi şimdi?

"O zaman keşke tadına bakmamı bekleseydiniz," dedi Davina soğuk bir tavırla.

"Sogduğunda özelliği kalmıyor. Bence çok şey kaçırıyor-sunuz."

Davina kadının süt dolu bardağını isteksizce ağzına götürüşünü izledi. Hırçınlığının nedeninin süt içmeye mecbur bırakılmak olduğunu da o sırada anladı. "Sıcak şarap şifalıdır. Hamileyken de içilebilir."

Kızıl kontes yüzünü buruşturdu. "Biliyorum ama eşim müsaade etmiyor... Siz hamilelik hakkında bir şey biliyor musunuz? Çocuğunuz var mı Bayan Hopkins?"

Demek mesele Davina'nın rahminin işlevselliği idi.

"Hayır, hiç evlenmedim."

"Ailenizle mi yaşıyorsunuz?"

Soruyu soran en kıdemli kontesti. Yanlış hatırlamıyorsa ev sahibinin annesiydi.

"Hayır, Londra'da bir arkadaşımda kalıyorum. Bir kız kardeş dışında hiçbir akrabam da yok. Uzun zamandır yurt dışındaydım ve bir süre daha buralardayım."

Üç kadın birden gözlerini kıstı. Belli ki bir sebepten ona güvenmiyorlardı ama Davina iyi niyetli olmadıklarını söyleyemezdi. Aksine sinir bozacak kadar iyi niyetli görünüyorlardı. Gerçi Thomas'ın ya da Abbey Kontu'nun esenliği söz konusuysa... Bu durumda Davina'yı düşman olarak kabul etmeleri büyük bir olasılıktı.

"Çok gezdiniz mi?"

Davina en fazla yirmi iki-yirmi üç yaşlarında gösteren ev sahibi kontese boş boş baktı. İnsana mutluluk veren bir güzelliği ve tazeligi vardı. Hiç şüphesiz Davina'nın çiğ çiğ yiyeceği toy bir bebekti, fakat Davina ne kadar uğraşırsa uğraşınsa ondan nefret etmek için geçerli bir sebep bulamıyordu. Hatta hisleri kızgınlığın yanından bile geçmiyordu. Çok ani bir his, ne bi-

lyorsa şu sevimli uçuşu anlatmasını, sonra da çekip gitmesini söylüyordu sadece. Sahiden de komik derecede sevimlilerdi.

En sonunda gerçeğe en yakın cevabı verdi, "Çok gezdiğim söylenemez. Çıttığım yerde uzun süre kalmayı tercih ederim." Hepsi hayal kırıklığına uğratarak koltuklarına çöktü ve bir süre kimse konuşmadı.

Şöminedeki ateşin huzur veren çıtırtısı yeni sorulara gebe sessizlikte duyulan tek sestti. Davina gözlerini kapatıp ona evini ve ailesiyle geçirdiği kışları hatırlatan sese konsantre olmak üzereyken yeni gelen soruyla tüm huzurunun kaçtığını hissetti.

"Thomas Abbey ile yakın arkadaş olduğunuz doğru mu?"

"Sophie bu çok münasebetsiz bir soru çocuğum."

"Sophie ağzından aldı Maddy. Hem sen de merak etmiyor musun? Bayan Hopkins bizi yanlış anlamayacak kadar geniş gö-
rüşlü birine benzior."

Geniş görüşlü mü? Tanrı aşkına bir bilseler...

"Arkadaş olduğumuz doğru ama ima ettiğiniz gibi bir yakınlık yok aramızda," diye kısaca açıkladı Davina.

"Sahi mi? Biz de ikinizin şey olduğunuzu düşünmüştük."

"Isabel!" diye çıkıştı Maddy.

"Şey değiliz."

Üçü birden düşünceli bir sessizlik içinde başlarını salladı. Bir sonraki sorunun ne olacağı ve kim tarafından sorulacağı belirsizliğini korurken hanımlar aniden göz ve mimiklerini kullanarak ortak bir dille iletişim kurmaya başladılar. Güçlü bağlan olan aynı tür mensup bekları gibilerdi. Pek fazla arkadaş olmayan Davina üç kadının birbirlerini böyle kolayca anlayabilmeleri karşısında hem şaşırdı hem de küçük bir kıskançlık hissetti. Ne olursa olsun... Neticede onları sorularının yanıtsız kalacağı verimsiz bir gecenin beklendigi açıktı zira Davina'nın kendini küçük gören şaşaal İngilizler için kılını kıpırdatmak gibi bir niyeti yoktu.

Dakikalar sonra beyler gürlütle oturma odasına girdiler. Thomas hariç hepsinin saçları ve omuzları kar içindeydi. Komik bir görüntüydü ama her ne hikmetse Davina kirpiklerine kadar kar içinde kalınasına rağmen Stephan Ramsey'in hiç de komik görünmediğini düşünüyordu.

"Bu haliniz ne?"

Buzlar Ülkesinin Köhü Kalpli Prensi kılıklı Leighton Kontu, "Dışında kar yağıyor," diyerek görünen durumu basitçe açıkladı. Ah tabii ya... Komik olansa odadaki herkesin adam sanki Temmuz ortasında kar yağıyor demiş gibi tepki göstermesiydi. Nesi vardı bunların?

"Kar ana yolu kapamış durumda. Bu gece kimsenin yola çıkmasını tavsiye etmem."

Birden durumu idrak eden Davina telaşla yerinden fırlayarak pencereye koştu. Dışında neredeyse aralık bırakmadan yağan kardan başka hiçbir şey görünmüyordu. Tamamen duygularına kapılarak endişe içinde mırıldandı. "Bir an önce hareket edersek belki yollar tamamen kapanmadan şehre varabiliriz Thomas. Rica ederim hemen çıkalım."

"Davina, Lord Blackmore'u duydun. Yollar..."

"Burası fazla sapa. Belki de yolun devamı daha iyi durumdadır."

"Az önce bir adamım şehirden geldi. Donmak üzereydi. Atının hali ise içler acısı... Bana güvenin Bayan Hopkins... Bırak iki saatlik yolu, iki dakika bile ilerleyemeden saplanır kalırsınız."

Ona güvenmek mi? Davina bir anda kendini çıplak kalmış gibi hissetti. Burada sabahlamak zorunda kalırsa gece uykusunda konuşmaya başlayıp herkese oynadığı oyunu anlatabileceğinden korkuyordu. Uzun zamandır rüya kahramanlarıyla kavga etmemişti, fakat şartlar daha önce onu hiç böyle köşeye sıkıştırmamıştı. Onunla aynı çatı altında kalamazdı ki. O ikisiyle... Özellikle de onunla... Tanrı aşkına boğulabilirdi ve nefesi çoktan kesilmeye başlamıştı.

Alına çapık gittiğinden beri kara bir bulut gibi tepesinde gezinen çaresizlik hissine boyun eğmeye o kadar yakındı ki bu farkındalık yüzüne soğuk su çarptırmışçasına kendine gelmesini sağladı ve kontrolünü kazanarak sakince gülümsedi. "Haklısınız... Evdekiler beni merak edecekleri için endişelendim sadece."

Beyinsiz Thomas hızla araya girdi. "Marie bu gece evde olmayacağını söylemişti. Bence seni beklemekten daha önemli işleri olmalı."

Sözü bitiminde yüzüne oturan o aptal sırıttı vardı ya... İşte Davina onu yok etmek için elinin altında dükmek bir tava olmasını her şeyden çok isterdi. Beylerden biri boğazını temizleyince pot kirdiğini fark eden Thomas neyse ki sessizliğe gömülmüştü.

"Bayan Hopkins endişelenmenizi anlıyorum, fakat arkadaşınız neden gelemediğinizi tahmin edecektir. Lütfen şöminenin yanına gelin, pencere kenarı soğuktur."

Davina konuyu uzatıp dikkat çekmek istemediğinden Sophie Blackmore'un dediğini yaptı.

Bir süre sonra kurulanmak için izin isteyen beyler odadan çıkınca Davina iyiden iyiye rahatlayıp kontes üçlüsü hakkında bazı temel şeyler öğrenebilme şansı buldu. Daha sabırlı olması gerektiğini kendine hatırlattığı gibi onlar da karın yolları kapatmış öğrendiklerinden beri Davina'ya daha sıcak davranmaları gerektiğini hatırlamışlardı. Öncelikle kendilerine leydi ya da kontes denmesinden hoşlanmıyorlardı. Elbette Davina'nın onlara isimleriyle hitap etmesi söz konusu değildi, fakat bu serbestliğin olmasından memnundu.

Sophie'nin altı ay önce dünyaya getirdiği ikizlerden başlayıp Isabel'in dört yaşındaki kızı Kate'le devam eden sohbet kısa sürede hamilelikte şişen uzuvlara ve çiftlerin bu dönemde yaşadığı cinsel soğukluğa kadar uzadı gitti. Gerçi hiçbir hamilelikte ve sonrasında cinsel soğukluk yaşadığını kabul etmeyenek genel bir soruna değindiklerinden altını özellikle çizmişti.

Davina bazı kadınların erkekler ve yatakta yaptıkları müthiş şeyler hakkında konuşmak için neden bu kadar hevesli olduğunu asla anlayamayacaktı. Neyse ki Marie ve Nadine'in sıkı eğitimden geçtikten sonra fahişeye dönen zavallı kulakları için bu kaldırılması zor bir sınav değildi.

Bir ara kapının açıldığını duydu ama Isabel'in anlattığı bir şeye kulak verdiği için kımın geldiğine dönüp bakamadı. Zaten gelen her kimsede, Sophie'nin kibar ricasını kırmayarak hanımları yalnız bıraktı.

"Biraz Fransız konyakı alır mısın?"

Görünürde hiçbir anormallik taşımayan teklif, önce Maddy'nin sonra da diğerlerinin gözlerinde sırayla parlayan tu-

haf ıyık yüzünden Davina'nın aklına ne geçiriyor bunlar sorusunu getirdi. Niyetleri sarhoş olmasını sağlayıp ağzından laf almaksa Davina onlara önce avuçlarını yalattır arkasından da teker teker kaçırtırdı. Kaldı ki o bir İskoç'tu. Hanım evladı bir Fransız'ın ürettiği konyak, fazladan bir kere içmesine neden olurdu, hepsi bu.

"Memnun olurum."

Çok geçmeden şarap kadehinin yerini alan konyak kadehinden bir yudum alıp koltuğuna iyice kuruldu. Vücudu kadar Thomas'ın işkence ettiği zihninde de yatıştırıcı bir etki yaratan konyak inanılmaz lezzetliydi.

"Erkeklerle sorsanız kadın sohbetlerinin içi boş safsatadan ibaret olduğunu söylerler. Ama atlardan ve bokstan bahsetmenin de ilginç hiçbir yanı olmadığını kabul etmezler. Diğer kadınlardan, modadan, erkeklerden ve tabii aşktan bahsetmenin güzelliğini asla anlayamazsınız."

Maddy aşk derken gözlerini sinsice üzerine dikince Davina tek kaşını kaldırdı. Gecenin nereye varacağını çok merak ediyordu.

"Aslında atlardan konuşmayı ben de çok severim Maddy," dedi Sophie samimiyetle.

"Sen istisnasın."

Sophie başını salladı ve Davina'ya döndü. "Thomas'ın buraya sizinle gelmesini hiç beklemiyorduk."

"Ben de beklemiyordum. Thomas bana sürpriz yapmak istemiş, fakat gördüğüm kadıyla herkes için sürpriz oldu."

"Nişan arifesinde olduğu için şaşırıktı tabii..." Sophie pot kırmış gibi duraksadı. "Sizi kırmak istemediğimi biliyorsunuzdur umarım. Söylemek istediğim..."

Davina elini kaldırdı. "Anlıyorum ve uygunsuzluğun far-landayım. Niyetimi Thomas'm istikbaliyle oynamak ya da onu üzme-ye değil." Niyeti tam da buyken böyle doğrudan yalan söyleyebilmek Davina'yı huzursuz etti. Dönüşmek üzere olduğu sırtıktan her geçen saniye daha da çok nefret ediyordu.

"Yı niyetinizden şüphem yok ama Stephan... Yani Abbey Kontu ona karşı fazla korumacı. Kalbinin yemiden kırılmasını

istemiyor. Birkaç ay önce olanlar neredeyse bir skandala yol açtıydı."

Davina'nın kalbi birden yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Alina'dan mı bahsediyorlardı, yoksa Thomas sığınımın işe yaramaz kalbine giren başka bir zavallıdan mı?

Defalarca Thomas ile Alina hakkında konuşmayı denemiş ancak kendini kontrol edememekten korktuğu için konuyu açmayı becerememişti ya da bir şekilde ertelemişti. Şimdi belki de o sığınım kardeşine yaptıklarını tarafı da olsa onaylayacak birileri duruyordu karşısında. Davina Thomas'layken yaptığı gibi konuyu açmadan kapatabilir ya da öfkesini dizginlemede ne kadar başarılı olduğunu test edebilirdi. Fakat merakı sormasını söylüyor. kalbi kırık ve korumacı abla yönü ise dinlemeye ne gerek var. kinini kus ve çek git diyordu.

"İyi misiniz?"

Davina ırkıldı ve şüphe çeken endişeli bir ifadeyle loş odaklı meraklı yüzleri inceledi. En sonunda tuttuğu nefesini bırakarak her zaman yaptığı gibi gülümsedi. "Sorun yok... Sadece biraz yorgunum."

"İsterseniz dinlenmeniz için size odanıza kadar eşlik edebilirim," dedi ev sahibesi.

Davina eliyle geçiştirir. "Gayet iyiyim... Siz Thomas'ın kalbinin kırıldığından bahsediyordunuz."

Sophie minik burnunu kırıştırdı. Konuyu açtığı için pişman olmuş görünüyor. "Anlatmak bana düşmez, kendisiyle konuşmanız daha uygun olur."

Neyse ki Maddy'ye belini ovduran Isabel'in incelikli davranmak gibi bir niyeti yoktu. Son derece sıradan bir şeyden bahseder gibi, "Herkesin bildiği bir şeyi neden saklayalım ki?" dedi. Yüzünü koltuğun arkasına yasladığı için sesi boğuk çıkıyordu. "Kız onu başkasıyla aldatınca Thomas çıldırdı."

Kulaklarına inanmayan Davina düşünmeden yerinden fırladı ve "Herkesin inandığı bu mu?" diye bağırdı. Başına gelenler yetmiyormuş gibi bir de hakkında çıkan bu iğrenç dedikoduyla kirletilmek istenen kardeşi için tırnaklarıyla, dişleriyle savaşmak istiyordu. Gösterdiği tepkiye şaşırın üç kadının dünyadan habersizce kendilerine ne anlattığıysa ona inanmak istemeleri

kalbini koruyordu. Alina'yı tanımak ya da anlamak yerine kolayca kaçıp o stilüğün sözlerine inandıkları için kızgınlıktan öte müthiş bir kırgınlık hissediyordu. Davina kardeşini bir kere daha kaybetmiş gibi üzgün, büyük bir keder içindeydi ve bu his deli gibi ağlamak istemesine neden oluyordu. Fakat ne yazık ki ağlayamazdı.

Sessizce yerine oturup eteğini bacaklarının arasına kısırdı ve başını vakurca kaldırdı. Yemekte Stephan Ramsey ile adalet üzerine yaptıkları kısıcık konuşma yüzünden intikam peşinde olduğunu itiraf etme kıvamına geldiği yetmiyormuş gibi ikinci kez kendini kaybediyordu.

Şaşkınlığını diğerlerinden önce üzerinden atmış gibi görünen Isabel, "Siz hepimizden farklı bir şeye mi inanıyorsunuz?" dedi. Akıl almaz kıvrıklıktaki kızıl saçları koltuktaki pozisyonu yüzünden topuzundan kurtularak iyice kabarmıştı. Tuhaf ama arkadaşan vuran sömine ateşi ve şüphe parıltıları taşıyan alın rengi gözleriyle minyatür bir güneş gibiydi.

Davina kadının parıltılı güzelliğini incelemeye öyle kapılmıştı ki cevap vermesi gerektiğini haliyle biraz geç hatırladı. En sonunda, "Hikâyeyi ben de duydum. Sadece başka yönleri de olabileceğini düşünüyordum," diye bir yalan uydurdu.

"Ortadan kaybolmasaydı eminim onun da söyleyecek bir şeyleri olurdu... O sıralar Thomas'ı pek tanımadığım için ne tür sıkıntılar yaşadığına şahit olmadım ama Stephan'ı bir hayli uğraştırmıştı. Ağlayıp duran erkeklere kim tahammül edebilir ki? Stephan'a Tanrı acısı da kuzeni yakın zamanda kendine geldi. Her neyse, bu konunun tadımızı kaçırıldığı görüyorum. Hazır erkekler de yokken neden biraz eğlenmiyoruz?"

Isabel Sophie'nin teklifine süt bardağını kaldırarak karşılık verdi. Maddy tereddütle araya girene kadar anlamsızca birbirlerine sırıtıp durdular.

"Benim orta yaş geçkin kemiklerim için dinlenme vakti geldi. Siz keyfinize bakın ama çok geçse de kalmayın. Isabel bu sefer de erken doğurmaya kalkarsan kılını kıpırdatmanı."

Sophie aşkından beri sergilediği kursursuz ev sahibesi haline yakışmayan basit bir kahlkaha attı. Belli ki daha ilki kadehinde

alkole beyaz bayrak açmıştı. "Adrian'ın telaştan evin tüm odalarına girip çıktığı gözümün önüne gelince o kendinin emniyetine karşı deli gibi gılmemek için kendini zor tutuyorum."

Maddy'nin, "Asıl yaygarayı koparan Brendan'di. Hatırlamıyor musun Isabel? Doktorun senin yanında olduğunu bildiği halde doktoru bulmaları için dışarıya adamı göndermişti," diye hatırlaması üzerine hepsi kahkahalara boğuldu.

"Doğum yapmak için bir araya gelmeyi beklediğimize nasıl kızıyor bilemezsiniz. İnanın bana, Morgan ve yüce Tanrı işimi fazlasıyla gördü."

Şartlar farklı olsa Davina üç kadının anlamsız sohbetini eğlenceli bulabilirdi ama aklı Alina'ya atılan iftiraya takıldığı için yanlış bir durgunlukla konyasını yudumlamayı sürdürdü. Thomas'ın acı çektiği gerçekten doğru muydu? Eğer öyleyse, sebebi mutlaka Alina'ya yaptığı kötülüğün vicdani yükünü taşımayı becerememesi olmalıydı. Peki ya gerçekten pişman olduysa? Ah öğrenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki...

Hanımlara baktı. Hepsi hallerinden gayet memnun görünüyordu. Davina hiçbir önemi yokmuş gibi konunun kapatılmasını sindiremiyordu. Öte yandan ikinci, hatta üçüncü ağzılarından olayın şekil değiştirerek anlatılmasını ve sıradanlaşmasını da istemiyordu. Belki de en doğrusu ilk fırsatta Thomas'tan hikâyeyi dinlemek ve - artık ne gerek varsa - ondan daha fazla nefret etmek için kendine yeni nedenler yaratmaktır.

Hiç beklemediği bir anda bahsi geçen isim, kulaklarında ki perdeyi kaldırarak dikkatini tekrar kadınlara vermesine neden oldu. Davina sırtını dikleştirip başını hafifçe öne doğru çıkardı.

"Stephan her zaman aralarında en aklı başında olanıdır. Üstelik eğlencelidir de... Siz de öyle düşünmüyor musunuz Bayan Hopkins?"

Davina kirpiklerinin altından Isabel'e küstah bir bakış attı. "Bunu söyleyecek kadar kendisini tanımıyorum."

Isabel gözlerini devirdi ama hislerine tercüman olacak sözcükler ağzından çıkmadı. Birilerinin onu ikiye etmesi gerekiyormuş gibi burnu büyüklük etmesi çok lazımdı sanki.

Onun yerine Sophie müziğe gülerken, "O sizi tanımak istiyor gibi... Yanlış anlamadıysam sizinle ilgileniyor," diye basitçe

açıklayınca Davina kadehindeki iki yudum konyayı bir dikişte içme hatasına düştü ve kaçınılmaz bir öksürük krizine yakalandı. Geçmesini beklerken soylu fahişelerden tekinin bile numaranı da olsa üzülmüş gibi davranmaması dikkatinden kaçmadı elbette. Hepsinin yüzünde sorular ve kendilerine göre cevaplar vardı.

"Bazı şeyler kadınların gözünden kaçmaz. Stephan açıkça size bakıyordu, tabii siz de ona."

"Nasıl bakıyordum? Böyle mi?" Öksürük krizini atlattı. Başarın Davina'nın Sophie'ye bakarken sıkıldığını gizlemek gibi bir derdi yoktu. Kaldı ki amacı da buydu.

Sophie'nin alkol yüzünden gevşeyen sırtışı daha da genişledi. "Bilmendez gelecekseniz keyfinize kalmış tabii... Ama..." Ne diyeceğini unutmuş gibi duraksadı ve konyasının kalanını içti. "Dikkatli olmanız lazım."

"Neden?"

"Tam olarak emin değilim." Kıkırdadı. "Stephan her zaman merakımı cezbetmiştir. Yanlış anlamayın şey manasında değil... Bana ve Isabel'e karşı her zaman korumacıdır ama kadınlarla arasının iyi olduğunu da bilirim. Elbette bana yaşadıklarını anlatmaz... Bu çok yakışsız olurdu."

Maddy, "Sophie!" diye çıkışınca Isabel gülerken bırak devam etsin anlamında bir hareket yaptı.

"İnsanlar üzüldü."

Davina lafın nereye varacağını bilmese de sakince onayladı. "Biliyorum, bu her zaman olur."

"Kadınlar da öyle."

"Pek tabii."

"Stephan iyi biri ama..."

Davina devamı gelir beklentisiyle gözünü kırpmadan kadını izlemeye devam etti, ifadesi ciddiye. Birbirlerine saatlerce bakabileceklerini fark edince de sabırsızlıkla, "Eeee..." dedi.

"Diyorum ki Stephan kafayı size takmış olabilir."

Ne büyük bir sürpriz!

"Kuzenini benden korumak istiyor. Bu da takıntısını açıkla sanırım. Ona anlatmayı denedim ama beni duyduğunu bile sanmıyorum."

Sophie kıkırdadı. "Anlatmak işe yaramayacaktır... Kendi yün-temleriyle emin olmadan peşinizi bırakacağımı sanmam."

Davina ona ne demek istediğini soracakken Isabel derhal lafa karıştı. "Sophie haklı. Sizde Stephan'ın kararlılığını güçlendirirken bir inatçılık sezivorum. Bu da ayrıca ilgisini çekiyor tabii. Elbette kuzeninin tekrar dağılıp gitmesini de istemiyor ama onu asil uyarının sizin tavrlarınız olduğunu düşünüyorum."

Kızması gerektiği halde keyiflenen Davina hafifçe güldü. "Varsayımınızı neye dayandığınızı inanın anlamış değilim. Lord Ramsey ile sadece yemekte bir araya geldik. Ne benim inatçılığım ne de onun benimle ilgili emelleri hakkında fikir sahibi olmanız için yeterli zamanınız oldu."

Isabel yanağını yumruğuna yasladı. Gözkapakları yarıya kadar kapalıydı ve her an uyuyacakmış gibi bir hali vardı. "Hami-leliğin artlarından biri de bu. Sadece kokulara ve seslere değil havada uçuşan kıvılcımlara karşı da bir hassasiyet sağlıyor. Kaldı ki sizin aranızdaki şey fazla yoğun." Parmaklarıyla havayı mırıncıklayarak yoğun hisleri tarif edecek bir hareket yaptı.

Davina dayanamadı. "Ne saçmalıyorsun sen?" Çıkışı sertti ama kendi sınırlarını korumaya yönelik olması bakımından kabul edilebilirdi.

Etkilenmiş gibi görünmeyen Isabel esnedi. "Saçmalık değil. Uzun zamandır evliyim, böyle şeyler gözümünden kaçmaz."

Davina yemeğe oturmadan önce Stephan Ramsey'in tenine dokunduğu anı tekrar yaşayarak ürperdi. Gözleri dudaklarına takılmıştı. aynı şekilde onun da. Yalnız olsalardı o birkaç saniye-lik temasın ikisini kağımlamaz bir öpücüğe sürükleyeceğini se-zinleyecek kadar yakından bakmıştı ona. Onu hissetmişti ve bir şekilde en yakınında istemişti... Ama adamın kendisi kadar etki-lenildiğini düşünmüyordu zira onun tek derdi Davina üzerinde - Marie ne diyordu? - cinsel baskı kurmaktı. Havada uçuşan kıvılcıklar falan yoktu.

"Stephan sizinle yan yana oturmak istediğini söyleyince ben bir şeyler sezmiştim aslında."

Isabel parmağını yıklatı ve açıklamayı yapan Sophie'ye te-sekkür etti.

Davina sıkılı dişleri arasında, "Hanımlar bence abartıyor-

sunuz" dedi. Bu kibar Davina ile gerçek Davina arasındaki sını-rı geçmeden verebildiği en makul tepkiydi. Neticede işe yarayıp yaramadığını söylemek zordu.

Sophie ve Isabel onu ciddiye almadıkları anlamında manidar bir baş sallayışından sonra nihayet Davina'yı kendi haline bı-rakmaya karar verdiler. Herkesin düşüncelere daldığı rahatlatıcı sessizlik anı da beraberinde geldi. Luna yerinde kıpırdanarak mırıldandı. Belli ki rüya görüyordu.

"Benim Brendan'ı görmem gerek... Hmmm..." Heps-i bir-den Sophie'ye döndü. Genç kadının parmakları kalbinin üze-rinde düzensiz bir ritimi tutturmuştu, gözleri de kapalıydı.

"Bir şey mi oldu?" dedi Maddy.
Sophie'nin gözleri hâlâ kapalıydı. "Önemli bir şey değil. Sa-dece canım fena halde sevişmek istiyor."

Bu samimi yanıt karşısından Davina henüz yutmadığı konya-ğı püskürtürken Isabel'in sütü de burnundan geldi. Maddy aristokrasisine yararış bir şokla ne diyeceğini bilmeden gelinine ba-kıyordu. Isabel ise bir yandan yüzündeki süt kalıntılarını temiz-liyor, bir yandan da kahkaha atıyordu. Davina bile keyiflenmişti çünkü yüzce yüz mavi kanlı birinden böyle insancıl ve küçük çüştü bir itiraf gelmesini son derece komik bulmuştu.

"Tanrı aşkına kaçınıcı kadehin senin?"

Sophie bitmek üzere olan kadehini göz hizasına kaldırdı. "Bilmem ama fark ettim de bunun rengi kocamın gözlerini an-dırıyor." Konyağı kokladı. "Çok çekici."

Isabel, "Saçmalama," diye şakadı. "Brendan'ın gözleri daha açık renk, bu daha çok kehribara benziyor." Gözlerini iyice aç-a-rak başını Sophie'ye yaklaştırdı. "Kocanın gözleri benimkilerle aynı renk."

Gerçekten aynıydı.

"Doğru ama..." Sophie sözlerine devam etmeden önce sesini alçalttı ve bir siri vermiş gibi öne doğru eğildi. "Şey olduğun-da... Tam da bu renge dönüyor."

Isabel tekrar gülmeye başladı. Gülerken hoptayan şişkin kar-nını tek eliyle sıvazlarken diğer eli de dehşete düşen Maddy'nin omzundaydı. Sophie de gülüyordu ama neden güldüğünü bil-

mediği öyle açıktı ki onun halini gören Isabel'in gülüşü kısa sürede tekrar kahkahaya dönüştü.

Davina seviminin sonunda, erkeklerin tohumlarını kadınların rahmine bıraktıkları sırada zevkten hayvan gibi boğurdüklerini bir anın geldiğini biliyordu. Sophie'nin o andan bahsettiğini anlaması biraz zaman aldıysa da anladığını dayanamayıp sırtta, Dikkat ediyordu da etrafındaki tüm kadınların ağzını bozmayacağına ciddi bir meyli vardı. Bu durum nedense Davina'yı daha da güldürdü.

Ne yazık ki Sophie şovunu bitirmişe benzemiyordu. Kayınvalidesine bağış bir bakış attı ve "Maddy bir keresinde bizi iç üstündeyken basmıştı," dedi. "Tanrı'ya şükür Brendan'ın pantolonunun sadece gerekli kısmı açıktı da çıplak poposunu göstermedi."

Maddy çığlık attı. Isabel ise başını koltuğun sırtlığına doğru devirmiş, boğulurcasına gülüyordu. Bir ara burnundan homurtular çıkarak, "Bana bunu neden daha önce anlatmadınız," dedi ve Davina da dahil herkes gülmeye başladı.

Bütün odaya müzikal bir renklilik katan gülüşmeleri Maddy'nin izin isteyip gitmesinden sonra da devam etti. Davina şimdiye kadar Sophie'nin sarhoşluğunu izlemek kadar eğlenceli bir şey görmediğinden emindi. Tabii içtiği dört kadeh konyanın da mizah zevkini etkilemiş olma ihtimali vardı.

Duvardaki büyük saatin tekrar çaldığını düşündüğüne göre daha önce de çalmış olmalıydı. Şöminenin dibinde sıcağın ve huzurdan erimek üzereyken nasıl olup da bu hale geldiğini düşündü. Bir süre önce ağıdla ağlayacak halde pencereye yapışmış sızlanıyordu, sonra bir bakmış yanı uykulu bir vaziyette hanımların saçma sohbetlerini dinliyor ve eğleniyordu. Sanki daha önce bu anları yaşamıştı. Tabii sohbetin içeriği daha farklıydı. Kar şiddetini artırdıkça kök salmışlık ve aidiyet hissi de gitlikçe kuvvetleniyordu.

Berberinde kaçınılmaz uykü kapısında belirdi. Gözkapakları kirpiklerine asılan ağırlıklara dayanamıyormuş gibi giderek kapanıyordu. Akşamın erken saatleri olduğundan emindi ama kendini engelleyemiyordu. Derken etrafındaki hareketliliği ve

telaşı konuşmaları fark etti. Biri... Bir erkek itiraz ediyordu. Thomas'ın galiba.

Davina hemen sonra birinin kollarının vücuduna dolandığını hissetti. İtiraz etmesi gerektiğini bilmek itiraz etmesi için yeterli değildi zira hiç hali yoktu. Belki de onu kucaklamaya çalışan kişiye kulağının dibinde ölüyormuş gibi nefes almayı kesmesini söylemeliydi. Birinin onu koltuktan kaldırıp kucakına almaya çalıştığı açıktı ama Davina kendini hiç güvende hissetmiyordu. Gözlerini açmaya gerek görmeden ulaşabildiği ilk yere pengelerini batırdı.

Koltukaltıları ve dizlerinden yukarıya doğru çekilmeye çalışıldıkça vücudunun orta kısmı - özellikle de poposu - yoğun bir bal damlası gibi ağır ağır koltuğa doğru akıyordu. Thomas olduğunu tahmin ettiği kişi zar zor bir özürlü mırıldanıp onu tekrar kaldırmaya kalkışınca Davina dayanamadı ve yumruğunu omzuna defalarca indirdi. Thomas, "Ah başım..." diye inleyince son darbenin başına isabet ettiğini anlayarak büyük bir memnuniyet hissetti.

Değişikliğin tam olarak ne ara gerçekleştiğinden emin değildi. Davina tekrar yükseliyordu. Onu taşıyan kişinin kendinden emin hareketleri ve etkileyici gücü yanı uykulu haldeyken bile kalbinin hızlanmasına neden oluyordu. Üstelik çok yakınından gelen harika bir koku ve kemiklerini ısıtan sıcaklık, içinde kendini güvende hissetmekten çok daha temel bir hissin oluşmasını sağlıyordu.

Davina mecburen ısı kaynağına sokuldu ve onu kokladı. "Çok güzel kokuyor."

İtirafını, kulağına çalınan muzik bir gülüş takip etti.

"Odaya kadar sabrederseniz tadıma bakmanıza izin verebilirim Bayan Hopkins."

Davina gözlerini açıp birkaç kez kırpıştırdı. Stephan Ramsey'in kucakında meçhul bir loşluğa uzanan merdivenleri tırmadığını gerçekten inansaydı tepkisi daha keskin ve gürültülü olurdu şüphesiz. Şu anda sadece aşkın ve uyuşuktu. Düşüncesine göre yoğun duygusallıkla geçen günün sonunda ileri derecede gerçekçi bir rüya görüyordu.

"Az önce Thomas'ın canına okudunuz. Belini doğrultabilseydi kesin peşimize takılırdı."

Davina dibine kadar sokulmuş gülümseyen güzel yüze kafa karışıklığı içinde bakmaya devam ederken nihayet rüya görmediğini anladı ve panikle sıçradı. Tepkisi, kafasına buzlu su dökülen Luna'dan halliceydi.

"Ne... Ne yapıyorsun sen? Bırak beni!"

"Sakin olun, odaya neredeyse geldik."

"Burası lordum, isterseniz gerisiyle ben ilgilenebilirim."

Davina başını sesin geldiği yöne çevirince açık bir oda kapisinin önünde bekleyen hizmetçiyi gördü. Tanrı aşkına, bu komponun içinde daha kaç kişi vardı?

"İndir beni," diyerek kurtulmaya çalıştı, fakat vücudunu sarımsı sertliğin duvardan hiçbir farkı yoktu.

"Leydi için sıcak süt hazırlamalarını söyle."

Davina gidip gitmemekte tereddüt eden kıza kıvrılıp bükülmeleri arasında bağırdı. "Sakin bir yere gitme. Sen de bırak beni!"

"Hemen lordum."

"Teşekkür ederim." Stephan Ramsey hizmetçiye tatlı bir gülücük gönderince kız gözle görülür biçimde tittredti. Davina tehlike altında olmasaydı onun için üzülebilirdi.

Birlikte aydınlık bir odaya girdiler. Davina hizmetçinin gözden kaybolduğu dönemece bakakaldığı birkaç saniyelik kıpırtısız andan sonra tekrar debelenmeye başladı ve artık hiç kurtulmayacağını düşünmeye başlamışken birdenbire ayakları yere bastı.

Davina elleri adamın göğsüne dayalı olan o değilmiş gibi, "Süt falan istemiyorum. Aşağıdakiler hakkımızda konuşacaklar, seni bencil kendini beğenmiş İngiliz..." diye söylendi. İşin aslı dönen başını da ellerinin olduğu yere koydu koyacak bir haldeydi.

"Ben bir centilmenim. Ayakta durabildiğinizden emin olmalıyım."

Utanmadan bir de alay ediyordu.

"Kendim halledebilirim, artık git..."

Davina aralarındaki açıklığın gitgide daraldığını hayal edi-

yor olabiliyordu. Belki de... Adamın yaklaşan yüzüne korktuğunu gizlemeden bakarken elleriyle onu kendinden uzak tutmak için çabalıyordu.

"Gideceğim... Ama önce..." Adamın sesi kısıldı. Nefesi, puslu hisler içinde boğulmasına rağmen Davina'nın dikkatini çekecek kadar hızlandı. "Bu akşam kendime verdiğim bir sözü yerine getirmek zorundayım." Ciddileşmeden önce son bir kez gülümsedi. Karanlık gözleri şimdi daha da karanlık bakıyor, şömineden vuran ışık, yüzünde esrarengiz ve ürkütücü gölgeler oluşturuyordu.

Onu çekici kılanın korkutucu yanları olduğunu düşünmek Davina'yı kötü bir kadın yapar mıydı? Ya da parmaklarını yüzünde gezdirmek istediği için ahlaksızın teki miydi? Belki de dudaklarını hissetmek için duyduğu yoğun arzu, girdiği kötü yolum kaçınılmaz sonuçlarından biriydi... Muhtemelen hepsi doğrudu fakat... Bunun nesi kötüydü ki?

Adamın eli sırtından ensesine doğru yavaşça hareket etmeye başladığında Davina omurgasındaki ürpertinin tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Tatlı, uyarıcı ve merak uyandırıcıydı...

Sormaması gerektiğini bildiği halde fısıldayarak sordu. "Neymiş o?"

"Bu, Bayan Hopkins."

Ve sonra dudakları birleşti...

Sekizinci Bölüm

İlk Öpücük... Ama Ne Öpücük...

Davina her şeyi bildiğini sanırdı. Böyle düşünmekte kendince haklı sebepleri vardı çünkü yaşam ona her şeyi zor yoldan öğretmişti. Fakat şu an, hayatı boyunca eksik kalmış ya da şimdiye kadar bilmediği kocaman bir dünya daha varmış gibi hissediyordu. Sebebi o tatlı ilk temastı... İlk temas, ilk dokunuş hafifti ama sadece kısıcak bir an için...

Adamın ağzının nazik ziyareti birden yerini müthiş bir sahiplenmeye bırakıp dudaklarını hapsedti. Bu haşın saldırı Davina'nın asi mizacı için bir başkaldırı ve kaçınılmaz bir karşı koyuş fırsatıydı. Davina hayatının ilk gerçek öpüşüne engel olmak için var gücüyle onunla savaşmaya başladı.

Dudaklarını kurtarmak için başını ilki yana çevirip bacaklarını rastgele savururken garazısızca inliyordu. Bir an için kurtulur gibi oldu, fakat böbürlenemeden adamın onu bilerek serbest bırakışını anladı.

"Şşşş... Sakin ol... Sana dokunmama izin ver..." dedi adamı gencesinin kıvrımını okşarken.

Gamzesini ortaya çıkaran gülümseyişi baştan çıkarıcı ve garip bir biçimde sakinleştiriciydi. Davina deli gibi çarpan kalbine rağmen gözlerini kırıştıtararak ona öylece bakıyordu.

"Bırak da seni öpeyim..." Adamı yüzünün avuçlarının arasına alıp dudağına küçük bir öpücük kondurdu. "İşte böyle..." Sonra bir kez daha ve bir kez daha...

Bu tüm karşı koyuşların hiç olmaması gibi unutulduğu sıcak bir andı. Davina bu defa gözlerini bile kırpmadı, donmuş gibiydi. Kalbi sinekkuşunun kanatları gibi hızla göğsünü döveren dudakları arasından küçük bir mırıltı sıyrıldı. Masum arzusunun onu ne kadar çekici kıldığından haberi yoktu. Sadece, sessizce kabullendiği bu anı yaşamak istiyordu.

"Çok güzelsin," dedi adam. Sanki bu onu şaşırtmış gibiydi. Basparmağıyla Davina'nın alt dudağının nemli iç kısmını okşadıktan sonra parmağını ağır ağır ağzına götürdü ve dünyanın en lezzetli tatlısını yiyormuş gibi zevkle tattı.

Bu öyle müstehcen bir hareketti ki Davina en mahrem yerine saplanan acı bir zevkle sarsıldı ve bu hissi kabullenemeyerek adama engel olmaya çalıştı. "Yapma, kes şunu."

Adam çapkinca güldü. Esmer elinin üzerinde bembeyaz görünen ince eli kibarca kavrayarak dilini ilk parmak boğumunda usulca gezdirdi. Davina bu temasın verdiği zevke hazırlıklı değildi. İnememek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kaldı.

Nasıl olduğunu anlamadan dudakları tekrar birleşti ve Davina bu kez karşı koymak yerine onu kabul etti. Adamın ağzı nazıkçe onun dudaklarını eziyor, parmakları yüzünde hafifçe geziniyor ve böylece Davina kanında yükselmeye başlayan ateşi teninde hissediyordu.

Bu öpücük farklıydı. Engin, uçsuz bucaksız, sıcacık, güzel ama getindi... Dudakları adamın dudaklarıyla beraber hareket etmeye başladı. Davina titreyerek kapalı dudaklarını onunkilere bastırıp ve tüm çekingenliğine rağmen saklayamadığı bir istekle ona karşılık verdi. Ondaki değişikliği fark ettiği an, nazik tutuşu değiştirerek daha baskıcı bir hal alan adam Davina'yı sertçe kendi vücuduna bastırdı.

Davina sersemlemiş ve hiç olmadığı kadar baştan çıkmıştı. Erkeğin uyuturucuya benzeyen güzel tadı bildiği tüm doğruları unutturan bir etki yaratıyordu. Buna rağmen diğer tüm hisleri müthiş bir uyarılma içindeydi. Bir şeyin beklentisiyle dudaklarını araladı. Onu daha yakınında istiyordu. Onunla kaynaşmak, daha fazla hissetmek, içine sirmek, ermek ve karışmak için yanıp tutuşuyordu.

Adam dilini içeri kaydırmadan önce alt dudaklarını ısırarak Davina'nın inlemesine neden oldu ve ona istediğini verdi. Kusursuz bir şekilde tecrübeliydi ve işini biliyordu. Dili tatlı bir keşifle Davina'nın aklını başından alıyor, onu uzun uzun öpüyordu.

Davina titreyen dizlerinin kendisini taşımayacağından korkarak adamın ceketinin yakalarına canı pahasına tutundu ve vücudunu yavaş yavaş ona yasladı. Bu hareketinin karşılığında küçük, erkekse bir inilti geldi kulağına. Onu etkilediğini anlamasını sağlayan güzel sesi tekrar duyabilmek için biraz daha yaklaşıp adamın kalçasını sertçe kavrayarak onu sertliğine bastırıp ve delice bir tutkuyla öpmeye başladı. Ah Tanrım!

Davina kaynaştığı sert vücudun gücüyle ezilip zorlanan bedenini utanmazca ve dizginleri boşalmış bir tutkuyla ona bastırırken kollarını erkeğin boynuna doladı. Sonunun nereye varacağını bilmiyordu ama aklı, yatakta kaynaştıkları görüntülerle dolup taşmıştı... Hemen arkasındaki yatakta. O da bunu arzuluyor olmalıydı çünkü Davina bu saldırgan arzunun altındaki çaresizliği hissedebiliyordu.

Kalbi sıziyor, en mahrem yerlerindeki başka bir sızıya karışıyordu. Bu his onun vahşi bir şekilde savurarak aynı şiddetle adama karşılık vermeye itiyordu. Öyle de yaptı... Ondan öğrenildiği gibi dilini kullanarak içindeki fırtınayı dindirmeye çalıştı, fakat bu yeni ve dakikalarca sürecek daha şiddetli bir fırtınaya neden oldu.

En sonunda nefes almak için koparcasına ayrıldılar, fakat her an yeniden birleşeceklermiş gibi gözleriyle birbirlerinin dudaklarını takip ediyorlardı. İkisi de soluk soluğaydı. Davina onu daha önce hiç böyle görmediğini düşündü... Derli toplu halinden uzak, vahşi ve kendini kontrol etmekte güçlük çekerken. Bu farkındalık korku ve ihtiyacı iç içe geçirdi, öyle ki Davina gücünün çekulmesine direnemeyerek dönen başını adamın göğsüne yasladı. Adam da elini onun saçları arasına sokarak başının orada kalmasını sağladı. Kalpleri aynı güçlü ritimle çarpıyordu. Bütünlüşmüş gibilerdi.

Bir ses, hafif bir tıkırtı dikkatini çekmeseydi Davina o şekilde bir ömür geçirebilirdi. Tetikte bekleyen bir orman hayvanı gibi kulaklarını dikti ve sesin odanın dışından gelen ayakları

nkurtısı olduğunu fark ederek hızla geri çekilmeye çalıştı. Neyski adam ondan daha dikkatli ve hızlı davranarak Davina'yı kendinden olabildiğince uzaklaştırıp aralarına güvenli bir mesafe koydu. Büyünün dağıldığı an acımasız ve çok anıydı. Etrafında ki her bir şey, yabancı odadaki her bir detay anlam kazanınca Davina iki elini ağzına bastırıp inledi.

Odaya giren hizmetçiye tuhaf bir manzara sunduklarından emindi.

"Efendim... Sütünüzü getirmiştim..." dedi kız çekinerek. Bakışları saygı ve korkunun arkasına saklanan bir merakla üzerlerinde geziniyordu.

Davina en azından dudak dudakla yakalanmadık diye geçirdi içinden. Bu açıdan bakıldığında kendini şanslı sayması gerekiyordu, fakat adamın tuhaf bir ifadeyle yüzünü incelemesi daha büyük bir tehdit edenesinde hissetmesine neden oluyordu.

"Süti masaya bırakıyorum efendim... İzninizle... Başka bir arzunuz olursa zili çalmanız yeterli."

Davina uzun saplı çalı süptürgesi gibi çelimsiz görünen kıza boş boş baktı.

"Hanımefendi yatağa girene kadar yanından ayrılma. Siz de bir an önce dinlenin Bayan Hopkins. İyi geceler."

Davina bu kaba emri dile getirdikten sonra odayı terk eden adamın ardından bakakaldı. Sanki o an olanları yaşayan kendi değildi de her şeyi tepeden bir yerlerden izliyordu. Bir kısmı - özellikle zihni ve aklı - eylemlerini etkileyecek gücü yitirmiş, hiçbir vasfı olmadan sadece izliyordu. Gözlerini kapadı ve anında pişman oldu.

O gince oda her anlamda boşalmış gibiydi. Buna rağmen Davina onun sebep olduğu yoğunluğu teninde ve içine çektiği nefeste hissedebiliyordu. Fazladan aldığı birkaç soluk düşüncesini destekledi. Gittikçe içini onunla dolduran bir tuzak gibiydi. Elbette diye düşündü, ondan daha azını bekleyemezdi.

Fakat bu Davina'nın kendisiyle ilgili beklentilerinin neden boş çıkardığını açıklamıyordu.

Ertesi sabah korkunç bir baş ağrısıyla uyanan Davina hemen pencereye koştu. Kar yağışı dinmişti, fakat öyle uçsuz bucaksız bir beyazlık bırakmıştı ki ardında Davina ümitsizlik içinde durumun dün geceden daha kötü olduğunu görebiliyordu. Bu durumda sabah erkenden yola çıkmak yerine en iyi ihtimalle öğlen saatlerini beklemeleri gerekecekti.

Baş ağrısını bahane ederek kalıvatıyı odasında yalnız başına yaptı. Açıkçası korkak olduğunun düşünülmesi onunla yüzleşmekten daha tahammül edilebilir bir seçenektir.

Öğleye doğru Thomas, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle kapısına gelince Davina istemeyerek de olsa onun dışarıda küçük bir gezinti yapma teklifini kabul etti. Endişeliydi ama bu kadar büyük bir evde Stephan Ramsey ile karşılaşmadan birkaç saat geçirebileceğini ümit ediyordu. Ayrıca Thomas ile Alina hakkında konuşmak istiyordu.

Birlikte ön bahçedeki yürüyüş yoluna çıktılar. Hava dün geceki tipiden sonra sakin ve yumuşaktı. Berrak gökyüzünde parıldayan güneş, önlerinde serilen el değmemiş karların elmas parçaları gibi parıltısına neden oluyordu. Ağaçlar kalın kar tabakasının altında neredeyse kaybolmuştu ama dile gelseler keyiflerinin yerinde olduğunu söyleyeceklermiş gibi durgun ve korunaklı görünüyorlardı. Etraflarını saran güzelliğin umut veren bir yanı vardı. Davina her şeye rağmen keyiflendi ve soğuk havanın bildik kokusunu içine çekti.

"Soğuk ama güzel bir gün."

Davina Thomas'a yan gözle baktı. Günün güzelliğinden bahseden biri için fazla tedirgin görünüyordu. "Evet Thomas, harika."

"Senin gibi."

"Soğuk olduğumu mu ima ediyorsun?"

Thomas irkildi. "Ha-Hayır... Bunu nasıl düşünürsün? Ben sadece çok güzel görüldüğünü söylemeye çalışıyordum."

Davina bu sözleri onun ağzından duymaktan fena halde sıkılmıştı. Üstelik donuna kelebek kaçmış gibi yerinde duramayışının güzel görünmesiyle ne gibi bir ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sakince ve biraz da gülümseyerek, "Dün ak-

şam da üzerinde aynı palto vardı. Hem akşamki gibi görüntüme özenme şansım da olmadı," dedi.

"Biliyorum... Yani... Söylemek istediğim, seni her halinle beğeniyorum..." Gevelemeyi kesip kütelenmiş karlara ve karların ağırlığına dayanamayıp bel veren ağaçlara bakarak yüzünü buruşturdu. Gördüklerinden Davina kadar etkilenmediği açık. "Şu hale bak. Düşüncesizliğim yüzünden geceyi burada geçirmeye mecbur kaldık. Kim bilir bana ne kadar kızgınsındır?"

Davina ona birçok sebepten ötürü kızgındı ama yağan kar için daha çok kendi kötü talihiini suçluyordu. Ayrıca Thomas'ın burda mahsur kalmayı dert etmediğine de kalıbını basardı. "Senin hatan değildi. Üstelik dün gece gayet iyi vakit geçirdim."

Bu birçok bakımdan doğruyd. Gelgelelim gecenin sonundaki öpücüğü kötü bir tecrübe olarak niteleyemezdi. Zaten sorun da buydu. Neyse ne diye düşündü... Ö öpücük bütün geceni ziyan etmişti. Muhtemelen bundan sonrakilerin de sonu farklı olmayacaktı. Bu durumda gündüzleri başka sorunları kafasına takarak geçirmek daha akıllıcaydı.

Thomas aniden durup karşısına geçince irkilme sırası Davina'ya geldi. Önemli bir şey duymayı bekliyordu fakat Thomas, "Acaba... Gece odaya nasıl gittiğini... Hatırlamaman gibi bir ihtimal var mı?" diye saçmalayınca keyifsizliğine rağmen güldü.

"Uyuduğumdan ve bir centilmenin beni odama kadar taşıdığından başka bir şey hatırlamıyorum."

Thomas gözle görülür biçimde rahatladı. Davina her ne kadar ona gerçeği söyleyip utançtan kıvrandığını izlemek istese de farklı bir önceliği vardı. Bu yüzden uzatmadı. "Thomas, bana kendinden bahsederken hep bir şeyleri anlatmadığını düşünüyorum... Elbette üzerime vazife değil... Yeni tanıştık ve benimle paylaşmak istemeyeceğin bir dolu mesele olduğundan eminim. Yine de... Hayatına burnunu soktuğumu düşünmeni istemem ama bir şeyi merak ediyorum."

Thomas'ın alık gülümseyişi hafifçe titreşti. "Nedir o?"

Davina kollarını bedenine sararak yerinde sallanmaya başladı. "Kadınların ne kadar konuşkan olduklarını bilirsin. Dün gece konu senden açıldı ve hanımlar bana... Kalbini kıran bir kızdan bahsettiler."

Thomas bakışlarını kaçırdı. Kaşları çatıktı. Davina ise konuyla hiçbir ilgisi olmadığı halde ötkenin Thomas'a hiç yakışmadığını düşünüyordu. Acaba uyduracağı yalanları mı aklından geçiriyordu, yoksa bundan bahsedip bahsetmemeye konusunda mı kararsızdı?

"Eğer seni üzüyorsa..."

"Hayır! Unuttum bile."

Davina tırnaklarını avucuna bastırdı. Thomas'ın umursamazlığı ya da umursamaz görünmek için gösterdiği çaba tehlikeli derecede ötkesini bileliyordu.

"Uzun hikâye..." Thomas ellerine baktı ve bir süre konuşmadı. "Adı Alina'ydı... Onunla bir davette tanıştık. Kısa sürede aramızda hoş bir arkadaşlık başladı." Hatalar rahatsızlık veriyor olmalıydı. Devam etmeden önce boğazını temizleyerek kendine zaman tanıdı. "Ben aramızdakinin onun için de özel olduğunu düşünüyordum, fakat şu anki durumumdan da anlaşıldığı üzere o benimle aynı fikirde değildi."

"Ne oldu?" diye sordu Davina ne duyacağını bile bile.

"Düşünüyorum da... Aslında çok da önemli değil..."

Davina dışlerinin arasından, "Ne demek önemli değil," diye ukladı ama anında hata yaptığını fark edip sakın bir biçimde yeniden denedi. "Seni üzdüğü ortada. Önemsizmiş gibi geçiştirerek kendine haksızlık etme Thomas... Bana gerçekte ne olduğunu anlat, lütfen."

Thomas fazla direnmeden yelkenlerini suya indirdi. Bu sefer umursamaz görünme çabası umutsuz bir kederle gölgelemişti. "Madem bilmek istiyorsun..." Omzunu silkti. "Alina beni değil de başka birini tercih etti. Güvendiğim ve inandığım birini... Hepsi bu."

Demek hepsi bu... Davina boğazını gıcıklayan çığlığı son anda bastırdı. O kadar öskeliydi ki etrafındaki her renk ona karımı-zıymış gibi görünürken vücudu Londra yolundaki tüm karları eritecek bir sıcaklıkla yanıyordu. Boktan dünyadaki en güzel, en temiz şey Alina'ydı. O bahardı. Yazın ilk günleri gibi canlı, temiz ve tazeydi. Bunu nasıl anlamazlardı? Tanrı aşkına, ona kötü demek baharı kötülemekti. Bu aşağılık İngiliz onu tanıdığı

için kendini şanslı saymak yerine ona iftira atarak büyük günaha giriyordu. Hem de o kendini savunmak için burada değiken.

Deli gibi titreyen ellerini gizlemek ve normal görünmek için taş bir heykelin üzerine kapladı. "Hepsi bu kadar mı? Anladığım leylek temizlemeye başladı. "Hepsi bu kadar mı? Anladığım kadıyla kalbinin kırılması için yeterince sebebin varmış, fakat ben hanımların dün geceki imalarından hikâyenin daha kötü birliğini düşünmüştüm..."

"Yeterince kötüydü zaten," dedi Thomas. "Bazı şeyleri anlamamın yolu yoktur Davina. Sana bahsettiğim kadarı yeterli."

Aralarında huzursuz ama ikisi açısından da anlaşılabilir bir sessizlik oluştu. Davina ellerindeki karları temizleyip sık sık gözkapakları arasından bakarak tüm dikkatini ona yöneltti.

Kabul etmeliydi ki Thomas'ın bugüne dek gösterdiği yalılık tavırlarıyla örtüşmeyen umursamaz yanıtı öfkelenmek yerine meraklanmasına neden olmuştu. Gizlediği ya da anlamayı ihmal ettiği şeyin onu derinden etkilediği ortadaydı. Davina'nın içinden geçen, meseleyi daha fazla kurcalamak ya da üstü kapalı yanıtlar vermeyi bırakana kadar onu sarsmaktı. Belki de zahmet edip öğrenmeye çalışmanın da hiçbir lüzumu yoktu zira bunun suçluluk duygusu olabileceğini zaten tahmin ediyordu.

Elbette öyleydi... Alina'yı hamile bırakıp terk etmişti. Belli ki vicdanını rahatlatmak için suçu başkasına atmak istiyordu. Diğer adamın Alina'yı hamile bırakıp terk eden kişi olduğunu ima ettiğine göre içine düştüğü suçluluk duygusu hayli büyük olmalıydı.

Davina'nın ona karşı hissettiği önüne geçilmez nefretin sona ermesine olanak yoktu ve ondan duyacağı hiçbir şey bu kanaati değiştiremezdi. Değiştiremezdi, değil mi? Dün gece aklına düşen kuşku tohumları yüzünden mi kafasında kısa bir süreden beri acaba sorusu yankılanıyordu?

Hayır... Tüm bu düşünceleri zihninden uzak tutmalı, kafasının karışmasına izin vermemeliydi. Ama yine de Alina için önemli olduğunu düşündüğü soruyu sormaktan kendini alamadı.

"Onu sevdim mi?"

Thomas aniden başını kaldırdı. Şaşırmış ve öskelemişti.

Sanki bunu sorduğu için Davina'yı suçluyordu. Başını tekrar eğdi ve elini gözlerine bastırarak bir süre öylece durdu. Tekrar ona baktığında gözlerinde Davina'nın daha önce görmediği bir üzüntü ve duygusallık vardı. Ve sonra söyledi...

"Sevdim."

Ne kadar düzensiz, yalancı ve ahlaksız olursa olsun Thomas'ın gözlerine yansıyan böylesine büyük bir kırılganlığın çalışmış ya da sahte olamayacağını düşündü Davina. Ani bir suçluluk duygusu diğer tüm hisleri bastırarak göğsüne yumruk gibi inince belli belirsiz inledi. Alina'nın bu itirafı duymaktan memnun olacağını tahmin ettiği halde kabullenmek istediğinden emim değildi. Doğru olabilir mi? Kesinlikle hayır... Bilindiği tek şey, yaptıklarını ve sonrası için planlarını sorgulamaya başlaması halinde hataların arka arkaya geleceğiydi. Kafasını karıştıracak şeyler düşünürse - ya da hayal ederse - ancak aptallık etmiş olurdu. Fakat Thomas'ın kırılganlığı dalga dalga genişleyen tuhaf, donuk ve ürpertici bir atmosfer yaratarak Davina'yı karamsar bir denizde boğuluyormuşçasına tüketiyordu.

Davina havanın ağırlaşmasına katlanamayarak başını açık alana doğru çevirdi ve o yönden yaklaşan, başını Stephan Ramsey'in çektiği üç adamı görünce anında yaptığından pışman oldu. İçgüdülerine uysaydı geldiği yöne geri dönüp eve sığınır-
dı. Neticede korkaklık ettiğini saklamakta artık bir sakınca görmüyordu. Ne var ki tuhaf davranarak dikkat çekmek istediği de söylenemezdi. Bu yüzden terbiyeli bir şekilde ellerini kenetledi ve beylerin yanlarına gelmesini bekledi.

Dün gecedен sonra onunla yüzleşmek kolay olmayacaktı. Davina son bir gayret cesaretini toplamaya karar verdi. Neyse ki Thomas beş yaşındaki çocuklar gibi cıvılayarak beylere nereden geldiklerini sordu da Davina huzursuz edici sessizliğine ya da kendisine yönelilecek minasebetsiz bir sorunun yükünü çekmek zorunda kalmadı. Sahi, nereden geliyorlardı ve daha da önemlisi neden hep kurt sürüsü gibi üçü birlikte geziyordu?

Cevap ev sahibinden geldi. Yine kendi havasındaydı. "Yol hâlâ seyahat etmek için uygun değil. Adamlarını Leighton arazisini temizlemeye başladılar, fakat ana yol için yapılacak fazla bir şey yok."

Davina duyduklarına inanmak istemedi. Adam abartıyor olmalıydı, fakat Davina'nın içindeki ses Buzlar Prensinin abartmaya meyilli bir yapısı olmadığını söylüyordu. Kafasının içinde devam eden, sandalyelerin havada uçup masaların parçalandığı karmasaya rağmen sakince sordu. "Bugün de Londra'ya gide-meyecek miyiz yani? Bunu söylemek için henüz erken değil mi?"

"Öyle görünüyor. Hava bu kadar soğukken karları kendi haline bırakmamız bir işe yaramaz. Sizi bu gece de ağırlamaktan memnuniyet duyacağımızdan şüphemiz olmasın Bayan Hopkins."

Davina Stephan Ramsey'in yakıcı, delici, hatta parçalayıcı etkiye sahip bakışları altında soğukkanlı davranmaya devam edebileceğini umarak aynı kibarlıkla ev sahibini ikna etmeyi denedi. Tepelerindeki güneşi işaret ederek, "Belki de birkaç saat sonra tekrar kontrol etmek gerekebilir," dedi.

"Kış güneşine aldanmamak gerekir Bayan Hopkins. Pekâlâ yeni bir fırtınanın habercisi olabilir."

Davina sebepsiz yere - gerçi pek de sebepsiz sayılmazdı - kı-zarmaya başladı. Stephan Ramsey'in sesini duyar duymaz renk değiştirmesi son derece küçük düşürücü ve utanç vericiydi. Onu görmeyen gelmenin sonuçlarını kısaca kafasında tarup bunun gereksiz ve daha dikkat gecikisi olduğuna karar vererek nihayet adama baktı. Ne büyük hata...

Üzerine dikilen bakışların teninde bıraktığı his rahatsız edici, etkileyici kara gözlerin derinlerine bakar bakmaz tüm benliğine üşüşen yasak duyguları yeniden tatmanın verdiği arzu ise dizlerini üzerine çökmesine neden olacak kadar yoğun ve korkutucuydu. Arzu çift taraflıydı elbette. Davina kendini kontrol etmeye daha istekli taraf olmasına rağmen başarısızdı. Adam ise karanlık alevlerin oynadığı gözlerini alenen onun dudaklarına dikmiş, her an yeniden onu öpecekmiş gibi görünüyordu. Tanrı aşkına, ne haka o şekilde bakabiliyordu? Sanki gece olanları herkesin bilmesini istiyordu ya da daha kötüsü Davina üzerindeki hakkını ilan etmek niyetindeydi. İsteği o kadar barizdi ki Davina tekrar etinin ısırıldığını, dudaklarını nemlendirdiğini ve uzıldığını düşündüren bir baskı altında kaldığını hissedip kaç-

mayı arzuladı. Bunu başarabileceğinden hiç emin değildi çünkü bunu gerçekten isteyip istemediğini bilmiyordu. Al sana başka bir dert daha...

Neyse ki birileri belli belirsiz bir ses çıkarak yalnız olmadıklarını hatırlamasını sağladı. Davina'nın şükretmekte aceleci davrandığını anlaması için Isabel'in kocasının sırtın yüzüne bakması yeterli oldu. Adam belli ki Stephan Ramsey ile aralarında alev dilleri gibi uzayan bağı hissetmiş ve bunu korkuk bulmuştu. Bir de Davina'nın anlam veremediği, huzursuz eden anlayışlı bir hali vardı.

Davina yumruklarını sıkarak önüne baktı. Alaycılık ve hakareti geçiştirmenin mükemmel yollarını bilmesine rağmen bu sefer uysallık etmekten başka bir çaresi yoktu. Ne yazık ki...

"Dışarıda ne işiniz vardı?"

Davina bariz bir sertlikle dillenen sorunun kendisine yöneldiğini düşünerek dertlenecek gibi oldu ama Thomas kuzeni-ne azimle yanıt verince rahat bir nefes aldı.

"Biraz hava almak istedik."

Bir saniye, kimseye hesap vermek zorunda değillerdi! Öte yandan baş başa gezintiye çıkmalarının kontu ne ölçüde ilgilendirdiğini de merak ediyordu. Kaşlarını çatarak ve birtakım hislerini - özellikle sıcak ve iç gıcıklayıcı olanları - perdeleyerek Stephan Ramsey'e döndü. "Thomas karlı havaları sevdiğini bildiği için düşünceli davranarak beni yürüyüşe davet etti." Koluma grip Thomas'a gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Paltonuz bu bahçe gezintisi için yeterince kalın değil Bayan Hopkins."

Davina şoka girdiğini gizlemeden Stephan Ramsey'e baktı tekrar. Ciddi ve biraz da öfkeli görünüyordu. Daha da ilginç bunu gerçekten kafasına takmış gibiydi. "Üşümüyorum."

Daha zarif görünmek ve vücut hatlarını meydana çıkarmak için Marie'nin önerisiyle aldığı bordo renkli paltonun soğuktan korumadığı gerçeği ne tesadüftür ki o an esen rüzgârın içine işlemesiyle birlikte kafasına dank etti. Kılık kıyafetinin ahılsız birtakım amaçlar dışındaki uygunsuzluğunu vurgulayan tuhaf bir andı bu. Kabul etmeliydi ki intikamı arzusunu değersizleştiren utanç, ağızda berbat bir tat bırakıyordu.

Kafasına dank eden önemli bir diğer mesele de Stephan Ramsey'in neden üşüyüp üşümediğini umursadığıydı. Muhtemelen huzurunu kaçırmaya çalışıyordu. Davina tekrardan yemelen huzuruna kaçırılmaya başlayan hislerine ve yeni yeni etkisini göstermeye başlayan soğuğa kapılarak hafifçe titreyince Thomas telaşla bir şeyler geveledi. Kısa süre sonra da Davina omuzlarına konan başka bir paltonun sıcaklığıyla irkildi.

"İşte oldu, artık üşümez."

Thomas'ın uyarın ses tonu ve meydan okuyuşu, kibar davranışını gölgede bırakan bir etkiyle aralarında asılı kaldı. Davina kendini orta malı gibi hissettiren bu saçmalığa bir an önce sonlandırmak istediği halde daha önce başına böyle bir şey gelmediğinden ne yapacağını bilemeyerek iki adamı izliyordu. Kaldı ki kadını bir merak ve içinde çıkan küçük kıvılcımlar başını kollarının arkasına birleştirip rahat bir yere uzanmasını ve olan biteni keyifle izlemesini söylüyordu.

Şimdi fark ediyordu da ortada karşılıklı bir meydan okuma falan yoktu. Böyle düşünüyordu çünkü Thomas öfkeliyken Stephan Ramsey... Lanet olsun ki gülüyordu.

Sinirlenen ve içerleyen Davina Thomas'ın paltosunun yakasını boynunun altında sıkıca birleştirdi. "Lord Blackmore, sözlerinize itimadım sonsuz ama yine de durumu kendi gözlerimle görmeyi tercih ederim. Sizin için de sakıncası yoksa Bay Ramsey ile yürüyüşümüze devam etme niyetindeyim."

Davina aptal gibi görüldüğünden emindi çünkü adam kendi topraklarında sorun olmadığını zaten söylemişti.

"Elbette Bayan Hopkins. Keyfinize bakın lütfen."

Hakkını vermiyordu... Ev sahibi buz gibi olsa da kibardı.

Davina acele ederek beyleri selamladı ve Thomas'ın peşinden geldiğini bilmenin özgüvenini de yanına alarak bir kraliçe edasıyla karlı yolda ilerledi. Beylerin görüş alanından çıkacakları dönemeci döner dönmez ilk iş Thomas'a paltosunu iade etti. Israr etmesine gerek bile kalmadan adamı paltayı kaptağı gibi sırtına geçirince Davina'nın biraz morali bozuldu ama buna pek şaşırmadı. Alt tarafı Thomas'ın işte...

Akşam yemeği bir öncekine göre daha sakin geçmişti. Bunda Stephan Ramsey ile yan yana oturmamalarının etkisi de vardı. Maddy yemek sonrası herkesi müzik odasına davet edip küçük bir konser vermeye teklif edince Davina *belki de sohbet etmemize gerek kalmaz* diye düşünerek memnun oldu. Kar yüzünden bir geceyi daha burada geçirecek olmanın hayal kırıklığını henüz atlatamışken müzik kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

Bu geceyle ilgili güzel olan tek şey, Maddy'nin piyano çalmadaki mükemmel yeteneğiydi. Üstelik mütevazıydı da... Davina hakkında söz edilmeye değmeyecek müzik bilgisiyle bile onun bir usta olduğunu söyleyebilirdi. Yeterince zengin ve soylu olmadan da onun kadar hoş bir şekilde yaşlanıp yaşlanamayacağını düşündü. İleride bilge bir kadın olarak anılmak ve takdir edilmek hiç de fena olmazdı.

Notaların tatlı salınımındaki kusursuzluk, odanın sıcaklığındaki samimiyet ve saygı dolu sessizlik huzur vericiydi. Davina buna kolaylıkla alışabileceğini fark edip gevşemeye başlayan omuzlarını dikleştirdi. Her şey ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin tüm bunların bir yanılsama olduğunu unutmamalıydı. Aralarından birine bile sıcak hisler beslemesi halinde vicdaniyla savaşması gerekirdi ki Davina o yola çoktan girdiğinden korkuyordu. *Kendine gel Davina* dedi içten içe... Bir saat sonra odasına çekilmek için izin isteyecek ve sabah erkenden yola çıkacaktı.

Sophie'nin aniden yanına oturmasıyla düşünceleri dağılan Davina kadına ters ters baktı.

"Maddy harika çalıyor, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ne kadar ilginç bir kedi."

Davina kucakına kurulmuş uyuklayan Luna'nın başını ve mevcut kulağını okşadı. "Kardeşimin kedisi. Umarım onu getirdiğim için kabalık ettiğimi düşünmüyorsunuzdur. Evde yalnız kaldığında biraz hırçınlaşıyor."

Sophie güldü. "Hiç sorun değil. Kardeşini çok seviyor olmalısın."

Sophie'nin Alina'dan bahsetmesi, bastırmaya çalıştığı hisleri

kontrol etmekte zorlandığını fark etmesini sağladı. Tedirginliğini gizlemek için gülümsedi. "Elbette, kim kardeşini sevmek ki?"

"Benim kardeşim yok. Bir kuzenim var ama o da..." Sophie'nin güzel yüzünden hafif bir gölge geçerek ona hüzünlü bir ifade kattı. Mesele her neyse onu üzdüğü belli oluyordu. Davina nedenini düşünmeden bakışlarını Leighton Kontu'na çevirdiğinde adamın aşkla yumuşamış ifadesiyle karşılaştı. Buzlar Prensinin karısına olan hisleri öyle yoğun ve çarpıcı bir etkiye sahipti ki Davina ister istemez kızardı... Fakat hissettiği kışkırtıcılık hiçbir şekilde kabul edilemezdi. En nihayetinde ikisini birbirlerine bakar vaziyette bırakmanın en iyisi olacağını düşünerek iç geçirdi.

Akşam boyunca Isabel ve kocasının sevgilerini göstermedeki cömertlikleri karşısında yaşadığı şaşkınlığı ancak atlatabilmişken Sophie ve kocasının yoğun duyguyu akışına maruz kalmak biraz ağır gelmişti.

Kendini odada fazlalık gibi hissederek herhangi bir yere bakmaya çalıştı. Her adımını hesaplayarak atması gerektiğini bile bile bu geceyi tamamlamak Davina için son derece zordu. Büyüğe bir koltukta oturan üç adamın ikisi hakkında fazlaca düşünerek aslında en önemli meseleden uzaklaşmaya çalışıyordu. Kaçınılmaz olarak Stephan Ramsey'e takıldı gözleri ve anında bunu yaptığı için lanet okudu. Bakışlarını yine utanmazca üzerine dikmişti.

"Aklınızdan neler geçtiğini anlamaya çalışmak hiç kolay değil Bayan Hopkins. Fakat bir ara odadaki herkesi toza çevirmeyi düşündüğünüzden eminim."

Davina *sadece seni* diye geçirdi içinden.

"Bu gece son derece karanlık bir havanız var. Mistik ve biraz puslu..." Adam aklına muzip bir şey gelmiş gibi sırıttı. "Kaşlarınızı biraz daha çatmanız halinde başımızın belaya girmesinden korkuyorum."

Davina kaşlarını biraz daha çattı.

"Şimdi başım büyük belada sanırım."

Sinirlendiğini belli etmemek esastı. Davina dün gece onun kollarında nasıl eridiyse bu gece de buz gibi kayıtsız olabilirdi.

Luna'yı okşayarak adama soğuk bir tavırla gülümsedi ama bir şey demedi

"Tuhaf bir kedi... Eksik olan parçalarını acaba büyü yaparken mi kullandınız?"

Sophie, "Kabalık ediyorsun Stephan," diye uyarınca kükürdayan Isabel çok lüzumsuz gibi lafa karıştı. "Komik olduğunu kabul et Sophie."

Davina sınırlarını merak ediyordu. Kontrolünü kaybetmeden varabileceği o son noktayı ve dağılıp gittiğinde yapabileceklerini ciddi ciddi merak ediyordu. Eğlenceli olacağı kesindi, tabii çarpık bir eğlence anlayışınız varsa.

"Sophie haklı. Özür dilerim Bayan Hopkins."

Samimiyetsiz, alaycı pislik... Davina cevap vermek yerine Luna'nın arkasına sakladığı parmaklarını büyü yaparmış gibi hareket ettirdi. Fakat bu hareketi Stephan Ramsey'in dikka-tinden kaçmayarak gülmesine neden oldu. Aynı anda Luna da tavana fırlatılan ok gibi başını dikerek ileriye baktı. Sanki hakkında konuşulanları anlamıştı ve onun da söylemek istedikleri vardı. Kendince haklı sebepleri vardı tabii...

Davina bakmadan da onun gözlerini Stephan Ramsey'e diktiğinden emindi. Kaldı ki adamın sevimli gülüşü düşman bakışlardan nasibini aldığı için olsa gerek hafiften solunca Davina doğru düşündüğüne kanaat getirdi. Luna'nın geniş bir çember içindeki herkesi huzursuz etmekteki eşsiz başarısının tam da şu an işe yaraması harikaydı. Üstelik etkisi gittikçe artıyordu.

Henfield Kontu kolunun kolunun arkasına uzatarak Stephan Ramsey'e doğru eğildi. "Senden hoşlanmış görünüyor."

Davina uyummuş bir şekilde ben mi diye düşündü. Ne cü-cüde... Ofisten kontrolünü kaybetmek üzere olmasa Stephan Ramsey'in yüzünü alıak hallak olduğunu hemen fark edebilirdi. Derken geç de olsa fark etti. Adamın... Çocuğu bir utanç ve eriklesi bir ofisinin arasında gidip gelen yüzü müthiş yararı-yı çekilere bürünerek karmayık hislerini yansıtan bir hal aldı. Se-bebi, Davina'nın ondan hoşlandığını düşünmesi miydi? Aman Tanrım, ne olamaz...

"Gözlerini senden alamıyor."

Ev sahibi de sırtarak Henfield Kontu'nun onaylayınca utanç içinde kıvranan Davina etrafında dönüp duran havayı sertçe içi-ne çekti. Ondan hoşlandığı falan yoktu. Onu izlediği doğruy-du, fakat bu boş yere değildi. Lanet olsun... Hepsıyla bir kerede yüzleşmek için meydan okuyarak başını kaldırdı. Garip ama kimsenin Davina'yla ilgilendiği yoktu. Bütün gözler üzerindeydi. fakat uygunsuz bir noktaya, tam da kucağına bakıyorlardı. Stephan Ramsey hariç... O sanki... Utanmıştı. Elini. kolunu koyacak yer bulamadığı gibi nereye bakacağını da bilmiyordu.

Bu duygusal hengamenin arasında kendinden bahsedilme-diğini anlayan Davina rahat bir nefes aldı.

Peki ya Luna?

Lanet kedi Stephan Ramsey'i tam karşısına almış, malum yerini yalıyor olamazdı, değil mi? Korkarak gözlerini indirdi. Lanet olsun, evet... Davina her şeyi normale döndürebilirmiş gibi hızla kediye kapıp ileriye. Kendinden uzak herhangi bir yere fırlatı. Utançtan başı dönüyordu. Daha da kötüsü kendini kul-lanılmış ve aptal yerine konulmuş hissediyordu. Hem de bir kedi tarafından. Dört ayak üzerine düşen Luna omzundan ge-riye doğru Davina'ya - yüzde yüz hayal gücünün oyunuydu - alaycı ve ne yaptığını bilen ukala bir bakış attıktan sonra şömine kenarına kuruldu. Bu da yetmezmiş gibi gözlerini Davina'nın göğüslerine dikip tembelce kara patisini yalamaya başladı. En azından yaladığı sadece patisiydi!

Ne kadar sinir bozucu görünürse görünsün Davina ayak-basısını çıkarıp ona fırlatmadan önce kendine son anda hakim olmayı başardı.

Az önceki durumun dışarıdan neye benzediğiyle ilgili gö-rünürler kafasında belirmeye başladığında Luna'yı boğazlamak-tan başka hiçbir şey düşünemez hale gelmişti. Fakat içinden sa-kin ol Davina diye durmaksızın tekrar ederek en bilindik telkine sığınmaya mecbur kaldı. Adı gibi emindi ki Luna tam o sırada sinisi sarı gözlerini de adama dikmişti. Bunu biliyordu çünkü Luna birini taciz etmek istediğinde hep bu aşağılık yolu tercih ederdi.

Müzik devam ediyor ve hafif kükürdağmaların dışında kimse-

den ses çıkmıyordu. Derken Maddy notalara daha güçlü basmaya başladı ve o kadarı diğer sesler güçlü ritmin ardında silikti.

Davina terleyen ellerini eteğine silip cesaretle başını kaldırdı ama asıl bakması gereken yerden uzak bir noktayı gözüne kestirmişti. Şömine dibinde keyfine bakan ahlak yoksunu Luna'yı tekniyle gürlü gürlü yanan ateşin içine göndermeyi ne de çok isterdi. Erkek olmasının hiçbir önemi yoktu, Luna ileri derece bir sürtükti.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz hanımefendi?"

Davina Thomas'ı tepesinde dikilirken görmeyi beklemiyordu. Hele de böyle anlayış ve şefkatle bakarken. Nedense bu ilgilendi hoşlandığını hissetti ve Thomas'ın teklifini kabul etti. Sophic'nin kocasını çekıştirmesi de sonuç verince iki çift salonun ortasında dans etmeye başladı. Maddy'nin çaldığı vals parçası Davina'nın talihsizliğini taçlandırıyor çünkü Nadine'den öğrendikleriyle iyi bir vals yapabilmesi imkânsızdı.

Stephan gergindi. Dün akşamdan beri hissettiği uyarılma onu patlayacak noktaya getirmişti.

Davina'yı öyle arzuluyordu ki akılsızca bir şey yapmanın sınırlarında gezinip duruyordu. Şimdi bile... Onu Thomas'ın kollarından çekip almak istiyordu.

Anılar taze ve hâlâ el yakacak kadar sıcaktı. Artık onu bir adım da olsa daha yakından tanıyor ve hakkında asla unutamayacağı şeyler biliyordu. Kanındaki ateş ve tenindeki iksir mesela... Tanrı biliyor ya, bunu aklından çıkarabilmesinin imkânı yoktu. Etkisinden çıkmaksa hiç şüphesiz uzun zaman alacaktı.

Stephan dün gece kontrolünü ve mantığını tamamen kaybetmişti. Onu yiyip bitirmek, özündeki tüm lezzeti alana kadar tadına bakmak istemişti.

Kafasında bir tekerleme gibi dönüp duran düşünceleri anımsıyordu. Kapıyı kilitle, yatağa at ve işini bitir... Kapıyı kilitleme gerek yok. Kapıya yasla ve senin olsun. Böylesi daha hızlı, sert ve kaçırıcı olur...

Hizmetçi gelmeseydi buna teşebbüs edeceğini biliyordu çünkü nefes almak için ayrıldıklarında niyetine çoktan boyun eğmiş ve onu yatağa atmayı kafasına koymuştu.

Başını salladı ve soluklandı.

Sadece bir öpücükle orgazmın eşliğinden döndüğü gerçeğiyle baş etmek hiç kolay değildi. Böylesine tatlı işkence, sadece mizik oyunlarının sonuna kadar gittiğinde daha tatlı bir hal alabilirdi. Dün geceki gibi yatağa tek başına girmesiyle biten macera uzun süren bir işkenceden başka bir şey değildi. Stephan şimdi bile kasıklarında bunu hissedebiliyordu.

İlk defa güçlü arzulara sahip bir erkek olmanın pişmanlığı içindeydi. Çünkü bu onu aklından çıkarmayı zorlaştırmaktan ve ona sahip olamamanın verdiği zavıflık hissini güçlendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Fakat bir yanı hâlâ ümitliydi... Onu öpmeden hayatından çıkarmayacağına dair ettiği yemini tuttuğuna göre belki de daha büyük bir yemin etmenin vakti gelmişti.

Biraz adice ama adil...

Gülümsedi ve keyifle arkasına yaslandı.

Daha sakin olmasına karşın düşünceleri hâlâ bir önceki gecenin ağır izlerini taşıyordu. Sağ omzunu sertçe ovarken tamamen kararmış gözlerini dans eden çiftte dikti. Bacak bacak üstüne atıp bir kolunu koltuğun arkalıgına doğru uzattı ve yaydığı tehditten habersizce izlemeye devam etti.

Davina Hopkins'i izlemek ünlü bir tiyatro gösterisini izlemek gibiydi. Aynı anda her şeyi hissettirebilen ilginç tavırları vardı. Bir şeyleri gizlemek için onun kadar çaba gösteren birinin neden hiç anlamadığı halde Thomas'ın dans teklifini kabul ettiğini gözlemiyordu. Yakut rengi elbisesinin altında zarıftçe kıvrılan güzel hatlarını izlemeye o kadar kapılmasaydı muhtemelen bunu daha önce fark edebilirdi. Davina Hopkins'in hareketleri sarsak ama son derece sevimliydi.

Bu hali Stephan'a onu öptüğünde gösterdiği toy ve masum tavırları hatırlattı. İsteği altında gizlenmiş tereddüt ve teertibesizlik, aklını kaybeden Stephan'ı durdurmak için yetersiz olsa da gözden kaçmayacak kadar belirgindi. Bahse giriyordu ki Davina Hopkins'in herkesin gözüne sokmaya çalıştığı şuh tavırları kesinlikle bir aldatmacadan ibaretti. Hatta onun kocasının başka kimse için yatağına girmedikinden de emindi.

Asıl rahatsızlık verici olan, Thomas'ın kadının açıklarını kapamak şöyle dursun, beceriksizliğiyle ikisini de zor duruma düşürmesiydi. Belki de sorun, kuzeninin aklını dansa yeterince vermiyor oluşuydu. Bildiği kadarıyla Thomas iyi bir dansçı ve klasik bir centilmendi.

Stephan bir dönüş sonra kuzeninin elinin kadının belinden aşağı doğru kaydığını gördüğünde dişlerini sıkı ve Davina'yı alıp götürmeyi bir kez daha düşündü. İkinci adımda birbirlerinden ayrıldıklarında pozisyonları kabul edilebilir bir mesafeye eriştiyse de Stephan'ın öfkesi şiddetinden hiçbir şey kaybetmedi.

Kabul etmeliydi ki şiddet arzusuyla körleşen bir yanına rağmen diğer yanı Thomas'a hak veriyordu. Davina Hopkins kolları arasına girdiği kişinin aklını başından kolayca alabilirdi. Thomas kadar çabuk etkilenen birinin ise hiçbir şansı yoktu.

Lanet olası eli neredeyse kalçasının üzerindeydi. Stephan kısa süre önce avuçları arasına aldığı dolgun yuvarlağın Thomas'a da aynı hisleri yatacağını düşünerek öfkelen-di ve gen-zinden tuhaf, tehdit edici bir sesin çıkmasını engelleyemedi. Aynı anda kuzeninin solgun, ince parmakları kolayca gözden çıkarılacak çöplermiş gibi göründü gözüne ve kırılırken çıkacak sesi hayal ederken hazla gülümsedi.

Dans hararetiyle devam ederken ikilinin duruşlarında tuhaf bir şey dikkatini çekti. Stephan kısa sürede bunun sebebinin Davina Hopkins'in huzursuzluğu olduğunu fark edip meraklandı. Kadın her dönüşün sonunda birleştiklerinde Thomas'ın rahat durmayan elinden kaçınmak için gizli-den gizliye kıvrıl-sının içer-i doğru büküyordu. Bunu yaparken öyle temkinli-ydi ki Stephan tüm dikkatini ikisine vermeseydi büyük ihtimalle fark etmeyecekti.

İçindeki vahşi yan ortaya çıkmıştı bir kere... Baldırlarını kasti ve dizlerini kilitledi. Buna bir son vermemeliydi. Bu kadar öfkelen-memesi gerektiğine kendisini ikna etmeye çalışırken daha fazla öfkeleniyordu. Sonunda mantıklı düşünmeye çalışmanın sade-ce fazladan güç sarf etmek olduğunu fark edip kendini kontrol etme işine geri döndü. Şiddet arzusuyla kaynayan beynine mani

olacak tüm fiziksel tedbirleri almak için kendini zorladı. Müzi-ğin bittiğini anlamakta gecikmesinin nedeni de kendini kapat-masıydı.

Dans biter bitmez Davina Hopkins Thomas'tan hızla uzak-laşarak odanın uzak bir noktasında soluklanmaya başladı. Has-talanmış olabilir miydi? Stephan yanına gitmeye karar ver-diği sırada Isabel ondan önce davranıp eyleme geçmişti bile. Bulun-duğu yerden aralarında geçen konuşmayı duyması olanaksızdı, fakat kadının yüzüne yapışan zorlama nezaketi rahatlıkla gö-re-biliyordu.

Sohbet çok uzun sürmedi ve Davina Hopkins etrafına şöyle bir baktıktan sonra odayı terk etti.

Ali işte bu harika...

Davina nefes almak için ne kadar çabalarsa havadan o kadar uzaklaşıyordu sanki. Bu yüzden odasına gitmeyip daha önce-den gözüne kestirdiği camlı büyük bir kapıyı kullanarak soğuk geceye adım attı.

Hava soğuktu, fakat öğlen olduğu gibi sert değildi. Davina sarı ışıklı fenerlerin altında yumuşacık görünen el değmemiş karların cazibesine kapılarak saten ayakkabılı ayaklarını dolgun yumuşaklığın içine daldırdı.

Hmmm... Kesinlikle uyarıcıydı.

Birkaç adım attıktan sonra adımları tereyağını kesen bıçak gibi kolayca karın içinde ilerlemeye başladı. Artık sadece rahat-lıkla nefes almakla kalmıyor, kendini canlanmış hissediyordu.

Kısa süre içinde yuvarlak bir düzlüğe varınca duraksadı. Bu-razya daha önce görmemişti. Belki de görmüştü, fakat gün işi-ğın-da fenerlerin yaydığı solgun ışığın cazibesinden uzak ve sıradan görüldüğü için dikkatini çekmemişti.

Kışın yaprak döken ağaçlarla kısmen çevrelenmiş açıklığın üç noktasına banklar konulmuştu. Ortasında ise kuşların su içe-bilecekleri küçük bir süs havuzu bulunuyordu. Davina suyun donmamasına şaşıarak parmağını akan suyun altına tuttu ve şoka girdi. Su ılık... Büyük ihtimalle yakınlardaki bir sıcak su kaynağından geliyordu. Ya da ev sahibi çeşme ve havuzların ki-yim da akmasından hoşlandığı için suyu ısıtmanın bir yöntemini

bulmuştu. Sebebi ne olursa olsun Davina havuzun küçük çeşmesinden akan suyun dondurucu soğuğa rağmen böyle sıcak kalması karşısında duygulanarak gülümsedi. Doğa her zaman bir yolunu buluyordu.

Davina içinde büyüyen tatlı hislerin akşamdan kalan gerginliğini alıp götürüşünü huzurla kabullenmeye hazırды. Tam o sırada burnunun ucuna düşerek ürpermesine neden olan in kar tanesinde bile ne gariptir ki aynı sıcaklık vardı. Kar taneleri, rüzgârsız gecede başka bir âlemden geliyormuş gibi salınarak yere düşerken Davina başını yukarı kaldırdı ve avuçlarını gökyüzüne çevirdi... Onu izleyen adamı büyülediğinden habersiz dakikalar boyunca hiç kıpırdamadan öylece durdu.

Dokuzuncu Bölüm

Kar, Daha Önce Hiç Bu Kadar Sıcak Olmamıştı...

Stephan hislerinden kolay kolay kaçmazdı. Onu Thomas'tan kıskandığını kabul ettiği gibi şu an ona bakınaktan aldığı hazzın daha önce tattığı hiçbir şeye benzemediğini kolayca itiraf etmesinin sebebi de buydu.

Sarı ışığın görünmez küresi içinde dua eder gibi ellerini açmış, gökyüzüne doğru gülümsüyordu. Soğuk havadan ya da üzerinde eriyen kardan etkilenmiş gibi bir hali yoktu. En azından rahatsız olmuş ya da üşümüş gibi görünmüyordu.

Stephan aniden karşısına çıkıp ona ukalaca bir şeyler söylemeyi düşündü. Üşütmesi halinde Londra'ya gidişini birkaç gün daha ertelemesi gerektiğini hatırlatabilirdi belki. Bu onu kesinlikle rahatsız ederdi. Şüphesiz vereceği tepki de Stephan'ı eğlendirirdi. Fakat kendini ne kadar zorlarsa zorlasın ikisini içine alan atmosferin tek bir zerresinde bile gülünç hiçbir yan görmiyordu.

Bu biraz sinir bozucu ve sıra dışıydı.

Biraz daha yaklaşıp kadının görtüş alanına girdi. Yakalanırsa, kadının gizlice izlendiğini düşünüp huzursuz olmasını istemiyordu. Ne var ki bir yanı gizli kalmaktan hoşnuttu çünkü gecenin masalsi havasını dağıtmaktan korkuyordu.

Tanrı aşkına öyle güzeldi ki...

Kar, ışık gibi üzerine yağarken kırmızılar içindeki bir me-

leğe bızıyordu. Fakat cennet bu güzelliği kaldıramayabilirdi. Çünkü ancak cennete ait olabilecek güzelliğinin cennetin kabul edemeveceği türden yasak bir cazibesi de vardı.

Birden, rüzgârın aniden esmesi kadar doğal bir şey oldu. Davina Hopkins kırmızı eteğini savurarak kendi etrafında bir tur dönüp bir süre öylece bekledi. Sonra bir kez daha... Aldığı keyfin resmi güzel dudaklarındaki gülüştü. Müzik ise gülüşünün sesindeydi.

Stephan ağzını kurutan, kalbini hızlandıran manzarayı ilgilyle izlemeye devam etti.

Dönüşler ve salınışlar hafif olmasına karşın bilinen tüm dans türlerine başkaldıran bir yükselişe geçtiğinde kadın durdu ve kendini ayırlanmış gibi elini ağzına bastırdı. Tıpkı öpüşmelerinden sonra yaptığı gibi...

Kanına aniden hücum eden şehvet tümüyle ruhunu etkisi altına aldığında Stephan kendine hâkim olamadı ve açıklığa doğru yürüdü. Bu öyle hızlı gerçekleşti ki o ana kadar kendini nasıl kontrol edebilmiş olduğunu bilmiyordu. Şimdi ise kafasında dönüp duran tek düşünce ona dokunmak ve tekrar onun tadına bakmaktı.

Onu fark ettiğinde Davina Hopkins'in yüzünde şaşkınlıktan çok korku ve utanç karışımı bir ifade belirdi. Stephan memnuniyetle gülümsedi ve aralarında tek adımlık mesafe kalana kadar ona yaklaştı.

"Bayan Hopkins."

Sesi normalden daha kalın ve boğuktu.

Davina Hopkins gölgelere doğru temkinli bir bakış atıp tekrar Stephan'a döndü. Yüzündeki kusursuz ciddiyet, görünüşündeki zayıf ahlâkın izleri ve buna rağmen daha önce hiç olmadığı kadar dikkat çeken masumiyet... Hepsini başarıyla üzerinde taşıyabiliyordu. Çünkü o tezatlarıyla akılları düzürden, büyüleyici bir kadındı.

"Beni mi takip ediyorsunuz?"

Stephan inkâr etmedi. "Evet."

Kadın şaşırmadı ama sakın de karşılamadı. "Ben gidiyorum."

Stephan yanından geçip gitmeden önce onu kolundan tuttu.

rak neredeyse temas edecekleri kadar yakınına çekti ve yüzüne doğru eğildi. "Ben izin verene kadar hiçbir yere gidemezsin."

Bu gece bir centilmen gibi hissetmiyordu. Ayrıca kadın da işini hiç kolaylaştırmıyordu.

"Mümkün değil. Gitmeme izin ver."

"Kal..." diye directi Stephan usulca.

"Ne istiyorsun benden? Biri görürse açıklama yapamam."

"Açıklama yapmanın lüzumu yok. İkimiz de kimseye hesap vermek zorunda değiliz."

Davina'nın gözleri kocaman açıldı. "Çünkü ortada korumaya değer bir itibar yok. Söylemek istediğin bu mu? Küçük görülmek soğuk havayı daha da çekilmez kılıyor saygıdeğer lordum." Sesi alaycıydı.

"Seni küçük görmem mümkün değil." Stephan güldü ve kadını biraz daha kendine çekti. "İçeridekiler sana zarar verecek ya da üzülmene neden olacak ne bir şey söyler ne de yaparlar. Söylemek istediğim buydu."

"Peki ya Thomas?"

Kar birden daha da şiddetlenmiş gibi etraflarındaki hava uğuladı.

Stephan'ın kuzenini düşündüğünde hissetmeyi beklediği şey suçluluk duygusuydu, fakat bunun yerine bariz bir umursamazlık hissediyordu. Sıra dışı bir şekilde Thomas'ın ne hissedeceğiyle ilgili en ufak bir endişesi bile yoktu. Çünkü Davina Hopkins'i kollarında tutmaktan aldığı haz, Thomas'a göstermesi gereken merhameti değersiz kılıp bir nevi önemsizleştiriyordu. Daha önce de düşündüğü gibi, ne sebeple bir araya gelirlerse gelsinler Thomas ve Davina Hopkins birbirleri için uygun değillerdi.

"Thomas sana göre değil."

"Kim bana göre? Sen mi?"

Neden olmasın? Birbirlerine ne kadar uygun olduklarını düşünmek Stephan'ın aklının çıplak bir şekilde yataкта yuvarlandıkları görüntülerle dolmasına sebep oldu. Sadece haval etmek bile şehvetin luzla büyüyen bir sarmaşık gibi damarlarında yol almasına yetiyordu. Stephan onu o kadar çok istiyordu ki ne Thomas, ne mezardaki babası, ne de dünyanın diğer kalan kıs-

mi ikisi için kaçınılmaz olanın önüne geçebilecek güce sahipti. Bu yüzden lafi dolandırmadı.

"Evet."

Davina Hopkins gerilemeye çalıştı. Kırgın ve hassas görünüşü kadar kararlı ve öfkeliydi de. Fakat asıl merak uyandıran bakışlarındaki zeugnlüktü. Stephan safir gözlerinin derinlerinde kadımsı bir merak, istek ve tutkunun izlerini görür gibi oldu ancak kadın mekanik bir şekilde hızla kendini kapayıp öfke dışındaki tüm hislerini gizledi.

İnsanları çoğu zaman zahmetsizce anlamak, ne düşündüklerini hissetmek, başkalarından fazlasını görmek ve duymak... Stephan kendisine bahşedilen ve ukalaca kabul ettiği bu yete-
neğinin Davina Hopkins'in güzel yüzünden geçen değişken hislere ufak bir ışık bile tutamaması karşısında huzursuzluğa kapıldı. Bu tıpkı hayatı bir organının hasar alması gibiydi. Onun gibi kendini herkesten üstün gören bir herif için bu ne büyük kayıptı.

"Bu hiç mantıklı değil. Bırak da gideyim," diyeretti Davina. Bu sefer çaresizliğini gizleyememesi karşısında eğlenen Stephan'ın dudakları sağ yanındaki gamzeye doğru kıvrıldı.

Mantıktan bahsedene kimdi? İkisini bir araya getiren tamamen içgüdüsel ve ilkel bir şeydi... Tıpkı ona hemen, karlar üzerinde sahip olma düşüncesi gibi vahşi ve doğaldı.

Elini rahatça kadının sırtının zarif hatlarında gezdirip en sonunda sertçe bastırarak onu kendi vücuduna yapıştırdı. "Gitmek istediğine gerçekten inansaydım izin verirdim." Sonra sesi bir fıstıltıya döndü. "Beni ikna edebilir misin?"

Bu kez Davina'nın gözlerinde korkuyu gördü. Stephan'ın zorbalıktan daha çok nefret ettiği tek şey, bir kadına zorbalık edilmesiydi. Ancak Davina korktukça Stephan tuhaf, tatmin edilmediği sürece büyümeye devam edecek bir zevkle uyarılıyordu.

"Üşüyorum... Lütfen."

"Üşümene izin vermem."

Davina başını kaldırıp ceylan gibi gözlerini ona dikti... Titriyordu. Stephan ceketini ona verebilirdi, fakat aydınlıkları an

kadının kaçıp gitmeyeceğinden bir türlü emin olamıyordu. Bu yüzden kollarını biraz daha sarıp üşümemesi için elinden geleni yaptı. Ancak bu cömertliğinin bir bedeli vardı zira Stephan onu tehdide biraz daha yaklaştırarak zevkli bir oyun oynuyordu.

Yakınlıkları karın aralarından süzülüp geçmesine imkân vermemesine rağmen etrafları uçuşan bembeyaz kar taneleriyle sarmalamıştı. Fenerlerin sarı ışığı Davina'nın narin kemikli yüzüne alın tonlarında bir aydınlık vererek ona gerçek dışı bir güzellik katıyordu. Kaybedilmemesi gereken, nadir güzellikteki bir andı.

Stephan düşünmeyi kesip onu öpmek için yavaşça başını eğdi. Dudaklarını onun dudaklarına değdirmek üzereyken Davina'nın gözlerinin zevki değil de acıyı bekleyen bir kurbanın gibi çaresizlikle dolduğunu fark etti. Tereddüt etmeden dudaklarını kadının endişeyle kırışan alnına hafifçe bastırdı ve dudakları hâlâ tenine değerken gülümsedi.

"Dans et benimle." Davina başını kaldırmak isteyince buna mani oldu. "Sadece tek bir dans..."

"Dans mı? Şimdi mi?"

"Evet, müziği duymuyor olamazsın."

Davina eve doğru başını çevirip kulak kesildi. Gerçekten bir müzik var mı anlamaya çalışıyordu. "Müzik falan yok."

"Evet var. Bu gecenin içinde çok fazla müzik var. Az önce seni rüzgârla dans ederken izledim."

"Rüzgâr esmiyor ki..."

Stephan esiyor olmasını dilerdi. "Ah haklısın... O halde seni dans ettiren suyun sesiydi."

Davina güldü. "Ben dans etmiyordum. Sadece geceye saygılarımı sunuyordum."

Stephan ilk defa onu içtenlikle gülerken görmeyen şaşkınlığıyla bir süre ne söyleyeceğini bilemedi. Demek geceye saygılarını sunan kadın cadılarından biri olduğunu kabul ediyordu. "Bir davet büyüsti yaptığını biliyordum."

"Davet büyüü mü?"

"Evet... Dans da erkekleri davet etmek için yaptığın rituelin bir parçası. Müzik odasından çıktığından beri ayaklarını gittiğin yolu takip etmek için can atıyordun. Davet o kadar güçlüydü ki

Leighton'daki tüm erkeklerin peşime takılacağından emindim ama sadece ben vardım. Ve buradan vardığını çok basit bir sonuç var... Davetine sadece ben karşılık verdiğime göre gelmesi, ni arz ettiğini tek kişi de bendim."

Davina kollarını kaldırdı. "Bu nasıl bir kendini beğenmişlik böyle?"

"Buna hakkım var. Çünkü kadınlar bana karşı koyamıyorlar."

"Komik olmaya bu kadar hevesliysen sabah uyandığında kendini minik bir saray soyтарыna dönmüş olarak bulabilirsin. O zaman sana kahkahalarla güleceğime söz veriyorum."

Stephan onun belli belirsiz gülümsemesine gönderme yaparak, "Dudaklarındaki benim için yeterli," dedi ve ciddiyetle ekledi. "Aslında ben ip cambazını tercih ederim. Isabel ve Maddy'nin arzusuna göre soyтары olan Brendan'dı. Adrian ise illüzyonist."

"Ve ben de cadıyım."

"Çok güzel bir cadı... Dans et benimle!"

"Hayır... Az önce de dans etmiyordum, şimdi de etmeyi düşünmüyorum."

"Dans eden birini gördüğümde anlarım. Seninki berbat bir danstı ama vine de danstı. Dans etmeyi seviyorsun ve benimle dans etmek için can atıyorsun."

Davina utanarak başını önüne eğdi. Saklamaya çalıştığı şey her neyse danstaki beceriksizliğini de gizlemeye mecbur olmalıydı. Stephan arzunun yanı sıra tuhaf bir şefkat de hissetti ona karşı. İlk defa bir tehdidi hiçe saymak umrunda değildi. Çünkü bu kadını başka şekillerde fazlasıyla umursuyordu ve bu bir sınamaysa Stephan fena halde çuvalladığına kalbini basardı. İşin gerçeği, bunu da umursadığı yoktu.

"Kar şiddetlendi. İçeri girsek iyi..."

Stephan devamını dinlemedi ve onu kendine uymaya zorlayarak bir tur döndü. Kulağına gelen şaşkınlık dolu tatlı sesin hatırına ikinci ve üçüncü turlar için de hiç beklemedi. "Dans etmek gibi medeni bir sebeple bile olsa Thomas'ın sana dokunmasından hoşlanmıyorum." Kadının kulağına iyice eğildi. "Ve sen sebeplerinin hiç de medeni olmadığını biliyorsun." Onu

kulağından öpünce Davina nefesini hiçkırır gibi içine çekti ve adımlarını şaşırıp tökezledi.

"Bu seni ilgilendirmez. Daha önce de konuştuğumuz gibi Thomas'la aramızda hoş bir arkadaşlık var..."

"Aranızda hiçbir şey olamayacağını söylemişim. Özellikle de dün gece bana verdiğin karşılıktan sonra kuzenimi aptal yerine koymana izin veremem."

"Beni öpmen için seni kıskırtmadım."

Stephan bu kez kadının kulağını ısırtıp kulak memesini emdi. "Öyle mi sanıyorsun?"

"Yapma..."

"Neyi? Bunu mu?" Bu sefer kulağını daha güçlü emip eliyle de göğsünün alt kısmını hafif hafif okşamaya başladı. "Belki de bundan bahsediyorsundur." Tümüyle avuçladığını yumuşacık göğsü kumaş üzerinden okşarken, başparmağı göğsünün çıplak olan kabartısında tembelce geziniyordu.

Elinin altındaki tende çarpan kalp o kadar hızlıydı ki Stephan dudaklarını kadının kulağından aşağı, uzun boynuna doğru indirmekte bir sakınca görmedi. İlk başta minik öpücükler bırakarak ilerliyordu, fakat Davina inleyince kendini kaybederek boynunu emmeye başladı. Dili ve dudakları, kulağının altındaki girintiden başlayıp omzuyla boynunun birleştiği çukura kadar uzanan kremi tenin eşsiz tadına bakarak yavaşça ilerledi.

Akil almaz bir zevkti bu...

Kadının tadı, sadece öpüşürken bile sevişmenin hazzıyla dolmasını sağlayan harika bir aromaya sahipti. Kokusu... Tanrı aşkına, şekerimsi kokusu en saf afrodisyaklardan bile daha güçlüydü. Onu bütünüyle yalayıp ıslaklığını tattığında alacağı zevkin düşüncesiyle daha da sertleşti ve bunu onun da fark etmesini sağladı. Davina'nın tatlı mırıltıları sıklaştıkça düzensiz soluk alış verişlerinin sesine karşıtı ve Stephan'ın iyice kontrolinden çıkmasına neden oldu.

Hareketleri üzerinde hâlâ söz sahibiyken bir eliyle boynunun üst kısmını kavrayıp onu kendine bakmaya zorladı. Kadının bel çukuruna yerleştiği diğer eli ise vücutlarının alt kısmını birbirine bastırıyordu.

Stephan nazik bir âşık olmanın inceliklerini unutmaya böyle yakinen dikkatli adınlar atmak için büyük bir güç sarf ediyordu. Fakat esas olan kendini kaybetmeyi her şeyden çok istediğiydi... Üstelik o bu şekilde bakarken. Gözleri cürekardı ve müstehcen şeyler söylüyordu. Sonra oraya yerleşen buğuyu ve duygusal beklentimin gözlerine kattığı inanılmaz parlaklığı görüp her nasılsa daha hızlı atmaya başlayan kalbinde bir ateşin sıcaklığını hissetti. Daha öncekilere benzeyen ama tüm tecrübelerinden çok daha farklı bir sahneydi bu... Kadın duygusalığındaki tehdit daha önce hiç bu kadar içine işleyen bir memnuniyet vermemişti ona. Stephan onu tahrir etmekten daha fazla işler becerdiğini fark ederek erkeksi bir gurur ve mutluluk duyuyordu.

Stephan ona dokunmuştu... Her anlamda...

Soluklanmak ya da davet etmek için aralanmış çilek dudaklarına özlemle baktı ve daveri hiç düşünmeden kabul ederek kendini o tatlı ağza yeniden hükmederken buldu.

İşin aslı öpüşmeyi başlatanın kim olduğunu bilmiyordu. Önemi de yoktu... Her şey olması gerektiği gibiydi ama yine de yetersizdi. Onu kabaca sararak başını içiyle kavradı. Kadının beli baskıya dayanamayıp geriye doğru bükülünce Stephan onu arkaya doğru itti ve üzerine eğilerek öpmeye devam etti.

Stephan cömert bir âşık olarak önce kadınına zevk verir ve onun arzusuyla beslenirdi. Bu gece ise kendini kaybetmenin eşliğine gelmişti ve arzuyu talep edişinde müthiş bir sabırsızlık vardı. Onunla birlikte aynı şeyi hissetmeyi ve onun da tıpkı kendisi gibi aklı başından gidene kadar zevke doymasını istiyordu.

Dilini ağzının içine kaydırarak öpüşünü derinleştirince Davina gerçek bir kadının açlığıyla ona karşılık verdi.

Yüce Tanrım!

Değdiği yerde iz bırakan ateşi Stephan'ın adeta içine işliyordu. Çıkardığı küçük seslerin üzerindeki etkisi mantık dışıydı. Yağan karın altında oldukları için kendini güvende sanıyordu. Stephan ona yalandığını kolayca kanıtlayabilirdi. Bunu yapmaya o kadar yakındı ki ikisinin iyiliği için dudaklarını ayırmaya mecbur kaldı.

Davina itiraz ederek tekrar ona ulaşmaya çalışınca elini kadı-

nın ağzına bastırdı, sonra da çenesine doğru yavaşça indirmeye başladı. Başparmağı alt dudagina takılana kadar elini indirmeye devam etti. Böylece dudagının ıslak kısmına ulaşarak yumuşak ete önce nazik, sonra daha sert hareketlerle ovuşturdu, dudagını tekrar şekillendirdi.

Solukları öfkeli bir boğa gibi güçlü ve gürültülüydü. Nefes aldıkça çıkan buhar aralarında puslu bir hava oluşturmuyordu. İkisi de yay gibi gerilmiş bir vaziyette yeni fırtınanın geleceği anı bekliyordu. Stephan dayanamayıp onu tekrar öptü. Bu seferki öpücük sert, kısa ama her nasılsa daha ateşliydi.

Onu alıp götürmek için bir karar vermesi gerekiyordu. Fakat Davina kollarını boynuna dolayınca uzun, ateşli başka bir serüven daha başlamış oldu ve Stephan'ın düşünmesi gereken her şey aralarındaki tutkuya kurban gitti.

Bu sefer ayrılmayı isteyen Davina'ydı. Ellerini Stephan'ın göğsüne koyup alnını omzuna yasladı. Saçlarından yayılan tarçın kokusu hem temiz hem de genzinde bir yangın çıkaracak kadar yakıcıydı. Bütünyle öyle çarpıcıydı ki savunmasızlığının bile yıkıcı bir cazibesi vardı. Stephan başını eğerek kadının dağınık saçlarının döküldüğü ensesine kesik kesik öpücükler kondurup kokusunu içine çekti. Bu kokuyu ilk hissettiği andan beri yapmak istediği şeylerin bir sınırı olmadığını ona yaklaşıncakça daha iyi anlıyordu. Şimdi tek isteği içinde olmaktı.

"Gidelim buradan," dedi bunu onun da istediğini bilerek.

Davina bir tehlike sezmiş gibi aniden başını kaldırdı. "Ne-reye?"

Stephan güldü. Bunu anlamamış olmasına imkân yoktu. fakat madem masum kızı oynamak istiyordu, oyunu bozan Stephan olmayacaktı. Cevap vermeden önce Davina'yı bir kez daha öptü. "Kimse görmeden odama çıkabiliriz. Ya da istersen seninkine gidelim, benim için fark etmez. Isabel geceyi erken bitireceğini zaten biliyordu."

"Evet, doğru ama..."

Kafası karışık haliyle inanılmaz sevimli görünüyor. Stephan bu kez dudaklarını koparıncasına, ısırarak öpmeye başladı. Canını yakıyor olabilirdi, fakat Davina bu umrunda değilmiş

gibi aynı aklıkla Stephan'a karşılık vererek halinden memnun olduğunu açıkça belli ediyordu. Birkaç saniye sonra da onu göğsünden tutup başını yana çevirdi. "Bunu yapamam. Bırak beni. En başında gitmene izin vermiyodun."

Nefes nefese kalan Stephan tek kaşını kaldırdı. Güllümsemeye devam ediyordu, fakat Davina'nın huysuzluğu keyfini kaçırmıştı.

"Bırak beni, kaya gibisin. Kurtulamıyorum."

Evet, kaya gibi olduğu doğruduydu ve ne yazık ki hissettiği hayal kırıklığının sertliğine çare olmak gibi bir faydası da yoktu.

"Bırakmazsan pışman olursun. Yemin ederim canın fena halde yanar."

Gitmesi gerektiğine yürekten inandığı belli oluyordu. Stephan onun rol yapmadığını ve gerçekten kurtulmaya çalıştığını geç de olsa fark ederek kollarını gevşetti.

Az önce aralarında tutuşan ateşin yerinde havanın soğuk esintisi ve hayal kırıklığı vardı. Artık kar yağmıyordu, fakat onu tekrar öperse karın tekrar yağmasını sağlayabilirmiş gibi bir his vardı içinde. *Bunu yapmanı ne olur ki* diye düşündüğü sırada kolunu ovuşturan Davina ona kötü kötü baktı.

"Senden daha güçsüz atlar gördüm ben. Omzumu yerinden oynattın."

At mı? Stephan şaşırıldığı için bir şey söyleyemedi. Kaldı ki kadının sinirine ve kabalığına bir anlam vermeye çalışıyordu.

Davina elleriyle yüzünü kapatıp başını iki yana salladı, histerik bir hali vardı. "Neden buraya geldin ki? Sen yokken de yeterince derdim vardı zaten." Sonra daha da histerik görünmesine neden olan birkaç el kol hareketi yapıp tekrar yüzünü kapadı ve eve doğru dönüp uzaklaşmaya niyetlendi. Stephan son anda kolundan tutup engellemeseydi başarıyordu da.

"İyi misin Davina?"

"Bana Davina deme. Senin için Bayan Hopkins'im ben... Bir daha bana asla dokunmayacaksın. Anladın mı beni?"

Stephan cevap vermek yerine onu kendine çekip hırsla öptü. Bir direnişle karşılaşmayı beklediği için öpüşmenin kısa sürmesine hazırlanmıştı kendini. Düşündüğünün aksine kadın da aynı

ıtekle karşılık verince aralarındaki ateş parlayarak ikisini tekrar tutuşturdu. Stephan ağzının içine dolan dili emdi, Davina ona izin verdi ve daha fazlasını istediğini anlasın diye kendini ona yitice bastırıldı.

Artık ayaküstü oyunlarla tatmin olmayacağı bir noktadaydı.

Bu yüzden tekrar sordu Stephan. Emin olmalıydı.

"Benimle geliyor musun?"

Davina kaskatı kesilip nefesini tuttu. Hayırlara alışkın olmayan Stephan bile bunun bir hayır olduğunu anlayabiliyordu. Lanet cadı, oyun oynuyordu. "Neyin peşindesin sen?"

"Hiçbir şeyin... Beni öpmeni istemedim. Bu yüzden karşılık verdiğim için beni suçlayamazsın."

Stephan güldü ve onu aniden serbest bıraktı. "Git Davina... Fikrimi değiştirmeden önce git."

Davina çenesini havaya dikti ve Stephan'a yaranalmış bir ceylanı andıran kırılgan bir bakış attıktan sonra ayak değmemiş kolları eze eze uzaklaşmaya başladı.

Stephan onun gidişini izlerken ondan daha az uygun adım yürüyen askerler gördüğünü düşünüyordu. Bütün kadınların yapacağı gibi ıslanmasını diye etek uçlarını yukarı kıvrırma zahmetine bile girmemişti. Hepsini kuyruğu dik tutmak içindi tabii. Stephan yine kendini tutamayıp güldü. Sesi Davina'nın dikkatini çekmiş olmalıydı ki aniden durup Stephan'a baktı. Kesin ilginç bir şeyler söyleyecekti. Derken söylenmek için ağzını açtı ve kapadı. Aynı hareketi iki kez daha tekrar ettikten sonra yüzünü buruşturarak - artık ne düşündüyse - geri döndü ve hisimla yoluna devam etti.

Söylenerek uzaklaşan Davina'nın homurtularından bir anlam çıkarmaya çalışan Stephan, emin olmamakla birlikte aralarından sadece iki kelimeyi seçebildi ve şaşkınlıkla mırıldandı. "At boku mu?"

*

Davina ertesi sabah erkenden yola çıkmanın bir yolunu bulabilmişti. Kimseyle vedalaşmadan ayrılmasını gerektirecek mantıklı bir mazereti yoktu. Şanslıydı ki Sophie gitmek için neden can attığını tahmin ederek zorluk çıkarmamış ve anlayış göstererek kadın dayanışması nasıl olurmuş ona göstermişti.

Thomas'la karşılıklı koltuklarda oturup tek kelime etmeden başladıkları yolculuk aynı sessizlik içinde sürüyordu. Bir köşeye kıvrılıp uyuklayan Luna'da da hiç ses yoktu. Dün geceki kar kısa sürdüğü ve gündüz yollar kısmen temizlendiği için yolculuk istediği kadar hızlı olmasa da bir şekilde ilerliyordu.

Davina Thomas'a bir bakış atıp uyuyup uyumadığını arlamaya çalıştı. Gözleri kapalıydı, fakat nefesi uyuyan birine göre veterince düzenli değildi. Belki de kızgın olduğu için uyuyor numarası yapıyordu. Davina ayrılacakları haberini sadece Sophie'ye vermişti. Donuk kıçlı ev sahibi gideceklerini öğrenmişse bile uğurlamak için ortalarda gözükmemiştir. Fakat Thomas arabaya binerken beylere hoşça kalın demeden ayrıldıkları için ayrıyad edip etmediklerini bilmediğini söyleyip durmuştu. Bu sebeple Davina'ya kızgınsa bile bunu belli etme aptallığında bulunmamıştı.

Davina alnını soğuk cama yaslayıp gözlerini yumdu. Hazır kendi halindeyken ağlamak için kendini zorladı, fakat ne kadar uğraşırsa uğraşsın gerçekten kederlenmediği sürece ağlayamadığı gerçeği kafasına dank edince vazgeçip sıkıntılı bir iç geçirdi.

Çaresiz durumdaydı. Bir yanda kendi başına sardığı duygusal bela, diğer yanda bir süredir yaşam sebebi olarak gördüğü intikam arzusu arasında gidip geliyordu. Acı olansa aldığı kararın leş gibi zayıflık kokmasıydı.

Bütün gece uyumadan, üzerinde uzun uzun düşünerek, eve dönmesi gerektiğine karar vermişti. Londra'ya gelme sebebini hiçe sayarak Alina'yı yüzüstü bırakmak pahasına aldığı bu kararla gurur duymuyordu, fakat ilk defa kendi başına gelebilecekler için endişeliydi zira Stephan Ramsey ile bir kez daha yalnız kalacak olursa sonsuza kadar pişmanlık duyacağı bir hata yapabileceğinden korkuyordu.

Onun gibi gözü pek geçinen, kaba saba bir İskoç kızının kıbar bir İngiliz'den korkması ne kadar rezil bir durum olursa olsun bu neredeyse hayatındaki en gerçek şeydi. Böyle düşünüyordu çünkü onun yüzünden aklını kaybeder gibi olduğu kar altındaki sıcak anlarda kardeşinin yaptığı türden bir hatanın eşliğinden kıl payı dönmüştü. Kabul ediyordu... Stephan Ramsey

hiçbir daha ısrar etseydi onunla gidebilirdi. Hatta gitmesi halinde neler yaşayabileceğini hâlâ merak ediyordu.

Kalp atışları şimdi bile normalden hızlıydı. Dıdıkları geceden kalma hassasiyetini koruyordu. Davina hayatı boyunca ilk defa bir şeyi, elleri nasır tutana, ayakları su toplayana kadar çalışmaktan daha fazla arzuluyordu. Stephan Ramsey'in kendisine yaşatacaklarını tadabilmeyi, topraktan çıkacak hasadı bekler gibi bir heyecanla istiyordu.

O adam hayatında gördüğü en dediğim dedik, baştan çıkarıcı, göz alıcı, arzu uyandırıcı, kafa karıştırıcı ve kalp düşmanı varlıktı. Aklı varsa Davina ondan uzak dururdu, hepsi bu. Ve ne yazık ki olmadık zamanlarda doğruluk yanı tutan oynak bir aklı vardı.

En kötüsü de elinde kocaman bir sıfırdan başka hiçbir şey olmamasıydı. Alina'nın intikamını alamamak kalbini parçalara ayırıyor, kendinden ölesiye nefret etmesine neden oluyordu. O ağlarken hiçbir şey yapamadan geçirdiği her an, aklına kazınmış trajik bir resim gibiydi. İstese de ömrü boyunca unutmaması imkânsızdı. Kardeşini tekrar gülerken görebilmek için dünyayı yerinden oynatmaya, tüm maddi varlığını ve inancını ortaya koyarak büyük bir yangın çıkarmaya hazırdı. Alina, Davina'ya yaşamın değerli olduğunu hissettiren tek kişiydi. Kılına zarar geldiğini görmektense kendi kolunu keserdi. Fakat içindeki hiç susmayan ses ortada büyük bir yanlışlık olabileceğini söylüyordu. Belki de bu sese kulak vermeye başladığından beri Thomas'a her baktığında gözünün nefretten karartan beynsiz bir zampara değil de su katılmamış bir sersem görüyordu.

Bahçede Thomas ile ettikleri sohbet, büyük ölçüde kararını etkilemişti. Bugüne kadar Thomas'ın peşinde çakal gibi dolaşarak hep bir şeyleri kovalamıştı. Fakat onun yılışık ve zararsız bir aptal olduğu dışında hiçbir şey öğrenememişti. Thomas Alina'yı sevmişti de üstelik. Sadece bu bile Davina'yı uzunca süre düşündürmeye yetmişti.

En çok rahatsızlık veren de kararlarını sorgulamaya başlayan kişisinin yine kendisi olmasıydı. Alina yaşananlarda Thomas'ın bir suçu olmadığını söylerken gerçekten haklı olabilir miydi?

Muhtemelen abartmıştı, fakat Davina şimdi en küçük bir ihtimali bile aradı ederek büyük bir hata yapıyor olabilir miyim diye düşünüyordu.

Alina deli dolu ve çapkındı. İki gün sonra öleceğini bilse bile hayatın tadını çıkarmaktan asla vazgeçmezdi. Davina adı gibi emindi ki Duns'taki kalbi kırık erkeklerin yarısının günahı Alina üzerindeydi. Ama ahlaksızlık... Hayır... Belki de Thomas onu yanlış anlamış ve aldatıldığını düşünmüştü. Kavgâ etlirse Alina ona bebekle ilgili gerçeklerden bahsetmemiş olabilir. Davina onun Murray gururunu iyi bilirdi, inatçılığı ise keşilen bile bezdirirdi.

Kardeşi için adaleti sağlamak istiyorsa Davina'nın tek bir seçeneği vardı. Manastıra gidip Alina ile konuşmak ve onu geri dönmeye ikna etmek zorundaydı. Tüm gerçekleri anlatıktan sonra Alina isterse hayatı boyunca susardı. Davina da öğrendikleriyle ne yapması gerektiğine tekrar bakardı.

Alnını soğuk cama birkaç kez vurdu.

Alina'nın tekrar iyi olmasını sağlayabilirdi, fakat kendisi için hissettiği endişe daha düşündürücüydü. Öyleydi çünkü uyuyan volkan bir şekilde uyanmıştı. Davina Stephan Ramsey sayesinde cinsel tutkuları keşfettiğine göre onu her zaman arzulamaya devam etmesi gibi büyük bir risk vardı ortada. Belki de evlenmeli ve en doğrusu arzularını kocasıyla tatmin etmeliydi.

Lanet olsun, ondan başka kimseyi istemiyordu ki. Senelerce öpüşmekten nefret ettiğini düşündükten sonra bu yaşadıkları çok fazla geliyordu. Bu yüzden aldığı karar bencilce olduğu kadar mantıklıydı da. Daha önce her şeyi batırmaya bu kadar yaklaştığı başka bir zaman hatırlamıyordu. Muhtemelen Stephan Ramsey'in teklifini reddettiği anlar dik durabildiği son anlardı. Gelgelelim çöküntü çoktan başlamıştı.

Davina kimliğini gizlediği için Stephan Ramsey'in onun peşine düşmeyeceğinden emindi. Bu konuda kesinlikle açık vermemişti. Gerçi adresini adamın eline tutuşturmuş olsaydı bile onun İskoçya'ya kadar Davina'yı takip etmesi beklenemezdi. Fakat Davina'yı asıl düşündüren, onu aklından çıkarmak için hiçbir yolu yeterince tatmin edici bulmayışıydı. Her şey yeter-

siz ve eksikti. Sanki sorun yöntemlerdeymiş gibi kendi kendine atılca mazeretler öne sürüp durmuştu. Ama gece son bulup gün ısımaya başladığı sırada gözlerinden daha çok kalbinin ağ-
nı fark etmiş ve gitme kararını işte tam bu sırada vermişti.

Evet, bu kesinlikle bencilikti.

"İyi misin Davina?"

Davina boş bulunarak sığradı. "Elbette, neden sordun?"

Thomas omuz silti. Gözlerinde sorular vardı. "Bu sabah tan beri farkı konuşuyorsun. Aksanın daha farklı gibi. Özellikle mi yapıyorsun yoksa şimdiye kadar kendini mi tutuyordun?"

Thomas'tan böyle zekice bir tespit beklemeyen Davina boş boş ona baktı. İskoç aksanını saklamayı bıraktığını fark etmemişti bile. Kaldı ki fark etseydi bile Thomas'ın aradaki farkı ayırt etmesini beklemezdi. Acaba onu fazla mı küçümsüyordu?

"Açıklamana gerek yok..." Thomas kibarca elini kaldırdı ve gülümsedi. Yüce gönüllü bir hali vardı ki Davina biraz sonra bir vaaz dinleyeceğini düşünmeye başlamıştı. "Neden erken ayrıldığınızı tahmin ediyorum Davina. Dün gece sen ortadan kaybolduktan hemen sonra kuzenim peşine takıldı. Bütün gece ne seni ne de onu gördüm."

Davina algtı birkaç kez açılıp kapansa da bir şey söyleyemedi. "Sorun değil... Seni anlıyorum. Stephan senin bile karşı koymayacağın kadar..."

Davina Thomas'ın baldırına sert bir tekme atınca Thomas bacağına karnına doğru çekerek kız gibi ciyakladı. "Niye yaptın bunu?"

Davina cevaben onun diğer bacağına da tekmeledi. "Ne olduğunu sanıyorsun? İkimizin buluşup kaçamak yaptığımızı ve sonra da... Yüce Tanrım. Yakaladığın her fırsatta metresin olmam için bana yalvarman, bu tür muameleden hoşlandığımı anlamına gelmez. Bunu tasvip ettiğini düşünme bile Thomas Abby."

Thomas elini Davina'ya uzatarak açıklamaya çalıştı. "Öyle demek istemedim."

Geceyi Stephan Ramsey ile sevişerek geçirdiklerin ima ettiği için Thomas'ı öldürmek isteyen Davina, öpüşmeyi bir kaça-

maktan saymayarak üste çıkmaya devam etti. "Eminim istemedin... Kimsekin kudretli Abbey Kontu'na karşı koyamayacağını sandığın için aptalsın Thomas. Ayrıca etrafındaki kadınların birer sürük olmaları da senin kabahatin. Dikkatini çekirim, kendimden bahsetmiyorum. Çünkü en kısa zamanda buradan gidiyorum."

"Gidiyor musun?"

"Evet, gidiyorum," diye bağırdı Davina. "Bana öyle bakma Thomas." İğne yutmuş bir baykuşa benziyordu.

Thomas'ın yüzü asıldı. "Daha önce böyle sinirlendiğini hiç görmemişim."

"Daha önce böyle sinirlenmediğim içindir."

"Özür dilerim... Dün gece odada olmadığını fark ettiğimde Stephan'ı da ortalarda görmeyince... İkinizin arasında bir şeyler olduğunu düşündüm. Aklıma başka ne gelebilirdi ki?"

Yalan da sayılmazdı.

Davina onun yüzüne bakmak istemediği için pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu. Dünya dursa ona kısmen doğru olan şeyi yanlış zamanda söylediğini için böyle delirdim diyemezdi.

"Benim yüzümden mi gidiyorsun?"

Davina Thomas'ın bu boyutlarda bir egoyu neresine sakladığını cidden merak ediyordu. Sabırla soluklandı ve sakin bir tavırla ona yanıt verdi. "Tam olarak öyle denemez. Gezmeyi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Londra'ya da bu sebeple geldiğimi sana en başında söylemiştim."

Thomas ellerine baktı. "Böyle söylediğini biliyorum, yine de zamanla daha farklı düşünürsün sanmışım. Sanırım bana, benim sana verdiğim kadar değer vermedin."

Davina afalladığı için tepkilerini kontrol edemeyerek güldü ve hemen arkasından kabalığı için özür diledi.

"Beni ciddiye almıyorsun bile."

Ağzını son anda tıkadığı için Davina'nın gülüşü burnundan kaçmanın yolunu buldu. Üç yaşındaki bir çocuk gibi dudak buzerken nasıl olur da Davina'dan onu ciddiye almasını beklerdi? Ayrıca böyle şeyleri çoğunlukla kadınlar söylerdi. Tamamı, intikam işini belki bir süreliğine, belki de sonsuza kadar askıya almıştı ama bu Thomas'tan hoşlanacağı anlamına gelmiyordu.

Hislerini gizleme zahmetine girmeden, "Açık konuşayım o halde Thomas," dedi. Thomas gözlerini birkaç kez kırptırınca Davina bunu kırılğanlığını vurgulamak için kasten yapmış olabileceğini düşündü. Bu bir nevi canımı fazla acıtma mesajıydı.

Davina'nın sabrı taşınak üzereydi ve zihni yavaş yavaş Thomas'ın köhne arabasını terk ediyordu. İlginç diye düşündü... Nereden aklına geldiyse artık iyiden iyiye koyunlarını özlüyordu. Neden aklına geldiğinde kalanların hepsine birer isim takacaktı ve Nadine'in eleştirilerine kulak vererek sürüye parasının yettiği en kuvvetli damızlık koçu alacaktı.

Ne diyordu? Ah açık konuşmaya karar vermişti.

"Seni ciddiye almadığım doğru değil." Bu konuda yalan söylemediği için hastalıklı bir huzur duydu.

Thomas duyacaklarından endişe eden bir ifadeyle, "Ama..." diyerek Davina'ya yol gösterdi.

"Ama arkadaşlığımız birilerine zarar veriyor."

"Stephan'dan bahsediyorsan..."

"Mesele Abbey Kontu değil," dedi Davina ters ters. "Benim yüzümden nişanını ilan etmeyi geciktirdiğini biliyorum. Bu hiç centilmence değil. Bak Thomas... Arkadaşlığını, geleceğini mahvetmek istemeyecek kadar çok seviyorum. Ancak bunun kafanı karıştırdığını da görüyorum. Leydi Christell çok tatlı bir hanım ve senin için mükemmel bir eş adayı. Seni de kocası olarak görmek istediğini ve aranızdaki kışkıklık çözeceğini için sana güvendiğini düşünüyorum. Fakat nişan ilanını biraz daha ağırdan alırsan onun güvenini bir daha kazanmamak üzere kaybedersin." Thomas ıtiraz edecek gibi olunca Davina elini kaldırarak onu engelledi. "Bence sen de onun hislerini umursuyorsun." Dürüst olmak gerekirse daha önce buna hiç kafa yormamıştı ama şimdi bir şekilde öyle olduğunu düşünüyordu. "Daha önce benicille davrandığım için kendime çok kızıyorum. Thomas artık bu işi uzatmanın kabul edilir bir tarafı kalmadı. Londra'ya döner dönmez Leydi Christell'in ailesiyle konuş ve bir an önce nişanımızı ilan edin." Duraksadı. "Hem Lord Ramsey de memnun olacaktır."

Leydi Christell ile ilgili kaygılarının gerçek hisleri olduğunu

şark etmek Davina'nın hem şaşırmasını hem de kendini daha iyi hissetmesini sağladı. En azından artık genç bir kızın hayalleriyle oynadığını düşünerek vicdanını tekmelemek istemiyordu.

Thomas başını önüne eğip düşüncelere daldı. Davina'nın onun bu haliyle ilgili tek çıkarımı pes ettiği ve **durumu** hızla kabulendiği idi. Zavallı sümsük... Her ne kadar aynı yaşta olsalar da içini kemiren yorgunluk ve kaybettiği enerji tam da bu andan itibaren Davina'nın kendini ondan daha yaşlı hissetmesine neden oldu.

Thomas aniden, "Seni bir daha göremeyecek miyim?" diye sordu.

"Belli olmaz. Yeniden Londra'ya gelmem gerekirse mutlaka görüşürüz."

Thomas bu vaadin bir tehdit olduğunu bilmeden kalbi kırık bir şekilde Davina'ya bakmaya devam etti. "Kulağa cesaret kını geliyor."

"Belki şimdi öyle ama birkaç gün içinde her şey gözüne son derece normal görünmeye başlayacak. Aslına bakarsan benden kurtulacağın için şanslısın. Henüz baş belası yönlerimi görmeye başlamamıştın bile." Sadece iki gün önce biri Davina'ya Thomas'ı teselli etmek için taklalar atacaksın deseydi herhalde çok gülerdi.

"Kendine hakaret ederken öyle tatlısın ki senden soğumama imkân yok Davina. Üstelik hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

Siğ pislik!

"Sanırım anlaştık."

Thomas uzunca süre düşündükten sonra başını sallayarak onayladı. Bu kadar kolay pes etmesi büyük ihtimalle Davina'ya daha fazla konuşma derdinden kurtarmıştı. Mantıklı geçinen her bir şey kadar boş konuşmalardan nefret ederdi, fakat hisleri olan her kadın kadar da incinmeye doğal bir yakınlığı vardı.

"Gitmeden önce seni tekrar görebilecek miyim?"

Davina bir an önce gitmeyi planlıyordu, fakat bunu ona söylememeye karar verdi. "Bir süre daha buradayım."

Thomas gözlerindeki ışıltılı bakışa benzer bir gülümsemeyle koltuktan kalkıp Luna'yı itekledikten sonra Davina'nın yanına

oturdu. Araba o kadar küçüktü ki bunun için tek bir basamak hareketi yeterli olmuştu. Davina, Thomas'tan daha iri biri yanındaki boşluğa sığmak için tek bacağına diğerinin üzerine atmalı ve sırtını da hafiften pencereye dayamalı diye boş boş düşünürken Thomas kolunu Davina'nın arkasına doğru uzatarak onu kendine yaklaştırdı.

Fırsatçı İngiliz sülüğü!

"Ne yapıyorsun?"

"Hep istediğim şeyi... Seni şimdi öpeceğim. Bunu yapmadan hayatımdan çıkmana izin veremem."

"Hiç sanmıyorum."

Davina başını geri çekmeye çalıştı ama pencere izin vermedi. Dahası Thomas üstüne geldikçe pencereyle ikisi arasında sıkıştıyordu. Sonunda avuç içini Thomas'ın ağzına bastırarak onu bir anlığına engeller gibi oldu ama adam yılmadan kendini Davina'ya yasladığı için barikatı pek işe yaramadı.

"Thomas uzak dur benden."

"İzin ver bana, sen de seveceksin."

Hayır, nefret edecekti. Daha doğrusu ederdi. Eğer Thomas becerebilseydi. Başka şansı kalmadığını anlayınca bir savaş narası atarak Thomas'ı alından kavradı ve var gücüyle pencereye itip başını iki kez cama vurdu. Yetip yetmediğine bakmadan üçüncü darbeyi de indirince adam acıyla inledi.

"Neden yaptın bunu?"

Çünkü bunu yapmayı uzun zamandan beri istiyordu. Hızır başlamışken bir-iki basit mazeret bulup ondan hırsını almayla devam edebilirdi de. Hatta yeni bir mazerete de ihtiyacı yoktu zira Thomas sağlam bir dayacağı çoktan hak etmişti.

Adamı omzundan iterek kendinden iyice uzaklaştırdı. "Sana her zarar verdiğimde nedenini soracağın yerde bana bulaşmamayı dene Thomas. Seni uyarmıştım."

Thomas başının arkasını tutarak Davina'ya işler acısı bir bakış attı. "Sadece bir öpücük istemiştin. Böyle tepki vermene gerek yoktu."

"Ben isteseydim... Sana benden uzak durmanı söylemezdim."

"Ama istiyor gibiydin."

Davina işaret parmağıyla onun kafasını dürttü. "Kafanı çalıtır ve hayal kurmayı kes."

"Niye birdenbire kabalaştın ki? Çok tuhaf davranıyorsun."

"Çünkü sınırlarımı bozuyorsun. Beni sürekli sıkıştırmaya çalışmaktan ve ahlaksız tekliflerini duymaktan bıktım Thomas."

Thomas Davina'ya hayatında gördüğü en tuhaf varlığını gibi baktı ve sonunda mırıldandı. "Tanrım, sen gerçekten düzgün bir kadınsın."

Davina çenesini dikleştirdi ve gururla başını salladı. "Anneden bile daha fazla."

Sonrasında pek fazla konuşmadılar ama Thomas'a kötü kötü bakan Luna bir hayli söylendi.

Onuncu Bölüm

Öfke ve Acıdan Deliye Dönmek...

Nadine, Marie'nin geldiğini haber verdiğinde Davina İskoçya'ya dönüşü için son hazırlıkları yapıyordu. Son zamanlarda fazlasıyla alıştığı Fransız'ı bir daha görmeme ihtimaline karşı işini yarım bırakıp derhal oturma odasına indi.

Marie onu görünce hemen yerinden kalktı ve küçücük bir kadın olmasına karşın kollarını kocaman açarak Davina'ya doğru ilerledi. "Ah hayatım gidiyor musun gerçekten?"

Davina bile kısa bir kucaklaşmaya karşı koyacak kadar kaba değildi. "Burada işim şimdilik bitti. Alina'yı evimize dönmeye ikna edince ne yapacağımıza tekrar bakacağım."

"Hadi ayrılın artık. Çay servis edeceğim."

Nadine fincanları doldururken ayrıldılar ve Marie her zamanki gibi Davina'yı kendisiyle birlikte aynı koltuğa oturttu. "Şu İngilizlerin çay sevdasını hiç anlamayacağım. Tatlım, likör yok mu?"

"Var ama bu çay çok özel bir harman. Tadına bakmanı istiyorum. Hadi den!"

Marie tül gibi incecek porselende servis edilen çayı yudumladıktan sonra yüzünü buruşturdu. Saygısızlık etmesinde bile kıbarlık vardı. "Sıradan çay işte... Çayı boş verin şimdi." Davina'ya döndü. "Gitme kararınla ilgili sonra konuşacağız. Önce bana Leighton Kontu'nun evinde geçirdiğin iki gecedeki bahset."

Davina gerildi. Bir hafta önce Leighton Malikanesi'nde yaşadıklarından kimseye bahsetmemiştir. Sadece Nadine'e ev dönmeye karar verdiğini söylemiş, sebep olarak da Thomas konusunda artık emin olmadığının bahsetmişti. Kimin evine gittiklerini bile çok sonradan itiraf etmişti. Yaptığı kısmen doğru açıklama tatmin edici olmasa da Nadine onu sıkıştırma hatasına düşmemiştir. Muhtemelen Marie'nin tam da bu nedenle karşısına dikileceğini en başından tahmin etmişti.

Davina bu dünyada Stephan Ramsey için hissettiği arzuyla en iyi anlayabilecek iki kişiye baktığını bildiği halde onlara yaşadıklarının tamamını anlatabileceğinden emin değildi. Özellikle ve özellikle alay konusu olmak istemiyordu. Nadine, Stephan Ramsey'e karşı koyamadığını öğrenirse ben sana söylemişim demekle başlar, o kadar ileri gittikten sonra onu nasıl reddedebildin almak diye devam eder ve tüm detayları öğrenene kadar işkence ederek Davina'nın da meselenin de sonunu getirirdi. Ayrıca bu Marie'nin bilgeliğine maruz kalmayı arzuladığı anlardan biri de değildi. Marie o kadar çok şey biliyor ve Davina'nın hislerine dair öyle yerinde yorumlarda bulunuyordu ki Davina onun, kendi içinde bir yerlerde yaşıyor olabileceğinden endişeleniyordu. Bir keresinde Marie'ye bu düşüncesinden bahsettiğinde Fransız ona, "Her kadının içinde bir miktar Marie vardır," demişti. Bu doğru olabilirdi, fakat daha çok sinir bozucuydu. En iyisi başka şeylerden bahsetmenin bir yolunu bulup dikkatleri üzerinden çekmekti. Fakat bir yanı onlara açılmak için kıvrırırken kendi kendini nasıl oyalayacaktı?

"Bana yalan söylemeyi düşünüyorsun, değil mi?"

Davina sesli düşündüğünden o kadar emindi ki panikle savunmaya geçti. "Öyle söylemek istemedim. İçimdeki Marie'yi gerçekten çok seviyorum."

Marie'nin sırtınığın fark edince bunun sadece isabetli bir tahmin olduğunu anlayıp somurtarak arkasına yaslandı. Ne diye salahlık etmek zorundaydı ki?

"Hadi uzatma da anlat. Ev sahipleri nasıl insanlardı? Daha önce Leighton Kontu ile bir kez karşılaşmışım ama adam aşağılara bakmayı seven biri olmadığından beni görmemiştir. Çok yalancı, değil mi? Karısını gördün mü? Onu elde edemediği için

kadınlar ona hem saygı duyuyor hem de ondan deli gibi nefret ediyorlar. Özellikle de ben... Düşünsenize, kocası onu kirgünlerin önüne atlayacak kadar çok seviyor. Lanet olsun, çok sınırlı bir hayatı. Henfield Kontesi olacak saçına sapan kızıl saçlı, kaba bozucu. Henfield ne demeli. Bu dünyada gerçekten adalet falan yok."

Nadine'in bu küçük kıskançlık krizi Marie'nin gülmesine neden oldu. "Çok kötü kalplisin Nadine. Bence iki çift de son derece hoş. Ayrıca Leighton Kontu'nun düşünüldüğü kadar soğuk olduğunu sanmıyorum."

"Sen hep çok marjinalsin de ondan hayatım."

Davina konunun kendisini ilgilendiren noktalardan uzaklaşmasını fırsat bilerek, "Leighton Kontesi çok tatlı bir hanım," diye basitçe açıkladı. "Kocası ise aksine insanı huzursuz ediyor. Henfield Kontesi ile ilgili düşüncelerine kısmen katılıyorum. Bu arada Isabel tam bir baş belası ve deli ama hayatımda gördüğüm en göz alıcı yaratık. Erkekler hakkında çok fazla düşünmeyi sevmediğim için bana onların nasıl göründüklerini sormamanızı tavsiye ederim. Kaldı ki siz onları benden daha iyi tanıyorsunuzdur. Ah ama üçü hakkında hiç kimsenin bilmediği bir şey öğrendim. Her birinin sirk çadırı lakapları var."

Marie ve Nadine ilgiyle Davina'ya doğru eğildiler.

"İp cambazı, illüzyonist ve soytarı."

Marie, "Zavallı basit yaratıklar," diyerek fikrini belirtti. Biraz düşüncüye ona hak vermemek elde değildi.

Nadine hangi kontun hangi lakapla çağrıldığını öğrenince, "Leighton Kontu'na soytarı mı diyorlar gerçekten?" diye sordu. "Gerçi üçünden birine soytarı denmesi pek akla yatkın değil. Sizce o, yatakta mest ettiği karısı dışında birini güldürmek için ne yapıyor olabilir?"

Davina, "Nereden bileyim? Belki de su içip kıçından kar yağırdırıyordur," deyince iki kadın da kahkahalara boğuldu.

"Senin yüzünden yeni elbiseim mahvoldu Davina." Marie'nin gülme krizi, ağzındaki çayı yutmadığı bir anda başladığı için gülmekle rengindeki elbisenin göğüs kısmı lekelenmişti.

Davina lekeye bakarken çayı temizlemeye çalışan Marie'nin sallanan göğüslerini fark etti. "Üstünde bu kadar az kumaş varken nasıl oluyor da lekelenen elbise oluyor anlamıyorum."

"Çok konuşma da bana neler olduğunu anlat. İki geceyi bacaklarını aralamak için can atan iki adamla aynı çatı altında geçirdim. Söyle misin bana... Birdenbire gitmek istemenin kaynağı bu kavgı iki gecedeki yaşadığın bir şey olabilir mi?"

"Marie bakkı. Özellikle anlatmadığın bir şey olduğu o kendini beğenmiş yüzünden belli oluyor."

"Siz kendi işinize bakınız!"

Marie ve Nadine, kadınlara ve tilkilere has olabilecek birer sınıfta birbirlerine bakınca Davina iki çift gözün aynı anda parıldadığını görür gibi oldu. Sonra Marie gülümsedi ve zarif kolunu ileriye uzatarak ince parmaklarını kirpiklerinin altından incelemeye başladı. Bileğini sağa sola kıvrarak - artık ne görmeyi bekliyorsa - tırnaklarını ve parmaklarını detaylıca inceledi ve sonunda gülümsemesini Davina'ya bahsetti.

"Meselenin Thomas olmadığını biliyordum. O seni böyle sarsacak meziyetlere sahip değil. Stephan Ramsey sana bir şey mi yaptı?" Davina'nın yüzünün çarpıldığını görünce ekledi. "Kastettiğimi kötü, kaba ya da canını yakacak bir şey değil hayatım. Öyle bir hata yapsaydı eminim ona haddini bildirirdin. Söylemek istediğimi, duygularını etkileyen ve seni sarsan bir..."

"Sarsılmadım da etkilenmedim de. Ayrıca aklım da gayet sağlamda."

Nadine'in kıldırması üzerine Davina kadının bacağına tekmeledi ama bu onu susturmaya yetmedi. "Sana daha müstehcen bir imada bulundu, değil mi? Yoksa ne istediğini açıkça mı söylediydin? Hadi anlat artık."

Davina ağır ağır yerinden kalktı. "Sizinle sohbet etmek isterdim ama birkaç saat içinde yola çıkacağım. Hazırlıklarım henüz bitmedi."

"Aman Tanrım, aramızda bir şey olmuş sizin."

Davina çay tepsisindeki dilimlenmiş limonlardan birkaçını kuzenine fırlattı. "Sana sus demiştin Nadine."

"Hayir, bugün hiç öyle bir şey demedin. Ayrıca neler olduğunu öğrenene kadar susmayı düşünmüyorum. İstersen kafama limon yerine demliği fırlatabilirsin."

"İyi fikir."

Marie Davina'yı demliğe uzanmadan engelledi ve tekrar ya-

mina oturttu. "Hadi hayatım, çok gerginisin. Biraz rahatla... Konuşmak istersen söz veriyorum sadece dinleyeceğim."

Davina çok fazla direnemeyeceğini biliyordu. Yavaşça omuzlarını düşürdü ve başını önüne eğerek koyun dışı teneğindeki elbisesinin katlarını inceleyen isteksizce konuşmaya başladı. "Korkulacak bir şey yok... Sadece beklemediğin bazı şeyler oldu. Ama sandığınız gibi hepsi Abbey Kontu ile ilgili değil. Aslında artık Thomas'ın kardeşimi kandırdığından o kadar da emin değilim."

"Konuştunuz mu?"

"Evet, bana Alina'dan bahsetti. Onu bir zamanlar sevdiğini söylerken ciddi gibiydi."

"Yani bir varsayım üzerine mi intikam almaktan vazgeçtin? Bu hiç sana göre değil."

"O kadar değil Nadine. Thomas'a katlanan sen olsaydın onun Alina'yı kandıramayacak kadar salak olduğunu görürdün. Hepsini bir araya gelince tekrar düşündürmeye karar verdim. Alina ile konuşup işin aslını öğreneceğim ve ne yapacağıma ondan sonra karar vereceğim."

Marie başını salladı. "Haklısın, en doğrusu bu. Peki Stephan Ramsey ne yaptı? Yine kuzeni yüzünden seni tehdit mi etti yoksa?"

Nadine başını arkaya atıp abartılı bir iç geçirdi. Buna ihtimal vermediği belli oluyordu.

"Tehdit etmedi." İki kadının da kemik bekleyen köpekler gibi aç bir heyecanla ondan yanıt beklemesi Davina'nın aniden gülmesine neden oldu. Ne kadar gergin olursa olsun onların bu doğallığında - tuhaf ama gerçek - huzur buluyordu. Hazır böyle rahatlamışken tam zamanı diye düşünüp itiraz etmeye karar verdi. "Beni öptü."

Müstehcen bir ses çıkararak iç geçiren Nadine iki elyle sol göğsünü avuçlayıp gözlerini sıkıca yumdu. Ne söyleyeceklerini merak edip endişelenen Davina - iyi niyetinden olsa gerek - onun aslında kalbini tutmaya çalıştığını, fakat tutturamadığını düşündü. Marie ise bilmiş bilmiş sırıyordu.

Nadine çok geçmeden dirseklerini dizlerine koyarak öne

çıldı. Asap bozucu bir yorum hazırlığında olduğunu anlamak için onunla iki gün bile aynı çatı altında kalmak yeterliydi. Derken konuştu. "Mezarına köpeklerin işediğini göreceğimi biliyordum."

Davina başını iki yana salladı. "Her hafta başka erkeği yatağına alacak kadar sürtük, bu kadar çok erkeği idare ettikten sonra benden çok yaşayacak gücü bulacağını düşünecek kadar da alımsın Nadine."

"Erkekler hayatı daha kaliteli hale getiriyorlar hayatım. Bir nevi cila gibiler... Sense bu sinirle çok yaşamazsın."

"İkiniz de susar mısınız? Ya da sadece sen sus Nadine." Davina madem başladım, devamını getiririm o zaman diye düşündü ve konuşmadan önce kendine zaman tanıyacak kadar derin bir soluk aldı. "Size detayları anlatacak değilim... Sızlanmayı kes Nadine, ancak hayallerinle yetinirsin... Uykulu halimden faydalandı ve karşı koymama izin vermedi. Sanırım bu onu cesaretlendirdi ve ertesi gece beni tekrar öptü."

Nadine'in olduğu taraftan bir uluma sesi geldi.

"Onu arzuluyor musun?" diye sordu Marie.

Davina ısınan yanaklarının kendisini ele verdiğini fark ederek bu konuda da gerçeği itiraf etti. "Evet."

"Onu ben de arzuluyorum Marie. Daha kişisel bir soru sormamız gerekiyor... Dilini kullandı mı?"

Davina tepside kuzenine fırlatacak bir şey var mı diye ararken Marie imdadına yetişti. "Bu kadarı ikimizi de ilgilendirmez."

Bu kadını cidden seviyordu. Öyle ki onu yeniden görmek için Thomas'tan intikam alma işini tekrar düşünebilir, hiçbir şey bulamasa bile sırf aptalın teki olduğu için yeni bir intikam planı yapabirdi.

"Marie, sen benim bile yüzümü kızartan erotik hikâyelerin kraliçesisin. Lütfen Davina'nın yanında püriten fahişeler gibi davranıp canımı sıkna."

"Karşımdakinin bakire bir bekâr olduğunu unutmuyorum sadece. İlk tanıştığımızda kızcağzın gözünü yeterince korkutmuştum zaten. Ayrıca her şeyi detaylıca anlatmasını istiyorsak rahatlaması şart."

Sanki Davina orada değildi.

"Stephan Ramsey ile iki kez öpüştüğün bir bakire..." İbiden Davina'ya döndü. "Hâlâ bakiresin değil mi?"

"Evet Nadine. Hâlâ bakireyim. Nasıl bir his olduğunu hatırlatmamı ister misin?"

"Çocuk gibisiniz. Nadine, Davina'ya sözünü kenetlenmeye-mize dair söz verdim. Lütfen onu kıskırtma ve Davina, sen de neler olup bittiğini doğru düzgün anlat."

Davina kendini iki macera düşkünlü kadını eğlendirmek için seçilen bir kurban gibi hissettiği halde çok direnmedi ve iki gün içinde olanları bazı sıcak detayları vermeden anlattı.

"Kar altında demek... Onunla gitmek istedin mi?"

"Elbette istedim Marie... Bu yüzden de eve dönmeğe karar verdim. Tabii tek sebep bu değil."

"Seninle aynı tepkiyi vereceğimden şüphe duysam da seni anlıyorum hayatım. Bir sürelik zevk için feda edeceklerin çok daha değerli."

"Mesele bekâretim değil." Aslında o da meselelerden biriydi.

"Ben de bekâretten bahsetmiyorum. Ona bekâretini verseydin bile kokuşmuş bir çöplükte taptaze kokardın sen canım. Ben senin gururunu ve kendine güvenini seviyorum. Tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin ve ne kadar çekici olursa olsun bir erkeğin kafanı karıştırması bile beni üzüyor... Vakti gelince yatağına ısıtacak bir erkeği bulacaksın ne de olsa. Thomas'ı da boş ver. Ben Alina ile tekrar konuştuğunda bu işi tamamen kapatacağından eminim."

Demek Marie Lefèvre gibi mükemmel bir kadını kendine hayran bırakabilmişti. Davina duygulandığı ve koltuklarının kabadığı belli olmasın diye ciddiyle boğazını temizledi. "Thomas'a Leydi Christell ile nişanlanacağını bir an önce ilan etmesini söyledim. Umarım beni dinler."

Marie hınzıra gülümsedi. "Sana söylemeyi unuttum. Dün Abbey'lerin Hertford'taki evlerinde verilecek yemekli daveti haber vermek için Thomas bana geldi. Artık nişanı ilan edeceklermiş."

"Ah bu ne hız..."

"Erkekler..." diye basitçe açıkladı Nadine. Kafası Davina'nın

öptüme macerası yüzünden hâlâ puslu olduğu için o ana kadar lafa karışmamıştı.

"Babası ışı aceleyle getirmiştir. Yoksa en azından bahara kadar beklerlerdi. Bu arada Thomas seni sordu. Gittiğini söyleyince bir hayli üzüldü. Sanırım ona tekrar görüşme sözü vermişsin."

"Evet, verdim. Başka türlü sormayı kesmeyecekti çünkü. Yemeğe gidecek misin?"

Marie omuz silkti. "Aslında merak ediyorum ama bu hava da o kadar yol gözümde fazla büyüyor. Sanırım gitmeyeceğim." Bir buçuğu gösteren duvardaki saati işaret etti. "Bu saatten sonra hazırlanıp yetişmem mümkün değil."

"Davet akşamı değil mi?"

"Evet, saat yedide... Sakın beş saatten fazla olduğunu hatırlama bana. Özel yağ masajlı banyom iki saat sürüyor. Rahatlamadan dışarı çıkacağımı düşünmüyorsun herhalde? Ayrıca Thomas'ın beni çağırma nedeninin seni bir kere daha görmek olduğuna kalıbımı basarım. Eğer gidersem hoş karşılanacağım-dan emin değilim."

"Bu seni ne zaman durdurdu ki? Aksine insanları şoke etmeye bayılırsın," dedi Nadine.

"Dedim ya, hava çok soğuk... Az kalsın sormayı unutacağım. Davina hayatım, Alina ile konuştuktan sonra Thomas'ın gerçekten de pislğin teki olduğunu öğrenirsen ne yaparsın?"

"Bilmem, pek düşünmedim ama adam tutup onu hadım et-tirebilirim."

Nedense bu fikir iki kadını da epey güldürdü. Belki de bu, sakın ya da deli tüm kadınların erkekleri yola getirmek için en azından bir kez akıllarından geçirdikleri etkili yöntemlerden biri olduğu için böyle keyiflenmişlerdi. Kısa süre sonra Davina da ikisinin neşesine kapılarak gülmeye başladı.

Nadine'in uşağı içeri girip Davina'ya tepsi içinde bir zarf uzattığı sırada da Thomas'ın kafasını arabanın camına vurduğu olaydan bahsedip gülyorlardı.

"Az önce geldi efendim."

Davina zarfın Oldhamstocks Manastırı'ndan geldiğini fark edince gerildi. Alina gittikten sonra iki koyun ile birlikte manas-

tıra bir mektup göndermişti. Mektubunda Alina ile ilgili önemli bir şey olması durumunda Nadine'in adresine mektup göndermelerini belirtmişti.

Aceleyle zarfı yırttı ve içinden çıkan dörde katlanmış kâğıdı açarak yazılanları okumaya başladı. Hristiyanlığın fâziletlerini anlatan uzun cümleleri aralarında gizlenebilecek detayları kaçırmamak için sabırla okudu. Mektubun, yaptığı koyun başı yüzünden teşekkür etmek için gönderildiğine inanmak üzer-yken nihayet kalbini durduran o bölüme geldi.

Üzülerek söylemeliyim ki kardeşiniz geçirmiş olduğu bir kuza sebebiyle manastırımızda tedavi ediliyor. Şüphesiz Alina'nın kendi hayatına değer vermesi Şairi'nin huzurunda, şimdiye kadar yaptığı tüm insani hatalardan daha büyüik bir kabahattir. Tanrı'dan onu affetmesini diliyorum...

Davina aynı kısmı yedi kez okudu. Başında tuhaf, sıcak bir ağırlık oluşmaya başladığını hissedince buz kesen elini alına bastırdı. Yanakları karıncalanıyor, kulakları uğulduyordu. Bu meşum hissi daha önce tatmıştı. Evile birlikte ailesini de yok eden yangın dinip gün aydınlandığında gördükleri karşısında yine aynı uyusuklukla taş dönmüştü.

Ama o hayal meyal, eski bir hikâyeydi.

Alina ise hayatın ta kendisiydi. Yanlış anlıyor olmalıydı. Alina'nın böyle bir şey yapması imkân yoktu. Ya yapmışsa... Giderken bu imada bulunmamış mıydı? "Tanrım, lütfen Alina..." diye fısıldadı.

Yanlış anladığıma dair ufak bir ipucu bulabilirim belki diye düşünerek mektubun kalanını hızla gözden geçirdi. Beline sarılan biri tarafından koltuğa oturtulmak istenince ona engel olmaya çalıştı ama beceremedi. Bu histen nefret ediyordu. Yetersiz kalmaktan, becerememekten... Kafasındaki sıcaklık giderek bükalmaktan, direnebilirdi. Çünkü kendini kaybederse her şey çözümsüz kalırdı. Tanrı aşkına, bu neden oluyordu?

Marie'nin adını seslendiğini duydu. Sesi çok uzaklardan geliyordu.

Davina belki de boğuluyordum diye düşündü, fakat ortada ku-laç atarak ulaşabileceği bir yüzey olmadığını anladınca, "Alina..."

diye inledi. Sonra, "Alina!" diye bağırdı ve mektubu kırıştırıp
hırsla fırlatırken, "Geri zekâlı, bencil yaratık!" diye haykırdı.

"Davina ne oldu? Hayatım, lütfen sakin ol."

Sakin değil miydi?

Elbette değildi, öfkeden titriyordu.

Alina'yı boğmak istiyordu ama önce... İyi olduğundan emin
olmalıydı. Ya iyi değilse? Ya rahibe tedavi gördüğüyle ilgili yalan
söylediyse?

Yerinden kalktı ve düşecek gibi olmasına aldırmadan - mek-
tuba uzanan Nadine'den önce davranarak - top olmuş kâğıdı
yerden aldı. Satırları tekrar okuyup kardeşinin tedavi gördü-
ğünden emin olacaktı ama mektubun tarihini görünce küçük
umudu, göğsünü delen keskin bir bıçağa dönüşerek nefesini
kesti. Mektup dokuz gün önce yazılmıştı.

"Hemen gitmem gerekiyor... Araba... Arabaya ihtiyacım var."

"Ne olduğunu söyler misin? Alina ile mi ilgili?"

Davina cevap vermeyerek odadan çıkınca Marie ve Nadine
onu takip ettiler. Davina'nın odasına girdiklerinde mektup bir
şekilde Marie'nin eline geçti. Fransız'ın olanları anlaması için
yazılanları bir kez okuması yeterli olmuştu.

"Aptal kız, canına kıymaya kalkmış... Hayatım seninle gel-
mek istiyorum. Onca yolu yalnız başına gitmeni istemiyorum.
Hem iyi olduğunu görmeliyim."

İçindeki titremeyle baş etmeye çalışan Davina kupkuru bir
sesle, "Gerek yok, idare edebilirim," dedi. "Zaten gidecektim."

"Öyle ama..."

"Marie, lütfen... Yardım etmek istiyorsan bana bir araba bul."

Nadine, "Benim arabamı alırsın. İki atlı, sağlam bir şey," diye
teklif edince Davina başını salladı. Duyduğuşu minneti dışı vura-
bileceğinden emin değildi. Nadine yanına giderek onun elini
tuttu. "Alina iyi olacak, sakin aksini düşünme."

Davina başını salladı. Boğazında öyle büyük bir yumru vardı
ki kelimelere yer bırakmıyordu.

Yaklaşık bir saat sonra tek başına yola çıktığında içindeki
ötke, ümitsizlik ve korku gibi kuvvetli bir kar yağışı başladı.
Arabacı kuzeye ilerledikçe yağışın şiddetleneceğini ve yolculu-
ğının zorlaşacağını söyleyip Davina'ya geri dönmeyi teklif etti-

ğinde bir saatlik yolu kat etmişler ama henüz şehir trafiğinden
kurtulmamışlardı. Normalden daha yavaş gittikleri düşünülün-
dünde dediği doğru olabilirdi, fakat hiçbir kuvvet bir gününü
daha Londra'da geçirmeye Davina'ya ıktı edemezdi. Gecce yarım
olmadan mola vermeyi bile düşünmüyordu.

Bir mil kadar ilerledikten sonra kar yağışı başladığı gibi an-
den kesilince Davina çok geç olmadan İskoçya'ya varabileceğini
düşünerek umutlanır gibi oldu. Ancak Alina'nın durumu be-
lirsizliğini korurken umutlanarak huzur bulmak istemiyordu.
Ona bir şey olursa... Tanrı korusun... Körtü düşünceleri kafanın-
dan uzak tutmak için dikkatini dışardaki manzaraya vermeye
çalıştı.

Yoğun insan ve araç trafiği kısa süren yağıştan etkilenmiş
görünüyordu. Hayat, yaşamaya çalışanlar için tüm hızıyla akıp
gidiyordu. İçlerinden bazıları Abbey'lerin davetine gidiyor bile
olabilirdi. Hayat onlar için korunaklı arabalarında güvenle yol
almak kadar kolaydı. "Beyinsiz İngilizler," diye söylendi ve ar-
kasına yaslanıp gözlerini yumdu.

Hayatının daha kolay olmasını istirdi. Kemiklerine kadar
zorlanmaktan şikâyet ettiği görülmüş şey değildi ama duygula-
rına söz geçiremiyordu. Bir gece dinlenip onlardan kurtulmak
imkânsızdı. Örneğin Alina'yı kaybetme korkusundan bir ömür
boyu kurtulamazdı... Ve bir de duygusal sağlamlıklar vardı. Tut-
kuyu kabul edebilirdi zira daha çok fiziksel bir arzuya alakalıydı
ama romantik ve hüzünlü şeylerden ancak bir eşek arısının iğ-
nesi kadar hoşlanıyordu.

Büyük ihtimalle kolay olmayacaktı ama Stephan Ramsey'i
bir daha göremeyeceği olmanın yarattığı umutsuzluk veren his-
ten bir şekilde kurtulacaktı.

Londra'dan çıktıktan birkaç saat sonra kar yağışı yeniden
başladı. Şehrin kalabalığını geride bıraktıkları için yol, kar yağ-
ışına boyunca eğerek arabanın hızlı seyretmesini imkânsız bir hale
getiriyordu. Aradan ne kadar zamanın geçtiğini bilmeyen Davi-
na arabanın sarsılarak durması üzerine pencereden baktı. Tanrı
korusun, yolda kalırlarsa mahvolurdu.

Arabacı diğer taraftan kapıyı açınca içeri soğuk havayla bir-
likte kar taneleri doldu ve yola çıktıklarından beri uyuklayan

Luna uslayarak kendini koltuğun altına attı. Birkaç gün önce büyüleyici gelen bu doğa gösterisinin aslında ne kadar ölümcül olabileceğini fark edince Davina'nın aklına tekrar Stephan Ramsey geldi. Düşünceleri bir anda yasaklı hatıralar ve onu reddettiği için asla tatamayacağı ihtimallerle dolup taşı. Henüz sonra arabacı çatalı sesini duyurarak gerçek dünyanın çetin kış ile boğuşmakta olduğunu hatırlamasını sağladı.

"Hanımefendi artık devam edemeyiz. Geri dönmek zorundayız."

Davina parmağını adama doğru salladı. "Asla... Biraz daha ilerledikten sonra dinlenebileceğimiz bir yer buluruz."

Paltosunun yakasını gözlerine kadar çekken arabacı, donduran soğukun izin verdiği ölçüde kibar davranarak açıklamaya çalıştı. "Bu yolu iyi bilirim hanımefendi. On beş millik yol üzerinde tek bir han bile yok. Oraya kadar atları zorlayamam."

Davina sanki tüm yolu uçarak gelmişler gibi atlar hakkında ilk defa düşündüğünü fark ederek kendinden utandı. Zavalı hayvanların onun yüzünden telef olmasını istemezdi. Fakat geri dönmeleri de söz konusu değildi. Hana kadar idare edebilirlerse atları değiştirebilirlerdi. "Yarın geceye kadar İskoçya'da olmam gerekiyor. Yola devam etmeliyiz."

Arabacı sert esen rüzgardan korunmak için başını omuzlarına doğru gömdü ve ayaklarını yere vura vura hareket etmeye başladı. "Rüzgâr tam karşından estiği için hızımız zaten yeterince düşük. Atlar huzursuzlanıyor ve kendimden bahsetmeye bile gerek yok..."

Davina adama tahammülsüz bir bakış atıp yerinden kalktı. Haklı da olsalar sızlanan insanlardan her zaman nefret ederdi. Arabadan inmek için adamı omzundan iterek yolundan çekti.

Hava, yola çıktıklarından sonra bir hayli soğumuştur. Kış eden rüzgardan korunmak için elini gözlerine siper etti ve huzursuzlanan atların yanına koştu. Zavalılar korunmak için başlarını öne doğru eğerek birbirlerine sokulmuşlardı. Ah lanet olsun... Heybetli atların doğaya boyun eğmek zorunda kalmalarını izlemek ve buna sebebiyet verenin kendisi olduğunu bilmek Davina'yı ağlamasını eşiğinden geçirdi.

Rüzgâr etraflarında uğulduyordu. Kar taneleri karbaç gibi

yüzüne çarpıp canını yakıyordu. Ve bu sen bu durumdaysan atlar ne halde dir beyinsiz, hencil sürtük diye düşünüp atlar için daha fazla endişelenmesine neden oluyordu. Geri dönmeye ya da en azından korunaklı bir yere gitmeye ihtiyaçları vardı. Sadere atlar için... Kabul etmeliydi ki İngiliz arabacı için zerre kadar füzil-düğü yoktu.

Adamı sanki hislerinden haberdarmış gibi, "Bir an önce buradan gitmeliyiz," diye bağırdı. Davina'yı dövmek istemiş gibi bir hali vardı.

"Düşünüyorum burada, kapa çeneni," diyen Davina adamın üzerine yürüdü.

"Tabii ya, yem olacağımız kurtlar da bunu çok umursardı zaten."

Yola çıktıklarında kibarlıktan beli kırılma noktasına gelen arabacının haline de bakın siz. Demek kış korkusu insanın dilini közüyordu.

Davina dişleri arasından, "Seni vurmamı ister misin? Böylece yükümüz de azalır," dedi. Rüzgâr, sesini tam da istediği tonda adamın kulağına üfleyince Davina'nın yanında silah olmamasının hiçbir önemi kalmadı.

Arabacı başını salladığında Davina ona karşılık verdi ve istemeyerek de olsa, "Geri dönelim," dedi. "Yol kenarındaki köylerden birinde durup sabah devam ederiz."

Kısa süre sonra araba geldikleri yola yöneldi. Rüzgâr arkadan estiği için daha hızlı hareket ediyorlardı. Davina atlarını durumunun iyi olmasından memnundu, fakat İskoçya'dan uzaklaşmaya başladıklarından beri içinde büyüyen korkunç, karınlık ve soğuk boşluk nefes kesen bir acıya sebep oluyordu. Şiddet ve zarar verme isteği karıncalanan avuç içlerine tırnaklarını batırarak dincek gibi değildi. Bu hayattan kazık yemenin ta kendisiydi. Davina kazıklanmaktan nefret ederdi ve karınlı olduğunu fark ederse gözü hiçbir şey görmezdi. Tıpkı yimdik gibi.

Yüzde yüz emin olduğu bir şey vardı. Alın'a bir şey olursa geri kalan hiç kimse huzur bulamazdı. Özellikle de masumiyet abidesi Thomas beyinsizi geri kalan ömrünün pymanlık ve denin acılarla tamamlardı. Davina kardeşine bir şey olduğunu görme-

yecekti... Sadece ihtimaller için bile Thomas'ı pişman edebilirdi ki öyle de yapacaktı.

Alina şu an soğuk manastır duvarları arasında saman bir yata-
ta bilsiz bir halde yatıyor olabilir... Belki de daha kötü
bir haldeydi. Thomas ise zengin zevklerin içinde boğulmuş,
kokuşmuş hayatının keyfini sürerek kâhkahalar atıyordu büyük
ihtimale. Davina hayatın kazığının sırtından girip kalbinden
çıktığını düşündüren bir acıyla inledi. Kontrol edemediği bir
ağlama isteği gözlerini nemlendirerek kısa süre sonra patlak ve-
recek gözyaşı sağanağına yol gösterdi. Davina kolay kolay ağla-
mazdı ama ağladığında çoğu zaman önünü alamazdı. Mektubu
okuduğundan beri içinde tahrip olan her şey, ağladıkça birer
birer ortaya çıkmaya başladı. Hiddet ve acıdan yükselen hıçkı-
nkları arabanın içinde yankılandı.

Luna, korktuğu için ondan uzak durmakla onu teselli etmek
arasında kalarak Davina'yı izliyordu.

En sonunda Davina'nın hıçkınkırları kesildi, fakat hiddeti ye-
rinde duruyordu. Alina'nın hayatı her şeyden daha kıymetliydi.
Thomas Ramsey bilerek ya da bilmeyerek onu ölümü istemeye
zorladığına bedelini ödemeye mecburdu. Davina intikam planı-
nı sorgulayarak büyük bir saygı ile göstermişti. Bedelini de Ali-
na'nın hayatı için endişelenerek ödüyordu. Eğer bu bir işaret
değilse neydi?

Kararlılıkla gözlerini kuruladı ve arabacıya sesini duyurmak
için dışarıya açılan küçük sürgüyü çekti. "Hertford'a, Abbey Kon-
tu'nun evine gidiyoruz. Nerede olduğunu biliyorsun değil mi?"

Arabacı geriye doğru bir bakış attı. "Evet hanımefendi."

"O zaman acele et."

Adam anladığına dair başını salladı.

Çetin geçen geri dönüş yolculuğu Davina açısından kaşı-
la göz arasında bitti zira Thomas'ın mutlu gesesini ziyan etmek
için plan yaparak kafasını sürekli meşgul etmişti. İçeri dramatik
bir giriş yapıp kendini kaybetmiş ruh hastası kadın olarak akıl-
larda kalmak istemiyordu. Fakat en çok da böyle davranmayı
istediğini inkâr edemezdi. En doğrusunun bu olduğunu bildiği
için sakinleşmeyi denedi, fakat zaman geçtiği halde sakinleşebil-

diği söylenemezdi. Alina'nın akıbetini bilmediği ve ona ulaşı-
madığı sürece zaman dışımanıydı.

Eve ulaşmak için Hertford sapağını döndükten sonra yarım
saat daha yol aldılar. Demir kapılı bahçe kapısına ulaştıkları-
da, arabacı Davina'nın tembih ettiği gibi davet için geldiklerini
söyleyince kolayca içeri girdiler. Kaldı ki bu havada yola çıkmak
için daha geçerli bir nedenlerinin olabileceğine kimse ihtimal
vermezdi. Bir bileseleldi...

Davina gözleri etrafı görmez bir vaziyette arabadan indi ve
taş yapının giriş kapısına doğru koştu. Karları temizlenmiş
mermer merdivenleri hızla çıkarken kemeri büyük pencerele-
rin birinden görünen manzaraya gözü takıldı. İnsanlar parlak
altın rengi ışığın altında gülüyorlar ve birkaç çift dans ediyordu.
Tıpkı Olympos'un zevk düşkünü, bencil tanrıları gibi kendileri
dışındaki her şeye karşı kayıtsız ve neşelilerdi.

Histerik görünmek istemediği için arabadan inmeden önce
kاپıyı sakince vurmaya planlamıştı. Kimse kendini yerden yere
atan birini ciddiye almazdı. Ama birkaç saniye önce bunun um-
runda olmadığına karar vermişti. Kapıyı yumruklayıp açılması
için iki saniye beklemedi ve tekrar denedi. Nihayet kapı açılıp so-
ğuk bir uşakla burun buruna gelince kızarmış gözlerini kısarak,
"Davet için geldim," dedi. Böyle durumlarda bir kural olup ol-
madığını bilmediğinden doğrudan konuya girmişti.

Uşak kendini beğenmiş bir tavırla onu baştan ayağı süzdü.
Sanki ona değer biçiyordu. Davina nasıl görüldüğünü sadece
tahmin edebilirdi. Paltosu kibar olmasa da kaliteli ve kalın bir
şeydi. İçerideki herhangi birininkinden daha ucuz olduğunu
sanmıyordu ama uşak gördüklerinden memnun kalmışa da
benzemiyordu. Bu, Davina'yı olduğundan daha da fazla ötker-
lendirdi ama içeri girene kadar kendini kontrol etme planına
uymaya devam etti.

En sonunda uşak adını sordu.

Artık saklayacağı bir şey kalmadığı için Davina doğruya söy-
ledi. "Davina Murray."

Uzun, rahatsız edici bir sessizlikten sonra uşak lütüetler gibi,
"Bayan Murray," dedi. "Davet mektubunuzu görmem müim-
kün mü?"

Buraya gözünü karartıp gelen Davina'nın paniğe kapılmak gibi bir lüksü yoktu. "Mektubum yanımda değil ama takdir edersiniz ki bu havada çağrılmadığım bir davete katılacak kadar aklımlı kaybetmedim."

Daha sakın, daha kayıtsız ve her geçen saniye daha da donuk görünmenin bir yolunu bularak onu inceleyen uşak Davina'nın hayatında gördüğü en sinir bozucu yaratıktı. Davina sıkıktığı yumruklarından birini her an lazım olur diye hazırda bekletiyordu.

"Benimle gelin hanımefendi."

İşte bunu beklemiyordu. Adam, kapının arkasında bekleyen genç bir uşağa hızlıca bir şeyler söyledikten sonra kapıyı biraz daha araladı ve arkasını döndü. Davina'nın onu takip etmekten başka seçeneği yoktu. Uşağın peruğundaki buklelerden gözünü alamıyordu. Başka bir zaman olsa Stephan Ramsey'in mülkünde olmanın tadını çıkarır ve her şeyi en ince detayına kadar incelerdi. O an - uşağın beyaz buklelerinin nasıl bu kadar muntazam görünebildiği dışında - sadece tek bir şeyi merak ediyordu. İçeri girdiğinde Thomas'ın yüzünün alacağı şekli... Ve bir de onu...

Stephan Ramsey ile yüzleşme düşüncesi ürpermesine neden oldu. Öğrenmesi durumunda Davina'nın yapmak üzere olduğu şeyi engellemeye çalışacağı kesindi. Nasıl bir yöntem kullanacağını da Tanrı bilirdi. *Ne olursa olsun* diye düşündü Davina... İki an telef etme pahasına buraya kadar geldiğine göre Stephan Ramsey'in de üstesinden gelmenin bir yolunu bulurdu.

Kararıyla çenesini dikleştirdi ve o sırada iki kanatlı bir oda kapısının önünde durduklarını fark etti. Kapının arkasından tık sesi bile gelmiyordu. Oysa eve girdiğinde bir orkestra tarafından icra edildiği belli olan müzik dikkatini çekmişti. Şimdi dikkatini çekense sesin giderek azaldığıydı.

Davina bir tuzağa çekiliyor olabileceğini düşünerek endişelendi ve şüpheyle etrafını incelemeye başladı. Aralanan kapıdan gördüğü kadarıyla burası basit bir oturma odası ya da ona benzer bir yerdi. Demek çakal herif aklıncı kurnazlık peşindeydi.

"Sana davete katılacağımı söylemiştim. Karşılıklı çay içmek istiyorsan az önce kulağına fısıldadığım delikanlıyla şansımı dene."

"Anlayamadım."

Davina burun kıvrıdı. Hiçbir kuvvet onu o odaya sokamazdı. Salonu kendi başına bulması gerekiyorsa bunu yapardı. Uşağa üzerinde sineklerin uçtuğu bir glibre yığılmış gibi hakır hırla geri döndü. Adam görüldüğü kadar ağırkanlıya papane takılma zahmetine girmeyecekti şüphesiz. Bu elbette iyi bir şeydi... Sorun şu ki asil endişelenmesi gereken uşak değil de açık bir merakla onu inceleyen Stephan Ramsey'di...

"Bayan Hopkins... Sizi burada görmek ne kadar ilginç."

Davina yutkundu çünkü elinden gelenin en iyisi huydu.

Onun bu korkmuş halinden yararlanan adam onu kibarece iterek odaya soktu ve kapıyı kapadı. "Burada ne işin var? Yarım kalan işimizi bitirmek için geldiyse konukları büyük bir zevkle kendi hallerine bırakabilirim ama içimden bir his kuzenimi benden daha ilgi çekici bulduğunu söylüyor."

Davina bu noktada ne söylemesi gerektiğini gerçekten hesaba katmamıştı. Bu yüzden konuşmak yerine kapıya doğru hamle yaptı ama iki adım bile atmadan kendini başladığı noktada buldu.

"Uslu dur ve bana gerçekten neyin peşinde olduğunu anlat. Bayan... Murray... Şaşırmama gerek yok. Az önce hizmetkârıma kendini öyle tanıttım mı?"

"Şaşırmadım. Madem bilmek istiyorsun... Tahmin ettiğin gibi Thomas'ı görmek için buradayım. Aranızda kapatılması gereken küçük bir hesap var ve..."

Stephan Ramsey gülümseyerek başını salladı.

"Çekil önümden. Bu gece ben de davetliyim."

"Hiç sanmıyorum."

Davina adamı göğsünden itti... En azından denedi. "İzmi vermezsen rezalete çıkarmak için her şeyi yaparım. Oyle bir çığlık atarım ki buradan Londra'ya kadar herkes duyar." Niveti kapıya yeni bir hamle daha yapabilmek için Stephan Ramsey'in dikkatini dağıtmaktı. İşin aslı ömrü boyunca bir kez bile çığlık atmanın hatırlamıyordu. O daha çok haykırdı.

Adam blöfünü anladı ve bu sefer onu kapıdan uzak tutmakla kalmayıp sırtını kendi göğsüne yaslayarak kollarının arasına hapsetti. "Davina dışarı çıkamazsın. Buraya kadar geldiğine göre

seni bir süre evimde ağırlayacağım ama konuklardan biriyle bile karşılaşmana izin vermem."

Davina tepindi, kafa atmaya çalıştı, kurtulmak için elinden gelen her şeyi yaptı ama bütün değerli çabaları Stephan Ramsey'nin gücü karşısında boşa çıktı. Bu görülmemiş bir şeydi. Neredeyse bir erkek kadar güçlü olan, yetişkin bir koyunu kolaylıkla kucaklayıp kaldırabildiğini iddia eden - ki bu asılsız bir iddiaydı - Davina kendisini bu kadar güçsüz hissettiği için deliye döndü.

"Sakin ol Davina... Canın yansın istemiyorum."

Davina bu incelikli tavır karşısında daha da sinirlendi. Daha doğrusu zihinsel kontrolü, çiftleşmek için kaldıran bir boğanın iplerinden kurtulması gibi gözüldü. "Canımı yakarsın ha... Seni de o sümsük kuzenini de cehenneme yollayacağım lanet İngiliz. Thomas kardeşime yaptığının bedelini ödeyecek. Huzurlu, mutlu bir hayatı asla bulamayacak. Alına gibi kendini tecrit edecek. Yemin ederim ölmek isteyecek."

"Şşşş... Tamam... Tamam..."

Şaçlarına değen onun dudakları mıydı? Aman Taurım... Bu çok fazlaydı.

Davina ayaklarını kapıya dayayıp kendini geriye itince onunla birlikte arkaya doğru yalpaladı. En sonunda kıvrılıp bükülmeleri bir sonuç verdi ve aniden serbest kaldı. Bunu kendi mi yapmıştı yoksa o mu gitmesine izin vermişti bilmiyordu. Her ne olursa olsun ondan uzak kalmaya o kadar çok ihtiyaç duyuyordu ki kendini odanın en uzak köşesine, pencere kenarına doğru attı.

"Bir kadın için fazla güçlüsün."

"Sen bir de beni silah kullanırken gör."

"Etkileyici olacağından şüphem yok ama seni yatağımda görmeyi tercih ederim."

Davina sırtı pencereye değene kadar geriledi. Fransız tipi soğuk pencere, paltosuna rağmen tenine temas eden buzlar gibiydi. Ya da titremesinin sebebi, adamın tehditkâr varlığını yaklaştan her adınmda daha fazla hissetmesiydi. Neticede büyük bir belanın içine düşmüş sayılırdı. Kaşla göz arasında kendisiyle il-

gili kabullenişlerine bir madde daha ekledi: Stephan Ramsey de bir daha temas ederse güneş görmüş buz gibi eriyip gideirdi.

Bunu istemiyordu... Lanet olsun neden onu rahat bırakamıyordu ki? Elini pencerenin pervazına attığında inanılmaz bir şey fark etti. Pencere sadece üzerine kapatılmıştı. Ona bir kez daha yakalanması halinde, Davina'nın Thomas'ı rezil etmeyi de tekrar kontrolünü kazanmayı da unutmaması gerekecekti... Ve bunu da istemiyordu...

Bir umut, "Benden uzak dur," dedi. "Odanın çıkacağım ve Thomas'ı göreceğim. İşimi hallettikten sonra beni bir daha görmeyeceksin." Küstahlık etmekten asla vazgeçmezdi.

Stephan Ramsey sırtarak başını iki yana salladı.

Davina çıkıp gitmeye mecburdu. Bu öyle bir mecburiyeti ki nereden çıktığının önemi yoktu. Yavaşça pencereyi açtı ve daha sonra hayatının en aptalca hareketi olarak hatırlayacağı şeyi yaptı. Yani... Neyin peşinde olduğunu anlatan adamın şaşkınlıktan açılan gözlerine baka baka kendini dışarıya, karlı zemine taş gibi bıraktı.

Neyse ki pencere ile zemin arası bir metre kadardı. Acıyan kalçasını sıvazlayarak dizleri üzerine doğrulurken pencere önünde aniden beliren karaltıyı fark etti. Ne sanmıştı ki? Elbette peşinden gelecekti. Paniklemeye fırsat bulamadan Stephan Ramsey de pencereden atladı ve kusursuz bir düşüşle Davina'nın yanına konarak ona kelimelerin tam anlamıyla tepeden bir bakış attı.

Ondan kaçmak için delilik edip pencereden atlayan Davina orada böylece beklerme niyetinde değildi. Az düşünüp çok hareket etmenin tam zamanıydı. En temel içgüdülerinden birine uyarak hızla yerinden doğruldu ve evin arka tarafına doğru koşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

Bir bilsem diye düşündü Davina.

Karlarla sürtünen eteği nasıl hızını kesiyorsa yaklaşan ayak sesleri de daha hızlı gitmesi için sanki arkasından uyardı. Davina hata ettiğini bile bile arkasına bakınca Stephan Ramsey'in koşmadığını, hızlı adımlarla yürüyerek onu takip ettiğini gördü. Kendini beğenmiş pislik...

Davina evin köşesini döndü ön taraftan daha karanlık olan bir yöne saptı. Bir kapı bulursa doğrudan içeri girecek ve rezalet çıkarmak neymiş herkese gösterecekti. Madem kibirli ve kontrollü bir şekilde zehrini kusmasına izin verilmiyordu, o halde Davina da aşkından aklını kaybetmiş bir kadın gibi davranarak içerideki züppelere akıllarından çıkmayacak bir gösteri sunacaktı. Bu saatten sonra kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Nihayet güçlü bir ışığın süzülmediği açık bir kapıyı fark ederek o tarafa doğru koştu. Büyük bir kasa içinde bir miktar yeşillik ve meyve taşıyan adamı, üzerine doğru koşturan Davina'ya görünce şaşırdı ve bir süre ne yapacağını bilemeden öylece kalakaldı. Sonra elindeki kasayı yere bıraktı, Davina'nın düz bir çizgi tutturmadan üzerine gelişini karşılamak için olsa gerek sağa sola adımlar atarak ona kollarını açtı. "Şu güzelliğe bir bakın. Geyik gibi sekiyor."

Onu kendi ödüllüymüş gibi açık kollarla bekleyen rezil aksanlı, sıska herif Davina'nın umrunda değildi. Zira gelişmesi kolay bir engeldi. Ancak arkadan koluna asılıp belini sıkın güle baş etmesi imkânsızdı. Tüm gücünü canı pahasına ondan kurtulmak için kullanabiliirdi. Bu arzuyu ileri attı ve maalesef kontrolsüzce kullandığı güç, ikisinin de karların üzerine devrilmesine neden oldu.

Davina kıpırdayacak durumda değildi. O halde sırtüstü dönmelerini sağlayan Stephan Ramsey olmalıydı. Yüzleri birbirine değmek üzereyken içi yeni ve taze bir güçle dolan Davina tekrar çırpınmaya başladı.

"Efendim yardıma ihtiyacınız var mı?" dedi Davina'yı geyiğe benzeten adam.

"Hayır, gerek yok," diyen kont teklifi reddetti, sesi sertti.

"Hırsızlık mı yapıyordunuz? Eğer..."

Adam lafını yarılamadan Stephan Ramsey, "Kaybol," diye kükredi ve hemen sonra korkma fırsatı bile bulamayan Davina'nın üzerine eğildi. "Sabrımı taşıma Davina. Uslu dur!"

"Hiçbir bok yapamazsın."

"Düzgün konuş."

Adamın öfkesi, yumuşaklığı kadar korkutamazdı Davina'yı ama kabul etmeliydi ki etkileyiciydi.

"İstediyim gibi konuşurum. Kalk üstümden. Thomas'a laşınıma engel olamayacaksınız."

"Şu an tam da bunu yapıyorum." Kasıtlı olarak kalçasını kuzkine bastırarak hem gücünü hem de kalın palto engelime rağmen hissedilen hassasiyetini gösterdi.

"Seni hadim ederim."

Stephan güldü. "Ailece erkeklere kastınız mı var sizin?"

Davina bir an onun ne demek istediğini anlamadı. Ailesi hakkında bir şey biliyor olmasına ihtimal vermemişti çünkü. Gelgelelim soyadını açıkladığını ve kardeşinin intikamını alacağına dair bas bas bağırarak tehditler savurduğunu hatırlayınca onun neden bahsettiğini de anlamış oldu ve yine deliye döndü. "Sen Alina hakkında hiçbir halt bilmiyorsun. Sakın kardeşimi körtilemeye kalkma. Kalk üstümden, kalk..."

Stephan Ramsey dizlerini ayırıp Davina'nın bacakları arasına girdi ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. Bir şey söyleyecek gibi görünüyorsa da açıkça onu kokluyordu. Davina ne duyacakları ne de kötü koktuğu için endişelenecek halde değildi çünkü akli samimi pozisyonlarındaydı. Ona göre birbirlerine bu kadar sokulan kişilerin genelde çocukları olurdu.

"Kardeşin hakkında fikir yürütmemize izin vermedi Davina. Thomas'a yaptığın şey son derece aptalca."

Davina dizini kaldırıp onu tekmelemeye çalıştı ama beceremedi. Ellerini zaten kıpırdatamıyordu. Yukarıdaki arbedede kaybettiği şapkasının koruması olmadığı için donan başını yukarı kaldırmaya çalışması da tam bir işkenceydi. Babasından kafa atmanın etkili bir düşüş tekniği olduğunu öğrendiğinden beri ikinci kez bunu deniyordu ama talihsizlik kara bulut gibi tepesinde dolaşırken yine beceremedi. Üstelik pozisyonları yüzünden son derece savunmasızdı. Öfkesi dışında elinde hiçbir şey yoktu.

"Sana göre kardeşin haklı mı Davina? Sen olsan aynı şekilde mi davranırdın?"

"Hepsi iftira... O asla öyle bir şey yapmadı. Ahlaksızlığına örtmek için kurban arıyordunuz ve kardeşimi pisliğe buluşturuyordunuz. Ama yemin ederim bu böyle kalmayacak. Hepimizi pis-

man edeceğim. Thomas onu tanıdığı güne lanet edecek, yemin ederim.”

“Etti zaten.”

“O zaman bundan sonra olacakları görsün bir de.”

Stephan Ramsey onun ağzının içine doğru fışıldadı. “Mur-
ray ailesinden biri daha kuzenimi üzecek olursa işte o zaman
benim neler yapabileceğimi görmeye başlar... Ve söz veriyorum
bu birilerinin hayatının en büyük hatası olur.”

Davina'nın hareketleri o kadar kısıtlıydı ki hıncını çıkarmak
için aklına gelen tek yöntemi denedi ve adamın dudağını kan
tadı gelene kadar ısırdı. Stephan ise geri çekilmek yerine Da-
vina'ya aynı vahşi tepkiyi vererek haşın bir öpüşmeyi başlattı.
Öpüşme, içine sıcak duyguların sızmasına izin vermeyecek
kadar kısa sürede sona erdiğinde Davina'nın yanakları sinir ve
kahır gözyaşlarıyla ıslandı. “Alina'ya bir şey olmaması için dua
edin. Kardeşimin bana tekrar gülümsediğini görmem için... O
dehşeti yapmak istemesine sebep olan her şeyi unutması için
dua edin... Kardeşimi geri almam için dua edin... Yoksa...”

Konuşabilmesini sağlayan güç her nereden geliyorsa bir anda
kesildi ve tüm sözler anlamını yitirdi. Gözlerinde bir karar.
başında uzun ve yorucu günlerin sonunda hissettiği türden bir
dönme vardı. Üşüten kar boş bir hissizlik bulutu gibiydi... Da-
vina uyuşmanın tam olarak nerede ve nasıl başladığından emin
değildi ama kısa sürede her yerine ulaştığına göre bunun bir
önemi de yoktu.

Son bir gayret. “Yoksa...” dedi. Niyeti yoksa canınızı alınır de-
mekti ama tüm kelimelerini kaybetmişti. Kafasındaki ısınma gi-
derek büyürken uzaklardan kendi adını duyar gibi oldu. Sonra
her şey karardı.

On Birinci Bölüm

Karşı Koyabilmek Keşke Daha Kolay Olsaydı...

Yatak öyle rahattı ki kalan ömrünü yatarak geçirebilirdi. Ay-
rica fena halde huzurluydu. Bu çok tuhaftı çünkü uzun zaman-
dır huzur kapısına uğramamıştı. Elbette bu cömertliği geri çe-
virecek değildi zira Davina son derece gözü açık ve fırsatçı bir
kadındı.

Ayak parmaklarını gerip kollarını tavana doğru uzattı. Çı-
plak kollarının üşümemesi ne kadar da sıra dışıydı. Oysa ısınmak
için ateş yakarken odunu hep idareli kullanmaya dikkat ederdi.

Hiçbir şeyin böylesine mükemmel bir his yaratmaması ge-
rektiğini bildiği halde bu sıcaklığı reddetmeye istekli değildi.
Yorganın altından bir kısmı görünen lanet memeleri neredeyse
ağzına girecekti ama bunu tuhaf bulmuyordu. Zaman zaman
çıplak yatmaktan hoşlanırdı çünkü. Gerçi omuzlarındaki askı-
lardan anladığı kadarıyla tam olarak çıplak sayılmazdı.

Gözlerini yumup iç geçirdi. Burnuna gelen yanık odun ko-
kusu samimiydi... Daha önce kokladığından emin olduğu par-
füm ise baş döndürücü... Kokulara karşı böyle hassasken dü-
şüncelere ve görüntülere kapadığı zihni ise bulanık. Sonunda
panik yapması gerektiğini söyleyen zayıf bir hisse kapılarak göz-
leriyle loş odayı taradı.

Çok büyük bir odaydı. Davina kendi evini bahçesiyle bir-
likte bu odaya sığdırabileceğini fark edince gülmek istedi. Ne
gereğinden fazla kalabalık, ne de sesinin yankılanabileceği kadar

boştu. Çeşitli tabloların asılı olduğu duvarlardan dolaba, kol-
taçlara ve perdelere kadar tüm eşyalardan leş gibi zenginlik akı-
yordu. Her şey gözüne yabancı geldiği kadar tanıdık birinin de
tarzını yansıtıyordu. Her nasılsa hatıralar zincirleme bir şekilde
birisini takip ederek onu uyanık olduğu en son zamana götü-
rince bir an soluğu kesildi.

Bayılmıştı... Hayatı boyunca ilk kez hem de. Lanet olası içi
boş, kurtlu bir ağaç gibi devrilmişti. Hayır, bayıldığında zaten
gübre çuvalı gibi yerde uzanmış duruyordu. Uyanık ve akli ba-
şında olması için bir sürü gerekçesi varken bir kız gibi bayılır-
mıştı. Buraya nasıl geldiğiyle ilgili zihni giderek berraklaşırken
bir tek çıplaklığına mantıklı bir açıklama getiremiyordu.

İçinde tuttuğu faydasız havayı püf diye dışarı bırakarak inle-
di. Nerede olduğunu çıkardığını göre tehdidin nereden geleceği
belli olmazdı. Odayı bu kez kaygıyla inceledi. Yine aynı derece
karanlık, büyük ve gösterişliydi. Stephan Ramsey'in odasında
olduğunu - bundan yüzde yüz emindi - aklından çıkarmamalı
ama bunu kalıya takarak aptala da dönmemeliydi.

Tebrik edilesi soğukkanlılığını kaybetmeden bir süre daha
hareketsiz kalarak keşfini sürdürdü ve sonunda yalnız olduğuna
karar verdi. Ve öyle olmadığını anlaması daha hızlı oldu... Oda-
nın karanlık bir köyesinde, karanlıkla aynı renkteki bir koltukta
oturan adam kasti ya da farkında olmadan kıpırdadı.

Davina lütfen bu bir rüya olsun diye geçirdi içinden.

Adam bacak bacak üstüne atmıştı. Dirseklerini koltuğun ken-
arlarına dayayıp ellerini göğüs hizasında kenetlemiş doğrudan
ona bakıyordu. Karşısındaki gerçekten oysa tam olarak şu an
kapanının kapacağını bilerek Davina'yı memnun ederdi. Öyle
ki onun Stephan Ramsey değil de gerçek ölüm meleği olduğu-
na bile mutlu olmanın kendisi kaybeder ve seke seke gidip onun
karnajına otururdu. Her ölüm, ölen kişinin kendi kıyametiymi-
di.

Tanrı aşkına, ne zamandan beri oradaydı? Ya uykusunda ko-
nuşuyorsa... *Sakin ol Davina* dedi içinden. Çok uzun zamandır
uykusunda konuşmuyordu ve bugün de konuşmuş olamazdı.
Rüya görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı. Çünkü genellikle
le harareti rüyalar gördüğü gecelerde çenesi düşer ve şişe dibi

görmüş bir ayyaş gibi saçmalardı. Ne yazık ki hatırlamıyo-
du... Eğer o bu odadayken Davina bir ejderha ile dövüştüğüne
dair saçma sapan bir rüya gördüyse sayıklamasının önüne hiçbir
güç geçmezdi. Bir süre daha sayıklama konusunu kafasına tak-
tıktan sonra en büyük sorununun bu olmadığını fark etti. Lanet
olsun!

Soluğu hızlandı ama hızlı kontrol ederek nefesine sahte bir
derinlik verdi. Uyanığının fark edilmediğini umarak vorganı
uykusunda hareket edermiş gibi doğal bir çabayla başına kadar
çekti. Bu yaptığı korkaklık değildi, sadece tedbirli davranıyordu.

Çok değil, en fazla birkaç dakika geçmişti ki adam yerinden
kalkıp odanın ortasına doğru ilerledi. Hareketlerindeki sıradan-
lık, alışlagelmemiş şeyler planladığına dair herhangi bir işaret
vermiyordu. Davina'nın belki de çekip gider diye umutlu bek-
leyişi, adamın ateşi karıştırdıktan sonra sömineye birkaç odun
daha atmasıyla yeni bir endişe krizine döndü. Sanki içermi ye-
terince sıcak değildi!

Tüm bunlar bir kâbus olsaydı Davina bundan sonra olacak
en kötü şeyin Stephan Ramsey'in aslında onun uyumadığını fark
etmesi ve küçük düşürücü bir yorumda bulunması olacağını dü-
şünürdü. Asla ama asla onun gömleğini çıkıp yarı çıplak halde
karşısına dikileceğine ihtimal vermezdi. Çoğu zaman *hiçbirlik*
aptallık düşüncesini savunan Davina Murray şu an kendini gel-
miş geçmiş en büyük aptal gibi hissediyordu. Buna rağmen göz-
leri adamın çıplak gövdesine sabitlenmişti çünkü fırsatçı yanı bu
manzarayı sömürürcesine izlemesini söylüyordu.

"Tanırım..." diye inledi.

Davina yarı çıplak erkekler hakkında bazı şeyler biliirdi.
Anne ve babası ölmenden önce çiftlikte onlarcaşını çalıştır-
mıştı. Bu sayede bedenini çok çalıştıran erkeklerin bolca kasa sahip
olduklarını öğrenmişti, fakat bugüne kadar bir teki bile *kadını*
merakını cezbedememişti. Üstelik hiçbirinde Stephan Ram-
sey'deki zarıflığın emaresi yoktu. Bu herif böyle bir *viyuda* sa-
hip olmak için diğer mavi kanlı, tembel züppelelerden farklı ne
yapmış olabilirdi? Gözünün önüne adamın iki *omuzunda* iki
ayrı çıplak kadını taşıdığı ve kaslarını şişterek böbürlendiği bir
manzara belirdi.

Sırtı Davına'ya dönüktü. Bir kişinin çıplakken giyinik halinden daha iri görüneceğini düşünmezdi Davina. Ön taraftan bakıldığında fikrinin değişip değişmeyeceği ile ilgili tamamen deneysel manada bir merak içine girdi. Omuzları öyle geniş ki şöminenin üzerindeki taş rafı büyük ölçüde kapatmıştı. Derken eğilip ateşi karıştırma işine devam etti. Davina harlanan alevlerin kas boğumları üzerindeki ışık dehasını daha iyi görebilmek için yorganı biraz kaldırdı ve tam bu sırada adam geriye döndü. Gözleri yatak dışında kalan yerleri sanki aklını kurcalayan bir şeyler varmış gibi tarıyordu. Burnu ve tek gözü yorganın dışında kalan Davina ise içi doldurulmuş tilki gibi ona öylece bakıyordu.

Lanet olasıca herif gerçekten çok güzeldi. Tıpkı sanat eseri heykeller gibi özenle işlenmişti bedeni. Loş odanın hakkını veremediği detayları seçebilmek için bir kurdun görüşüne sahip olabilmeyi isterdi Davina. Ama karnındaki kaslardan meydana gelmiş geometrik desenleri ve bej rengi pantolonunun içine doğru inen simetrik şekilli başka desenleri rahatlıkla ayırt edebiliyordu. Bacakları uzun ve güçlüydü. Davina onun en az İskoç ataları kadar kudretli göründüğünü itiraf etmeliydi.

Sonra sol göğsüne uzanan ejderha kuyruğunu ve omzundaki Kelt işaretlerini fark etti. Birbirine dönük iki ejderha başı. Kelt güneşinin altında birleşmişti. O kadar tanıdık bir semboldü ki Davina sembolü nerede görmüş olabileceğini düşünmekten onun vücudunu bir tuval gibi kullanması karşısında yeterince şaşıramadı bile. Buna karşın heyecanı giderek artıyordu. Kuyruyan dudaklarını ağzında biriken tükürükle ıslatıp gürültülü bir biçimde yutkundu. Soluklarının kimseyi uykuda olduğuna inandıramayacağı bir seviyeye çıktığını fark ettiğinde ise hastasını düzeltip sakinleşmeye çalıştı.

Varlığını hissettirmemek için her şeyi yapmaya hazırdı, fakat yeterince çıplak olmadığını düşünen Stephan Ramsey pantolonunun önünü açmaya yeltenince Davina yorganı üzerinden atıp haykırmaya mecbur kaldı. "Ne yapıyorsun?" Bazen çabalamak yeterli olmuyordu.

"Demek uyandın..." dedi adam. Sesi keyifli geliyordu.

"Neden soyunuyorsun?"

"Yatağa gireceğim."

Davina yorganı göğsüne sabitleyip oturur duruma geçti. Dikkatliydi çünkü onun çıplaklığı kadar kendi çıplaklığını da fazlasıyla farkındaydı. "Sakin öyle bir şey yapma, yoksa..."

"Yoksa beni hadım edersin. Bunu daha önce de söylemiştim ama eline fırsat geçtiği halde denemedin bile."

"Ne-ne demek bu?" Eline ne tür bir fırsat geçmiş olabildi ki?

Dudakları çok şey anlatan bir gülücükle kıvrılan Stephan Ramsey yanıt vermek gibi bir niyeti olmadığını belli etmek için tek kolunu şömineye yaslayıp yüzünü gölgelere doğru çevirdi.

Davina ise peşin yargıya varmadan önce emin olmalıydı. Duyacaklarından korktuğu halde sormadan edemedi. "Ne isim var benim burada?"

Adam güldü. "Gerçekten hatırlamıyor musun?"

Bu eve neden geldiğini, çıkarmaya çalıştığı rezaleti ve karlar içindeki boğuşmalarını hatırlıyordu ama sonrası yoktu. Kendine geldiğinden beri Alina için hissettiği endişeleri bile bastıran bir merak kapılarak düşünmemesi gereken şeyleri düşünmüş ve asıl meseleden tamamen uzaklaşmıştı. Öğrenmesi gerekiyordu... Neden buradaydı ve neden çıplaktı? "Sen söyle."

Davina onun gölgede kaldığı için tam olarak göremediği yüzünde sinir bozucu bir sırıtış belirlediğine üç koyununa bahse girdi. Kavga etmeye başlamadan önce kavga etmeye hazır bir hale gelmesi gerekiyordu. Yüzündeki şekerinden olmuş çocuk ifadesini atarak ciddileşti ve en sakın havasını takınarak, "Giysilerim nerede" diye sordu.

Stephan Ramsey ona doğru tembelce yürümeye başladı. Yeterince yaklaşmadan ona istediği yanıtı vermeye niyeti yok gibiydi. En sonunda yatağın başına geldi ve komedinin kenarına oturup birbirinin üzerine attığı bacaklarını ileriye doğru uzattı. "Palton ve elbisen yün oldukları için kar suyunu sonuna kadar emmişlerdi. Hasta olmaman için onlardan kurtulmamız gerekiyordu."

Davina topuklarıyla yatağı dövdü. "İyi de bunu kim yapar? Sakin beni bizzat soyduğumu söyleme bana!"

Adam sırttı ama cevap vermedi.

"Sen mi yaptın?"

Stephan Ramsey komik bir biçimde öne çıkardığı çenesini beş parmağıyla birden kaşırken Davina'ya cevap niteliğinde yan bir bakış attı.

Aman Tanrım... Lanet olsun, acaba ne kadarını görmüştü ve daha da önemli aralarında bir şey geçmiş miydi? Onu uyutup durumundan istifade etmiş olsaydı anları değil mi? Elbette anları! *Nadine'i hatırla* dedi içinden. Son aşğını ne zaman odasına alsa ertesi gün yürüme güçlüğü çekiyordu.

Gizliden gizliye bacaklarını gererek bir hassasiyeti olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Bacaklarında bir sorun mu var Davina?"

Sıcaklık kulaklarından başlayıp hızla tüm yüzüne yayıldı. Aptalca bir şey söylemek yerine konuşmamayı yeğledi.

"Merak etme... Aklından geçen şeyi yapmış olsaydık, afyonuhu karıştırılmış iki şişe viski içseydin bile sana yaptıklarımı unutmazdın. güven bana..." Panikten yüzü çarpılan Davina'nın şaşkın halinin tadını birkaç saniye boyunca çıkardıktan sonra insafa gelerek açıkladı. "Seni soyan hizmetçilerden biriydi. Ama korkmana gerek yok. Düşündüğün kadar çıplak değilsin. Hem ben seni. senin beni yorgan altından incelediğinin yarısı kadar görebilmiş değilim."

"Yeterince çıplığım... Şimdi bana elbiselerimin yerini söyle. sonra da çık. Buradan bir an önce gitmek istiyorum... Bir saniye... Sen benim uyanık olduğumu başından beri biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum. Yoksa çizmelerimi çıkarmadan pantolonumu çıkarmaya kalkmazdım."

Davina'nın gözleri kocaman açıldı. "Beni soyduğuna inandırarak kandırmaya çalıştın. Bu çok adice... Şimdi giysilerimi ver bana."

"Bayan Murray, saat gece yarısını geçiyor. Bu saatte dışarı çıkmanıza izin veremem."

Davina alakanız bir şekilde Murray ismini onun ağzından

"İli-hi... Konukların çoğu evlerine döndü ama merak ediyorsan bir kısmı hâlâ burada. Aralarında eski dostlar da var."

"Thomas?"

Davina konukları kaçırdığını ve planını uygulayamayacağını öğrenmekten hiç hoşnut değildi. Kendini ifşa ettikten sonra bir daha bu fırsatı yakalama şansını bulamayabilirdi. Bununla birlikte, yavaş yavaş yerine oturan mantığı, daha en başından beri planında akla yatkın hiçbir yan olmadığını söylüyordu.

"Kuzenimle ilgili tam olarak ne planlıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez."

Stephan Ramsey öne doğru eğdiği başını iki yana sallayarak gülmeye başladı. Sinir bozucu herif tam bir taktik adamıydı. "Ona aşkınsın ve bu nişan seni deliye çevirdi."

Davina bu sözlerle fena halde içerledi. "Ne aşığım ne de deliyim."

"Davetilerden birine mi aşkınsın yoksa? Ya da herhangi birine? Ayırdığımızda senin gibi cıldırın bir sevgilim olmuştum."

"Eros'un okunu kışına mı yedin sen? Kimseye aşık falan değilim."

Stephan Ramsey tekrar sırtınca Davina onun alay etme işini gereğinden fazla abarttığını düşünerek kelimelerin her birini özenle vurgulayarak sordu. "Neden benimle dalga geçmeden cevap vermiyorsun?"

"Az önce beni ilgililendirmediğini söylediğin şeyi karlar içinde yuvarlanırken bas bas bağırdın zaten. Kardeşinin intikamını almak için geldin. Thomas'ın hayatına girerek ona bir şekilde zarar verecektin. Doğru özetledim mi? Bayan Murray... Dalga geçiyorum çünkü bu bana çok komik geliyor. Rezalet çıkartarak eline ne geçmesini bekliyordun?"

Davina başını kalın kadife perdeli pencereye doğru çevirdi. Ona bakamazdı çünkü birden beliren gözyaşlarını görmesini istemiyordu. Başka şartlar altında olsa, az önce duyduklarını çok daha azı için bile parmaklarıyla onun gözlerini orardı, fakat o kadar bezgin ve yorgundu ki kirginiyi saklamayı beceremiyordu. Başını çevirdiği gibi onun gözlerinin içine baktı. "Nasıl bu kadar kolayca düşünmeye dile getirebiliyorsun? Sor konusunu"

"Öyle mi gerçekten? Bu hikâyedeki kötü kişi Thomas değil, inan bana. Hatta üçü arasında en masum olan o..."

"Suçu Alina'ya atmayı kes artık. Onu hamile bırakıp terk eden Thomas'tı. Kendini ona teslim ettiği için Alina'nın suçu olduğunu düşünyorsan kokuşmuş ahlakın yüzünden cehennemde yanacaksın."

Stephan Ramsey'in yüzünde soğuk bir ifade belirdi. "Kardeşin hamile mi?"

"Bilmiyormuş gibi davranma."

Adam cevap vermeksizin başını önüne eğdi. Meseleyi enine boyuna düşünür gibi bir hali vardı. Gerçekten bilmiyor olabilir miydi?

"Şimdi nerede?"

"Seni ilgilendirmez. Bana elbiselerimi ver. Bu şekilde kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Seni zapt edebilmenin bir yolunu bulduğum için vermeyi tercih ederim. Gerçekten bilmiyorsan söyleyeyim... Kardeşinin bebeğinin babası Thomas değil."

"Gerçekleri kontrol edebileceğini düşünenecek kadar büyükle-nen Yüce Abbey Kontu... Alina'ya bir kez daha hakaret edersen seni öldürürüm." Asıl büyükle-nenin kendisi olduğundan habersiz, çenesini havaya dikip adama tüm nefretiyle baktı.

"Beni tehdit etmeye kalkma Davina."

"Sen de kardeşimi suçlama öyleyse."

"Artık birilerinin suçlandığı zamanı geride bıraktık. Kardeşinin ve senin yarayı kaşıyıp eski defterleri açmamanızı öneririm."

"Şimdi de sen beni tehdit ediyorsun. Ayrıca Alina'nın burada olduğundan haberi yok. Sümsük kuzeninin canına okunak üzere olduğumu bilip her şeye rağmen üzülmesin diye ondan sakladım."

Stephan Ramsey bu kıskırtıcı yorumu duymazdan gelerek Davina'ya şüpheyle baktı. "Thomas bana gittiğini söylemişti... Yanıldıği ortada. Bu da oyunun bir parçası mıydı yoksa fikrim mi değiştirdin?"

Sorguya çekildiğini bilmek Davina'yı rahatsız etmedi. Aksine, amacına ulaşmasının giderek zorlaşacağını bildiğinden on-

lara tehdide ne derece yaklaştıklarını göstermek istiyordu. Stephan Ramsey onun Thomas'a yaklaşmaması için ne tür önlemler alırsa alsın, zarardan kıl payı döndüklerini düşünmemeliydi. Daha da önemlisi başlarına bir şey geleceğiyle ilgili devamlı bir endişe içinde olmalıydı.

Davina yaptıklarının arkasındaydı. Kaldı ki korkaklık hamurunda yoktu. En önemlisi de kararlılığının sarsıldığını ve geri çekildiğinin düşünülmesini istemiyordu. Ayrıca gitme nedenlerinden biri Stephan Ramsey için hissettiği arzuysen onun bunu sezmesine sebep olacak hiçbir açık veremezdi. Bu yüzden yalan söyledi.

"Hiçbir yere gitmedim. Thomas'a böyle düşünmesi için izin verdim sadece."

Stephan Ramsey'in dudağı sağ yanağındaki gamzeye doğru alaycı bir tavırla kıvrıldı. Ancak onun bu hali için alaycı değil, tehlikeli demek daha doğru olurdu. "Ortalarda görünmediğin süre boyunca Marie Lefèvre'nin evinde kalmaya devam mı ettin?"

Davina gözlerini kıstı. Bir şeyin peşindeydi ama ne olduğunu göremiyordu. Bir yanı onu çözmeye, diğer yanı vereceği cevapları kestirmeye odaklıyken bir şeyleri atlıymuş gibi hissediyordu. Göremediği ya da sezemediği tehdit her neyse Davina onu aramakla vakit kaybetmeden yeni bir yalan daha söyledi. "Ever... Ama takdir edersen ki misafir kabul etmiyordum."

"Demek öyle..."

Onu kandıramamıştı. Tabii bu konuda açık bir yorum duyma kadar yeni bir hamle yapacak değildi.

"Dışarıda bayılmadan önce..."

"Ben bayılmam," diye kestirip attı Davina.

Adam güldü ama bu seferki keyifli ve gerçek bir gülüşü. "Tamam... Gözlerini dinlendirmeye karar verdiğin sırada kardeşinin sağlığı için endişelendiğinden bahsediyordun. Neden?"

"Seni ilgilendirmez."

Kimsenin Alina'nın zayıflığını öğrenmesine gerek yoktu. Alina'nın ablasının ilgisine ve bakımına ihtiyacı vardı. İsim köstüdü, aralarındaki karla kaplı millerce mesafe kardeşinin şu an içinde bulunduğu şartlarla ilgili kaygılarını artırıyordu. Davina

yarı çıplak bir halde geçirdiği her saniye bunu daha derinden hissediyordu.

"Planlarından bahsederken bu kadar cömert olup kardeşin hakkında konuşmak istemeyişin, ilgimi yönlendirme çabamı gözümde sokuyor. Thomas'ı mahvetmekle ilgili blöfünü dinlemek yerine kardeşin hakkında konuşman için seni zorlamama ne dersin?"

Davina öfkelen-di. Çok yönlü ve kuvvetli bir öfkeydi bu. Önce hareket edip sonra düşündüğü için ilk olarak kendisine yöneltti öfkesini. Sonra ve daimi olarak da Stephan Ramsey'e. Onun gibi sürekli sırtan birinden beklenmeyecek kadar kurnazdı. "Blöf yapmıyordum. Sadece bilmen ve endişelenmen gereken şeylerden bahsederek sana iyilik ediyorum. Başka bir şey öğrenmene gerek yok."

"Aynı fikirdeyim, tabii tek farkla... Neyi bilmem gerektiğine ben karar veririm. Bu yüzden sorularına doğru cevaplar versen iyi olur."

"Beni sorgulayamazsın. Unutma ki buraya kendi ayağımla geldim." Artık sorguya çekilmeyi önceki gibi umursamazlıkla karşılayamıyordu.

"Gelmemeliydin."

"İşte bu mümkün değildi."

"Sana katılıyorum. Mantıklı biri olduğun söylenemez."

Davina kötü güldü. "Yüce Abbey soyundan korkmadığın için mi?"

"Hayır, benden korkmadığın için."

Çok değil, sadece bir dakika önce Davina bunu inkâr eder ve kontrolün elinde olduğunu söylerdi. Ondan korktuğunu itiraf etmektense sıradaki şömine odununun yerini seve seve alırdı. Fakat gücü giderek çekiliyordu.

Davina gerçekten korkuyordu. Onunla konuşurken gözleri-ne bakmaya cesaret edemediği ya da çıplak bedenine her gözü iliştiğinde kendini kaybeder gibi olduğu için korkuyordu. Ettiği her lafla kendi olmaktan çıktığı için, ruhsal ve belki de bedensel yaralar içindeki kardeşinden çok, kendi hisleri hakkında endişelenmeye başladığı için korkuyordu. Etrafındaki ışık, zamanı,

sıcaklık ve o anı gerçek kılan her şey kendi zayıflıklarını beslediği için... Ve tüm bunların sebebi o olduğu için Stephan Ramsey'den deli gibi korkuyordu.

Ama bunu ölüme itiraf etmezdi. "Giysilerimi ver!"

"Kadınların öfkesiyle baş edebilirim Davina... Ama lütfen ağlama."

Davina sol yamağından süzülen yaşı elinin tersiyle sildi. "Ağlamıyorum. Ya da ağlıyorum, ne olmuş? Senden giysilerimi istediğim halde vermiyorsun. Sorunun ne senin?"

Stephan Ramsey yatağı yaklaştı. Yüzünde yorgun bir gülümseme ve Davina'yı inkâra sürükleyen bir ilgi vardı. Onunla ilgileniyor olamazdı, sadece oyun oynuyordu.

Adam yatağın kenarına oturunca Davina hiç beklemeden tekmeyle onu yataktan atmaya çalıştı. Takdire şayan çabası, Stephan Ramsey üzerine doğru eğilene kadar kararlılıkla sürdü.

"Benimle uğraşma Davina."

"Kalk yataktan. Tanrı aşkına, üstüne bir şeyler giy."

Davina'nın coşkulu tepkisi Stephan Ramsey'i eğlendirdi. "Senden daha fazla giyinik değilim ve senin kadar söylenmiyorum."

"Uzak dur benden." Uzak durmalıydı çünkü varlığı ne kadar yakınlaşırsa Davina'nın başındaki dönme o derece şiddetleniyordu. Yüzünü aksi yöne çevirip soluklanmaya çalıştı ama çıplak omzuna değen parmakları hissedince ateş püskürtmeye hazırlanan ejderha gibi adama baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Askın düşmüştü."

"Sana ne benim askımdan?"

"Benim yatağımdasın ve kısmen çıplaksın. Gerçekten daha açıklayıcı bir cevap vermem gerek var mı?"

"Bu durumda olmamın sebebi sensin."

"Hayır Davina... Sensin. Hatırlasana bizi rezil etmek için buradaydın. O yüzden uslu dur."

"Uslu durayım da benden faydalan. Kesinlikle o kadar aptal değilim."

"Hayır, değilsin. Senin kadar güzel birinin aptal olması beklenemez. Ve yine bu kadar güzel olduğun için senden faydalanma olasılığım yükseliyor."

"Şimdi istediğin kadar alay et ve benden kurtulduğunu düşün. Ama unutmama, benim de zamanımı gelecek," dedi Davina kendini basit bir kitabın talihsiz kötü karakteri gibi hissederek.

"Bir şeyler sakladığını ve Thomas için bir tehdit olduğunu zaten biliyordum. Buna rağmen... Senden kurtulmayı hiç istemedim."

Şaşkınlığın neden olduğu bir durgunluk Davina'yı etkisi altına aldı. Artık ağlamak istemiyordu.

"Seni istiyorum Davina."

"Umrunda değil." Bal gibi de umrundaydı. Hatta bu itirafla eli ayağı birbirine girmişti.

Stephan Ramsey'in güzel yüzünden haşın bir ifade geçti. Davina onun kendini tutmak için zorladığını ve bundan hiç de memnun olmadığını düşündü.

"Sen de beni istiyorsun. Bu yüzden umrunda olmalı... Şimdiye kadar beni kandırmayı pek beceremedin."

Davina güldü. "Bir süredir bunu yapıyordum oysa."

Adam gülüşüne aynı şekilde karşılık verdi. "Seni Drury Lane'de almasını prova ederken gördüğüm andan beri bir şeyler sakladığını biliyordum."

"Bu sadece benden şüphelendiğini gösterir. Kaldı ki şüphelerini ortadan kaldırmakla uğraşacak kadar senden korkmuyordum. Hatırlasana..."

"O halde ortalarda olmadığın bir hafta boyunca Nadine Swindon'ın evinde olduğunu bilmem ve sana yataklık ettiğin Bayan Swindon ile özel bir konuşma yapmak zorunda kalmam da ilginç çekmeyecektir."

Kendine yöneltilen her türlü tehdidi korkusuzca karşılayabiliyordu. Ancak söz konusu sevdikleri olduğunda Davina ne yerlerine sakın kalabilir ne de sakın kalmamasının sonuçlarıyla yüzleşmeyi düşünerek endişelenirdi.

Kedi hırlamasına benzer bir ses çıkarak ileri atıldı. Bir zamanlar göğsünde tuttuğu yorgan, üzerinde doğrulduğu dizlerinin etrafında ipe yaramaz bir yığın halinde duruyordu. Davina'nın içgüdüsel saldırısındaki ilk amaç, adamın yakasına yapışmaktı. Fakat adam görünüşünü çıkardığı için elinin altında hissettiği tek şey, güneş altında kalmış mermer pürüzsüzlüğündeki

tendi. Gözli dönmemiş olsaydı ona dokunup okuyamazdın ne kadar rezil bir his yarattığını düşünür ve derlenirdi. Hislerini saklayabilmesiyle övündüğü söylenemezdi zira. Neyse ki kafası Nadine'in tehdit edildiği gerçeklikle ateşlenen fişeklerin oradan oya sekip durduğu bir karnaval yerine dönmüştü. Bu sayede sadece aptallığını değil, cesaretini de gösterbiliyordu.

Parmakları adamın boynunu sarmaya çalışırken, "Nadine'e zarar vermeyi aklından bile geçirme," dedi. Sesi uğursuz bir tondaydı. "Onun planlarımla hiçbir ilgisi yok. Aileme verdiği zararlar artık bir son bulmalı. Daha fazlasına izin veremem."

Davina tüm bunlar olurken Stephan Ramsey'in ne derece sakın - hatta keyifli - görüldüğünü ilk defa fark ederek gözlerini kıstı. Davina herkes kadar normal görünür, çoğu insandan daha kolay çileden çıkar ve neredeyse herkesten daha hızlı aklını kaybederdi. Fakat iş deliliğini ortaya döküp harekete geçmek olduğunda, dünya üzerinde ondan daha hızlı yoktu. Kendisiyle ilgili kabullenişler listesinin bu değişmez maddesi onu harekete geçirdi ve yüzünü iyice adamın yüzüne yaklaştırdı.

"Şu an beni engellemiş olman sana Thomas'ı koruyabildiğini düşündürmesin. Evlenmesi, çocuklarının olması ya da normal bir hayat sürmek için yaptığı hiçbir şey onunla ilgili planlarını gerçekleştirmeye engel olmayacak. Siz benim hayatım için tehdit olduğunuz için saygıdeğer lordum... Ben de Thomas'ın kabusu olacağım."

Davina birden kendini yatağa yapışmış, Stephan Ramsey'i de üzerine abanmış bir vaziyette buluverdi. Her şey tepki vermesini imkânsız kılan bir hız ve güçle gerçekleşmişti. Sadece tuhaf bir şekilde bükülen dizlerini düzeltebilmesini sağlayan bir serbestliği vardı.

"Sana, beni tehdit etme demiştim," dedi adam kısık bir sesle. Öfkesi dalga dalga yayılan bir sis bulutu gibi etraflarını sarıp Davina'nın kollarında uğuldadı.

Davina onu kızdırmak için bu kadar uğraştıktan sonra amacına ulaştığı için üzülecek değildi, değil mi? Kaldı ki üzülmüyor, deli gibi korkuyordu. Stephan Ramsey'in karanlık gözlerine, kasılmış yüzüne bakan her ölümlü gibiydi. Mutlu olmek böyle bir şey miydi?

"Laftan anlamıyorsun. Kendine güvenme sebeplerin, aslında senin tuzağın ve düşmanın. Yanlış zamanı kollayıp başını belaya sokan cesur sözlerin beni zerre kadar etkilemiyor Davina Muray... Ufacık, tatlı ve zavallı bir kuşsun sadece. Belli ki kanında cadılık var ama benim için yeterince güçlü değilsin. Bunu anlamın için ille de güç kullanmam mı gerekiyor?"

Davina kırıdayamadı. Kolunun iç kısmında gezinen dokunuşlara ya da kelimelerden örülmüş kelepçelere direnecek durumda değildi. Güçlü olduğunu ve onun kadar güçlü biri için bile hayatın kötü sürprizleri olabileceğini söylemeliydi, fakat hareketlerini kısıtlayan her şey dilini de bağlamıştı. Ne kadar saçma olursa olsun Davina sadece hissediyordu. Kokusunu, gücünü ve arzusunu...

İçinde, şiddetli bir alevin parlaması gibi bir sıcaklık yükseldi... Tam karnından başlayıp kollarını uzatarak tüm vücudunu sararak büyüyen bir ateş. Davina bir insanı en zayıf haliyle alıkoyan pozisyonlarına rağmen heyecana kapıldı. Aslında heyecan öncelikli sebebi pozisyonlarıydı... Madem öyle... Adamın gözlerine derinliği olan bir bakış attı ve başını kaldırıp dudaklarını onunkiyle birleştirdi.

Onun tadını bir kez daha alabilmek için yanıp tutuştuğunu hissetti. İlk temas şiddetliydi. Stephan Ramsey sadece bir anlığına tereddüt ettikten sonra Davina'yı yatağa yığıp tuttu ve onu çenesinin altından tutarak öpmeye başladı. Hareketleri baskın ve sertti... Arzusunu, tecrübesini ve dünyevi zevklerden habersiz her kadını korkutan bayıltacak kadar güçlüydü. Yetmezmiş gibi, kolunu belinin etrafına sararak onu kendine daha fazla yaklaştırdı ve öpüşüne müthiş bir derinlik kattı.

Davina azgın bir nehirde tutunacak bir dalmış gibi Stephan'ın omuzlarına asıldı. Var gücüyle, içindeki arzusunun büyüklüğüne şaşıracak ona karşılık verdi. Korkuları, tüm endişeleri yeni ve ateş kadar sıcak bir duygu seline dönüşerek Davina'yı yönlendiren bir dümen gibiydi. Davina karşı koyamıyor, kontrolsüzce ona çekiliyordu. Direnmek için bir sebep yoktu zira bunu başlatan kendisiydi.

Dudakları adamın ağzının içinde yeniden şekillenirken o da yeni duruma kolaylıkla uyum sağladı ve ellerini kuzgun kanı-

dı gibi siyah, kadifemsi saçların arasına daldırdı. Sert okuyuşları, çekistirmeler ve dudakların kızgın dansında ateşli vaatler sıralıydı. Davina beklentiyi kapılarak ağzına kayıp giren dil emdi ve aldığı tadın hazzıyla inledi. Canını alıyor olsalar genzinden bundan daha derin bir ses çıkamazdı. Öyle ki adam hafifçe geri çekilip ona baktı.

"Durmamı söyle bana Davina. Aksi takdirde bu gece sadece öpücüklerle yetinmem."

Nefes nefese kalan Davina şaşkın ve kaybolmuş gibiydi. Olabilecekler heyecan verdiği kadar korkulu bir beklentiye de sokuyordu onu. Fakat içinde, buna değeceğini söyleyen güçlü sesin melodisi bu kadar tatlıyken korkuları kim takardı ki?

Önemli olan bu diye düşündü... Başını salladı ve adama sesiz teslimiyetini sunan istekli gözlerle baktı. Aralarındaki ateşi yeniden parlatmak için başka bir işarete gerek yoktu. Stephan önce bir bileğini, sonra diğerini başının üzerinde birleştirip dudakları neredeyse birbirine değene kadar onun üzerine eğildi. Davina öpücüklerini düşündüğü için dudaklarını aralayarak değerli bir soluk aldı. Ama adam onu hemen öpmek yerine, alt dudakıyla çenesi arasındaki çukurda dilini gezdirerek tekrar nefesini kesti ve bu ıslak dokunuşla birlikte Davina'nın vücudundan kontrolsüz bir titreme geçti.

Stephan alt dudaklarını yalayıp dolgun eti dişlerinin arasına alarak hafifçe ısırduğunda Davina dayanamayıp inledi. Çıkarıldığı utancı verici ses adamın hoşuna gitmiş olmalı ki küçük küçük öpücüklerle onun dudaklarını tadarken Stephan'ın ağzı hafif ve alaycı bir gülüşle kıvrıldı. Bu bile başı başına yoldan çıkarıyordu.

Bir süre önce bileklerini tutan elin ne zaman yavaşladığını fark edememişti. Dasiyak dokunuşun sebebi haline geldiğini fark edememişti. Davina. Aynı dokunuş dudaklarını birbirinden ayırarak küçük basına kıya dönüşüp alt dişlerinin keskin hatlarında gezinince Davina dayanamayıp sinekkapan çiçeği gibi adamın parmağını dişleri arasına kısırdı.

Bu sırada gözleri Stephan'ın simsiyah gözlerindeydi. Hareketinin onu ne kadar şaşırttığını ve etkilediğini görebiliyordu. Daha fazla etkilemek için iki eliyle onun bileğini kavrayarak

parmağının daha fazlasını ağzına aldı ve diliyle etrafında daire-
ler çizmeye başladı.

Açıklanamaz karanlıktaki gözlerin Davina parmağı emmeye
devam ederken daha da kararması, aldığı zevkin onu bu denli
gizel ve bir o kadar haşın gösterebilmesi inanılır gibi değildi.
Ancak Davina'nın emin olduğu bir şey vardı... Onu izlemek,
teninin tadını almak kadar heyecan vericiydi. Her nefes aldığın-
da dişlerinin arasından giren havanın çıkardığı ışıltı ve dışarı bı-
raktığı soluğun kulağına taşıdığı kısık ve hırıltılı sesleri işitmek
harikaydı.

Adamın gür kirpiklerle çevrili gözlerinde büyütlü bir şeyler
vardı. Davina o büyüye kolayca kapılıp davranışlarının mesuli-
yetini almaktan kurtulup ve kendini daha özgür hissedebildi.
Tıpkı bir süredir yaptığı gibi...

Davina onu incelemekle öyle meşguldü ki kadifemsi, boğuk
sesini işitince irkildi.

"Bunu sana ödetebilirim," dedi adam soluk soluğa. "Ve emin
ol ben sadece parmaklarınla yetinmem."

Davina bu sözlerin ne anlama geldiğini tahmin bile edemez-
di. Sadece bunun basit bir vaat değil, hoş bir tehdit olduğunu
düşündü.

"Bana öyle bakma."

Nasıl baktığını bilmiyordu ama sormadı da...

"Ya da devam et. Böylece başına geleceklerin tek suçlusu
olmaktan kurtulurum." Davina'nın örgüden kurtulan kestane
renkli buksesini kulağının arkasına itti. "Çünkü Davina... Bu
gece sana yapmayı düşündüğüm bazı şeylerin yasal olduğunu
hiç sanmıyorum."

Hissettiği ani heyecan, zevkin tatlı zehrini kanına karıştırmış
olmalıydı ki Davina'nın ateşi yükseldi ve tüm vücudundan bir
titreme geçti. Kendini kontrol edememişti.

Stephan derin bir nefes alıp havayı dişleri arasından bıraktı.
Davina parmağını daha güçlü emmeye başlayınca da bir küfür
mırıldandı ve eğilip onu ağızla öptü. Acıtan, zorlayan ve talep
eden bir istila gibiydi öpüşü. Isırarak, emerek ve hırpaladığı yer-
leri diliyle okşayarak dakikalar boyunca onu tatmaya devam etti.

Stephan'ın ağzı dudaklarından ayrılıp boynunun zarif kırı-
nına ateşli öpücükler kondurmaya başladığında Davina başını
geriye doğru bükerek ona kendini sundu... Hayatındaki hiçbir
tecrübe, ona kendini açmaktan daha doğal hissettirmemişti.
Tırnakları sahiplenircesine ya da içine işlemek ister gibi ada-
mın çıplak ve kaygan teninde kırmızı izler bırakarak gezinirken,
Stephan Davina'nın bacağına beline doladı ve kalçasını ona doğ-
ru itti.

Davina bacaklarının arasındaki sertliği hissedince geri çekil-
mek istedi ama Stephan buna mani olarak onu tekrar öptü. Bu
seferki öpüş daha yumuşak ama çok daha yoğundu.

Aynı sıcaklık ve büyü daha güçlü bir şekilde geri gelmişti.
Davina artık onu hissetmekten korkmuyor, aksine kalçasını ona
doğru iterrek karşılık veriyordu. Aralarında utanç ya da geçmiş
hesaplaşmaların sebep olduğu düşmanlıklar yoktu. Davina ken-
dini daha önce hiç bu kadar özgür ya da tam tersine, varlığını
kendinden başka birine ait hissetmemişti.

Sıcak oda ikisine ait gürültülü soluklar ve kısık zevk mırıltı-
larıyla sanki daha da ısınmıştı. Zaman etraflarında akıp giderken
anlamını yitiriyordu. Bu öyle bir şeydi ki Davina tattığı bu zev-
ke ömür boyu bağını kalabilirdi.

Stephan'ın elleri vücudunun her yerindeydi. İnce içliğin
üzerinden bile hissedebildiği alev gibi dokunuşlara kontrolsüz
tepkiler veriyordu Davina. Bacaklarının arasındaki ısıklığın se-
bebi de bu olmalıydı. Karnındaki küçük kasılmalar, daha büyük
bir patlamanın habercisi gibi ardı arkası kesilmeden devam edi-
yordu. Dudakları nihayet ayrıldığında Davina uzun zamandır
havasız kaldığını fark ederek inler gibi güçlü bir soluk aldı.

Boynunu öpmek üzere olan adam bu çaresiz hayatta kal-
ma çabasına güldü ve onun çenesini ısırdıktan sonra boynu-
na emmeye başladı. Ağzı gittikçe aşağılara, göğüslerine doğru
nu emmeye başladı. Davina ise asla yüksek sesle itiraz edemeyeceği hisler
içindeydi. Üzerindeki aptal çamaşırı yırtıp parçalamak ve bütü-
nüyle kendini ona vermek istiyordu. Ateşli bir hastalık nöbe-
tindeymiş gibi davranışlarının kontrolünü kaybediyordu, fakat
kendini kristal berraklığındaki arzularından tamamen sorumlu
hissediordu.

Kombinezonunun askıları sırayla omuzlarından kaydığında iniraz edemedi. Üzerinden akıp giden kumaşla birlikte ortaya çıkan çıplak teni, adamın öpücükleriyle daha da ısıniyordu. Stephan kumaşı yavaşça Davina'nın meme uçlarına kadar indir-di ve göğüslerini bütünüyle ortaya çıkarmadan önce tek kaşını kaldırarak ona baktı. Bu, Davina'ya odadaki tüm havanın birden çekildiğini hissettiren inanılmazacak kadar etkileyici bir bakıştı.

Stephan sertleşmiş meme uçlarına takılan kumaşı hafifçe çekti ama tamamen açmadı. Açıkça oyun oynuyordu... Kumaşın üzerinden meme uçlarını sırayla okşadı, parmakları arasında sıkıştırırdı ve ihtimamlı bir bakıma ihtiyaç duyan çiçek-lermiş gibi tüm dikkatini onlara verdi.

Davina'nın nefes alıp verişini titrek ve sığdı. Tırnaklarını geçir-diği yatac örtüsünü parçalarcasına sıkıyordu çünkü daha utanç verici tepkiler vermesine ramak kalmıştı. Kendine güvenmiyor-du zira girdiği beklentinin ve daha fazla zevkin akıl sağlığına yapacaklarından deli gibi korkuyordu. Kuvvetli bir yanı ise daha fazla ve daha hızlı diyordu.

Adam kombinezonu beline kadar sıyırdığında ise tüm den-gesiz hisleri güçlü bir girdap gibi içinde esmeye başladı. Bunu atlatılabildi, fakat Stephan'ın açlığı ve kendini kontrol etmek için çektiği eziyeti saklamayı Davina'nın direncini yok etti. Davina daha fazla dayanamadı ve kolunu onun boynuna dola-yarak adamı kendine çekti.

Onu dudaklarından hissetmeyi o kadar çok istiyordu ki vahşi öpüşmeleri ne kadar uzarsa uzasin Davina için yeterli değildi. Sanki Stephan'ın tadına yeterince varamazsa kötü şeyler olacak-tı. Bu bilinçle daha fazla istedi ve çok daha fazlasını aldı...

Adamın dili ağzına girip çıkarken eli, Davina'nın göğüsleri-ni yğuruyordu. Dişleri dudaklarını çiziyor, avuçları sertleşmiş uçuk kahverengi tepeleri ovuşturuyordu.

Dakikalar sonra öpüşmeyi bitiren Stephan'dı. Sarsılmıştı... Solukları, millerce koşmuş gibi hızlı ve güçlüydü. Konuştuğun-da ise sesi - Tanrı aşkına - öyle baştan çıkarcıydı ki...

"Çok güzelsin," dedi boğuk ve kısık bir sesle.

Davina'nın göğüslerini avuçları içine alıp yukarı kaldırdı ve hırslılı sesiyle tekrar mırıldandı. "Beni deli ediyorsun."

Önce küçük öpücükler bıraktı meme uçlarına, sonra sırayla ağzına alıp emmeye başladı. Davina sırtını yataktan kaldırarak bu zevke hazırlıklı değildi. Bükülen parmakları kombinezonunun ince kumaşını çekştirerek gereksiz çamaşırı üzerinden atmaya çalışıyordu.

Yaptığı işkenceden memnun olan Stephan'ın yüzünde yine o harika gülüşlerden biri belirdi. Davina daha fazlasının da gel-mesini bekliyordu ki kısa sürede yanılmadığını gördü.

Adam diliyle onun meme uçlarını defalarca tattı, ağzına ala-rak emdi. Avını temizleyen vahşi bir hayvanın dilini kullanarak yaptığı gibi sertleşen ucları yaladı ve Davina'nın iniltisi nefesi gibi sıklaşana kadar oyununa devam etti.

Davina'nın bacakları artık tutmuyor, dizlen deli gibi titriyor-du. Fiziksel zayıflığı ya da daha doğru ifadeyle, hayvan boyunca tattığı en büyük zevkin zirve sarhoşluğu, Stephan elini eteğinin altına kaydırıp iç çamaşırının iplerini gözdüğünde bir fırtınaya döndüştü. Davina içeride bir yerlerde kalan manuk kırıntılarını kullanarak onu engellemek için hâlâ bir fırsat olduğunu söyledi kendine ama harekete geçemedi.

Titreyen dizlerini içeri doğru bükerek bacaklarını kapamaya çalışması bakirelere has bir korunma içgüdüsüydü. Oysa Davi-na bakirelere has o korkuyu hissetmiyordu. Kaldı ki Stephan da ona izin vermeyerek bacaklarını kolayca ayırdı ve onu eskisin-den daha savunmasız bir pozisyona getirdi.

Stephan tek parmağıyla karnının üzerinde spiraller çizerek en sonunda göbek deliğine dokunduğunda Davina'nın kar-nındaki kasılmalar küçük bir depreme dönüştü ve bacaklarının birleştiği yerdeki ıslaklık iyice arttı. Bu sırada adamın gözleri tepkisini izlemek için Davina'nın yüzündeydi.

Sarhoş gibi hissetmesine rağmen Davina onu bu kadar me-raklandırmanın ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Derken ada-mın eli iç çamaşırının kenarından içeri süzülerek yavaşça aya-min eli iç çamaşırının kenarından içeri süzülerek Davina'nın gi kaymaya başladı ve bir anda merakını kaybeden Davina'nın gözleri kararır gibi oldu. Davina bıçak kadar keskin o ilk teması inledi. Oysa bu, tam bir dokunuş bile sayılmazdı.

"Benim için hazır mısın Davina?" dedi Stephan tembel bir iç çekişle.

Davina bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Fakat anlaması çok sürmedi... Vücudu tenindeki ya da hislerindeki her teması tepki veriyor ve Davina daha fazla ısınarak kendini onun için hazırlıyordu. Kavrulan etine değen dokunuşlar erkeğin kendi zaatlarıyla yüklüydü. Stephan artık gülmüyor, Davina'yı hissettikçe ifadesine ürkütücü bir vahşilik yerleşiyordu. Parmagın yavaşça içine kaydığında Davina öyle baştan çıkarıcı bir ses çıkardı ki Stephan inleyerek alnını onun alınına dayadı. O da Davina gibi güçlükle nefes alıyordu.

"Çok ıslaksın. Çok kaygan, çok sıcak... Seni önce parmaklarla bitirmemi ister misin? Bu hoşuna gider mi?"

Davina söyleyecek bir şey bulamadı, sadece nefes almaya çalışıyordu.

"Bence seveceksin... Böylece vücudun benim için hazır hale gelecek."

Parmagını dışarı çıkarıp eklem yerine kadar tekrar sokunca Davina boynunu gererek başını arkaya attı ve derin bir inilti yükseldi boğazından.

"Sevdim mi?"

Davina'nın bu seferki inleyişi acı bir zevkle doluydu.

Stephan gülerек aynı hareketi birkaç kez tekrarlardı.

"Seni duyamadım."

"Evet... Tanırım... Evet..."

Bir süre sonra iç çamaşırını tamamen çıkmıştı. Stephan kulağına sakinleştirici sözler fısıldayana kadar Davina onu engellemek üzere olduğunu fark edememişti bile. Hep düşündüğü gibi... Bu adamda kontrolüne hükmeden büyülmüş bir şeyler vardı ve Davina ona dayanamıyordu.

Davina'nın tereddüt etmesine fırsat vermeyen Stephan saçlarından genesine kadar dudakları hariç onun öpülmedik yerini bırakmadı. Sıra dudaklarına geldiğinde ise öpüşü son derece nazikti. Davina bu yeni durumu huzurla kabullenip rahatlamak üzereyken onun parmağını tekrar içine itmesiyle kaskatı kesildi. Hissettiği yoğun zevkle verdiği bir tepkiydi bu... İkinci tepkisi ise öpücüklerindeki yumuşaklığı silip atan adama aynı şiddetle karşılık vermek oldu. Onu öyle çok istiyordu ki...

Kısa süre sonra Stephan tekrar göğüslerine yönelip uçları-

nı emip ısrarak vahşi ayartısına derinlik kazandırdı. Bu sırada içinde hareket eden parmağın hızı aklını başından alan bir seviyeye ulaşmıştı. Sanki gücünü alan bir yol boyunca ilerliyor ve yatağını arayan bir su gibi tek bir noktaya akıyordu Davina. Adamın ikinci parmağını da içinde hissetmesiyle birlikte karındaki kasılmalar şiddetlenmeye başladı. Bu tam anlamıyla bir zevk değildi... Davina huzursuz eden bir dolgunluk hissine direnmeyi denedi, bacaklarını birbirine bastırdı ama Stephan acımasızca onu engelledi ve daha da hızlandı. Tanrı aşkına, hiç yardımcı olmuyordu... Aksine, ahlaksızca bir ihtarın onu iplerinden tamamen kurtarmasına neden oluyordu.

"Stephan..." diye inledi sebebini bilmeden. Ellerini düşmekten korkuyormuş gibi onun kollarına sarmıştı.

"Buradayım güzelim..."

"Orada kal... Lütfen... Tanırım..."

"Evet, benim için gel," dedi adam.

Davina bunun da anlamını bilmiyordu ama onun ne demek istediğini tüm vücudunda hissediyordu. İçinde hareket eden parmaklar öyle hızlanmıştı ki artık dayanamıyordu. Nihayetle varan şey her neyse çok güçlüydü. Zevkin, her bir zerresine acımasızca saldırdığı o an geldiğinde ise Davina'nın boynu kasıldı, vücudu yay gibi gerilip sırtı kavışarak yataktan yükseldi.

Teni onun kokusuyla yıkandığı gibi, yüzünü Stephan'in boynuna sakladığı için dilinde de onun tadı vardı. Dudaklarını çiglık atmak ister gibi araladı ama sesi çıkmadı. Çünkü sesi içindeki patlamadaydı... Çığlığı, kontrol edemediği titreyişlerinde, kasılmalarında ve topuklarıyla yatağı dövmesine neden olan güçteydi. Ve dışarı verdiği son ve en değerli sevginin derinliğindeydi.

Onu bitiren zevkin ta kendisiydi çiglık...

On İkinci Bölüm

Kaçak...

Onun kasılmalarını kendi bedeninde hisseden Stephan'ın aklından sabırsızlıkla ilgili birkaç düşünce geçti. Elbette hepsi berbat düşüncelerdi. Çünkü sabretmeye çalışarak yaşadığı işkence canını yakıyordu. Bir an önce onun içine girmezse pantolonunu çıkarmaya fırsat bulmadan boşalabilirdi. Lanet olsun, daha önce kendini hiç bu kadar kontrolsüz ve zayıf hissetmemişti.

Davina'yı sıkıca sardı. Sakinleşene kadar onu kendinden bir santim bile uzaklaştırmaya niyeti yoktu. Bu fikirden hoşlandı ve onun terden ıslanmış saçlarına bir öpücük kondurdu.

Davina inanılmaz bir kadındı. Orgazmı böylesine şiddetli, onun kadar derinden yaşayan ve kendini bırakan başka biryle sevişmemişti. Ayrıca sırlıslıkla bir âşık... Her anlamda...

Onun ıslaklığına bulanmış parmaklarına bakınca gülümsemesi silinen Stephan sabırsızlığına yenilerek boyun çukuruna harika şeyler yapan kadının başını kendinden uzaklaştırıp dudaklarını ağzına aldı.

Birini gerçekten tatmak, onu emip bitirmek ve özünü içine çekmek istemenin insancıl hiçbir yanı yoktu. Öyle ki Stephan günlerdir aç bırakılmış bir canavar gibi kendine onunla bir ziyafet çekmek istiyordu. Öpüşünde bu şiddetli ihtiyacın sertliği ve ıllıklığı vardı. Dili onun ağzının içine dahi çıkıyor, dişleri çilek dudaklarını çiziyor ama Stephan kendini kontrol edemiyordu.

Lanet olsun... Sağduyu kırıntısı taşımayan Davina buna izin vermiyordu ki...

Madem öyle, istediğini alacaktı.

"Beni hemen şimdi içine alabilecek misin?" diye sordu ıllık soluğa. Kendi sesi kulağına yabancıydı.

Davina'nın safir gözlerinde daha önce de gördüğü korku belirince Stephan kendini gülümsemeye zorladı. Ancak kışkırtılmanın bir parçası olan eylemi yerine getirmek hiç de kolay değildi.

"Zamana ihtiyacın varsa şimdi söyle."

Ona seçenek sunarak aslında kendine zaman tanıyordu zira içinde kaynayan bu derece vahşi bir ihtiras, birleşmelerini şiddetli bir oyuna çevirebilirdi.

Davina onu anlamak istiyormuş gibi gözlerini kıstı. Sanki satrançtaki rakibini tanımaya çalışıyordu. Demek güzel cadı bacakları arasında kimin aldığına bakmadan gövde gösterisi yapabileceğini sanıyordu.

Stephan o andan itibaren, ona itiraz etmesi için fırsat tanıyan düşünceli âşık rolünden tamamen sıyrıldı ve kalçasını kadının bacaklarının arasına doğru itti. Davina karşılık olarak o tüyler ürperten derin iniltilerinden biriyle ödüllendirdi Stephan'ı. Bu aynı zamanda bir evet olarak kabul edilebilirdi.

Her zaman düşündüğü gibi, Davina çok güzel bir kadındı. Fakat çıplakken, güzelliğini onun sıradanlaştıracak bir alfa ile nitelenebiliyordu. Tene pürüzsüz, kıvrımlı beli incecekti. Yalnız zamanın güzellik anlayışına uymayacak kadar uzun boyuna rağmen zarafeti göz alıcıydı. Kalçasını her itiş ve çekisinde hareket eden göğüsleri avuçlarını doldurmak için yaratılmıştı sanki. Meme uçlarını ağzında bıraktığı tadı hâlâ alabiliyordu ve bu da kadınlığını yalayıp gerçek tadına bakmak için sabırsızlanmasına neden oluyordu.

Tek elini onun göğüslerinden birinin üzerine koyup sertleşen ucuyla oynamaya başladı. Gözleri, Davina'nın aldığı zevk yüzünden pembeleşen yüzündeki detayları inceliyordu. Onu yeniden hazırlamak zor olmayacaktı.

Dirseğini yatağa koyarak biraz yükseldi ve eliyle onun vücudunda yeni bir keşfe başladı. Davina istekliydi, Stephan'ın kabul etmek için bedenini yukarı kaldırıp indiriyordu. Stephan onu

yeniden öpmek için eğildi ve sırtısıklamı kadınılığına dokundu. Tanrı aşkına, ne kadar kısa sürecek olursa olsun bir an önce işi ne girip bu işi bitirmeliydi.

Onu bir süre okşayıp - iniltilerinden anladığı kadarıyla - yemiden kıvama soktuktan sonra aceleyle pantolonunun düğmelerine uzandı. Yılların tecrübesine rağmen ilk deneyimini yaşayan bir yeniyeune gibi hissediyordu kendini. Nihayet pantolonunun önünü açmayı başarmıştı ki uğuldayan kulaklarının bir oyunu olduğunu düşündüğü tıktırtıyı işitti. Boş vermek istiyordu... Ev yaniyor olsa bile önemi yoktu. Ancak kapıdaki her kimse ısrarcıydı.

Stephan bedeniyle Davina'nın üzerini örttü gibi kapladıkten sonra zehir gibi bir sesle kapıya doğru seslendi. "Ne olduğunu söyle ve defolup git."

Uşağının saygılı sesini iştirmek sakinleşmesine yardımcı olmasa da Stephan meselenin önemli olabileceğini düşündü.

"Lordum, aşağıda halledilmesi gereken küçük bir mesele var."

"O zaman hallet Mason. Bunun için para alıyorsun."

"Efendim Lord Tane sizinle acilen görüşmek istediğini söylüyor. Meşgul olabileceğinizi söylediğim halde ısrar edip duruyor."

"Ona gerçekten meşgul olduğumu ve derdi neyse yarın halledebileceğimi açıkla. İsrar etmeye devam ederse de benim adıma ona 'kendini kıcı üstünde kapıda bulmak istemiyorsa çene-sini kapatmasını' söyle."

"Bunu gerçekten söylememi istiyor musunuz lordum? Efendim, söylemeden edemeyeceğim, Lord Tane rezalet çıkarmak istiyor olabilir."

Stephan okkalı bir küfür mırıldandı ve hemen sonra taş gibi kaskatı kesilen Davina'ya özür diler gibi baktı. Kolayca pes etmek istemiyordu ama Thomas'ın müstakbel kayınpederinin sorun çıkarmak için fırsat kolladığını bildiğinden pek fazla seçeğene de yoktu.

"Lanet olsun... Onu çalışına odama al ve birazdan geleceğini söyle."

"Emredersiniz lordum."

Uşak gittikten sonra uzun saniyeler boyunca ikisinden de ses çıkmadı. En sonunda Stephan başı pencereye çevrili şekilde hiç kapırdamadan duran kadının yüzünü kendine döndürdü ve onu öptü. Kısa ama ateşli bir öpüktü.

"Çok sürmez, birazdan burada olurum."

Davina cevap vermedi. Sanki neler olduğunu tam anlamıy-la idrak edememişti. Stephan yavaşça üzerinden kalktığında da çarpıcı bir tepki vermeden öylece ona bakmaya devam etti. Tam da şu an bunu düşünmemeliydi ama kısmen çıplak vücuduyla nefes kesici görünüyordu. Onu omuzlarından tutup kaldırdı ve arkaya düşen başını saçları arasına daldırdığı tek eliyle avuçlayıp yüzüne eğildi.

"Sakin bir yere kaybolayım deme Davina... Gidersen seni kolayca bulurum. Bulduğumda da hiç nazık davranmam. Bunu aklından çıkarma."

Davina'nın buzlarını çözen bu sözler oldu. Kadın, kavgacı mizacından beklenildiği gibi önce ateş gibi ötkeli gözlerle baktı Stephan'a, sonra beklenmedik bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. Gözlerine ulaşmayan tuhaf bir gülümsemeydi bu ama yine de Stephan onun kendisini anladığını ve gelene kadar uslu uslu bekleyeceğini düşündü. Neticede zevk ikisinin zevkiydi ve Davina Murray aldığı zevkin hakkını vermek isteyecek türde bir kadına benziyordu.

Stephan tam anlamıyla olmasa da bir miktar rahadatarak geri çekildi ama ondan uzaklaşmaya gönlü razı gelmedi. Kadının hafifçe aralık dudaklarını hoyrat bir öpücük için ağzının içine aldı ve uzun birkaç dakika boyunca onu sömürdü. Sömürdüğünü düşünüyordu çünkü öpüşmenin uzadığı her saniye onu kendi içine kattığına, ağzının sadece öpüşerek elde edemeyeceği başka tadlarla dolduğuna inanıyordu... Tazelik ve alev gibi... Şeker ve meyve gibi... Davina'yı meydana getiren aromaların hepsinden meydana gelmiş bir kokteyl gibi. Son olarak ayırdıklarında ise sevmeye hazır bir vaziyette kendisini bekleyecek istekli bir kadını ardında bırakmış olduğundan neredeyse emindi.

Gümleğini giyip üzerine çekildikten veridkten sonra odanın

O halde nasıl?

"Hiç de şaşırmış görünmüyorsunuz Lord Abbey."

"Kankan yapan revü kızlarından birinin başınızdaki kadehi tekmeyle devirdiğini gördüğüm günden beri kolay kolay şaşır-
mıyorum Lord Tane."

Lord Tane bir anda kıpkırmızı kesildi. Gegen sene sarhoşken çıkardığı rezaleti bilen birkaç kişiden biri de Stephan'dı. Adam boğazını temizleyerek anında asıl meseleye döndü. "Karımı ve kızımı geçen ay bir operaya götürmüştünüz. Orada tesadüfen karşılaştığınız kuzeninizin yanındaki ahlımlı kadını hatırladığınızdan eminim. Karım son derece yakışıklı bir durumda kaldıklarını söylemiş, ben de size rahatsızlığımı bildirmiştim. Bana endişelenmeme gerek olmadığını söylediginize size inanmış-
tım. Şimdi ise hata ettiğimi anlıyorum."

"Bayan Hopkins bir aile dostumuzdur. Bu konuyu eşinize ve kuzunuza açıkladığımı sanıyordum."

Lord Tane kötü kötü güldü. "Aile dostu mu? Hanımları utandırmamak için kibarlık ettiğinizi biliyorum. Eşim öylesine gösterişli bir kadının sizin gibi soylu bir aileyle hiçbir bağı olamayacağından gayet emindi. Ben de onunla aynı fikirdiyim."

Gösterişli ifadesindeki kasıt o kadar açıldı ki Stephan öfkelen-
di. Görüntüde kontrolünden bir şey kaybetmemişti ama içinde kaynayan bir volkan yüzeye doğru fokurdarak yükseliyordu. "Bayan Hopkins son derece saygıdeğer bir hanımefendidir Lord Tane. Hakkında onu aşağılayacak bir kelime daha ederseniz konuşmayı burada bitirmek zorunda kalacağım."

Sesindeki sükûnet her nedense tehdidini daha etkileyici kıl-
mıştı.

Lord Tane boğazını temizledi. Su ihtiyacı iyiden iyiye artmış
görünüyor ama Stephan kılını kıpırdatmamaya kararlıydı.

"Özür dilerim... Takdir edersiniz ki benim ve eşimin yerinde
kim olsa aynı şeyi düşünürdü."

"Sizinle aynı fikirde değilim. Kim olsa yaptığım açıklayamaz
kabel ederdi. Bayan Hopkins'in Thomas ile ima ettiğiniz şekil-
de hiçbir bağı yok."

"Madem öyle... Bunu kızımıza anlatmanın bir yolunu bul-

man ve onu ikna etmem için bana yardım edin lütfen. Çünkü
kendisi bu akşam o hanımefendinin buraya geldiğini ve sizin-
le görüştüğünü söylüyor. Bu doğru olmadığına göre..." Adam
sözlerine devam etmek yerine cümlesini kritik bir yerde kesip
Stephan'a şüpheli gözlerle bakmaya başladı.

Aptal herif... Kızımı ikna etmek için birden yardım bekle-
yecek birine benzemiyordu. Muhtemelen güçlü ikna yöntemle-
ri vardı.

Stephan bu adama neden katlandığını gerçekten bilmiyordu.
Thomas, Leydi Christell ile evlenmek zorunda değildi. Gerçi
küçük kız son derece tatlı ve Thomas'ı çekip çevirecek kadar
akıllıydı ama bu berbat ve baş belası ebeveynleri olduğu gerçe-
ğini değiştirmiyordu. Belki de en iyisi her şeyi boş verip adamı
evinden kovmak ve gelecekteki kaprisleriyle uğraşmaktan kurtul-
maktır.

Kötü olan, Davina'nın burada olduğunu biliyor ya da tah-
min ediyor olmalarıydı. Birilerine açıklama yapmak zorunda
olduğundan değil ama Davina'yı odasına aldığı için öğrenilmesi
işine gelmezdi.

"Kızım yanılıyor, değil mi? O hanım burada değil."
Stephan dik adı adama baktı. Açıkça itiraz etmek istemiyor-
du ama yalan söyleyecek de değildi. Bu yüzden her zamanki
gibi politik davrandı. "Evimde olanlar için size hesap verecek
değilim Lord Tane," dedi. "Ama kuzunuza içini rahat tutmasını
söyleyebilirsiniz."

Lord Tane bir süre boş boş baktıktan sonra birdenbire ton-
bul çenesini içine çekerek keyifle kıkırdamaya başladı. "Aman
Tanrım, galiba büyük bir pot kırdım. O hanımın sizin özel bir
arkadaşınız olduğunu anlamamıştım..."

Stephan bir süredir elinde çevirdiği mektup açacağını tama-
men bilingsizce cevaz ağacından yapılına masaya sığdı. Kul-
men bilingizce cevaz ağacından keskin aletin gövdesi neredeyse yarısına
landığı güç yüzünden keskin aletin gövdesi neredeyse yarısına
kadar ahşabın içine gömülmüştü, fakat Stephan bunu görmedi.
Çünkü beklenmedik tepkisinin odada meydana getirdiği sessiz-
liğin hoşnut bir biçimde Lord Tane'ın yüzüne bakıyordu.

Adamın yüzünün önce beyazlayıp sonra kızarmaya başlama-
sını keyifle izledi. Konuşup onu rahatlatılabir ve konuyu ivediği

yöne çekebilirdi ama halinden hoşnuttu. Öte yandan Davina'yı özel arkadaşlar listesine dahil etmenin ne kadar harika bir fikir olduğunu da düşünüyordu. Bu durumda bir an önce Cassandri ile konuşup ilişkilerini bitirmesi gerekecekti.

"Lord Abbey... Kabalık etmek istememiştim. Kızının istikbalini için endişelenen bir baba olarak ben sadece..."

"Bugüne kadar kızınızın gülümsemelerinden birini yüzüne Fikrim hâlâ değişmiş değil. Ancak herhangi bir yerde, Bayan Hopkins ile Thomas'ın isminin aynı cümlede geçtiği uygunsuz bir konuşma duyacak olursam bundan sizi sorumlu tutacağım. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Lord Tane ayağa fırladı. "Beni tehdit ediyorsunuz!" Cesur piç belli ki buna inanamıyordu.

Stephan sinir bozucu gülümsemelerinden birini yüzüne kondurdu. "Tedbir diyelim. Lord Tane... İçinizi rahatlatmak önceliklerimden biri olmadığı halde gecenin bu vaktinde yatağım-da dinlenmek yerine size laf anlatmaya çalışıyorum. Thomas, Leydi Christell ile evlenmek için son derece istekli. Eminim kızınız da aynı düşüncededir. Bana kalırsa sizin müdahaleniz olmadan da birbirlerini anlayacaklardır. Bence fazla tepki veriyorsunuz."

"İtiraz eden zaten kızımdı. Üstelik adı geçen hanımın nişanlarını engellemek isteyecek kadar kuzenimize âşık olduğundan da son derece emindi... Ama sizin sözüntüze güvenmek zorundayım sanırım."

Stephan sakin bir tavırla başını salladı, fakat ihtimaller onun da canını sıkıyordu. Thomas Davina'nın kendisine âşık olduğundan şüphe ederse Leydi Christell ile asla evlenmezdi. Yukarıdaki cadının amacı da buydu zaten. Aklını çelip Thomas'ın hayatını mahvetmek ve onu âştan kör etmek... Başka bir Murray'den alacağı ikinci darbe Thomas'ı kesinlikle çok üzerti. Bu durumda Davina'yı kontrol altında tutmak Stephan'a düşüyordu.

"Dediğiniz gibi olsun Lord Abbey. Umarım kuzeniniz kızımı küçük düşürecek bir şey yapmaz."

"Öyle bir şey olmayacak. Başka bir şey olsa artık dinlen-

Lord Tane öfkesini gizlemedi ama ileri gitmeye cesaret edecek türde bir adam olmadığı için itiraz da etmedi. Şimdiye kadar sesi böyle gür çıktıysa, sebebi Stephan'ın kibarlığını yanlış yorumlamasıydı büyük ihtimalle. Mesajı aldığına göre bundan sonraki adımlarını daha dikkatli atması gerektiğini anladı. Kal-di ki Stephan bir saniyeyi daha onun tombul suratına ve görünüşüne kamaştıran keline bakarak harcamak zorunda kalırsa kendini tutmak zorunda kaldığı her saniyenin acısını ondan çıkarmaya başlayacaktı.

Masaya saptığı mektup açacağını adamın suratına baka baka yerinden çıkartıp elinde çevirmeye başladı. Bu da başka türde bir mesajdı.

Sonunda Lord Tane yine rahatsız edici şekilde boğazını temizledi ve izin isteyip dışarı çıktı. Stephan sabırsızlandığını kendinden saklayacak değildi. Adamın çıkmasıyla birlikte o da koşar adım odasına doğru yol aldı. Kapıyı hızla açıp içeri dalabilirdi ama garip bir heyecan onu engelledi. Aslında tekrar sertleşmek için odaya yaklaşmasının yeterli geldiğini fark edince başlamıştı bu heyecan. Daha doğrusu zirveye çıkmıştı. Gülümsemi ve kapıyı yavaşça açtı.

Loş odaya girdiğinde ilk dikkatini çeken şey şekerimsi tadı bir kokuydu. Vücudunun bu kokuya anında tepki vermesine alışkındı, fakat zaten yeterince hazır olduğu için daha fazla uyarılmak onu şakarttı. Pantolonunun kasık bölümündeki gerginlik artık iyiden iyiye rahatsız ediyordu.

Stephan son derece hoş hisler içinde dağınık yatağa yaklaştı. Aslında sadece tek bir adım attı. Önce içgüdüleri, sonra gözleri kötü gerçeğe dair ilk ve tek işareti verince zink diye durdu. Davina yoktu... Gitmişti. Hatta yatağın dağınıklığı ve üzerideki koku olmasa onun kısa bir süre önce orada yatmışa dair haval-ler kurduğunu bile düşünebilirdi.

"Kahretsin!"

Hissettiği hayal kırıklığından boğulacak gibiydi. Odamın karanlık köşelerinden birine saklanmış mı diye onu aramayı hiç düşünmedi çünkü gittiğinden adı gibi emindi. Bütün eşyaları dışarı çıkartıp içeriyi kar soğuşuyla bile doldursa oda şu anki lu-

Başından beri planladığı gibi yatağa yaklaşıp bir süre önce Davina'yı örtten ince yorgani eline aldı ve burmuna götürdü. Koku burada daha yoğundu ama asıl kaynak ortalarda yoktu. Lanet cadı kaçmıştı. İlk düşüncesi bu kaçışın başından beri planlı olduğu ve kadının hareketi geçmek için doğru amı beklediğiydi. Fakat sonra onu türkütüş bir halde odadan çıkmaya çalışırken tasavvur ettiğinde zihnindeki bu görüntü nedense daha çok aklına yattı.

Fakat giysileri olmadan dışarı çıkması akla yatkın değildi. Stephan bir an umutlanır gibi oldu ama sinsi bir düşünce aklını zehirledi. Mason'ın bir gün önce temizletip dolabın yanına bıraktığı çizmeleri yerinde yoktu. Lanet cadı kaçmakla kalmamış, çizmelerine ve daha kimi bilir nelerine el koymuştu.

Elinden oyuncuğu alınmış bir çocuk gibi hayal kırıklığı içindeydi. Ancak dindirilmemiş şehvetinin hayal kırıklığından daha güçlü etkileri vardı. Oyunu getirilmeye ise asla tahammül edemezdi. En çok da bu yüzden onu eline geçirdiği takdirde ince boynunu kirmayı düşünenecek kadar öfkelenmişti. Rezil birkaç küfürü arka arkaya sıralayıp yorgani yatağa fırlattı ve dışarı çıktı.

Çok fazla uzaklaştığını sanmıyordu. Mason gölge gibi Stephan'ı takip ettiği için birden karşısında belirince şaşırmadı.

"Odamdaki hanım evde bir yerlerdeyse onu olaysız bir şekilde zapt et. Güvendiğin birkaç uşağı da yanına al."

Davina tek başına ufak tefek bir uşakla baş edebilirdi. Gergi onunki sadece bir tedbirdi çünkü kadının bir yolunu bulup arbasına ulaştığını düşünüyordu.

"Ben dışarıda olacağım. Büyük ihtimalle birkaç saate kadar da dönmem."

"Peki lordum."

Saat bire geliyordu. Stephan vakit kaybetmeden misafir arabalarının tutulduğu bölüme gitti. Görevli, Davina'nın on dakika kadar önce evden ayrıldığını söyleyince arabacıya kendi arabasını hazırlatı ve kısa sürede cadının peşine düştü.

Açıkcısı nereye gittiği olabileceğinden emin değildi. Bu yüzden mecburi istikametinin sonundaki iki yol ağzına geldiğinde arabadan inip izleri kontrol etmeye mecbur kaldı. Hâlâ kendi

topraklarındaydı. Bu civardan fazla araç geçmezdi. Misafirlerinin büyük bir kısmı da birkaç saat önce gittiğine göre en azı az konsantre olması gerekecekti. Şanslıydı ki Londra yoluna doğru giden izleri fark etmesi hiç de zor olmadı.

Arabacıya Londra'ya dönüş için talimat verdikten sonra gergin bir halde koltuğuna oturdu. Düşünüyordu da fena halde faka basmıştı. Sadece bu geceden bahsetmiyordu. Ondandır gıphelenmeye başladığı andan itibaren adamakıllı bir araştırma yapsaydı Davina Murray'nin neyin peşinde olduğunu kolayca ortaya çıkarırdı. İz sürmek en iyi yaptığı şeydi. Fakat onunla oynamak, onu kıskırtmak ve verdiği çarpıcı tepkileri izlemek daha çok ilgisini çekmişti. Bu sayede Davina'yı tadabilme şansını yakalamıştı.

Hayır, pişman falan değildi. Hatta Davina'yı er ya da geç yatağına aldığı anda son derece memnun bir adam olacaktı. O zamana kadar ondan gelebilecek tehditlerin önünü kapatması gerekecekti.

Davina kardeşinin sağlığından endişelendiğini ima etmişti. Bayıldan önce sayıkladıkları sağlıklı bir kafaadan çıkması sözleri gibi değildi, fakat can sıkırmak için uydurulmuş, yüksek sesli boş tehditlere de benzemiyordu. Stephan onunla ilgili hiçbir konuda yüzde yüz emin olmamakla birlikte Alina Murray gibi bir düzenbazda sempatik hisler beslemesini sağlayacak hiçbir yol olmadığını da düşünüyordu. Üzerine kafa yormanın bu saatten sonra eline geçireceği hiçbir şey yoktu. Fakat Davina'yı kontrol eden kardeşiydi... Belki bilerek, belki bilmeyerek. Bu durumda kızın başına bir şey geldiyse öğrenmesinde fayda vardı. Böylece Davina'nın gözünün dönme ve delirme olasılığını daha iyi hesaplayabilir, bu geceki gibi sürpriz bir saldırıya daha önceden tahmin edebilirdi.

Stephan onun sırf Thomas'ı - ve tabii kendini - rezil etmek için Londra'dan buraya kadar geldiğini düşününce daha da öfkeli keldi. Gerçekten hırslı biriydi. Kardeşi gibi hoppa değildi ama ondan daha tehlikeliydi. Onu parmaklarıyla bitirilen ve o noktaya gelene kadar verdiği tepkiler çok da saygın bir haimefendi olmadığının kanıtıydı.

Tekrar sertleştiğini hissetti. Aklına düşen kısa zaman önce-
sinin hatıraları halini daha güç bir duruma sokuyordu. Azgın
hergelemen tekiydi. Bundan şikâyet ettiğinden falan değil, ancak
şimdiye kadar - durumunu tarif edecek birçok küçük düşürücü
nitelikli aklımdan geçirdi - hiç böyle aptala dönmüş ve tatmin
edilmemiş bir halde kaldığını hatırlamıyordu. On dört yaşında-
ki ilk tecrübesi bile iki taraf açısından tatmin ediciydi. Stephan
Davina'yı eline geçirdiğinde kanundaki bu geceye özel gençlik
afrodizyağının faydasını görebilirdi. Sanki çok ihtiyacı varmış
gibi...

On dakika kadar sonra Davina'nın arabasına yetiştiler. Step-
han son hız giden bir arabaya atı yoldan çıkarmadan yaklaşılmı-
şı gerektiğini en iyi bilenlerdendi. Sophie'yi kaçırıp Brendan'ı
vuran Abertillery piçi, kendisini takip eden Stephan'ın nefesini
ensesinde hissettiği için panikleyerek attan düşmüş ve boynu-
nu kırarak gebermişti. Bunu sonuna kadar hak ettiği doğrudu,
fakat tüm yaptıkları düşünüldüğünde boynunu kibrit gibi kır-
mak, onun için yeterince yavaş ve adil bir ölüm değildi. Sonuç-
ta ölmüştü, ruhu bok çukurunda yüzyıy olmalıydı ve giden
gelmiyordu.

Önlerinde yalpalayıp duran arabadaki kadınsa değerliydi. İyi
biri olup olmadığı tartışılırdı; ama Stephan tamamen keyfi se-
beplerden onu hayatında istiyordu. Bu yüzden arabacıya yavaş-
lamalarını ve öndeki arabayla aralarına belli bir mesafe koymala-
rını söyledi. Kuşu boş yere ürkütmenin gereği yoktu.

Önlerine çıkıp Davina'yı alıkoysa işler çok kolay olurdu.
Kurnazlıklarının bedelini onu yatağa çivileyerek ödetmenin
adaletini sorgulamaya kalkmadığı takdirde, Stephan celladık
görevini kusursuzca yerine getirebilirdi.

Vakit ilerleyip vahşi içgüdülerinin etkisinden sıyrıldıkça
Stephan iyiden iyiye mantıklı düşünmeye başlamıştı. Davina'yı
iki arabadan birinde, yarım bıraktıkları işi bitirecek kıvama ge-
tirmeyi hâlâ istiyordu ama önceliklerini yeniden sıralamıştı.
Onun güvenli bir biçimde Londra'ya vardığını gözleriyle göre-
cek ve uygun vakit geldiğinde onunla uzun bir konuşma yapı-
rak bütünyle kendisini anladığından emin olacaktı.

Stephan keyifle gülümseyip arkasına yaslandı ve hayatının
en sakin takibi boyunca gözlerini öndeki arabadan neredey-
se hiç ayırmadı. Birkaç saat sonra Davina'nın arabası Nadine
Swindon'ın evinin önüne vardığında Stephan da sokak lam-
balarına uzak bir noktada beklettiği arabasından onu izlemeye
devam etti.

Davina arabacıyı beklemeden kapıyı açıp dışarıyı kontrol
etti. Takip edildiğini fark etmemişti ama temkinliydi. Güvende
olduğuna kanaat getirmesi çok sürmedi, dikkatle arabadan indi.

Görüntüye göre Davina'nın yürüttüğü tek şey çizmeler de-
ğildi. Üzerinde, onun en sevdiği pelerinlerinden biri vardı ve
Davina'nın kendine ait bir pelerini kısmen çıplak vücuduna ge-
çirdiğini bilmek Stephan'ın hoşuna gidiyordu.

Kıymetli, yumuşacık yüzden pelerini, karları süpüre süpüre
ve ara sıra da olması gerekenden iki kat büyük çizmelerin altına
gire gire Davina'yı takip ettikçe Stephan gülme isteğine kapıl-
dı. Düşmeden o kadar mesafeyi kat etmesi inanılır gibi değildi.
Tam da bu yüzden onu tebrik etmeyi düşünüyordu ki Davina
pat diye karların içine düştü ve Stephan tebriklerini kendine
saklamak zorunda kaldı. Yerden kalkmaya çalışmasını izlemek
eğlenceliydi ama gidip ona yardım etme isteği daha baskındı.
Stratejik planları uygulamaktansa içinden geldiği gibi davranıp
basit bir hareket planına sadık kalırdı.

Neyse ki kız bir-iki denemenin sonra dik bir vaziyete gel-
meyi başardı ve yeniden etraflı kontrol edip sokak kapısını içine
alan gölgeli dönemeğe kayboldu.

Davina'nın artık başını derde sokmayacağını düşünen Step-
han da birkaç dakika daha bekledikten sonra Londra'daki evine
gitmek üzere yola koyuldu.

On Üçüncü Bölüm

Kimseye Güvenemezsin... Erkeklerle Asla...

Oldhamstocks Manastırı karlarla kaplı bir bozkırın tam ortasına dikilmiş, küçük bir ortaçağ kalesinden bozma kasvetli bir yapıydı. Arazinin verimsizliğini ortaya çıkaran uğursuz bir görüntüsü vardı. Arkasında fon oluşturan gri bulutlarla kaplı gökyüzüyle aynı tondaki taş duvarlar neredeyse yarı yükselmiş kadar yosunlarla kaplanmıştı. Tüm bu olumsuzluklar yetmezmiş gibi kar bile manzarayı yumuşatmak yerine diğer renklerle kontrast oluşturarak kasveti daha da artırıyordu.

Hava karardığı için manastırın iç ışıkları yanıyordu... Fakat onlarca odadan sadece birkaçının ışığı açıktı. Davina kız kardeşinin odasının yeterince aydınlık ve sıcak olduğunu umuyordu çünkü Alina karanlıktan da soğuktan da nefret ederdi. Elbette öncelikli dileği onun eve dönebilecek kadar iyi olduğunu görebilmektir.

Sabırsızlığı iyice artmıştı. Öyle ki manastırı medeniyete bağlayan dar yolun son birkaç yüz metresinde tıngır mıngır yol alan arabadan atlamamak için kendisini zor tutuyordu. Titreyen ellerini kenetledi, yol boyunca ettiği dualara yenilerini ekledi ve hayatta kalabilmek için mecburen nefes almaya devam etti.

Manastırın girişinde onu iki rahibe bekliyordu. Davina inmek için arabasını durmasını beklemedi ve çamurlu yolun bir kısmını koşarak geçmeyi tercih etti. Eteğini kaldırdığı için

haldirları ve dizleri ortaya çıkmıştı. Omuz hizasında tuttukları fenerler yüzünden suratlarında karanlık gölgeler oluşan iki kız kurusunun genel halleriyle Davina'yı kuşummedikleri sakımalanına imkân yoktu. Öyle bir derdleri de yoktu zaten. Tanrı'nın bağışlayıcılığından bahsedip bu kadar buyurgan ve burnu havada görünmek günahı.

Davina durumundaki birinin - meraktan aklını kaybetmeye yakın - eylemleri üzerinde hâkimiyet kurması hiç kolay değildi. Buna rağmen iki rahibeyi ezip geçmeden durabilmeyi başardı. "Alina Murray'nin ablasıyım," dedi soluk soluğa. "Rahibe Mathilda kardeşimin hasta olduğunu söyleyen bir mektup göndirdi bana. O iyi mi?"

Kadınlar Davina'yı daha da endişelendirecek şekilde birbirlerine baktılar ama cevap vermediler.

"Kardeşim iyi mi diye sordum."

Rahibelerden daha genç olanı gülümsedi. "İçeri buyrun lütfen. Rahibe Mathilda'ya geldiğinizi haber vereyim."

Davina onlarla beraber içeri girdi ama hemen önlerine geçip yollarını kesti. "Rahibe Mathilda'yı sormadım size. Kardeşimi görmek istiyorum. Üç gündür yoldayım. Yorgunum, sinirliyim ve endişeliyim. Şimdi bana yolu gösterin... Hemen!"

Davina'ya ayıplayarak bakan diğer rahibe başıyla bir kapışı işaret ederek, "Lütfen alçak sesle konuşun. İçinde dua ediliyor," diye ikaz etti.

Davina sesini biraz daha yükseltti. "Umrumda değil. Alina'nın iyi olup olmadığını söylemek o kadar da zor olmamalı. Kendinde değil mi yoksa? Nesi var?"

"Burası Tanrı'nın evi. Öncelikle saygı..."

"Ne olmuş yani? Buraya Tanrı'yı ziyaret etmek için geldim. Çok basit bir arzumu var."

Rahibe istavroz çıkarıp sadece dudaklarını kapıdarak bir dua mırıldandı. "Kardeşinizin bakımı için gerekli olan her şey yapılıyor. Tanrı izin verirse..."

Davina rahibenin omuzlarını sıkıca kavradı ve başını eğerek kadının gözlerine dikkatle baktı. "Beni kutsal sığınaklarla bulandırmadan söyle... Alina iyi, değil mi?"

"Sesiniz koridorun ucundan bile duyuluyor. Neden bağır-
yorsunuz?"

"Rahibe Mathilda..." dedi iki rahibe aynı anda. Başları ön-
lerindeydi. Hemen sonra içlerinden biri durumu açıklamaya
çalıştı. "Bu hanım Alina'nın ablasıymış."

Davina hızla Rahibe Mathilda olduğu söylenen ihtiyara yo-
neldi. "Bana mektup yazan sizsiniz. Ben Davina Murray. Kar-
deşimi görmek istiyorum."

Kadının kırışık yüzüne bakıp ne düşündüğünü anlamak
kolay değildi. Sadece Davina'yı ölçüp biçmiş gibi dikikle
sallıyordu. Birkaç saniye sonra tek kelime etmeden başını
salladı ve arkasını dönüp Davina'ya kendisini takip etmesini
işaret etti.

Meşalelerle kısmen aydınlatılan koridor neredeyse uçuz
bucaksız ve ürkütücüydü. Davina kardeşinin karamsar ruh ha-
linin böyle bir yerde boş ve derin bir kuyu gibi kasvetle bürün-
düğünden emindi. Lanet olsun, burası akıl sağlığı yerinde olan
birini bile deli ederdi. Davina Alina'ya sahip olmadığı erdemler
yükleyecek değildi. En azından yolda geçirdiği üç gün boyunca
onun hasta olduğunu kabullenmişti.

"Alina fiziksel anlamda iyi ama kendisini bırakmış durumda.
İyi olmak için çabalamıyor."

Kendi kendine itiraf etmek başka, bunu bir yabancından duy-
mak başkaydı. Davina öfkelenmeyi beklerken hassas bir kırılgan-
lık hissederek, "Ben onu iyi ederim," dedi.

"Belki de..."

Kadının sesi tok ve sarf ettiği kelimelerin ötesinde çok daha
derin anlamlar taşımak için özellikle eğitilmiş gibiydi. Davina
etkilendiğini inkâr edemedi.

"Asıl mühim olan inançtır. Alina'nın Tanrı'nın da inayetiyle
bütün sorunlarının üstesinden gelmesi için bol bol dua edin."

Kadının kendini adamışlığı onun konumundaki biri için sıra
dışı sayılmazdı. Davina'yı sinirlendiren, ses tonundaki köşüm-
seme ve hor görmeydi.

"Her şeyi Tanrı'dan beklemek yerine kardeşime göz kulak
olmalıydınız. Size geldiği şartlar düşünüldüğünde kafası karışık

küçük bir kızın kendisi için sağlıksız kararlar verebileceğini tah-
min etmeniz gerekirdi."

Rahibe Mathilda, Davina bağırmağa başlar başlamaz durup
onun karşısına dikilmişti. "Bizler yol göstericileriz. Ama herkes
hangi yolu seçeceğine kendisi karar verir."

"Onu da benim gibi hor gördüyseniz gösterdiğiniz yol yeti-
ne başka şekillerde huzuru aramasına şaşmamak lazım."

"Alina senin aksine son derece inatçı bir kızım. Yaptığı ha-
tanın bedelini ödemeyi özellikle istedi. Çünkü cezalandırılmayı
arzuluyordu. Huzur arıyor olsaydı bulmak için çabalarları."

"Kendini cezalandırmak istediği zaten sır değildi. Sizin yap-
manız gereken onu korumaktır."

"Sen neden koruyamadın?"

Davina bu soruyu kendine o kadar çok sorduktan sonra baş-
kasından duymanın kalbini böyle kıracağını tahmin edemedi.
Çenesini kaldırıp kadını soğuk soğuk süzdü ve "Bu da benim
günahtım," dedi.

Onunla aynı fikri paylaşan Rahibe Mathilda başını salladı-
ktan sonra arkasını dönüp yürümeye devam etti.

"Nasıl oldu?" Davina'nın hitabı artık daha makul ve sakindi.

"Bazı şifalı otlar yanlış ölçülerde kullanıldıklarında öldürücü
olabiliyor. Anladığım kadarıyla Alina da bunu biliyormuş. Gerçi
yaptığı şey, hepsini birbirine katıp kaynatmış."

Davina dehşet ve ökeye kapılarak titredi. Alina'nın karın-
daki bebeği öldürdüğü şekilde kendi canına kaymak istemişin-
deki trajik rastlantı gözünden kaçmamıştı. Kardeşi bunun bir
kefaret olduğuna inanıyor olmalıydı. Bu yüzden kendisi için ib-
ret alması bir son planlamıştı. Davina yine de onun bir yerlerini
kesip biçmemiş veya yüksek bir yerden atlamamış olmasından
öttüri memnundu.

Rahibe bir süre sonra koridor boyunca dizili olan onlara
benzer tahta kapıları birini açıp teklifsizce içeri girdi. Ne göre-
ceğini bilmediği için endişelenen Davina da kısa bir an tereddüt
ettikten sonra onu takip etti.

Tek mumla aydınlatılan oda, koridor kadar soğuktu. Davi-
na iki duvarın birleştiği köşeye dayalı çöplük yatağa kıvrılmış

uyuyan kardeşimi gördüğünde - sanki az önce ona hiç kızmamış gibiydi - içinde bir şeyler kırılmış da tuzla buz olmuş gibi hissetti. Alına üzerine örttüğü kaba battaniyeye hayatı ona bağlıymış gibi sıkıca sarılmıştı. Uykunun verebileceği huzura bile sahip değildi. Sanki acı çekiyordu.

Davina hemen onun yanına diz çöküp Alina'nın ateşini yokladı. Alın serin ve kuruydu ama rengi solgundu. "Nesi var? Bir yeri mi acıyor?"

"Sanmıyorum, belki de rüya görüyordur," dedi rahibe.

"Kardeşimin bu rutubetli ortamda iyileşemeyeceğini anlamayacak kadar cahil misiniz? Burası buz gibi ve..."

"Terbiyesizlik etme! Kardeşin ihtiyacı olduğu kadarına zaten sahip. Bu çatı altındaki herkes tamah etmeden yaşamayı öğrenmek zorunda."

"Donmamak için ateş yakmak ne zamandan beri tamah etmek oluyor? Bunun olacağını biliyordum. Onu pıntılığınız konusunda uyarmıştım ama inatçı salak beni dinlemedi bile."

"Kimseyi zorla tutmuyoruz. Alina'nın buradaki kazanımları inançsız ablasının ona vereceklerinden çok daha fazla. Ve o bunu biliyordu."

"Tabii canım. En kısa sürede onu buradan götüreceğim."

Rahibe Mathilda'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sizi zorlayamam."

"Öyle dersin tabii. Ama bağışladığım koyunların beşini ve annemin üçü kolyesini de giderken yanıma alacağımı duyduğunda böyle gülemeyeceksin." Kadının gülüşünün silinmesi üzerine kötü kötü sırttı. "İşte ben de tam olarak bundan bahsediyordum."

"Koyunlar Tanrı'nın evine bağışlandı. Manastırımızın var oluş amaçlarından biri fakirleri doyurmaktır... Ve koyunlar da o iş için çoktan kullanıldı bile."

Koyunlar Davina'nın umrunda değildi. Alina'nın bakımının ne derece kötü şartlar altında yapıldığını gördükten sonra yalnızca hıncını çıkarmaya çalışıyordu.

"Bu yüzden başınız belaya girebilir," dedi kollarını kaldırmak. "Umarım kolyenin üzerine de yatmamışsınızdır. Eğer öy-

Yılların dinginliği, bilgeliliği ve sükûneti en nihayetinde bir kadın olan rahibenin öfkeden renk değiştirmesini engellemedi. Etmek istediği dünyevi hakaretlerin hepsi dile gelmeden de yüzünden rahatlıkla okunuyordu. Davina rahibeyi şöyle bir stüzdü ve tekrar Alina'ya döndü.

"Bu gece onunla ben ilgileneceğim. Yarın kendini iyi hissederse de onu buradan götüreceğim. Bu sizin de işiniz gelir diye düşünüyorum. Bu yüzden odanın ısınmasını ve Alina için yiyecek bir şeyler getirilmesini sağlarsanız iyi olur. Zayıflıktan kuşa dönmüş zavallı."

"Bizim işimiz yardıma muhtaç kişilere yardım etmek. Alina da bu merhametimizden faydalanabildiği için hâlâ nefes alabiliyor. Bu büyükleken haller senin gibi genç birine hiç yakışmıyor çocuğum."

Rahibenin yine eğitim vermiş gibi gür ve tane tane konuşmaya başlaması üzerine Davina gözlerini devirerek Alina'nın üzerine eğildi ve nefes aldığından emin olduktan sonra yatmağı oturdu. "Kardeşimin hayatını kurtardığınız için teşekkür ederim. Ben olsam belki de o durumda ne yapmam gerektiğini bilemezdim. Tanrı korusun..." Cümlesini tamamlamayarak başını iki yana salladı.

"Ben ikiniz için de yiyecek hazırlamalarını söyleyeceğim," dedi Rahibe Mathilda. Belli ki tartışmak istemiyordu.

Davina'nınsa ısınacaklarından emin olmadan onu rahat bırakmak gibi bir niyeti yoktu. "Ateşi unutmayın."

Rahibe söylenerek dışarı çıktı.

Ne gördüğünü bilmeden kapanan kapıya bakmayı sürdüren Davina, Alina huzursuz uykusunda kıpırdanmaya başlayınca heyecanlanarak yere oturdu ve kardeşinin adını mırıldanıp yatağına hafif hafif okşamaya başladı. Bu kadar acı çekmesi ve tüm bunları hak ettiğini düşünerek kendinden nefret etmesi büyük haksızlıktı. "Çiçeğim benim. Hepsi geçecek, söz veriyorum sana."

Alina bu kederli fısıltıya anında tepki verdi ve gözleri kaput şırpan bir kelebeğin nâifliğiyle aralandı.

Güvercin grisi gözleri hiç değişmemişti. Eski gibi berrak ve

ıindeki haneleriyle eskisi kadar güzeldi. Tek farkla... Bakışların...
da eskisinden farklı olarak acı ve umutsuzluk vardı.

Sonunda, "Davina..." diye fışıldadı.

"Benim tatlım. Seni almaya geldim."

"Davina, sen misin gerçekten?"

Davina ağlamaya çalışmaktan yorgun düştüğü halde gü-
lümsemeyi başardı. "Benim gibi güzel bir hayal göremeyecek
kadar kötü görünüyorsun. Yani, gerçekten benim."

Alina'nın tepkisi ani ve ürkütücüydü. Kız öyle hızlı doğru-
lup öyle sıkı, öyle canı pahasına sarıldı ki ablasına, Davina'nın
nefesi kesildi ve hiç istemediği halde ağlamaya başladı.

"Davina... Canım ablam, beni bırakma ne olur. Hep yanı-
da kal. Lütfen, lütfen."

"Tamam, bir yere gittiğim yok. Seni almaya geldim zaten.
Birlikte evimize gideceğiz, sen de istersin değil mi?"

"Tanrı'ya şükür... Seninle her yere giderim ben. Seni üzdü-
ğüm için beni affet Davina..." Alina'nın yanaklarından yaşlar
süzülmeye devam ediyordu. Anlamsız kelimeler, özürler ve
sevgi sözcükleri ağzından sırasız bir şekilde çıkarak Davina'yı
hem rahatlatıyor hem de perişan ediyordu. "Çok kötü şeyler
yaptım ben... Thomas'a ve bebegime yaptıklarım yüzünden
Tanrı beni cezalandırıyor... Keşke bebegimin öldüğü gün ken-
dimi de öldürebilmeyi becerebilseydim. Keşke o otları doğru
şekilde hazırlayıp canımı alabilseydim. Rezil biriyim ben."

Davina'nın kalbi durur gibi oldu ve her nasılsa tekrar atmaya
başladı. Alina'nın bu çaresizliği, her şeyden vazgeçmede böyle
aceleci ve istekli oluşu Davina'yı kahrediyordu. Buna rağmen
sakin kalmaya çalışarak onu teselli etmeye devam etti. "Tamam,
bir tanem... Önemli değil."

"İyi olan hiçbir şeyi hak etmiyorum... Senin sevgini de... Ben
ikisine de ihanet ettim. Thomas'ı aldattım, kendi bebeğimi öl-
dürdüm."

Davina gözlerini yumdu. İşte tam o anda Alina'yı sakinle-
tirmek uselli kelimeleri lügatinden silinip gitmişti. Tuhaf ge-
lebilir ama aslında her şeyi zaten bildiğini fark etmenin huzur
veren bir yanı vardı. Böyle bir anda, kafa karışıklıkları ortadan

kalkıp günlerce süren çelişkiler yok oluyordu. Milyonlarca
kez sorulan *acaba* sorusu bir *acaba* olmaktan çıkıyordu. Davina
kendi açısından baktığında, kendini aptal bir fahişe gibi his-
setmesinin bile bu sağma huzuru gölgeleyemediğini düşündü.
Bunu böylesine sakin bir şekilde karşılayabildiği için şaşkındı,
fakat aslında pek de sakin olmadığını biliyordu. Vicdan az-
abı, bir anlığına tüm diğer hisleri gölgeleyecek kadar büyüdü
ve Davina altında kaldığı bu yükün muazzam ağırlığıyla ezilip
küküldü.

Af dileyen Alina'nın sesi uğultu gibiydi. Uzak ve etkisizdi.
Davina böyle hissetmekten nefret ediyordu, bu yüzden kafası-
nı toparlayıp artık değiştiremeyeceği şeyleri düşünmeyi bıraktı
ve Alina'ya daha da sıkı sarıldı. Yere göğe sığdıramadığı, hata
yapmayacağına yürekten inandığı kardeşini - teselli olabilecekse
eğer - canını vermeye hazır ablası olarak, katıksız sevgisiyle
sımsıkı sararak onunla birlikte ağladı.

Kırılan kalpler için, kendisi için ağladı... Hatta Thomas için
bile ağladı. Aslında en çok da onun için ağladı. O ve masum
bebek için...

*

Ertesi sabah erkenden manastırdan ayrıldılar. Alina hâlâ gü-
şüzdü, fakat o da Davina gibi bir an önce eve dönmeyi arzula-
dığı için bir gün daha beklemeye gerek görmediler.

Duns'a yolculukları çetin kuzey şartları yüzünden neredey-
se yarım gün sürdü. Bu süre zarfında Davina ona Thomas ile
aralarında geçenler hakkında hiçbir şey sormadığı gibi, Alina
da manastır odasındaki itirafından beri o konuyu konuşmaktan
özellikle kaçınıyordu.

Davina'yı en çok sarsan şeyse, Alina'nın bebeğini öldürmek
için hazırladığını düşündüğü karışımı aslında hem bebek hem
de anne için hazırladığını öğrenmekti. Kardeşi daha ilk başta
kendini öldürmeye niyetlenmiş ama zehir sadece karındaki
bebeğini etkilemişti. Davina'ya o zaman bunu itiraf etmeme
nedeni de manastıra gitmesine izin veremeyeceğini düşünme-
siydi. Haklıydı, asla izin vermezdi. Alina ona intihara eğilimi

olduğunu ima ettiğinde son çare olarak manastıra gitmesine izin vermiş, ihtiyaç duyduğu şeyin, kendisiyle baş başa kalıp kefaret saçmalığıyla teselli bulmak olduğunu düşünmüştü. Gerçekten deneyeceğini kabullenmek Davina için hiç kolay değildi.

Alina sonraki bir hafta boyunca iyileşmek için elinden geleni yaptı. Yeterince yemek yiyor, Davina'nın zoruyla her gün yürüyüş yapıyor ve akşamları eski güzel günlerden bahsedip ablasıyla sohbet ediyordu. Mutlu değildi ama haftalar önce Duns'a terk eden kızdan daha iyi görünüyordu. Davina onun vicdanıyla yaşadığı savaşa şahitti, gerçekten çaballıyor ama kolay olmasını beklemiyordu.

Davina ise her şeyi kabullenmiş sayılırdı. Bununla birlikte hiçbir şeyin son ermediğini de biliyordu. Kaçınılmaz olan kendiyile hesaplaşma anı gelene kadar tüm dikkatini ve gücünü Alina'ya vermeye kararlıydı. Hem bu şekilde kendi hislerinden de kaçabiliyordu.

Son haftalarda yaptığı hatalar çok büyüktü ve meşru dayanağı olduğunu savunduğu bütün hareketlerinin aslında korkunç bir yanlış anlaşılmanın eseri olduğunu kabul etmek canını yakıyordu. Buna rağmen hissetmeyi beklediği pişmanlık yeterince güçlü değildi. Öyle olmasını ne de çok isterdi.

Özellikle düşünmekten kaçındığı, ancak gözünü her kapadığında aklına gelen görüntüler ve sanki o anı tekrar yaşıyormuş gibi hissettiren hatıralar, günahın kечiciliğiyle bezenmişti. Kabul etmeliydi ki Stephan Ramsey dokunuşlarıyla tomuruk bir çiçeğin açılması gibi hayat bulmuştu... Tıpkı ihtiyaç duyduğu su ve ılık gibi. Tabii bu kadar açılmak yeterliydi zira bir sonraki aşama dökülmeye başlayan yapıklar olabilirdi.

Stephan Ramsey'i düşünmekten kaçınmasının insanı birçok sebebi vardı. Korku mesela... İhtiyaç ve öylem... Davina onu ne kadar aklından çıkarmak isterse istesin, bu hislerini bastırma için ne kadar uğraşırsa uğraşsın sinir bozucu bir gerçek sürekli karşısına çıkıyordu. Bir şeyin üzerini kapatarak alttaki faaliyetleri sona erdirmek pek de mümkün olmuyordu.

Yüzde yüz emin olduğu şey, onu hayatında istemediğini

Çünkü Stephan Ramsey istikrarsızlık demekti... Kafa karışıklığı ve kalp çarpıntısıydı. Alina'nın esenliği birinci önceliklerden biri bir karış havada haliyle ona yardımcı olamazdı.

Peki o gece yaşadığı doyumunu nasıl unutacaktı? Zevkten ölmek mümkün olsaydı tam da o sırada ruhunu teslim edebilirdi. İşte tam da bu yüzden kaçıp kurtulma şansı bulabildiği için ömrü boyunca Tanrı'ya dua edecekti.

Öyle miydi şahiden?

Düşünmek istemediği başka bir mesele daha...

Koyun ağlının çitleri üzerinde oturmuş, solgun kış günlerinin, önünde uzanan sıralı tepelerin ardında kaybolmasını izlerken, hayatının hiç de istemediği bir seyir izlediğini kederle kabullenmek zorunda kaldı... Yeniden.

Henüz aşam olmamasına rağmen evlerinin bulunduğu arazinin yüksek rakımı yüzünden hava karamaya başlamıştı. Davina artık eve girmesi gerektiğini hatırlayıp çitlerden inmek için eteklerini topladığı sırada yalanan ayak seslerini duydu.

"İyi günler Bayan Murray."

Beların biri geldi mi değerleri de hemen onu takip eder diyen kişi kesinlikle çok doğru bir noktaya değinmişti. Misafir beklemeyen Davina, gelenin kim olduğuna bakmak için hızla geriye dönünce dengesini kaybederek arkaya doğru devrildiğinde gürp ama tam da bunu düşünüyordu. Her şey şimşek çakanın kadar kısa sürede gerçekleşmişti. Öyle çaresiz bir anda ki Davina yerinden doğrulmasına yardımcı olabilecekmış gibi kollarını çırpma dışında hiçbir şey yapamamıştı. Kafa üstü yere çökmesini engelleyense çitlere kanca gibi takılan dizleriydi. Bu durumdayken bile çığlık atmak yerine yardım etmeye çalışan adamı söyleniyordu.

"İyi misiniz Bayan Murray?"

Ayakları yere basar basmaz elleriyle sırtından destek veren adamı izlediler ve karşısına geçip ona ters ters baktı. İlan aklı kızgın, onun kim olduğunu anladığında yerini sıkışık hığa bırakmıştı. Craig Ross'u Duns'taki herkes kadar tanırdı... Yani kısmen. Adamı Davina'nın babasının yakın dostu Malcolm Ross'un kardeşiydi. Ağabeyi birkaç sene önce ölüp Craig Ross

Duns arazilerinin neredeyse tamamının yeni sahibi olduğunda hakkında hayli konuşulmuştu.

Onunla birkaç kez iş yaptığı halde yüz yüze görüşme şansını pek bulamadığı için adamı kendi topraklarında görmek açığına ruhuna gitmişti. Her neyse, en azından eteği kafasına geçmediği için şanslıydı.

Kabalık etmeyi çoğu zaman dert etmese de kötü bakışlarını gereğinden fazla uzattığı için rahatsızlık hissetti ve hemen sonra konuşması gerektiğini hatırladı. "Bay Ross, sizi beklemiyordum." Duns'a döndüklerinden beri evlerine kimse uğramadığı için adamın ziyareti gözüne daha da ilginç geliyordu.

Craig Ross kibarca gülümsedi. Davina ise *Stephan Ramsey olsa, böyle bir durumda çok daha muzip bir tepki verirdi* diye düşünmekten kendini alamadı. Neticede adamı herkese göstermeyeceği bir coşkuyla karşılamıştı.

"Umarım haber vermeden geldiğim için kabalık ettiğimi düşünmezsiniz. İşin gerçeği, bu sene siz gelmeyince bizzat uğramaya karar verdim."

"Öyle mi? Hangi sebeple?"

"İş meseleleri."

Davina, "Ah... Sahiden mi?" dedi. Kafası karışmıştı. Zihinden hızlıca aralarında kalan bir hesap olup olmadığını geçirdi ve olmadığına karar vererek rahat bir nefes aldı. Boşuna aldığı onca kıyafetten sonra yeni borçları kaldıracak durumda değildi.

Fakat ikisini ilgilendiren bir borç-alacak durumunun olması adamın gelişini daha da enteresan kılıyordu. Koyunlarını çiftleştirceği damızlık iki tane koç satın almak için Bay Ross'un Duns dışındaki çiftliğine uğramayı düşündüğü doğruydı. Ancak bunu aylar önce, koyunların kızıma döneminde yapması gerekiyordu. Hiçbir koyunun bir tarafı donarken aklına çiftleşmeyi getireceğini sanmıyordu. Hepsi bir yana, sadece iki koç için kısıpoca Craig Ross'un onun kıyırık çiftliğine gelmesi hiç de mantıklı değildi.

Davina en sıradan meselelere bile şüphyle yaklaşmayı alışkanlık haline getirdiği için o sırada çok dikkatliydi. Gülümsedi

ve eliyle evinin olduğu tarafı gösterdi. "Ayakta kalmayın, buyrun lütfen."

Adam Davina'nın peşi sıra kapı önündeki banklara doğru yürüdü ve onun oturmasını bekledikten sonra aynı bankın diğer ucuna oturdu. "Bana geleceğinizi varsayarak ukalalık etmediğimi düşünüyorum."

"Benim gibi küçük yetiştiriciler her zaman sizinle çalışmayı tercih eder Bay Ross. Sizinle rekabet edemeyeceğim aşikâr, ben de diğerleri gibi akıllılık ediyorum."

Bay Ross güldü ve bu gülücük ona sevimli bir hava kattı. Tanrı vergisi klasik hatlarıyla yakışıklı sayılırdı ama göz aldığı söylenemezdi. Giydiği toprak tonlarındaki takım ince yapısı yüzünden üzerine kısmen oturmuştu. Belki de uzun boylu olması onu bu kadar ince gösteriyordu. Yaşını kestirmek zordu. Muhtemelen otuzların sonu ya da kırkların başıydı ama Stephan Ramsey'den büyük olduğu kesindi. O kaç yaşındaydı acaba? Tanrı aşkına, cümle sonunda nokta koyar gibi her düşüncesini onunla tamamlamayı kesmeliydi.

"Akıllı olduğunuzu biliyorum Bayan Murray," dedi Bay Ross onun düşüncelerini dağıtarak.

Davina zekâyla parlayan açık mavi gözlerde bir şeylerin peşinde olduğunu dışa vuran o bariz bakışı yakaladığında gözlerini kısıtı. Ona burada ne işi olduğunu, ne çevirdiğini açık açık sormadığı için resmen acı çekiyordu. Sormuyordu çünkü doğru bir yanıt alacağını sanmıyordu. Neyse ki Thomas'tan gerçek hislerini gözlemkle geçirdiği günler ona bu konuda uzmanlık sağlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Adamın bakışlarındaki ilgiden hiç hoşlanmamıştı. Davina koyun yetiştiricisi bir kadın olarak erkek egemenliğindeki ticaret yaşantısının çoğunu bu tür bakışlara katlanarak ve ona bu şekilde bakma aptallığında bulunanlara ağzının payını vererek geçirmişti. Ancak Craig Ross'un niyetinin kötü olduğundan henüz yeterince emin değildi.

"Sürümü büyütmek için her sene dikkatli davranıyordum. Fakat bu sene bazı sorunlar yüzünden hayvanlarla pek ilgilenemedim. Damızlık koçlar için yazı beklemeyi düşünüyordum."

"Erişkin dişilerinizden faydalanamadığınız için zarara geçebilirsiniz. Belki size bir teklif sunabilirim."

"Ne gibi?"

"Takas. Sizden alacağım on dişiye karşılık gebe yedi koyun teklif ediyorum."

"Hiç düşünmeden bunun harika bir teklif olduğunu söyleyebilirim ama yüce gönüllüğünüzün nedenini anlamış değilim."

"Sağlık sorunu olmayan on koyun gayet iyi bir neden. Çiftliğimde koyunların çiftleşme içgüdülerini suni yollardan canlandırmak mümkün. Önce kontrolleri yaparsak her iki taraf için de iyi bir alışveriş olacağından şüphem yok. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Etkilendim. Gerçekten başka bir niyetiniz yoksa size sadece on koyun değil, tüm sürümü teklif ediyorum."

Craig Ross gülümsedi. "Ne tür bir niyetten bahsediyorsunuz Bayan Murray?"

Davina başını sağ omzuna doğru kırdı. "Gerçekten cevap vermem gerekiyor mu?" Bu yeni stili Stephan Ramsey'den öğrenmişti.

"Sizin için zor olduğunu tahmin ediyorum. Çok güzel bir kadınsınız ve..."

"Orada dur işte! Bu sözler bende kaşıntıya neden oluyor. Neyin peşindesin sen?"

"Yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Asla inanmam. Bugüne kadar en iyi öğrendiğim şeylerden biri, erkeklerin sadece yardımcı olmaya çalışmakla ilgilenmedikleridir. Gerçi siz niyetinizi kısmen belli ettiniz."

"Düşündüğünüz gibi değil, niyetim yalnızca yardımcı olmaya çalışmak. Ayrıca sizi güzel bulduğumu söylemeseydim bile siz öyle olduğunu zaten biliyordunuz. Dile getirerek dürüst davranıyorum."

"Dürüst davranmak değil, uyanıklık etmek derdim ben buna. Böyle şeylerden etkilenmem Craig Ross, eğer bir kere konuşmuş olsaydık bunu anlardınız."

"Hata mı telafi etmeye çalışıyordumdur belki de."

O da bundan hoşlanmamıştı zaten. Fakat güzel olduğuna söyleyen herkesle kavga edecek olsaydı aç kalırlardı. "Orada telafi edilecek bir hata yok. En azından bahsettiğiniz konuda."

"Sizi gücendirdiğim için özür dilerim. Kabalık etmek istememişim."

"O halde bana gerçek niyetinizi söyleyin. Aklınızda benimle ilgili..." Bay Ross'a yukarıdan aşağıya bir bakış atıp işaret parmağıyla birkaç kez çenesine vurdu, sonra parmağını adama doğrulttu. "Uygunsuz düşünceler varsa tüfegimi kapmadan buradan toz olun derim."

"Gözü pek bir kadınsınız."

"Öyleyimidir."

"Bu konuda birbirimize benziyoruz o halde. Aynı şeyi tekrar etmekten hoşlanmasam da size yardım etme niyetimi yineliyorum Bayan Murray."

"İyi de neden? Aklıma beni güzel bulmanız ve bunun sizi heyecanlandığı dışında bir neden gelmiyor. Genel erkek sorunları, bilirsiniz."

Davina'nın uçkuruna laf dokundurması Craig Ross'un huzuna gimiş gibiydi. "Peşin hüküm verdiğinizizi hiç düşündünüz mü?"

"Bazı zorunluluklarım var Bay Ross. Temkinli olmaya herkesten daha fazla mecburum."

Adam anlayışla başını salladı ve düz bir sesle. "Kardeşiniz yüzünden mi?" dedi.

"Kardeşim hakkında sizinle konuşacak değilim." Sonra fazla yoruma gerek bırakmayan o soruyu sordu. "Eşiniz nasıl?"

"Eşimi on sekiz ay önce kaybettim."

"Ah... Çok üzgünüm." Davina başını öne eğdi. Daha önce hiç bu kadar utandığını ve kendini aptal gibi hissettiğini hatırlamıyordu.

"Bilmiyordum... Başınız sağ olsun," diyerek geç kalınmış taziyesini iletmişti ama bu sadece kendini daha da aptal hissetmesine neden oldu.

"İçinizi rahatlatıcaksaydı söyleyeyim. Sizinle korktuğumuz şekilde ilgilenmiyoruz."

"Korktuğum falan yok. Tekrar özür dilerim."

"Önemli değil. Başka şeylerden bahsedelim mi?"

"Kabalık ettiğimi düşünüp teklifinizi geri çekmeyi isterseniz sizi anlarım ama iş başkadır derseniz de koyunlardan bahsetmeyi tercih ederim."

"Teklifim hâlâ geçerli ve aramızdaki tek ortak noktanın konuşulabileceğini de iyice açıkladığınıza göre sizi daha fazla üzme niyetinde değilim."

Craig Ross'un bu koşulsuz uzlaşmacı tavrı Davina'yı giderek daha da huzursuz ediyordu. Öyle bile olsa adam rezil bir niyetle olduğunu kabul etmediği sürece elinde onu tırmıklı kovalamak için yeterince kanıt yoktu. Üstelik teklifi kolay kolay gözden çıkarılamayacak kadar sıkıydı.

Bir süre sonra Davina elli koyununu elden çıkarmak için Craig Ross ile el sıkışacak kıvama gelmişti. Normal yollardan koyunlarının ellisinin birden döl tutmasının imkânsız olduğunu bildiği için yüzde yetmiş oran mucize gibi bir şeydi. Biraz sinirlendi diye ayağına gelen fırsatı tepecek değildi.

Bay Ross gitmek üzere harekete geçtiğinde Davina rahat bir nefes aldı. Ona çiftliğin tahta kapısına kadar eşlik ederken şüphelerinden büyük ölçüde kurtulmuş ve ferahlamıştı.

"Yarın koyunlar için size yem göndereceğim."

Davina buna hemen itiraz etti. "Gerek yok. Ben o işi hallettim."

-Iptal edin."

"Mümkün değil, araba birazdan burada olur."

"Hava kararmak üzere. Bu saatten sonra içeri kimseyi almanızı önersem..."

"Yem arabası her zaman bu saatte geliyor çünkü böylesi daha hesaplı. Bakın Bay Ross... Yine beni huzursuz etmeye başladı. Bu tavırlarınızın altında ne gerekçe varsa..."

Önerilerime kulak verirsiniz işlerin sizin için kolaylaşmasını sağlarım."

"Ne demek bu? Ben Duns'ta doğdum. Hayatın burada zor olduğunu zaten biliyorum. Siz olsanız da olmasanız da üstesinden gelmeyi bildiğimi bu düzeni bizzat kurdum."

"Şartlar değişti. İnsanlar hakkınızda konuşmaya başladılar ve korkarım bu sadece başlangıç. Kardeşinizin başına gelen..."

"Sakın sözünün devamını getirme!"

"Ben düşman değilim."

"Dost hiç değilsin. İnsanların hakkımızda ne düşündüğünü umursayacak türde biri olsaydım..." Eliyle etrafını işaret etti. "Bunların hiçbirine sahip olmazdım. Ailem öldüğünde elimde kalanlar, yanlış bir ev ve hastalık kapmış ölmeye mahkûm hayvanlardı."

"Şans ve başarı gerekli ama tek başına bir kadın için yeterli değil. Belki de şansınızın nereden geldiğini biraz düşünmenin zamanı gelmiştir Bayan Murray?"

"Birinin bana yardım ettiğini mi ima ediyorsunuz? Ah... Belki de o sizsinizdir. Nasıl düşünemedim? Şimdi sırada ne var? Benimle ilgili niyetlerinizden bahsetmeye başlamanız için tam sırası."

"Sizinde düşündüğünüz anlamda ilgilenmiyorum. Bir hanıma bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama... Beni cezbetmiyorsunuz. Ben daha uysal mizaçlı hanımlardan hoşlanırım."

"İçim hâlâ rahat değil."

Adam içini rahatlatmak için kulını kıpırdatmayınca, Davut sinir bozucu bir yorumun geleceğini hissetti.

"Sizinle değil de kardeşinizle konuşmalıydım belki de."

Davina kuru çallara düşen ateş gibi birden parladı ve Craig Ross'un burnuna kadar sokuldu. "Neler olduğunu duyduğunuz ortada. Başına gelenler yüzünden onu kullanabileceğini düşünen ahmaktardan birisiniz değil mi? Sızce ben buna izin veririm miyim?"

"Kardeşiniz için asla kötü düşünceler beslemedim. Benimki iyi niyetli bir teklifti."

"Geldiğin andan beri iyi niyetinden hiç emin olmadığım için beni mazur gör Bay Ross. Sana ticaretin önemli kurallarından birini hatırlatayım... Güvenmediğin kişiyle asla iş yapma. Anlaşmamız burada sona ermiştir. Şimdi topraklarını terk et. Anlaşmamız burada sona ermiştir. Şimdi topraklarını bırak. Bayan

Craig Ross başını salladı. "Size bir tavsiyem olacak Bayan Murray. Her ne hata yapmış olursa olsun, kardeşinizi önce siz

235

afledim. Göreceksiniz ki bu her şeyi daha kolay çözmenizi sağlayacak. İyi akşamlar."

Davina saman balyalarını taşıyan araba geldiğinde hâlâ Craig Ross'un son eleştirisi yüzünden öfkeliydi. Onun için yaptığı onca şeyden sonra Alina'yı suçlamakla itham edildiğine inanamıyordu. "Geciktiğin her saat için bir şilin kesersen bir daha vaktinde gelmen gerektiğini hatırlarsın," dedi arabacı Bean'e ters ters. "Hızlı davran da sabah olmadan hepsini indirebilelim."

"Hepsini kendi başıma indiremem. Adamın yok mu?"

Davina Addison'a bugünlük izin verdiğini yılan bakışlı çirkin herife söyleyecek değildi. "Addison'ın başka işleri var. Sana ben yardım edeceğim. Hadi acele et, hava buz gibi."

Bean sırttı. Öyle tekinsiz, pis bir sırtıttı ki Davina ayağının dibindeki tırmığı gözüne kestirmek zorunda kaldı.

"Çiftlik sahibi hanımefendinin elleri kirlenecek demek. Benim için hava hoş."

"Bir daha söylemeyeceğimi Bean. Boş boş konuşma da bir an önce işe koyul. Daha buradan zıkkımlanmaya gideceksin, meşgul bir adamsın sen."

"Dalga geçersin tabii..." Adam tekrar sırttı ve zar zor duyulabilecek bir sesle bir şeyler mırıldandı. Fakat Davina onun pis kokulu ağzından çıkan *fahişenin ablası* kelimelerini çok net duymuş ve yerdeki tırmığı kapmıştı.

"Ne dedin sen?"

Bean dışlerinin arasına sıkıştırdığı samanı çiğnemeye devam ederken Davina'yı utanmaz bir ilgiyle - belirli yerlerde daha çok eğilerek - süzüyordu. Arabanın tepesinde olmanın avantajını kullanmaktan memnundu ama sonra aklına ne geldiyse arabadan atladı ve Davina'nın karşısına dikildi.

Davina uzun boylu bir kadındı. Daha da güzeli, savunma konusunda kendiyile aynı ebatlardaki bir erkekten daha iyi işler çıkarabilirdi. Bu yüzden Bean'in üzerine yürütmesini söğükkanlılıkla karşıladı.

"Duydun ya, ne diye soruyorsun?"

"Yüzünü dağıtmadan önce emin olmak istedim. Bir daha söylemeye cesaret et de göstereyim sana."

"Herkes kardeşinin fahişe olduğunu konuşuyor. Alinganlık etmeye lüzum..."

Davina cümlelerin tamamlanmasını beklemeyen tırmığın arkasını adamın suratına geçirdi ve geri çekildi. Neyse ki Bean acıyı ciddiye alan bir adamdı da Davina'nın arzu ettiği gibi kafasına tırmığı yiyince çığlığı bastı.

"Ne yaptın sen orospu! Becerilmek istediğin için kaşınıyorsun. Seni de orospu kardeşini de öyle bir becereceğim ki benimkinin müptelası olacaksın."

Bean üzerine atılınca Davina geriledi ve tırmığın sivri uçlarını adamın burnuna kadar yaklaştırdı. Gözü dönmüş birinin ne yapacağını kestirmenin zor olduğunu bildiğinden hareketleri temkinliydi. "Defolup git topraklarımdan Bean. Ben de güzelim yüzünü çizmek zorunda kalmayayım."

Bean pis ağızlı korkağın tekiydi. Eli tırmıklı, öfkeli bir kadına ters düşmemesi gerektiğini bilirdi. Ne var ki Alina'nın beyaz geceliği ve beline dökülen sarı saçlarıyla gecenin içinden fırlayan bir melek gibi yüzlerini koşturduğunu görünce ormuş kendinden uzaklaştırıp dengiymiş gibi Davina'ya saldırmaya yeltendi. Erkeklerin güzel kızlara kendini kanıtama arzusuyla yanıp tutuşmaları, Davina'nın aklına hep isteksiz bir koyunla çiftleşmek için olmadık maskaralıklar yapan koçları getirdi.

Davina önce tırmığı Bean'in karnına geçirdi, sonra Alina'ya bağırdı. "İçeri gir Alina."

"Hayır, seni yalnız..."

"Çabuk içeri!"

Alina ablasının haykırması üzerine geldiği gibi hızla geri döndü ve saniyeler içinde gözden kayboldu.

"Bir içim su... Hadi beni içeri davet et de sizi menünün edeyim. Addison'ı kasabada gördüm, burada içim su yalnızız."

İğrenç cinsel imalar arttıkça Davina kontrollünü kaybetmeye o derece yaklaşıyordu. Tırmığı savunma pozisyonunda Bean'e sallayarak adanı ablukaya alan adamlar atınaya başladı.

O sırada Alina tekrar belirdi ama bu sefer bir elinde boyu

kadar bir kükrek, diğerinde de babasının tüfeği vardı. "Uzak dur ablamdan!" dedi sesi titremeden.

Davina sınırdan deliye dönmemiş olsaydı Alina'nın - ikisine birden aynı anda hâkim olmayı bırakın - tekini bile kullanmaya gücünün yetmeyeceği silahları tehditle Bean'e sallayışına kahkahalarla gülerdi.

Bean'in gözlerine baktı ve fışıldadı. "Seni öldürürüm Bean. Benim topraklarımdasın ve buna hakkım var."

Bean önce Davina'ya, sonra baştan aşağıya silahlı Alina'ya baktı. Değip değmeyeceğini düşünürken saniyeler hızla akıp gidiyordu.

Davina onun pes etmesini beklerken son derece yakın bir mesafeden biri ateş etti ve bu Bean'in okkalı bir küfür savurarak arabasına koşturmasına neden oldu.

Davina ateş edenii görememişti ama silahın nereden atıldığını görmüştü. O tarafa koşmadan önce yerden aldığı ceviz büyüklüğündeki taşı peşinde bir it sürüsü varmış gibi uzaklaşmaya çalışan Bean'e fırlattı ve onu tam kafasından vurdu.

Silah sesi koyun ağılına yakın bir mesafeden gelmişti. Alina'nın kez içeri girmesine söyledikten sonra toprağına sızan kişiyi bulmak için son hız koşmaya başladı. İlk başta etrafta kimseyi göremedi. Dolunay, gecenin zifiri karanlığını kırdığı için etraf yeterince aydınlıktı. Ağılın yanındaki yağlı meşale de kuvvetle yanıyordu.

Davina büyük, tahta fiçilerden birinin arkasına saklanan adamı bu sayede kolaylıkla fark etti ve usulca yaklaştı. Alina'dan tüfeği almayı akıl edememişti ama tırmığı hâlâ elindeydi. "Seni görüyorum, çık dışarı," dedi eli silahlı adama.

Adam lafını ikiletmeden kendini gösterdiğinde Davina rahat bir nefes aldı. Çünkü karşısında Alina'dan iri olmayan, orta yaşlı ve suratındaki kendini beğenmiş ifadeden anlaşılacağı üzere İngiliz bir herif vardı.

İngiliz, "Kötü bir niyetim yoktu hanımefendi," dedi ve fiçinin yanında doğruldu.

"Kimsin sen?"

"Adım William Rose."

"Yani? Bir saniye..." Davina gözlerini kısıp onu daha yakından inceledi. "Seni daha önce de gördüm. Bir kez karabada, bir kez de bu civarda... Beni mi izliyorsun yoksa?"

William Rose cevap verince Davina tırmığın sapıyla adamın baldırlarının arkasına vurdu, sırtüstü yere düştüğünde ise tırmığı gırtlığına dayadı. Düşerken bağırması dışında adam korkudan gıkını çıkaramamıştı.

"Bugün Murray ailesinin arkasından iş çevirelim günü mu acaba? Eğer birine daha neyin peşindesin demek zorunda kalırsam sonrasında yapacaklarımdan sorumlu olmayacağım Rose. Şimdi söyle!"

"Si-size yardım ettim az önce... O adam silah sesini duyunca kaçtı, siz de gördünüz."

"Tanrı'ya şükür tam vaktinde yetiştin o zaman... Kimsin sen?"

Adamın susmaya devam etmesi Davina'yı deliye döndürdü ve sorusunu haykırarak yineledi.

"Be-ben sizi izlemek üzere tutuldum."

"Kim tarafından? Ah benimki de soru mu? Yüzde yüz Craig Ross'dur."

"Öyle bi-birini tanımıyorum. Tanrı aşkına, boğazıma batıyor."

"Amaç da o zaten. Patronuna söyle peşimizi bırakın."

"Lorduma bunu ileteceğim, söz veriyorum."

Davina tırmığı biraz gevşetmişti ki adamın patronuna hitap şekli dikkatini çekti ve aklına dolan ihtimaller nefes alıp vermenin iyice hızlanmasına neden oldu. "Lord mu?" dedi kıkır bir sesle. "Kimden bahsediyorsun sen?"

"Lord Ramsey... Sizi izlemem için beni o gönderdi."

"Ah lanet olsun..."

Davina arkasını dönüp tırmığı kızgın bir demire dönüşmüş gibi yere fırlattı. Kafası ve bacakları taş gibi ağırlağına. Düşünemiyordu... Ne hissettiğini bilmece sebebi ne hissetmesini gerektirdiğini bilmemesinden kaynaklanıyordu. Ağırlıksız ve doğru yürütürken birkaç adım ötede sımsı sarı gözlerle William Rose'u izleyen Luna'yı fark etti ve ona en çok istediği şeyi verdi.

Şiddet...

"Senindir, Luna. Saldır oğlum."

Luna Davina'ya teşekkür eden bir bakış attıktan sonra şıl-
gın kedi çığlığını attı ve başına gelecekleri henüz idrak edemeyen
William Rose'un üzerine uçtu.

Kediler kesinlikle stil sahibi hayvanlardı.

On Dördüncü Bölüm

Manipüle Etmek...

Çıplak bir kadın heykeline dayanmış Nadine Swindon'ı iz-
leyen Stephan'ın sıkılmış görüntüsünün altında gizlenen dikkat-
ti sadece onu çok iyi tanıyanlar ayırt edebilirdi. Öyle ki ilgisini
verdiği kadın, varlığını henüz fark etmemişti bile. Kadın son
derece tahmin edilebilir bir davranış potansiyeline sahip olsa
da Stephan tek bir detayı bile kaçırmamak için gözlerini ondan
hiç ayırmıyordu. Sarışın güzel bir hayli hafifmeşrepti ama say-
gın türden, ölçülü bir niteliği vardı hafifliğinin. Stephan bunu
takdir etmeden duramadı çünkü az önce sosyetenin en muha-
fazakâr hanımı olarak tanınan Twerton Kontesi'ni bile güldür-
menin bir yolunu bulmuştu.

Takdir ettiği bir diğer yönü ise sadakatiydi. Stephan Davina'ya
görmek için onun evine gittiğinde, önce aralarındaki akrabalık
ilişisini inkâr etmişti. Sonunda kaçıış kalmayınca gerçeği itiraf
etmiş, fakat bu sefer de kuzeninin İskoçya'ya döndüğünü giz-
lemek için Stephan'ı oyalamaya çalışmıştı. Gerçi Stephan Davi-
na'nın evde olmadığını içeri girdiği an anlamıştı. Belki içerideki
yabancı parfüm kokusuna tepkisiz kaldığı için, belki de onunla
aynı ortamdayken soluduğu havanın ağırlaşmasına alışkın oldu-
ğundan Davina'nın varlığına bedensel bir tepki verdiğini kabul
ediyordu. Bayan Swindon'ın oyuna gönüllü olarak dahil olma
sebebi ise yalnızca sohbetin nereye varacağını merak etmesiydi.
Davina'ya elinden kaçırarak gururunu incittiği, kabul edi-

yordu. Fakat onu eline geçirdiğinde yapabilecekleriyle ilgili planlar kurmanın verdiği keyif paha biçilmezdi. Onunla ilgili derinlemesine araştırmalarına bir süre önce başlamıştı.

Sekreteri William'ın son halini hatırlayınca gülmeden edemedi. O uğursuz kedinin birinin başına iş açacağı en başından belliydi zaten. William yakalandığı için birkaç çizikten fazlasını hak ediyordu ama söylediğine göre yakalanma sebebi onu *ham meçindilere yardım etmeye mecbur bırakan centilmenliği*ydi ve bu yüzden Stephan ona minnettardı.

Davina'nın tırmıkla yaptığı kahramanlık fena halde canını sıkıyordu. Orada olmayı ve sebebini tahmin ettiği kargaşanın içine dalışıp o pislik herifin boynunu kırmayı deli gibi istiyordu. Farkında değildi ama Davina yıkılmaz özgüveni yüzünden başına ciddi bir iş açmak üzereydi. Bu olmadan önce Stephan'ın onu himayesi altına alması ve koruması şarttı.

Stephan, Murray ailesi hakkında ihtiyacı olandan çok daha fazla bilgiye sahipti. Kardeşinin bebeğini öldürmesi ve vicdan azabıyla kendini manastıra kapamasını üzücü buluyordu. Oysa birkaç hafta öncesine kadar Alina Murray denen kız için üzüleceğine asla inanmazdı. Ne kadar da tuhaf... Belki de kardeşinin daha fazlasına değeceğini düşünen ateşli ablasının sadakati yüzünden kızı sempati duymaya başlamıştı. Bunu bilmiyor ve işin aslı merak da etmiyordu.

Zaman zaman Davina'nın hayatına fırtına gibi girmesini sağladığı için Alina Murray'nin Thomas'ı aldatarak gerçekten hata etmemiş olabileceğini düşündüğü bile oluyordu. Elbette bundan kimseye bahsedecek değildi.

Murray ailesinin temeli tek bir şeye dayanıyordu: Sevgi. Stephan, anne ve babalarını kaybettikleri yangından sonra aileyi ayakta tutma görevini üstlenen Davina'nın zor koşullara rağmen kurduğu düzeni takdir ediyordu. Ancak onu koyunların bakımıyla ilgilenirken düşünmekten hoşlanmıyordu. Bir süredir aklından çıkaramadığı üzere Davina'yı emrindeki bütün hizmetçiler tarafından şımartılan bir âşık olarak kendi himayesinde görmeyi arzuluyordu zira.

Onun için hissettigi arzuyu o kadar ciddetti ki Davina'yı

yatağına aldığı o gecenin ardından Stephan ilk iş Cassandra ile konuşmuş ve ona ilişkilerini bitirmek istediğini kibarca söylemişti. Neticede keyifsiz bir sohbet olmuştu. Ruhsuz bir pislik olmadığı için eski sevgilisinin hislerini incitmek hiç hoşuna gitmemişti, fakat Stephan herkesin dürtüstlüğü ihtiyacı duyduğunu savunurdu. Ayrıca Cassandra tarafında ateş bacayı sarmadan önce bunun yapılması şartı.

Davina... Onu görmek artık bir istek değil, ihtiyaçtı. Ateşli karşılıkları, öpüşmelerindeki tutku ve son gece yaşananlar aklına inen bir perde gibi onun bir bakire olma ihtimalini uzunca bir süre göz ardı etmesine neden olmuştu. Nasıl aklına getirebilirdi ki? Kadın, buz gibi suda bile yangın çıkarmak kadar ateşliydi. Gerçi o tür bir temastan sonra Stephan onun hâlâ bakire olduğundan emin değildi.

"Yeni gözden mi?"

Stephan ne ara yanına geldiğini bilmediği Adrian'a boş boş baktı.

"Gözlerini alamadığın sarışından bahsediyorum."

"Nadine Swindon mı? Hayır."

"Bu kötü oldu. Onu davet ettirmek için ev sahibiyile özel olarak konuştuğunu duyunca Brendan'la yeni gözdenin o olduğuna dair bahse tutuştum. O ise şaş aralar koyu renk saçlı kadınları çekici bulduğunu düşünüyor."

"Öyle mi? Ne kaybettin peki?"

Adrian pis pis güldü. "Ona tek bir çöp bile vermem."

"Benim tanıdığım Brendan bunu asla yanına bırakmaz."

"Benimle en sevdiğin atın üzerine bahse giriyorsan gözlerini dört açmalısın Adrian. Seni donuna kadar soyarım ve ruhun dıymaz," dedi Brendan. Tehdit ederken bile kayıyordu.

"Fırsatçılık ettin. Stephan'ın koyu renk saçlı kadınları düşkünlüğünü bilecek kadar nokta atışı yapabildiğine göre benden bir adım öndesin demektir."

"Elbette öyleyim. Dikkat edersen etrafında olup biten her şeyden haberi olduğunu fark edersin."

"Böyle konuşunca bana Isabel'i hatırlatıyorsun."

"Sadece böyle konuştuğum zamanlarda hatırlatıyorsun son-

Stephan güldü.

"Karımı kötü etkiliyorsun Brendan. Senin ukalalığını örnek aldıkça canıma okuyor. En kötüsü de karımı büyüdükçe asahiye-
nin artması. Dans edemediğimiz için bile beni suçluyor."

Brendan belli belirsiz gülerken, "Bunun benimle ilgisi yok" dedi. "Karımı memnun edebilseydin karımı şıstığı için şikâyet et-
mezdi değil mi?"

"Aksine. Onu öyle çok memnun ediyorum ki karımı şıstığı
için mahrum kaldıklarını hatırlamak canını sıkıyor."

Stephan ikisinin düşüp kalktığı kadınlarla olan maceraları-
nı dinlemeyi de kendi yatak maceralarını paylaşmayı da sorun
etmezdi. fakat onların Sophie ve Isabel'e yaptıklarını duyma-
ya tahammülü yoktu. Bu yüzden Brendan ukala bir karşılık
vermeden önce lafa karıştı. "Kapayın çenenizi, o kızlar benim
kardeşim sayılır. Onları her zaman giyinik olarak hatırlamak is-
tiyorum."

İkisi de itiraz etmedi ve aralarına anlamlı bir sessizlik girdi.
Sessizliği bölen Adrian'dı.

"Seni Leydi Philippa ile dans ederken gördüm... Hem de iki
kez. Amcanın Harwell Vikontu'yla sıkı fıkı olduğundan haberi-
rim var. Acaba bize söylemeden bir evlilik kararı almış olabilir
misin?"

"Bir eşten beklenecek bütün niteliklere sahip ve benim de
aklıma yatıyor. Neden olmasın?"

"Thomas'ın yanındaki kadın," dedi Brendan birden. "Onu
tekrar gördün mü?"

Konunun bumerang gibi aniden yön değiştirmesinin altında
birçok sebep olabilir. Kaldı ki soru Brendan'dan geldiye gö-
rünenden başka anlamlar çıkarmak da her zaman mümkündür.

Stephan arkadaşına düşüncelerini gizleyen karanlık gözlerle
baktı. Ona bu tür imalara gerek olmadığını, arzuladığı kadın-
la ilgili planlarından ikisine de bahsedeceğini söyleyeceğini
vazgeçti. Çünkü tam o sırada bunu istemediğini ve Davina'yı
gözünde tasavvur ettiği görüntülerin hiçbir erkeğin zihninde
canlanmasını kabul edemeyeceğini fark etmişti. İlkel ve manak
dışı bir düşüncedyi ama bastırmaz içtüdülerle desteklenmişti.

Brendan'ın dikkatli gözlerinin içine bakarak her zamanki
pervasızlığıyla gülümsedi. "Neden merak ediyorsun?"

"Onu öptüğünü duydum ve ne kadar ileri gittiğini merak
ettim."

Stephan aniden patladı. "Onu öptüğümü nereden biliyo-
sun?"

"Sophie söyledi."

"O nasıl öğrenmiş?"

"Sormadım ama Leighton'da iyi bir haberleşme ağı oldu-
nu biliyorum."

Stephan ne söylemesi gerektiğini düşünürken Adrian sanki
çok gereği varmış gibi fikrini belirtti. "Çok güzel bir kadın."

"Öyle. Peki Isabel bu konuda ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum ve merak da etmiyorum Stephan."

"Belki ben ediyordum. Öğrenmemi ister misin?"

Stephan Adrian'ın sırttığını fark edene kadar kendi öksesi-
nin farkına varamamıştı.

Brendan makul ve sakin sesiyle, "Kadının Thomas'a ait
olmadığını üçümüz de biliyoruz. Kuzenin onunla ilgili dü-
şüncelerinden haberi var mı?" dediğinde Stephan durgunlaş-
tı ve tekrar Nadine Swindon'a baktı. İnkâr etmenin gereği yok-
tu, günlerdir başı sonu olmayan bir planla kafayı bozduğunu
onlardan saklamayacaktı. Ama önce sarışın kuzenle konuşması
gerekliyordu.

Gönderdiği yoğun bakışlar üzerine Nadine Swindon Step-
han'ın varlığını hissetmiş gibi neşeli bir grupla sürdürdüğü so-
habeti kesip ona baktı. Sezonun başladığı düşünülürse onu tam
karşısında gördüğüne şaşırması için bariz bir sebebi yoktu. Sa-
dece şaşırmış da değildi. Bayan Swindon ilk karşılaşmalarında
gibi tahrik olma belirtileri gösteriyordu. Stephan aynı buluş-
tının sırayla Adrian ve Brendan'ın üzerinde sabitlendiğini, hemen
sonra kadının yüzünde özlem, arzu, ihtiyaç ve korkunun birbiri
ardına belirmediğini fark etti.

Aynı ayrı gösterişli olduklarını kabul etmesinin kendini be-
ğenmişlikle ilgisi yoktu. Bir araya geldiklerindeyse çarpıcı bir
grup olduklarını rahatlıkla söyleyebilirdi. Yine de kadın ses-

me döndürenin ne olduğunu görmek için arkadaşlarına bakma ihtiyacı hissetti. Her şey yolunda gibi görünüyordu.

Brendan ve Stephan'a açıklama yapmakla vakit kaybetmeden Nadine Swindon'a doğru ilerledi. Kapana kısılmış gibi bir hali vardı. Stephan'dan ve belki de kendi dilini tutamamaktan korkuyordu.

Stephan en kibar tavrını takınarak, "Bayan Swindon," dedi ve dudaklarını kadının parmaklarına hafifçe bastırdı.

"Lordun... Bu ne şeref..."

"O şeref bana ait."

"Ah lütfen..."

"Nezaket konuşmalarıyla vakit kaybetmek yerine daha verimli bir sohbeti tercih etmez misiniz?"

Kadın elini neredeyse çıplak olan mütevazı ebatlardaki göğüslerinin üst kısmına götürdü ve şaşırılmış gibi yaptı. Belki de gerçekten şaşırılmıştı, Stephan emin olamadı. "Gerçekten mi? Verimli derken daha samimi mi kastediydünüz?"

"Verimi artıracaksa daha samimi olmakta bir sakınca görmüyorum."

Bayan Swindon'ın nefes alıp veriş sıklığı ve rengi hafif pembeleşti. Başka bir zaman olsa Stephan onu izlemenin keyfini sonuna kadar çıkarır ve mest olması için hünerlerinin bir kısmını kullanırdı. Fakat şimdilik sadece çapkınca gülümsemekle yetinecekti.

Kadın ne yapacağını bilmez bir şekilde az önce göğsüne bastığı eliyle yavaşça bir yanağını avuçladı ve utangaç bir ifadeyle gülümsedi. Stephan aklından neler geçtiğini az çok tahmin edebiliyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum... Tanrım, burası fazla mı şerefli?"

İlgisizliğini kontrol etmede bir sorun yaşıyor gibiydi. Stephan daha fazla gülmenin onu rencide edebileceğini düşünmekten vazgeçti.

"Yüzünüzden bahsedebiliriz."

"Size Davina hakkında söyleyebileceğim her şeyi söyledim."

belirsiz bir sebepten gerçeği itiraf etti. "Evet, ona bir mektup gönderdim."

"Anlıyorum..."

"Kızmakta haklısınız ama onun da kendince geçerli sebepleri vardı. Davina kardeşine çok bağlıdır ve onu perişan olmuş görünce... Bunları zaten konuşmuştuk."

"Onlara zarar vereceğimden endişeleniyorsunuz."

Kadının güzel, mavi gözleri kısıldı. "Niyetiniz bu değil mi?" Stephan güldü ama cevap vermedi. Gittikçe daha fazla keyifleniyordu. "Bazı dostlarımdan öğrendiğim kadarıyla kuzenlerinizin şu aralar birtakım sorunları varmış."

Bayan Swindon gözlerini iyice açtı, meraklanmıştı. "Ne tür sorunlar?"

Stephan dirsekten kopardığı kolunu kadına doğru uzattı ve birlikte içeceklerin bulunduğu masaya doğru ilerlediler. Ona bir kadeh konyak ikram ettikten sonra kendisi için de brendi aldı.

"Ben almasam... Zaten üç kadeh içmiştim."

"Merak etmeyin, başınıza kötü bir şey gelmesine izin vermem."

Kadın kıkırdadı. "Madem güvence veriyorsunuz."

"Kesinlikle, Bayan Swindon."

Bayan Swindon'ın ruhu o saniye bedenini terk etti ve Stephan tekrar konuşuncaya kadar da geri gelmedi.

"Bayan Murray'nin işlerinin pek iyi gitmediğini duydum. Kardeşinin başına gelenler kasabamızın kulağına girmiş ve bazı can sıkıcı şeyler olmuş."

Yeni yeni toparlanan Nadine Swindon elini ağzına basarak. "Onlar iyi, değil mi?"

Stephan üç gün öncesine kadar iyi olduklarını bilince. Sekreteri gelip de ona İskoçya'da olanları anlatırken Stephan'ın ilk aklına gelen şey, oraya gidip Davina'nın iyi olduğunu gözleriyle görmesi gerektiği idi. Gerekirse onu Londra'ya zorla geri getirecekti. Ancak bunun yerine onları izlemesi ve benzer bir saldırının önüne geçmesi için başka bir adamına talimat vermişti. Tabii Davina için bir koruma tuttuğundan Nadine Swindon'a bahsetmesi de mümkün değildi.

"İyi olduklarından eminim," dedi. "Kuzeniniz kolay bir kadın değil."

"Ah kesinlikle değil. O bağınaz kuş beyinlileri bilirsin ben... Namusun onlar için her şeyden önde geldiğini söyler ama namussuzluk etmek için hiçbir fırsatı kaçırmazlar... Davina kesin deliye dönmüştür."

Stephan da aynı fikirdeydi. Aynı gece tırmıkla iki adamı haklamak yetmediği için ruh hastası kedisini sekreterinin üzerine salmasından delirdiği belli oluyordu. Bir seferliğine şans yanındaydı ama işler hep böyle yürümezdi. "Eminim çok huzursuz olmuştur," dedi sakin bir tavırla ve brendisinden bir yudum aldı. "Kendilerini güvende hissetmemeleri halinde gidecek başka yerleri var mı?"

Nadine Swindon bir süre buna kafa yordu ve "Maalesef yok," dedi. "Görüştükleri tek akrabaları benim."

"Onları koruyabilecek herhangi biri? Belki bir erkek..."

"Bakın, Alina'nın yaptığını onaylamıyorum ve dışarıdan nasıl görüldüğünü biliyorum ama kuzenim düşündüğünüz gibi ahlak yoksunu bir kız değildir... Yani değildi. Bu yaşadıklarından önce hayatında kimse yoktu ve bir süre daha olacağını sanmıyorum."

Stephan'ın dudağı sağ yanağındaki gamzeye doğru kıvrıldı ve fazla göze batan bir alaycılıkla, "Zavalı, küçük Bayan Murray," dedi. "Aslında ben Davina Murray'den bahsediyordum."

Sarışın önce şaşırdı, sonra kıkırdamaya başladı. "Davina mı? Tanırım... Hayır... Şimdi söyleyeceğim şey Davina'nın sizi inandırmaya çalıştığı tavrılarıyla taban tabana zıt biliyorum... Ancak artık gizli saklı diye bir şey kalmadığına göre bilmeniz de bir sakınca yok. Davina Kutsal Annemiz kadar temizdir."

Stephan gülüşünü sürdürebilmeyi isterdi ancak Davina'nın gözlerinin içine baktığı o son anın hatırası zamansız bir tahriklin yumruk gibi karnına inmesinden neden olmuştur. Onun masum olduğunu bilmek, masum olabileceğini düşünmekten çok farklıydı ve bu Stephan için iki bakımdan son derece anlamlıydı.

İlki, bedensel masumiyetinin Davina'ya bir metresken elde edeceklerinden daha fazlasına sahip olabileceğini düşündürecek

ikinci ve en önemlisi ise... Davina'nın ilk erkeği olacağını düşünmek Stephan'ın kanını kaynatıyordu.

Bu durumda ilki için endişelenmesinin bir anlamı yoktu zira Stephan istediğini her zaman alırdı.

"Çoğu zaman erkeklerin işe yaramaz aptallar olduğunu söylersiniz. Siz hayatına girene kadar bir erkeği yanına yaklaştırdığını bile düşünmüyorum... Aman Tanırım..."

Stephan kaşlarını kaldırdı.

"Bu söylediğimi unutun lütfen," dedi kadın telaşla.

"Erkeklerin işe yaramaz aptallar olduğunu herkes bilir Bayan Swindon. Endişe edecek bir şey yok."

Kadın şakağına düşen bir bukleyi parmağına dolayıp işveli ve cömert bir gülcük gönderdi Stephan'a. "Teşekkür ederim... Bu durumda Davina'yı cezalandırmaya niyetiniz olmadığını düşünemilir miyim?"

Bu, duruma göre değişir diye geçirdi içinden Stephan. "Hakkında yasal bir işlem başlatmayacağım söz veriyorum."

"Bu harika... Eminim duyunca rahatlayacaktır."

"Sahiden yargıcın karşısına çıkmayacağı için rahatlayacak türden bir kadını mı kuzeniniz? Ben daha farklı şeyler düşümlüştüm hakkında."

"Elbette öyle değil. Ben ve ailem İngiltere'ye yerleşene kadar çocukluğumuz birlikte geçti. Bir keresinde... Sanırım ben on iki, o da dokuz yaşındayken karşımıza bir kurt çıkmıştı. Bunu söylemekten asla gocunmam, ben kibar her kızın yapacağı gibi kurdu görünce ağlayıp sızlanmaya başlamışım. Neticede orada ölüp gideceğimden emindim. Ama Davina bir elinde sopa, diğlerinde taşla kurdu kovalayıp benden uzaklaştırmanın bir yolunu bulmuştu."

Dokuz yaşındaki Davina'nın sopa ve taşla bir kurdu kovaladığını hayal edince Stephan'ın yüzündeki gülüş sanımi bir tebessüme dönüştü.

"Söylemek istediğim... Davina korkak değildir ama mantığıyla öyle hızlı kaybeder ki sonradan pişman olacağı şeyler yapmaya fazla meyillidir."

Boşboğaz ve kolay yola gelen Bayan Swindon aynı zamanda

saf ve biraz da ahmak olabilir miydi? Aslında Stephan bundan yüzde yüz emindi.

"Alina'nın intihar haberi onu perişan etti ve o da kontrolünü kaybetti."

Birkaç saniye, tek kelime etmeden sadece bakiştılar. Pişmanlık Bayan Swindon'un yüzüne son derece doğal ve sevimli bir pembelik katmıştı. Şaşal olduğuyla ilgili az önce tereddüt ettiyse bile Stephan'ın artık hiç şüphesi kalmamıştı. Öte yandan aldığı haber Stephan'ı o gece Davina'yı çileden çıkarmanın ne olduğu konusunda aydınlatmıştı. Onu anlıyor ama ona yine de hak vermiyordu. Davina'nın meşum niyetlerle evini basmasını sadece avucuna düşmesine ramak kalması bakımından faydalı bulabilir.

"Bu bir sırı..." diye fısıldadı kadın.

Stephan da onu taklit ederek, "Fark ettim..." dedi ve daha makul bir tonda sözlerini sürdürdü. "Aramızda kalacağın emin olabilirsiniz."

"Tanrı'ya şükür. Yoksa beni kesin öldürür."

"Şu an daha önemli sorunları var."

"Ah şu mesele... Davina toprağını kolay kolay terk etmez... Korku kaçığının düşünülmesinden tüfeğiyle kelle avına çıkar ve Duns'ın kökünü kurutur."

"O kadar ciddi?"

"Daha bile kötü... Ama bir şeyler yapılması şart. Bir öneriniz var mı?"

"Bence onları evinize davet ederseniz sizi kırmayacaklar."

"Tabii ya... Nasıl oldu da bunu hiç düşünemedim? Bu gerçekten işe yarayabilir."

Stephan birkaç dakika öncesine kadar onun Davina'yı aklına bile getirmediğinden öyle emindi ki şu an canla başla kuzenlerini evinde ağırlamanın yollarını arıyor olmasını son derece sevimli ve komik buluyordu. Kadın zekâ ile ilişkisi olmayan bir sağduyuya sahipti. "Siz gerçek bir dostsunuz," derken yalan söylemiyordu.

Nadine Swindon kafasını kaşdı. "Teşekkür ederim... Yalnız... Alina tekrar Londra'ya gelmek ister mi emin değilim. Ayrıca Davina... Şey... Buradan alelacele ayrıldı. Yani... Anlıyorsu-

Hem de nasıl...

"İnanın anlamadım."

"Yapmayın! O gece eve geldiğinde üzerinde sadece siz ve bir pelerin ve çizme vardı. O kadar acele etmek zorunda kaldıysa sebebi yapmak üzere olduğu şeyden pişmanlık duymandır diye düşündüm."

Bu yorumun onun gibi biri için fazlaca kurnaz bir tespit olduğunu kabul etmek zorunda kaldı Stephan.

"Lord Ramsey..." dedi kadın sesini iyice alçaltarak. "Davina'yla aranızda neler oldu?"

"Size kuzeninizin bahsetmediği hiçbir şeyi anlatacak değilim."

Bayan Swindon geri çekildi. Utanmış görünüyordu.

"Kafanızda soru işareti kalmaması için açıklayayım. Bayan Murray karda kayıp düştüğü için hizmetçim ıslak elbiselerini çıkarmak zorunda kaldı."

Davina sevgilisi olduğunda bu açıklamanın hiçbir önemi kalmayacaktı. Kaldı ki bıyık altından gülmeyi dencen ancak beceremeyip alenen gülen Bayan Swindon da söylediklerine inanmamıştı.

"Doğru... Davina son derece sakardır," dedi kadın sıradan bir gerçeği dile getirerek. "Gerçi birinci ağzdan duyduklarım olmasa size asla böyle bir imada bulunmazdım lordum." Stephan bir şey söyleyecek mi diye kurnaz gözlerle onu bir süre izledikten sonra boşa beklediğini anlayıp çaresizce iç geçirdi ve konuyu değiştirdi. "Yarın bir mektup yazıp ikisini Londra'ya davet edeceğim. Davina'yı Alina'nın biraz değişikliğe ihtiyacı olduğuna ikna edebilirsem beni kırmaz. Kardeşi hayatındaki en önemli şeydir."

"Onları Londra'ya çağırmayı akıl etmeniz son derece zekice Bayan Swindon. Ayrıca hassasiyetiniz ve açık görüşlülüğünüz için sizi tebrik ederim."

Kadın kendini beğenmiş bir tavırla çenesini kaldırdı. Londra fikrinin kendisine ait olmadığını ve Stephan'ın onu yönlendirmek istediği noktaya kolayca çektiğini anlayıyacak kadar mest olmuştu. "Akrabalar bugünler içindir. Daha da önemlisi ben kadınlara inanırım."

"Bayan Murray kesinlikle çok şanslı."

"Öyle mi düşünüyorsunuz gerçekten?"

"Dostane sohbetin aramızda kalacağını düşünme sebebin de bu hanımefendi."

"Tabii ki... Davina sizinle konuştuğumu asla öğrenmeyecek. Lütfen bana Nadine deyin."

"Öğrenmemeli çünkü benim yüzümden endişelenip İskoçya'da kalmakta diretmesini istemem."

"Bunu ben de istemem. Alina'nın kafasını toparlaması için biraz değişiklik şart... Düşündüğümü gibi biri değilsiniz lordum."

Stephan başını iki yana sallayıp güldü. "Hakkımda ne düşündüğünüzü merak ettim."

"Korkutucu ve kendini beğenmiş olduğunuzu."

"Bahsettiğiniz kişi Leighton Kontu olmasın?"

Nadine Stephan'ı dehşete düşürecek şekilde kıkırdamaya başladı. "O ayrı tabii... Ama birbirinize taktığımız lakapları - özellikle de Leighton Kontu'nunkini - öğrendikten sonra sizinle ilgili düşüncelerim zaten değişmeye başlamıştı."

Stephan meraklanarak, "Hangi lakaplar?" diye sordu. Tahmin ettiği şey olamazdı herhalde.

"Sirk çadırı lakaplarından bahsediyorum. Davina size neden ip cambazı dengliğini anlayamadığını söyledi ama Leighton Kontu için soytarı lakabının yerinde olduğunu düşünüyor."

Dördüncü kadeh konyak etkisini iyice göstermeye başlamıştı. İnsanları yönlendirmede uzman sayılan Stephan kendini suçlu hissederek kadehi Nadine'in elinden aldı ve içki masasına geri koydu. Kadının kendisi yüzünden küçük düşmesini istemedi.

Bu arada Davina'nın üçünün lakabını ne ara öğrendiğini bilmiyordu. Sonra bunu ona karlı gecede dans ettikleri sırada kendisinin anlattığını hatırladı. Stephan daha başka ne tür itiraf-larda bulunduğu kafa yorarken Nadine aynı anda hem gülüp hem konuşmaya başladı.

"Davina'ya soytarıların insanları güldürdüğünü ama Leighton Kontu'nun hep somurttuğunu söylediyimde bana ne dedi-

Stephan başını iki yana salladı.

"Belki de su içip kıcığınan kar yağırdırıyordur dedi. Gözümün önüne getiriyorum da..."

Doğru duyduğundan emin olamayan Stephan hemen sonra öyle bir kakhaha attı ki salondaki onlarca baş ona döndü. Stephan ise gözünün önünde beliren sahneyi canlı tutabilmek için Brendan'a baktı. Ne hikmetse tam da o sırada onu kadehindeki içkiyi başına dikerken gördüğünde kakhahası daha da arttı.

Nadine gülmeyi kesince, "Duyduğumda ben de çok gülmüştüm," dedi.

"Eminim duysa Brendan da çok güler."

"Lütfen ona söylemeyin. Samimiyetinize güvenerek boşboğazlık ediyorum, hatta münasebetsizin tekiyim. Herkesin bunu bilmesine gerek yok, değil mi? Dostlar arasında..."

"Münasebetsiz olduğunuzu asla düşünmedim."

"Kibarlık ediyorsunuz... Hakkınızda en çok da bunu söylediklerini duydum. Çok naziksiniz."

"Teşekkür ederim Bayan Swindon. Hem iltifanız hem de keyifli sohbetiniz için."

"Gidiyor musunuz?" Suratını astı. "Gitmelisiniz tabii... Sizinle sohbet etmek için sırada bekleyen bir sürü hanım vardır."

Stephan gamzesini iyice ortaya çıkararak çarpık gülüşlerinden biriyle baktı kadına. "İyi akşamlar Bayan Swindon."

"Nadine... Bana Nadine diyecektiniz."

"Nadine..."

"Evet... Böylesi daha iyi. Bu arada yarın ilk işim peletin ve çizmelerinizi size göndermek olacak. İnsanlar Davina ile hakkınızda konuşmaya başlayabilirler. Bilirsiniz, hep akillarına gelen ilk şeye inanarak kolaya kaçarlardı."

Stephan başıyla onayladı. Hayatında bu kadar çabuk vola gelen birini daha tanıdığını hatırlanıyordu. Kadınlı son bir kez daha vedalaşıp uzaklaşırken gülmeye devam ediyordu.

*

Davina Nadine'in onları Londra'ya davet eden mektubunu okuduğunda duyulandığını inkâr edemedi. Ancak Duns'taki

şartları ne kadar kötü olursa olsun birkaç sebepten dolayı Londra'ya dönmek için istekli değildi ve Alina'nın da aynı şekilde düşündüğünü sanıyordu.

Ne var ki yanlışlığını anlaması çok sürmedi.

Alina bir hafta önceki saldırının kendi kabahati olduğunu düşünüyordu. Haklıydı tabii. Kan emici sinekleri üzerlerine çeken talihsizlikleri yaşamamış olsaydı daha sakın bir hayatları olacaktı kesindi. Bean'e karşı koyarken gösterdiği canlılık belirsiz, sönmek bilmeyen bir öfke ateşi gibi günlerdir onu dinç tutuyordu. Kasabalının haklarında ne düşündüğünü öğrenmek Davina'nın korktuğu gibi onu perişan etmek yerine yalnızca sınırlendirmişti. Bu elbette iyi bir şeydi. Ruh gibi cansız, kapalı bir pencereye asılı tül gibi sönük ve şeffaf bir varlık olmasındansa hakkında dedikodu yapan ahmaklara küfür eden ağzı bozuk bir İskoç gibi davranması daha kabul edilebilirdi. Kendini öldürmeyi değil de canı yandıkça buna sebep olanları cezalandırmayı arzulanması Davina'nın hoşuna gidiyordu.

Alina gerçek bir Murray kızı gibi hareket etmek için yeterince bedel ödemişti.

Duns'tan ayrılmak, kendi hataları yüzünden ablasının daha fazla üzülmelerini istemediği için Alina'nın aklına yatmış olmalıydı. Sonuç olarak Davina'nın da Londra'ya gitmeyi kabul etme sebebi Alina'nın arzusuuydu. Öte yandan, kardeşinin kendi vcdanını rahatlatmak için Thomas konusunda bir adım atmamayı aklından geçirdiğini de hissediyordu. Çünkü son birkaç gündür kefarete saçmalığını tekrar dile getirmeye başlamıştı.

İkisinin de Londra'dan kaçmak için bu kadar sağlam sebepleri varken oraya dönmek zorunda kalmaları yılışık kaderin çirank bir oyunu gibiydi.

Serir bir Mart sabahı Londra'ya gitmek için yeniden yola çıktıklarında Davina'nın aklından geçen, bir oyunu kaybetmenin de keyifli yanları olabileceğiydi... Ve bu yüzden kendini tam bir sürtük gibi hissediyordu.

On Beşinci Bölüm

Özlenen Öpücük...

"Bu nasıl olur? Tek bir araba bile yok!"

"Günlerdir herkesle kavgaya ediyorsun. Bırak Londra'ya, bizi Edinburgh'a götürececek bir araba bile bulamayacağız, bak görürsün."

"İyi de parasıyla değil mi?"

"Herkes benim fahişe olduğumu düşünüyor."

"Kendine fahişe demeyi kes Alina. Düşük zekâ seviyen dışında hiçbir konuda kendine hakaret etmene izin vermeyeceğim. Ayrıca kasabanın gerçek fahişelerine gösterilen hoşgörüyü de unutma."

"Davina herkesle aramız kötü. Beni savunacaksın diye elinde tüfikle gezer oldun."

"Elbette seni savunacağım. Sen benim kardeşimsin."

Alina gözlerini devirdi. "Bari Addison'a bugün izin vermeseydik. Elimizde çantalarla kalakaldık."

Sabahın erken saatleri olduğu için yeni yeni tezgâh açan esnaf dışında kasaba meydanında kimseler yoktu ve yazık ki Davina'nın kanlı bıçaklı olduğu kişiler ikisine de kötü kötü bakan esnaf kesimiydi.

Davina az önce kavgaya ettiği arabacıya ters ters baktı. "Posta arabasını beklemek zorundayız."

"Daha dört saat var."

"İstersen yürüyerek eve gidebilirsiniz. Ya da artık yola çıkarak geri dönmek olmaz dersin Edinburgh tam şu tarafta."

"Davina keçi gibisin."

"Bu işimize yarayabilir. Farkında mısın bilmem ama koyun gibi olsaydım şimdide kadar evimizi ateşe vermiş olurlardı." Alina'nın yüzünün bembeyaz kesildiğini görünce çantasını yere bırakıp kardeşine sarıldı. "Özür dilerim tatlım, öyle demek istemedim."

"Haklısın... Özür dilemene gerek yok. Biraz yürüyelim mi? Posta arabasını bekleyeceksek bunu daha تنها bir yerde yapabiliriz."

Davina Alina'nın güzelim saçlarını havalandıracak şekilde burnundan bir nefes verdi ve kardeşini öptükten sonra çantalardan en ağır olan iki tancisini yerden aldı.

Beraber kasaba çıkışına doğru kararlı adımlarla yürürlerken yanını kuyruk Luna'nın hayran bakışları Davina'nın üzerindeydi.

Posta arabasını bekleyişlerinin üzerinden yarım saat geçmişti ki kasaba yönünden yaklaşan bir araba iki kardeşin gözü açık uykusunu böldü.

"Hayırsever biri olsa da bizi şehre götürse," dedi Alina kişiliğinin kemikleşmiş iyimserliğiyle.

"Hâlâ hayırsever insanlar olduğunu düşünmen ne güzel kardeşim. Ben gelenler zararsız mı değil mi diye kontrol ederken sen arkamda bekle."

Alina buna itiraz etmedi.

Araba yaklaşırken Davina'nın kaşları gözleri üzerinde tek çizgi haline geldi. Nihayet araba yanlarında durduğunda ise Craig Ross kapıyı açıp başını dışarı uzattı. "Günaydın hanımlar."

Davina bir şey diyemeden Alina ileri atıldı. "Günaydın Bay Ross."

"Siz tanıyor musunuz?" Davina'nın sesinde panik ve memnuniyetsizlik vardı.

Alina ablasının kulağına doğru yaklaştı. "Kabalık etmesene. Ben onu çimden kaçırıyordum."

"Abla olmaz... Niyetini bilemeyiz. Hem sen onu nereden biliyorsun?"

"Davina adamı bizi dinliyor. Kavga etmediğin birini bulduk."

"Umrumda değil. Bana onunla ne ara tanıştığını söyle."

"Sen yokken seninle konuşmak için iki kez eve geldi."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun Alina? Ne zaman akıllanacak-sın sen?"

"Söylemeyi unuttum tamam mı... Hem diğerlerinin aksine bana karşı çok kibar." "

Davina avucunu çat diye alnına vurdu.

Craig Ross Davina'nın hatırladığı o sinir bozucu dinginliğiyle, "Sizi istediğiniz yere bırakabilirim," diyerek varlığını hatırlatınca Davina sinirden ayağıyla toprakta çukur açmaya koyuldu.

"Gerek yok Bay Ross. Londra'ya gidiyoruz. Birazdan bizi almak için bir araba gelecek."

Adam gülümsedi. "Ben de Londra'ya gidiyorum. Bana eşlik etmeyi kabul ederseniz çok memnun olurum."

Ne tesadüf..

"Dedim ya, araba bekliyoruz."

"Posta arabası bu saatte geçmez." Adam gökyüzüne baktı ve kümelenen gri bulutları işaret ederek sözlerini sürdürdü. "Teklifimi reddettiğinize pişman olabilirsiniz."

Karlar erimişti ama hava hâlâ burunları düşürecek kadar soğuktu. Daha da kötüsü günün ilk yağmur damlası az önce toprağa düşmüştü.

Alina panikle, "Davina yağmur yağıyor," diye gereksiz bir hatırlatmada bulununca Davina dirseğini kızın karnına geçirdi.

Makul davranmaya mecbur olmak, bazen etinin karnıca tarafından kemirilmesi kadar acı verebiliyordu. Davina adama bakmadan, "Bizi şehre kadar bırakmanız yeterli," dedi. "Geri-sini hallederiz."

"Nasil isterseniz Bayan Murray."

Birkaç dakika içinde Craig Ross'un konforlu arabasında Edinburgh'a doğru yola koyulmuşlardı.

Bir saatlik yolculuk süresince yağmur ıyıcı hırlamıştı. Şeh-re vardıklarında birazdan inceceklerini düşünüp istemeden de-olukta dertlenen Davina kardeşini dürterek hazırlanması söy-lemek üzereyken onun uyuduğunu gördü. Kızı hafife alıp-vealandı ama derin uykuda olan Alina onu duymadı.

"Bırakın uyusun. Bu havada dışarı çıkmamız iyi olmaz. Söz veriyorum: sizi ıfzedecek ya da canınızı sıkacak bir şey söylemeyeceğim."

"Kardeşime o şekilde bakmayı kesin."

"Nasıl bakıyorum?"

"Güzel... Bir erkeğin güzel bir kadına baktığı gibi..."

"Bunun nesi kötü anlamadım."

"Bunda iyi olan hiçbir şey yok. Ayrıca onunla konuşmak için evime geldiğinizi de biliyorum. Bir daha asla..."

"Kardeşinizle sohbet etmek güzeldi. Arkasında başka şeyler aramamalısiniz. Bu bana değil, ona hakaret olur."

"Yine ahlaki söylevlerinize başladınız."

"Ukalalık etmekten vazgeçemiyorum, haklısınız. Bence siz de arkanıza yaslanıp dinlenin. Yolumuz çok uzun."

"Bay Ross, iyiliğiniz altında başka nedenler aramam size neden garip geliyor?"

"Garip gelmiyor. Size hak veriyorum ve sizin de beni anlamanız için durumu açıklamaya çalışıyorum."

"Bana bugüne kadar kazandığım her şeyi birilerinin yardımıyla elde ettiğimi ima ettiniz. Bu yüzden sizden ömrüm boyunca nefret edebilirim."

Bay Ross uzunca bir süre pencereden dışarıya baktı. Konuşmaya başladığında da dışarıya bakmaya devam ediyordu. "Tam olarak bunu kastetmedim." Birden Davina'ya döndü. "Babanız ve ağabeyim yakın dostlardı ve birbirlerine, ikisinden birinin başına bir şey gelmesi halinde geride kalanlara göz kulak olma sözü verdiler."

"Öyleyse ağabeyiniz sözünü tutmadı çünkü onu ailem öldükten sonra sadece birkaç kez gördüm."

"Görmeyi istediniz mi?"

"Neden isteyecektim? Bizi görmeye babam öldükten aylar sonra geldi. En çaresiz olduğum zamanlarda yanımda değildi. Bize yardımcı olmak istediğini söylediğimde teklifini hiç samimi bulmadım ve..."

"Onu kovidunuz. Hem de pek çok kez."

"Belki de... Evet kovidunuz. Ne anlamamızı?"

"Bunu bilemezdim. Şimdi o öldüğüne göre bize yardım etme görevi size düştü. Yanlış anlamayın ama ailece zamanlama konusunda ciddi sıkıntılarınız olduğunu düşünüyorum. Ağabeyiniz öleli yıllar oluyor."

"Haklısınız... Benden size yardımcı olmamı istedi. Bilmenizi isterim ki ticari bağlantılarınızın çoğunu size sağlayan oydu. Bazen işlerin ne kadar kolay halldüğünü düşündüğünüz olmadı mı Bayan Murray? Kimsenin kadınlarla iş yapmak istemediğini söylemeye gerek yok tabii. İtiraf ediyorum, ben onun kadar istekli değildim. O sıralar eşimin hastalığıyla ilgileniyordum."

"Tekrar başınız sağ olsun. Ticari bağlantılarımı kendi becerimle kurmuş olmam da muhtemel. Beni bu kadar az tanıyor-ken böylesine net konuşmanız yeteneklerime bir hakaret."

"Haklısınız, özür dilerim."

"Peki ya Alina? Onunla neden ilgileniyorsunuz?"

Adam uyumaya devam eden Alina'ya gülümseyerek baktı. "Bunu açıklamam biraz zor... Onu daha önce defalarca görmüştüm... Hayat dolu ve çok güzeldi. Başına gelenleri diğer insanlar gibi yorumlamak istemedim. Bana göre kardeşiniz masum bir kurban... Bende şefkat ve merak uyandıran tatlı bir kız."

"Sadece bu kadar mı?"

"Bilmem... Olmaması için bir sebep yok."

Davina iç geçirip arkasına yaslandı ve kendi kendine mırıldandı. "İlginç bir yolculuk olacak."

"Bence de Bayan Murray."

"Bu arada... Şu koyunlarla ilgili teklifiniz hâlâ geçerli mi?"

"Siz istediğiniz sürece..."

"Güzel."

Aynı anda pencereden dışarı bakmaya başladıklarında dudaklarında birbirine benzer birer tebessüm vardı.

*

Üç gün sonra iki kardeş Nadine'in gösterişsiz oturma odasında oturmuş çay içerken, Davina aklından baharın Londra'ya yakıştığını geçiriyor. Mart ayının son günlerinde hava hâlâ soğuktu, fakat canlanmaya başlayan doğa içini ısıtmaya yetiyor-

du. Duns gibi değildi ama Londra'nın da kendine has bir güzel-
liği vardı.

"Marie seni çok özlemiş. Yarın ona gidelim mi?"

"İyi olur, ben de onu özledim. Şu aralar Alina'nın bol bol gulmeye ihtiyacı var. Marie ona ilaç gibi gelecektir."

-Ben burada değilmişim gibi konuşmasan."

Davına yerde, tam dizinin dibinde oturan kardeşini ayağıyla birkaç kez dürttü. "Sen burada mıydın ufaklık?"

Alina ablasının dizini öptü. "Bundan sonra hep dizinin dibinde olacağım."

"Akıllı kız seni."

"Aptal mıyım değil miyim bir karar ver artık Davina. Kendimden şüphe etmeye başladım."

"Siz hep bu kadar iyi mi geçinirdiniz kızlar? Alina hayatım, Davina küçükken seni de dövmez miydi?"

"Ablam beni sadece bir kere dövdü. O da Luna'nın kulağını kestiğim içindi."

Davina duyduklarına inanamadı. "Luna'nın kulağını sen mi kestin? Bunu bilmiyordum... Tanrım yoksa..." Yüzünü buruşturdu. "Kuyruğunu da mı?"

"Kuyruğuna ne olduğunu bilmiyorum. Hatırlasana Davina. Eve çok geç geldiğim için annem deliye dönmüştü. Babam beni bulmak için kaç kişiyi peşime tak..."

"Seni ne zaman ve neden dövdüğümü hatırlıyorum. Sen de söyledin. Ortadan kaybolup anne ve babamı üzdüğün için sana payı hak etmiştin. İkisinin de sana el kaldırmaya niyeti yoktu."

"O da vardı ama ben Luna yüzünden dayak yediğimi düşünmüştüm."

"Hayır... Tanrım... Alina sen gerçekten hasta ruhlu ol-
cukmuşsun."

"İstemeden oldu."

Gülmekte olan Nadine merakla sordu. "Luna kaç yaşında?"

"Sanırım on... Belki de on bir."

"Kediler için büyük bir yaş, değil mi?"

Davina onayladı

Davina onayladı.

vırıp bükerek şey derken neyi kastettiğini ifade etmiş oldu. "Kalkıyor mudur dersiniz?"

"Sen başka bir şey düşünmez misin? Alina daha on dokuz yaşında."

Nadine kıkırdayan Alina'ya göz kırptı. "Bu odadaki en masum kişi kim acaba? Yirmi dört yaşındasın ama..." İğare parmağıyla az önceki hareketi yeniden yaptı. "Bir kez bile görmediğine eminim."

Davina'nın safir birer küreye dönen gözleri kalbının kırılmasından endişelendiği kardeşine döndü. Şaşırtıcı ama Alina bu yoruma daha fazla gülmek dışında bir tepki vermemişti.

"Aman Davina... Alina tecavüze uğramadı. Yanında yasaklı sözcükler listesiyle dolaşamayacağımız kadar da büyüdü. Onun yaşında üç tane çocuğu olan kadınlar tanıyorum ben."

Çocuk yorumu üzerine yüzünde acı bir ifade belirliye de Alina kendini hemen toparladı. "İyiym ben. Nadine beni her zamanki gibi güldürüyor."

"Evet, fazla gülüp havaya girince başına ne işler açtığını iyi biliyorum ben."

Alina alay ederek elini göğsüne bastırıp ve "Şimdi kalbim kırıldı işte. Canım fena halde yanıyor," dedi.

"Bir de çenen kırıldığında neler olduğunu gör. Dikkatli
şekerim, şu an tam dizimle aynı hizadasın." Kızımı gibi ge-
rünmeye mecburdur. Kardeşinin bu edepsiz muhabbetten keyif
almasını doğal karşıladığı anlaşılırsa Alina'nın yüz bulmadığını
korkuyordu. Gelgelelim onun yavaş yavaş eski haline dönme-
sinden de deli gibi memnundu.

"Orümcek kafalısın Davina."

Davina Nadine'e kötü bir bakış atarken kapı çaldı. Davina kuzeninin uşağı girdi.

Etendim, Abbey Kontu teğrit ettiler.

zorluklar kulaga ulaşmadan önce beyin süzgeci tarafından süzülüp, yavaş yavaş
 yor olsaydı Davina uşağın duyurusunu sadece bir dudak kıpır-
 tısı olarak götüirdü. Fakat geçmiyor olması da minikün değıli
 zira bedenini otururken bile dizlerinin üzerine çıkartacak ka-
 dı.

İşte Davina, görmekten deli gibi korktuğu adamın içeri gir-
mek üzere olduğunu duyurusu yapıldığı sırada aklından böyle
saçma sapan şeyler geçiriyordu.

Nadine ulumaya başladı. Gerçekten uluyordu. Zaten çok
mantıklı biri sayılmazdı ama panikleyince gerçekten ilginç tep-
kiler veriyordu. Çok geçmeden Davina'ya sadece uğultu gibi
gelen bir şeyler söyledi ve giderek silikleşen uşak dışarı çıktı.
"Davina onu ben çağırmadım yemin ederim."

"Ne oluyor? Abbey Kontu'nun burada ne işi var? Benim için
mi geldi yoksa... Thomas yüzünden mi?"

Alina'nın ağlamaklı sesi Davina'yı hızla kendine getirdi.
"Hayır... Hayır, seninle ilgisi yok tatlım. Nadine için gelmiş ol-
malı. Ama sen onu görmek zorunda değilsin. O gelmeden ne
kadar vakümüz var Nadine?"

"Sadece birkaç dakika. Ne yazık ki fazla bekletmek istemeye-
ceğim kadar önemli bir konuk. Bana kızmadığını söyle lütfen."
"Hadi odana Alina."

"Tamam, ikimiz birlikte gidelim. Ya da onunla konuşup
Thomas'a benden bir not iletmesini isteyebilirim."

"Asla böyle bir şey yapmayacaksın. Thomas'ın senden bir
açıklama beklediğini sanmıyorum. Şimdi odana çık ve seni ra-
hadatacak bir şeyler yap."

"Peki ya sen Davina?"

Korku bir sis perdesi gibi etrafını sarmış olsa da Davina ka-
şmayı hiç düşünmemişti. "Ben misafirimiz ne istiyormuş öğrene-
mek için burada kalacağım. Alina, canının sıkılmasını istemi-
yorsan bir an önce kıpırdı."

Henüz böyle bir karşılaşma için hazır olmayan Alina koşarak
odadan çıktı ve onun çıkışını takip eden dakikada Abbey Kontu
içeri girdi.

Davina bu karşılaşma için kafasında bir senaryo hazırlayıp
ona uyacağını düşünseydi fena halde çuvallanmış olurdu. Teh-
likeli bir zarafetle içeri giren adamın kusursuz ve kendinden
emin varlığını izlerken kendisini silik ve büyük bir yarış kay-
betmiş gibi mağlup hissediyordu.

Gidersen seni kolayca bulurum demişti.

Hakkı vardı, Davina'yı eliyle koymuş gibi bulmıyordu. Ne yaz-
ık ki bu hepsinden beter bir çuvallamaydı ve Davina'ya kor-
kunun buruk tadını hatırlatıyordu. Dilinde, damağında, hatta
ciğerlerinde bile hissediyordu korkuyu.

Sonra onun Nadine'e gülümsediğini gördü ve ağzı zengin
aromalı, erotik tatlar vaat eden bir iksire dolmuş gibi sulandı.
Yutkunması gerekiyordu ama bu fark edilsin istemiyordu.

Göz göze geldiler... Ayaklarından zemine çivilenmiş olsaydı
kendini bundan daha az özgür hissedemezdi. Dudaklarındaki
gülümsemeye rağmen adamın simsiyah gözlerinde gördüğü
uyarı Davina'ya onu öfkeli gördüğü son anı hatırlattı. Sonra Da-
vina'yı soymuş ve onu kendisine açılmaya mecbur bırakmıştı.

Hayır dedi içinden. Düşünme!

Düşünmekten kaçındığı her şey, arzusun yakıcı özlemi onu
vurduğunda kaçınılmaz olarak bir anda aklına üşüştü ve Davi-
na ürperdi. Göğüs uçları bile onun varlığına tepki veriyordu.
Vücudundaki karıncalanma yavaşça çekilerek tek bir yerde biri-
kiyor ve Davina'yı bacaklarını simsiki birbirine bastırmaya zor-
luyordu.

İstek ve korku... Bu iki his akraba olmalıydı. Birbirinden
hoşlanmayan ama birbirinden ayırlamayan iki akraba. Davina
tekrar yutkundü ve karşısında dikilen adamın kömür sıyahı
gözlerine doğru başını kaldırdı.

"Bayan Murray..." dedi Stephan.

Bayan Murray... Oysa o gece yalnızca Davina diyordu... Ve
başka birtakım tatlı sıfatlar... Cesaret edebilseydi Davina da ona
Stephan diyebilirdi. Stephan... Düşüncelerinde bile olsa ona is-
miyle hitap etmenin zavallı mutluluğuyla neredeyse mest ola-
caktı. Gübre yığınının yüzüstü düşüp üstünden besili bir köç
sürünün geçmesini hak eden aptalın tekiydi.

"Lord Ramsey..."

Stephan onun elini kibarca eline aldı ve yüzük parmağı-
yla orta parmağının birleştiği yere dudaklarını bastırdı. Uzun, ağır
ve görünenden daha fazlasını gizleyen bir öpüktü. Davina
iki parmağının arasında onun dilini hissettğinde kendini tutu-
mayıp inledi... Duymuştu... Elbette duyacaktı... Gölümsedi ve
Davina'yı azat etti.

"Londra'ya tekrar hoş geldiniz." Sesi gerçekliğe ait olamayacak bir buğuya sahipti. Davina onun da kendisi gibi etkilendiğini düşünmek istedi.

"Teşekkür ederim," derken ağzı kupkuruydu. Gözlerini ondan alamıyordu çünkü daha derinlerinde neler olduğunu görmek istiyordu. Bunu yaparken öyle dikkatliydi ki adamın sözlerini duyduğunda aptala döndü ve eli ayağı birbirine dolandı.

"Bana o şekilde bakmaya devam edersen istediğini alırsın," demişti. Sanki Davina için ayakta durmak çok kolaymış gibi... "Be-ben anlamadım."

"Tadına bakmak için deliriyormuş gibi... Beni bu konuda sınama Davina."

Davina'nın aklı başında ilk tepkisi, bu sözleri duyup duymadığını anlamak için Nadine'e bakmak oldu. Kuzeninin hiçbir şey duymadığını fark ettiğinde ise kaşlarını çatarak Stephan'a döndü. "Ne tehdit edersen ben de boş durmam."

"Ne yapabileceğini görmek için daha fazla ileri gidebilirim."

"Kendine fazla güvenme."

Stephan kendine güvenmekte haklı olduğunu hatırlatan eşsiz gülümsemelerinden biriyle baktı ona. Hiç sırası değildi ama Davina diliyle onun kusursuz gamzesine dokunmak için ölebileceğini düşündü.

"Korkuyorsun. Bu hoşuma gitti."

"Sesini alçalt, Nadine'in konuştuğlarımızı duymasına gerek yok." Evet, korkuyordu ve korkusunun Stephan'ın hoşuna gitmesini hem daha korkutucu hem de baştan çıkarıcı buluyordu. Lanet olsun, havadaki nemden bile tahrik olacaksa boşuna dil dökmekle uğraşmasına gerek yoktu. Sadece teslim olur ve...

Düşünme Davina dedi içinden. Düşünme...

"Bence bir sakıncası yok."

Davina'nın içinde başının derde gireceğini söyleyen bir ses ve son derece güçlü bir his belirdi. Aslında o his hep vardı... Ya da ses birden fısıltı olmaktan çıkip kükreteye dönmüştü. Stephan bela çıkarmak için geldiyse - Nadine'i umursamaksizin - çıkarırdı ve Davina da güzel güzel olup biteni izlemek zorunda kalırdı. Fırtınanın çıkması kaçınılmazsa en azından hasarı kontrol edilebilirdi.

Nadine'e sevimli bir şekilde gülümsedi. "Nadine bizi Lord Ramsey ile yalnız bırakabilir misin? Senin de bildiğin bazı meseleler hakkında kendisiyle konuşmam gerekiyor."

Şaşırtıcı ama Nadine Davina'yı doğru anladı ve tek kelime etmeden hızla dışarı çıktı.

"Beni bu yükten kurtardığın için teşekkür ederim. Bayan Swindon'a kabalık etmeyi hiç istemem."

Davina çenesini kaldırıp adama kirpiklerinin altından bükülen bir bakış attı ve soğuk bir tavırla mırıldandı. "Nadine'le aranız düşündüğümden de iyi galiba."

Kuskaçlık ateş gibiydi, fena halde canını yakıyordu.

Stephan bunu inkâr etmedi. Daha doğrusu Davina'ya fikir verecek hiçbir yorumda ya da davranışta bulunmadı. Son derece ciddi ve tehlikeli görünüyordu. Giydikleri dahil olmak üzere bütünüyle tehlikeliydi... Uzun, güçlü bacaklarını saran krem rengi pantolonu ve aynı renkteki gömleğine karşın ceketıyla yeşileği sıyahtı. Tam onun tarzı.

"Burada olmanız uygun değil lordum. Nadine bekar biri hakkında konuşulmasını istemem." Bu kibar kelimeler dilinden ustura gibi kayıp gitti.

"Onu gönderen sendin Davina. Benimle yalnız kalmak istemiyor musun?"

"Hayır... Saçmalamak üzere olduğunu fark ettiğim için aklıma gelen ilk şeyi söyledim. Şimdi git buradan."

"Geçmişte onu ziyaret etmek için çok sağlam nedenlerim oldu."

"Sen de söyledin, artık geçmişte kaldı."

"O halde onu değil de seni ziyarete geldiğimi duvuğunda şaşırırsın."

Gergin olan Davina iyice gerildi ve farkında olmadan bir adım geriye gitti. "Thomas'la ilgili planlarım yüzünden bana kızgınsın. Fakat meseleyi kendi kişisel mesele haline getirme. İlk fırsatta Thomas'la konuşup..."

"Thomas mı? Thomas'tan bahsedene kim?" Ona doğru bir adım atınca Davina çaktırmadan koltuğun arkasına geçti.

"Buraya gerçekten niçin geldiğimi anlamadın mı Davina?"

"Konuşacak bir şeyimiz yok... Ben açıklamamı sana değil, Thomas'a yapmayı düşünüyorum."

"Thomas'ın kalbini bir kez daha kırma niyetindesin yani... Zalimliğinin sınırı yok. Zavallı kuzenim."

"Yanlış anlaşılma diye bir şey var. Kızacak ama sonunda anlaşış gösterecektir."

"Yanlış anlaşılma diye bir şey yok Davina. Birbirimizi gayet iyi anladık ve birlikte neler yapabileceğimizi merak ediyoruz." Gülümsemesi derinleşti ve sesi kadife bir ton alırken sözlerini sürdürdü. "Senin korkaklığına rağmen..."

Davina harekete geçip orta boy bir masanın köşesini dönerek Stephan'dan iyice uzaklaştı. Büyükçe bir sekiz çizip başladığı yere dönmek üzere olduğunu farkında değildi. "Farklı şeylerden bahsediyorsun."

"Farkındayım."

"Git kendine eğlenecek başka birini bul o zaman."

Stephan başını omzuna doğru yatırdı. "Bu kadar eğleniyor-ken mi? Hiç sanmıyorum."

Davina yumruklarını sıkı. "Sakin benimle alay etme."

Stephan yumuşaklık, ipek gibi bir sesle, "Davina, sen benden kaçtın," dedi ve sonra ürktüdü, karanlık haline bürünerek fısıldadı. "Kaçmamalıydın."

Kaçmamalıydın... Bazı tehditlerin uzun uzun kelimelere ihtiyacı yoktu. Mesaj her şekilde doğru yere gidiyor ve atalarının gururla omuzlarında taşıyacakları korkusuz İskoç kızının kendisini kuru gürlütkü çıkarmaktan başka işe yaramayan bir Yorkshir Teriyeri gibi küçücük hissetmesine neden oluyordu.

Davina kuyruğu dik tutmak için çabalayarak, "Kaçmadım," dedi. "Gitmem gerektiği için gittim. Sana haber versem gitme- me izin vermezdin."

Stephan güldü. "Doğru, izin vermezdim."

Davina çaresiz bir halde ellerini önünde açıp başını omuzlarına gömdü. "Gördün mü? Gitmekle iyi yapmışım işte."

"O gece olanlardan sonra bir an için bile seni rahat bırak- cağımı sandığına inanmamı bekleme. Kaçınılmaz olan er ya da geç gerçekleşir."

"Bu kaderci anlayış sana hiç yakışmıyor."

"Belki de... Ama seni daha fazla arzulamama neden oluyor."

"Ben seni istemiyorum ama... Bu seni etkilemiyor mu?"

Davina yöm kavramını yitirmişti. Panikle attığı son adım onu adamlı burun buruna getirdiğinde bu noktaya gelmesinin tek nedeninin kendi beceriksizliği olmadığını anladı. Stephan ona açıkça tuzak kurmuştu.

Yaptığı stratejik hata gurur kırıcıydı. En azından teslim ol-madan önce direndiğiyle övünebilmeliydi. Harekete geçmeyi düşündüğü sırada Stephan son anda kolunu kavrayıp onu ser-çe kendine çekince karşı koymakla ilgili tüm düşünceler kafasından silinip gitti. Çünkü zihninde boş yere kürek çektiğini biliyordu... Çünkü vücudu onu tanımıştı ve uzaklaşmak istemiyordu.

Stephan'ın parmakları, Davina'nın dirseğinden aşağı doğru yavaş yavaş inerek eline ulaştı ve Davina onun ne yapmayı çalış- tığını anlayamadam elini erkekliliğine bastırdı.

"Hem de çok etkiliyor Davina."

Tanrı aşkına... Davina ateşe değmiş gibi elini hızla çekti ve korkuyla ona baktı. Stephan belli belirsiz gülüyordu. Aysız gecelerden bile karanlık güzel gözlerinde arzu ve keyif iç içe geç- mişti. Bu nasıl bir arsızlıktı böyle?

Beş dakika içinde tırmıkla iki adamı haklamayı beceren Davina, öylece durup onu gitgide daha fazla eğlenirken izlemekten daha faydalı bir şey yapması gerektiğinin farkındaydı ama ona karşı öyle güçsüzdü ki sadece bakmaya devam etti.

Şaşkındı ve dehşete düşmüştü.

Stephan ensesinden tutup başını kendine yaklaştırdığında, Davina son çaba elini onun göğsüne koyarak nefes nefese fısıldadı. "Sakin yapma!"

"Bu söz konusu bile olamaz."

Ağzı Davina'nın dudaklarına aş bir arzusuyla kapandı, uzun uzun, içine çeke çeke onu tatmaya başladı. Öpüşme ölemi de- luydu, Davina bunun kendi özlemi olduğunu fark ettiğinde daha ilk temastan itibaren öpüşmeye ortak olduğunu anladı ve geri çekilmeyi aklına bile getirmeden kollarını adamın boyuna doladı.

Stephan'ın dili ağzının içindeydi ve tutkuyla, tadını çıkararak öpüyordu onu. Arada kesik, anlamsız şelvet sözleri fışıldayıp Davina'ya vaatlerde bulunuyordu. Davina ihtiyaç doluydu. Elleri adamın saçlarını karıştırıyor, daha aşağılara inip geniş sırtını okşuyordu.

Tamamen onun tadıyla dolmuştu. Aklından çıkaramadığı lezzete kavuşmak, uzun zamandır çekilen açlığın acısını çıkarmak için bir fırsat gibiydi bu. Ne yazık ki yetmiyordu... Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Parmak uçlarına yükselip kendini ona bastırınca Stephan inledi ve onu belinden kavrayarak arkasında durdukları koltuğun sırtlığına oturttu. Hemen sonra hiç de nazik olmayan bir hareketle dizlerinden ayırdığı bacaklarının arasına yerleşti.

Eteği dizlerinden yukarıya toplanan Davina çıplak bacaklarını dağın serin havayla ürperdi. Stephan kalçasını bacaklarının arasına doğru ittiğindeyse sıcakladı. Böyle giderse, adamın ellerini çıplak teninde hissederken ya kavrulup küle dönecek ya da buhar olup bitecekti. İnledi ve iki eliyle Stephan'ın yüzünü avuçları arasına alarak yüzünü okşamaya başladı. Bu masum hareket Stephan'ın hâlâ dudakları birbirine dokunurken gülümsemesine neden oldu.

"Bu tadı nasıl unutabilirim? İçime işledin Davina. Hiç aklımdan çıkmıyorsun."

Nefes almaya çalışan Davina cevap veremedi.

"Seni özledim... Dokunmadan, sadece izlemeyi bile özledim."

"Böyle şeyler söyleme."

Stephan onun önce saçlarını kokladı, sonra da öpü. "Söylemem gerekçiler... Kokun aklımdan başımdan alıyor ama en çok da yumuşak tenine dokunmak için deliriyorum."

"Beni zorlama. Aradığım tek şey huzur ama sen buna izin vermiyorsun."

Stephan'ın elleri onun eteğinin altına kaydı ve kalçasını avuçladı. "İhtiyacın olan gerçek heyecan. Bunun farkındasın ama istemeye korkuyorsun. İhtiyaç duyduğun şeyi sana verebilirim."

Davina onun ne derece uhrık olduğunu hissedebiliyordu

Gözlerini kapayıp alnını onun alnına yasladı ve soluklandı. Stephan'ın parmakları çirkin yeşil elbisesinin sırt kısmında geziniyor, sanki elbiseyi çıkarmamak için savaş veriyordu. Davina bir daha asla o kadar ileri gitmesine izin veremezdi. Çünkü Nadine'in oturma odasının ortasında bile olsa yeniden çıplak kalırsa kendini ona vereceğinden emindi.

Bir yanı ise daha hayalperestti.

Öyle ki Stephan'ın kulağına bıraktığı minik öpücükler ona incileri hatırlanıyordu. Kıymetli ve zarif... Tatlı öpücükler ensesinden sinesine doğru, boynunu bir kolye gibi sararak devam ettiğinde ise bir gün bir inci kolyeye sahip olabilirse ona her baktığında Stephan'ı hatırlayacağını düşündü.

"Bu akşam senin için bir araba göndereceğim."

Tatlı düşü sona eren Davina kasıldı.

Stephan açıklama yapmak yerine onun çenesini ısırıp tekrar dudaklarına yöneldi ve derin, yoğun, ateş gibi bir öpüşme daha başlattı. Davina eriyip gidene kadar yeniden onu ateşle besledi, zevk vaatlerini yineledi.

Tekrar ayrıldıklarında en az onun kadar sarsılmış görünen Stephan kısık bir sesle, "Bu gece kimse bizi rahatsız etmeyecek," dedi. "İstersen önce yemek yeriz... İstersen dışarıda. İstersen benim evimde ama ben evi tercih ederim."

Davina gözlerini kocaman açarak ona baktı. Yüzleri birbirine çok yakındı. Böylece onun ne kadar baştan çıktığını görebiliyordu, fakat onu böyle baştan çıkaranın kendi yüzünde oynayan istek olduğundan habersizdi.

"Bu gece benim yatağımda uyuyacaksın Davina."

Davina irkildi ve geri çekilmeye çalıştı. "Ne... Bu biraz..." Sesi incecik çıkmıştı.

"Yarın sekreterime kardeşinle beraber kalabilirsiniz için bir ev bakması talimatını vereceğim. Burada kalmak istersen..."

"Ev mi? Lanet olsun, bırak beni."

"Bir kez daha kaçarsan seni usul usul izlemem. Elime geçirdiğim an kaçman için sana haklı sebepler veririm."

"Ne kadar romantik bir tehdit bu böyle. Bırak beni... Nadine ya da kardeşim içeri girebilir."

Stephan güldü ve onu serbest bırakmadan önce dudaklarına kısa ama ateşli bir öpücük kondurdu. Davina öpücük yüzünden dönen başına aldırmadan, koltuğun arkasından sincap gibi fırılınca haliya takıldı ve tökezleyerek odanın ortasına kadar dört ayak şeklinde koştu.

"Deli gibi etrafa atlayıp sığramandan teklifimin hoşuna gitmediğini çıkıyorum." Soğuk sesi, yüzündeki gülüşü yalanlıyordu.

"Herhalde... Mutluluktan coştuğumu mu sanmıştın? Bak... Sana karşı koyamıyorum ama ben düşündüğün gibi biri değilim. Hatırlar mısın bilmem ama bir keresinde kardeşim ve benim Abbey ailesi için baş belası olduğumuza dair bir şeyler söylemiştin. Ben de tam şu an Abbey'lerin benimle ne alıp veremediklerini düşünüyordum. Önce Thomas, sonra sen... Ben kimsenin metresi olmam, bunu aklına iyice sok."

Stephan kaşlarını kaldırdı. "Demek Thomas sana metresi olmanı teklif etti."

"Neden şaşırdın ki? Zaten amacım öyle düşünmesini sağlamak."

"İnandırıcı olduğunu kabul ediyorum."

Davina sadece omzunu silkti.

"Onunla öpüşmek sana benim hissettirdiklerimden fazlasını hissettirdi mi?"

Ne ilginç ki Stephan gibi küçük dağları yarattığına inanan bir adam bile erkeklerle hası temet konularda kendine güven sorunları yaşayabiliyordu.

Az önce Stephan'la deli gibi öpüşen, hatta çok uzak olmayan bir geçmişte cırılçıplak bir vaziyette kendini ona sunacak kuvama gelen Davina'nın ilginç ahlak anlayışı Thomas'la masum sayılabilecek bir öpüşmenin fikrine dahi izin vermiyordu. Bu yüzden Davina deliye dönmesindeki tuhaflığın farkında bile değildi.

"Thomas'ın beni öpmesine izin verdiğimi de nereden çıkardın? Sırf öyle görünmeye çalışıyorum diye kendimi neredeyse hiç tanımadığım bir erkeğin kollarına atacak kadar zavıf değiliim."

Stephan boğazını temizledi, gülüşünü bastırmaya çalışıyor

gibiymi. "Davina... Sen zavıf değilsin. Sen tanıdığım en ateşli kadınsın. Seni tanıyan her erkek baştan çıkarılmak için yarattığını düşünür ve kendi payına düşen bir şey olup olmadığını anlamaya çalışır. Şanslı olansa ödüllü alır ve içimden bir his şanslı kişi sayısının bir elin parmakları kadar bile olmadığını söylüyor."

Davina'nın ağzı birkaç kez açılıp kapandı. Az önce aynı anda hem hakarete uğramış hem de övgü almıştı ve ne tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Bu yüzden konuyu genel soruna getirdi. "Boşa konuşuyoruz. Benim seninle hiçbir işim olamaz ama Thomas'tan özür dilemeye hazırım. Belki de o konuyu hiç açmamalıyım. Yani kandırıldığını bilmek kimin hoşuna gider ki? Sebebi korkaklık değil, sakın yanlış anlama."

"Aramızdaki uyumu hiçe saymamı mı istiyorsun benden?"

"Uyum mu? Biz ancak atla eşek kadar uyumlu olabiliriz."

"Hoş bir benzetme."

"Bunda komik bir şey göremiyorum. Teklifin birçok açıdan anlamsız. Düşündüğünün aksine birbirimize kesinlikle uygun değiliz. Sen tiyatrodaki gördüğüm kadın gibilerine alışkısın. Senin dünyana ait olan kadınlara yani."

"Acaba beni teselli etmeye çalışıyor olabilir misin?"

Öyle mi yapıyordu gerçekten? Cevabı bilmediği için ve daha da önemlisi ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikri olmadığı için Stephan'a boş boş baktı.

"Belki de kendini ikna etmeye çalışıyorsundur." Stephan Davina'ya yaklaşıp tam önünde durdu. "Davina... Seni istiyorum ve ben istediğimi her zaman alırım." Onun alına düşen bir tutam saç parmağına dolayıp kokusunu içine çekti. "Oynamak istiyorsan oynarız ama seni sonsuza kadar bekleyeceğimmi düşünme. Bugün sevdiğim olmak isteyip istemediğine karar vermelisin. Hayır derseng çekip giderim, bu son görüşmemiz olur. Evet demen halinde ise istersen seni hemen şimdi yalnız kalacağımız bir yere götürürüm ve kartımızı doyurmak dışında hiçbir sebeple yataktan çıkmına izin vermeden günlerce seviriz."

Davina'nın adamın yüzünü araştırarak gözleri dışında hiçbir

yeri kıpırdamıyordu. Beyni ise pazar yerine dönmüştü. Birileri hayır diye sesleniyordu ama evet diyenlerin sesi de göz ardı edilemeyecek kadar güldü. Ama hayır demesi şarttı, aksi mümkün değildi. Ona hayır derse bir daha karşılaşmayacaklarını söylediğine göre artık hayatındaki her şey normale dönebilirdi. Davina ona karşı hissettiği arzudan nefret ediyordu. Sadece bir bakışla kalbinin taklalar atmasından tiksiniyordu. Ama o basit, kısacık kelime bir türlü diline gelmiyordu. Ona baktı... Aslında böylece kalakaldığı tüm zaman boyunca gözünü kırpmadan ona bakıyordu.

Hayır dedi içinden bir ses.

Evet diyen ses çığlık attı.

"Dilini mi yuttun Davina?"

"Ne? Ah hayır... Ben..."

"Cevabın hayır mı?"

"Hayır... Yani evet. Kafamı karıştırma."

Bir hayli keyifli görünen Stephan yavaşça Davina'nın arkasına geçerek ellerini onun omuzlarına koydu ve kulağına doğru eğildi. Davina ensesinde ve boynunda onun sıcak nefesini hissediyordu.

"Sanırım bu, biraz zamana ihtiyaç duyduğun anlamına geliyor. Üstüne fazla geldiğimi mi düşünüyorsun Davina?"

Davina'nın cevabı dışarıya verdiği titreşim bir nefes oldu ve bu Stephan'ı güldürdü.

"O halde tekrar görüşeceğiz Bayan Murray... Benim için kendinize iyi bakın lütfen."

Kulağına değen dilin sıcaklığı ve ipek gibi kelimelerin okşayışı Davina'nın dizlerinin bağımlı çözmüştü. Bırakın ona doğru dönmeye, kıpırdamaya bile cesareti yoktu.

Cesaretini toplayıp arkasına döndüğünde ise odada yalnız olduğunu gördü. Kapının açılıp kapandığını bile duymamıştı. Piç kuruşu sanki yürümemiş, kapının altındaki boşluktan yılan gibi dışarı süzülüyordu.

On Altıncı Bölüm

Park Gezmesi...

Stephan'ın ziyaretini takip eden iki gün Davina için hiç kolay geçmemişti. Onunla odada yalnız görüştüğünü öğrenen Alina aralarında ne olduğunu sorup durarak Davina'yı canından bezdirmişti. Üstüne bir de Nadine'in ılgın sözleri eklenince Davina aklını kaçırarak duruma gelmişti.

İlginin tüzerinde toplanmasından o kadar çok nefret ediyordu ki güneşli bir günde ziyaretlerine gelen Craig Ross'u gördüğünde memnun olduğu bile söylenebilirdi. İşin gerçeği, adamın ziyaretinde kabul edilebilir hiçbir taraf yoktu. Yani Alina ve onu Hyde Park'ta bir öğlen gezmesine davet etmesi Davina'nın Bay Ross ile ilgili kuşkularını güçlendiriyordu. Kolay kandırılabilirliğine inanılan bir kızın gözünü boyamak için masummuş gibi görünen park gezmeleri tam İngiliz işiydi ve Davina'da kıskıntıya neden oluyordu.

İskoçya'da olsalar Alina hakkındaki dedikoduların ayyuka çıkacağını düşünüp bu teklifi kabul etmezdi. Londra'da ise ona biraz serbestlik tanıyabileceğini düşünüyordu. Ayrıca kardeşinin Stephan konusunda daha fazla soru sormasının önüne geçmek için kafasını dağıtması gerektiğinin de farkındaydı. Bu nedenle Bay Ross'un teklifini vicdanı sızlasa da kabul etmişti.

Hava, bir Mart gününden beklenmeyecek kadar sıcak. Tepelerinde parlayan öğlen güneşinden korunmak isteyen hanımların hepsi ellerinde kıyafetleriyle uyumlu birer şemsiye

taşıyordu. Sanki farklı çeşitlerde eğitilmiş tavuğu parka salmışlar gibiydi.

Alina da adaba uyup Nadine'den bir şeysiye ödünç almıştı ama her zaman güneşi teninde hissetmeyi seven Davina elini kolunu sallaya sallaya Craig Ross'un yanında ilerliyordu.

Her yer o kadar yeşil ve bakımlıydı ki Davina uzun zamandır kuru samandan başka bir şey yemeyen koyunlarının da burada olup akalları başlarından gidene ve çatlayana kadar otlayabilmelerini istedi. Süslü İngilizlerin mutluluktan deliren koyunlarını gördüğünde ne kadar korkacaklarını hayal edip haince sırıttı. "Davina... Az sonra sağından geçecek olan kadın Daventry Vikontesi."

Davina önce kadına, sonra Alina'ya baktı. "Yani?"

"Hemen lafi ağzıma tıkmazsan olmaz değil mi? Önemli biri olduğunu söylemeye çalışıyordum."

Davina artık arkasında kalan kadına bir kez daha baktı ve "Evet, gayet önemli birine benziyor," dedi. "Yanındaki adamlar da muhafaza sanırım."

Alina güldü. "Hayır, şapşal. Onlar hayranları. Parkta ona eşlik ederek kendilerini kanıtlıyorlar."

"Son derece etkileyici bir kendini kanıtlama yöntemiymiş. Kadının yerinde olsam sağdakini seçerdim, o daha iyi baston sallıyor."

Alina bu kez keyifle kıkırdadı. "Sohbet ediyorlar. Onu en çok güldüren ve en iyi komplimanları yapan kişi vikontesin ilgisini kazanır. İlgi alanları da önemli tabii. Leydinin nelerden hoşlandığını bilmeliler ki o konulardan bahsederek onu cezbedebilsinler."

"Sizin ilginizi neler çeker Bayan Murray?"

Davina Craig Ross'a kötü kötü baktı ama adam soruyu Alina'ya yönelttiği için onu görmedi.

"Bilmem... Eskiden şarkı söylemeyi severdim. Biraz da resim yaparım ama çok iyi olduğumu söyleyemem. Davina ben-den daha beceriklidir."

"Ablanızın yetenekleri tartışılmaz elbette."

Davina'nın bu sözleri Alina'nın yüzünde bir gülümseme yarattı. "Acıkması için."

meddiği durumlar onu hep tedirgin ederdi. Bu yüzden sohbetin kontrolünü ele almaya karar verdi. "Alina bir hanımefendinin sahip olması gereken tüm özelliklere sahiptir Bay Ross. Resim konusunda beceriksiz olduğunu ima ederek mütevazılık ediyor. Nakış becerisinden bahsetmemesi ise yalnızca alçak gönüllüğünden."

Alina, "Davina..." diye ikaz etti. "Lütfen abartma."

"Abartma huyum olmadığını bilirsın. Bay Ross'u yanlış yönlendiriyordun. Bence diğer hanımefendilerden hiçbir farkın olmadığını bilmeli."

"Bu şekilde gözüne sokarsan aksini düşünebilir."

Craig Ross boğazını temizledi. "Aksini düşünceğim için endişelenmeyin lütfen. Siz gerçek bir hanımefendisiniz."

Söyleyiş şeklindeki samimiyet bir yana, Davina anlayamadığı bir sebepten dolayı adamın dürüstlüğünden şüphe etmesi gerektiğine karar verdi. Nasıl böyle birden emin olabildiğini bilmiyordu ama Alina'ya bir süredir kimseden görmediği kibarlığı bahsettiği için Craig Ross'a ömrü boyunca minnettar kalacağını düşündüyordu.

Alina Bay Ross'un arkasından dolanıp kedi gibi yanına sokulunca Davina gözlerini devirdi. "Ne var?"

"Davina... Bu adam bana neden böyle nazik davranıyor? Sence şey yüzünden... Beni şey..."

Davina onun kolunu çimdikledi. "Sence ben buna izin verir miydim? Adamın niyetinin kötü olmadığını anlayana kadar onu denedim. Hadi şimdi git şu herifin yanına ve gezintinin tadını çıkar."

Alina kaşlarını çattı. Kafası karışmış görünüyor. "Niyeti kötü değilse o zaman... Ama o otuz altı yaşında. Bu çok uygun-suz değil mi?"

Bay Ross ikisinin duyacağı şekilde boğazını temizleyince Davina kardeşini yerine geçmesi için itekledi.

Gezinti anlamsız bir sessizlikle sürüyordu. Davina onlar gibi konuşacak hiçbir şeyi olmayan grupların, farkedilmez küçük köpeklerini böbürlenerek taşıyan burnu havada leydilerin yanlarından geçip girmesini sıkılarak izlemeye kendini vermeyen Alina ve-

"Davina... Bak, ilerideki hamile kadını görüyor musun?"
"Hı?"

"Kızıl saçlı küçük kızın yanındaki hoş kadın. İşte o Henfield Kontesi."

Davina kardeşinin bahsettiği kadını görmeden önce unvanını duyunca istemsizce Isabel'in adını mırıldandı. Hemen sonra onun kendisiyle aynı renklerdeki bir kıza parmağını sallayarak bir şeyler söylediğini gördü ve olduğu yerde donakaldı.
"Ne kadar hoş değil mi?"

Isabel'in Alina'yı duyabilmesinin imkânı yoktu. Ancak hakkında konuşulduğunu hissedebilme özelliği olabilirdi zira son derece tuhaf bir kadındı. Hatta büyük ihtimalle hissedebiliyordu çünkü kafasını zınk diye kaldırıp altın küreyi andıran gözlemlerini üzerlerine dikmişti. Lanet olsun...

Davina kızını saman çuvalı gibi kucaklayıp üzerlerine doğru koşturan - sahiden tazi gibi koşuyordu - Isabel'i görmezden gelmek için hâlâ geç olup olmadığını düşünürken Alina, "Üzerimize doğru koşuyor," diyerek haklı endişesini dile getirdi. Yoklunda doğurmayacak mıydı bu kadın?

"Bayan Hopkins? Nasılsınız? Az kalsın sizi tanıyamayacaktım," dedi Isabel tam önlerinde durarak. Nefes nefeseydi, gülümsüyordu ve tam da Davina'nın gözlerinin içine bakıyordu.

Davina hava güzel olduğu için bir pelerin ya da palto giymemiş, en kullanışlı elbisesinin üzerine sadece özgüvenini alarak dışarı çıkmıştı. Ancak bütün iyi yönlerinden bakılsa bile üzerindeki elbisenin Thomas'ı tavlama için kullandıklarının yanında hiç şansı yoktu. Isabel'in onu tanımakla zorlanmasına şaşmamak gerekirdi.

Davina gerginliğini saklamak için gülümsedi. "Teşekkür ederim Leydi Eaglestone... Siz nasılsınız?"

"İnsan böyle bir günde nasıl kötü olabilir ki?"

Ne saçma bir soru! İnsan böyle bir günde kendini pekâlâ bok gibi hissedebilirdi.

"Bu kızım Kate... Kate, hayatım Bayan Hopkins'e merhaba desene."

Kate isimli dünya güzeli yaratık Davina'ya merhaba dedi. Davina'nın kızıydı. Davina'nın kızıydı. Davina'nın kızıydı.

pılmıştı. Ancak Davina kızın porselen yanığına dokunmak isteyince Kate onu ısırmaya çalıştı.

"Kate! Sana ısırma yok dediğimde çok ciddiymdim. Öbür dilerim, maalesef biraz şımarık. Henfield Kontesi'nin evindeyken hafif bir kırılganlığı vardı. Yataktan çıkmasına izin vermedim. Bu yüzden sizi tanıştıramamıştım."

Davina başını sallamakla yetindi.

"Şey... Hızlı konuşunca nefesim kesiliyor. Doğuma bir aydan biraz fazla kaldı."

Kadının genel olarak hayatı hızlı yaşamak gibi bir sorunu vardı aslında. Davina tekrar başını salladı.

Alina ise uğursuz bir ürperti gibi sürekli ensesinin dibinde geziniyordu. En sonunda kulağına sokuldu. "Sen ne haldar karıştırıyorsun Davina?"

Haklıydı tabii... Ne haller karıştırıyorum ben sahiden diye soruyu içinden yineleyen Davina Isabel'in de bir soru sorduğunu ama tek kelimesini bile duymadığını fark etti. "Efendim?"

"Küçük hanım kardeşin mi diye sormuştum."

"Ah... Evet, kardeşim Alina."

Alina ile gerçekleşen kısa tanışma faslı bitene kadar Davina gerginlikten kırılacak hale gelmişti.

İşler daha ne kadar berbatlaşabilir diye düşünürken bu soruyu en son sorduğunda Stephan'ın soyunmaya başladığını hatırlayan Davina aynı tehdidin giyinik bir vaziyette üzerlerine doğru geldiğini gördü ve kaderine lanet edip inledi.

Stephan yalnız değildi. Yanında Sophie de vardı.

Davina kardeşinin ince parmaklarının kolunu koparacak gibi sıkması üzerine çaktırmadan onu okşayıp elinden geldiğince sakinleştirmeye çalıştı. Tam bu sırada Craig Ross da Alina'nın olduğu tarafa geçerek kızı ikisi arasında korumaya alacak bir pozisyon oluşturd.

Davina durumun ironisini vurgulayan bir düşünceyle neredeyse gülecekti. Peki beni kim koruyacak?

Sophie, "Bayan Hopkins," diyerek Isabel'i aramayan bir mutlulukla selamladı onu.

"Sizi evimdeki yemek davetinden sonra bir daha göremeyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Ne güzel bir vesaidir!"

"Evet, gerçekten hoş bir tesadüf oldu."

Davina Stephan'ın olduğu tarafa bakmaktan kaçınıyordu ama adamın gözlerinin üzerinde olduğunun bal gibi farkındaydı. Çok anlamsız ve makul hiçbir dayanağı olmayan düşünce- sine göre, yeterince yoğun ve güçlü bakışların kendine ait par- makları, hatta dudakları vardı.

Derken Stephan, üzerine pek fazla yorum yapılamayacak düz bir sesle, "Nasılsınız hanımefendi?" dedi. Hanımefendi. Tabii ya, soyadı karmaşası devam ederken ona ne gerçek ne de sahte soyadıysa seslenmek istemişti. Davina bu inceliği yüzün- den ona minnettardı.

Kuru ve nazik bir cevapla adamı başından savmayı denedi ama bu onu güldürmekten başka bir işe yaramadı. Acaba herke- se aralarında geçenleri ima eden bir söz söyleyecek kadar kışır- nılmış mıydı? Açıkçası biliyordu. Davina onu fiziksel olarak tanımaya başladığından beri onun nasıl bir adam olduğuyla ilgi- li düşüncelerini bir kanera atmıştı. Belki de rezil herifin tekiydi. Belki de Davina'yı kardeşinin ve diğerlerinin önünde küçük düşürecek kadar zalimdi.

O sırada Bay Ross'un Stephan'a elini uzattığını gördü.

"Adam Craig Ross lordum. Hanımefendilerin İskoçya'dan bir ahbabıym. Sizinle tanışmak büyük şeref."

Stephan adamın elini tuttu ve Bay Ross'u kumral saçların- dan, kahverengi takım elbisesine, hatta siyah çizmelerine kadar kısık gözlerle süzdü. Davina bu kadar koyu bir renge sahipken o gözlerin nasıl olup da daha fazla kararabildiğini ve etrafındaki her şeyi içine katabilecek katran bir girdaba dönüşebildiğini an- layamıyordu. Öfkeli miydi? Tanrı aşkına öfkeliydi...

Aralarında başlayan sohbetে iştirak ederken dikkati Bay Ross'un üzerindeydi, fakat Davina onun konuşulanları dinle- mediğini, dikkatinin niteliğinin farklı olduğunu hissediyordu.

Öte yandan Isabel ve Sophie Alina'yı neşeli bir sohbetin içi- ne çekmeye çalışıyorlar ama korkudan sinen kardeşi cevabı evet ya da hayır olmayan soruları bile başını sallayarak yanıtlıyordu.

Davina parçalanmak üzereydi... Hem mecazi hem de gerçek anlamında. Gözü bir Alina'da bir Stephan'daydı ve bu onu yo-

ruyordu. Kate ise arkasına geçmiş eteğini aşağıdan çekilerek yakasının ön kısmının gırtlığına dayanmasına neden oluyordu. Elbisenin dikişlerinden tuhaf çıtırtılar geldiğini duyana kadar kızın oyununa karışmama kararlıydı, fakat o noktada elini ar- kaya atıp Kate'i kibarca kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Küçük fare çok güçlüydü... Davina ileride bir gün evlenme hatasına düşerse asla çocuk yapmayacağına dair yemini de tam bu sırada etti. Kocasına kısır olduğunu söyleyecekti.

Kate eteğine daha güçlü asılmaya başlayınca Davina onu tek- meyle kendinden uzaklaştırırsa Isabel'in üzümlü üzülmeyeceğini düşündü ve bu seçeneği kafasından attı.

"Madem tekrar karşılaştık, neden bir araya gelmiyoruz Ba- yan Hopkins? Yine bir akşam yemeği olabilir. Bu sefer karde- şiniz de gelirse çok memnun olurum," dedi Sophie. "Gelirsen çok memnun olurum Alina."

Alina başını önünden kaldırmadan bir şeyler geveledi. Davina ise gırtlığına yapışmış kolalı yaka yüzünden hınladı. Mur- ray kardeşler olarak harika işler çıkarıyorlardı.

"Tanrı aşkına Kate! Çık oradan."

Davina Kate'i eteğinden sökmeye çalışan Isabel'e zorla gü- lümsedi ve kadının kızının poposunu şaplaklamasını isten içe keyiflenerek izledi.

"Ama anne... Elbisesinin rengi bahçedeki kötü isimli böcek- lerin rengine. Çok çirkin."

Davina en kullanışlı elbisesinin koyun dışı renginde ol- masıyla övünmüyordu, fakat her zaman doğruları söyleyen yaş grubuna dahil ufaklığın hakaretine maruz kalmayı da hak etmi- yordu. Hayatı boyunca ilk defa giysileri yüzünden utanç duyu- yordu ve bu durumun tek sorumlusu Stephan'dı.

Isabel kızını birkaç kez daha şaplaklayınca Kate ağlamaya başladı ve annesinden kurtulup Stephan'ın bacaklarına sarıldı. Ağlayan kıızı kucağına alan Stephan'ın gözleri Davina'nın üz- rindeydi. "Bu sefer seni korumamı bekleme tadım. Bayan Da- vına'ya kabalık ettin."

Kate yüzünü Stephan'ın boynuna gömdü. "Anne elbisesi çok çirkin."

Davina Isabel'in glkurusu rengindeki pahalı elbisesine bakmamak için başını çevirdi ama bu sefer de kendisini üzüntü ve mahcubiyetle izleyen Sophie'nin safir mavisini ince kadifeden elbisesine bakarken buldu.

Stephan Davina'nın daha önce asla ama asla duymadı tatlı, naif ve k olunası bir sesle, "Giydiin her elbiseyi önce bana gösterme nedenini nedir?" dedi.

"nk sen çok güzel elbiseler beeniyorsun. Bir de bana çok güzel şeyler söylüyorsun."

"Evet. Ben güzel elbiselerden de güzel hanımlardan da anlanm ve Bayan Davina'nın elbisesinin de kendisinin de çok güzel olduğunu düşünüyorum."

Davina dört çift gözü aynı anda üzerinde hissetti ama hiçbirine karşılık veremeyeceini bildiği için Kate'in kızıl kafasına bakmayı sürdürdü. Şimdi sırada ne vardı? Bayan Davina'yı bir de çıplakken grn m diyecekti? Lanet olsun, aklını kaçırmak üzereydi!

Kate birden yalı gözlerini Davina'ya çevirdi. aırmıı ve merak ediyordu. Eli ayağı titreyen Davina onun özellikle yakasındaki kk oyalarla ilgilendiğini ve elbisede güzel olan bir şeyler aradını fark etti. Kk kız sonunda tekrar Stephan'a döndü ve homurdandı. "Bundan sonra giysilerimi sana değil Brendan'a göstereceğim."

Isabel defalarca özür diledi. sterse kızının poposunu aırlamasına izin vereceğini bile söyledi. Ve Davina kendisine bahsedilen annelik nimetini sorgulayana kadar bu teklifi yneledi.

"Davet iini konuuyorduk. Sezon aıldıından beri hiçbir davete katılmadınıza eminim... Ne dersin Davina?"

"Katılmadık doğru ama..." Davina mazeret ararken Bay Ross araya girdi.

"Hanımefendiler bir dostumun davetinde bana eşlik etme sözü verdiler."

"yle mi yaptık sainden?" dedi Davina içinden.

"yle mi? Ben aslında belirli bir günden bahsetmiyordum," dedi Sophie.

"Kusura bakmayın leydim. Kabalık ettim... Ben sadece Bayan Alina ve Bayan Davina'nın dndntz ge eve tikilip kalmadını açıklamaya çalışıyordum."

"Daveti kim veriyor?" Soruyu soran Stephan'dı.

Craig Ross belli belirsiz Alina ve Davina'nın önüne geçti. "Lord Brydekirk."

Stephan cevabı aldıktan sonra artık Bay Ross ile içi bitmiş gibi ilgisini tekrar Davina'ya yönlendirdi. Gözlerindeki karanlık bu kez sadece renklerle ilgili değildi. Davina orada keyi gördü ama korkmadı. Çünkü Stephan onun onurunu korumayı önemsiyordu ve onun kk dmesine izin vermiyecekti. Davina en azından buna inanmak istiyordu.

"Lord Brydekirk geveze tilkinin tekidir. Davetleri de hep tatsız geçer."

Bu neydi imdi?

"Stephan!" diye ıkıtı Sophie.

"Kendisi benim yakın bir dostumdur lordum." Craig Ross'un kibar ıkazı Stephan'ın hakaretinin yanında biraz zayıf kalsa da adamı kabalık ettiğine ikna etmişti.

"Kusura bakmayın Bay Ross. Fikrimin sizinle hiçbir ilgisi yoktu."

"nemli değil Lord Ramsey."

Gergin sessizlik birbirine dik dik bakan erkeklerin bakıma süresi uzadıkça younlaırken Isabel en sonunda dayanamayarak araya girdi. "Yolun ortasında dikilip kaldık. Neden birlikte yrmyoruz?"

Alina Davina'nın kolunu imdikleli.

"ok isterdim ama kardeşim kendini pek iyi hissetmior. Biz de tam dönmeyi dnyorduk."

Karılatıklarından beri ilk kez, Stephan Alina ile iletişime geçmek için Davina'nın sözünü bitirmesini bekledi. "Umarım önemli bir eyiniz yoktur kk hanım. sterseniz arabandan koklamanız için niadır ruhu getirebilirim."

Alina'nın boğazından Davina'yı korkuya boan gök diye bir ses yükseldi. Aynı sesi Stephan'ın da duyduğu hain glnden belli oluyordu.

"Gerek yok. hanımlar benim sorumluluğumda."

Davina elini gerginleşen Bay Ross'un koluna koydu. Başın bir reflekti bu... Addison birine kızdığında ya da birilerinin üzerine atlamayı düşündüğünde Davina hep aynı hareketi yapardı.

Stephan önce kaşlarını kaldırarak Craig Ross'a baktı, sonra Davina'nın elinin durduğu yeri görüp kaşlarını çattı. Sophie cıvıldayarak araya girmeseydi muhtemelen sidik yarışmasına hazırlanan iki erkeğin heyecan dolu müsabakasını izlemeleri gerekecekti.

"Madem Alina kendini iyi hissetmiyor, o halde dinlenmesi en iyisi. Bayan Hopkins... Davina biz bir süre daha şehirdeyiz. Umarım tekrar görüşebiliriz."

Davina gülümsemeye çalıştı. Artık sahte gülüşlerden kurtulduğuna inanmışken bu iş ona çok daha zor geliyordu. "Memnun olurum," dedi ama gerçek durumunun memnuniyetle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

"Size çıkışa kadar eşlik etmemize izin verin lütfen," dedi Stephan lütfeder gibi.

Davina kardeşinin inlemesi üzerine aklına gelen ilk itirazı dile getirmeyi düşünüyordu ki birden kendini Stephan'ın uzattığı kolu tutarken buldu. İtiraz etmek şöyle dursun gitmek bile çıkamamıştı. Ve ne yazık ki bu durum, Davina'nın kendiyile ilgili kabullenişleri listesine yeni bir madde eklemesine neden olmuştu. Londra'nın havası, damarlarında gezen İskoç kanını seyretliyordu.

Davina ve Stephan önde, diğerleri arkada ağır ağır ilerlemeye başladılar. Yanlarından geçen herkes onlara bakıyordu. Bazıları Stephan'a selam veriyor, bir kısmı ise kafa kafaya verip açılış haklarında konuşuyordu.

Davina sosyetik birkaç hanımın elbisesini incelemesinden ne hakkında konuşuklarını tahmin etmekte zorlanmadı tabii. Bu şekilde dikkat çekmesinin sebebi Stephan'dı ve bu yüzden ondan nefret ediyordu.

"Yaptığın zalimlik. Alina senden deli gibi korkuyor."

Stephan ilgisizce başını sallayarak, "Korkması iyi"

bir şey," dedi. "Akli başında küçük kızlar benden korkmaları gerektiğini bilirler."

"Çok zor günler geçirdi. Sakın onunla uğraşayım deme kendini beğenmiş at..." En favori ve Stephan'a en çok yakıştırdığı küfrü ağzından kaçırmadan önce kendine hâkim oldu.

"Bana bir daha at boku ya da benzer bir küfür eder, hatta etmeyi aklından bile geçirirsen seni parktaki ağaçlardan birine yaslar ve hoş bir ayaktüstü orgazmı yaşatırım."

Davina zink diye durunca arkadan biri ona tesladi.

"Seni öldürürüm." Aslında orgazmın ne anlama geldiğini bilmiyordu ama iyi bir tahmini vardı.

Stephan onu kolundan tutarak tekrar yürümeye zorladı ve sakın bir tavırla, "Her erkeğin arzuladığı bir ölüm şekli," dedi.

"Eminim öyledir. Eve gittiğimde Alina'ya bir sürü açıklama yapmak zorunda kalacağım zaten. O yüzden kolunu belimden çek, yoksa yemin ederim onu kırmanın bir yolunu bulurum."

Stephan sırtarak Davina'ya baktı.

Bu adam, kuraklıktan sonra yağın yağmurun döndüğü fırtına kadar güzeldi. Haşın bir kusursuzluğu vardı ve ona hayran olmamak mümkün değildi. Davina kimsenin bunu bilmesini istemiyordu ama ne yazık ki saklanması hayati önem taşıyan bazı şeyleri gizlemeye çalışmak, bazen vücudu nefes almaktan mahrum bırakmak gibiydi. Yani bir işe yaramıyordu.

"Emredersiniz, güzel hanımefendi."

Davina onun neden bahsettiğini elini belinden çektiikten sonra anlayabildi. Aslında tam olarak belini kavramamıştı, sadece yürümenin normal salınımını esasnasında eli isteyerek ya da istemeyerek Davina'nın sol bel kıvrımına değiyordu.

Esmer bir güzel yanlarından geçerken Davina'ya fısıltıca baştan ayağa incelemeye kalkışında Davina kadına ölümcül bir bakış attı. "Senin yanındayken elbitem daha çok dikkat çekiyor. Oysa bugün evden çıkarken kendimi gayet sık hissediyordum."

"Onlara aldırma Davina. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın... Özellikle de çıplakken."

"Bu da beni diğerlerinden daha saygın kılıyor."

"Saygın olmayı umursadığımı hiç sanmıyorum. Hatırlasana, yakın zamana kadar baştan çıkarma sanatının inceliklerini bilen bir kadın olduğunun düşünülmesini istiyordun."

"Bu yaptığımı şeyi severek yaptığım anlamına gelmez."

"Biliyorum... Yaptığından nefret ediyordun ve seni bu yüzden daha fazla istiyorum."

"Her koşulda beni daha fazla istemenin bir yolunu buluyor. sun. Bu hiç normal değil."

Stephan güldü. "Kesinlikle normal değil."

"Eee?"

"Teklifimi düşündün mü?"

Davina hemen arkasına baktı ve ikisinin ne konuştuğunu duymaya çalışan Alina ile burun buruna geldi. "Sessiz olsana Tanrı aşkına! O konu hakkında konuşulacak bir şey yok. Sana olmayacağını söylemiştim. Yaptığın şımarıklıktan başka bir şey değil. Evet... Özellikle bir oyuncak için direten çocuk gibisin."

Stephan bıkkın bir şekilde iç geçirdi. O da bu konudan bahsetmek için ortamın uygun olmadığını düşünyör olabiliirdi.

Bir süre sessizlik içinde yürümeye devam ettiler. Yol sona ermek üzere olduğu için attıkları her adım Davina'yı ferahlatıyordu. Ancak onunla yan yana yürümenin inkâr edilemez güzellikleri de vardı. Aralarındaki sorunların hiçbirisi olmasaydı... Yani onun teklifini kabul edebilseydi Davina nasıl bir hayatı olacağını merak etmeden duramıyordu.

Onunla tatlı bir sohbeti hayal etti... Birbirlerine hayatlarını ilgili sorular sorduklarını. Ve tam o an onun çocukluğunu merak ettiğini fark etti. Güzel bir çocuk olduğundan şüphesi yoktu ama daha çok mutlu bir çocuk olup olmadığıyla ilgileniyordu. Kendi çocukluğu öyle güzel geçmişti ki Stephan'ı mutsuz bir çocuk olarak hayal etmek canını sıkıyordu.

İkisine ait bir evde, yanan şöminenin önünde uzanırlar ve konuşurlardı. Gerçi öpmek dururken kim uzun uzun sohbet ederdi ki? Bir ara sevimlileri de gerekirdi çünkü Stephan'ın bu konuda ne kadar hassas olduğunu biliyordu.

sürmezdi - yaşadıkları her şey, yaşlı bir kadının hatıraları olarak onunla birlikte mezara mı giderdi? Tek başına...

"Benimle yaşayacağın tatlı günlerin hayalini mi kuruyorsun?"

Davina irkildi. Bunu nasıl bilebilirdi?

"Endişelenime, sadece takılıyordum. Bu arada Lord Brydekirk'un davetine gidecek misin?"

Boş bulunan Davina tam hangi davet diye soracakken Bay Ross'un ortaya attığı uydurma davet meselesini hatırladı. Aslında doğrusunu söyleyip böyle bir teklif almadığını ona itiraf edebilirdi, fakat içinde tam olarak neresinde sakladığını bilmediği kadınlık gururu denen şeyin ani dürtüklemesi üzerine yalan söyledi.

"Evet."

"O herifin seninle ne tür bir ilgisi var?"

"Bay Ross'dan mı bahsediyorsun?"

"Adı her neyse işte."

"Dostumuz olduğunu kendi söyledi. Yalan değil."

Stephan kaşları çatık bir vaziyette yola bakmaya devam etti. Söyleyemediği kelimeler içinde birikip gergin bir yay şeklini alıyordu sanki. "Davette sana ben eşlik etmek istiyorum."

Davina afalladı. "Sen de mi katılacaksın?"

"Elbette, bir senedir bu daveti bekliyordum."

"Eminim öyledir."

"Zamanını söyle, o akşam tam vaktinde kapında olacağım."

Davina davetin gerçek olup olmadığını bile bilmekten zamanını nasıl bilebilirdi ki? Tabii itiraf etmek yerine, "Bir senedir beklediğin davetin gününü hatırlamıyorsan sana neden yardım edeyim?" diye söylenmeyi seçti.

Stephan'ın ne yapacağı kolay kolay tahmin edilebilen bir adam olmadığının farkındaydı. Ancak Davina, bilgini kavramasını ve onu erime kıvamına getirene kadar hafif hafif okşamasını beklemiyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"O gece Brendan'ın evine geldiğinde giydiğin kırmızı elbisevi..."

249

Davina vakit kaybetmeden uzaklaşıp gitmek niyetindeydi. Fakat tam hareket edecekken Stephan kolunu tutup onu kendine çekti ve az önce Davina'nın yaptığı gibi fısıldadı.

"Hissediyorum... Bu bir lanetse güzel cadı... Daha fazla za-
limleştiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

On Üçüncü Bölüm

Lord Brydekirk'ün Daveti...

Davina, tam da söylediği gibi o yakut kırmızısı elbiseyi giymişti. Yakasına aynı renk tülден yapılan eklemeye rağmen elbise cesur görüntüsünden pek bir şey kaybetmemişti. Stephan heyecana kapılarak yutkundu. Bir kadına sadece bakmak onu daha önce hiç böyle heyecanlandırmamıştı. Onu her görüşünde kalbinin ateşe verilmiş gibi tutuşması artık bir alışkanlık haline almıştı. Dakikalar boyunca, en ince ayrıntısına kadar aklını onun görüntüsüyle doldurmak ve onu neredeyse ezberlemek Stephan'ı sakinleştirmeli ya da zaman geçtikçe manzaranın sıradanlaşmasına inandırmalıydı. Uzaktan ya da yakından. Davina'yı kontrol altında tutabildiği için kendini rahat hissedebilmeliydi. Stephan sıra dışı bir beklenti içinde değildi, sadece biraz geç-ye-yebilmek ve ona, etrafı kıpkırmızı gören bir boğa gibi bakmak istiyordu.

Onu hayatına giren kadınlardan farklı gördüğünü kabul ettiğinden bu yana hayli zaman geçmişti. İşin geçişi bu dürlüslük, Davina'yı her düşündüğünde kendini neden aklını başına alamayan bir yeniyetme gibi hissettiğini anlamasını sağlıyordu. Davina bütün zaafalarını ortaya çıkardıkça, Stephan aslında zaafar içinde boğulan bir adam olmayı kafasına takmadığını fark ediyordu. Bu da bir bedel olmalı diye düşündü.

Davina'yı kıskırtmamış olsaydı bu gece ona Craig Ross denen sıkı yerine kendisi eşlik edebilirdi. Birkaç gün önce daveti-

ni küçük bir notla yinelediğinde, Davina ona çok daha kibar bir üslupla yazılmış ret cevabı göndermişti. Stephan gülümsemişti. Nedense Davina'nın o notu yazarken öfkeli mi yoksa keyifli mi olduğu hakkında bir fikir yürütemiyordu.

Craig Ross'un tam bir beyefendi gibi görünmek dışında hiçbir meziyetinin olmaması Stephan'ın mağlubiyetini daha da acınası kılıyordu. Hayır... Henüz mağlup edilmemişti. Kaldı ki hepsi, yeniden şekillendirmeye mecbur kaldığı şartların bir parçasıydı. Yakında, bilmesi gereken herkes Davina'nın sadece ona ait olduğunu öğrenecekti.

İki hafta sonra Wallingford'da vereceği hafta sonu davetine Davina'yı yanında istiyordu. Thomas'ın ikisini bir arada görecektik olması umrunda değildi. Ya da hâlâ nişanlanmaya ikna edemediği Leydi Christell'in Davina ile karşılaşmış olduğuna öfkeye kapılıp nişan konusunu bir daha açmamak üzere kapama ihtimalini kafaya takmış pek söylenemezdi.

Davina'nın gönüllüsüz olma ihtimalini düşünerek Nadine Swindon'ı da itici güç olması bakımından davete bizzat çağırmıştı. Kirli oyunlar peşinde koşma yanlısı biri olmamasına karşın bazı durumlarda şartları kendi çıkarları doğrultusunda geliştirmenin faydasını görmezden gelemezdi.

Stephan Davina'yı hayatı boyunca sahip olmayı dilediği her şeyin en üstüne, başında bir taçla oturabilirdi. Bu arzusunun altına yatmayan birçok yönü vardı ve en çok da takıntılı bir aptal gibi davranmaktan korkuyordu... *Hiçbir önemi yok* diye düşünürdü. Ne olursa olsun buna değdi.

Davina birçok bakımdan cömert bir kadındı. Sevgisini ve korumasını göstermedeki sınırlarının nereye kadar uzandığını bilmek zordu. Güçlüydü, inatçıydı ve bu yönleri onu Stephan'ın hayatına giren diğer kadınlardan ayırıyordu. Diğerlerinin de güçlü ve inatçı olduğu noktalar yok değildi ama olayın çoğunlukla farklı yönden ele alma eğilimindeydi. Hedef her zaman, daha fazla hediye ve bir erkeği aşk tuzağına çekebilmenin bütün inceliklerine hâkim olabilmektir.

Stephan'ın kadınlara karşı hissettiği arzu çoğu zaman en güçlü içgüdülerinden biriydi. Onlarla vakit geçirmeyi keyifli olarak nitelendirilebilirdi. Onların her şeyi ederdii ama şimdiye

kadar hiçbirine karşı özlem duymamıştı. Davina'yı ise deli gibi özliyordu... Onu hissetmek, koklamak, öpmeden önce saklamak ve sadece kendisi için saklamak istiyordu.

Ne kadar da baş döndürücü...

Kardeşini gizliden gizliye azarlayışını keyiflenerek izlemeye devam etti. Kızı canı pahasına koruduğu gibi yaptığı hatayı da burnundan getiriyor olmalıydı. Zavallı Alina...

"Birini, onun seni istediğinden çok arzulamamın ne rezil bir his olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Cassandra'nın salınarak yanına gelişini izledi. Alın tonlarındaki elbisesiyle her zamanki gibi harika görünüyordu, fakat biraz öfkeliydi.

Stephan az önceki isabetli sayılabilecek yorumun canını sıkışını ondan geçileyerek, "Merhaba Cassandra," dedi.

Eski metresinin dudaklarında sinirli bir gülümseme belirdi. Eli ona en son hediye ettiği zümrüt gerdanlıkta geziniyordu. "Sizi parkta gördüm, koluna girmişti. Yeni gözden mi?"

"Olabilir tabii ama bunun artık seni ilgilendirmemesi gerekiyor."

"Beni onun için terk ettiysen ilgilendirir... Evet, soruma cevap bekliyorum."

"Bir zamanlar seni, senin beni arzuladığın kadar arzuladım ve sana karşı hep dürtüst davrandım. Bundan şüphelen olmasın Cassandra."

Cassandra başını kalabalığa doğru çevirdi. "Beni başından atın... Ama korkma..." Tekrar Stephan'a baktığında yüzünde sahte bir gülümseme vardı. "Senin için ağlayan aptallardan biri olmayacağım... Sadece biraz öfkeliyim. Çok ani oldu... Benden sıkıldığını anlayamadım bile."

Stephan'a iyice yaklaştı ve onun ceketinin yakasıyla oynarken, "Sen sevişmemiz... Çok ateşliydi..." dedi. "Beni aniden terk etmeni hak edecek bir hata yapmadığımdan eminim."

Stephan kadının elini göğsünden kibarca çekti ve elini bırakmadan önce parmaklarını hafifçe okşadı. "Sen bir hata yapmadın. Senin de bildiğin gibi bu işler hep böyle yürür. Başlar ve biter... Sonsuza kadar süren sadece işleyiştir."

"Zalimce olduğunu düşünmüyor musun? Benim de hislerim olabileceğini? Pekî ya yaptığım önce plan ne olacak?"

"Cassandra... Üzgünüm ama artık konuşmanın bir gereği yok."

"Haklısın yok... Kendime yeni bir sevgili buldum bile. Ev sahibini tanıyorsundur... Ah benimki de laf mı şimdi? Davetine katıldığına göre tanımaman inkânsız. Lord Brydekirk İskoç olmasına rağmen çok etkileyici bir beyefendi."

"Sana benden daha iyi davranmasını yürekten diliyorum."

"Elbette davranıyor, hatta bana tapıyor." Kulaklarının kenarından sarkan kızıl buklelerden birini dramatik bir edayla iki parmağının arasından geçirdi.

"Senin adına sevindim."

"Sevinirsin tabii. Haliyle başıma bela olmayacağını düşünüyorsun."

"Başıma bela olacağını hiç düşünmedim."

"Hep böyle söylersiniz zaten. Lanet olsun... O kadına yiyecek gibi bakmaya devam edersen gözlerini oyarım Stephan. Yemin ederim yaparım bunu."

Stephan Cassandra'nın elindeki kadehi işaret ederek, "Onu bana verir misin?" diye rica etti.

"Sarhoş değilim, sadece kalbim kırık. Seni anlamıyorum Stephan. Her zaman bir tarzın olduğunu düşünmüşümdür. O kadını parkta gördüm... Çok sıradan ve çok iri."

"Davina hayatım boyunca tanıdığım en sıra dışı kadın."

"Davina... Doğru. Lord Brydekirk'ün bir arkadaşıyla gelmişti buraya. Gözlerindeki kararlı ifadede Davina'yı o adamın elinden almaya niyetli olduğunu çıkarıyorum. Böyle bir şey başına ilk defa geliyor olmalı. Kucağına düşmeyen bir kadınla karşılaşmışında tılkı peşinde koşan taziye dönen erkeklerden birisin sen de."

"Davina o adamla beraber değil."

Cassandra başıyla Davina'nın olduğu tarafı işaret etti. "İkisi ne bakarsan iyi vakit geçirdiklerini görürsün."

Davina dans ediyordu... Craig Ross ile... Karşılıklı bir sıra oluşturdukları diğer çiftler gibi cotillion dansının olağan neçeli ritmine göre hareket ediyordu. Bunda tuhaf bir şey yoktu...

Hayır, bu başlı başına tuhaftı çünkü Davina'nın o herifle dans etmemesi gerekiyordu. Derken Stephan onun Craig Ross ile yer değiştirdiği sırada adama bir şey söylediğini ve bunun ikinci de güldürdüğünü gördü. Davina'nın eli olması gerekenden daha uzun bir süreden beri Craig Ross'un kolundaydı. O da Davina'yı döndürürken ne gereği varsa kolunu kadının beline sıkıca sarmıştı. Davina bu yüzden ona haddini bildirmeliydi ama bunun yerine başını arkaya atarak güldü. Evet, lanet olası cadi gerçekten güldü.

"Sana da flört ediyorlarmış gibi gelmedi mi?"

Kesinlikle flört ediyorlardı.

"Bu sadece dans Cassandra."

"Haklısın, ben biraz abarttım. Hadi biz de dans edelim."

"Bunun uygun olacağını sanmıyorum."

"Alex sorun etmez."

"Ben olsam ederdim... Neden kadehini bana vermiyorsun Cassandra?"

Cassandra kadehini Stephan'dan kırmak için arkasına sakladı. "Sarhoş muamelesi yapma bana. Benimle dans etmeyeceksen ben de edecek birini bulurum. Gerçi..." Küçümseyerek etrafına bakındı. "Bu köylü İskoçların danstan anladığını sanmıyorum ya."

"Cassandra yorgun görünüyorsun."

"Değilim... Öfkeliyim dedim ya. Beni düşürdüğün duruma bak. Benim gibi seçkin bir kadını koyun kokan İskoçların arasına girmeye mecbur bıraktın. Beni terk ettiğin için manigümü kaybettim."

"Kimse seni istemediğin bir ilişkiye mecbur bırakamaz. Belki de bunu Lord Brydekirk ile konuşmalısın."

Cassandra söylediklerini umursamayarak omuz sildi. "Bir süredir seni izliyordum Stephan. Yanına gelmeye cesaret edemeleri hep tek bir cümle ile geri göndermenin bir yolunu buldum. Onlar da artık denemenin gereksiz olduğuna karar verdiler ve geri çekildiler. Çünkü sen buradaki herkesten daha üstün olduğuna düşünüyorsun. Oysa içeride senin gibi davalı birçok kişi var... Dikkat ediyorum da senin böyle basit davetleri kabul

ettiğin gördüğüm şey değil. Kadın ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor."

Stephan yaklaşan bir histeri krizini her yerde tanırdı. Cassandra ağlamak üzereydi ve korktuğu gerçekleşirse bu ağlamadan bir ağlamaya benzemeyecekti. "Lord Brydekirk'in nerede olduğunu söyle. Seni dinlenebileceğin bir yere götürmeliyiz."

"Hayır... Onu istemiyorum. Ben seni istiyorum."

"Cassandra işleri zorlaştırma."

Bir damla yaş kadının yanağından çenesine doğru süzülüyordu. "Özür dilerim... Sorun çıkarmak istemiyorum... Haklısın, dinlemeliyim. Ya da sadece biraz temiz hava alsam yeter."

Stephan ev sahibini görebilmek umuduyla etrafına bakındı ama onu ne dans eden kalabalık içinde ne de sohbet eden gruplar arasında seçebildi. Cassandra'yı bu şekilde bırakması mümkün değildi. Başka çaresi kalmayınca kadını koluna girmeye zorladı ve birlikte kapısı açık balkonlardan birine yöneldiler.

Birkaç dakika boyunca, Cassandra soluklanırken, Stephan balkonda aralarına hatırı sayılır bir mesafe bırakarak onu bekledi. Aklına onu teselli edebilecek tek bir sözcük bile gelmiyordu.

"Biraz yalnız kalmak istiyorum Stephan... Böyle davrandığım için çok üzgünüm. Sen keyfine bak, lütfen."

"İyi olduğunu görene kadar buradayım."

Cassandra sessizce hıçkırdı. "Lütfen git... Gerek olmadığını söyledim."

"Seni üzmeyi hiç istemedim."

"Biliyorum ve bu yüzden kendimi daha iyi hissetmiyorum. Pisliğin teki olduğunu düşünmeyi tercih ederim."

Stephan kendi kendine güldü. Zaten pisliğin tekiydi. Olanları değiştirebileceğinden falan değil ama yürekte hissettiği üzüntüyü onun da bilmesini istediği için son bir veda etmesi gerektiğini düşünüyordu. Yavaşça ona yaklaştı ve Cassandra gibi korkuluklara yaslanan karanlık geceye doğru başını kaldırdı. "Seni tanımak büyük mutluluktan Cassandra. Ne olursa olsun bu hiç değişmeyecek."

Cassandra burnunu çekti. "Seni mutlu ettiğimi biliyordum. Dilerim beni terk ettiğin ömrünün en büyük pişmanlığını yaşayacağın bir an gelir."

"Belki de..."

Cassandra aniden Stephan'a döndü, gözleri yaşlıydı. "Bu seferki veda daha fazla canımı yakıyor Stephan."

Stephan kadının elini kibarca öptü. "Özür dilerim."

Balkona süzülen ışığı kesen karaltı Stephan'ın içine yoğun bir sis gibi çöktü. Kapının eşiğine adım atan Davina'nın gözlerindeki hayal kırıklığı Cassandra'nın kederini bile gölgeliyordu. Stephan ona, buna gerek olmadığını söyleyecekti. Cassandra hızla elini çekme hatasında bulundu. Bu telaşlı hareket üzerine Davina'nın güzel gözleri kısıldı. Ancak saklamaya gerek görmediği öfkesi sadece Stephan'a yönelikti.

Kaşlarını kaldıran Stephan'ın yüzüne tamamen keyfi bir gülümseme yerleşti. Onu öfkelenidirenin kıskançlık olduğu gibi ortadaydı çünkü. Tam olarak Cassandra'nın iyi geceler diyerek yanından ayrıldığı andı. Davina kadına bakmadı bile... Kendini kontrol etmeye çalışıyordu... Ah ne kadar sevimliydi... Başarıp başarmadığı bilinmez Stephan ondaki ikilemi gördü ve gülmek üzere olduğunu anlayınca onu kolundan tutup yanına çekti.

"Buraya kadar geldiyse dışarı çıkmadan olmaz."

"Çifte kumruları rahatsız edeceğimi bilseydim hiç gelmezdim."

"Gerçekten gelmez miydin? Sana inanmıyorum."

"Evet, tek derdim seni bir şeylere ikna etmekti çünkü. Alına gelebilir, bırak beni."

"Beni arıyordun, itiraf et."

Davina daha fazla öfkelenmişti. "Senin davete katıldığını bile biliyordum. Kendini beğenmişliğinin sonu yok."

Stephan onu önce kendine çekti, sonra arkalarında kalan Davina'ya doğru itti. "Kendini beğenmişlikle bir ilgisi yok. Senin bir strateji uzmanı olduğunu biliyorum."

"Tabii ya... Amacım da beni davarda kısırmayı sağlamaktır."

"Kapa çeneni artık Davina."

Davina'nın ağzı şaşkınlıktan birkaç kez açılıp kapandı. Stephan'ın onu böyle savunmasız yakalamışken fırsatı kaçırmıştı beklenemezdi. Ne yaptığını bilerek onu kollarının arasına aldı ve yüzünü boynuna gömerek kokusunu içine çekti. Onu ne ka-

dar özlediğini fark etmek kendini çok önemli bir şeyin parçası gibi hissetmesini sağlıyordu. Bu düşünceden hoşlandı ve kokladığı yeri hafifçe öptü.

"Tatlı bir kurabiye gibisin..."

"Bin gelebilir."

"Sorum değil. Bana ait olduğunu herkesin bilmesini istiyorum."

"Sana ait değilim. yapma."

"Benimsin Davina."

Stephan boynunu emince Davina inledi. "Stephan, lütfen." "Adımı söylemen hoşuma gidiyor." Davina'yı belinden kavrayıp kendine bastırduğunda ağzı onun dudaklarını sıyrıp geçti. Stephan onu öpmedi ama öpeceğini düşüncesini sağladı. Heyecandan elinin ayağına dolandığını görmek hoşuna gidiyordu.

"Adının sonuna ekleyeceğim bir küfür de hoşuna gider mi? Uzak dur benden. Ben gelmeden önce o kadınla ne yapıyorsan git onu bul ve devam et."

Stephan'ın anlayış ve sevecenlikle alakalı tüm hisleri birden kabardı. Parmaklarını Davina'nın kollarının arasına geçirdi ve birleşen ellerini ona yasladığı duvar üzerinde sürükleyerek başının üzerinde bir noktada sabitledi. "Kıskanmanı gerektirecek bir şey yok," derken gülümseyerek onun avuç içini okşuyordu, fakat içinde büyüyen heyecana kapılıp gitmek üzereydi. "Yine de beni kışkırttığını bilmek hoşuma gidiyor."

Davina, "Kıskanmıyorum," diye tersledi onu. "Metresinin elini öpüyordun. Hesap soruyorum çünkü buna hakkım var. Şeyden sonra..."

"Neyden sonra Davina?" Ne dediğini gayet iyi anlamıştı oysa.

"Beni sinama. Gayet iyi anladın."

Stephan sırtı. Bu haliyle gülümseyen bir kurda benziyordu. "Ona veda ediyordum."

Bu açıklama Davina'yı bir süre sakinleştirdiyse de hemen sonra öfkesi tekrar kabardı ve Stephan'ın elinden kurtulmaya çalıştı. "Önemi yok... Ona çok daha önce veda etmeliydin."

"Bunu yaptığını sanıyordum."

"Emin olmalıydın."

"Seni bu kadar çok istiyorken hayatımda başka birinin olacağını düşünabiliyor musun Davina?"

Davina'nın eli yanına düştü. "Bunu nereden bilebilirim ki? Seni tanımıyorum bile."

"Tanıyorsun ve daha fazla tanımak için deliriyorsun." Elini Davina'nın yanağına koyarak dudığına küçük bir öpücük kondurdu. "Romantik tartışmamız beni heyecanlandırırsa da aklından çok daha tatlı şeyler geçiyor."

Bu sırada Davina usul usul Stephan'ın elini okşuyordu. "Pişkinlik yapma! O kadınla yalnız kalmak istiyordun. Herkesin görebileceği yerlerde oynamayı sorun eden biri olduğun da söylenemez."

"Davina neyi tartışıyoruz biz? Birbirimize hesap sorma aşamasına geçmeden önce biraz daha ilerlememiz gerekmez mi?" Onu belinden sararak kendine bastırırdıktan sonra kollarının arasındaki kırıksık bölgeyi dudaklarıyla okşadı.

"Kendimi kandırılmış hissettiğim için sana hesap soruyorum. Sebebi kıskançlık değil."

Stephan onun dudaklarının çenesinin altında gezindiğini hissettiğinde iç geçirdi. Nefesi, tenini gıcıklayan sıcak bir esinti gibiydi. "Cassandra ile ilişkiyi sana niyetimi söylemeden önce bitirmiştin," dedi dudakları hâlâ kadının alnına değerken.

Davina, "Gurur duyuydum," diye alay etti.

"Gururdan bahsedin kim?"

"Başından beri bildiğin gibi ben bir İskoç'um. Bizler gururumuz için yaşarız."

"Tutkularınız içinse ölürsünüz."

Davina aniden başını kaldırdı. Safir gözleri yıldızlar gibi parlıyordu. "O bahsettiğin tutku başka bir anlama geliyor."

"Tutku tutkudur." Elini, altında Davina'nın kalbinin olduğu çıplak tene bastırdı. "İdealler ya da milliyetçi duygular kadar güçlü olan diğer tutkuları neden küçümseyesin ki?"

Davina'nın onun kollarını sıkan parmakları kasıldı. Sırtını arkaya doğru bükerken kalçası istemeden de olsa Stephan'a yaslandı. "Beni yumaştırmaya çalışıyorsun."

"Şu an yumaşıklığı değil, ateşini istiyorum."

Dudakları birbirine dokunacak kadar yaklaşmıştı ama öksü

de daha fazla ileri gitmeyi denemedi. Stephan kendi adına, *her-
nüz vakti değil* diye düşünüyordu.

"Sana güvenmiyorum."

"Ben her şeye rağmen sana güvenmeyi başarmışken mi?
Seni yanımda isteyerek Thomas için yeniden bir tehdit olma
ihtimalini göze aldığın halde mi?"

"Olanları hiç unutmayacaksın..."

"Beni düşman gibi görmeye devam ettiğin sürece bu müm-
kün." Davina'yı usulca öptü.

"Bana karşı pek de dostça davranmadın."

"Olanları değiştiremeyiz. Peki sen... Craig Ross ile beni de-
lirtmek için dans ediyordun. Sen ne yaptığını çok iyi bilen bir
cadıydın, değil mi? Belki de lanetinin işleyiş şekli budur."

Davina ondan kurtulmaya çalıştı ama Stephan izin vermedi.
"Kafanı saçmalıklarla bozmuşsun. Bizimkisi basit bir dansı sa-
dece..."

"Siz diye bir şey yok Davina. Ayrıca bu elbise üzerindeki
hiçbir şey yeterince basit olamaz. Fazla müstehcen ve..." Göğüs
kısımındaki tülü hafifçe okşadı. "Kesinlikle merak uyandırıcı."

"Sen istediğin için giydim, unuttun mu?"

"Sözlerimi istediğin gibi yorumlamışsın. Ben seni yanımda
istiyordum. Sense o herifi tercih ettin. Üstelik delireceğimi bile
bile onunla dans ediyordun."

"Sıradan bir dansı dedim ya."

"Birbirinize gereğinden fazla dokunuyordunuz."

"Nasıl? Ben ona dokunmadın. Craig ise..."

"Craig?"

"Bir saniye... Buna kendi suçunu bastırmak denir. Ben yan-
lış bir şey yapmadım ama sen, sana olan aşkı eteklerinden akan
metresini karanlık balkonlarda mıncıklıyordun."

"Neredeyse tanıdığım bütün kadınlar gibi çarpık bir doğru-
luk anlayışın var."

"Tanıdığın bütün kadınlar gibi mi? Bütün metreslerin gibi
demek istedin sanırım?"

Stephan cevap vermedi.

"Beni ne olarak gördüğünü anlıyorum ama kabul etmiyo-

rum. Seni istediğim ve bana dokunduğunda ateşimin çıktığı
doğru çünkü bunlar basit insancıl tepkiler. O yolu grip girme-
mekse benim tercihlerimle ilgili... Thomas bile benim düşüğün
bir kadın olduğumu kolayca anlayabilmişken sen nasıl oluyordun
da daima bana *diğer kadımlardan* biriyim gibi davranabilece-
ğini sanıyorsun? Ama ben senin sorununu biliyorum. O kadar
kendini beğenmişsin ki teklifinin beni mutluluktan uçurması
gerekliğine inanıyorsun. Hiç düşündün mü Stephan... Belki de
ben böyle bir hayat istemiyordum."

Stephan onu kabaca kendine çekti. Davina'nın aniden ver-
diği nefes adamın ağzına doldu ve bir süre öylece kaldılar. Ka-
ranlık, ikisinin de yüzünü gizliyordu ama safir küreler, içinde
biriktirdikleri kendi ışıklarını yansıtabiliyormuş gibi hafifçe
parlıyordu. Stephan önce uzun uzun o gözlerle baktı, sonra ya-
vaşça kadının dudaklarına kaydı bakışları.

Yutkundu... Davina yutkunduğunda ise boğazında oluşan
kısıpırtı parmaklarıyla hissetti ve dokunuşları ağır ağır omuz-
larına doğru indi. Deli gibi çarpan kalbin üzerindeki yumuşak
kremsi tenin cazibesine karşı koyamayarak okşadı onu... Tüm
bu süre boyunca gözleri dikkatle kadının aralık dudaklarındaki
değişimi, tahrir oluşun çekici kıldığı izleri takip ediyordu.

Böyle bir hayat istemediği doğru muydu sahiden?

Ağzını ona yaklaştırdı ve dudaklarının birleştiği noktaya di-
liyle dokundu. Davina'nın tepkileri her zaman çarpıcıydı ama
bu seferki inleyişi bir Siren'in çarkısı gibi kafasında yankılandı.
Stephan ona iyice sokuldu ve dedi ki...

"O halde istediğin nedir Davina? Aşk mı?"

Davina irkildi. Artık daha hızlı nefes alıyordu.

"Yoksa bana aşık mısın?"

Şimdi de dudakları titriyordu.

"Oysa bu sadece şehvet Davina... Bazen toy düşünceler ve
bakire hisler ayırt edilemeyecek kadar birbirine benzebilir.
Haksız mıyım?"

Dünyanın en mavi safirlerini andıran gözler birden yaşlarla
doldu ve Stephan'ın kalbi paramparça oldu. İçlerinde utamak bir
öfke kırıntısı dahi olsa Stephan onu neşlendirmek için bir şe-
yler söyler ve o öfkeyi yok etmenin bir yolunu bulurdu. Ancak

orada gördüğü kırıngılığa ortadan kaldıracak kelimelerin ya da ufak teselli dokunuşlarının... Hepsi kaybolmuştu. Çünkü Stephan'ın kalbi az önce paramparça olmuştu.

"Seni dinlemek istemiyorum," dedi Davina. "Bu gerçekten... Gerçekten beni yoruyor."

"Davina..." dedi Stephan ama ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu.

"Bana bir vaatte bulunmuştun Stephan. Hayır dersem bir daha seni görmeyeceğimi, asla karşılaşmayacağımızı söylemiştin."

Stephan'ın kalbi soğuk demir bir kapanın içinde yavaşça ezilmeye başladı. Buna rağmen süreci engelleyecek tek bir harekete bulunamadı.

"O zaman kafam karışık, büyülenmişim. Ama şimdi cevabı biliyorum... Hayır Stephan. Seni hayatımda istemiyorum."

Sonra gitti... Öyle kolayca...

Stephan arkasından bakmaya yeltenmedi bile... Etrafında akan zaman ağırlaşmış gibiydi ve tuhaf bir sıcaklık başında top-lanıyordu. Sessizlik içinde, ne kadar olduğunu bilmediği bir süre boyunca bekledi ve sonra yumruğunu duvara geçirdi.

★

Yöksa bana âşık mısın?

Bu soru onun sesiyle hiç susmadan beyninde yankılanıyordu. Davina burun kökünü parmaklarıyla sıkıştırıp gözlerini yumdu. Arabanın yol üzerinde kayarken çıkardığı ritimli sese kulak vererek kendini oyalama denemeleri hiçbir işe yaramıyordu. İradesi ise delikli peynirler gibiydi, sağlam hiçbir yer yoktu.

Yanında oturan Alina'nın bakışlarına maruz kalan sol kulak-ğı yanıyordu. Nadine ise sessizce pencereden dışarı bakıyordu ama aklının Davina'da olduğu belliydi. Tanrı'ya şükür Craig Ross yolculuk süresince dışarıda, arabacının yanında oturmaya karar vermişti.

Nadine bir şeylerin farkındaydı. Hatta çok fazla şey biliyor olabiliirdi ama yine de şüphe duyan Alina kadar huzursuz et-

miyordu Davina'yı. Neyse ki artık soru sormaması gerektiğini biliyordu.

Davina'nın, sessiz ve karanlık arabanın sağladığı yapay huzura sığınarak tekrar derin düşüncelere kapılıp gitmesi çok sürmedi.

Yöksa bana âşık mısın?

Senden nefret ediyorum, diyebilirdi ama özellikle şimdi bunun doğru olmadığını biliyordu. Öfkeli ve kırgındı. Çünkü Stephan'ın o soruyu sorduğu sırada sesinde beliren alay ve yü-zündeki büyülenmiş ifade Davina'ya onun aslında bu ihmali son derece itici bulduğunu düşündürüyordu. *Bana âşık olursan seni pişman ederim* demek istemişti sanki.

Davina içinden *asla öyle bir aptallık yapmam* dediği sırada kendini gelmiş geçmiş en büyük aptal gibi hissetmesinin neyin işareti olduğunu görmekten gelmeye çalışı. Tıpkı kalbini susturmak için aynı şarkıyı anlamını yitirene kadar, bir tekerleme gibi tekrar etmesi gibi.

Elbette başaramadı. Çünkü - bir süredir boğuştuğu çetin duygular yüzünden pusulasını şaşırmış da olsa - Davina'nın kendini çok iyi tanımak gibi baş belası bir özelliği vardı. İşte bu yüzden kendine ilgili kabullenişler listesi tutuyordu.

Stephan o soruyu sormasaydı Davina'nın bunu kendine sorması asla mümkün olmazdı. Şimdi düşündüğünde bunun bir şekilde olması gerektiğini görebiliyordu. Aklı başında herkes Stephan Ramsey ile onun kadar yakınlaşan her kadının kalbinin eski halinden çok şey kaybedeceğini tahmin edebilirdi. Davina bilmeden düştüğü kuyuyu bizzat elleriyle kazdığı gerçeğina kolayca sindirdi. Çünkü Alina için her türlü bedeli ödemeye gönüllü olduğunu daha en başında kabul etmişti.

Aferin sana Davina...

Ona karşı koymak için yeterince didinmeyecek hata ettiğini ortadaydı ama ne kadar isterse istesin bunun bir hatı olduğunu kalbine anlatamıyordu. Elbette anlatamazdı... Kaldı ki her şeyin başı, işe yaramaz kalbinin keyfi tutumuydu.

Stephan Ramsey'e âşık oldun... Bin kere âferin sana Davina!

Davina'yı en çok sarsan şey: ona âşık olduğunu anlamaktan çok, ona uzun zamandır âşık olduğunu fark etmekti. Stephan'a

karlar altında dans ettikleri gece vurulmuştu. Sözleri ya da aklını başından alan öpücükleri yüzünden değildi bu his... Davina onun bakışlarındaki sevecenliğin kurbanı olmuştu. Aşkın geldiği anı tüm detaylarıyla hatırlıyordu. Tıpkı Stephan'ın ondaki değişimi fark ettiği anı hatırladığı gibi...

Stephan ona o gece dokunmuştu... Her anlamda...

Ve Davina dokunuşlarını hâlâ hissedebiliyordu.

Kalbinde başlayıp aklını esir alan çok güçlü bir histi. Mutluluk verdiği söylenemezdi ama aşık olduğu için kendini bir yerlerden atmayı da düşünmüyordu. Sadece korkuyordu... Ve henüz aşkın nelere kadir olduğunu öğrenebilmiş değildi.

Birdenbire daha yoğun bir his, karanlık gibi üzerine çökünce Davina inledi. İçini tüketen umutsuzluk, bir sarmaşık gibi ruhunu sarmaya başladığında, onu bir daha göremeyecek olduğu gerçeği önünde belirdi ve gözleri yanmaya başladı.

Artık ona dokunamayacaktı. Öpüşlerini bir daha hissedemeyecek, gözlerine bakamayacak ve güzel gamzesini ortaya çıkaran gülüşünü bir daha göremeyecekti. Onu başka kadınlarla hayal etmek ve buna bizzat sebep olduğunu bilmek, etrafındaki işe yaramaz gerçekliği turnaklarıyla parçalamak istemesine neden oluyordu. Kıskaçlık öyle yoğundu ki kalbinin bu acıyı kaldıramayıp parçalara ayrılacağını düşündü.

Balkonda gördüklerinin hiçbir şey olmadığını bildiği halde ikisini de öldürmek istemişti ama şimdi ona kızmaya hakkı bile olmadığını çok iyi biliyordu. Belki de evlenirdi... Ona çocuklar verecek kendi çevresinden bir kıza evlenerek hayatına devam ederdi. Davina ona hayır cevabı verdiği için ya hemen başka bir kızına giderse... Tanrı aşkına midesi bulanıyordu.

Ölüm gibi bir kayıp hissi çöktü içine. Bir daha asla yaşayamayacaklarının pişmanlığıyla ağırlaşan ve Davina'yı acıdan göreceğe hale getiren bir darbe gibiydi bu his. Böyle olmasının sebebi kendisiydi... Onu bir daha görmek istemediğini söylediği için bunu hak etmişti.

"İyi misin hayatım?"

Davina Nadine'e baktı ama onu göremedi. Araba kabini, renkleri birbirine karışmış bir suluboya paleti gibi bulanık ve

belirsizdi. İşte o an ağladığını anladı ve avucunu hızla ağzına kapadı.

"Davina neyin var?"

Sarılmak isteyen Alina'yı dirseğiyle kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Dişleri takırdıyordu.

"Sana kötü bir şey mi söyledi yoksa?"

"Kim?" dedi Alina. Gerçekten etrafında olan hiçbir şeyi anlamıyor muydu? "Davina beni korkutuyorsun. Bir şey söyle lütfen."

Davina etrafına dikkatlice baktı. Sanki olması gerektiği yerde değildi. Her şeyi yaşayan kendisiydi ama aynı zamanda bir seyirciydi. Ne kadar berbat bir durumda olduğunu da bu sayede anlayabili.

Elini ağzından çekti ve başını iki yana sallayıp soluklanmak için kendine vakit tanıdı. "İyiyim, sorun yok... Sadece midem bulanıyor."

Yalan sayılmazdı.

"Miden bulandığı için mi ağlıyorsun Davina? Bunu ben söylemiş olsaydım dilinden kurtulamazdım."

"Tamam Alina. Davina öyle diyorssa öyledir."

Davina Nadine'in tahmin ettiğinden çok daha fazlasını bildiğinden o saniye emin oldu. Ona kızmalı ve hesapçı davranışların ona hiç yakışmadığını söylemeliydi ancak gözleninde gördüğü anlayış Davina'yı sakinleştiriyordu. Anlayış ve biraz da merhamet... Hayatı boyunca belki de ilk defa sadece iksine ihtiyacı duyuyordu.

Nadine'e gözleriyle sessizce teşekkür etti, sonra başını cama yasladı. Artık bu gecenin bitmesini istiyordu.

On Sekizinci Bölüm

Sürpriz...

"Mümkün değil Nadine. Dün ve ondan önceki gün de söylediğim gibi... Seninle gelemem."

"Neden? Çok eğleneceğiz."

"Sen çok eğleneceksin. İkimizin eğlenceye bakışı birbirinden çok farklı."

"Daha önce eğlenmeye fırsatın olmadı ki. Bu kadar kesin konuşma. Gelmezsen çok kırılırım."

İki gün sonra İskoçya'ya dönmeyi düşündüğü için giysilerini katlayıp gruplar halinde yatağına dizmekle meşgul olan Davina bezgin bir şekilde kuzenine baktı. "Yeni sevgilinle oynasacaksın diye sana yardım etmek istemediğim için neden alınıyorsun ki? Tanrı korkusu diye bir şey duymadın mı hiç?"

"Sevişmek günahı değildir."

"Her ay başka biriyle sevişmek günahtır ama. Nadine kendine gel artık. Genç yaşta frengiden ölüp gideceksin."

Nadine kahlkaha attı. "Ben her zaman dikkatliyimdir. Üstelik aşklarımı düzgün kişiler arasından seçmeye özen gösteriyorum."

"Tamam, bu konuda seni bir daha eleştirmeyeceğim ama seninle yeni sevgilinin bahar davetine katılmayı düşünmüyorum."

"Benim sevgilimin daveti değil. O ve ben davetlileriz sadece."

"Her neyse."

Nadine dudaklarını bızdı. "Senden başka kimseye sormam. Bak... Christian ilişkiye girdiğimi en seçkin beyefendi. Tek başıma gidersem kendimi onca züppenin arasında çok yalnız hissedirim."

"Marie'ye sor."

"Olmaz, Marie'nin işi var."

"Benim de işim var. Gördüğün gibi hazırlanıyorum."

"Saçmalama! Alina yeni yeni kendine geliyorken onu tekrar İskoçya'ya götürürsen başa dönmek zorunda kalırsın. Oradaki-lerin seni kucak açıp beklediklerini düşünmüyorsun herhalde."

"Kaçayım mı yani? Böylece herkes korktuğumu ve hakkımızda söylenenlerin doğru olduğunu düşünsün. Dün benim evim ve ne kadar çetin şartları olursa olsun sahip olduğum tek mülküm orada. Ayrıca koyunlarımı da özledim."

"Kaç demiyorum. Sadece Alina'ya biraz daha zaman tanı. Ve tabii kendine."

Elbise katlamakla meşgul olan Davina birden durgunlaşdı. Düşünmekten kaçındığı ne varsa günün her dakikası kendini göstermenin bir yolunu buluyordu. Kaslarını çatarak yaptığı işe geri döndü. "Olmaz, gelemem."

Nadine Davina'nın katladığı elbiseyi elinden alıp yatağına fırlattı. "Gelebilirsin, böylece keyfin de yerine gelir."

"Keyfim yerinde zaten."

"Davina son haftayı ruh gibi geçirdin. Neler olduğunu anlamaman bilmediğim anlamına gelmiyor... Bak... Güçlü kadınlar her zaman çektikleri acıyı kendilerine saklamaları gerektiğini düşünürler. Ama bu çok saçına ve son derece gereksiz bir yük. Benimle konuşabilirsin. İnan bana, kendini daha iyi hissedeceksin."

"Acı çekmiyorum Nadine."

"Aşk acısını nerede görsem tanırım. Gerçi sen gayet iyi idare ediyorsun. Ben olsam günlerce yataktan çıkmazdım."

Onu reddettiği gece keştiği hisler, kalbinin tam ortasında her geçen saniye büyüyen bir delik açmıştı. Davina tam da an kalbindeki deliğin sızladığını hissetti. Evet, bu kesinlikle acıydı. Ne var ki ailesini kaybetmek bile onu ağlamaktan yataklara düşürmediyse kalbindeki acıyla ayakları yere basarken baş edebilirdi.

"Lütfen benimle gel. Sana ihtiyacım var."

"İyi denemeydi."

"Endişeliyim. Benimle olursan kendimi güvende hissedeceğim."

"Nadine, o korktuğun seçkin kalabalık arasında kesinlikle bir hata yaparım ve utanan sen olursun. Tanımadığım insanların - özellikle de hepsi İngiliz'se - hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı biliyorsun. Üstelik çok daha temel bir sorunun var. Davette giyecek uygun bir giysim dahi yok."

"Üç gündüz, üç gece ve bir de binici elbisesine ihtiyacın olacak. Harika elbiselerin olduğunu ikimiz de biliyoruz. Utandırma konusunu da kafana takma. O kadar güzelsin ki ne yaparsan yap kimse seni ayıplamayacaktır."

Davina kuzeninin güzellikle ilgili yorumunu duymazdan geldi. Kaldı ki başına gelen her musibetin sebebi ya güzelliği ya da kontrol edemediği deliliğiydi. "Onları giyemem, hepsi çok açık. Ayrıca aklımdan çıkarmak istediğim pek çok şeyi hatırlatıyorlar bana."

"Umursama."

"Umursuyorum ama. Hem Alina'yı da yalnız bırakmak istemiyorum."

"Craig ona bir gezinti sözü verdi. Bildiğin gibi Alina'yı el üstünde tutuyor. Sen yanlarında değilken belki de ona açılır. Hoş olmaz mı sence de?"

"Ben yokken ondan faydalanmaya da çalışabilir. İkisini yalnız bırakamam."

"Alina onun yanında seninle olduğundan bile daha fazla güvende. Sakın bu saçma mazereti öne sürme." Gözlerini mutlak küçük kızlar gibi kocaman açtı ve sesini yumuşatarak sözlerini sürdürdü. "Davina... Senin için yaptığım onca şeyden sonra küçük bir iyilik istemeye hakkım yok mu yani?"

Davina yatağa çöktü ve ellerini kucağında kenetledi. Bezgin ve tüm mazeretlerini sıraladığı için çaresizdi. "Nadine bu hiç de küçük değil... Gerçekten üzgünüm."

"Ben de bu durumu değiştirmeye çalışıyorum. Hepsini bu kadar değil... Gerçekten sana ihtiyacım var."

"Bir şeylerin peşindesin, adım gibi biliyorum."

Nadine gözlerini su yeşili çiçeklerle süslü krem rengi halya çevirdi. "Ben her zaman bir şeylerin peşindeyimdir. Hadi bana geleceğini söyle, zaten yeterince geç kaldım."

Duvardaki saat sabahın onunu gösteriyordu. Davetin yapıldığı Oxford'a gitmek en iyi ihtimalle sekiz saat sürerdi. "Onca yolu gitmene sebep olduğuna göre işini bilen biri olmalı."

"Tıpkı Marie gibi konuştun."

Davina yüzünü buruşturdu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bana geleceğini söyle, lütfen."

Davina pes etmek üzereydi. Odadan çıkmak için bile en ufak istek duymazken saçma bir davet için kalkıp Oxford'a gitmek delilikti. Dahası müsrif bir İngiliz'in diğer züppe İngilizleri eğlendirdiği gösteriş çığnınlığına dahil olmakta akla yatkın hiçbir taraf göremiyordu. Fakat Nadine'i kırmak da istemiyordu.

"Hâlâ söylemedin."

"Nadine elimi kolumu bağlıyorsun. Alina için yaptığın onca şey olmasaydı senin için kılımı bile kıpırdatmazdım."

Nadine kıkırdadı. "Merhum kocalarımın ruhları şad olsun. maddi yatırımlarda hiçbir zaman iyi olmadım ama insanlar benim işim. Hadi hemen hazırlanmaya başla, en geç bir saate çıkmamız gerekiyor."

"Bir saat mi? Daha kahvaltı yapmadık."

"Mutfaktakilere yolda yiyelebilmemiz için bir şeyler hazırlamalarını söyledim. Sen giyinmene bak."

"Alina'ya ne diyeceğim?"

"Alina da benimle gelmenin iyi olacağını düşünüyor. Seni hayalet gibi etrafta süzülürken görmek onu korkutuyormuş."

Davina başını iki yana sallayıp homurdandı. "Anlaşılan bütün planları yapmışın."

"İşi şansa bırakmak olmazdı. Bu arada bana bırakığın tüm o şaheser elbiseleri toplayıp senin için bir çanta hazırlamış da olabilirim."

"Nadine seni kolayca yüzüstü bırakabilirim ve zırlayıp ayaklarımın dibine düşsen bile umursamam. Bu yüzden kıyma göstermemeyi kes. Sinirlerimi bozuyorsun."

"Asla öyle bir şey yapmazsın. Çünkü beni çok seviyorsun," diyen Nadine ona bir öpücük gönderdi.

Yaklaşık bir saat sonra yola çıktılar. Onları gülererek uğurlayan Alina'nın Nadine'e göz kırptığı Davina'nın gözünden kaçmadı, fakat artık fikrini değiştiremeyeceğini bildiğinden homurdanıp yerine oturmaktan başka bir seçeneği yoktu.

Yolculuk düşündüğünün aksine sessizdi ve Davina bundan inanılmaz keyif alıyordu. Onu ikna etmek için onca dil döken Nadine sanki amacına ulaşına huzurlu bir sessizliğe gömülüp düşüncelere dalmıştı. Bu görülmüş şey değildi...

İlk bir Nisan akşamüzeri, saat yediyi biraz geçerken vardılar Wallingford'a. Davina geçtikleri büyük demir kapının ihtişamla kapanışını ağzı bir karış açık vaziyette pencereden başını çıkarak izledi. Nadine yolculuğun büyük kısmında uyukladığı için ona daveti kimin verdiğini soramamıştı... Hatta ona bunu daha önce de sormadığını fark edip küçük çaplı bir endişe krizi yaşadı. İçinde tuhaf bir his vardı.

Etrafında uzanan zümrüt yeşili çimlerin ve hepsi eşit aralıklarla dikilmiş ağaçların arasında kıvrılan araba yolu boyunca başını bir saniye için bile pencereden içeri sokmadı. Görüp gerebildiği sadece uzayıp giden yol olmasına rağmen Davina hâlâ bir yere geldiğinden emindi.

Birkaç dakika sonra iki kuleli, çatısı yüzlerce tacla süslenmiş gibi görünen ve sarı, kahverengi, mavi renklerle bahar manzarasının ortasında başkaldıran bir malikâne görüş alanına girdi. "Aman Tanrım..."

O sırada uyanan Nadine de aynı tepkiyi verdi. "Burası nasıl bir yer böyle. Kaç penceresi var, sayabildin mi?"

Lüzumsuz işlerle uğraşmaktan nefret eden Davina onca pencereyi saymanın düşüncesinden bile nefret etti. "Herifin zenginliğe bak sen... Leighton Kontu'nun evini gördükten sonra bir daha onunki gibi ihtişamlı bir yere gideceğini düşünmezdim. Sahi, kimin evi burası?"

Nadine amlen cevapladı.

"Ne oldu?"

Davina Nadine'in kramp girmiş olabileceğini düşündüğü bacasını kucağına koyup ovuşturmaya başladı. Onun için endişelenmişti ama aptal da değildi. Kuzeni bir şey gözliyordu. Bir süre daha masaj yaptıktan sonra Nadine'in bacasını bıraktı ve tam da bu sırada araba durdu.

"Geldik mi?"

"Rahatladın bakıyorum da? Bana kötü bir sürpriz yaptıysan seni öldürürüm Nadine!"

Nadine Marie'nin evinde pencere kenarında kısmen donduğu gibi yine mavimsi bir renk almaya başladı. Kapı zamanında açılmasaydı Davina eski rengini kazanması için onu neredeyse tokatlamaya başlayacaktı.

Arabadan önce Nadine indi. Kaçtığı da söylenebilirdi. Davina kuzeninden ödünç aldığı lavanta rengi seyahat elbisesinin eteklerini toplayarak onu takip etti, fakat Nadine aralarına güvenli bir mesafe koymak için canla başla didindiğinden yanına yaklaşamadı. Kendilerini karşılayan iki uşağın eşliğinde sessizce mermer merdivenleri çıktılar ve malikânenin büyük kapsından geçtiler.

Dişarında gördüklerini son derece etkileyici bulan Davina, evin içindeki manzara karşısında neredeyse kendini kaybediyordu.

Geniş bir mermer avlunun tam ortasında Davina'nın bugüne kadar gördüğü en büyük halı duruyordu. Karmaşık desenli, egzotik bir şeydi. Üzerindeki altın ayaklı sehpa da dünyanın bütün çiçeklerini içine alan bir vazo vardı ve kokuları baş döndürüyordu.

Davina etrafına aval aval bakmaya devam etti. Birişik iki kubbeden oluşan tavandan sarkan iki adet devasa avizede ki kütelerin içine yerleştirilmiş yüzlerce mum yanıyordu. Avizelerin takımı olan ayaklı fenerler ise kırmızı halı serilmiş mermer merdivenlerin dibindeydi. Davina iki kola ayrılan geniş merdivenin yukarıdaki iki ayrı koridora doğru kıvrıldığını gördü ve basamakları üçer üçer çıkıp yukarıda ne var ne yok keşfetme arzusunı kapıdı.

Evin sahibi olan İngiliz çok zengin olmalıydı.

Nadine onları odalarına götürecektir uşaklarla konuşuyordu. Davina görgüsüz bir ilgiyle açık pencereden giren rüzgârın havalandırıldığı tülün salınışını izlerken biri, "Davina," dedi.

Thomas'ın nazik sesini uzun zamandan sonra duyan Davina sahnede rolünü unutan üçüncü sınıf bir tiyatrocu gibi kalakaldı. Çok tuhaf bir andı. İnsan, yerde kendi boyutlarında bir yarık açılmasını arzuluyordu. Oradan süzülüp cennemin en dibine iner ve onunla derdi olan iblislerle yerinde bir görüşme yapardı. Piç kuruları insanı gerçekten canından bezdiriyorlardı.

Thomas'ın burada ne işi vardı? Tamam... Bu karşılaşmanın er ya da geç olması gerekiyordu ama daha önce kendini buna hazırlamalı ve Thomas'ın aklını kaçıran öfkeden delirme ihtimaline karşı gardını alabilmeliydi. *Neyse ne* diye düşündü. Öyle ya da böyle her şey olacağına varıyordu.

Tuhaf kabulleniş, içinde bir dinginliğe neden oldu. Yine de başka çaresi kalmadığından emin olana kadar bekledi ve sonra yavaşça, yarım tur kadar dönüp Thomas'la yüz yüze geldi.

Yine aynı sümsük Thomas'tı. Masumiyet, ona bazı ulvi nitelikler kazandırmamıştı. Yanındaki Leydi Christell ise sarı elbisesi içinde salınan mütevazı bir melek gibiydi. Davina ona da bir özür borcu olduğunu hatırlayınca midesinin yandığını hissetti.

"Thomas, seni görmek ne kadar güzel," diyerek yüzde yüzdü yalan olan bir şeyler geveledi.

Thomas ise bu yalana inanmış görünüyordu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanına geldi ve Davina'nın elini öptü. "Seni gören Leydi Christell'di. Çok güzel bir sürpriz oldu."

Davina Leydi Christell'e gülümseyince kız da ona sevimli bir gülücük gönderdi. Fazla masumdu... İnsanda kendi erdemlerini sorgulama hissi yaratıyordu.

"Bayan Hopkins, nasılsınız?"

Nazik sohbet Davina'nın ensesinde sıkıntı kabarcıkları pörtleyene kadar devam etti. Alina ile ilişkileri sırasında tanıştığı Thomas'tan malum sebep yüzünden saklanan Nadine bir süre önce sırta kadem basmıştı. Davina onu görebilmek umuduyla etrafına bakınırken kendini aptal gibi hissediyordu.

"Seni burada göreceğimi hiç düşünmezdim. Davetli oldun."

Thomas'ı gerginleştiren sebep her neyse Davina'nı da hursuz ediyordu. Burada bulunma nedenini Nadine'i için içine katmadan nasıl anlatacağıyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Thomas'ın çok üstelemeyeceğini ümit ederek basitçe, "Davetliyim," dedi. Umutları boşa gitti tabii...

"Adını listede görmemiştin."

"Bu kadar üstelemeniz kabalık Bay Abbey. Bayan Hopkins'in burada olmasından memnuniyet duymalıyız bence."

Neden ki? Davina mütevazı meleğin bir imada bulunup bulunmadığını düşünürken Thomas şaşırıcı bir şey söylledi.

"En sonunda sen de yenildin, değil mi Davina? Ona karşı koymayı başaramadın."

Davina korkarak, "Kim?" dedi.

"Gerçekten anlamadın mı?"

Davina ona öylece bakmaktan başka bir tepki veremedi. Kalbi cevabı biliyordu. Aslında aklı da çoğu şeyin farkındaydı ama mantık çerçevesine oturtmak zaman alıyordu. Thomas'ın ev sahibi edasıyla konuşması, Nadine'in tuhaf tavırları ve içindeki kötü his tek bir şeye işaret ediyordu... Fena halde faka basmıştı. Ensesinde hafif bir ürperti hissetti önce. Thomas'ın felaket duyurusu ise bu hissi takip etti.

"Stephan da geldi."

*

Stephan onu arkası dönükken bile tanıyabilirdi. Asil ve ımtaz mizacını vurgulayan dik duruşu Davina'ya gözlerden kaçmayan bir nitelik katıyordu. Buna rağmen Stephan onunla aynı havayı solumanın içinde nasıl bir his yarattığını çok iyi biliyordu.

Bu, daha çok ruhsal bir durumdu. Mantıkla ilişkilendirmenin bir anlamı yoktu ve büyük ölçüde hayal ürünüydü. Yine de göz ardı edemiyordu.

Peki burada ne işi vardı?

Davete katılarak son sözünü hiçe saydığını biliyor muydu yoksa aklında Stephan için hiçbir anlam ifade etmeyen birtakım mazeretler mi vardı? Stephan öğrenmek için harekete geçmiyordu.

Ona dikkatle yaklaştı ve tam arkasına geliğinde durdu. Ye-

niden günah işleme hakkı kazanan bir celiennem mahkûmu gibiydi. Ağzı sulanıyordu, fakat nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu.

Varlığı unutulmaya mahkûm olan Thomas'ın suçlayan sözlerini duyan kadar Davina ile ilgili tanıdık olan birçok şeyi özümsemişti. Özellikle de kokusunu...

"Bayan Hopkins'in geleceğinden haberim yoktu Stephan."

Hadsiz sersem, bu yersiz cesareti için pişman olacaktı. Ama daha sonra...

Davina arkasına dönmekten önce öne doğru iki adım attı ve yüz yüze geldiklerinde soluğunu dışarı bıraktı. Her zamanki gibi göz alıcıydı. Tek farkla... Bu akşam biraz yorgun görünüyordu... Ve biraz da korkmuş... Belki de yolculuk bu hale getirmişti onu. Stephan onu her gördüğünde olduğu gibi içindeki kavgasının yine kalbini ateşe verdiğini hissetti.

"Bay Abbey, annemin yanına kadar bana eşlik edebilir misiniz? Biraz daha gecikirsem merak edip evin altını üstüne getirmeye başlayacak."

Akıllı kız... Leydi Christell, Thomas'a cevap vermeye tenezzül etmeyen Stephan'ın aklını Davina ile bozduğunu anlamış olmalıydı. Sağduyusu bir an önce buradan uzaklaşması gerektiğini söylüyordu ya da gerçekten incelikleri olan, halden anlayan bir kızdı. Stephan kızın elini aynı gün içinde ikinci kez öptü ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Hanımefendiye arzu ettiği gibi yardımcı ol Thomas."

"Ama..."

Thomas Stephan'ın bakışı üzerine sessizliğe gömüldü ve isteksizce kolunu Leydi Christell'e uzattı. Kısa süre sonra da Davina ve Stephan baş başa kaldılar.

Onu ilk gördüğünde dikkatini çeken endişe şimdi daha belirgindi. Stephan zalimlik ettiğini bile bile, "Burada ne işin var?" diye sordu.

Öfkeyle parıldayan safir gözlerinin kadını ne kadar çektiğini hatırlatan etkileyici bir andı.

"Hemen gidebilirim." Alınmıştı.

Stephan sıkı bir tavırla gülümsedi. "Gitmeni istemiyorum."

"Kendimi küçük düşürmeye meraklı değilim..." Sözlerine devam etmeden önce utanarak başını öne eğdi. "Senin evine geldiğimden haberim yoktu."

Ne kadar saçma bir mazeret olursa olsun Stephan onun dürüstlüğünden bir saniye bile şüphe etmedi. Ancak on iki günlük işkencenin acısını çıkarmak istiyordu. Sadece bir parça gerginlik daha...

"İnanmak zor geliyor."

"Canın cehenneme o zaman. Ben gidiyorum."

Stephan onun kolunu tuttu ve yanlarından gelip geçenleri umursamadan onu kendine bakmaya mecbur bıraktı. Özlem, inkâr edilmesi imkânsız bir yoğunlukta. Oysa ona yeterince yaklaşmamıştı bile. Fakat özlem kadar öfke de duyuyordu çünkü kandırılmıştı. Davina acımasız, küçük bir yalandı ve öldürmeyen zehri bağımlılık yaratan uyuşturucu gibiydi. Stephan balkonda yüzüstü bırakıldığı gecenin üzerinden geçen on iki günün beri kanında hissediyordu onu.

"Buraya kadar gelmişken gitmene izin vermem doğru olmaz."

"Bir yanlış anlaşılma oldu... Benim burada olmamam gerekiyor. Onca şeyden sonra bu çok yakışkız." Sesindeki titreme aniden kazandığı soğukkanlılığı yalanlıyordu.

Stephan, "Bazı şeyleri sorgulamanın anlamı yok" dedi. "Buradaysan seni memnun etmek görevim." Sesinde, hissettiği keyfi belli edecek hiçbir iz yoktu.

"Benim için kılını kıpırdatmak zorunda değilsin. Son konuşmamızda ikimiz için tüm kapıların kapandığını anlaşılmıştı. Atlar biraz dinlendikten sonra tekrar yola çıkabiliriz. Hem..."

"Bayan Swindon'ın fikrini almadan mı?"

Davina sinirli bir şekilde ayağını yere vurmaya başladı. Stephan kontrolünü kaybetmemek için onun gihı canla başla çabış başka birini gördüğünü hatırlamıyordu.

"Suç ortağının fikri umrunda bile değil. Gelmek istemezse kendi başına gidebilirim. Nadine de üç gün boyunca canı ne istiyorsa onu yapar."

"Aslında altı gün."

"Ne?"

"Davet altı gün sürecek."

"Ama Nadine bana..." Avucunu şak diye alına vurdu ve gözlerini kapadı. "Onu kendi tarafına çektiğini bilmek sende ne tür bir tatmin yaratıyor merak ediyorum. Bak... Nadine kolay etkilenen biridir. Bu yüzden yüzündeki o kendini beğenmiş ifadesi kurtul."

"Elimde değil."

"Tamam... Seninle uğraşamayacağım. Birilerine emir ver de atlar dinlenene kadar bana kalacağım yeri göstersizler. Nadine'in odası da olur. Hatta orayı tercih ederim."

Stephan başını omzuna doğru yattı. "Altında ne saklayacağını iyi hesap edersen öfke iyi bir maskedir."

"Öfkeliyim. Kesinlikle ve sadece öfkeliyim. Öfkemin altında da öfke var. Hatta derimin altında, kalbimde, ciğerlerimde bile öfke var. Bana tuzak kurdunuz. Sen ve öz kuzenim birlikte plan yaptınız. Bu durumda kime güveneceğim ben?"

"Madem bilmek istiyorsun... Geleceğini bilmiyordum. Ayrıca tartışmak niyetindeysen geldiğin için memnun olduğumu da söyleyemem. Reddedilmek yeterince gururumu incitti."

İsterse Abbey Malikanesi'nin gördüğü en büyük rezaleti çikarsın. Stephan hiçbir koşulda onu gördüğü için bundan daha az memnun olmazdı.

"Geleceğini bilmediğine asla inanmam. Nadine tek başına buna cesaret edemez."

"Şimdi kim kendini beğenmişlik ediyor? İkinizi davet ettiğim doğru ama teklimim beni balkonda öylece bıraktığın gece-den önce yapılmıştı."

"Yani davet geçerliliğini kaybetti ve sen aslında beni istemiyorsun. Şu an kendimi bütün davetlere katılıp karnını doyuran çulsuz soylular gibi hissediyorum."

Stephan onun sinirden titreyen dudaklarına yapışmak istiyordu. Kolunun üzerine yattırıp belini geriye bükerek üzerine abanmak ve yanlarından gelip geçenlere aldırmadan onu deli gibi öpmek istiyordu. Biraz daha zaman, Stephan dedi içinden.

"Akşam yemeği birazdan servis edilecek. Odana kadar eşlik etmesi için birine talimat vereceğim."

Davina'nın yüzü hafifçe pembeleşti. "Aç olduğumu katırmemiştim. Benimki sadece bir benzetmeydi."

"Bu evde akşam yemekleri yüzyıllardan beri saat sekizde yapılır. Bunun seninle bir ilgisi yoktu."

Davina'nın kızarıklığı biraz daha arttı. "Beni yanlış anlamak için özellikle mi uğraşıyorsun? Aç olduğumu ıma etmiyordum. Kaldı ki aç değilim."

Stephan'sa onun açlıktan öldüğüne adı gibi emindi. Gültümsedi ve vitrin camındaki yansımadan yaklaşığını gördüğü uşağı eliyle yanına çağırdı. "Hanımefendiye odasına kadar eşlik edin lütfen."

"Emredersiniz lordum."

"Ama..."

"Yemeğe teşrif ettiğinizde görüşürüz Bayan Murray."

Son derece kibar ve onun için sıradan sayılabilecek bir incelelik Davina'yı selamlayıp arkasını döndü ve karşıdan gelen güzel dul Leydi Emma'ya yöneldi. Davina'nın mavı şimşeklerin etkisine sahip öldürücü bakışlarını sırında hissediyordu. Keyülenerek esmer dulun elini öptü ve kadına aslında gerçek niyetiyle hiç de örtüşmeyen birtakım mesajlar verdiğini umursamadan kısa süreli bir ayaküstü sohbeti başlattı.

Her şeyi en ince ayrıntısına kadar kontrol eden, yedi metrelik tavanındaki sineğin planlarından bile kendini sorumlu tutan mükemmel organizatör Mason'ı görünce izin isteyip kadının yanından ayrıldı.

"Mason senden bir ricam olacak."

"Buyrun lordum."

"Bayan Murray için hangi odayı hazırladınız?" Daha açıklayıcı olması bakımından ekleme gereği duydu. "Nadine Swindon ile birlikte davet..."

"Hanımefendiyi tanıyorum lordum."

"Lafı ağzıma tıkmadan rahat edemediğini unutmuşum."

"Özür dilerim lordum. Bayan Murray için birinci katta, güney koridorundaki ana girişe bakan odalardan biri ayarlandı. Nadine Swindon ile yan yana kalacaklar."

"Pekâlâ... Akşam yemeği sırasında yeni bir düzenleme yap-

manı istiyorum. Davet süresince Bayan Murray benim yanımdaki odada kalacak."

"Hangi taraftaki odayı hazırlamamı arzu edersiniz lordum?" Stephan sırtıttı. "Sence Mason?"

"Anlıyorum efendim. Sol tarafınızdaki kırmızı odanın hazırlanması için hemen talimat veriyorum. Başka bir arzunuz?"

Uşağın omzuna dostça dokundu. "Kesin sessizlik. Odayı hazırlayan kuzlara bu talimatımı ilet lütfen."

"Emredersiniz."

Kırmızı oda babasının metresleri için döşettiği - annesinin deyimiyle - bir günah odasıydı. Stephan daha önce o odayı hiç kullanmamıştı çünkü ilişkisi olduğu kadınları her zaman onlar için tuttuğu evlerde ziyaret etme alışkanlığı vardı. Kaldı ki çoğunlukla Londra'yı Oxford'a tercih ederdi. Bazı olaylar ise kendi şartlarını beraberinde getiriyordu. Davina'nın sürpriz ziyareti de onlardan biriydi.

Onu iki kat aşağısında, kendi odasının en zıt noktasında düşünmek istemiyordu. Aynı çatı altında kalacaklarsa Davina'nın yanında olması gerekiyordu ve tabii yanlış kadına bulaşmamları bakımından da bunu herkes bilmeliydi. Onu kendi odasına yerleştiremeyeceğine göre mümkün olan en uygun yerde kalmasını sağlayabilirdi.

Kendi odasının bitişiğindeki diğer odaysa Abbey kontesleri için hazırlanmıştı. Yani bir zamanlar annesinin odasıydı. İki odayı birleştiren ya da ayıran aradaki kapı, kocalık görevlerini yerine getirmesi beklenen kont için her zaman kilitli tutulsa da Stephan babasının genellikle o kapıyı değil de annesinden saklama gereği duymadan metresinin kaldığı kırmızı odanın kapısını şındırdığını biliyordu. Gerçi bunu herkes biliyordu çünkü yaşı teke bazı şeyler aile içinde kalır düşüncesini hiçbir zaman ciddiye almamıştı.

Kafasını eskilerle bozmanın gereği yoktu. Keyifli bir akşam onu bekliyordu ve gece için de birtakım planları vardı. Madem Davina - bilerek ya da bilmeyerek - ayağına kadar gelmişti, Stephan'ın da atması gereken bazı adımlar olacaktı.

Gülümledi ve dilini tuttu. Bir carhos türküsünü ıslıkla

ki babasına pratik düşüncesinden dolayı baştan savma bir teşekkür etmekten de geri kalmadı.

Davina yeni odasının anlamsız dekorasyonuna gülmeden edemedi. Beş dakika boyunca neden burada olduğunu anlamaya çalışmıştı. En sonunda, davete planlanmayan katılımının oda düzenlemesinde sorunlara sebep olmuş olabileceğinde karar kalmış ve bir kere daha utanç krizine girmişti. Davina ömrü boyunca Stephan Ramsey ile tanıştığından beri hissettiği kadar utanç hissetmemişti.

Kafası fena halde bozuktu. Nadine'e yalnız kaldıklarında başına gelecekleri anlaması için her fırsatta gözleriyle şiddet mesajları göndermişti ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın kuzeni ne yeterince kızamadığı gerçeğiyle karşı karşıya kalmıştı. Bu da haliyle öfkesini kendisine yönlendirmesine neden olmuştu.

Koyu mavi elbisesinin yakasını çekştirerek kumaşı göğüslerinden uzaklaştırdı. Bütün gece boyunca elbise o kadar sıkıştı ki göğsünün üst kısmında saten şeridin sebep olduğu kırmızı bir çizgi meydana gelmişti. Sinir ve yorgunluktan söylenerek kırmızı üzerine altın işlemeleri olan odadaki en büyük koltuğa çöktü. Tam da o anda eşyaların anlamsızlığı gözüne daha da komik gördü.

"Nasıl bir ruh hastasının elinden çıktınız siz böyle?" Koltuğun işlemelerini parmağıyla takip ederek şaşkın şaşkın söylemeye devam etti. "Gördüğüm en rüküş şeysin." Koltuğun işlemesinin şekilsiz bir kelebek olduğunu fark edince hırlamaıyla gülme arası bir ses çıkardı. "Aman Tanrım, çok çirkinsin. Stephan nasıl oluyor da senin gibi bir şeyi evinde tutuyor anlamıyorum."

Duns'in uçkuruna meraklı erkeklerinin gittiği genelevin perdeleri de buna benzer bir şeydi. Davina kaldığı oda için böyle bir benzetme yapmak istemeydi, fakat bu kendisinin değil odayı dekore eden manyağın suçuuydu.

Görebildiği kadarıyla bu oda hariç adamın evindeki her şey zengin ama sade bir zevkin eseri idi. Davina bunu içi girer girmez fark etmişti.

Neyse ne diye düşündü. Sadece bir gece idare etmesi gerekecekti. Yemek boyunca ve ilerleyen zamanlarda Stephan'dan ve Thomas'tan kaçmanın bir yolunu bulmuştu. Yarın da ilk iş Londra'ya dönecek ve vakit kaybetmeden Alina'yla birlikte İskoçya'nın yolunu tutacaktı.

Gecenin en faydalı yanı, Leydi Christell ile yaptığı kısa sohbetti. Ona Thomas'ta gözü olmadığını, içi rahat bir şekilde evlilik hazırlıklarına başlayabileceğini söylemişti. Tanrı'ya şükür kızı ikna etmek sandığından da kolay olmuştu. Leydi Christell biraz daha büyüdüğünde dinginliği ile gıpta edilecek, bilge bir hanım olacaktı şüphesiz. Yani Davina'nın aksine...

Dalgın dalgın şöminedeki ateşi izlemeye başladı. Nisan akşamları İskoçya'da olduğu gibi burada da serindi ama rahatsız etmiyordu. Boğucu renkler içinde kapana kısılmış gibi bir hisse kaplanca serin ve temiz havaya ihtiyaç duyduğunun farkına varıp balkona açılan iki kanatlı kapıya gitti.

Oda ne kadar rezil döşenmişse balkon da tam aksine mükemmeldi. Beline kadar gelen taş korkuluklara yaslanıp karanlık geceye doğru baktı. Üçüncü kattan bakıldığında kaçamak yapan birkaç çifun saklandığı bahçe küçücük görünüyordu.

Davina odanın stratejik bakımından önemli bir noktada bulunduğunu ama yanlış eşya seçimi yüzünden büyük ihtimalle kimse tarafından tercih edilmediğini düşündü.

Bu kimin umrundaydı ki?

Burada olmaması gerekiyordu. Bir yanı onu tekrar görmenin kalbine iyi geleceğini ummuştu. Yani günler önce keşfettiği şeyin aşk değil de basit bir kalp ağrısı olabileceği ümidini içinde canı tutmuştu. Ne yazık ki durum, on iki gün daha geriye gitmekten vahimdi. Çünkü aşk kalbe düşen bir ağaç tohumu gibiydi... Önce filizleniyor, sonra odunsu gövdesi rahatça yükselebilirsin diye kalın kökleriyle içini kaplıyor ve sonuçta yönetimi ele geçiriyordu. Davina böylece aşktan nefret ettiğine karar verdi. Adına kitaplar yazılması ya da efsaneler uydurulması umrunda değildi, aşk gerçek bir hastalıktı.

Havadaki çam kokusunu içine çekti ve aşağıdan gelen seslere kulak verdi. Yukarıya doğru yükselen müziğe bakılırsa davetin

Araba Stephan da aşağıda, elini öptüğü o esmerle buluşmuş muydu? Davina onun sohbet ettiği her kadını aklına not etmişti ama sayıları o kadar fazlaydı ki en sonunda pes ederek odasına kaçmıştı. Yakınlık gösterdiği her kadın, içini tutuşturan bir ıssıyana neden oluyordu. Kabul etmeliydi ki onu izlemek korku canlarının üzerinde yürümek gibi can yakıcıydı. Başka kadınlarla gülümsemediğinde kalbinin ne kadar kırıldığını, kıskançlıktan aklını kayıracak hale geldiğini göstermeye hakkı bile yoktu. Kararsız ve ismi olmayan statüsüyle, davet edilmediği bir davetin gereksiz konuğuydu. Belki de statüsü buydu.

Giderek kendine acıtmaktan zevk alan bir zavallıya dönüşüyordu. Bir gece daha diye geçirdi aklından... Bu gece onun yanında geçireceği son gece olacaktı.

Daha derin bir nefes alarak gittikçe yoğunlaşan çam ve ona eşlik eden tütün kokusunu içine çekerek mırıldandı. "Her şeye rağmen güzel bir gece."

"Bense geceyi güzel kılanın seni korkutan şeyler olduğunu düşünüyordum."

Aruk ileri derecede gerçekçi hayaller kurmaya başladığını düşünen Davina, bir anlığına sesin kendi kafasından geldiğini sandı ve bir küfür mırıldandı.

"Küfür konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Korkudan yere serilmediyse canı pahasına tutunduğu korkuluklara şükretmeliydi. Yutkunarak sesin geldiği tarafa, yani yan tarafından balkona doğru başını çevirdi. İlk başta kimseyi görmedi ama daha dikkatli bakınca duvarın ardından havaya yükselen dumanı fark etti.

"Bu sessizliğin hayra alamet değil. Bir sorun mu var Davina?"

"Duvarlarla konuşan bir deli değilim."

"Deli değilsin... Ama beni deli eden, güçlü büyülere sahip karanlık bir cadısnın."

"Cadı olsaydım seni zararsız küçük bir şeye dönüştürürdüm."

"Sana zarar verdiğimi mi düşünüyorsun Davina?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

"Senden başka türlü cevap alabilseydim susup sadece konuşmanı dinlerdim."

Davina yan taraftaki balkona doğru sokuldu. "Puro mu içiyorsun?"

"Evet, rahatsız ediyorsam hemen söndürebilirim."

"Hayır... Babam da çok içerdi. Birden onu hatırladım."

"Hnımm... Sana babanı hatırlattığım için mutluluktan havallara uçuyorum."

İçinde anlamızsız bir sevinç büyüyen Davina gülmek için bütün gücüyle direndi. "Hatırlatmıyorsun. Babam mükemmeldi."

"Evet, kendimi artık kesinlikle daha iyi hissediyorum. Tadına bakmak ister misin?"

"Puronun mu?"

"Aklında başka bir şey mi vardı?"

Davina ısınmaya başladı. "Hayır... Senin puronu içecek değilim."

Dudaklarının arasındaki purodan derin bir nefes çeken Stephan duvarın arkasından çıktı ve egzotik gözlerini kısarak havaya yükselen dumanın ardından Davina'ya baktı. Esrarengiz ve kesinlikle çok çekici görünüyordu. Ceketini ve yeleği üzerinde değildi... Yakası açık ince, beyaz gömleği ise çekiciliğini ölümsüzlüğe hale getirmişti.

"Sesinde duyduğum panik miydi yoksa? Dilimi ağzından çıkaramadığım hoş anıları düşündüğümde benimle aynı puruyu içmenin seni korkuttuğuna inanamıyordum."

Davina'nın ağzından öksürmekle boğulmak arasında bir ses çıktı. "Ne? Bunu nasıl böyle... Tanrım... Adillikle üzerine kimseyi tanımıyorum."

"İkimiz adına konuşuyorum Davina. Tahrik oluşunun izlerini havadaki zerrelere hissediyorum."

Davina'nın ağzı kurudu. Yanlış düşünmüyordu, Davina gerçekten tahrik olmuştu ve Stephan'ın bunu bilmesi ya da sadece tahmin etmesi onu korkutuyordu. Balkon kapısına doğru hızlı hızlı bir bakış attı.

"Sana buradan dokunamam bile Davina. Arada en az..." Me-

"Dokunabileceğini düşünmedim zaten. Ayrıca korktuğum falan da yok."

"Düşündüğümde daha kısa bir mesafe. Ne dersin, bağırabilir miyim sence?"

Davina blöfü nerede görse tanırdı. Ona büyüyen bir bakış attı ve korkuluklara iyice abanarak, "Beni takip etmek için yaptığın bu maskaralık yetmedi mi?" dedi. "Sırf benimle romantik bir balkon sohbeti edebilmek için kaldığım odanın bitişik balkonunda pusu kurmuş, gelmemi bekliyordun."

"Aslında burası benim balkonom."

"Yalan söylüyorsun, bana kendi odanın yanındaki odayı ayarlayan hiç mantıklı değil. Hatırlasana, daveti bile değilim."

Stephan öne eğdiği başını iki yana salladı. Sanki Davina'nın sözlerini kornik bulmuştu. "Enteresan bir yaklaşım... Buraya gelip odamı görmek ister misin?"

Davina da ona uydı. "Kesin çok hoşuna giderdi."

"Sadece yalnız kalıp konuşacağız, hepsi bu."

"Böyle de konuşuyoruz. Ayrıca son sözler söylendi diye hatırlıyorum. Sen bana aşkla şehveti birbirine karıştıran bakire beyinli bir salak olduğumu söylemişsin, ben de sana seni bir daha görmek istemediğimi belirtmiştim... Daha ne olsun?"

"Aşkla şehveti birbirine karıştırıyor musun Davina?"

Davina hiç düşünmeden, "Hayır," dedi. Çünkü ona aşık olduğundan emindi ama Stephan yüzde yüz yanlış anlayacaktı.

"Yani?"

"Yani ne?"

"Bana cevabını daha açık bir şekilde söyle. Aşkla şehveti birbirine karıştırmıyorum çünkü sana aşığım ya da seni deli gibi arzuluyorum de."

"Sana boşuna at boku demediğimi biliyordum. Git kendine başka bir eğlence bul."

"Küfür yok demiştim."

Davina omzunu silkti ve ona elimde değil der gibi bir bakış attı.

"O halde sorunu bizzat halletmem gerekecek."

"Ne... Ne yapıyorsun?" Davina Stephan'ın kara bir kedi gibi

taş korkuluklara sıçradığını görünce az kalsın korkudan düşüp bayılacaktı.

"Yanına geliyorum."

"Saçmalama, çok yüksek."

"Düşerim diye mi korkuyorsun?"

Siyah ayakkabıları çok da geniş bir yüzeyi olmayan korkuluk üzerinde dalga geçer gibi ileri geri hareket ediyordu. Davina yüreği ağzına gelerek elini ona doğru uzattı. Sanki düşerse onu tutabilecekmiş gibi...

"Elbette korkuyorum. Kimse senin gibi keyfine düşkün bir herfin kendini öldürdüğüne inanmaz. En yakınındaki kişi olarak suç üzerime kalır." Endişesi bir yana, gözlerini adamın kaslı baldırlarından alamıyordu.

"Düşmeyeceğime söz veriyorum."

"Yapma, Stephan lütfen."

Davina sözünü tamamlayamadan Stephan önce onun bulunduğu balkonun korkuluklarına atladı, hemen sonra da Davina'nın yanına indi. Tam bir kedi gibi...

"Neden sürekli yüreğimi ağzıma getiriyorsun?"

Stephan ağır ağır üzerine doğru geldikçe Davina da aynı hızla ondan uzaklaşıyordu. Adam balkon duvarındaki gaz lambasının önünden geçtiği sırada siyah saçları pürüzsüz bir oniks gibi ışıltıdadığında Davina'nın dikkati bir anlığına dağıldı ve adım atması gerektiğini unutarak olduğu yerde kaldı. Böylece sessiz, ağır ve fırtına bulutları gibi patlamaya hazır bir yüzleşme anı yaşandı.

"Belki inanmayacaksın ama... Sen hayatımda üzmeceğimi istediğim en son kişisin."

"Evet, inanmadım."

Stephan öyle güzel güldü ki Davina ağlamak istedi. "Davina artık benden kaçma. Gördüğün gibi yeniden yüzleşmenin bir yolunu hep buluyoruz."

"Yeniden mi? Şimdiye kadar yüzleştiğimizi bilmiyordum. Kendini beğenmişin teki olarak hep sen konuştun, ben de dinledim."

"O halde ne söylemek istiyorsan şimdi söylemeye başlayabilirsin. Öfkeliyim, ama seni öldürmeyeceğim."

Davina asabi bir tavırla güldü. "Senden nefret ediyorum."
"Etmiyorsun."

"Gerçekten ediyorum." Yüzündeki samimiyet ve inanç Stephan'ın daha fazla gülmesine neden oldu. "Hayatıma grip her şeyin yerini değiştirdiğin için senden ölesiye nefret ediyorum."

"Hayatıma giren sensin Davina. Öfken yüzünden başını belaya soktuğun ya da elime geçen fırsatları değerlendirdiğim için sakın beni suçlama."

Yumruk atmanın en kesin ses kesme yöntemi olduğuna inanan Davina ilk defa birini tokatlamak istiyordu. Histeri krizinin eşliğindeki kadınlar gibi onu tokatlamayı ve turnaklarıyla o güzel suratını berbat etmeyi öyle çok istiyordu ki kendini tutmaya çalışmak dar bir elbisenin içinden çıkmaya çalışmak gibi onu delirtiyordu. Ve elbette delilik cesareti de beraberinde getiriyordu.

"Bu ne cesaret! Senin için asla bir fırsat olmadım, olmaya-
cağım. Hayatımı değiştirmeye çalıştığın yalan mı? Her eline geçen fırsatta beni öptüğün, tehdit ettiğin ve aşağıladığın için senden nefret etmeme bir anlam veremiyorsan şunu dinle bir de... Bizi koruması için Duns'a bir adam gönderdin. Bunun beni etkileyeceğini mi düşünüyordun? Ama ben nefret ettim. Beni tanımadığın o kadar belli ki Stephan... O adamı gördüğüm an kendimi senin gözünde zavallı ve korunmaya muhtaç, küçük bir kız olarak hayal ettim ve utanç duydum."

"Amacım seni etkilemek değildi. Sadece senin için endişelendim."

"Endişelenseydin başka birini göndermez kendin..." Davina son anda kestiği sözleri söylemek üzere olduğunu inanmıyordu. Oysa böyle hissettiğinden haberi bile yoktu.

Stephan, "Benim gelmemi mi isterdin?" dedi. O da Davina gibi şaşkınlı.

"Senden nefret ediyorum."

"Neden bu kadar öfkeliisin Davina?"

Davina'nın gözleri aniden doldu. Büyük bir hıçkırık boğazında lokma gibi takılıp kalmıştı. Görüşü bulanıklaşırken zihnini berraklaşıyordu. Birden gerçek hislerini gizleyen engel ortadan kalkarak Davina'nın asla itiraf edemeyeceğini düşündüğü şeyi açıklamasını sağladı.

"Çünkü benden vazgeçtin."

Stephan gözlerini kıstı. Birbirlerine dokunmuyor ya da temas etmeyi denemiyorlardı. Yoğun ve insanı hareket ettiren ahkoyan bir andı. Aniden esen rüzgâr aralarından geçip giderken ağır hava hafifçe hareket etti ve Davina soluk almayı unuttuğunu fark etti. Canı pahasına aldığı güçlü nefes Stephan'ın erkeksi kokusunu burnuna taşıdığı anda ise yutkundu. Stephan da onu takip etti... Ve sonra gözleri dudaklarından boynuna, oradan da tekrar dudaklarına kaydı.

Hepsi bu kadar mıydı? Sessizlik birçok anlama gelebilirdi ama Davina'ya göre yapıtı itirafın basit bir karşılığıydı. Stephan yine son sözü söyleyecekti ve bu sefer Davina'nın kalbi asla bir araya gelmeyecek şekilde kırılacaktı. Bunu yaşamak istemediği için kapıya doğru hamle yaptı. Fakat kolunu yakalayan Stephan gümesine izin vermedi.

"Orada dur Davina."

"Sana kendine başka bir eğlence bul dedim."

"Senden vazgeçmemi sen istedin, beni reddettin."

Konuşmak istemediğini, onu rahat bırakmasını söylemeliydi ama duygularını tutan bent yıkılmıştı bir kere. "Seni reddettim çünkü o hayatı yaşamaya cesaretim yoktu. Sana öyle bakma, bunu bilmeliydin. Lanet olsun... Koskoca on iki gün boyunca bana ulaşmayı denemedin bile. Benden vazgeçtin, beni unuttun."

"Davina..."

"Kapa çeneni! Beni aramalıydın, beni duymalıydın... Fahişe yerine koymadan, gerçek Davina'yı istemeliydin. Ben senin fahişen olmak istemediğim için sana hayır dedim ama sen anlamamayı tercih ettin. Kendini beğenmişliğin yüzünden seni reddetmemi gurur meselesi haline getirdin ve bu yüzden beni kandan çıkarıp attın. Ama İskoçya'dayken bizi koruması için bir adamı göndermeyi akıl edebilmiştin. Ne kadar yüce gönüllü bir davranış... Ben senin yardımını istemedim Lord Abbey. İskoçya'da peşime adam takmanın nedeni beni önemsemen değildi. Sadece kendini rahatlatmak istedin. Geride bıraktığınız on iki gün boyunca da beni izlettin mi Stephan? Üzülüp üzülmü-

ğünden emin olmak için peşime rapor tutan birilerini taktıysan hayal kırıklığına uğramış olmalısın. Çünkü hayat benim için her zamankinden farklı değildi. Ne kadar baş belası ve takıntılı bir aptal olduğumu gördün değil mi? Ben buyum Stephan... Ve benden öyle kolayca vazgeçtiğin için senden gerçekten nefret ediyorum."

"Davina!"

"Ne!"

"Benden ne istiyorsun? Dürüstçe cevap ver."

"Nasıl bir soru bu böyle?" Davina onun omzunu ve göğsünü defalarca yumrukladı. Öyle öfkeliydi ki kendi canının daha fazla yandığının farkına varması mümkün olmadı. Gücü kesildiğinde pes ederek sadece nefes almaya çalıştı ve en sonunda hissettiği utanç yüzünden zor duyulan bir sesle, "Hâlâ anlamadın mı?" dedi.

Stephan yüzünü avuçları arasına alarak Davina'nın üzerine eğildi. Dudaklarında tatlı bir gülümseme vardı. "Senden duy-mak istiyorum."

Gözleri dolan Davina yüzünü buruşturdu. "Neden hiçbir şeyi kolaylaştırmıyorsun?"

"Sadece söyle ve beni gururlandır Davina... Lütfen."

Davina gözlerini kırıştırdı ve artık kendini tutmanın yükünü taşıyamayacağını düşünerek fısıldadı. "Seni istiyorum Stephan..."

Stephan başparmağıyla onun üst dudağının ortasındaki çukuru okşarken zaferle gülümsedi. Davina'yı öpmeden önce, teslimiyetini kelimelere dökmek için sadece bir saniye daha bekledi. "Seninim Davina... Sadece senin..."

On Dokuzuncu Bölüm

Teslimiyet...

İnsanın ruhunu özgürleştiren şeyler bedenini esir alabiliyor bazen. Bir bağımlı gibi Stephan'ın dokunuşu için özlem duyan Davina vücudunu saran kollara memnuniyetle sokuldu ve günlerdir hissettiği karamsarlık hiç yaşanmamış gibi coşkuyla adamın öpüşüne karşılık verdi.

Balkonun karanlığında ve çam kokulu bir rüyanın ortasında, aşık bir kadının istekli bir adama verdiği karşılığı tarif edecek şiirsel ya da alışılagelmiş hiçbir anlatım olamazdı. Bu bir baştan çıkış ve çok özel bir mutluluktan.

Aralarındaki arzu ikisinin de doğasına işlenmişti. Birbirlerini öldürüyor bile olsalar dudakları temas ettiğinde her şey unutuluyor, geriye sadece tutku kalıyordu.

İkisi de bunu göz ardı edemezdi.

Stephan belini geriye doğru bükerek onu arkaya yatırdığında Davina ellerini onun saçlarının arasından geçirdi ve var gücüyle asıldı. İlk dokunuş özelemleri dindirmek içindi... Kontrolsüz ve aceleciydi. Sonra Stephan dilini onun dudakları arasından kaydırarak onu biraz daha kendine çekti. Ne yaptığını bilen elleri omurga çizgisinde ve kalçasının yuvarlaklığında geziniyordu.

Davina parmaklarını onun saçlarının arasından çıkarıp kollarını boynuna doladı ve böylece ona daha fazla sokulabildi. Göğüsleri Stephan'ın göğsünde eziliyor, bacakları onun kollarına dolanıyordu. Onsuzken varlığını kemiren özlem, bir araya ge-

lişlerini daha anlamlı kılıyordu. Ancak hiçbir fiziksel yakınlık, aşka boğulmuş ruhuna arzuladığı tatmini vermiyordu. Davina ancak bedeni şeffaflaşmış onunkine karıştırsa rahat edebileceğini gibi hissediyordu.

Kalbi dışında kalan sahip olduğu ne varsa hemen şimdi ona verebilirdi. Bunu yapmayı öyle çok istiyordu ki ne tür bir kadına dönüştüğünün hiçbir önemi yoktu. Davina ona aitti.

Dudaklarını ondan ayırdı, fakat Stephan ağzını boynuna basarak yeniden kendini kaybederek adamın saçlarına milyonlarca öpücük kondurdu. Boynunda, çenesinde, kulağında gezinen dudaklar ve dilin ıslak dokunuşları aklını başından alıyordu. Davina sanki düşünceleriyle değil, sadece hisleriyle var olmuştu ve bu cesaretini artırıyordu.

Başını iyice yana kırıp ona öpebilmesi için tüm boynunu sunduğunda Stephan kulağının dibinde güldü ama konuşurken sesi ciddiydi.

"Davina seninle sevişeceğim. İstersen burada, korkulukların üzerinde ya da içerideki yatakta... Sen seç."

Davina hiç düşünmeden, "Umrumda değil," dedi ve onu öpebilmek için dudaklarına uzandı. Öpüşmeye Stephan onu odaya taşıran devam ettiler. Davina ikinci kez onun kollarında yatağa taşındığı gerçeğiyle neredeyse gülecekti. Ne var ki Stephan dişlerini hafifçe dudagina geçirdiğinde gülünç olduğunu düşündüğü yeni ve eski hatıraların hepsi yok olup gitti.

Davina çekinerek dilini Stephan'ın ağzının içine kaydırды. Sarhoş eden tadına varabilmek için her şeyin üzerindeki tutkusıyla karşılık verdiği bu adamı bütünüyle istiyordu. Ayakları yere basar basmaz dudaklarının ayrılması neredeyse isyan etmesine neden olacaktı.

Acı ve zevkle karışık bir ses yükseldi boğazından ve Stephan tekrar hareket geçmek için daha fazla bekleyemedi. Dudakları sertti, zorlayıcıydı ama Davina dolgun etindeki tamir edici ufak dokunuşları hissediyordu. Sanki hırpalandığı yerleri iyileştiren seven tutku dokunuşları gibiydi. Ağzına giren dili emdi, dişlerini kullandı ve Stephan kalçasını ona doğru itene kadar ona terlettiği tüm baştan çıkarma oyunlarını gösterdi.

Saçlarının sırtına döküldüğü an hayal gibiydi. Davina yere saçılan tokaların çıkardığı metalik ses kadar kışkırtıcı bir ses duymadığından emindi. Ya da sırtındaki çapraz şeritli kurdele-
nin sökülen dikişlerinden gelen sesi duyana kadar bu şekilde düşünüyordu.

Teni, serin havanın sırtına değdiği yerlerde buhar çıkaracak kadar ısınmıştı. İçti kaynıyordu ve henüz yangın başlamamıştı bile.

Stephan dilini üst dudağının çukurunda gezdirdi ve çene kemiği boyunca sıcak bir iz bırakarak ilerleyip sonunda kulağına geldi. İnci küpesiyle birlikte kulak memesini ağzına alarak emdiği an Davina bacaklarının arasında oluşan tanıdık his yüzünden neredeyse inleyecekti.

Stephan gülererek, "Çok hassassın," dedi. "Çok güzel."

Diğer kulağını emerken her nasılsa daha acımasız olmaman bir yolunu buldu. Davina durması ya da daha fazlası için ona yalvarabilirdi. İlginç bir şekilde Stephan onun hislerini anlıyordu. Zevk yıkıcı bir etkiyle gelip Davina'yı bacakları tutmaz bir hale getirdiğinde Stephan yavaşlıyor ve hafif, yatıştırıcı öpücüklerle onu sakinleştiriyordu.

İkisi de giyinikti ve öpmek dışında tam anlamıyla birbirlerine dokunmamışlardı. Stephan bu sorunu ortadan kaldırmak için daha fazla beklememişti. Önce onun saçlarından bir tutam alıp kokladı. Davina onu bu kadar tahrik edenin basit bir ev yapımı parfüm olduğunu söylemeye korkuyordu.

"Harika kokuyorsun... Leziz ve tatlı."

Davina'nın elbisesi ayaklarının dibine yığıldı.

"Dudakların çok tatlı, tenin krema gibi..." İş çamaşırının üzerinden göğüslerini okşadı. "Göğüslerin inanılmaz ama beni seni tümüyle tatmak istiyorum."

Önce kalın askılardan biri düştü... Stephan ağıza çıkan tene küçük bir öpücük kondurdu.

"Tenin de hislerin kadar hassas... Neyse ki bu pembe izleri kolayca yok edebilirim."

İzler yok oluyor muydu bilinmez ama öpücükleri Davina'ya çok iyi geliyordu. Sonra sıradaki askı düştü ve tatlı uyarı aralığı

sız devam etti. Becerikli elleri ise kısa korseinin çapraz bağlarını kolayca açıp gevşetmişti.

Konuşacak hali olmayan Davina nefes almaya çalışmak dışında hiçbir şey yapamıyordu. Kalbi yerinde değildi artık... Vücudunun her yerinde nabız gibi zonklayan yüzlerce bölge vardı. Sağları loş odada siyah bir yelpaze gibi adamın ellerine dağılmıştı. Stephan gülümsedi ama Davina'nın her zaman görmeye alışkın olduğu sempatik gülüşlerden biri değildi bu... Davina'ya göre ancak bir kurt kadar sevimli görünüyordu.

"Hayatım boyunca gördüğüm en güzel şeysin Davina," dedi Stephan ve sabırdan bahsetmesini gülünç kılan bir sabırsızlıkla sözlerine devam etti. "Sayende ne kadar sabırlı bir adam olduğumu öğrenebileceğim."

Davina'nın göğüslerinin üst kısmını okşamaya başladı. Hâlâ kibardı ama ellerindeki titreyiş nazik davranmanın onun için ne kadar zor olduğunu gösteriyordu.

"Elbiseni hayran kalsam da güzel tenine bu kadar zarar verdiğini için onu bir daha giymene izin vermeyeceğim. Şu haline bir bak..."

Göğüslerindeki izin onu üzdüğünü fark etmek Davina'ya inanılmaz bir mutluluk verdi. Onu sevmek Davina'yı yumuşatıyor ve gururunu bir pamuk topuna çeviriyordu. Hiç ummadığı bir gülümseme yerleşti dudaklarına ve hislerine kapılarak adamın parmak boğumlarını sırayla öptü.

Stephan aynı elyle Davina'nın çenesini kavrayarak onu yüzüne bakmaya zorladı. Kendini tutmaya çalışıyordu ve bu haliyle herkese gösterdiği o kusursuz beyefendi yüzüyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Davina onun kendi ataları gibi bir savaşçıya benzediğini düşündü... Güçlü, ürkütücü ve tehlikeli... Ne düşündüğünü anlamaya çalışırken Stephan ağzını aralık dudaklarına bastırıp ve acımasız sayılabilecek tutkuyla dakikalar boyunca onu öptü.

Davina onu teninde ve içinde hissediyordu. Elleri vücudunda geziniyor ve bir usta hüneriyle Davina'yı kilden bir tabakaymış gibi yeniden şekillendiriyordu. O tecrübeli elleri çıplak göğüslerinde hissedene kadar kombinezonunun kalçasına takılıp

kaldığını fark edemedi. Fark ettiğinde ise ondan tamamen kurtulmak için kalçasını kıpırdattı ve saniiyeler içinde iç çamaşırını da elbisesinin üzerindeki yerini aldı.

Stephan öpüşmeyi kesmeden Davina'yı iki eliyle belinden kavrayarak göysi yığının arasından çıkardı. Davina yeniden yere basacağını düşünürken ayaklarını adamın bacaklarına dolanmış vaziyette buldu. Şimdi yukarıda olan Davina'ydı ve Stephan'ı doyumsuz bir arzuyla, hükmederek öpebilmenin tadını çıkarıyordu.

Stephan gülmekle inlemek arasında bir ses çıkarak dudaklarını ondan ayırdı. İkisi de soluk soluğaydı... Davina bu sefer yere basmaya hazırlanmıştı kendini ancak adam meme uçlarını dan birini ağzına alabilmek için onu biraz daha yukarıya kaldırdı.

İlk temasın şokuyla Davina, "Tanırım..." diye inledi. Sert darbeler Davina'yı delirtiyor ve kontrolünü ortadan kal-dırıyordu. Onu özgürleştiren, gizlediği kadını ifşa eden puslu bir güzellikle sarılmıştı etrafı. Her şey gerçektir ama bir o kadar da rüyaydı. Davina ellerini onun omuzlarına bastırdı ve sırtını geriye doğru bükerek ona kendini tamamen sundu.

Stephan asla acele etmiyordu. Nerede yavaşlaması gerektiğini ya da ne zaman harekete geçeceğini çok iyi biliyordu. Sanki öncesinde daha güzel bir şey tatmamış gibi sertleşen meme ucunu yaladı. Isırdı ve doymak bilmeyen bir iştahla emdi. Sonuç olarak ilgisini diğer göğüse verdiğinde ikisi arasında kontrol sorununu yaşayan tek kişi Davina'ydı. Ama o bunu hiç umursamadı çünkü sadece dakikalar önce herhangi bir kadın kadar sıradan bile değiken, şimdi onun sayesinde kendini dünyanın en özel kadını gibi hissediyordu.

"Kusursuz inci taneleri gibi... İpeksi ama sert. Tadına bayılırım."

"Stephan... Bu çok fazla..."

"Bu daha hiçbir şey değil."

Stephan onu birden yere bıraktı. Kendini terk edilmiş gibi hissedən Davina'nın bunu söylemeye cesareti dahi yoktu. Ancak adam kolunu beline dolayıp onu sertçe kendisine çektiğini-

de anılmış olduğunu gördü. Aklından geçen her neyse onu ürküttü bir cazibeye bürünmüştü. Gözlerindeki karanlık tehlike-liydi ve Davina'yı her nasıl da daha çıplak bırakıyordu. Yüzünde ne bir gülümseme ne de Davina'yı rahatlatacak bir yumuşaklık vardı.

Adamın eli bedenlerinin arasına doğru usulca kaydı ve onun üzerinde kalan tek parça çamaşırın iplerini usulca çözmeye başladı. Daha önce bu işi defalarca yapmış olmalıydı. Davina ona şu an olduklarından daha fazla yaklaşan her kadının, içinde boğulduğu arzuyu düşünerek acı çekti. Kıskaçlık zehirli bir sarmaşık gibiydi... Bedenleri birbirine dolanmış olmasına ve adamın şu an sadece onu arzuladığını bilmesine rağmen zihnini kaplıyordu.

"Kafana neyin takıldığını söyle," dedi Stephan fısıldayarak.

Davina ona baktı ve "Başka kadınları düşündüyordum," diye itiraf etti.

"Gözümün senden başka kimseyi görmediğini bile bile beni kışkırtıyor musun gerçekten?"

Bir eli sırtından beline doğru kavışan kevrimde aşağı yukarı hareket ediyordu. Diğeri ise yavaşça göbeğinden yukarıya doğru ilerledi ve başparmağıyla göğsünün alt kısmındaki şişkinliği ağır ağır okşamaya başladı.

Havalanan binlerce kelebeğin kanatlarını içinde hissediyordu Davina... Sanki Stephan'ın dokunduğu her noktayı işaretliyorlar ve o dokunmayı kestğinde bile Davina onu hâlâ orada hissedebiliyordu.

"Kıskaçlık sana hiç yakışmıyor Davina..."

Stephan yarı yarıya kapalı gözleri ve aralık dudaklarıyla mest olmanın resmi gibi görünen Davina'ya yukarıdan kendini beğenmiş bir bakış atarak avuçladığı göğüsü sertçe sıktı ve kabarık ucunu ovuşturdu.

Davina'yı kolayca yönetiyordu... Daha fazla istemesi için bir gösteriydi yaptığı ama aslında buna gerek olmadığını bilmesi gerekiyordu. Davina sonunda dayanamayıp inledi ve göğsünü Stephan'ın avucuna itti.

"Sabırsızlanıyorsun... Davina seni yiyip bitirmek istediğini söylemiş miydim?"

Davina ciddiyetle başını iki yana salladı. Şiddetli isteği sözlerindeki sıra dışılığı makul bir havaya sokuyordu. Ne utanç vericiydi ki Davina onun kendisine yapmasını istediği müstehecen şeyleri dilinin ucunda tutmakta zorlanıyordu. Adamın parmaklarını yavaşça iç çamaşırının içine kaymasıyla elini ağzına bastırdı ve inleyişini engellemeye çalıştı.

"Bırak kendini ve seni tatmin etmeme izin ver."

Parmaklarını yine orada hissetmek Davina'yı acı dolu o tadmık hazla yeniden yüzleştirdi. Tanrı'ya şükür, bu sefer sadece dokunuyordu... Öpüşüyor olsalardı aldığı korkunç zevki daha kolay kabullenebilirdi, fakat Stephan kendini beğenmişlikle yüzüntü incelerken Davina aynı zamanda utanç da duyuyordu.

"İslaklığımı hissetmek istiyorum... Benim için bacaklarımı arala."

Davina'nın başını telaşla iki yana sallaması üzerine Stephan güldü.

"Seni zorlayamam ama yine de mecbur bırakabilirim. Öyle bir an gelir ki Davina... Bacaklarını bir araya getirmekte zorlanırsın."

"Böyle şeyler söyleme..."

"Öyle şeyler yapacağım zaten."

Davina hıçkırır gibi nefesini içine çekti. Tanrı'ya şükür. Stephan'ın eli tekrar yukarıya çıkmıştı, fakat göbek deliğinin etrafında daireler çizerek Davina'ya fazla rahatlatma hatasına düşme mesajı veriyordu.

"Artık bundan kurtulmamız gerekiyor."

İç çamaşırının Davina'nın bacaklarından yavaşça kayıp gidişini izlerken Stephan inledi. Yeniden başlayan öpüşmeleri adamın ihuyacılarıyla yüklüydü. Davina ona istediği her şeyi verilebilirdi. Çıplaklığını umursamadan ona sınırsız sarıldı ve ağzına dolan dili emdi. Hayatın tadı ondaymış gibi, öpücük ne kadar derin olursa onu kendine ait kılabilirmiş gibi güçlüydü verdiği bütün karşılıklar.

Ellerini adamın beyaz gömleğinin açık yakasından içeri sokup göğüsünü okşadığının da, gömleği çekeştirerek çıkarmaya çalıştığının da farkında değildi. Ona öyle çok ihtiyacı vardı ki... Sanki sadece onun için yaratılmıştı.

Stephan aniden dudaklarını ayırıp Davina'yı arkasına döndürdü ve onun elleriyle neredeyse tavana kadar uzanan yatak direğine tutunmasını sağladı.

"Sakin kıpırdama."

Tanrı aşkına, nasıl kıpırdayabilirdi ki?

Ensesinde, kulaklarında ve boynundaydı adamın dudakları. Onu dokunmadan sadece ağzıyla seviyordu. Başının üzerinde birleştirdiği elleriyle direği daha da sıkı kavrayan Davina gözlerini sımsıkı yumdu ve böylece sadece dokunuşlara odaklandı. Bütün hisler içinde meşale gibi yanan bir arzuyu besliyordu.

"Çok güzelsin."

Stephan'ın elleri poposunun yuvarlaklığında geziniyordu.

"Sımsıkı ve kadife gibi..."

Derin iç çekışı sözlerinin devamı niteliğindeydi, Davina'ya ne kadar baştan çıktığını itiraf ediyordu adeta.

Parmakları kalçasından uyluğuna doğru uzanan kıvrımda bir tarağı dişleriymiş gibi hafif hafif gezinirken, diğer eli göğüsleriyle meşguldü. Beklentisi tatlı ve narin okşayışlar olsaydı Davina hayal kırıklığına uğrayabilirdi ama o da Stephan ne istiyorsa aynımsı arzuluyordu. Sanki onun hislerine sızmıştı... Onu da içine alan ruhu yoğunlaşmış gibiydi. Bu yüzden adam bacaklarının arasına dokunduğunda son seferinde olduğunu gibi karşı koymayı düşünmedi. Aksine inleyerek kalçasını arkaya doğru itti.

"İşte böyle... Yaslan bana..."

Davina ona iyice yaslandı ama ellerini direktten çekmeye korkuyordu. Stephan'ın parmaklarıyla yaptıklarına dayanabilmesi ve ayakları üzerinde durabilmesi için çok fazla desteğe ihtiyacı vardı.

Okşayışları o kadar hükmediciydi ki Davina'nın nefesi kesiliyordu. Kalçasıyla adamın sertliğinin üzerinde yaptığı daresel hareketler Stephan'ın parmaklarının kadınlığı üzerindeki ritmini yakalamıştı. Stephan göğüslerinden birini serçe sıkı ve bu sırada parmaklarından biri içine girdi. Vahşi bir zevk dalgası Davina'yı savurduğunda boğazından daha öncekilere hiç benzemeyen bir inleme döktüldü.

"Yaklaştın mı bir tanem... Daha hızlı ister misin?"

Davina vigihip kalmak üzereydi ama durmak aklındaki son sevdı. Bilmediği bir sebepten başını iki yana sallayınca Stephan kulağının dibinde güldü.

"Ne istediğine karar ver," dedi iki parmağı arasına aldığı meme ucuyla oynarken. "Daha hızlı mı yoksa yavaş mı?" Daha hızlı ya da yavaş ritmin nasıl hissettireceğini anlayabilsin diye parmağı, içinde ayarlanmış bir tempoyla hareket ediyordu.

Arzudan serserilemiş halde kendini kaybeden Davina düşünecek halde değildi. İnkleyişleri vücudunun salınışları gibi kontrolsüz bir hal almıştı. Stephan'ın kulağının dibindeki sert solukları ve erotik vaatleri bedensel zevkin doruk noktasına doğru Davina'yı azimle taşıyordu. Zevk, tatlının içine bir miktar karışan acı gibi yoğun ve koyuydu... Daha fazla inledi ve başını Stephan'a çevirip aralık dudaklarını ona sundu. Öpüşmeleri kısa ama büyük bir yangın çıkaracak kadar ateşliydi.

Stephan aniden bir şeye öfkelenmiş gibi bir küfür etti ve Davina'yı kolundan tutarak kendine çevirdi. Davina başına ne geleceğini bilmemenin endişesi ve bu bilinmezliğin hissettirdiği heyecanla adamın onu yatağın kenarındaki komodinin önüne götürmesine engel olacak hiçbir şey yapamadı. Stephan onu, üzerindeki her şeyi kolunun bir hareketiyle yere döktüğü komodinin üzerine oturtduğunda ise ağzından küçük bir şaşkınlık nidası çıktı.

"Bacaklarını arala!"

"Ama..."

Bir kule gibi önünde dikilerek Davina'ya yukarıdan bakarak Stephan onun bacaklarını tek bir hareketle ayırdı. Davina onun neyin peşinde olduğunu tahmin bile edemiyordu. Adamın yüzündeki kendinden emin gülümseme her yeri ateşe vermeye hazırlanan bir ejderha ile karşı karşıya kalmak kadar güven verilebilirdi ancak. Yine de Davina merak etmeden duramadı ve beklentiyle ona baktı.

Stephan dizlerinin üzerine çöküp yüzleri aynı hizaya geldiğinde Davina'nın kalbi bozuk bir mekanik alet gibi ritmini şaşırmıştı.

"Bunu çok uzun zamandır bekliyorum. Bacaklarını içine

ak." Davina bacaklarını kapamaya çalışınca onu engelledi. "Tamam bakaacağım güzel cadı."

"Aman Tanrım... Bu çok ahlaksızca."

"Evet, kesinlikle ahlaksızca ve bu yüzden çok hoşuna gidecek."

Davina'nın engellemesine izin vermeksizin kalçasını kavrayıp onu komodinin kıyısına kadar çekti ve dudaklarını kadının içine bastırdı. Davina ona karşı koymak istiyordu ama vücudu mantığının sınırlanmalarına rağmen bu yakınlığa ihtivaç duyuyordu. Galip gelenin akıl olduğu alışılacağı bir anı yaşıyor olsalardı camı pahasına onunla savaşılabildi... Ama şimdi... Sadece neden daha fazlası olmasını diye düşündü ve başını arkasındaki duvara yaslayıp Stephan ona hayallerinin de ötesinde bir zevk verirken tadını çıkarmaya karar verdi.

Davina ateş gibi yanıyordu ve Stephan'ın tutuşu içindeki alevleri besliyordu. Dudakları tıpkı öpüşürken olduğu gibi hararetle ve cüretkardı. Davina parmaklarından birinin içine girdiğini hissettiğinde kıvranmaya başladı ve ağzından küçük bir çığlık kaçtı. İçgüdüsel bir biçimde bacaklarını kapama çabası dizlerinin arkasından tutan Stephan'ın engellemesiyle boşa çıktı.

Dili ve parmakları akıl almaz bir zevk veriyordu. Davina artık utanç denen bariyeri gerisinde bırakmış, ahlaksızca onun dokunuşlarına karşılık veriyordu. İstemisizce hareket eden kalçasını ona doğru itiyor, Stephan'ın parmağının yerini alan dilini içine alıyordu. Kendini kaybettiği, asla utanç duymayacağını düşündüğü bir delilik anı gibiydi bu... Kaybolmuştu ya da az sonra yok olacaktı. İçinde hareket eden parmağın ritmi, kadını okşayan dilin sert ve yumuşak darbeleri onu zevkin kaynağına götürüyordu.

Stephan'ın iki yana ayırdığı bacakları kontrolsüzce titreyordu. Karnında başlayan kasılmalar, küçük dalgalı gibi halka halinde tüm vücuduna yayılarak zevki tenine ve bedeninin tamamen tıccra noktalara dağıtıyordu. Doyum anı, bedeninin tamamen zevkle yıkandığı o son noktaya geldiğinde daha fazla dayanamayan Davina şiddetli kasılmalarla birlikte har girdabının içine çekildi.

Sona erdiğinde hisleri, fırtına sonrası gibi darmadağın ama sakindi. Stephan'ın ağızını hâlâ vücudunda gezdiriyor olması ise ona müthiş bir mutluluk veriyordu. Hayal meyal yatağa yatırılıp onu öptüğünde tamamen gerçekliğe dönerek kollarını onun boynuna doladı.

Göğüslerini okşayan Stephan simsiyah gözlerindeki vahşi arzuyla Davina'yı baştan çıkarmaya devam ediyordu. Soluk soğuğa onun yüzünü öpücüklerle boğarken Davina'nın daha önce hiç duymadığı bir sesle fısıldadı.

"Harikasın Davina ve ben bir an önce içine girmesem delebileirim. Beni hemen şimdi alabileceğim misin?"

Elleri onun bedeninde dokunulmadık tek bir nokta bile bırakmadan geziniyordu. Davina tenindeki karıncalanma ve hissettiği ürperti karşısında şaşırarak nefesini içine çekti. Üzerine çöken yorgunluk, yerini tahrik oyunları ile gelen yeni bir heyecana bırakmak üzereydi.

Davina kuruyan dudaklarını ıslatarak adamın karanlık kulularını andıran gözlerinin içine baktı. "Seni içimde istiyorum."

Yüzünde vahşi bir gülümseme beliren Stephan aniden yerinden kalktı ve hızla üzerindeki giysilerden kurtulmaya başladı. Davina onu ilk kez çıplak görecektir olmanın iştahıyla kendi çıplaklığını unutarak dirseklerinin üzerinde doğruldu. Yeterince aydınlık olmayan odanın hakkını veremediğini düşündüğü çıplak göğsünü hayranlıkla ve merakla incelerken kendinden utanıyordu, fakat asıl merak ettiği, adamın pantolonunu çıkardığında nasıl görüneceği idi.

Derken Stephan pantolonunu - tabii altında bir tane varsa - iç çamaşırıyla birlikte çıkardı ve tüm ihtişamıyla karşısında dikildi. Kendini böyle bir manzaraya hazırlamayan Davina onun büyüklüğü karşısında dehşete kapılarak başını duvara çevirdi. Zaten simsiyak olan yanakları artık alev gibi yanıyordu.

Stephan'ın yatağa geldiğini fark ettiğinde bile başını çevirip ona bakmadı. Onu bütünüyle görmenin hissettirdiği utanış, kendi adına bütün çekincelerini ortadan kaldırdığı için Davina farkına varamadan vücudunu olanca çıplaklığıyla adamın baki-

larına sunmuştu. Stephan gülümsemeksizin Davina'yı kendine bükmeye zorladı ve ağzını dudaklarına bastırdı.

İhtiyaş ve delirten arzusunun birbirine karıştığı ateş kadar yavaş öpüşmeleri Davina'yı bütün utançlarından arındıran müthiş bir deneyimdi. Ona karşı öyle güçlü bir istek duyuyordu ki kısa sürede pervasızca kendini öpüşmeye kaptırdı ve vücudunu yükselterek üzerindeki adamın çıplak bedenine yapıştı. Onu bacaklarının arasında hissedebiliyordu. Çıplak, sert ve simsiyak... Kendini biraz açacak olsa kolayca içine girmesini sağlayabilirdi. Tanrı aşkına, bunu deli gibi istiyordu. Kıvrılarak, sahip olduğu ne varsa katarak ve kendi tadını onun dudaklarında tadarak öpüşlerine karşılık verdi.

Stephan dudaklarını boynundan aşağıya doğru indirip göğüslerine yöneldiğinde Davina sırtını yay gibi kavislendirerek vücudunu ona sundu. Stephan da gördüğü muamele yüzünden kırmızıya dönen meme uçlarını sırayla emerken elini kadının bacaklarının arasına kaydırıp ona o kışmaya başladı.

"O kadar ıslak ki... Tanrım..."

"Stephan..." dedi Davina ona asılarak.

"Buradayım bir tanem."

Stephan'ın bir eli onun yanağındaydı ve diğeriyle bacaklarının arasındaki yumuşaklığı keşfetmeye devam ediyordu. Sonra erkekliliğini ona dayadı, içine girmeksizin ileri geri yavaşça hareket etmeye başladı.

Davina açıkça sızlanıyordu. "Stephan lütfen..."

"Sakin ol Davina... İlk seferinde canını yakmak istemiyorum."

Sözlerindeki teskin edici anlama karşın sesi onun da Davina kadar sabırsızlandığını ve kendini tutmakta ne kadar zorlandığını ele veriyordu.

"Buna gerek yok."

Stephan eğilip dudığına küçük bir öpücük kondurdu. Üzerinde yükselerek destek aldığı tek kolundaki kaslar gerilmişti. "Gerek var... Yavaş olmaya çalışacağım."

Giriş anı Davina'nın kalbini neredeyse durduracaktı ama henüz herkesten duyduğu o meşhur acı ortalarda görünmüyordu. Sadece tuhaf bir dolgunluk hissi ve buna eşlik eden ince bir sızi

vardı. Stephan bu şekilde içinde ağır ağır hareket etmeye başlı-
yınca Davina gözlerini kocaman açarak ona baktı ve gözleri ke-
sişti. Stephan acı çekiyor gibiydi ya da kendini tutmak onu yoru-
yordu ama konuştuğunda sesinde yalnızca tutkunun izleni vardı.
"Tamamını ister misin?"

Davina içindeki nefesi bir seferde dışarıya verdi.

Stephan gülererek, "Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi
ve kendini tümüyle Davina'nın içine itti.

Aniden ve acımasızca...

"Tanrım, Davina..." dedi boğazının derinlerinden yükselen
hınslı bir sesle.

Tırmaklarını adamın kaslı kollarına batıran Davina başını ar-
kaya doğru gerdi ve inledi. Derinlemesine birleşme ikisi için de
çok sarsıcıydı. Davina acıdan korkmazdı, kaldı ki hissettiği şey
bilinen türden bir acı değildi... Bu çok daha yoğundu... Tanrı
aşkına, içindeki şey o kadar büyüktü ki Davina kendini tama-
men onunla dolmuş ve geriye kendisinden bir şey kalmamış
gibi hissediyordu.

Stephan soluk soluğa, "Durmamı istersen..." dedi ama deva-
mını getiremedi ve bir süre sadece gürültülü soluklarına kon-
santre oldu. "Durmamı istersen bekleyebiliriz. Sen alışana ka-
dar ya da... Tanrım..."

Davina kuruyan dudaklarını ıslatıp onun karanlık gözlerine
baktı. Ona ne söyleyeceğini ya da onun neyi beklediğini bilmi-
yordu. Sadece o *yoğun* şey tüm hislerini esir almıştı. "Durmamı
istemiyorum, iyiyim ben... Lütfen devam et."

"Buna sevindim... Tanrım bu harika Davina... Daracak ve
çok sıcaksın."

Sesinde bir büyü vardı sanki... Davina'yı sınırsız ve sade-
ce onun için hazır hale getiriyordu. Ona bağımlı olmanın acı
yönleriyle yüzleşebilecek kadar pervasız hissediyordu kendini.
Bu sayede, sevimliyi tamamen ikisine ait kılmanın karşılıklı öz-
veriyle gerçekleşebileceğinin farkına vardı ve kalçasını cürede
kaldırarak birleşmelerinin derinliğini artırdı.

Stephan'ın inleyişi hayatında duyduğu en baştan çıkarıcı şar-
kıydı. Daha fazla tahrik olan Davina alt dudağını ısırdı ve kalça-
sını bir kez daha hareket ettirdi.

"Nazik olmama izin vermiyorsun... Bu benim için düşün-
menin kadar kolay değil."

"Nazik olmama gerek yok... Lütfen her şeyi olduğu gibi öğ-
renmemeye izin ver."

"Tanrım Davina. Öldürüyorsun beni."

Stephan yavaşça içinden çıkıp erkekliğini bir kılıç gibi sert-
çe içeri sapladığında Davina küçük bir çığlık attı ve tırmaklarını
onun sert kalçasına batırdı. Bahsedilen acı buyusa Davina ömür
boyu onunla yaşayabilirdi. Daha şiddetli gelen ikinci darbeye
birlikte yatak başına doğru kaydı. Bu sırada attığı çığlık ise utanç
verecek kadar yüksekti. Kendini engelleyememişti.

"Evet, bir tanem... İşte böyle..."

Stephan'ın kasa sürede tutturduğu kusursuz ritim ve içinde
oluşan sürtünme onu hiç terk etmeyen zevki azgınca besliyo-
rdu. Davina kalçasını darbeleri karşılamak için yükseltip alçalı-
yor ve Stephan'ı daha da derinlerine alıyordu. Kaygan ve sıcak-
tı... Bedenleri terle kaplanmıştı ve havada ikisine ait mahrem bir
koku vardı.

Birbirine karışın iniltileri giderek yükselirken Stephan'ın
giriş çıkışları akıl almaz bir hız ulaşmıştı. Adam Davina'nın
darbelerinin ritmiyle durmaksızın hareket eden göğüslerinden
birini avuçladı ve yumuşak dolgunluğu yukarı doğru bastırıp
acımasızca sıktı.

Davina aldığı zevkten kendini kaybetmek üzereydi. Arkasın-
da duran iki yastığın arasına düşen başını kaldırmaya bile gücü
yoktu.

Stephan içinde deli gibi gidip gelmeye devam ederken yas-
tıkları vahşice yataktan fırlatıp Davina'yı başının arkasından
kavrayarak kendine bakmaya zorladı. "İçindeyken gözlerime
bak Davina. Seni boşalırken izlemek istiyorum."

Tanrı aşkına, bu çok fazlaydı...

Dudakları birleşti. Adamın dili bedenlerinin birleşmesini
taklit edercesine onun ağzında hareket ediyordu. Davina ha-
caklarından birini Stephan'ın beline dolayınca adam onun diğer
bacağına kolunun üzerinden geçirdi ve her nasılsa içinde çok
daha derin bir noktaya indi.

"Aman Tanrım, Stephan... Lütfen."

Stephan onun neden yalvardığını Davina'dan daha iyi biliyordu. Davina'nın bildiğiysse aynı doyum anının giderek yavaşlaştığıydı. Ancak bu seferki daha yoğun ve sancılıydı... Davina dünyayı kırmızı bir sisin arkasından gördüğü o ana şimdiki hisleriyle gırsese bir volkan gibi patlamaktan ve yok olmaktan korkuyordu. Hayır... Korkmuşu pek söyleyemezdi. Aslında sabırsızlanıyordu. Stephan da hislerini anladı ve tam da talep ettiği gibi gözleri birbirine kenetlendiği sırada içinde hızla gidip gelmeye devam etti. Boynu gerilmişti ama azimle kendini kontrol ediyordu.

Davina'nın karnındaki kasılmalar, bedenini esir alan titrevişler fırtınaya dönüşmek üzereydi. Parmakları yatak örtüsünü parçalamayı arzulayan pençeler gibiydi. Tanrı aşkına, zevk insanı öldürür müydü? Öldürme bile parçalara ayırıp yeniden birleşene kadar mutlu, küçük zerrelere halinde havada süzülmesini sağlayabilirdi... Ve bu kesinlikle olmak üzereydi.

Son darbe geldiğinde acı çeker gibi, ağıt yakar gibi derin bir ımlı döküldü Davina'nın dudaklarından... Vücudu kontrolsüzce titrerken ruhu aydınlık bir mehtabın parıldadığı gökyüzüne yükseliyordu sanki. Adamın kollarındaki çırpınışları ve kasılmaları derinlerden gelen bir deprem kadar güçlü doyumun coşkusuyla doluydu. Sonunda Stephan da ona uydu ve vahşi, erkeksi bir haykırışla Davina'dan uzaklaşıp tüm şiddetiyle dışarıya boşaldı.

Her şey durulduktan sonra Davina onunla uyumanın nasıl bir his yaratacağını hayaliyle, sessizlik içinde gölgelerin oynadığı gösterişli duvardaki anlamsız şekilleri inceliyordu. Arkadan beline sarılan Stephan'ın düzenli nefes alıp verişini kulağını gıdıklarken hayatı boyunca kendini daha iyi hissettiği başka bir an olup olmadığına kafa yordüğünü hatırlıyordu. Yaklaşık yarım saatir bu şekildedir. Stephan karnının üzerine bıraktığı kenedine ait izleri temizlemek için yataktan kalkmış ve ıslak bir bezle nazikçe onun karnı bölgesiyle daha mahrem yerlerini silmiş. Utanç vericiydi ama aynı zamanda çok da özeldi.

Davina onun gideceğini düşünerek endişelenmişti çün-

ki Stephan onu temizlerken tek kelime bile etmemişti. Fakat düşündüğünün aksine Stephan usulca yatağa dönmüş ve Davina'ya mükemmel bir öpücük verdikten sonra yanına uzanıp ona sarılmıştı.

Gerçekten de hayatı boyunca kendini şimdikinden daha iyi hissettiği bir an hatırlamıyordu Davina.

"Uyandın mı?"

Davina'nın yüzünde istemsiz bir gülümseme belirdi. "Uyanan sensin sanıyordum."

"Hayır..." Stephan iç geçirdi. "Nefesini dinliyordum."

Davina gülererek, "Az önce olanların beni öldürmüş olabileceğini düşündüysem sandığımdan da kendini beğenmiş bir adamsın," diye takıldı. Daha önce kendini hiç bu kadar muzip hissetmemişti.

Stephan'ın gülüşü kaliteli bir müzik gibiydi. "Sadece seni dinlemek hoşuma gidiyor."

Davina gözlerini sıkıca yumdu. Tanrı aşkına, böylesine bir mutluluk iyiye işaret değildi.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Rahat... Sen?"

Stephan bedenini Davina'ya yasladı ve onun kulağına fısıldadı. "Rahatsızsın... Bunun için bir şey yapıp yapamayacağımı merak ediyordum."

Stephan'ın arsızlığı Davina'nın nefesini kesti. Öyle görünüyordu ki ilişkilerindeki bariyerlerin aradan çekilmesi sürekli şoka girmesine neden olacak bazı serbestlikler getirecekti hayatına.

"Seni utandırmaya bayılıyorum."

Yüzünü Davina'nın boynuna gömdüğü için sesi boğuk çıkmıştı. Ancak kadının göğsünü avuçlayıp ucuyla oynamaya başladığında sesinde meydana gelen kadifemsi tonun sebebi tartışmasız sıcak hislerle ilgiliydi. Davina bundan emindi çünkü kendisi de aynı hisler içinde resmen boğuluyordu.

"Buna alışsan iyi edersin. Dön bana."

Hiç direktmeden arkasına dönen Davina dudaklarını ona sundu. Öpüşmeleri sakın ama fazlasıyla yoğundu.

"Ne yazık ki biraz daha zamana ihtiyacın var. İlk sefer için fazla ateşliydik."

Davina'nın halihazırda alev gibi yanan yanakları daha da ısındı. Ağzını açıp tek kelime edecek durumunda değildi.

"Bu itaatkâr halinin tadını çıkarmak istiyorum."

Davina sessizliğini korumaya devam etti zira konuşursa içindeki mutluluk balonları ağzından kaçabilir ve onu kolayca rezil edebilirdi.

Stephan sırtüstü dönerken onu göğsüne doğru çekti. Parmakları onun sırtında, belinde ve poposunda daireler çiziyordu. Davina başını yasladığı sıcak tenin erkeksi kokusunu içine çekerek gözlerini yumdu. Biraz ter, sürekli kullandığı ama içeriği hakkında hiçbir fikir yürütemediği parfümü ve Stephan'a has çok temel başka bir koku doldu burnuna.

Bir erkeği nitelerken teninin pürüzsüzlüğünden bahsetmek başka bir zaman olsa Davina'yı güldürürdü. Ancak Stephan'ın sıcak bir mermiri andıran tenine dokunmak vücudunda tatlı karıncalanmalara neden oluyordu. Göğsünde parmaklarını gezdirerek onu sessizce sahiplenmenin ayrıcalığına erişmek ise tahrik edici olduğu kadar mutluluk vericiydi.

Stephan'la deli gibi seviştiği halde ona doğru dürüst dokunmadığını parmaklarını tembelce teninde gezdirirken fark ediyordu. Düz göğüs uçlarını tıpkı kendisinin gibi okşadıkça sertleşip büzüşmesini izlemek büyüleyiciydi. Gördüklerinden memnun kalarak gülümsedi ve diğer göğüs ucuna yönelip aynı deneyi onun üzerinde de uyguladı.

Davina sevişmelerinin hararetinde buna dikkat edememişti ama şimdi, bir ejderhanın kuyruğu gibi adamın göğsüne yayılan dövmenin koyu renkli hatlarını parmağıyla takip ederken parmağının yerinde dilinin olmasını her şeyden çok istediğini fark ediyordu.

"Keyfini çıkarman için seni kendi haline bırakmak isterdim ama bana dokundukça aklım başımdan gidiyor. Sen bu kadar hassasken tekrar içine girersen inan bana bir hayvandan farkım kalmaz."

Davina başını kaldırıp ona baktı. Diline kadar gelen seni seviyorum ve bana canının istediğini yapabilirsin itirafını son anda

engellemişti. Ancak yakın zamanda dilinin ucuna gelen diğer itirafı bu şekilde sakınabileceğini sanmıyordu. Ne ilginci ki ruhuna ve bedenine işleyen hisleri saklamak artık eskisi gibi bir mecburiyet olarak görünmüyordu gözüne.

Dudakları baştan çıkaran bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bahsettiğin hassasiyet konusunda hiçbir fikrim yok."

Stephan ona arzuyla baktı. Söylemek istedikleri gözlerindeki kara yoğunluğun içine karışmış renkler gibiydi. Oradaları ve orada kalmaya mahkûmlardı. Sonra birden her zamanki baştan çıkartıcı sevimliliğine büründü.

"İstekli bir kadından daha iyisi, ondan daha istekli ve işini bilen bir erkeğin onu istemesidir."

Kendini beğenmiş züppe...

Davina yeni bir öpüşme beklerken Stephan ona sıkıca sarıldı ve saçlarını koklayarak öptü.

"Bu parfümü daha önce hiç duymadım. Bazen kendi kokun olup olmadığını merak ediyorum."

Davina kıkırdadı. Ona terinin tarçın ve elma koktuğu gibi gül kokulu başka nitelikleri olduğunu söyleyeceksen lütfen yut-tu. Açıkçası bozuk ağızla gözünü korkutmaktan çekiniyordu. "Parfümü kendim hazırlıyorum. Annemin tarifiydi... Ona da kendi annesi öğretmiş."

"Etkileyici. Seni hep bir kazanın önünde üzerinde dumanı tüten bir iksiri karıştırırken hayal ediyordum. Zeki ve ileri görüşlü bir herif olduğumu her zaman söyledim."

Davina onun çenesini öptü. "Büyülü iksir hazırlayan bir cadı gibi mi yani?"

"Büyülü olduğu doğru... Kokunu aldığımdan beri tadına bakmak için can atan bir zavallıya döndüm." İç geçirdi ve onu daha da sıkı sardı. "Harika bir tadın var. Tıpkı kaynağından içilen bal gibi saf ve leziz..."

"Tanrım..." Kıpkırmızı kesilen Davina kendini ondan kurtarmaya çalıştı ama Stephan izin vermedi.

"Seni susturmanın yöntemini keşfettim sanırım."

"Hiçbir zaman çok konuşan biri olmadım."

"Öyle ama bazen asla söylememen gereken şeyler söylüyorsun."

Dövmeyi inceleyen Davina'nın yüzünün aldığı sevimli ifadedeyi izlemeye kendini kaptıran Stephan'ın tepki vermesi biraz zaman aldı. "Bu mümkün... Çünkü o bir İskoç klanının arması."

Davina omuzlarını dikletirdi. Göğüslerini kapatan örtünün düştüğünü yine fark edememişti. "Omzunda bir İskoç sembolü mü taşıyorsun? Pekî ama neden?"

"Çünkü annemin yedi kuşak önceki büyükannesi McHurley klan reisinin kızıymış."

"Büyükannen İskoç mu? Üstelik bir McHurley..."

"Seni bu kadar etkileyeceğini bilseydim daha önce itiraf ederdim."

Davina onun yanağını okşamasına izin vermedi. "Benimle alay etme... Bunu bilmiyordum. Sakıncası yoksa biraz bahsedebilir misin?"

Davina onun çıplak göğüslerine olan ilgisini fark edemeyecek kadar heyecanlanmıştı.

"Dediğim gibi yedi kuşak önce McHurley Klanı'nın kızı Albiona ve o sıralar hangi sebeple İskoçya'da bulunduğunu bilmediğim bir İngiliz lordu evlenerek İngiltere'ye yerleşmişler. Bir sürü dünya güzeli çocukları olmuş ve hepsi de sonraki kuşaklar gibi İngiliz geleneklerine bağlı bir yaşam sürmüş. Sıviller sonra da işlerinden biri kalkıp babamla evlenmiş."

"Hepsi bu kadar mı?"

Stephan onu kendine çekerek dudaklarına haşın bir öpücük kondurdu. "Dahası da var ama bu kadarını bilmen yeterli."

Gerçekten Davina'nın ateş gibi yanan gözleri kısıldı. "Neden McHurley Klanı'nın armasını omzunda taşıyorsun?"

"Çünkü hoşuma gidiyor... Aslında annemin mirası da denebilir."

"Annemi çok sever miydin?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

Davina alındığını gizlemenin bir yolunu buldu ve sakince, "Merak ediyorum," dedi. "Özel bir mesele değilse..."

"Annem çok hoş bir kadındı."

"Ona mı benziyorsun?"

"Aslında babanın bir kopyasıyım."

"Onu görmek isterdim... Yani... Sadece merak ettiğim için."

"Benimleyen kelimelerini seçerek konuşmana gerek yok Davina. İçinden geldiği gibi konuş ve öyle davran."

Zaten öyle yapıyordu. Hayatı boyunca kendisini ilgilendirmeyen meselelere burnunu sokmamayı tercih etmişken, şimdi Stephan'ın soy ağacındaki en düşük unvanlı kişinin sahip olduğu atın adını bile ezberlemek istiyordu.

Sessiz bir beklemeyle Stephan'a bakmaya devam etti.

"Babamdan pek hoşlandığımı söyleyemez."

"Ama o öldü, değil mi?"

Stephan sırtı. "Kral tarafından tanınan tek Abbey Kontu olduğuma yemin ederim."

"Kralhızın çok iyi durumda olmadığını duydum."

"Tanrı'ya şükür naibi hâlâ hayatta."

Bu kez gülen Davina'ydı ama hemen sonra ciddileşti. "Babanı neden sevmiyorsun?"

Onu düşündüren her neyse bir zamanlar çok üzülmesine sebep olmuş olmalıydı. Davina ısrarlı sorularla onu bunaltmayı istemediği için aralarında oluşan anlamlı sessizliğin sonsuza kadar uzayacağını bilse dahi o konuşmadan konuşmamaya kararlıydı.

"Annem onun küçük düşürmelerine daha fazla katlanamadı ve kendini öldürdü."

"Aman Tanrım..." Bu kadarını kesinlikle beklemiyordu. Geveleyerek çok üzgün olduğuna dair bir şeyler söylemeye çalıştı ama rezil hislerini tarif edecek bir açıklama gelmiyordu aklına.

"Aradan çok zaman geçti Davina. Sorun değil."

"Belki de... Anlatmak zorunda değilsin. Sorarak düşüncesizlik ettim."

"Üzülmene gerek yok, inan bana babam onun adının geçtiği hiçbir konuda üzülmene değmezdi."

"Böyle söyleme... Gerçi ben baban için değil annem için üzülmüştüm. Tabii onun baban olduğu gerçeği de var."

Stephan'ın dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Annemi defalarca aldatan ve metresiyle karısının aynı evde, hatta bitişik odalarda kalmasına göz yuman bir adamdı." Bunu son derece sıradan bir şeyden bahsedermiş gibi öylesine söylemişti.

"Ah... Peki ama neden?"

"Bunun nedenini tam olarak kendisinin de bilmediğinden eminim. Annemin gençliği ve mutluluğu ona İskoçyonlarını hatırlatıyor olmalıydı. Annem de babamın bu zaatının üzerine gitmeye bayılırdı. Bir zamanlar annemin de bir aşığı olabileceğini düşünüyordum ama şimdi böyle olmadığının eminim. O soyadına her zaman sadık kalmıştı. Sanırım babam onu küçük düşürerek bir nevi var oluşunun intikamını alıyordu. İnan bana ihtiyarın aklından geçenleri anlamaya çalışmayı hiç istemedim. Üniversite eğitimim başladıktan sonra onunla sadece iki kez görüştüm ve son görüşmemizden birkaç hafta sonra da ölüm haberini aldım. Kalp krizi geçirmiş."

Davina hafifçe öne doğru eğildi ve ihtiyatlı bir sesle, "Umarım baban öldüğü için kendini suçlamıyoursundur?" dedi.

Birden gerilen Stephan hızla savunmaya geçti. "Elbette hayır. O öldüğünde aynı şehirde bile değildik."

"Bunu duyduğuma sevindim." Davina aklından geçeni söyleyip söylememekte kararsız kalarak bir anlığına duraksadıysa da sonunda dile geldi. "Kusura bakma ama babam tam bir pislikmiş. Öldüğü için kesinlikle üzgün değilim."

Stephan'ın kahkahası odanın duvarlarında gök gürültüsü gibi yankılandı. Tekrar durulmasını beklerken Davina'nın kaşlarını çatarak onu izlemekten başka yapacak hiçbir şeyi yoktu. "Açık sözlülüğün çok etkileyici. Sanırım aksini söyleseydin de sana inanmazdım."

"Hakkında güzel şeyler düşündüğünü bilmek güzel."

Stephan kollarını başının arkasında birleştirip Davina'yı dikkatle inceledi. Geniş göğsü aldığı tembel soluklarla hafifçe inip kalkıyordu. Yüzünde öyle tatlı bir tebessüm vardı ki çıplak göğüslerini bu kadar pervasızca izlediği için Davina onu kolayca affedebirdi.

Tanrı aşkına... Davina hızla göğüslerini örttü ve sıcak basan yüzünü yanan şömineye doğru çevirdi.

"Hayatımda gördüğüm en güzel varlıksın."

Davina sadece gözlerini kıpırdatarak onu görmeye çalıştı. Tekrar yüzünü ona dönerse çıplak kalacağından korkuyordu zira

"Benden neden korkuyorsun?"

"Korkmuyorum." Tanrı korusun, aklını mı okuyordu?

Stephan güldü.

"Aramızda olanlar..." Davina'nın elini tutarak avuç içini okuyordu. "Kaçınılmazdı... Seni istedim ve bana karşılık verdin. Sadece bir erkek ve bir kadın olarak... Bundan utanmana gerek yok."

Davina'yı yavaşça kendine çekerek boyunu boyuna üzerine uzanmasını sağladı. Pozisyonun mahremiyetine rağmen ondan bir şey talep etmeden kollarını beline doladı ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Benimsin Davina. Seni bütün ayrıntılarıyla tanımak ve görmek istiyorum." İtirafı bazı sıcak hislerini harekete geçirmişti ama kendini kontrol etmeye çalışıyordu. "Seni tanımama izin ver ki seni mutlu edebileyim."

Tatlı sözleri Davina'nın ruhuna işleyip onu altüst ederken, Stephan onu kendi sıcaklığıyla besliyor ve vücudunu nazik, duyarlı dokunuşlarla keşfediyordu.

"Sana bu gece tekrar dokunamayacağımı bilmek beni delirtiyor."

Davina burnuyla onun çenesini dürttü. Tahrik, yıldırım çarpması gibi aniden gelmemişti bu kez. Ağır ağır, parmak uçlarından başlayarak bütün bedenine yayılan lav gibi akıyordu. En kısa zamanda tekrar sevişmezlerse aklını kaçırabilirdi. Stephan incelikli davranmaya çalışsa da büyük ihtimalle bu hemen şimdi gerçekleşecekti. Ancak hâlâ mantıklı düşünebiliyorken ona bir şey söylemeliydi.

"Stephan sana bir şey söyleyeceğim."

"Seni dinliyorum."

Boyle söylüyordu ama elleri özenle Davina'yı okşarken aklını söylenenlere verebilecekmiş gibi görünmüyordu.

"Biz şimdi... İkimiz sevgiliyiz, değil mi?"

Soru, adamın gültümsemesinin genişlemesine neden oldu.

"Evet, sevgiliyiz."

"Güzel... Bunu kolaylıkla kabullenmem düşünülemez. Yani... Bunu herkes öğrenirse Alina'nın kulağına gitmesinden korkuyorum. Ona kötü örnek olmak istemiyorum."

Stephan Davina'yı endişelendiren bir süre boyunca düşün-

celere daldı. Konuştuğunda ciddiydi. "Herkesten saklayabileceğimize inanıyor musun?"

Davina azimle başını salladı.

"Peki ya kuzenin?"

"Nadine de bilmemeli."

"İstedğin mahremiyetse bunu sağlayabilirim."

"Teşekkür ederim."

"Başka bir mesele yoksa öp beni."

Davina'nın beceriksizce başlattığı öpüşme kısa sürede kusursuz derecede tutkulu küçük bir sevişmeye döndü. Nefes nefese kalan Davina dudaklarını Stephan'dan koparıp fısıldadı. "Biliyor musun... Düşündüğün kadar hassas değilim."

Stephan o sırada kadının yüzünü ve boynunu öpücüklerle boğuyordu. "İçine girene kadar bunu bilemeyiz."

"O halde içime gir ve öğrenelim."

Davina bacaklarını aralayıp ne kadar istekli olduğunu anlaması için hafifçe kıpırdandı.

"Yapma bunu... Asıl ben düşündüğün kadar dayanıklı değilim."

"Senden sadece bir konuda dayanıklı olmanı bekliyorum."

Stephan güldü. "Bir bakireden beklenmeyecek kadar bilgilisin."

"Bunu bir yerde duymuştum. Ama ne anlama geldiğini yeni anlıyorum."

"Bu durumda sana ne kadar dayanıklı olduğumu kanıtlamaktan başka şansım kalmıyor."

"Çabuk pes ettin."

Stephan onun bacaklarını hızla ayırarak üzerine binmesini sağladı. "Çok daha önce pes etmiştim."

"Şimdi ne olacak?"

"Bence neler olacağını çok iyi biliyorsun. Bu sefer daha yavaş olacağım."

Davina başını salladı. Kendini sırtüstü yatmaya hazırlamışken Stephan onu belinden kavrayıp yükseltince ellerini adamın sert karnına koydu ve direndi. "Ne yapıyorsun?"

"Rahat bırak kendini."

"Bu... Bu normal mi? Yani az önce yaptığımız gibi değil."

Stephan'ın sözcükleri kullanarak bir açıklama yapmasını bekleyen Davina onu yavaşça içinde hissetmeye başladığında solumsuz kaldı. Henüz tam olarak içine girmemişti... Sanki Davina için doğru anın gelmesini bekliyordu. Her şey içgüdülerle ilgiliydi... Bilmek ve öğrenmek sadece süreci hızlandırıyordu.

Kaldı ki Davina içgüdüleriyle her zaman övünmüştü. Adamın tutkulu gözlerine baktı ve ne yapması gerektiğini hissedererek yavaşça oturdu. Tanrı aşkına, bu çok fazlaydı... Ağır ağır, her noktasiyla temas ederek onu tamamen içine aldığı anda boğazından ihtiyaç dolu bir inilti yükseldi.

"Davina... Çok darsın..."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Bu öldürücü bir şey... Devam et bir tanem."

Davina ellerini onun göğsüne koymayı denedi ama o içinden hiçbir şekilde kendini sabit tutamıyordu. Kıvrılarak yavaşça yükseldi ve kasıkları birbirine değecek şekilde tekrar oturdu. Stephan birleşmelerinin kontrolünü ona bırakmıştı ya da sadece cazibesine karşı koyamadığı göğüslerini okşamakla fazlasıyla meşguldü.

Çok geçmeden acemice tutturduğu ritim değişti ve Davina, ikisini zevk denizinin en derin noktalarına terk eden bir hızla inip kalkmaya başladı. Karanlık bir çağlayan andıran saçları geriye doğru kirdığı başından aşağıya, adamın bacaklarına dökülüyordu. Coşku çılgınlığa dokundu... Arzu, şehvetin içinde eriyip çoğaldı ve ikisi de kendilerini kaybederek daha önceki hiçbir tecrübenin hissettirmedeği bir doyuma ulaştılar.

Yirminci Bölüm

Aşkın (Buruk) Tadı...

Davina şalına sarınıp serin havayı içine çekti. İçeriden gelen müziğin sesi bahçenin sessizliğine hafif bir neşe katmıştı ama Davina bunun farkında değildi.

Son birkaç saattir hislerini kontrol etmeye çalışmanın çiftlik bakımıyla geçen bir günden daha yorucu olduğuna karar vermişti. Gerçekten çok yorgundu.

Ustelik kendini aptal gibi hissediyordu. Onunla saatler önceki sevimlilerinden sonra ilk kez karşılaştığında ne yapması gerektiğini bilmediği için aptal gibi davranacağından emindi... Fakat hiçbir şey onu bir an önce görmesi gerektiği gerçeğinin yanında yeterince önemli değildi.

Uyanıp yataкта yalnız olduğunu fark etmek duygularını incitmmişti. Ancak biraz düşününce Stephan'ın özellikle yanından ayrıldığını ve aralarındaki şeyi gizli tutmak için kendi odasında kalmayı tercih ettiğini anlamıştı. Mantıklı diye düşündü... Ama kalbi başka telden çalmaya devam ediyordu.

Tanrı aşkına, Stephan'ı özlemişti ve belirsizlikler canını sıkıyordu. Onunla seviştiği için pişmanlık duyduğu tek bir saniye olmadığı gerçeğini sindirmek biraz zamanını almıştı. Çünkü yaptıklarının utanmazca ve neredeyse günah olduğunun farkındaydı. Bir İngiliz'e aşık olduğu yetmezmiş gibi onunla sevişmişti ve olanları düşündüğünde yaşadıklarında kendi doğasını

aykırı hiçbir yan göremiyordu. Aksine her şey olması gerektiği gibiydi. Ve böyle düşündüğü için katlanması gereken sonuçların dün gece yaşananların değerini asla azaltmayacağı görüşündeydi. Buna rağmen başka birçok sebepten huzursuzdu.

Neden hâlâ gelmemişti?

Sabahın köründe Stephan'ın bazı sorunları halletmek için karacılarından gelen çağrı üzerine adını hatırlamadığı bir köye gittiğini yazan pusulayı hizmetçilerden biri getirmişti Davina'ya. Ve saat akşamın onunu göstermesine rağmen Stephan hâlâ ortalarda yoktu.

"Çok rüzgâr var, üşümedin mi?"

"Sen içeri gir Nadine, ben de birazdan gelirim."

Nadine uçuşan saçlarını düzelterek, "Bana kızmadığından emin misin Davina?" dedi.

Davina bir süredir onunla birlikte bahçedeki banklardan birinde oturup avluya doğru kıvrılan yolu izleyen kuzenine tahammülsüz bir bakış attı. "Sana kızgın olmadığımı söyledim."

Nadine. Sadece seni öldürmeye gerek olmadığını söyledim."

Nadine burun kıvrıdı. "Bu sağduyunun nedeni Stephan Ramsey olabilir mi? Gerçi onu bütün gün görmediğim için tam olarak ne düşüneceğini bilmiyorum."

Davina soğukkanlılığını koruyamamaktan korktuğu için anında öfke silahını çekti. "Şansını zorlama. Ayrıca yanımda do-laşmaman konusunda anlaşmıştık. Thomas bizi birlikte görürse aramızdaki ilişkiyi tahmin edebilir."

"Senin de bildiğin gibi içeride yanına bir kere bile uğramadım ve buraya gelirken bahçede olduğumu bilmiyordum. Bu çok sıkıcı. Bütün bir davet boyunca birbirimizden kaçacak mı-yız yani?"

"Burada seni bekleyen bir sevgilin olduğu konusunda bana yalan söyledin. Can sıkıntısı çekmen gayet normal Nadine. Fakat bu duruma düşeceğimizi daha önce akıl etmen gerekirdi."

Nadine kuzeninini yorumunu duymazdan geldi. "Thomas'la konuşmaya karar vermiştin. Belki de artık tam sırasıdır. Ona her şeyi açıkla."

Davina onunla konuşacaktı ama ona her şeyi baştan sona anlatan kişi kendi olmalıydı. Delikanlının zamansız keşifleri onun

açısında can sıkıcı sonuçlar doğurabilirdi. Davina kendi canını cehenneme göndereli çok olmuştu zira. "Konuşacağımı, sadece kafamı toparlamalıyım."

"Benimle ne konuşacaksın Davina?"

Ah Tanrı aşkına, bir bu eksikti! Böyle bir tesadüfün ancak bir kurgu olabileceğini düşünen Davina şansına lanet ederek arkasını döndü ve boğazını temizleyip dümdüz bir sesle, "Thomas..." dedi.

Thomas'ın sesini duyar duymaz çığlık atarak banktan fırlayan Nadine ise Davina'nın aksine ölüm darbesini eli göğsünde bekleyen bir kurban gibi son derece insani bir tepki vermişti. "Bayan Swindon'ı gördüğümde gözlerime inanmadım. Arkak eskileri düşünmek istemediğim doğru, fakat onunla konuşma isteğime karşı koymam da imkânsızdı. Bu yüzden peşine takıldım."

Davina Thomas'la konuşmayı kafasına koymuş ama bu anı hiç kafasında kurgulamamıştı. İkinci kez kırılacağını ve bunun sebebinin başka bir Murray olacağını bilmek berbat bir histi. Tek kelime etmeksizin ona bakmaya devam etti.

"Sen Alina'nın ağzından hiç düşürmediği Davina mısın?"

Davina'nın gözleri yanmaya başladı. Sesi dudaklarına yabancıydı... Yutkundu ve başını belli belirsiz salladı.

Thomas asabi bir tavırla burnunu çekerken, "Anlıyorum," dedi.

"Nadine, bizi yalnız bırakabilir misin?"

"Buna gerek var mı?"

Davina, "Lütfen," diyerek kibarca diretti ve kuzeni eteklerini topalayarak saniyeler içinde gözden kayboldu. "Oturmaz mısın Thomas?"

Thomas aradaki mesafeyi sadece bir adım daha kapadı. "Böyle daha iyi... Seni dinliyorum."

Hayat boyunca adil olmak için çalışmış birinin, yaptığı adaletsizliği açıklayacak kelimeleri bulması hiç kolay değildi. Ancak bir yerden başlaması gerekiyordu. "Adım Davina... Murray."

"Bana yalan söyledin."

"Evet... Söyleyeceklerimle kendimi aklamaya çalışmak niyetinde değilim. Bilmeliyim ki..."

Thomas ellerini öne doğru uzattı. Sanki açıklama yapması gereken oymuş gibi. "Ben... Anlayamıyorum. Yani... Hayatıma girme nedenin planlıydı. Sanırım haklıyım... Davina'ın, banyo onaylaması üzerine sözlerine devam etti. "Kardeşimin yaptıkları için kendini suçladın ve beni teselli etmek için kendini ortaya attın belki de... Ama bu hiç mantıklı değil."

Tanrı aşkına...

"Davina neyin peşindesin, söyler misin?"

Davina'nın gözlerindeki yanma, önlenemez bir ıslaklığa döndü. "Ben hata ettim. Alina... Kötü durumdaydım."

Thomas başını asabiyetle iki yana salladı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Sanki sessizliği, etmek istediği hakaretleri maskeliyordu.

"Kardeşim kendine zarar vermek istedi ve ben olayın sadece bir kısmını biliyordum. Bir adamın onu kullanıp terk etmesini öğrenmek aklımlı kaçırmama yetmişti. Bu yüzden elimdeki tek isme odaklandım."

"Yani bana... Benim kardeşini kullanan pislik olduğumu düşündün... Peki beni bulduğunda gerçekten yapmayı düşündüğün şey neydi?"

Thomas'ın hiçbir şeyden haberinin olmaması bir yana, başına gelmek üzere olan belayı hissetmemesi Davina'ya ihtiyaç duyduğu bir nefes gibi geldi. Belki de itirafı onu korkutmuş kadar kırmayacaktı. "Çok kötü şeyler oldu... Kardeşimle ilgili. Bunları anlatmak istemiyorum ve senin de ilgini çekeceğini düşünmüyorum. Bilmelisin ki kolay üstesinden gelinecek şeyler değildi. Onu bu hale getiren kişiyle ilgili elimde tek bir isim vardı. Yani senin adın... Ben de bir plan yaptım. Onun incindiği kadre senin de zarar görmesi için kalbini çalacak, sonra da seni terk edip hayal kırıklığına baş başa bırakacaktım. Kimseyle konuşmayı istemeyecek kadar perişan olman için elimden gelen her şeyi yapacaktım... Ama beceremedim."

Thomas elini kaldırıp onu susturdu. Tırıyordu. "Hepsi oyun muydu? Yalan..." Davina ona dokunmak isteyince Thomas elini çekti. "Dokunma, sadece anlat."

"Anlatacak bir şey yok... İngiltere'den ayrıldığımda gerçekle-

ri henüz öğrenmemiştim. Senin düşündüğün kadar kötü biri olduğundan şüphe duyuyordum. Leighton Kontu'nun evinde bana anlattıkların tekrar düşünmemi sağladı. Bu yüzden Alina ile konuşmak için manastıra gitmeye karar verdim."

"Manastır mı?" Davina'nın eliyle soruyu geçiştirme çabası Thomas'ı engellemedi. "Alina'ya ne oldu? Seni bu kadar öfkeliendiren sebep neydi?"

"Bunun şu anki durumla bir ilgisi yok."

Thomas, "Hayır," diye çıkıştı. "Şu anki durumumuzun tek sebebi bu. Bana Alina'ya ne olduğunu söyle."

"Sana yapmış her şey için çok üzgünüm ama kardeşimi korumaya çalıştığım için kimseden af dileyecek değilim. O benim için hayattaki en değerli varlık ve kılına zarar gelmesi..." Sözleri kesik nefesleri yüzünden bölündü. "Alina hem sana hem de kendine yaptıkları için çok pişmandı ve affedilmeye ihtiyacı duyuyordu. Bu yüzden kendini manastıra adadı... Kendini ve bebeğini öldürmeye çalıştı..."

"Bebek mi?"

Kelimeleri boğazına düğümlenen Davina sadece başını salladı. Thomas'ın Alina'nın kendisini öldürmeye çalışmasındansa, hamileliğini kafaya takmasını tasvip etmese de normal karşılıyordu.

"Alina hamile miydi?" Bahçeyi aydınlatan fenerlerin ışığı Thomas'ın gözlerinde biriken yaşlara yansıdığı anda Davina'nın dudakları türedi.

"Thomas, çok üzgünüm."

Thomas elinin tersiyle hızlıca gözlerini kuruladı. "O herifin onu hamile bırakmasına izin mi vermiş?"

"Bu doğru ve kardeşim bebeğini kaybetti."

"Dokunma bana..."

Davina ona dokunmaya çalıştığını Thomas itiraz edene kadar fark etmemişti. Hızla elini çekti ve ani hareketi yüzünden yalpaladı. "İncindiğini görebiliyorum ama Alina da çok acı çekti. Hatta senden bile çok..."

Thomas iki adımı yanına kadar geldi. İki yanında sıkı duvarın yumrukları gibi yüzü de bembeyazdı. "Hiçbir şey bildiğin yok. Ama ben biliyorum... Sen ondan da kötüsün Davina."

Davina Thomas'ın küskün bir çocuk gibi topuklarına basa basa uzaklaşmasını kıpırdamadan izledi. İtiraf ederek üzerindeki yükü attığı halde, hafiflemek yerine içi buzla doldurulmuş gibi ağır ve soğuktu.

Yavaşça banka çıktı.

Bundan sonra neler olacağını bilmiyordu. Thomas'ın kırılganlığını asıl sebebi Alina yüzünden incinen erkeklik gururuydu. Davina'nın itirafı ise hassas dengesini iyice bozmuştu.

"Ne yapacağım ben şimdi?"

Cevabını bulamadığı soruyu uzunca süre sormaya devam etti. Aradan ne kadar vakit geçtiğini bilmiyordu, sanki zaman kavramı sıradanlığını yitirmişti. Birinin varlığını hissettiğinde başını ürkmüş bir orman hayvanı gibi dikti ve uzun boylu illuctin giderek yaklaşmasını izlerken zamanın durduğuna şahit oldu.

Dünya o anda yok olup gitseydi bile Davina onu izlemek için kılını kıpırdatmadan öylece bekleyebilirdi. Adam elindeki kamçıyı hırsıyla yan tarafına fırlattı. Geniş adımları hızlı ve sertti. Davina'yı olduğu yere demirleyen yüzündeki ifade, yakınlaşkaca vahşi bir hal alıyordu.

Öfkeli miydi?

Ekreti, hatta yelege bile üzerinde değildi. Sadece ince bir gömlek ve bir binici pantolonu giymişti... Her zaman görüldüğü gibi şık ve bakımlı bir beyefendi değil de gecedan bile sıyah olan saçları esen rüzgâra karışırken rüzgârın ta kendisi gibi asiydi. Omuzlarının genişliği, zarif ama güçlü bedeni, uzun bacakları ve kendinden emin yürüyüşü bu adam bir sirliğine de ola benim diye düşünen Davina'ya arsızca bir mutluluk veriyordu. Ve keder...

Davina onu tekrar gördüğünde aptalca bir şey yapacağından adı gibi emindi. Sorun şu ki... Hiçbir şey yapmıyordu. Gözleri kenetlendi, içinde sıcak bir akıntı gezindi. Sebebi sert ve talep eden istekli bakışlarıydı.

Öfke değildi bu... Bu arzuydu.

Stephan onu banktan kaldırıp dudaklarını dudaklarına basırdığında Davina bedenini ona yasladı. Geceyi, içeride devam eden daveti, Thomas'ın kırılganlığını ve en çok da kendini unuttu-

fakat onu öfkelendireceğini aklına getirmemişti. Stephan az önce gülümseyip Davina'yla alay eden kendisi değilmiş gibi çattık kaşlarının altından kuşkuyla ona bakıyordu. "Ona her şeyi açıkladın mı?"

"Evet, bilmesi gerekiyordu."

"Beni beklemeliydin."

Davina geldi, açıklası Stephan'ın tavrı canını sıkıyordu. "Seni beklememi gerektiren bir durum yoktu. Kaldı ki her şey birdenbire oldu. Thomas Nadine'i takip etmiş ve bizi konuşurken duydu. Benim de açıklamaktan başka şansım kalmadı. Söyler misin neden bu kadar sinirlendin? Yoksa kuzenini üzeceğin korkusunu hâlâ üzerinden atamadın mı?"

İmalı soruları Stephan'ı daha da öfkeliendirdi. Uzaklaşmak isteyen Davina'yı dirseğinden yakalayarak engelledi. "Thomas şu aralar halinden gayet memnun, duygularının incinmeyeceğinden eminim. Benim düşündüğüm sendin... Ona itiraf ettiğin şeyler her erkeği çileden çıkarır Davina. Kimse kullanıldığını duymaktan hoşlanmaz, özellikle de erkekliğini ciddiye almadığını söylediyse."

"Ben böyle bir şey söylemedim, hatta ima bile etmedim. Zaten işin başında da niyetim bu değildi. Derdin ne senin?"

"Sana zarar verebilirdi."

Davina'nın ağzı açık kaldı. Kulaklarına inanamıyordu.

"Ben yanında değilken çeneni kapalı tutmalıydın Davina. Thomas'la tek başına konuşarak başını belaya sokabilirdin."

"Ama... Thomas'tan bahsediyoruz."

"Kendine güven sorunları yaşayan, onu aldatan bir kadını yeni yeni unutmuş ve aynı kızın ablası tarafından oyuna getirilmiş bir erkeğin öfkeliendiğinde neler yapacağını bilemezsin. Bu kişi Thomas bile olsa..."

Davina Stephan'ı böyle delirtenin endişe olabileceğine inanıp inanmamakta kararsız kaldı. Haliyle ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Bu öyle sıra dışı bir durumdu ki mutluluktan dans etmekle kendini korumaktan aciz bir sersem yerine konulduğu için başırgın çağırarak arasında gidip geliyordu.

"Aşağılanmak öfkeliendirir ve erkekler de öfkelerini yumruklarıyla göstermekten hoşlanırlar."

"Thomas ve yumrukları... Bu mümkün değil, o bana zarar veremezdi. Ona daha önce de haddini bildirmiştim."

Stephan bir şey diyecekken sözlerini yuttu ve Davina'yı ağaca doğru iterken kendini ona bastırdı. "Bana söz ver Davina... Bir daha asla burnunun dikine gitmeyeceksin."

"Thomas'a her şeyi önünde sonunda anlatacaktım ve anlattım. Onu üzdüğüm için kendimi kötü hissediyorum ama bunu çoktan hak etmiştim. Yani benim açımdan bir mesele yok. Kuzenini mutsuz ettiğim için bana öfkelenecessen seni engelleyemem ama bunu yaparken karşında yumuşak karnını dürtmekten hoşlandığın Davina Hopkins değil de seninle... Şey olan... Davina Murray olduğunu sakın unutma. Yoksa yemin ederim canına okurum."

"Ne olan?"

Davina havada uçan kiraz çiçeklerinin arasında Stephan'a kötü kötü baktı. "Anladığından eminim."

Stephan bir yorumda bulunmadan sadece sırttı. "Bunca lafın arasında bana söz verdiğine dair tek kelime duymadım."

"Stephan senin burnunun dikine gitmekten kastın benim hayatımı idame ettirme yöntemim. Sorun çıkaran biri gibi görünmek istemem ama asla tutamayacağım sözler vermem."

Stephan onun dudaklarına masum sayılabilecek bir öpücük kondurdu. "Baş belası küçük cadı. Beni çileden çıkarmadan sözüme gel artık."

"Küçük mü?"

Bir başka masum ve küçük öpücük daha...

"Benim için küçük sayılırsın."

Davina şaşkınlıktan gözlerini kırptırdı. "Boyum uzun ve arkamda çelimsiz iki İngiliz kızını saklayacak kadar geniş omuzlarım var. Ama haklısın, kendimi senin yanında ufak tefek hissediyorum. Sanırım beni değiştiriyorsun."

"Bu bir değişim değil... Uyum... Ayrıca omuzlarına boyalı yorum. Krema gibi pürüzsüz ve tam olması gerektiği gibiler."

Sıradaki öpücük biraz daha sıcaktı. Dozu, dün gece aralarında meydana gelen uyumu hatırlamak için incelikle ayarlanmış gibiydi.

"Bana ne yaptığını asla anlayamayacağım."

"Bu kendiliğinden olan bir şey... Bütünüyle bana ait olduğunu kabul edene kadar bedeninin bana verdiği tepkiler kafanı karıştıracak."

Demek durum bu kadar basitti...

Davina çenesini onun omuzuna dayayıp parmaklarını gergin kollarında aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Kafası karışık falan değildi, aksine başındaki belanın gayet iyi farkındaydı. Üstünde düşünmeyi sevmediği halde, yaşadığı ya da yaşamayı kabul ettiği her şeyin ahlaksızlık olduğunu, hislerine bu denli kapılarak aptallık ettiğini biliyordu. Fakat daha önce hiç böyle mutlu ve vurdumduymaz hissetmemişti kendini. Sanki bütün doğruları temelinden sarsılmıştı ve Davina, hayatı kökten bir değişime uğrarken oturup izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Çok tuhaf diye düşündü... Olması gerektiğinin yarısı kadar bile endişeli değildi. Aksine sadece flört etmek istiyordu.

"Sana ait olduğumu kabul ettim diyelim... Peki sonra ne olacak?"

"Arnk kafan karışmayacak."

Davina gülerek onun kolunu sıktı. "Sen çok bilge bir adam-sın."

"Evet, bunu sık sık duyuyorum... Şimdi bana söz ver Davina. Kendini tehlikeye sokacak hiçbir şey yapmayacaksın."

Meseleyi bu kadar abartması ve takındığı ciddi tavır birçok anlama geliyor olabilir. Mantıklı düşünmek gerekirse durum yüksek ihtimalle Davina'yla ilgili değildi. Belki her şeye hükmetme alışkanlığı, belki de sadece ego. Davina çocukken bile masallardan hoşlanmazdı. Büyüklerin masalları ise kulağa her zaman en aptalca gelenlerdi. Buna rağmen bir masalın içinde yaşadığını kabul ediyordu. Ancak bu masalda ejderhayı öldürüp prensesi kurtaran yakışıklı prens yoktu zira Davina, prensi yitip kemiklerini tüküren ejderhanın ta kendisine âşık olmuştu... Ve ona boyun eğmeye razıydı.

"İstedğin gibi olsun... Senin deyiminle bir daha aptalca şeyler yapmayacağım. Ama bilmelisin ki yaptığının arkasında..."

Stephan öperek onun hafını böldü. Memnun olduğunu her

zaman bu şekilde göstermeye niyetliyse, Davina da İngiliz kızları gibi uysal bir aptala dönüşmede sakınca görmüyordu.

Birkaç dakika sonra Stephan onun adını fısıldayıp, "Sana Thomas konusunda kızgın değilim," diye itiraf etti. Sesinde tutkulu öpüşmelerinden kalan bir buğu vardı.

"Biliyorum... Yani öyle umuyorum."

Stephan'ın parmağı onun burnunun zarif eğiminde geziniyordu. "Daha fazla beklemek istemiyorum. Benimle yukarı gel."

Davina da bunu istiyordu, fakat fazla istekli görünmemek için makul sayılabilecek fikrini belirtti. "İçeri girip konuklarına merhaba demen gerekmiyor mu?"

"Umrumda değiller." Bu konuda şaka yapmıyordu.

"Bazı leydilerin seni ne kadar merak ettiklerini kulaklarımla duydum."

Davina'nın başarısız ağız arama yöntemi Stephan'ı eğlendirmiş görünüyordu. "Hımm... Hangileri olduğunu göstermek için benimle içeri gelir misin?"

Davina ona ölümcül bir bakış attı. Aralarında geçenlerden sonra Stephan'ı başka kadımlarla sohbet ederken düşünmek bile kıskançlıktan delirmesine neden oluyordu. Ancak gururunu hiçe sayması da düşünülemezdi. Sözcüklerin ağızına batması- nı aldrımadan, "İstedğin buysa elbette seninle gelirim," dedi tatlılıkla.

"Benimle yukarı geliyorsun. İstedğim tek şey bu."

Pek de kibar sayılmayacak bir aceleyle onu çıkardı ve aşağı koridoruna dönmek için boyunca hızla ilerlediler. Evin arkasından dolandıklarını tahmin ediyordu Davina. İçeride devanı eden davete rağmen sesler ve ışıklar anbean azalıyordu. Stephan Davina'nın o an fark ettiği bir kapıyı iterek açtı ve önlerinde uzanan loş koridora adım atılar. Orta çagdan kalmamış gibi görünen kıvrımlı kule merdivenini hızla tırmandıktan sonra başka bir kapının önünde durdular. Stephan onu içeri çekti- den önce dışarıyı kontrol etti. Burası Davina'nın kaldığı odanın bulunduğu koridordu.

Etrafta kimsenin olmaması şaşırtmamaydı. Bu sayede Stephan'ın odasına girmeleri sadece birkaç saniyelerini aldı. Onun

odasını ilk kez görecek olduğu için heyecanlanan Davina üzüntü-körü de olsa içeriye keşfetmek niyetindeydi ancak Stephan onu tam o sırada kapadığı kapıya yasladığında ağzı açık bir halde bakakaldı.

Aniden başlayan öpüşmeleri öyle tutkulu, öyle ihtiyaç duydu ki Davina başının döndüğünü hissetti. Stephan sert, valisi ve güçlüydü... Davina ise talepkâr ve istekli. Dudaklarındaki temasın romantik veya hoş diye nitelenebilecek hiçbir yanı yoktu. Birbirlerini dilleriyle keşfediyor, üstünlük sağlamaya çalışıyorlardı.

Birden Davina ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Böylece tam anlamıyla kapı ile Stephan'ın arasında sıkışarak bacaklarını onun kalçasına dolamaya mecbur kaldı. Adamın ellerinin eteğinin altına uzanmasına karşı koymayı aklına bile getirmedi. Stephan saniyeler içinde pantolonunun önünü açtı ve gözlerine bakarak sertçe Davina'nın içine girdi.

Davina hıçkırır gibi nefesini içine çekti ve "Stephan..." diye inledi.

Gözleri birbirine kenetlenmişti. Stephan sıkılı dişlerini gıcırdatı, sanki kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Ama onu daha tehlikeli kılanın gözbebeklerinde oynayan alevler olduğunu düşündü Davina... Bilmediği bir nedenden onu onaylama ihtiyacı duyarak başını salladı ve Stephan yavaşça içinden çıkıp ilk sefer olduğu gibi sertçe tekrar derinlerine girdi.

Hemen arkasından Davina'nın başını kapıya vurmasına neden olan başka bir darbe daha geldi. Stephan onu kapıya iyice basturarak bir elini başının arkasına koydu ve içinde daha hızlı gidip gelmeye devam etti. Kimselere görünmemek için tozlu geçitlerden içeri giren onlar değilmiş gibi o sırada iniltilerinin dışarıdan duyulmasını umursamıyorlardı.

Davina dün gece yüzünden hâlâ hassas olmasına rağmen acıyla karışık bir zevkin içinde kabarıp coşmasına izin verdi ve hissettiği ince sızıyı unutup Stephan'ın güçlü darbelerini karşılayabilmek için bacaklarını daha fazla açtı.

Stephan durmaksızın hareket etmeye devam ederken bir yandan da onun dar korsejından tasarı göğüslerinin üst kısımla-

Davina bundan daha fazla çıplak olamazdı. Tanrı aşkına! Boyununu gerip başını kapıya iyice yasladı ve öyle derinden inledi ki Stephan dayanamayıp daha da hızlandı.

"Hadi bir tanem..."

"Stephan lütfen... Devam et..."

Çarpık bir şekilde gülen Stephan öpmek için onu kendine çekti ve arzusunu yerine getirdi.

Bütün ayıplamalar, kilisenin ya da toplumun koyduğu kurallar... Hiçbirinin şu an önemi yoktu. Çünkü kimse bu denli güzel hissettiren bir şeyin yanlış ya da günah olduğuna inandıramazdı Davina'ya.

Yoğunlaşan hisleri giderek önüne geçilmez bir hal alıyordu. Sonunda sarsıntılarıyla doyum anı geldiğinde, Stephan dudaklarıyla onun ağzını kapatarak iniltilerini bastırdı ve birkaç saniye sonra o da Davina kadar şiddetle doyumuna ulaştı.

Ve birlikte asla unutulmayacak anlardan birini daha yaşadıklarını fark etmeden, dakikalar boyunca konuşmaksızın, sadece dudaklarıyla, tenleriyle ve hassas parmak uçlarıyla birbirlerine dokunarak öylece beklediler.

Davina'ya göre aşkın acı tadına alıştıktan sonra hayattan alınan her tat harikaydı. Bunu özellikle şimdi fark ediyordu... Stephan ise tecrübe ettiği şiddetli ve muhteşem doyumuna rağmen ağzında oluşan *buruk tadın* sebebinin merak ediyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

McHurley Klamı'nın Şefinden Küçük Bir İtiraf...

Konukların henüz uyanmadığı sabahın erken saatleriydi. Stephan'ın asıl mülkünde olduğu için kendini mutlu hissettiği ender güzelliikteki bir günün başlangıcıydı. Böyle zamanlarda kendini bu toprakların bir parçasıymış gibi hissettiği halde, kısa süreli huzur aramayı kestiğini kabul ettiğinden beri buraya ancak senede bir kez gelir olmuştur.

Kısa bir at gezintisiyle sabahın keyfini yeterince çıkardıktan sonra Abbey Kontluğu'nun emektar muhasebecisinin sunduğu evrakları incelemek için çalışma odasına geçmişti. Genellikle kendini kolayca çalışmaya kapıtırır ancak aklını üç kat yukarıda uyuyan Davina'dan alamıyordu.

Derin bir iç geçirip tüylü kalemını mürekkep hokkasına bıraktı. Hemen şimdi yukarı çıkmalı ve çirkin, kırmızı yatağında uyuyan muhteşem yaratığın yanına uzanıp çıplak bedenine sokulmalıydı. Bu isteği yerine getirmemesinin tek nedeni, dün gece ona kabul edilebilir her pozisyonda sahip olduktan sonra daha fazlasını kaldıramayacağını düşünmesiydi.

Stephan'ınki doymak bilmeyen bir arzuydu.

Sadece bir dokunuş kibriti çakıyor, öpücükler ise yangın çıkıyordu. Onu kapıya yaslayıp soluk almasına izin vermeden içine girmiş ve boşalana kadar durmadan içini dolduruyordu. Devam etmişti... Hem de birleşme için hazır olup olmadığına

aldırılmadan. Davina ise Stephan'ı sevgiyle kabul etmişti. Daha sonra usulca yatağa girdiklerinde ise Stephan'ın pişmanlığını hissederek öpücüklerle onu teselli etmiş ve yeni bir sevgimenin ateşini yakmıştı. Stephan'ın bugüne dek görmesine izin verdiği sert ve öfkeli kadının yerinde, erkeğine bağlılığını şefkatiyle ifade eden bir sevgili vardı dün gece.

Stephan onunla geçireceği zamana bir değer biçemiyordu ve onu hayatında tutacağı zamanla ilgili hiçbir öngörüsü yoktu. Belki de yıllarca... Büyük ihtimale yıllarca ve yıllarca... Hayatında her ne değişiklik olursa olsun ondan vazgeçmeyi düşünmüyordu. Bu durumda evlenmekten vazgeçmesi gerekebilirdi.

Tanrı biliyor ya, Davina'ya doyamıyordu. Ona dokunmaya, onu izlemeye, koklamaya ve öpmeye... Hatta sadece sesini duymanın bile tarifsiz bir tadı vardı. Kabul etmeliydi ki durumu giderek hastalıklı bir özleme dönüşüyordu.

Davina'yı düşünmek vücudunu harekete geçirdiği gibi yaşamdan tat almakla ilgili bambaşka bir heyecan daha veriyordu ona. Uzun zamandır ihmal ettiği halde en büyük tutkularından biri dünyayı dolaşmak. Hatta bu konuda birtakım planlar yapmaya bile başlamıştı. Onunla okyanusun ortasında geçireceği aylar boyunca bazı yaratıcı şeyler deneyebilecekleri kesindi. Kariyerler'de çıplak yüzme içlerinden sadece biriydi.

Çok daha derin bir iç geçirdi. Görünen o ki odadan çıkma gerekçelerini kendine defalarca hatırlatması gerekecekti. Davina için en azından bir gün uslu durmalıydı.

Sabaha karşı yorgunluktan bitkin düşüp uyuya kaldığında Stephan onu kucaklayarak kırmızı odaya taşımıştı. Niyeti Davina'nın gizlilikle ilgili isteğini yerine getirmektir. Hizmetçilerden biri sabah ziyareti sırasında onu kendi yatağında bulursa dedikodunun hızla yayılmasını önleyemezdi. Şimdi bile konuşulduğundan emindi.

Davina'yı yanındaki odaya aldırarak düşüncesizlik etmişti. Hatta Stephan daha önce hiç bu şekilde sonrasını düşünmeden, bencilce davrandığını hatırlamıyordu. Hatasını telafi etmeye mecburdu çünkü Davina'nın babasının metresleri için hazırladığı odada kaldığını öğrenip özlemediğini düşünmeye katlanamıyordu. Bunu daha önce nasıl düşünememişti?

"Mason'a bizi içeri almaması talimatını vermiş olabilir mi-
sin? Buraya kadar bize eşlik etmekte ısrar etti," dedi aniden içeri
dalan Adrian.

Stephan düşünmeye - daha doğrusu hayal kurmaya - ken-
dini kapıdığı için Adrian ve Brendan içeri girene kadar kapıyı
açıklarının farkına varmamıştı. Dün gece geç saatlerde geldik-
lerini tahmin ediyordu. "Ona her yerde karşıma çıktığınız için
içinizden birini vurabileceğimi söylediğimde böyle bir mesaj
almış olabilir."

Brendan yorum yapmadan koltuklardan birine oturdu. Ad-
rian da karşısındaki koltuğa geçti ve iyice kurularak, "Bana gelen
davet mektubu yalnız bir adamın kaleminden çıkmış gibiydi,"
dedi. "Reddetmem mümkün değildi."

Stephan sırtı. "Demek sen de bir davet mektubu aldın. Yeni
bir sekreter bulmanın vakti geldi sanırım."

"Bu kadar boş konuşurken onca parayı kazanacak zekâyâ sa-
hip olduğunuza inanasım gelmiyor."

Stephan Brendan'a ukala bir bakış attı ve tüm kalemını mani-
dar bir şekilde inceleyerek, "Horoz dövuşünden servet kazanan
bir arkadaşım bana demişti ki ihtiyacın olan sadece biraz şans ve
horoz tüyüyle yapacağın totemdir. Ben de o günden beri zen-
gunlik ve zekâyâ ilişkilendirmiyorum," dedi.

Adrian Stephan'ın sözlerine kâhkahalarla güldü. Seneler
önce Brendan horoz dövüşlerine merak salduğunda ikisinin di-
linden kurtulamamıştı. Stephan'ın ima ettiği gibi bu işten para
kazanmışlığı falan yoktu, onun durumu daha çok hayvanlara
duyduğu merakla açıklanabilirdi. Ancak Stephan şans ve horoz
tüyü totemi konusunda ciddi idi.

Stephan'ın çıkışını etkileyici bulmadığı yüzünden okunan
Brendan ikisince de şöyle bir bakmakla yetindi. Konuşmadan da
pek çok şey söyleyebilen bir adamdı Brendan.

Bu sırada kapıda istifini bozmadan bekleyen Mason saygısız-
lığı için özürlü dileyerek araya girdi. "Lordum başka bir arzunuz
var mı?"

Stephan tek kaşını kaldırarak, "Başka mı? Henüz senden
hiçbir şey istemiş değilim," dedi. "Ama madem sordun... Bayan

Murray'nin eşyalarının eski odasına alınmasını sağlarsan sevi-
rimini."

"Lordum bu pek mümkün değil. O ve hizasındaki iki oda
maalesef bacaları tüttüğü için havalandırılıyor."

"Baca mı tüttü?" Stephan nedense uzun zamandır hiç bu ka-
dar şaşırmamıştı.

"Ne yazık ki efendim... Ancak odalar kullanılacak duruma
gelene kadar temizlenip düzenli olarak havalandırılıyor."

Stephan öfkelenildiğini kolay kolay belli etmezdi ama nedense
yakın olduğu insanlar öfkelenildiğini anlamının bir yolunu hep
bulurlardı. Mason da anladı ve gergin bir bekleyiş içine girdi.

"Mason söyler misin, lanet bacaların bakımından kim so-
rumlu?"

Mason soğukkanlılıkla, "Baca bakımı için adamı çağırdığın-
dan emin olmak benim görevim lordum. Sanırım bir ihmal söz
konusu," dedi.

"O halde seni ve zincirin diğer halkalarını kovmamam için
bana geçerli bir neden söyleyebilir misin?"

"Hayır lordum."

"Peki Mason... Bayan Murray için ne yapabiliriz?"
Mason boğazını temizledi. "Lordum, bütün konukları gü-
neydeki odalara yerleştirdik. Kullanılmayacak durumdaki üçü
hariç hepsi dolu."

"Kuzeydekiler ne durumda?"

"Hepsi boş. Ancak hanımefendinin kendi başına kuzey oda-
larından birinde kalması hiç de nazik bir ağırlama olmayacak-
tır."

"Ne tavsiye edersin?"

"Bayan Murray'yi iki gün daha özel odada ağırlamak en
mantıklı seçeneğim gibi görünüyor. Ama siz kuzeydeki boş
odalardan birinin hazırlanmasını emredermeniz..."

"Anladım Mason. Şimdi gidebilirsiniz."

Mason saygıyla başını eğdi. "Ne emredersiniz lordum?"

"Gitmeni emrettim ya Mason."

Mason izin isteyip sanyiciler içinde ortadan kayboldu.

"Mason özel oda derken hangi odayı kastemiş olabilir ve
kim bu Bayan Murray?"

Stephan Adrian'ın sorularını geçiştirmenin bir yolu var mı diye kısa bir süre düşündü ve nihayet olmadığına karar verdi. En azından bu gereksiz çaba için boşa vakit kaybetmesine lüzum olmadığını düşünüyordu.

"Sanırım haftalar sonra orucunu bozdum. Tebrik ederim dostum." Stephan'ın Cassandra'dan ayrıldıktan sonra sevinmeden ne kadar süre dayanabileceği üzerine Brendan ile bahse girmişlerdi.

Stephan başını salladı, açıkcası tebrik kabul edecek bir havada değildi.

"Onu başka bir odaya aldırman bence de akıllıca olur. Metresler metres olduklarının dile getirilmesini istemezler."

Kısa ama yeterince açıklayıcı yorum Brendan'dan gelmişti ve bu denli açıklayıcı olması ilk defa Stephan'ı rahatsız ediyordu. Belki de onlara işlerine bakmalarını söylemeli ve yalnız kaldığından emin olunca da Davina'nın yanına gitmeliydi.

"Hâlâ kim olduğunu söylemedin."

Saklamasına gerek yoktu. Kaldı ki yakında herkes gibi onlar da öğreneceklerdi. Lafı dolandırmakla uğraşmak yerine duyusuz bir sesle, "Davina Hopkins," diye açıkladı.

"Az önce Bayan Murray dediğinden eminim."

"Az önce ne dediysem dedim Adrian. Davina Hopkins artık benim himayemde."

Adrian'ın yeşil gözleri kısıldı. Stephan kafasının saat gibi işlediğini ve bazı çözümlemeler yaptığını görebiliyordu. Görünen o ki tuhaf davrandıkça tüm dikkatleri üzerine çekiyordu ve Stephan dikkat çekmekten hiç hoşlanmazdı. Birden kendini pislik gibi hissetti ama sebebi hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Dün Isabel bana Bayan Hopkins'in davate katılıp katılmayacağını sordu. Kadınların hislerinin erkeklerden daha kuvvetli olduğunu söylememe gerek yok Stephan. Aranızda bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Hiç şüphem yok ki bugün karşılıklı olarak ona davate katılma nedenleriyle ilgili patavatsız birkaç soru soracaktır. Karımı bilirsin."

Stephan kendinden emin bir biçimde, "Davina ona hiçbir şey söylemez," dedi. Oysa bazı tehlikeli hisleri giderek uyarı-

yordu. Ancak savunmaya geçmeden önce bunu gerek olup olmadığını anlamalıydı.

Adrian omuz silkti. "Belki de... Yakında herkes ilişkinizi öğrendiğinde - ki bunu saklamak imkânsızdır - karımın, yani Henfield Kontesi'nin Bayan Hopkins ile herhangi bir sebepten aynı ortamda bulunması halinde nasıl bir tavır takınması gerektiğiyle ilgili bir düşüncem var mı?"

Stephan damarlarında gezinen öfkenin içinde bir yangın gibi gürlediğini hissetti. Yıldırım düşmesi gibi ani ve geri alınmaz bir içgüdüydü bu. Kulakları uğulduyordu ve her şey karanlık bir perdenin ardından görüyordu. Karşısında en yakın arkadaş ya da can düşmanı olabiliirdi. O an bunun hiçbir önemi yoktu çünkü gözünü karartan öfkenin seçici olmak gibi bir derdi yoktu.

Yumruklarını sıkı. Hayatı boyunca belli de ilk defa kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu. Bir bakıma öyleydi çünkü Adrian'ın Davina'yı kendince makul bir sebeple bile olsa bağlaması affedilemez bir ihanetti.

Neyse ki yumruğunu onun çenesine geçirmesini engelleyen iradeye hâlâ sahipti. "Bu hatırlatmayı neden yaptığını açıklar mısın Adrian?" dedi sakın kalabildiğini umarak.

"Bir hatırlatma yapmama gerek yok. Metresinin kardeşin olarak gördüğün cemiyetin saygın iki üyesi ile arkadaş olamayacağını ben sana hatırlatmam da sen zaten biliyorsun."

Bu da ne demekti şimdi?

"Davina yeterince saygın bir hanım."

"Bundan hiç şüphem yok, kendisiyle tanıştımda zaten fark etmiştim, fakat şu anki durumunda cemiyetin kabul edemeyeceği bazı önemli ayrıntılar var Stephan."

Stephan dişlerini sıkarak, "Kurallara böyle bağlı olduğumu bilmiyordum," dedi.

Adrian tarafında ise huzursuzluk giderek artıyordu. Isabel gibi "Yapma Stephan, öyle olmadığını çok iyi biliyorsun. Isabel gibi kendi bildiğini okuyan bir eş seçtiğin için hâlâ başımın etniyyen bir sürü dişi dinozorla uğraşıyorum. Hatta bana daha uygun olabilecek eş önerisinde bile bulunuyorlar." Duraksadı... Tekrar etti. Bundan önce yüzünde Stephan'ın sını-

lerini bozan anlayış bir ifade belirdi. "Niyetim seni gücendirmek değildi. Tasvip ettiğinden değil, sadece basit ve hepimizin çok iyi bildiği bir durumdan bahsettim."

Gücenmemişti. Stephan'ın durumu için öfkeden kudurmak daha yerinde bir tanımlama olurdu. Tehlike yüzeye yakın bir noktada pusu kurmuş beklüyordu ve Stephan, Adrian'ı düşünce şeklinden ötürü cezalandırmak istiyordu.

En azından canını sıkabileceğini umarak, "Ne yazık ki endişelenmekte biraz geç kalmış olabilirsin," dedi. "Sophie ve Isabel'i Hyde Park'ta gezintiye çıkardığım gün eşleriniz cemiyetin büyük bir kısmının gözü önünde Davina'yla dostluğu bir hayli ilerlettiler."

Adrian tekrar omuz silkti. "Isabel'in benim gibi düşünmediğine bahse girerim. Sana bunları söylediğimi bilseydi Bayan Hopkins'in şeref konuğu olduğu bir balo düzenler ve konukları kellemini ucuna geçirdiği bir kazık taşıyarak karşılardı. Daha önce metreslerinin hiçbirisiyle tam anlamıyla ilgilenmemişlerdi. Her zaman gereğinden fazla meraklı olduklarını kabul ediyorum ama sağduyuları uzak durmaları için yeterli gelmişti. Sanırım bu sefer biraz sorun yaşayacağız."

Sorun mu? Adrian Davina'nın bir sorun olduğunu mu düşünüyordu? Stephan yavaşça yerinden kalktı ve kapkara bir ölüm meleği gibi Adrian'ın tepesine dikildi. Aralarında hiçbir zaman rekabet olmamıştı ama olsaydı dışarıdan bakan birinin yorumu yanlış çıkarsa kıyamet kopar, hadi buradan toz olalım olurdu.

"Adrian haklı ve bunu sen de biliyorsun Stephan. Bayan Hopkins'i hayatına hangi sıfatla sokacağına bizzat sen karar verdin. Bunun sonuçları da son derece basit. Onun eşlerimizle dostluk kurmasında sen bir sakınca görmüyorsan ben de görmem. ancak kimsenin yorumlarıyla Sophie'yi üzmesine de izin vermem. Kötü bir denge, kabul ediyorum."

Ne beklüyordu ki? Davina'yı Sophie ve Isabel'in en yakın arkadaşı olarak görmeyi mi? Birlikte organizasyonlar yapıp şay partileri düzenleyeceklerini mi? Bu tamamen saçmalıklı... Stephan ona öyle çok kapılmıştı ki soylu hayatının basit gerçeklerini hiç hesaba katmamıştı.

Kaba tabirle şu an kendini berbat hissediyordu. Dünyada en çok güvendiği iki adamın gözünde Davina'nın hayatına giren kadınlardan herhangi biri olduğunu bilmek canını sıkıyordu ve bununla birlikte başka birçok şeyi idrak etmeye başlıyordu. Onlar böyle düşünüyorsa değerleri... Lanet olsun...

Elini saçlarının arasından geçirip sıkıntılı bir iç geçirdi. Rahatlaması için en iyi ihtimalle iki kişiyi dövmesi gerekiyordu.

Gözüne ilk kestirdiği Adrian, tam bu esnada ayağa kalkıp elini Stephan'ın omzuna koydu ve "Kafiyä kadar bana tutunarak yürüebilirsiniz," dedi. "Her an bayılacakmış gibi bir halin var."

Brendan'ın büyük altından güldüğünü görene kadar Stephan Adrian'ın neden böyle bir şey söylediğini anlayamamıştı. Kafası tekrar çalışmaya başladığında omzundaki eli itti ve kükredi. "Siz iki bok çuvalı... Kovulmak istemiyorsanız bir süre gözüme görünmeyin. Bir dahaki karşılaşmamız eskrim odasında olacak. Önce sen..." Adrian'ı işaret etti. "Gerçek kılıç kullanacağız." Brendan'a dönerek sözlerini sürdürdü. "Sen de kıymı kollasan iyi dersin. İkinizin de kanımı akıtmadan müsabaka sona ermeyecek." Adrian ve Brendan şaşkın bir halde birbirlerine bakınca, "Korkmanız da gerekir zaten," dedi ve hızla odadan çıktı.

Henüz kapanmayan kapının ardından sinsi bir yılan gibi süzülen küçük sohbet ise alay edersine peşinden onu takip etti.

"Kız gibi konuşarak çıktık. Gördün, değil mi?"

"Gördüm... Az önce bizi düelloya mı davet etti?"

Stephan yarım saat öncesine kadar Davina'nın odasından uzak durmak için iyi bir sebebi olduğunu düşünüyordu. Şimdi ise aklında onu görmekten başka bir düşünce yoktu. Davina'ya ihtiyacı vardı.

Odanın kapısını usulca açtı. İçerisi iki perdenin birleştiği dar aralıktan giren ışık sayesinde hafifçe loş ve hava ona ait zerreler taşıdığı için ılık. En çok rahatlamasını sağlayan, Davina'nın nefes alıp verişinin sesi mi yoksa tarçın kokulu rüya mıydı emin değildi Stephan. Sadece artık öfkeli olmadığını farkındaydı. Yatağa gitmeden önce tedbir olarak kapıyı kilitledi. Sesin onu uyandırmasını istemediği için çok dikkatli davranmıştı ve aynı tutulduğu yatağa otururken de gösterdi.

Davina yaralı hissetmeden uyumaya devam ediyordu. Stephan yine kalbinde bir ateşin yandığını hissetti. Buna her ne-
omzuna doğru karararak izlemeye devam etti. Onu çok yavaş
settiğini kabul etmeliydi. Davina'yı memnun edecekse işini bi-
len ve asla şikâyet etmeyen bir zevk kölesi olmaya razıydı.

Kalçasının yuvarak kıvrımını ve belinin inceliğini dokun-
madan keşfetmek, istekleriyle savaşıran iradesini çok çetin bir çar-
ışmanın içine sokuyordu. Burada kalıp yenildiğini görmeyi ve
sıradan bir insan olmanın getirdiği kaçınılmaz sonuçların keyfi-
ni çıkarmayı ne kadar da çok isterdi.

Bazı temel isteklerine ve bastırılması güç içgüdülerine rağ-
men Stephan onu, dokunmadan izlemekten de müthiş bir keyif
aldığını kabul etmeliydi.

Davina uyurken yüzünü pencereye dönmüştü. Başının altı-
na koyduğu bir kolu koyu renk saçlarının arasında kaybolmuş-
tu. Diğeri ise örtünün içinde kaldığı için Stephan sadece bir-
nakları dibinden kesilmiş nasırlı parmak uçlarını görebiliyordu.
Bu görüntü aniden Stephan'da akıl almaz bir şefkat uyandırdı.
Davina'nın yaşadığı hayatı merak ettiğini sanıyordu ama aslında
şimdiye kadar yeterince ilgisini çekmediğinin farkındaydı.

Onu farklı kılan güçlü ama her kadın kadar kırılgan yönle-
rini bir bir öğrenmek ve bu noktalara özenle eğilmek istiyordu.
Bunun bir adı var mıydı? Yani bu merakın altında yatan hislere
ışık tutabilecek bir sözlük tanımı... Emin değildi.

Saçlarından bir tutam alıp burnuna götürdü ve çok geçme-
den kâdife bir şeridi andıran tutama dudaklarıyla dokundu.

Güzelliği sarhoş ediciydi... Örtünün dışında kalan çıplak
omuzlarının da vücudunun geri kalanı gibi ipeksi bir yumuşak-
lığı ve hassasiyeti olduğunu biliyordu. Karanlık gece boyunca
dokunarak, öperek ve tadararak ona dair bütün detayları keşfedip
hafızasına kazımişti. Onunlayken hisleri bilenip keskinleşiyor-
du. Sanki Davina'yı bütün insani duyularını zorlayarak içine
hapsedebilmesinin yolu bundan geçiyordu ve ne ilginci ki işe
yarıyordu.

Tadı hâlâ dilindeydi... Parmaklarının dokunuşunun şimdi bile

karuncaların teninde hissedebiliyordu... Kulaklarında çınla-
yan gülüşü ve zevk mırıltıları bir melodi gibiydi... Sanki içinde
mıymıtı bir ressam vardı ve Stephan gözlerini kapadığı her an
portresine bakabilsin diye onu farklı şekillerde resmediyordu...
Ve kokusu... Tanrı aşkına, kokusu Stephan'ı bitiriyordu.

Aldığı keskin nefesin tuzlağna düşmek üzereydi. Hızla ya-
taktan kalktı ama bir adım bile uzaklaşmadı. Aksine üzerinde-
kilerden bir bir kurtulmaya başladı ve tamamen soyundüğunda
örtülerin altına grip arkadan usulca Davina'ya sarıldı.

İşte bu hantkaydı. Çenesini onun başına yasladıktan sonra bir
takımın parçası iki kaşık gibi kendini ona uydurup Davina'nın
uyanmayacağından emin olana kadar hiç kıpırdamadan bekle-
di. Stephan artık ona sarılabilmek diye düşündüğü sırada Davina
birden kıpırdamaya başladı ve örtünün altındaki kolunu Davina
doğru kılıç gibi kaldırdı.

"Hayır."

Stephan onu korkuttuğunu düşünerek sakinleştirici bir şey-
ler söylemeye çalıştı. Görünen o ki Davina aniden uyardırıl-
maktan nefret ediyordu. Fakat hemen sonra kadının sözlerinin
hiçbir anlamı gelmediğini gördü ve nihayet onun rüyasında
konuştuğunu fark etti.

"McHurley Klani'nin şefi olarak size emrediyorum. Bütün
İngilizlerin kellesini alın."

McHurley Klani'nin şefi mi? Stephan sessizce gülerken
omuzları titremesin diye boynundan aşağısını kasmak zorun-
da kaldı. İngiliz düşmanlığına kaldığı yerden devam ediyordu
demek.

"Hangi esmer mi? Aptal mısınız siz? Ölü esmerlerle işim
olmaz. Bana diğerini getirin."

Hayali kılıcıyla havada şekiller çiziyordu şimdi de. Derken
komik bir biçimde güldü.

"Şeyi kılıçlarımızdan büyük olan esmer İngiliz'den bahsediy-
yorum... Abbey Kontu olan soylu... Onu çabuk çadırıma götü-
rün ki kılıcı için düzgün bir kılıf bulayım."

Kılıçtan büyük olan şeyi için bir kılıf mı? Stephan'ın ilk tep-
kisi örtüyü kaldırıp bahsi geçen şeyi kontrol etmek oldu... Tanrı
aşkına...

Stephan ömrü boyunca kahkahasını dizginlemeye çalışmaktan daha zor bir deneyimi yaşadığını hatırlamıyordu. Başarabildiğinde Davina da ruvasındaki durağan geçiş kısımlarını tamamlamış, heyecanlı kaldığı yerden devam ediyordu.

"Sana hükmedeceğim, zavallı İngiliz."

Yüzünde kendini beğenmiş, muzaffer bir sırıtış vardı, Stephan dirseğinden destek alarak yerinden doğrulup onu izlemeye devam etti.

"Soyun ve karşımda öylece dikil. Böylece ne kadar sıkı olduğunı görüp seni aşağılayabileyim."

Stephan gülme krizi geçene kadar yüzünü yastığa gömmek zorunda kaldı. Bu sırada Davina da gaddar bir savaşçı taklidi yapan kötü niyetli oyuncu gibi anlamsız bir coşkuyla gülerken elini kolunu sallayıp duruyordu. Belki de elindeki bıçakla Stephan'ın gıysilerini lime lime etmeye çalışıyordu.

"İşte böyle, aptal İngiliz. Hepsini çıkar..."

Bir süre sessizlik oldu.

"Onu da çıkar, acele et. Üzerinde bir silah taşıyor olabilirsin. Bu da ne böyle?"

Ne? Rüyadaki beyinsiz Stephan nasıl bir yanıt verdi bilmez, gülmemeye çalışmaktan çenesi kilitlenen asıl Stephan daha fazla dayanamadı ve rüyaya dışarıdan müdahale etmeye bir nevi mecbur kaldı. "Demek silahımı buldun."

"O bir silah değil, o senin..."

Aniden utangaç kız haline bürününce Stephan üzerine gitmeden duramadı. "Benim neyim?"

Davina küçük görür gibi homurdandı. "Konuşturma beni Stephan."

Bu konuşan ise gerçek Davina'ydı.

"Ama soyunmamı isteyen sendin, beni nasıl gördüğünü merak ediyorum."

Davina tatlı bir sesle, "Sahiden mi?" dedi ama hemen sonra acımasız klan reisi haline geçiş yapıp dirseğini Stephan'ın boğazına indirdi ve bağırıp çağırması başladı. "Densiz! Beninle o ses tonuyla konuşmaya nasıl cüret edersin?"

Stephan kıs kıs gülerken başını diğer tarafa çevirdi. Klan reisi-

"Silahmış... Küçük bir çakı ne zamandan beri silah yerine geçiyormuş ki?"

"Çakı mı? Oysa çoğu kılıçtan daha büyük olduğunu az önce kendin söyledin," dedi Stephan sırtarak.

Davina birden durgunlaştı. Klan reisi ya da az önceki ağzı bozuk aşüfte gibi değildi. Hatta gerçek Davina gibi bile değildi. Mutsuz küçük bir kız gibi hafif somurtarak ne söyleyeceğini kestirmenin mümkün olmadığı bir ruh haline bürünmüştü. "Bunu sana söylememiştim. Beni mi dinliyordun?"

Hâlâ uykudaydı ama başka bir boyuta geçmişti. Stephan konuşarak onu rüya âleminin daha derinlerine göndermekten korktuğu için sessiz kalmayı tercih etti.

"Cevap ver, İngiliz."

İşte yine başlıyordu...

"Seni dinliyordum... Sadece o da değil. Seni gözlüyor ve sana dokunuyordum."

"Bana dokunduğunu hissettim, saçlarımı öptün. Bu yüzden seni cezalandırmam gerekecek."

Yatak flörtleşmelerini oldum olası heyecan verici bulan Stephan oynadığı oyundan müthiş bir haz alıyordu. Sesini alçalttı ve "Beni nasıl cezalandırmayı düşünüyorsun?" diyerek oyuna daha derinlemesine iştirak etti.

Davina bacağına gövdesine dik açığı oluşturacak şekilde kaldırıp indirdi ve dudaklarını bir klan reisini utançtan yerin dibine sokacak şekillerde büzüp kadınsı birtakım sesler çıkardı. "Seni soyup... Sonra da küçük düşürecekim."

Stephan onun kirpiğine takılan birkaç tel saçığı özenle yerine koydu ve yelpazeye benzeyen kirpiklerini hafifçe okşadı. "Zaten sıpladım."

"O zaman küçük düşürmeye hemen başlamalısın... Beni oyalamaya mı çalışıyorsun aptal İngiliz? Gizli görevimin ne olduğunu söylersen seni cezalandırırken daha az acımasız olabilirim!"

"Gizli görev mi?"

"Evet çelimsiz İngiliz, gizli görev."

"Çelimsiz olmadığımı kanıtlanmanı için bana bir şans vermen gerekiyor."

Davina'nın eli aniden Stephan'ın göğsüne gitti. "Değilsin. Haklısın... Belki de seni aslanlara atmalıyım."

Stephan güldü. "Bu bir Romalı geleneğidir."

"Roma Klanı bize ait olanı çaldı, bunu herkes bilir. Sen kesin beni oyalamaya çalışıyorsun," diye çıkıştı Davina. "McHurley Klanı'nın harika aslanları vardır. Yoksa aslan çiftliklerimiz olduğunu bilmiyor musun? Benim tam elli yedi tane dişi aslanım vardı ama kardeşim yedi tanesini manastıra bağışladığı için elli tane kaldı. Manastırın aslanlarla ne işi olur ki?"

Gerçek ve hayal arasında gidip geliyor, boşlukları değişik senaryolardan malzemelerle dolduruyordu. Bu haliyle öyle sevimliydi ki Stephan dayanamayıp dudağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Beni öptün." Şaşırmıştı.

Algılarının nerede açılıp nerede kapanacağı belli değildi. Stephan onun bu halinden faydalanmanın aşağılık bir davranış olduğunu bildiği halde ona takılmadan duramıyordu. "Kendime engel olamadım."

"Hoşuma gitti."

"Her zaman hoşuna gider zaten."

Davina Stephan'ın olduğu tarafa döndü ve hâlâ uyurken bünyeyi güzelliğe bir gülücük bahşetti ona. "Ben bir karar verdim. Kimse kararlarını sorgulayamaz, değil mi?"

"Buna kimse cesaret edemez. Hele benim gibi aptal bir İngiliz asla."

Davina halinden memnun bir ifadeyle sırıttı. "Seni cezalandırmayacağım çünkü..." İşaret parmağıyla o sırada ortaya çıkan göğüs ucunun etrafında halkalar çizmeye başladı.

"Tanrım..." Stephan için işi şakaya vurmak artık nasıl mümkün olabilir ki? Onun kulağına eğildi ve usulca, "Uyan Davina," dedi. "Yoksa gerçekten kılıcımın tadına bakacaksın. Kellemi alacağını bilsem de yaparım bunu."

Davina uyanmadı, aksine sanki uykunun derinlerine karışmıştı. "Seni cezalandırmak istemiyorum çünkü seni çok seviyorum."

"Seni cezalandırmak istemiyorum çünkü seni çok seviyorum."

Stephan bir an hiçbir şey düşünmedi. Davina'nın yanığı

okşayan parmağı çenesinde takılı kaldı ve zamanın akışında sürüklenen tüm düşünceleriyle eylemleri sona erip adeta döndü.

"Çünkü seni seviyorum..." Bu sözler Stephan'a her zaman gözyaşlarını hatırlatırdı. Öfke ve umutsuzluk gözyaşları... Kabul edilemeyen ayrılıkların son çaresi ve belki de ikna etmek için son şans. Fakat onun hayatında baştan yazılmış sonucu değiştirmek için eli kelimelik fiyakonun işe yaradığı hiçbir zaman görülmemişti.

Böyle düşünüyordu. Böyle düşünmeye alışmıştı çünkü. Bu sözleri o kadar çok duymuştu ki söyleyen kişinin söyleyeceği anı kolaylıkla tahmin edebilirdi. Belki de öngörülmesi en kolay itiraftı bu... Bugüne kadar.

Bıkkınlığın peşi sıra gelen hissiz kelimeleri sarf etmesinin ya da en azından aklından geçirmesinin tam sırasıydı. Sistem bu şekilde işliyordu çünkü... Ancak içinde fırtına gibi esen heyecan, bir kasırgaya dönüşürken sakin kalmayı düşünemezdi.

O an farkına vardığı kalp atışları, uğuldayan kulaklarında gök gürültüsü gibi patlıyordu. Duyguları bir girdabin içindeymiş gibi oradan oraya savruluyordu. Heyecan, endişe, coşku ve sevinç parçalanıp birbirinin içine karışmıştı. İtiraf etmeliydi ki içlerinden en çok sevinç kafasını kurcalıyordu. Davina'nın aşkı onu mutlu ediyordu, bu çok açıktı. Tanrı aşkına, bu kadına deli gibi ihtiyacı vardı ve çocukluğundan beri kimseye ihtiyaç duymayan Stephan Ramsey için bu kesinlikle yüzülm itirafıydı.

Önüne geçilmez bir ihtiyaçla kızın üzerine eğilip onu öptü ve bu sırada Davina yavaşça gözlerini açtı.

"Stephan... Rüyamda seni görüyordum." Sesi çatallı ve boğuktu.

"Gerçekten mi?"

Davina yukarıya doğru gerdiği kollarının arasından görünen tek gözünü kırıştırdı ve başını salladı.

"Nasıl bir rüya olduğunu anlatmak ister misin?"

Davina bu soru üzerine uzunca süre düşündü ve sonunda, "Bir savaştaydık," dedi. "Ben senin hayatını kurtardım. Elipsi bu kadar."

"İmm... Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor."

Davina güzel gözlerini kapadı. "Koyunlara bakmak için saat yedide kalkmam gerekiyor. Beni uyandırır mısın?"

Stephan ucunda ölüm bile olsa saatin dokuzu geçtiğini ve artık koyunlara bakmasına gerek olmadığını ona söyleyemezdi. Gülümsedi ve onun dudaklarına doğru fisıldadı. "Sen uyumana bak, ben yanındayım."

"Ağzımı temizlemedim, bana o kadar yaklaşmamalısın."

Davina'nın üzerine eğilen Stephan onun dudakları arasından çıkan nefesi ağzına çekti ve gözlerini kapadı.

Bu sırada Davina ise yeniden uykuya dalmıştı.

Yirmi İkinci Bölüm

Güllerin Cazibesi...

Davetin üçüncü gününün sabah programı koruda yürüyüştü. Abbey mülkünün sınırındaki büyük koruyu keşfetmek isteyenlerin oluşturduğu bir grup, kahvaltı sonrası uygun ayak-kabıllarını giyerek yola çıkmıştı. Aslında Davina insanlardan kaçabileceği bu anı değerlendirip odasında vakit geçirmeyi düşünüyordu, fakat Stephan anlamadığı bir sebepten ötürü yürüyüşe katılması konusunda ısrar edince onu kırmaya cesaret edememişti.

Yürüyüşün ilk birkaç yüz metresi boyunca Davina, ince bir ip üzerinde yürütörmüş gibi tedirgindi. Öyle hissediyordu çünkü Thomas'ın alıngan bakışlarından kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Nadine artık aralarındaki ilişkiyi gizleme gereği görmediğinden patika boyunca Davina'nın yanında ilerlese de dikkati arkalarında yürüyen bir centilmenin üzerindeydi. Zaten o da çok geçmeden adımlarını Davina'ya uydurmayı kesti ve bir süre sonra arkadaki grubun arasına kaynayarak Davina'yı yalnız bıraktı.

Stephan ortalarda görünmüyordu. Davina onunla yalnız kalmak niyetinde değildi elbette ama onu yürüyüşe katılmaya mecbur bıraktıktan sonra evde kaldığını ya da başka bir işle meşgul olduğunu öğrenirse canına okurdu. Belki böylece daha iyidir diye düşündü. Gereksiz sorular soran birileri olmadan yürüyüşün keyfini çıkarması daha kolay olacaktı.

Arkasından yaklaşan acele adımları duyduğunda küçük bir gölün kıyısına varmışlardı. Davina başını çevirmeye fırsat bulamadan Sophie, "Davina!" diye şakıdı. *Sophie buradaysa Isabel de yakınlarda olmalı* diye aklından geçirirken ikisi birden yanında bittiler.

Bir saniye... Isabel'in burada ne işi vardı?

"Bana öyle bakmana gerek yok. Daha doğuma üç hafta var ve ben evde suyum gelene kadar bekleyecek kadar sabırlı değilim. Bu daveti kaçıramazdım çünkü Stephan'ın organizasyonları her zaman çok eğlencelidir. Hem gelirken yanımızda bir de doktor genrdik. Yolda sancım tutsa bile beni ağaç dibinde doğurtabilecek kadar becerikli bir adam. Gerçi Adrian çok söylendi. Hem buraya gelmemi hem de doktoru yanımızda taşımama ama dedim ya... Bu daveti kaçıramazdım. Tanırım... Çok yoruludum."

Davina etrafına bakındı ve göl kenarındaki bankları işaret etti. "Herkes dinleniyor, istersen sen de biraz otur."

Isabel tek kaşını kaldırdı. "Beni başından savmak istiyorsun ama baklısın, oturmam lazım."

Birlikte banklara doğru yürüdüler ve Isabel otururken Sophie ile Davina ayakta kalmayı tercih etti.

"Dün gece seni göremedim," dedi Sophie tatlı sesile.

Çünkü Davina dün odasından hiç çıkmamıştı. Uyandığında saat öğleden sonra ikiyi gösteriyordu. Kısa süre içinde bir hizmetçi yemeğini tepsile odaya getirmiş, ardından odanın ortasına güzel bir banyo hazırlamıştı. Davina saat dörde kadar bu şekilde oyalandıktan sonra başka bir kız, okuması için İskoçları'nın şanlı tarihini konu alan birkaç tane kitap getirmişti. Davina Stephan'ın jesti olduğunu tahmin ettiği bir ayrıcalıkların keyfini sürerken yemeği getiren hizmetçi mühlürlü bir zarf içinde ona Stephan'dan bir not teslim etmişti. Notta odasında keyfine bakması ve akşam yemeğinden sonra onu ziyarete geleceği yazıyordu. Gelmişti de... Ve geldiğinde...

Davina iç geçirdi.

"Sanırım pek müsait değildin."

"Ne? Ah... Biraz rahatsızdım ama bugün çok daha iyiyim."

"Davete katılacağını beklerken, o zaman Stephan normal-

de pek ketum biri değildir ama son zamanlarda ağzından laf almak hiç de kolay değil. Bunun seninle bir ilgisi var mı?"

Dikkat çekmek istemiyorsa soruyu kibarca geçiştirmesi gerek ama ne olursa olsun bazı koşullar insana pek fazla seçenek bırakmıyordu. Davina gerinerek, "Sırf hamile olduğum için insanların ukalalığına ve meraklı sorularına müsamaha göstereceğine dair saçma bir düşüncene olabilir mi?" dedi.

Isabel bir gram bile alınganlık göstermedi. "Demek seninle ilgiliydi. İnan bana çok sevindim çünkü Stephan'ın hayatındaki diğer kadınların çiğ suratlarına bakmaya bile tahammül edemiyorduk. Ama Sophie ve ben senden çok hoşlandığımıza karar verdik. Çok normalsin, çok güzelsin ve burnun havada değil. Ayrıca bir kontesle nasıl konuşman gerektiğini bilmediğin halde... Ya da sırf bu sebeple seni son derece sempatik buluyoruz."

"Ne saçmalıyorsun sen ki..." Kışımın kontesi demesine ramak kalmıştı.

Sophie de Isabel'le aynı görüşteydi. "O haklı... Sanırım aranızda bir şeyler oldu."

"Tanrı aşkına, hayır. Buraya kuzenimle geldim çünkü Lord Ramsey onu davet etmişti ve ben de... Kısacası yanılıyorsunuz."

Sophie eldivenli elini ağzına bastırıp esnedi. Isabel ise gözlemini devirdi. Bu arada Stephan'ın hayatına giren diğer kadınlar tanımlaması yüzünden Davina'nın canı hayli sıkılmıştı.

"Isabel, yakalandık hayatım."

Davina yaklaşan Leighton ve Henfield kontlarını görünce her nedense Isabel ve Sophie kadar yakalanmış hissetti kendini. Boğazını temizleyip beylere doğru döndü ve nasıl bir selam vermesi gerektiğini aklından geçirdi. Kendini bu kadar kasmasının nedeni Stephan'ın en yakın iki arkadaşının ilişkileri hakkında bir fikirleri olup olmadığını bilmemesiydi.

"Adrian fazla üzerime gelirse bana destek olun hanımlar."

"Haksız sayılmaz. Endişelenmesi için ortada..." Isabel'in karnını işaret etti. "Kocaman bir sebep var ama sen burnunun dikine gidiyorsun."

Isabel cevap vermeye fırsat bulamadan kocası yanlarına geldi. "Isabel, hayatım bu halde fazla uzaklaşamayacağımı tahmin

"Bu hatırlatmaya hiç gerek yoktu. Şu aralar biraz büyük ve hantal olmamı hep bu şekilde kalacağımı anlamına gelmiyor. Tabii o gün geldiğinde bana ne kadar zarif olduğum hakkında birtakım iltifatlar ederek bazı beklentilerinin yolunu yapmaya kalkışığında, ben de sana az önceki sözlerini hatırlatıp işine gitmeni söyleyeceğim."

Brendan Blackmore Isabel'in kocasından önce tepki verdi. "Tanrı aşkına, Isabel. Bir kere de önce düşünüp sonra konuşsan."

"Sophie kocanı meşgul edebilir misin? Bu halimle ikisine birden laf yetiştireceğim derken erkenden doğurabilirim."

Elleri belindeki Adrian Eaglestone başını iki yana sallayarak söylendi. Davina onun ha doğurdu ha doğuracak durumdaki karısının kötü bir sürpriz yapmasını istemediği için böyle yumuşak başlı davrandığını tahmin ediyordu. Yoksa bu kadın azizleri bile günah çıkarmaya mecbur bırakırdı.

"Aman Tanrım, yanağına ne oldu senin?"

Banktan fırlayan Isabel kocasına doğru koştu.

Beylerden biri. "Kartal gibi gözleri var," diye belli belirsiz fısıldadı; ama Isabel'in keşiği fark ettiği andan beri ikisi de yere baktığı için kimin konuştuğunu anlamak güçtü.

"Önemli bir şey değil, küçük bir kesik sadece hayatım."

Gerçekten de pek derin olmayan, çenesinden yanağına doğru çıkan üç santimlik bir kesikti.

"Nasıl önemli değil." Isabel farklı açılardan kocasının yanağındaki keşiği incelemeye çalıştı. "Bildğin bıçak keşiği bu. Nasıl becerdin... Bir saniye... Sizin sabah Stephan ile bir eskrim karşılaşmanız yok muydu? O yaptı bunu değil mi? Seni gerçek kılıçla doğramasına izin mi verdin?"

"Kimsenin beni doğradığı falan yok."

Karı kocanın münakaşasını Davina'nın ilgisini çekmesi artık pek mümkün değildi. Stephan'ı görebilmek umuduyla etrafına bakındı. Onun da benzer bir keşiği varsa bir şeyler yapabildi... Ya da yapamazdı. Büyük ihtimalle hiçbir bok yapamayacaktı.

"Neden gerçek kılıç kullandınız ki? Oldu olacak şafak vakti silahlarla çarpışaydınız."

Henfield Kontu'nun bakışları Davina'ya kaydı. "Dikkatsizlik ettiğim için bunu hak ettim. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok hayatım."

Davina gerildi. Açıkça üzerine alması gereken bir durum olmamasına karşın içgüdüleri adamın yüzündeki keşiğin kendisiyle ilgili olabileceğini söylüyordu. Sağmalama Davina dediğindeki daha mütevazı bir ses...

"Böyle bir şey ilk defa oluyor. Stephan nerede? Bana hesap vermek zorunda."

"Isabel... Doğuma kadar seni yatağa bağlamamı istemiyorsan bu konuyu kapamamı tavsiye ederim."

Isabel'in altın bir top gibi oradan oraya dönen gözleri Sophie'nin üzerinde sabitlendi. "Eşlerimiz de bizimleyken biraz yürüsek nasıl olur? Bize katılır mısın Davina?"

Davina başını salladı. "Sanmıyorum, ben kuzenimi bekleyeceğim. Siz keyfinize bakın lütfen."

Neyse ki birkaç saniye içinde gözden kaybolarak Davina'ya ihtiyaç duyduğu yalnızlığı bahşettiler.

"Sakin kıpırdama!"

Davina taş keldirdi. Stephan kulağına bu sözleri fısıldamadan önce onun varlığını, sonra da sırtındaki dokunuşları hissetmişti. İkaz edilmesine gerek bırakmayan iki önemli ayarının gücünü çok iyi biliyordu. Ancak ona karşı gösterdiği bu hassasiyete rağmen ortada kendini ayrıcalıklı hissetmesini gerektiren bir durum yoktu. Çünkü Stephan'ın yakınlığı her kadının donup kalma ve arkasından eriyip gitme eğiliminde olduğunu tahmin ediyordu.

"Biri görebilir," dedi panik içinde yakınlarındaki adını bilmediği kadını işaret ederek.

"Seni özlüdüm."

"Nasıl? Dün gecenin üzerinden çok geçmedi. Bu kadar şabuk..."

Stephan kıs kıs güldü. "Kastettiğim o değildi ama o da var tabii." Eli Davina'nın elbisesinin sırt dekoltesinin bitimindeki hat boyunca hareket ediyordu.

Davina heyecandan boğulmasını engelleyebilecekmış gibi

derin birkaç soluk aldı. Hayatı boyunca romantik tek bir ilişkisi olmamışken şimdi gizli bir aşığı vardı ve bunun gerektirdiği inceliklere alışacağını derken geherip gitmekten korkuyordu.

Sesini kontrol ederek, "Nadine bu tarafa bakıyor," dedi. Oysa Nadine uzun boylu herifin ağzının içine baka baka patika yolda ilerliyordu. Davina'nın niyeti Stephan'ın dikkatini dağıtup ondan uzaklaşmak, fakat hemen sonra adamın sırtına hafifçe dokunmak dışında hareketlerini engelleyen hiçbir şey yapmadığını fark etti ve sonuç olarak yüzde yüz kendi sürüklüğü yüzünden ona yaslandığını kabul etmek zorunda kaldı.

"Kuzeninin hiçbir şeyden haberi yok."

İkisine şüpheyle bakan bir kadın geçti yanlarından. Davina inleyerek Stephan'dan bir adım uzaklaştı.

"Davina açık havalar bazı dürtüleri harekete geçirir. Örneğin açlık... Engellenemez bir iştah aklımı başımdan alıyor."

Davina'nın nefesi kesildi. "Kahvaltıyı daha yeni yaptık."

Stephan güldü ve onun kolunu tuttu. Görüntüde kibarlık etmeye çalışan herhangi bir centilmenden farkı yoktu ama söylenmeyen sözlerin ağırlığı ve adamın muzip tutumundan kaynaklanan o iç gıcıklayıcı etki Davina'yı yüz kızartıcı düşüncelere boğuyordu.

"Sana göstermek istediğim bir yer var. Benimle gel."

"Nasıl? Yalnız mı? Biri görebilir."

"Görmeyecekler." Parmağıyla birbirine yakın iki çam ağacının olduğu yeri işaret etti. "Orada kestirme bir yol var. Arkamızda da kimse kalmadığına göre gel benimle."

Davina dikkat çekmeden etrafı kontrol ettiğinde Stephan'ın arkalarında kimsenin kalmadığıyla ilgili doğruyu söylediğini fark etti ve heyecanla, "Gidelim," dedi.

Birkaç saniye içinde iki çamın arasından geçip koyu yeşil bir dünyanın içine daldılar. Elinde tutan Stephan'ın arkasından mis kokulu çamları geride bırakarak hızla ilerlerken Davina'nın yüzünde aptalca bir sırıltı vardı.

Yürüyüşleri çok sürmedi. Ağaçların arasından çıktıklarında Davina bir süre önce kayısında oturduğu gölün başka bir yakasında olduğunu fark etti. Ancak burası etrafını çevreleyen çahılıklar ve gerilerindeki çam ağaçları sayesinde korunaklıydı.

Davina geriye baktığında çalılarının, öbek halini alarak yolu kapadığını gördü.

Göl inanılmaz bir berraklıktaydı ve etkileyici bir manzara-ya doğru aynı berraklıkta uzanıyordu. Burası etrafı yüksek kaya duvarlarla çevrili yarım ay şeklinde bir koydu. Davina göl yüzeyinde kabarcıklar oluşturan balıklara bakarak, Duns'da olsalar akşam yemeğinde masayı bir sürü etli balık süsleyeceği için ne kadar memnun olacağını geçirdi aklından.

Stephan'a dönerek, "Bu balıkları avlıyor musunuz?" diye sordu ama cevabını beklemedi. "Kendi hallerine bırakıp doğal yaşam süreçlerini tamamlamalarını beklediğini söylersen cidden hayal kırıklığına uğrayacağım. Biliyor musun, bence zenginlik insanların yaratıcılığını öldürüyor. Evime yakın bir gölde bu kadar çok balık olsaydı bir servet kazanırdım. Koyun yetiştiriciliğinde de iyi para var ama..."

Davina birden kendini Stephan'ın kollarında buldu. Dudakları birbirine değmek üzereydi. "Koyunlar ve balıklar hakkında uzun uzadıya konuşacağımıza söz veriyorum ama şimdi ağzından daha tatlı ve kadınsı sesler çıktığını duymak istiyorum."

Seyrelmiş İskoç kanına ve aşk yüzünden karakterinde meydana gelen erozyona rağmen Davina bazı konularda hâlâ eskisi kadar hassastı. Dudaklarının birleşmemesi için canla başla savaştı ve sonunda ondan uzaklaşmayı becerebildi. "Kadınsı sesleri özellikle vurgulamanın sebebi, kadınların ticaretten anlamadığını düşünen ahmaklardan biri olman mı acaba?"

"Kadınsı sesleri özellikle vurgulamanın nedeni çıkardığın kadınsı seslerle aklı başından giden bir ahmak olmam. Dikkat edersen ahmaklardan biri olduğumu söylemiyorum çünkü seni mist edecek tek bir erkek var, o da benim."

Davina gülerken onun çenesini öptü. "Buna aklını yattı ama merak ediyorum... Hayatıma senden başka bir erkek girmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bir gün sen... Evlenmeye karar verdiğinde her şey sona erebilir. Ya da bakarsın ben evlenirim ve..."

Stephan Davina'nın sözünü ikinci kez dudaklarıyla boldü. Uzun dakikalar boyunca tutkuyla yanıp tutuşmadan, ağır ve içine işleyen bir yumuşaklıkla Davina'yı tattı, ona dokundu.

Birbirlerine doymadıklarını sessizlik içinde kabul ediyorlardı. Stephan onun dudaklarını tatlıymış gibi emiyor, Davina da dilini onunkine değdirip ona daha fazla sokuluyordu.

Buna alışmış olmaları gerekirken ayrıldıklarında ikisi de fazlasıyla sarsılmıştı. Davina gözlerini ondan alamıyordu, fakat durum her zamanki gibi onun güzelliğiyle büyülenmiş olmasından değildi. Stephan'ı farklı kılan, karanlık gözlerindeki ısıltı ve Davina'nın açıklama getiremediği o hassas ifadeydi. Parmagını adamın nemli dudaklarının arasına değdirdi ve tenine bulaşan ıslaklığı kendi dudağına sürdü.

"Çok değişik bir durum... Bir süre önce seni boğmayı düşündüyordum ama şimdi... Kendimi farklı hissediyorum Stephan. Bu hiç hoş değil."

Stephan'ın mükemmel gamzesini iyice belirginleştiren tatlı gülümsemesi yavaş yavaş genişledi. "Sorularına en iyi açıklamayı sen getireceksin, karanlık cadım benim. Çünkü kafası karışık olan sadece sen değilsin."

Davina aşkın çapraşık hisleri yüzünden kafasının karıştığına farkındaydı. Stephan da aynı kafa karışıklığını yaşıyorsa belki de... Mutluluk bir ışık gibi içinde parladı ama ümit etmeye cesareti yoktu. Çünkü az önce evlilikle ilgili açtığı bahsin Stephan'ı memnun etmediğini görmüştü. Ne yazık ki bu konuda alınganlık etmeye hakkı yoktu.

Davina onunla evlenmek istediğine ne zaman karar verdiğini tam olarak bilmiyordu. Belki de onunla sevişebilmesinin sebebi, onu kocası olarak görmeyi deli gibi istemesiydi. Ve bu Davina'ya göre sevişmekten çok daha büyük bir teslimiyetti.

"Güzel bakışları karşılıksız bırakmam mümkün değil. Bence hediyemi vermek için en uygun zaman."

Davina onun cebinden kadife bir kese çıkarmasını ilgiyle izledi. Açıkçası şaşkınlığı yüzünden heyecanlanması gerektiğini unutmamıştı. Nihayetinde Stephan'ın keseden çıkardığı altın zincirin ucundan sallanan Kelt hacına ağzı bir karış açık vaziyette bakıyordu. Gürgüzsüz davranışı için utanç içinde kıvranaçağı zamanlar da gelecekti, fakat o sırada zincirin ucundaki haçta parıldayan minik safirlere ve bütünyle bir sanat eseri sayılabilecek muccevhere kapılıp girmişti. Durumu kesinlikle meşruydı.

"Bana gözlerini hatırlattı."

Kendi heyecanından dünyayı göremez olan Davina Stephan'ın çocuksu heyecanını kaçırmıştı. "Çok güzel..." dedi içtenlikle.

"Beğeneceğini biliyordum, hemen takmamı ister misin?" dedi Stephan aynı çocuksu heyecanla.

Davina başını eğdi. "Stephan, bunu kabul edemem. Bana hediye almamalıydın."

"Bu kolyeye seni korkutan anlamlar yüklemeni istemiyorum. Ben sadece... Seni mutlu etmek istiyorum."

"Ben öyle bir kadın değilim, asla o yanlışla düşünmemelisin."

Stephan onun yanağını okşadı. "Bunu çok iyi biliyorum... Ve sen de bunu bil Davina. Sana her zaman saygı göstereceğim." "Ama bu çok fazla... Çok pahalı bir şey olduğundan eminim."

"Bu kolyeyi boynunda görmek istiyorum. İtiraz etmeye devam edersen haç takmaya korkan karanlık bir cadı olduğundan hiç şüphem kalmayacak."

Davina sırtı. "Hâlâ bir şüphen mi var? Ama bildiğim kadarıyla haç, cadıların değil vampirlerin korkulu rüyası."

Kaşlarını kaldıran Stephan kollarını onun beline doladı. "Vampirler hakkında ne biliyorsun?"

"Haçtan ve kutsal sudan korktuklarını, ayrıca kanını emerek bir insanı iligine kadar kurutabilen şeytani varlıklar olduğunu okumuştum bir yerlerden."

"Hmmm... Demek iligine kadar..." Stephan'ın dudakları Davina'nın boynunda gezinmeye başladı. Tenine değen dişleri hisseden Davina daha ne kadar ileri gidebilir diye düşünürken adam onu hafifçe ısırdı.

"Tanım... Stephan..."

Stephan sessize güldü, Davina bunu görmese de biliyordu. Hemen sonra boynunda gezinen ıslak dilin yumuşak temasını hissetti ve gözlerini kapatarak inledi.

"Şeytan da olsam bana karşı koyamıyorsun," dedi Stephan dudaklarını boynundan ayırmadan.

"Cadıların da şeytani varlıklar olduğunu unuttum."

"Evet, iğlerinden biri kara büyütiyle beni zavallı bir köleye döndürdü ama ben hiç şikâyetçi değilim. Bu arada sana çok yakaşacağımı söylemiştim."

"Ne?"

Davina Stephan'ın fark etmeden kolyeyi boynuna taktığına inanamıyordu. "Nasıl becerdin bunu?"

"El çabukluğu. Önce başını döndürüyorum, sonra da sana istediğimi yapıyorum. Hepsi bu."

"Beni alt ettin."

"Kızmadığına bahse girerim."

"Hayır..." Kızması gerekirdi ama tuhaf bir şekilde kendini mutlu hissediyordu.

"O halde çıkarmayacağına söz ver."

Böyle güzel bakarken Stephan'a nasıl karşı koyabilirdi ki? Fark ediyordu da aralarında ne geçmiş olursa olsun Davina korktuğu gibi kendini bir fahişe olarak görmüyordu. Çünkü Stephan için beslediği hisler, onunla yaşadıklarına ve yaşayacaklarına eşsiz bir anlam katıyordu. Onun sevgilisiydi, âşığıydı ve bu zaman zaman kalbini kırsa da Davina'nın asıl mutluluğuydu.

Hislerini sakladığını umarak ders verir gibi bir ses tonuyla, "Çıkarmayacağım ama sen de bana bir söz vereceksin. Başka hediye yok," dedi.

"Anlaşılm, şimdi bana teşekkür edebilirsin."

Davina teşekkürünü sunmak için tam ona uzanıyordu ki bir ses dikkatini çekince Stephan'ın omzunun üzerinden geldikleri yolu kapayan çalılıklara baktı. "Çalılıklardan bir ses geldi. Sen de duydun mu?"

Stephan, "Hayır ama içini rahatlatırsa hemen kontrol ederim," dedi ve sesin geldiği tarafa yürüdü.

Davina onun hemen arkasındaydı.

"Gördüğün gibi kimse yok."

Kafası karışan Davina, "Sahiden kimse yok..." dedi ve hemen sonra ona işveyle gülümsedi. "Bu durumda kaldığımız yerden devam etmemiz gerekiyor sanırım."

Stephan tek kelime etmeden Davina'yı tekrar kollarının arasına aldı ve ona hayatının en güzel öpücüğünü verdi.

Stephan Thomas'ın konuşma için fırsatını bulup karyasına çıkacağını bildiğinden, kuzeni akşam yemeği öncesi odasının kapısını çaldığında pek şaşırmadı ve onu kibarca çalışma odasına yönlendirdi. Konuşmanın seyrine göre Davina'nın da onlara katılması gerekebilirdi. Ancak şimdilik Thomas'a bu meseleden bahsetme gereği görmüyordu.

Koltuğuna geçti ve Thomas'la konuşurken kullandığı sıradan ses tonuyla, "Nasılın Thomas?" dedi.

Thomas'ın tartışmak için geldiği o kadar açıktı ki Stephan itilini sorunca kibar bir karşılık vermesi biraz zaman aldı. "Teşekkür ederim, iyiyim. Her şey harika, konuklar seçkin ve ben de saygın bir ailenin tek kızıyla nişanlanmak üzereyim. Başka ne isterim ki?"

Stephan kuzeninin sözlerindeki kinayeyi duymazdan gelecek ana meselenin etrafında gezinmeye devam etti. "Leydi Christell ile aranızı düzelttiğinizi görmek beni memnun ediyor."

Thomas'ın gülümsemesi asabiydi. "Demek Leydi Christell ile aramı düzelttiğimi fark edebildin. Ben senin bu aralar fazla meşgul olduğumu sanıyordum oysa."

"Meşguliyetlerim asla seninle ilgili meseleleri görmezden gelmeye sebep olamaz Thomas, bunu çok iyi bilirsin. Madem sadede gelmek için acele ediyorsun, seni dinliyorum."

Thomas oturduğu koltuktan kalktı ve Stephan ne kadar gergin olduğunu görebilsin diye kasılarak odada gezinmeye başladı. Her yetişkin erkek kadar sinirlenmeye hakkı olduğunu vurgulamaya çalıştığı kesindi, fakat gösterisini yanlış kişiye yapıyordu çünkü Stephan belki de onu en çok ciddiye alan kişiydi.

Stephan kollarını kavuşturdu ve sabırla bekledi.

Thomas, "Davina'yla ilgili bir şey öğrendim," deyip asabiyetle yüzünü sıvazladı. "O aslında Alina'nın ablasıymış ve kardeşinin yaptıkları yetmezmiş gibi bana oyun oynamak için Londra'ya gelmiş."

Stephan'a tepki vermesi için zaman tanıdığı halde onun bunu zaten biliyor olabileceğini aklından geçirdiği, yüzündeki meymun ifadesinden okunuyordu. Ve sanki böyle olması işine geliyordu.

"Şaşırmadın Stephan. Biliyordun, değil mi?"

"Bir süredir biliyorum."

Thomas yakınındaki sehpanın ayağını tekmeledi. "Nasıl bana anlatmazsın?"

"Ağır ol, Thomas. Evimde hoş görmeyeceğim tek bir davranışta daha bulunursan kendini kapının önünde bulursun."

"Ne? Neden? Sana söylediğimi duymadın mı? O kadın beni aldattı. Seni bile kandırdı. Onu evden atacağın yerde beni kovalamakla tehdit ediyorsun! Başını bu kadar döndürmesine nasıl izin verirsin?"

"Hangi sorudan başlamamı istersin?"

"Benimle alay etme."

"Thomas sakın olmasan seninle aklı başında tek kelime konuşmayı düşünmüyorum. Lütfen otur."

Thomas isteksizce oturdu ama burnundan solumaya devam ediyordu. Hayal kırıklıklarını kolay atlatamama sorunu, özellikle bu meselede daha fazla sorun yaratacağa benziyordu.

"Oyuna gelen tek kişi ben değilim. Stephan bana daima korumacı ve özverili davranıyor olman bazı sorunları çözmede kullandığın tehlikeli yöntemlerin hakkında hiçbir şey bilmediğim anlamına gelmiyor. Aksine, yeri geldiğinde çok korkutucu bir adam olduğunu biliyorum. O kadın ailemizi küçük düşürmek istedi. bunu yanına bırakamazsın."

"Onu dövmemi mi istiyorsun? Tehlikeli yöntemlerden kas-tın bu mu?"

Thomas bu fikri düşünüyormuş gibi birkaç saniye sessiz kaldı. Konuştuğunda sesi makul ve uzlaşmacıydı. "Elbette zarar vermeni beklemiyorum ama evinde tutarak ona hak etmediği bir saygınlık sunuyorsun. Bana kalırsa gösterdiğin müsamahayı kötüye kullanması an meselesi, ne de olsa kanında var. Bir an önce bir şeyler yapmak zorundasın."

Stephan'dan önceki Abbey Kontu'nun çıkardığı onca rezaleten sonra Abbey soyunun saygınlığının Thomas'ın bahsettiği kadar yüce bir mertebede olmadığını tüm krallık biliyordu. O halde neyin mücadelesini veriyordu bu herif?

Ayrıca Davina'nın saygınlığı hak etmediğine dair tek bir kelime daha duyulmuştu. Bu durum Thomas'ın suratına göm-

mek için bir saniye dahi beklemeyecekti. Öfkesini ayaklandırdığından bihaber götünen kuzenine dik dik bakarak, "Kendini kandırılmış hissetmeni anlıyorum," dedi. "Haklısın... Ancak bu konuyu Bayan Murray'nin de bizimle olduğu bir zaman konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Olanlar yüzünden pişman ve senin onu affettiğini duymak istiyor."

"Sana böyle mi söyledi? Seni sözcüsü olarak kullanmasına izin veriyorsun ve bana onu savunuyorsun, öyle mi? Beni ikna etmen için cazibesini kullandığından adım gibi eminim."

"Thomas yersiz özgüven patlamaları için hiç de uygun bir zaman değil. Elindeki şekerden olduğu için öfke nöbeti geçiren kırmızı suratlı çocuklar gibi burnunu buruşturarak konuşmayı kesmeni ve sözlerime kulak vermeni tavsiye ederim. Şimdi, Bayan Murray'yi de davet edeceğiz ve aranızdaki meseleyi sakince konuşacağız. Davetimde en ufak bir tatsızlık olsun istemiyorum."

Thomas yerinden fırladı ve çıkıp gitmeye niyetlenmiş gibi kapağı doğru ilerledi. "Onun için çabaladığın kadar benim mutluluğuma düşünseydin bunların hiçbir olmazdı."

"Haklı olabilirsin ama..."

"Elbette haklıyım. Sen o kadının bacakları arasına gireceksin diye öz kuzenini hiçe sayabileceğini..."

Stephan yumruğunu masaya geçirip kütkredi. "Ahmak gibi davranmayı kes Thomas."

"Ahmak değilim ben. Benim yerimde hangi erkek olsa aynı tepkiyi verirdi. Sorun şu ki benden her zaman makul davranışlar bekliyorsun ve sonra yumuşak başlılığımı yanlış yorum-luyorsun. Ben gururu defalarca kırılmış bir erkeğim ve bugün kimse beni istediğim gibi davranmaktan alıkoymaz. Onunla konuşmayacağım çünkü öğrenmem gereken her şeyi artık biliyorum."

"Sadece bilmek istediklerini biliyorsun."

"Kendini Davina Hopkins diye tanıtan kadın aslında Ali-na'nın ablası Davina Murray'nin ta kendisiymiş. Hayatına da kardeşinin intikamını almak için girmiş. Bu kadını başının betaya girmesi için yeter de artar bile."

Stephan ağır ağır yerinden kalkıp Thomas'ın burnunun ucuna sokulana kadar ona yaklaştı. "Hayatım boyunca seni korumak için çabaladım. Başardım ya da başaramadım... Hayatımın geri kalanında da yılmadan buna devam etinceye kararlıyım. Ancak Thomas... Davna'yı incitecek bir şey yapar ya da söylersen, bazı sorunları çözmede kullandığımı tehlikeli yöntemler hakkında yakından bilgi sahibi olmamı sağlarım."

Aklı kısmen başında olan Thomas bu tehdit üzerine geri adım atması gerektiğini bilirdi. Ancak beyni kinle zehirlenmiş Thomas'ın deli cesareti ne yazık ki aleyhine işliyordu. Soğuk bir tavırla güldü ve Stephan'ın kapkara gözlerinin içine bakarak birdenbire, "Sizi gül kenarında oynasırken gördüm," deyiverdi, "Annene ait haçı verecek kadar aklını başından alan metresinin tadına senden önce bakmış olmam seni hiç mi rahatsız etmiyor, sevgili kuzenim?"

Soğukkanlılığı, nezaketi ve başarılarıyla adından gelmiş geçmiş en aklı başında ve en etkileyici Abbey Kontu olarak bahsedilen Stephan Ramsey'in çileden çıkışı korkutucu bir hızla gerçekleşti ve Thomas kendini bir anda kapıya yapışmış, boğazına dayanan kol yüzünden nefes alamaz halde buldu. Aklından ne geçtiği anlaşılmısa da Stephan'ın öfkeden kararan yüzüne bakan herhangi biri kadar korktuğu tahmin edilebilirdi.

"Bir daha söyle Thomas... Söyle ki boynunu kırayım."

"Ne yapıyorsun? Bırak... Tamam... Stephan... Thomas..." Ok-sürükler ve hırıltılar yüzünden sözlerinin devamını getiremedi.

Stephan'ın gözlerine bir perde inmişti. Beraberinde zihnini de karartan türden, kalın ve ağır bir perde. Neyin ne olduğunu idrak edemeyişi bir anlığına akıl hastalarının da tüm o delilikleri aynı türden bir bilinçsizlik anında yapıp yapmadıklarını düşünmesini sağladı. Bir saniye... Bu bilince sahipse aklını tam olarak kaybetmemiş olması gerekiyordu. Gözlerini kırşıtırıp Thomas'ın kıpırlamızı yüzüne, sonra da buna sebep olan koluna baktı ve kuzenini hızla serbest bıraktı.

"Tanrım..." Öksürmekten konuşamayan Thomas'ın kendine gelmesi için ondan birkaç adım uzaklaşarak arkasını döndü. Az önce aklını kaybetmişti, medeni bir insan gibi yaşamasını

sağlayan tüm nitelikler öfkesine kurban gitmişti. Daha da kötüsü, Stephan saldırgan bir hayvana döndüğü her saniyeyi hatırlıyordu.

"Bu kadar delirmene gerek... Yoktu... Tanrım... Gözlerini görmeliydin..." dedi Thomas tehlikenin tam olarak geçmediğini bilmeden.

Stephan hâlâ arkası dönükken elini kaldırıp onu susturdu ve defolup gitmesini yürekten dileyerek hırıltılı bir sesle, "Öfken ikimizin de aleyhine işliyor Thomas. Bu nedenle canına okumadan çık git buradan," dedi.

Birkaç saniye sonra yalnızdı.

*

Bir sonraki günün ilk programı beylerin heyecanla beklediği av gezisiydi. Bu nedenle konukların büyük bir kısmı akşam yemeğinden hemen sonra odalarına çekilmeyi tercih etti. Aylaklık etmek isteyenlerse içlerinden nasıl geliyorsa öyle davranmakta özgürlerdi.

Stephan ev sahibi olarak son görevlerini yerine getirmek için sadece biraz daha sabırlı olması gerektiğini kendine hatırlatı ve gözleriyle etrafı taradı. Adrian da Brendan da ortalarda görünmüyordu.

Isabel'in doğumu yaklaştığı için Adrian'ın onu yalnız bırakamayacağını tahmin ediyordu. Brendan ve Sophie'nin ise ne haller karıştırdığını Tanrı bilirdi. O ikisini yatakta düşünmek istemiyordu elbette, fakat Brendan'ın karısına bakarken sakladığı açlık, yemek boyunca onunla aynı durumda olan Stephan'ın uyarılmış hislerini daha da keskinleştirerek aklının Davna ile yatakta yuvarlandıkları görüntülerle dolmasına neden olmuştu.

Hislerini odadaki herhangi birinden saklamak artık imkânsız bir hal aldığı için gözlerini acınası bir çabayla ondan uzak tutmaya çalışmıştı. Başarılı olduğu söylenemezdi çünkü ihtiyaçlarının çözümünü Davna'nın ta kendisiyken en azından göz ziyafeti çekme hakkına sahipti.

Thomas'la aralarında geçenler yüzünden fazlasıyla gergindi.

Çoğunlukla gerginlik diğer tüm dürtüleri bastıran bir isteksizliğe sebep olurdu, fakat bu gece onda kuvvetli bir afrodizyak etkisi yaratmıştı.

Bu durum giderek can sıkıcı bir hal almaya başlıyordu... Yani ona sahip olmak ama bunu ilan edememek. Yanındaki centilmenle konuşurken nasıl oluyor da öfkeden kudurmadığını ve masayı fırlatıp aralarındaki engeli ortadan kaldırmadığını biliyordu. Gün içinde ikinci kez aklını kaçırdığı an Davina'nın o herife gülümsediği andı. Kanı damarlarında uğuldamış, gözleri kararmıştı.

Hatırlamak şimdi bile öfkelerini alevlendiriyordu. Mason'ın yaklaşmakta olduğunu görünce, ne anlattığına dair en ufak bir fikrinin olmadığı çakırkeşif Alfreton Markisi'nin sözünü kibarca böldü ve uşağına yanına gelmesini işaret etti.

"Mason istediğim şeyi yaptın mı?"

"Emrettiğiniz gibi gülleri odanıza bıraktım lordum. Ayrıca aşağıdaki odalardan birini Bayan Murray için hazırlıyorum. Yarın eşyalarının oraya taşınmasını sağlayacağım."

"Güzel... Lord Alfreton size iyi geceler dilemek zorundayım. Keyfinize bakın lütfen. Bir istediğiniz olursa uşağım Mason sizinle ilgilenecektir."

Kafasını neşeyle sallayan yaşlı marki Stephan'a sokuldu ve ne söylediğinin anlaşılmasını istemiyormuş gibi eliyle ağzını kapatarak fısıldadı. "Gidin tabii. Sizin yerinizde olsam bir dakika durmazdım. Hanımefendi mükemmel bir kadındır."

Stephan kasıldı. Davina'ya bakışlarını mı fark etmişti yoksa bir şekilde onun hangi odada kaldığını mı öğrenmişti? Başka kimlerin bildiğini düşünüürken Stephan hastalıklı bir endişeye kapılarak herkesi sorguya çekmek ve bildiklerini unuttuklarından emin olana kadar hepsini pataklamak istedi. Sonra kızması gereken tek kişinin kendisi olduğunu hatırlayıp içinden küffretti.

"Rahatsız olma delikanlı. Babanın meşhur odasına yerleştirdiğin kadını herkes tanımak istiyor ama kimse yanına yaklaşmama cesaret edemiyor. İnsanlar senden çekiniyorlar evlat."

Stephan ne demesi gerektiğini bilmiyor, onu bildiklerinin yanlış olduğuna ikna etmek için tek bir fikir üretemiyordu. Or-

tada olan bir gerçek vardı. Bu da Davina'yı o odaya yerleştirerek boynuna bir tabela geçirdiği. Lanet olsun...

"Hadi sen artık işine bak. Kadınlar fazla beklemeye gelmez." Yaşlı adam kıkır kıkır gülererek içki ikramı yapan hizmetçiye doğru yürüdü ve tepside bir kadeh almadan önce kızın kalçasını usulca okşadı.

Stephan markiyi gözleriyle takip etmeye devam ederken Mason'a, "Yarın ilk iş olarak Bayan Murray'nin odasının değiştirilmesini sağla..." dedi ve başıyla markiyi işaret ederek sözlerini sürdürdü. "Hizmetçilerden birine daha sarkmadığından emin ol. Yaşlı da olsa tohumu hâlâ iş görüyor olabilir."

"Emredersiniz lordum."

Stephan salondan ayrılır ayrılmaz önce kendi odasına gitti. Güller muntazam bir şekilde masanın üstünde duruyordu ama onları Davina'ya verdiğinde yüzünde belircek ifadeyi hayal etmek Stephan'a önceki gibi heyecan vermiyordu.

Dikenleri göz korkutan gülleri dikkatle eline aldı ve gidip odaları birleştiren kapıyı yavaşça açtı. Davina yatağa yüzüstü uzanmış kitap okuyordu. Tüm dikkatini önündeki kitaba verdiği için Stephan'ın geldiğini fark etmediğinden, kalbi yine ateş gibi yanmaya başlayan Stephan bu sayede onu izleme şansına yakalandı.

Sağ omzundan döktülen saçları, yüzünün muntazam silüetine karışık bir fon oluşturmuştu. Zarif burnunun ve hafif aralanmış dolgun dudaklarının çıkıntısının yarattığı muhteşem manzarayı içine hapsederek izledi Stephan. Üst dudağıyla burnunun arasındaki tatlı çukurun tadına bakması gerekiyordu. Bunu yapacağını kafasına yazıp ona birkaç adım daha yaklaştı.

Elbisesini çıkarmıştı ama korsesi ve elbisesiyle aynı renk olan gölkesi rengindeki iç eteği üzerindeydi. Şımarık çocuklar gibi bacaklarını aşağı yukarı sallıyordu ve her salınış çiplak baldırlarının ortaya çıkmasına sebep oluyordu.

Stephan kaçınılmaz olarak sertleştiğini hissetti. İçin içine bir süredir bu haldeydi. Fakat o strada durumunu ağırlı bir hal almaya başlamıştı. Onu saatlerce izleyip kendi kendine tatmin olabileceğinden şüphesi kalmayınca varlığını hissettiğine vakitini verdiğini düşündü ve hafifçe öksürdü.

"Orada olduğunu biliyorum. kibarlık etmene gerek yok." Stephan güldü. Aklından geçenlerin kibarlıkla uzaktan ya-
kından bir ilgisi yoktu.

Davina o sırada sırtüstü uzanmış ona bakıyordu. Stephan onu izledikçe gördüklerine alışacağı yerde güzelliğiyle daha fazla büyüleniyordu. Başını iki yana sallayıp yatağa yaklaştı ve bu sırada Davina da elindeki gülleri fark edip dirseklerinden destek alarak yerinden doğruldu.

"Onlar benim için mi?"

"Aslında bir hanım hayranım tarafından bana hediye edildi."

Stephan'a göre Davina'nın buna inanmış olmasına imkân yoktu ama inanmamış gibi de durmuyordu. Tanrı aşkına, bu kadın çok tatlıydı.

Hain gülüşüyle yatağa yaklaştı ve kadının boylu boyunca yatağa uzanmış kusursuz vücudunu arzuyla süzdü. Davina ise önce onun sinir bozucu gülüşüne, sonra da cebinden çıkardığı çakıya baktı. Kafasının karıştığı, daha doğrusu endişeli bir beklentiye girdiği belli oluyordu.

"Üzerindekileri bununla parçalayıp parçalamayacağımı düşündüğünü biliyorum... Aslında ilginç olabilirdi ama benim daha masum bir niyetim var."

Güllerden birine dikkatini verdi ve çakıyla dikenlerini kesip attı. Sırayla yedi gülün tamamını dikenlerden arındırdıktan sonra muzaffer bir gülüşle Davina'ya baktığında onun da gülümsediğini gördü. Ancak bu gülüş ne muzip, ne ateşli, ne de şeytaniydi... Bu sadece duygulanmış birinin kırgın gülümseyiydi.

Stephan onu hüzünlendirenin ne olduğunu soracakken, Sebebinin gülün dikenlerini temizlemesi olduğunu fark etti. Sıkaklığın ve ağırlığıyla nefesine ortak olan bir duygunun peşi sıra, sebepsiz bir yumru oturttu boğazına. Stephan ondan kurtulabilmesi mümkünmüş gibi boğazını temizleyerek iyice çatallaşan sesiyle, "Bunlar senin..." diyebildi.

"Yanıma uzan."

Stephan onun yanına uzanmadan önce gülleri ona verdi. Fark ediyordu da sevgiilerine sayısız mücevher ve en tanınmış modacıların elinden çıkma onlarca elbise hediye etmesine

rağmen daha önce kimseye çiçek vermemişti. Sadece bir sanatçı içinde bu ayrıcalığın kendini iyi hissettirdiğini fark edip ruhunu buldu.

Buna rağmen Davina'nın morumsu güllerin kokusuna içine çekişini izlerken boğazındaki yumru da giderek büyüyordu.

"Çok güzeller. Teşekkür ederim."

Yavaşça kadının yanına uzanıp yüzünü görebileceği şekilde başını eğdi. "Elbiseni gördüğümde onları sana vermek istedim."

"Böyle sözler ancak çok romantik bir erkeğin ağzından çıkabilir."

Stephan onun yüzüne dökülen saçları kenara çekip parmaklarıyla taradı ve bir kısmının yastığa yayılmasını sağladı. Romantik olmadığını, sadece fırsatçılık ettiğini söylemeliydi. Ancak sessizce onu izlemek işine geliyordu. Belki de romantik bir adamdı.

Gülleri kucağına bırakan Davina ise güncbakan çiçeğinin güneşe döndüğü gibi yüzünü Stephan'a çevirdi. Parmakları biraz dalgınca, biraz da şımarıkça omzundaki buklelerle oynuyordu. Öyle güzeldi ki... Güzelliğini tartışmak Tanrı'ya isyan etmek olurdu. Sanki bu yeterince baştan çıkarıcı değilmiş gibi, en derin mavilerin saflığına sahip safirler gibi parlayan gözlerinde buluşucu bir mutluluk vardı.

Stephan onun güzelliğiyle bir kez daha büyüldüğünü hissetti. "Sen nasıl bir kadınsın böyle?"

"Sıradan bir kadın olduğumu söylemek isterdim ama senin yanında kendimi tanrıça gibi hissediyorum. Kendimi beğenmişlik ettiğimi düşünme sakın. Bu daha çok seninle ilgili bir şey..."

Stephan uzanıp onu öptü. Sert, kısa ama fazlasıyla yoğun bir öpücüktü. "Bu ikimizle ilgili... Seni hissetmeye, içinde olmaya ihtiyacım var."

Davina alt dudaklarını ısırdı. Stephan'ın fikrinden hoşlanmıyordu gibi bir hali vardı ama bir muziplik peşinde de olabilirdi. Stephan onunla geçirdiği birkaç gün boyunca Davina'nın oyun oynanmasını öğrendiğini, namaksızın, yalnız bir tutkuyla kendini ona verdiğini öğrenmişti. Utanmıyordu ve sınırlar koymuyordu. Stephan'dan öğrendiklerini içgüdülerini kullanarak geliştiriyor ve öldürücü cazibesıyla

onun aklını başından alıyordu. Bu ne kadar ateşli olursa olsun Stephan'ın daha önce başka bir kadınla tatmadığı türden bir tecrübeydi.

"Ben de seni istiyorum ve gece çok uzun. Ama önce seni rahatlatmama izin ver."

Stephan neredeyse kahkaha atacaktı. Gece bittiğinde mayalanmaya bırakılmış hamur gibi rahatlayacaktı zaten.

"Babam çok yorgun olduğu zamanlarda annem onu rahatlamak için omuzlarını ve boynunu ovardı."

"Bana masaj mı yapacaksın?" Bu fikir Stephan'ı deli gibi heyecanlandırdı.

"Masaj demek istiyorsan sen bilirsin. Ben ovuşturarak rahatlatma diyorum."

Tanrım... Stephan'ın aklı Davina'nın onu ovuşturarak rahatlatmış sahnelerle doldu. Düşüncelerinin kontrolünü bu kadar kolay kaybettiği için kendinden utanıyordu.

"Gömleğini çıkar."

Bu kesin bir emirdi. Stephan hızla gömleğinden kurtulup sözde teslimiyetini belli eden sahte bir masumiyetle Davina'ya baktı.

"Şimdi yüzüstü dön ve kollarını serbest bırak."

Kalbi ağzında atmaya başlayan Stephan itiraz etmedi.

"Güzel... Ben gelene kadar gevşemeye çalış."

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Yataktan inen Davina altın varaklı büyük şifonyerin önündeki şişeleri karıştırırken Stephan'a bakmadan, "Senin için bir şey ayıyorum," dedi. "Bu odaya geldiğimim ikinci günü şifonyerin üzerinde bir sürü esans, parfüm ve gereksiz bir dünya krem olduğunu fark ettim. Sınırım sonradan koyuldular. Bunlardan birini kullanacağımı hiç düşünmezdim ama aradığım şey tam sana göre... Evet, işte burada."

Stephan bir metresin sahip olması gereken tüm güzellik ürünlerinin Mason tarafından incelik etmek maksadıyla odaya getirildiğini tahmin ediyordu. Davina'yı bir an önce bu lanet odadan çıkarması gerekiyordu.

"Kokusu çiçek gibi ama yarıya kadar uçup gider."

Davina önce yatağa, sonra da Stephan'ın üzerine ata biner gibi oturdu. Bu pozisyonu daha önce Stephan sırtüstüyken birkaç kez denemişlerdi.

"Sesin soluğun çıkmıyor, yoksa endişeli misin? Sana zarar veremeyeceğim."

"Eğlendiğini görmek güzel."

"Aslında çok ciddiym. Annem bu işin önemli olduğunu söylerdi hep. Şimdi gevşe."

"Bu pek kolay değil. Sen üstümdeyken gevşemek yerine daha çok sertleşiyorum."

"Hiç merak etme, omuzlarındaki sertliği kısa sürede yok edeceğim."

Stephan kıs kıs güldü. Davina cinsel imaları anlamamaya devam ediyordu. Bu konunun üzerine gitmek için aklından bazı müziplikler geçiriyordu ki sırtına soğuk bir sıvının aktığını hissetti.

"Bu yağ omuzlarını ve sırtını daha kolay ovuşturmamı sağlayacak. Garanti ediyorum, kendini harika hissedeceksin."

"İş yaptığın kişileri de böyle kolayca yola getirdiğine bahse girerim. Sende şeytan tüyü var."

Davina güldü. "Bunu birkaç kişi daha söylemişti. Şimdi kapa çeneni de işime konsantre olayım."

"Ah affedersin."

Davina yağı dairesel hareketlerle adamın sırtının üst kısmına yaydı ve tenine iyice yedirirdi. Dokunuşları büyüldü ama Stephan onun baştan çıkarma niyeti gütmenden kendini tamamen işine verdiğinin farkındaydı. Kabul etmeliydi ki Davina masajdan anlıyordu.

Stephan o ovuşturana kadar omuzlarının ve sırtının ne kadar gerildiğini fark etmemişti. Daha iyi hissetmeye başladığını fark edince kılını kıpırdatmadan kendini onun hünnerli ellerine teslim ederek dakikalarca sürecek keyfin tadını çıkardı.

"Şimdi bana dön."

"Ne?"

"Sırtüstü uzan."

Amam Tanrım... Masaj kaslarını ne kadar gevşetmiş olursa

olsun Stephan tamı manasıyla uyarılmış durumdaydı. Dönerse Davina bunu kesinlikle fark ederdi. Utandığı falan yoktu, sadece fırsatçı gibi görünmek istemiyordu. Tanrı aşkına, az sonra bu kadınla sevişecekti ve Davina'nın uyarılmış erkekliğinden şikâyet edeceğini sanmıyordu.

Sırtarak arkasını döndü ve kollarını başının altında birleştirdi. Ona bir çeşit *seninin, ne istiyorsan yap* bakışı attı.

"Güzel... Kollarımı indirmem gerekiyor kral hazretleri zira bu şekilde seni rahatlatmam mümkün değil."

Stephan hemen yola gelerek kollarını serbestçe yatağa bıraktı ve düşüncelere daldığı belli olan Davina'nın aklından geçenlerini çözebilmek için ciddiyletme onu izlemeye koyuldu. Açıklığı bu hiç kolay değildi. Derken Davina elini onun yüzüne götürdü ve başparmağıyla alt dudaklarını hafifçe ovuşturdu. Diğer parmakları ise tembelce yüzünde geziniyordu.

"Kusursuzsun ve bunun farkındasın."

Yüzündeki dokunuşlara fırtınalı bir tepki vermemek için kendini kasan Stephan bu yorum üzerine gülümsedi. "Sanırım bunu birkaç kişiden daha duymuştum."

Davina eteklerini dizlerinde toplayıp tekrar Stephan'ın üzerine oturdu. "Ukala... Dikkatimi dağıtma da işimi yapayım." Derin bir nefes aldı ve mavi alevlerin oynadığı gözlerini Stephan'ın gözlerinden ayırmadan yağlı parmaklarını birbirinin içinden geçirimeye başladı. "Öyle hoşuna gidecek ki rahatlatıldığında bunu yapmamı benden her gece isteyeceksin. Tabii bu mümkün değil."

Bir kez daha rahatlatmaktan bahsederse üzerindeki kiler çıkarılabileceğine girecek ve ikisi de rahatlayana kadar çıkmayacaktı. Ancak düşüncelerindeki başkaldırıya rağmen itaatle istenileni yerine getirdi. Eğlencesi, verdiği ıstırap dolu zevkte olan bir oyunun küçük piyonu gibiydi. Davina giderek ona daha da fazla hükmediyordu.

Bir şeylerin peşinde olduğunu ne zaman hissetmeye başladığından emin değildi ama Davina yağa buladığı göğüs uçlarını başparmaklarıyla ovaladığında bundan hiçbir şüphesi kalmadı. "Göğüs uçlarımı mı rahatlatmaya çalışıyorsun?"

"Sanırım öyle... Kolundaki ve göğsündeki işaretleri görmek,

onlara dokunmak çok tuhaf hissettiriyor. Sıcak bir şey içime akıyor sanki..."

Stephan sırıttı. "Seni azdırıyor yani."

"Eğer adı buysa... Ama ben tahrik olma ifadesini tercih ederim."

Davina tekrar dikkatini işine verdiğinde Stephan'ın aklındaki bütün muziplikler uçup gitti. Göğüsleri onun sıcak avuçlarının altında geriliyor, tenini yakan yoğun sıcaklık daha derinlere akarak kanını tutuşturuyordu. Davina kalp atışlarını hissetmiş olacak ki bir anlığına gözlerini kaldırıp Stephan'a baktı ve baştan şikâretçi bir biçimde alt dudaklarını dişledi. Karanlık cadı onunla oynuyordu.

"Ne kadar dayanabileceğimi anlamaya çalışıyorsan söyleyeyim. Fazla sabrım kalmadı," dedi Stephan dişlerini gıcırdatarak. Davina cevap vermeksizin şişedeki yağdan bir miktar avucuna döktü ve nereden devam etmesi gerektiğine karar veremiyormuş gibi Stephan'ın vücudunu incelemeye başladı. Derken sihirli parmakları, ateşten ayakları olan bir kelebek gibi karnına dokundu.

"Annem babamı bu şekilde rahatlatmaya çalıştığında babamın defalarca çok ilginç tepkiler verdiğine şahit olmuştum. Kısa süre sonra ikisi birden odalarına çekildiklerinde çocuk aklımınla sebebinin erken bastırın uykulu olduğunu düşünmüştüm. Şu anda kafama, annemin dokunuşlarının babamı tahrik ettiğine dair bir düşünce var ama yine de emin olamıyorum."

"Ebeveynlerin eğlenceli bir çiftmiş."

Gülümseyen Davina'nın gözleri Stephan'ın pantolonun ön kısmına kayd. "İşte bu yüzden kontrol etmem gerekiyor."

Stephan aniden aldığı nefesi vermeyi unuttu. *Neyi kontrol etmem istiyormuş?*

"Senin için de bir sakıncası yoksa tabii..."

Gözlerindeki geytani bakışı ve sesindeki hafifmeşrep ton müsaade isteyen birine göre fazla talepkardı. Kaldı ki bir eliyle adamın pantolonunun önünü açmıştı bile. Stephan'ın yutkunarak aşağıda olanları izlemek dışında yapabildiği hiçbir şey yoktu. Sonunda Davina yağa bulanmış eliyle erkekliğini kavrayıp boyunu boyunca okşadığında Stephan'ın başı yastığa düştü.

"Bunu sana ödeteceğimi Davina."

Davina onu daha sert okşamaya başladı. Özveriyle çalıştığını söylemek yanlış olmazdı. "Cevabımı almak üzereyim, sadece birkaç saniye daha sah..."

Hayır, birkaç saniye daha sabretmeyecekti. Stephan'ın yerinden kalkıp Davina'yı altına alması, az önce bahsi geçen birkaç saniyeden de kısa sürdü. "Aldığın cevaptan hoşlandın mı?"

Kendini birden sırtüstü bulan Davina evet anlamında başını salladı.

Stephan kalçasını ona bastırdı. "İstiyor musun?"

Davina tekrar başını salladı. Değişen pozisyonları özgüveni de alıp götürmüştü gibiydi.

Stephan güldü ve elbiselerini aceleyle çıkararak onu kısa sürede çıplak bıraktı. Davina'nın vücudunu okşar gibi süzen gözlerinde her ikisi adına bir an önce doyurulması gereken bir açlık vardı. Tanrı aşkına, kusursuz bir kadındı.

Yatağa devrilen yağ şişesini gözlerini ondan ayırmadan alıp kalan yağı eline döktü ve fazlalığın ellerinden akarak Davina'nın göğüslerine damlamasına izin verdi. "Nerenden başlamamı istersin?"

"Hiç... Hiçbir yerimden... Sadece seviş benimle, lütfen." Sesi, avuç içinde parçalanmış kuru yaprakların hışırtısını andırıyordu.

Stephan bu talebi ciddiye almayı düşünmedi bile... Ellerini damla damla yağın biriktiği ipkisi göğüslerin üzerine kapadı ve yağın iyice bulaşmasını sağladı. Elinin altından gürleyen kalp sanki şarkı söylüyordu.

"Stephan... Bu çok utanç verici, yapmazsan sevinirim..."

"Benden utandığına asla inanmam," dedi Stephan gülerek ve avuçları için yaratılmış olan göğüslere verdi tüm dikkatini. Stephan göğüsleri sıkıp okşadıkça kabarıp uçları sertleşip daha koyu bir renk alıyor ve Davina'nın titreyişleri küçük kasımlara dönüyordu.

Kadının göğüsleriyle dakikalar boyunca ilgilendi Stephan. Davina artık altında kıvrınmaya başladığında ise ellerinden birini aşağıya doğru indirip kadınlığına ulaştı ve yağla kayganlaşan parmaklarını onun ıslaklığına buladı.

"Tanrım... Stephan..."

Kendinden geçtiğinde verdiği tepkilere bayılıyordu. Stephan eğilip onu tutkuyla öpti.

Davina'nın tattığı zevki Stephan teninin altında, kanında ve kalbinde hissediyordu. Ona ait olan her şey aslında ikisinini. Davina ise onundu... Sadece onun...

Bu farkındalık daha fazla uyarılmasına neden oldu ve yavaşça onun içine girdi. Dudakları hâlâ bir bütündü. Onunlayken, kusursuz aşık unvanını hak etmesini sağlayan işini bilir ve kendinden emin yöntemlerin hepsi aklından uçup gidiyordu. Öyleydi çünkü içine girdiğinde ya da ona sadece dokunduğunda içgüdülerinin emirlerine riayet eden ilkel ve vahşi bir varlığa dönüşüyordu. Bunu kontrol edebildim diye düşündü ve sakin bir ritimle içinde gidip gelmeye başladı.

Kısa süre içinde ağır ve derin dokunuşlar, yerini sert ve hızlı darbeler bıraktı. Altında kıvranıp boğuk sesiyle onun adını sayıklayan Davina'nın sahip olduğu cazibenin sıra dışı olmayan doğal bir sonucu bu.

Ve sonra bitirmesi için ona yalvarırdı... Derken öyle oldu. Davina yalvardı...

Dudakları gamzesine doğru kıvrılan Stephan onun omuzlarının iki yanına koyduğu ellerinin üzerinde yükseldi ve yarı kapalı gözlerinin içine bakarak, ikisini aynı anda esir alacak doyma ulaşmak için daha da hızlandı.

Stephan bu kez yıldızları gördüğüne yemin edebilirdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Vedasız Bir Gidiş...

Davina gözlerini ikisinden alamıyordu. Onu daha önce de dans ederken izlemişti ama Stephan'ın yüzündeki ciddi ifadeye rağmen bu seferki kalbini ağrıtıyordu. Sebebi kızın eşsiz güzelliği falan değildi... Stephan sayesinde kendini dünyanın en güzel kadını gibi hissediyordu zira. Bu daha toplumsal bir durumdu... Sanki onları izleyen işgüzarlar bir takdir ve onayla bakıyorlardı ikisine. Uyumlarını onlar da fark etmişlerdi ve çoğunun gözlerinde çocuklarının mutluluğuna şahit olan ebeveynlerin şefkatine benzer bir ifade vardı. Bazıları ise gördüklerinden hoşnut değildi. Açıkça haset ediyorlardı.

Kimdi o kız? Kızıl sarı saçlarının gösterişsiz topuzuna ve elma yeşili elbisesinin sadeliğine bakılacak olursa saygın bir ailenin kızı olmalıydı. Davina İngiltere'de olduğu süre boyunca ateşli ilişkiler için yaratılmış kadınların daha gösterişli tercihler yaptığını öğrenmişti. İster istemez aklına, kendi safir mavis elbisesinin de tam bu nitelikte kadınlara yaraşır bir tercih olduğu geldi ve hissettiği kopkoyu utançla yüzü yanmaya başladı.

Hayır, kendini aşağılamayacaktı... Yanlış bir şey yapmıyordu. Lanet olsun, neden içini bir türlü rahatlatamıyordu? Ve neden Stephan onunla değil de o kızla dans ediyordu? Ama sonra bunun için kendine kızması gerektiğini hatırladı. Stephan'ın defalarca yinelediği dans teklifini reddeden hep kendisi olmuştu çünkü... Yine de bu durumu meşru kılmamalıydı.

"Davina iyi misin sen?"

Ah Nadine... Tabii ya... Nadine'in kadını tanıdığından emin-di. Başıyla ikisini işaret ederek, "Kim o kız?" dedi.

"Leydi Philippa... Yanlış hatırlamıyorsam Harwell Vikonu'nun kızı. Onu daha önce burada görmemiştim. Sanırım bu akşamki balo için gelmiş. Belki de yakınlarda bir evi vardır, bilmiyorum. Yakışıklı ev sahibimizle dans ediyor demek. Bak sen şu kız kediye..." Hiçbir zaman incelikli biri olmayı bece-remeyen Nadine her nasılsa kendi sözlerindeki ucuz imayı fark etti ve Davina'ya özür diler gibi baktı. "Tatlım kusura bakma lütfen. Endişelenecek bir durum yok, ağzı süt kokan sersemin teki işte."

Davina gerildi. "Ne... Neden endişeleneyim ki?"

Nadine açıkça burun kıvrıdı. "Gerçekten benden saklayacağımı mı sanıyorsun?" Kaşlarını aşağı yukarı oynatarak Stephan'i gösterdi. "İkinizin ne hatırlar karıştırdığını biliyorum."

"Sorduğumu unut lütfen Nadine. Belli ki canın oyun oynamak istiyor."

Nadine bu sefer omuz silkti. Çileden çıkarmak için icat edilmiş tüm mimik ve hareketleri sırayla deneyeceği belli oluyordu. "Konuşmak istemiyorsan seni zorlamayacağım tatlım, hassas olmanı anlayabiliyorum. Ama sana bir tavsiyede bulunmama izin ver... Dikkatli ol Davina... Üzülmek istemiyorsan duygularına söz geçir ve aşkını kontrol altına al... Kalbin kontrolü ele alırsa vay haline."

"Neden böyle söyledin?"

"Ortalıkta küfürlü naralar atarak dolaşsan da, hiçbir kadının başaramayacağı birtakım maddi güçlüklerin üstesinden tek başına gelsen de sen hâlâ bir bebeksin. Bazı erkekler yıpratır ve kırar. Bunu yaptığını fark edemeyecek kadar nazik olanlar ise en beterdir. İşte Stephan Ramsey de öyle bir adam."

Davina sessizce önüne baktı. Ne diyeceğini bilmiyordu. İnkâr etmesi gerektiği halde, yalan söyleyemeyecek kadar yor-unmuş hissediyordu kendini.

"Asma suratını öyle... Hadi biz de dans edelim."

Davina ona şüpheyle baktı. "Bunun pek uygun kaçacağını sanmıyorum. İskoçya'daki gibi kız kıza dans ettüğümüz karnaval-lardan birinde değiliz."

"Aramızda kafası çalışan sendin değil mi? Şappal, birbiri-
dans etmeyeceğine tabii. Etrafta dans edecek bir sürü bekar erkek
var ve bazılar seni vakından tanımak istiyor."

"Böyle bir şey yapacağınla gerçekten inanıyor musun Na-
dine? Sen keyfine bak lütfen. Ben..." Yapacak bir şeyler var mı-
diye etrafına bakındı. "Sanırım ayakta dikilmeye devam edece-
ğim. Sonra da odama çıkarım. Beni merak etmene gerek yok."

"Bak havanı, konuşmak istersen benim odama geçer kız
kız muhabbet ederiz."

Davina sınıtı. "Senin şuradaki herifle yalnız kalabilmek için
ne kadar uğraşğını gördükten sonra mı? Bu teklifi asla kabul
edemem."

Nadine umursamadığını gösteren bir hareket yaptı. "Bu
dünyada erkekten bol ne var? Kuzenlerimse sadece iki tane."

"Marie de bir zamanlar buna benzer bir şeyler söylemişti."

"Ah Marie... Onu çok özledim. Londra'ya dönünce birkaç
gün bende kalmasını isteyeceğim. Böylece harika vakit geçirebi-
liriz. Hem belki sana vereceği bazı nasihatler de vardır."

"Kapa çeneni Nadine. Git hadi, ben de birazdan yukarı çı-
kacağım."

"Tekrar yanımdaki odaya taşınman iyi oldu. Diğer şekilde
senin açımdan çok uygunsuz olurdu. Nahiysun, değil mi?"

Eski odasına tekrar yerleştirilmeyi son derece garip bulan
Davina, kuzeninin neyi ima ettiğini anlamadığı için iyice hu-
zursuzlandı. Ona sormak istediği bazı şeyler vardı ve bir ko-
nuda Nadine'in bilgeliginden yararlanmak istediği için kendini
tuhaf hissediyordu.

"Anlaşılan bu akşam ağzından laf almak mümkün değil. O
halde ben gidiyor ve..." İşaret parmağını havada birkaç tur dön-
dü. "Hoş bir arkadaşlığa yelken açıyorum... Au revoir tat-
lim..."

Davina onun sarhoş gibi uzaklaşmasını izlerken başını iki
yana salladı. Gamsızlığına diyecek laf bulamıyordu.

Şimdi ne yapması gerekiyordu? Stephan'la yalnız oldukları
zamanları ne kadar seviyorsa, birbirlerine yabancı gibi davran-
dikları yemekler ve balolardan da bir o kadar nefret ediyordu.

Görücüyle tekrar Stephan'a baktığında dansının hâlâ devam et-
tiğini gördü. Bu yüzden ona hesap sorması gerekecekti. Hesap
sormaya hakkı olup olmadığıyla ilgili saçma sapan düşünceleri
kafasından atması hiç de zor olmadı.

Ne yazık ki huzursuzluk, sadece düşüncelerle sınırlı değildi.
Bazen bedene bürünüyor, üzgün gözleriyle insanın içine çamur
gibi ıslak ve ağır bir hissin çökmesine neden oluyordu.

Davina'nın ensesindeki tüylerin dikilmesine sebep olan sese
verdiği tepki, bezgince yüzünü buruşturmak oldu.

"Nasılsın Davina? Vicdanını rahatlatıldın mı bari?"

Thomas'a bakmadan, "İyiymi Thomas," dedi. "Umarım sen
benden daha iyi durumdasındır."

Thomas yanına gelip dans eden kalabalığa gözlerini dikti.
Davina'nın yan gözle görebildiği kadarıyla elindeki brendi ka-
dehini iki yudumda pırıl pırıl etmesi iyiye işaret değildi. Onunla
baş etmekle geçirdiği haftalar Davina'ya taktiksel bazı üstünlük-
ler sağlamıştı. Sarhoş olup bir aptallık yapmaya kalkarsa hakkun-
dan gelmesi hiç de zor olmazdı. Elbette bunu istemezdi çünkü

ona karşı hissettiği suçluluk yüzünden ilişkilerinde daha yapıcı
adımlar atmayı tercih ediyordu zira ileride daha sık karşılaşma-
ları gerekebilirdi.

"Gayet iyiyim. En azından artık öfkeden deliye dönmüş du-
rumda değilim." Gerçekten de öfkeli değildi. Aksine suratında
acilen yok edilmesi gereken bir sırtı vardı.

"Buna sevindim... Özur dilemek telafi eder mi bilmiyorum
ama samimi olduğuma inanmanı istiyorum." Ona yaptıkları
yüzünden üzgün olduğunu söylerken samimiydi. Ancak Tho-
mas'a tahammülsüzlüğü daha çok onun tuhaf karakteriyle ilgi-
liydi. Davina sümsük ve mızımız insanlardan oldum olası nefret
ederdi.

"Unutalım bunları... Bir sonraki dansı bana lütfeder misin?"

Yok artık!

Davina boğazını temizleyerek zaman kazanmaya çalıştı ama
danyanın sonuna kadar beklese dahi hassas ilişkilerini zedele-
meden onu reddetmenin bir yolunu bulamayacağından emindi.

"Özur dilerim, düşüncesizlik ettim. Dans etmemiz bazı özel
durumlar yüzünden pek hoş karşılanmayacaktır."

Davina sadece gözlerini kıpırdatarak ona baktı. "Leydi Christell'e nişanınızı mı kastediyorsun?"

Hafifçe sırttan Thomas, "O da var tabii," dedi.

Birdenbire sinsi olması gerektiğini hatırlayan bu tilki suratlı neyin peşindeydi?

"Stephan'ın dans ettiği leydi de kim? Sen tanıyor musun Davina?"

Leydi kelimesini özellikle vurguladığı Davina'nın dikkatinden kaçmadı. Sanki Davina'nın aklı sahip olmayacağı bir nite-
liğin altını çizerek ona kendini eksik hissettirmeye çalışıyordu.
İyi de neden? Yoksa o da Nadine gibi her şeyi biliyor muydu?
Hayır... Nadine anlamıştı çünkü Davina'yı tanıyordu ve ilişkiler
konusunda Tann'nın lütfu bir önseziye sahipti. O değil miydi
mezarcıma köpekler için yemini ciddiye almayan.

Büyük ihtimalle Thomas sadece onu huzursuz etmeye çalışıyordu.

"Tanımıyorum Thomas," dedi bezgin bir tavırla. Onu kırmamak için gösterdiği çabaların canı cehennemeydi.

"Tabii ya! Leydi Philippa... Nasıl da tanıyamadım?"

"Dert etme Thomas, söz veriyorum bundan kimseye bahsetmeyeceğim."

Thomas'ın bakışları düşmancaydı. "Leydi Philippa, Harwell Vikontu'nun kızı. Stephan'la nişanlanacakları konuşuluyordu. Bu kaçınıcı dansları acaba? Düşündüğüm gibiyse yakında bir düğün var demektir. Hoş bir çift olacakları kesin."

Davina bir destek olmadan ayakta durmayı nasıl başardığını asla bilemeyecekti. Neyse ki Thomas'ın kötü niyetli yorumunun fazla düşünülmemiş bir yalana dayandığını fark edecek kadar aklı başındaydı. Bu sayede kolayca toparlandı. Tilki suratlı sümsük, merhamet hislerini bile öldürüyordu!

Kuruyan dudaklarını ıslatıp Thomas'a döndü. "Ne diyebilirim ki... Tatlı sohbetin için çok teşekkür ederim Thomas ama gitmek zorundayım. Bence sen de bir an önce Leydi Christell'in yanına dönmelisin. Anne ve babası benimle konuşmaktan memnun kalmış gibi görünmüyor."

Thomas bu gece ilk kez Davina'nın tanıdığı alık Thomas hali-

ne dönerek panikle etrafına bakınmaya başladı. Fırsattan istifade Davina da koşar adım oradan uzaklaştı.

Ondan kurtulmuş olsa da bir şüphe devam eden huzursuzluğu artık nefesine mâl olmaya başlamıştı. Stephan'ı o kızla evlenme planları yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Lanet olsun, kendine cevap veremediği sorular sorarak büsbütün sinirlerini bozuyordu. Rahatlaşmanın bir yolunu bulmalıydı.

Elini göğsüne koyup birkaç kez derin nefes aldı. İçine düşmekten korktuğu o bataklık ağır ağır üzerine akıyordu sanki. Biraz hava almaya ihtiyacı vardı... Evet, temiz hava kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

Yeni odasının bir balkonu olmadığı için odasına gitmek yerine salonun büyük balkonlarından birine doğru ilerledi. Birileri lafa tutmasını diye yanından geçtiği kişilere bakmamaya çalışıyordu. Sohbet etmek için sıraya giren birileri olduğundan falan değil... Aksine konukların birçoğu onu görmezden geliyordu. Tuhaf diye düşündü...

Tanrı'ya şükür Isabel bu gece ortalarda hiç görünmemişti. Sophie de öyle... Fakat böyle düşündüğü için pişman olması çok sürmedi. Isabel belki de hastalanmıştı. Yarın sabah onu ziyaret edip iyi olduğundan emin olacaktı.

Hava bu gece diğer günlerle nazaran biraz daha sıcak olduğundan balkon önleri sohbet eden gruplar tarafından işgal edilmişti. Davina'nın gözüne kestirdiği balkona çıkabilmesi için bir hanım kalabalığının önünden geçmesi gerekiyordu. İşte tam bu sırada donup kalmasına neden olan o sözleri duydu.

"Leydi Philippa çok güzel bir leydi olmuş," dedi boynu yerine gıdısı olan bir kadın. "Birbirlerine ne kadar da çok yaklaşıyorlar, fark ettiniz mi?"

Aynı anda birçok ağızdan onay mırıltıları yükseldi. Dizleri titremeye başlayan Davina bir elini duvara dayayıp arkasını döndü. Konuşmaları dinleyen hizmetçiler gibi yakalanmak istemiyordu.

"Ben bu meselenin kapandığını sanıyordum. Lord Ramsey'in Leydi Philippa'nın adını anmadığı ve özellikle onunla aynı davetlere katılmadığına dair söylentiler vardı."

"Demek ki doğru değilmiş. Baksanıza kızı ve ailesini bu gece

için özel olarak davet etmiş. Az önce vikontesin Leydi Mars-
hall'a söylediklerini duydum. Diyordu ki Lord Ramsey bu ge-
ceye katılmaları için uzun bir mektupla düşüncelerini dile ge-
tirmiş. Neler yazdığını Tanrı bilir."

Hep bir ağzıdan gültüstüler.

Davina ise zorlukla nefes alıyordu. Doğru duyduğundan
emindi, fakat duyduklarının Thomas gibi kötü niyetli züppele-
rin uydurması olduğunu düşünmek istiyordu. Buna inanmaya
razıydı.

"Abbey Kontu'nun da aile kurma vakti gelmişti. Onca serveti
ve unvanı bırakacak varislere ihtiyacı var. Bu kadar gecikme iyi
değil... Hem sonra bir barmışsın istese de olmuyor."

Kadınların çoğu yelpazelerinin arkasından gültüşmeye de-
vam ederken içlerinden biri şuh bir kahkaha attı. "Öyle bir
sorunu olduğunu sanmıyorum. Duyduğum kadarıyla geceleri
metresinin yanından ayrılmıyormuş."

Artık kadınların hepsi kahkaha atıyordu.

Boğazına korkunç bir acı çöreklenen Davina'nın ağzından
bir inilti kaçtı. Sanki kocaman bir bıçağı yutmaya çalışıyordu.
Başından başlayan bir uyuşma giderek aşağılara doğru yayılır-
ken Davina *doğru değil* diye düşündü ya da sayıkladı. Öğrenmiş
olmalarına imkân yoktu... Stephan'ın evlenmek için kendisine
bir gelin seçmesi nasıl mümkün değilse bu da bir o kadar im-
kânsızdı. Başka bir şeyden bahsediyor olmalılardı. Davina'yla
ilgisi olmayan bir şeyden.

"Bunu herkes biliyor. Kadını babasının metresleri için ha-
zırlattığı odada tuttuğunu bilen herkes aralarında neler olduğu-
nu öğrenecekti zaten. Lord Ramsey'in bunu hesap etmediğini
mi sanıyorsunuz? Adamın attığı her adım planlı. Yine de böyle
seçkin bir davete, özellikle de Leydi Philippa ve ailesini davet
etmişken metresini çağırılmaydı. Onun da babasından bir
farkı yok."

Davina sesleri duyamaz oldu. Sanki zamanın içinde bir boş-
luk oluşmuş ve içine düşmüştü. Keşke düşseydi... Bunları duy-
maktansa ömrünün havada asılı kaldığı bir boşlukta geçirmeyi
yeğlerdi. *Yapma* dedi içinden... Ne olursa olsun bilincini kaybet-

meyecekti... Yutkındı ve derin bir soluk aldı. Duyması gereken
daha ne varsa hepsini duymalıydı.

"Asıl siz şunu dinleyin. Gizlemeye çalışmışlardı ama hep-
imiz şapşal kuzeninin bir İskoç'a âşık olduğunu ama kızın onu
çulsuz William Angus ile aldatığını biliyoruz."

Kadınlar hep bir ağızdan bu sözleri onayladılar.

"Lord Tane dün kocama Abbey ailesinin bir skandalını daha
öğrendiğini söyleyerek böbürlenmiş. Meğer Lord Ramsey'in
metresi o İskoç'un kardeşiymiş. Abbey ailesine kancayı takma-
sının nedeni de buymuş. Duyduğumda kulaklarıma inanama-
dım."

Davina daha fazla dayanamayıp kendisini balkona attı ve be-
line kadar korkuluklardan sarkarak öğürdü. İçinde biriken pis-
likten kurtulabilirmiş gibi kusmak için çabaladı, hatta dua etti
ama dışarı atabildiği sadece gözyaşlarıydı.

Akıtılan gözyaşlarının insanları rahatlatmış söylenirdi. An-
cak Davina ağladıkça daha fazla acı çekiyordu, sessiz hıçkıklarını
gıgıklara çevirmişti. Kendini durdurmak istediği halde
içindeki fırtınada oradan oraya savrulan duyguları yeni bir ağla-
ma krizine neden oluyordu.

Acı, başka yollar izlese de verdiği tat aynıydı. Ne rezil, kesif
ve yoğun bir tattı bu... Davina içinden lanetler etti, küfürler sı-
raladı ve sessizce ağlamaya devam etti. Neden hayattaki her
şey zor olmak zorundaydı ki? Veya neden kendini en mutlu his-
settiği o an geldiğinde her şey elinden uçup gidiyordu?

Davina aniden sakinleşti. Zihni berrak, aklı yerinde ve kalbi
kırıktı. Seneler önce ailesini kaybettiğinde de böyle hissetmiş-
ti. Şimdi kaybettiği ise kendisiydi, gururuydu, kalbiydi... Ve bu
yüzden onu asla affetmeyecekti.

*

Eşyalarını toplaması çok sürmedi. Hırs ve öfkeyle neyi nere-
ye tıktığına dikkat etmeden her şeyini sandığına yerleştirdi.
sonra da oturup onu beklemeye başladı.

Lanet herif hâlâ ortalarda görünmüyordu. Müstakbel ge-
niyle kadeh kaldırıyordu belki de... Belki de herkeşe metresin-
den bahsedip övünüyordu. Övünmeliydi çünkü Davina kendi-

ni ona venirken ne kadar içten ve utanmazca davrandığını tüm detaylarıyla hatırlıyordu. Bu onun adına iyi bir puandı. Stephan önce kulağına fısıldayıp sonra gerçekleştirdiği arsız oyunlara nasil istekle karşılık verdiğinden de bahsediyor olabilirdi. Davina herkesin sahip olmak isteyeceği türden bir metrestti hiç şüphesiz. Üstelik masrafsızdı.

Saat gece yarısına gelmek üzereydi, büyük ihtimalle bu saatten sonra arabacının kışını yataktan kaldırmak zor olacaktı ama zaten Stephan'a hesap sormadan da gidecek değildi.

İçinde kaynayan öfkenin iyileştirici bir yanı vardı. Üzültüp kahrolmak uyusmasına neden oluyordu. Fakat öfke canlı tutuyordu. Stephan geldiğinde bayılıp kalmamak için buna ihtiyacı olacaktı.

Gece yarısını birkaç dakika geçerken Stephan usulca odasının kapısını açıp içeri girdi. Pencereden karanlık manzarayı izleyen Davina o içeri girmeden de geldiğini biliyordu. Onun varlığını hissetmek aralarındaki şeyi özel kulan değerli bir ayrıcalıktan şimdi gözünde bir lanetten farksızdı. Bu farkındalık acı bir kederi beraberinde getirdi ve en kararlı olması gerektiği anda gözleri doldu.

"Beni mi bekliyordun güzel cadım?"

Duygularını kontrol etmeye çalıştığı için Davina'nın cevap vermesi mümkün olmadı.

Stephan nazikçe omuzlarını kavrayıp saçlarına bir öpücük kondurdu. "Geç kaldığım için özür dilerim. Isabel'in vakti geldi sanırım."

Demek doğum başlamıştı. Yavrulama zamanında onlarca koyun doğurtan Davina Isabel'e bir yardımcı dokunup dokunamayacağını düşündü. Fakat hemen sonra Isabel'in doktorunun meziyetlerinden bahsettiğini hatırladı. Lanet olsun ki içine düşüğü bu tür ikilemlerden nefret ediyordu. Neyse ki Stephan açıklamaya devam ederek Davina'yı soru sorma derdinden kurtardı.

"Saatlerce sancı çektikten sonra artık acısını saklamanın mümkün olmadığını anladım ve Adrian'dan doktoru çağırmasını istemiş."

"Şimdi iyi mi?"

"Doktor her şeyin yolunda gittiğini söyledi. Tek sorun anesinin yanına giremediği için çıldıran Kate'i sakinleştirmekti. O görev de bana düştü. Aslında Kate'in babasından sonraki aklı Brendan'dır ama onun doğumlarla ilgili bazı sıkıntıları var... Sen iyi misin Davina?"

Davina söyleyecek tek bir söze sahip değildi. Taş gibi kıpırtısız ve buz kadar soğuktu. Buna rağmen sıralamaydı düşündüğü hakaretleri hapsedtiği kalbi ateş gibi yanıyordu. Yavaşça döndürüldüğünü hissetti ve ona âşik olma sebeplerini hatırlatan birkaç saniye boyunca Stephan'ın endişeli yüzünü izledi.

Gözlerinde korku vardı. Davina onu bu hale getiren ihtimaller olduğunu düşünüyordu. Kafasının saat gibi işlediği ve sayısız düşüncüyü zihninde çözümlediğine şüphe yoktu. Çözümünde ise kendince mantıklı bir açıklama yapmaya çalışacaktı. Ne demişti o kadın? Evet, Stephan Ramsey'in attığı her adım planlıdır.

Davina'nın her şeyi bildiğini kavradığı anda tüm hisleri yüzüne yansıdı. Korku giderek büyüdü ve haşın bir ifade kattı ona. Endişe... O hep vardı zaten. Birkaç kez aralanıp kapanan dudaklarından tek bir kelime bile dökülmeden gözlerindeki binlerce açıklamayla Davina'ya bakmaya devam etti. Ta ki Davina omuzlarındaki elleri kibarca itip ondan uzaklaşana kadar.

"Bana ne olduğunu anlat."

Davina'nın gülüşünde keyiften eser yoktu. "Ne mi oldu Stephan? Aptal yerine konduğumu... Hayır, düzeltiyorum... Aptal bir fahişe yerine konduğumu öğrendim. En kötüsü de gerçekten aptal bir fahişe olmam. Benimle ilgili öngörün buydu galiba. Tebrik ederim, karşında gördüğün burnu havada, gururlu İskoç'a iyi bir ders verdin."

Stephan bir adımda yanına giderek onun kolunu kavradı. Sanki sert davranmaya hakkı varmış gibi...

"Böyle konuşmaya kes Davina! Thomas seni üzecek bir şey mi yaptı? Sorun buysa bunu halledeceğim. O çok âkıldır, bu yüzden sana acı çekirtmek istiyor. Bunu sen de biliyorsun."

"Thomas umrumda değil..." diye fısıldadı Davina. Kolunu

kurtarıp adamın simsiyah gözlerine olabildiğince yakından baktı. "Gerçi bu gece bana bazı önemli şeylerden bahsetti ama ben onu dinlemedim. Anlayacağın Stephan... Thomas değildi." Davina bana işkence etmeyi bırak ve ne olduğunu söyle. Bu kör olmak gibi bir şey."

"İşkence mi? Şu an işkence çektiğini mi sanıyorsun sahi-den? Pamukların içinde yaşadığın hayat seni acı gerçeklere karşı hazırlıksız bırakmış. Canın korkunç derecede yanıyor olmalı."

Stephan aniden onu yakaladı. Kolları metal kayışlar gibi sımsıkı ve sertti. "Benimle bir daha alay edersen yemin ediyorum sırtın yatağa değmeden zevkten ağlamaya başlarsın."

Davina ondan uzaklaşabilmek için boşuna bir çabıyla boyununu geriye atmaya çalıştı. "Ne kadar asilce... Aramızdaki ilişkiyi daha iyi tanıf edemezdin. Bırak beni Stephan... Bırak..."

"Hayır. Sorun neyse çözüne kadar bir santim uzağıma gitmene izin veremeyeceğim."

"Madem öyle... Az önce işkence çektiğinden bahsettin ya... Asıl işkence, o züppelerin söylediklerini dinlemeye mecbur kalmaktı. Tanımadığım onlarca kişinin hakkındaki rezil düşüncelerini öğrenmektir. Stephan ben gururum için yaşadım, ailem için... Hayatım boyunca sadece bir kez kendi zevklerim için, kalbim için bir şey yapmak istedim... Senden ne istediğimi hatırlıyor musun? Gizlilik... Sadece sen ve ben bilecektik. Ama sen ne yaptın? Beni babanın fahişeleriyle yattığı odaya yerleştirerek herkesin bunu öğrenmesini sağladın! Bırak artık beni!" Son sözleri ümitsiz bir çığlıktı.

Derken Stephan onu bıraktı, fakat uzaklaşmadı. Pışmanlıktan ölmek üzere olan bir heykele benziyordu. "Bunu yapmıyordum, hata ettiğimi kabul ediyorum. Telafi etmek istediğimde bazı aksaklıklar oldu ve tekrar eski odana taşınmanın zamanı geldi... Davina seni kırmayı hiç istemedim."

"Aksaklıklar mı? Yanında olmam işine geliyordu. Böylece tek bir kapıyı geçerek keyfine bakabiliyordun."

"Sadece ben zevk almışım gibi konuşuyorsun." Stephan'ın sesinde gizli bir küçümseme vardı.

"Zevk aldım, lanet olası. Deli gibi zevk aldım... Zaten başımı belaya sokan da buydu. Stephan zevkin bedeli bu olmamalıydı."

"İnsanların ne söylediğinin ne önemi var? Kardeşin yakında öğrenmeyecek mi sanıyordun? Seni bırakmaya ya da uzağımda yaşamana tahammülüm yok. Sevgili olduğumuzu saklamak aptalca bir fikirdi, kabul et."

"Aptalca değildi!" diye haykırdı Davina. "Gerekliydi... Sana senin fahişen olmayacağını söylediğimde sebebi sadece idalle- rim değildi. Ben küçümsediğim bir hayatı yaşadığını kendime bile anlatamıyorken bunu büyük hatalar yapıp hayatını mahvetmenin eşliğinden dönen kardeşime nasıl açıklayabilirdim? Ailenin bana asladığı edemleri kalbim öyle istiyor diye... Hiç saydığımı ona nasıl söyleyebilirdim? Öğrenmesi gerekiyorsa bunu benden duymalıydı. Ağzılarından safra saçılan zengin soylulardan her şeyi öğrenmesini nasıl engelleyeceğim?"

"Ona kendin söyleyerek tabii. Birlikte yapabiliriz. Davina sen benim sevgilimsin... Aşığımısın... Kimse bunu değiştiremez ve sana saygısızlık edemez."

"Ben senin metresinin... En azından birkaç saat öncesine kadar öyleydim."

Stephan gözlerini kapadı. Kendini savunabilecek hiçbir şeyinin olmayışı omuzlarına bir ağırlık gibi çökmüştü. Davina ilk defa onun ne kadar yorgun göründüğünü fark etti ve kalbindeki yoğun acıyı kesen ince bir sızı hissetti. Parmaklarını dağınık saçlarına geçirmeyi, ince gömleğinin altında çarpan kalbini yeniden hissedebilmeyi öyle çok istiyordu ki... Tek sorunu bir fahişe yerine konmak olsaydı onu affedebilirdi ama en çok canını yakan Stephan'ı başka bir kadına ait olarak düşünmekti.

Başını, titreyen ellerini görebileceği şekilde öne eğdi. "Dans ettigin kız... Kimdi?"

Davina onun derin bir nefes aldığını duyduğunda aslında yanıtını almıştı ama her şeyi itiraf etmesini istiyordu.

"Davina korkunç bir yanılgıya düşüyorsun. O kız benim hiçbir şeyim değil... Bana güvenmelisin."

"Sana güveneyim mi?" Başını iki yana salladı. "Leydi Philip- pa'nın kusursuzluğundan bahseden İngiliz fahişelerini onu ve

ailesini özel bir mektupla davet ettiğini bilimleri beni hiç ilgilendirmemeli, öyle mi? Onu uygun bir aday olarak gördüğünü herkes biliyorken, Thomas iğrenç sırtışıyla bana ikinizin evliliğinin ne kadar kusursuz görüneceğinden bahsediyorken ve senin metresin olduğum için yine aynı sırtışıla beni aşağılıyorken ben, bana en başında yalan söyleyerek bu duruma düşmememe sebep olan kişiye... Yani sana inanmalıyım, öyle mi?"

"Evet, Davina. Bana inanmalısın."

Davina yumruğunu Stephan'ın omzuna geçirdi. "Seni lanet olası at boku! Madem evlenmeyeceksin, neden onunla dans ettin? Söylesene kaç kez dans ettin onunla?"

Stephan elini yakalayıp onu durdurmasaydı Davina ömrünün sonuna kadar ona vurabilirdi. "Ben ne onu ne de ailesini davet ettim. Ortada bir şeyler dönüyordu ve öğrenmek için Leydi Philippa ile konuşmam gerekiyordu. Bana bir daha o küfür edersen seni pişman ederim Davina."

Davina gözlerini kapadı. Ağlamak üzereydi. "Onunla dans etmemeliydin."

"Bu basit bir ayarlamaydı. Sadece kibarlık ediyordum."

"Kibarlık mı? Ne kadar gereksiz bir çaba... Herkesin seni sevmesi mümkün değil Stephan."

"Herkesin beni sevmesi umrumda değil. Sadece sen, Davina."

"Sadece benim sevgimi mi istiyorsun? Bunun için çok geç kaldın."

Stephan'ın dudağı derin gamzesine doğru kıvrıldı. "Beni sevdiğini biliyorum."

Davina bunu asla kabul etmeyecekti. "Seni sevmiyorum Stephan."

"Rüyalarında adımla birlikte bana olan aşkını sayıklıyorsun."

Davina'nın yüzünü korkunç bir sıcaklık kapladı. "Küçük oyunları kaldıracak durumda değilim. Bana yemi atmayı kes."

"Sabaha kadar seviştikimiz o günü hatırlıyor musun? Sabahı tekrar yanına geldiğimde klan reisi olarak harika işler çıkardığın bir rüya görüyordun."

"Evet, hiç unutturmuyorsun."

"Zihnini biraz zorlarsan ağzından kaçırдың küçük itirafları hatırlayabilirsin."

"Şeyinin kılıçtan büyük olduğunu söylediğini de iddia ediyordun ama öyle olmadığını en iyi ben ve diğer metreslerin bilir, değil mi?"

"Böyle konuşma. Seni asla diğerleri gibi görmedim."

"Şimdi gördün... Artık git Stephan. Konuşacak bir şey kalmadı."

Stephan o sırada yatağın kenarındaki ağız açık sandığı fark etti. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Davina gözlerini kaçırdı.

"Sana o kıza evlenmeyeceğimi söyledim. Diğer konuda yeterince hassas davranmadığım için özür dilerim. Telifi etmenin bir yolunu bulacağım. Şimdi birlikte gysilerini yerine yerleştirceğiz." Sesi tatlı ve sevecendti.

Davina ondan önce davranarak sandığı gitti ve kapağını kapatarak üzerine oturdu. "Bunların senin için sıradan şeyler olduğunu görüyorum. Karşındakini sakinleştirmek için tatlı tatlı mınlandanıyor ve onu kuklaya çeviriyorsun. Soğukkanlılığın, öfkeden deliye dönen kadının yaptıklarından utanmasına neden oluyor. Böyle davranmak sende alışkanlık haline gelmiş. Oysa beni anlamıyorsun Stephan... Beni birçok şekilde küçük düşürdün. O kadınların evlenmek üzere olduğu kadınla metresini aynı davette bir araya getirmeni nasıl yorumladıklarını biliyor musun? Senin babanın izinden gittiğini düşünüyorlar."

Stephan Davina'yı kulaklarına kadar kızartan bir küfür etti ve hemen sonra özür diledi.

"Alina'nın kardeşi olduğumu da biliyorlar. Bunun sonuçlarını tahmin edebiliyor musun?"

Stephan, "Thomas..." diye homurdandı.

"Kimden duyduklarının bir önemi yok. İnsanlar acımasız, Stephan. Artık her şeyi bildiklerine göre senin işğin olarak kalmamı sağlayabilecek bir güç var mı sanıyorsun? Alina'nın yeniden itham edilmesine neden olacağım. Belki dedikodular Duns'a bile gidecek... Herkesin düşüncelerine hükmedemeyişin."

"Kimsenin seni ya da kardeşini üzmesine izin vermem."

"Aynı şeyi söyleyip duruyorsun. Lanet olsun beni üzen zaten sensin. Hakkında evlilik dedikodusu çıkan bir kadınla dans ederek insanların bu fikri iyice benimsemesine neden oldun. Buraya gelişlerinden haberin olmadığını kabul etsem bile yapacağın hiçbir açıklama o kıza gösterdiğin nezaketi anlamamı sağlamaz. Farkında mısın bilmem ama... Birkaç gün öncesine kadar sadece senin metresindim. Şimdi ise evlenmek üzere olan bir adamın müstakbel karısıyla aynı davete katılacak kadar utanmaz bir kadını. Abbey erkeklerine kancayı takan kardeşlerden biriyim onların gözündeki. Sen bunu umursamıyor olabilirsin ama ben... Stephan sen babandan da kötüsün."

"Babamı anneye yaptıkları yüzünden hayatımdan çıkardım ben. Seni incitme kolumu kırarım Davina."

"Beni daha ne kadar incitebilirsin ki?" Stephan'ın dokunmak istemesi üzerine onu engelledi. "Peki ya karın ne olacak Stephan?"

"Leydi Philippa benim karım olmayacak." Stephan'ın sesi sertti.

"Ama önünde sonunda evleneceksin!" diye haykırdı Davina.

"Evet, evleneceğim çünkü bu benim görevim."

Davina tokat yemişi gibi irkildi.

"Davina seni bırakmayacağım... Ne olursa olsun seni asla bırakmayacağım."

Bir metres olarak... Evli bir adamı karısının yatağından alan bir fahişe olarak mı yaşamasını istiyordu? Tanrım, ne yapıyorun ben dedi içinden. Nasıl bir şeye bulaştım böyle?

Öyle uyuşmuştu ki Stephan'ın dudaklarına kondurduğu küçük öpücükler karşı koymadı. Af dileyen, onarmaya çalışan ama aksine daha çok kanatan öpücükler sessizce teslim oldu. Kırgınlık vücudunu hissizleştirmiş olmalıydı. Ne sesi çıkıyor ne kolu kalkıyordu.

Hisleri geri geldiğinde acı, gülle gibi çarptı göğsüne. Stephan evlenecekti... Bir gün ya da bir ay sonra değil... Belki de yıllar sonra... Ama bir gün kesinlikle evlenecekti. Davina buna nasıl katlanabilirdi ki? O kadınlardan Leydi Philippa'nın müstakbel

gelin olduğunu duymak, Stephan'ın belirsiz bir gelecekte evleneceğini itiraf etmesi kadar acı vermiyordu. Sevdiği adam onu hiç sevmemişti ve sevmeyecekti... Davina bir kez daha düşündü... Ben buna nasıl katlanacağımı?

Sonunda Stephan ona baktı. Karanlık gözlerindeki derinlik Davina'yı içine çekip boğabilirdi. Bu yüzden gözlerini adamın arkasındaki sabit bir noktaya dikti. Oysa onu tekmeleyerek, toktatlayarak kendinden uzaklaştırmalıydı. Ağlamadan önce bunu yapması gerekiyordu.

Derken koridordan birtakım sesler gelmeye başladı. Biri geliyordu... Bir çocuk... Ve birileri arkasından koşturuyordu.

Stephan, "Kate..." diye fışıldadı. "Aman Tanrım."

Kate'in Stephan'ın adını sayıklayarak ağladığını artık Davina da duyuyordu.

"Beni arıyor. Yanına gitmezsem herkesi uyandıracak... Bu konuşma henüz bitmedi, birazdan geleceğim."

Davina bir şey söylemeden ona öylece bakmaya devam etti.

"Bir şey söylesene Davina!" diye bağırdı Stephan.

O ne kadar haşınse Davina da o kadar sakindi. "Çocuğu daha fazla ağlatmadan git."

"Beni bekle... Lütfen beni bekle."

Stephan bir cevap vermesini umarak Davina'ya baktı ama Kate'in deli gibi bağırmasına devam etmesi üzerine küfrederek odayı terk etti. Davina ise birkaç dakika bekleyip sandığını indirecek birilerini bulmak için dışarı çıktı. En fazla yarım saat sonra da Abbey topraklarını bir daha dönmek üzere terk etti.

*

Davina sabah dokuz buçukta Nadine'in Londra'daki evine vardı. Ruh hali gibi puslu olan havada yalnızlık vardı. Sebebi şehrin henüz tam anlamıyla uyanmamasıydı belki de.

Aceleyle eve girdi. Hemen yola çıkmak istiyorsa Alina'nın bir an önce hazırlanmasını sağlamalı ve Stephan'ın peşinden gelmemiş olması için dua etmeliydi.

Nadine'in tek hizmetçisi Maura onu görünce hayalet gör-

müş gibi şaşırdı. "Hoş geldiniz Bayan Murray. Hanımın da geldi mi acaba?"

"Hayır, Maura. O biraz daha kalacak. Kardeşim odasında mı?"

Maura'nın yüzü açıkça beyazladı, sonra pembeleşti, "Bayan Alina oturma odasında..." Davina'nın oturma odasına gitmek üzere olduğunu anlayınca, "Bir konuğu var," diye ciyakladı.

Korkutucu görüldüğünden bihaber olan Davina omzunun üzerinden kaza baktı. "Konuk mu? Kim?"

"Bay Ross... Az önce geldi ve..."

Aniden savaş baltalarını çıkararak Davina eteklerini toplayarak odaya koştu ve teklifsizce içeri daldı. Öyle hızlı davranmıştı ki Alina ve onu kollarına almış tutkuyla öpen Craig Ross ayrılma için vakit bile bulamadı. "Ne yapıyorsun sen? Bırak kardeşimi."

Alina çığlık attı. Eli az önce öpülmüş dudaklarının üzerinde, kapıldığı dehşetten ölecemiş gibi Davina'ya bakıyordu. Craig Ross ise her zamanki gibi rahatı.

"Bayan Murray düşündüğünüz gibi değil."

Davina Alina'yı kolundan çekti. "Nasıl değil? Kardeşimi öpüyordun, fırsatçı pislik. Sana güvenmişim ben."

"Davina öyle söyleme."

"Kapa çeneni ve eşyalarını topla Alina. Yarım saat içinde buradan ayrılıyoruz."

Alina ablasına sarılmaya çalıştı. "Lütfen affet beni ama düşündüğün gibi değil. Başka bir hata daha yapmayacağım."

"O haklı... Alina'yla evlenmek istiyorum."

Başı dönen Davina sendeledi, fakat Alina'yı da beraberinde çekip yeri öpmeden önce Craig Ross onu tuttu. Ağ, uykusuz, yorgun ve mutsuzdu. Hatta kahrolmuş durumdaydı.

"Davina ne oldu sana? Berbat görünüyorsun."

"İyiyim ben..." Alina'nın ilgisinden rahatsız olunca yüzünü çevirdi ve bakışlarına yakalanan Craig Ross'a, "Demek kardeşimle evlenmek istiyorsun... Peki ama neden?" dedi.

Aslında böyle demek istememişti. Alina'nın mükemmel olduğunu ve kusursuz bir hayatı hak ettiğini biliyordu. Üzerine çamur sıçrayan bir gül kadar kirliydi Alina... Birkaç nazik doku-

muşla eski güzelliğine kavuşabilirdi. Sadece kimsenin bu kadar ince dokunuşlara sahip olduğuna inanamıyordu.

Craig Ross endişeli görünüp gülümsemenin bir yolunu buldu. "Çünkü onu seviyorum."

Davina çenesine yuvarlanan yaşı hissedene kadar ağladığını fark edemedi. Fark ettiğinde ise sessizliğini koruyan bentler bir anda yerle bir olarak gözyaşlarına izin verdi.

Yol boyunca hep sessizdi. Buz gibiydi. Ağlayamayacak kadar uyuyuştu. Oysa ağlamayı beklemişti, ağlamayı istemişti. Çektiği acıyı şu an, kardeşinin ve kadın gözyaşlarına karşı zaafı olduğunu saklayamayan bir adamın karşısında sergilemekten nefret ediyor ama buna engel olamıyordu.

Bir koltuğa oturtulduğunu hissetti. Hıçkırmadan, sadece gözyaşı akıtarak ağlamak çok tuhaftı. Ne yeterince rahatlıyor ne de ağladığı için kendini aptal gibi hissediyordu.

"Davina, sevdiğin için ağladığını söyle bana, lütfen."

Davina başını salladı. "Sevindim... Senin de istediğin buy-sa..."

"Elbette istiyorum. Yoksa beni öpmesine izin vermezdim."

"Tamam... Diğer şeyleri yolda konuşuruz. Senden en kısa zamanda hazırlanmanı istiyorum. İskoçya'ya dönüyorsunuz." Kardeşinin itiraz etmek için ağzını açması üzerine sözlerini sürdürdü. "Lütfen, Alina. Soru sorma ve hazırlan. Ben de bu arada araba ayarlayacağım."

"Buna gerek yok Bayan Murray. Arabam emrinizde."

Davina buna gerek olmadığını söyleyecekken vazgeçti. "Teşekkür ederim. Madem evlenmeyi düşünüyorsunuz hazırlıklardan da törenin de Duns'da yapılması daha iyi olur. Tabii siz de isterseniz."

"Elbette Duns'da olmalı. Ben hemen hazırlanıyorum. Seni böyle üzenin ne olduğunu sonra konuşacağız."

Kardeşinin gidişini izleyen Davina bir süre sonra Craig Ross'a döndü ve "Teşekkür ederim," dedi. "Ona verdiğimiz değer ve güven için size ömrümün sonuna kadar minnettar kalacağım."

Tekrar ağlamamak için adamın ne söylediğini düşünmeden

odadan kaçmak zorunda kaldı. *Bu son dedi* içinden... Bir saat sonra İskoçya'ya dönmek için yola çıktıklarında onu gülümsemeye zorlayan, bir daha Stephan için ağlamayacağına dair kendine verdiği sözdü.

Kalan gururu için en azından bunu yapabiliirdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Aşka Düşmek...

Stephan saatlerdir onları takip ediyordu. Cambridge civarında bir handa mola verdiklerinde arabacıya aradaki mesafeyi koruyarak beklemesini söyledi ve izlemeye koyuldu.

Arabadan ilk Craig Ross indi. Stephan'ın yok etmeyi deli gibi istediği sakın gülüşüyle önce küçük kardeşin inmesine yardım etti. Her nedense Davina'ya yardım etmesi anlamsız derecede gereksizdi. Stephan'ın tanıdığı asıl Davina bir erkeğin yardımı olmadan arabadan inmeyi tercih ederdi. Üstelik yine aynı erkeğin nazik ilgisine pervasız gülüşüyle karşılık vermez, kibarlık olsun diye bile ona katlanmak zorunda kalmazdı.

Yumruklarını sıkarak sabretmesi gerektiğini hatırlattı kendine. Eğer şimdi karşısına çıkarsa Craig Ross'la kavga etmesi gerekirdi ve bu da Davina'nın hiç hoşuna gitmezdi.

Nadine Swindon'ın evine tam yola çıkmak üzerelerken vardığında da kendini aynı şekilde kontrol etmişti. İlk düşüncesi Davina'nın arabaya binmesine engel olup onu kendi arabasına atmaktı. Diğerlerinin canları cehennemeydi. Fakat Craig Ross denen sırgın tavırlarındaki tuhaflık Stephan'ı sessizce izlemeye mecbur bırakmıştı. Bir strateji adamı olan Stephan için çok da sıra dışı bir müsamaha sayılmazdı bu.

Duraksamasına neden olan bir diğer sebep de adanın gösterdiği nezaketin yarısını bile Davina'ya bahsetmemesi için hissettirdiği kayıp hissiydi. Utanmış ve kor gibi bir kıskançlıkla

kaşırılmıştı. Yeri geldiğinde tam bir sığır gibi davranıyordu. Fakat bir yanı karışılma dikimeye hakkı olduğunu söylüyordu. Madem birçok kişi ilişkilerini öğrenmişti, o halde kalanların da öğrenmesinde bir sakınca yoktu. Hatta bu işine gelirdi çünkü o sıska sırıgın Davina'ya bakışlarından da gösterdiği kibarlıktan da hiç hoşlanmıyordu. Yerde saymasını sağlayan sağduyu ve içgüdü ikilisiydi.

Agriyan omzunu sıvazladı. Başına bela olacağını tahmin ettiği çıkık saatlerdir sıziyordu. Acının iyi bir yönü de vardı. Canı yandıkça kendini daha canlı hissediyordu. Aslında çok daha fazlasını hak ettiği bir gerçekti.

Gece yarısını birkaç saat geçce Davina'nın odasına döndüğünde kilidli kapıyı aşip içeri girememişti. Defalarca seslenmesine rağmen Davina kapıyı açmayınca Mason'dan odanın anahtarını istemişti. Kapının anahtarla bile açılmayacağını idrak ettiği ilk an ona bir şey olduğunu düşünerek hissettiği korkuyu tarif edecek hiçbir ifade bulamıyordu.

Kapıyı açma denemeleri tamamen zaman kayıydı. Stephan bu yüzden kırmaya karar vermişti. Başarmıştı da ama Abbey Malikânesi'nin çok sağlam kapıları olduğunu hatırlatan birkaç denemenin sonra. Artık elinde çıkık bir omuz ve çıkığın sebep olduğu tarifsiz bir ağrı vardı. Davina'nın oyununa geldiklerini önce Mason anlamıştı. Stephan deli gibi onu dört duvar arasında ararken o yerdeki kapı tokmağını Stephan'a uzatarak, "Hanımefendi sanırım gitmiş lordum," dediğinde yaşadığı hayal kırıklığı şimdi bile nefesini kesiyordu.

Kaybettiği zamanın gözünde yıllar gibi büyüdüğünü hatırlıyordu. Ona yetişmek için gösterdiği çaba onu kaybetme korkusunun önüne geçmişti. Şimdi ise - aptalca olduğunu biliyordu ama - öylece durmuş izliyordu.

Ne konuştuklarını duyamamak tam bir işkenceydi. Vücut diillerini yorumlaması gerekirse ikisinin flört ettiğini söyleyebilirdi. Lord Brydekirk'ün davetindeki dansları da onda aynı hisleri uyandırmıştı. Tehdit ve kendine ait olanı koruma içgüdüünün doğa sonucu bir öfke... Kaşınan avuçlarını tekrar sıkı ama bu hareketi yalnızca omzunun sancısına neden oldu.

Bir süre sonra üçü birden hana girdi. Bir şeyler yemek niye-

tindelerse burada boşuna beklemesinin gereği yoktu. Davina'ya içeride ya da dışarıda ikna edip kendisiyle gelmesini sağlayacaktı. Tereddütlü bekleyişi, Davina ve Craig Ross'un dışarı çıkmasıyla sona erdi. Küçük kardeş ortalarında görünmüyordu.

Stephan gözlerini kısarsa daha iyi görebilirmiş gibi ikisinin neyi tartıştığını canla başla gözümeye çalışıyordu. Aslında tartışıyor sayılmazlardı. Daha çok birbirlerini teselli ediyor gibilerdi. Lanet olsun... Davina elini adamın koluna koyup gülümsemişti. Onun acı çektiğini görmek istediğinden değil ama geceki tartışmalarından sonra daha kederli olmasını bekledi. Stephan'ın asil delirten ise Craig Ross'un Davina'ya karşı takındığı korumacı tavrıydı. Etrafını inceliyor, yakınlarını biri geçtiğinde ona sessize siper oluyordu. Stephan dışarısını gıcırdatarak kapının mandalına uzandı. Onu korumaya hakkı olan tek kişi kendisiydi.

Arabadan seri bir şekilde atlayıp uzun adımlarla onlara doğru yaklaştı. İkisi de onu görmemişti. Belki bu yüzden, belki de tamamen hislerine kapıldığı için Craig Ross Davina'nın elini dudaklarına bastırdı. Canına mı susamıştı bu herif?

Stephan, "Davina!" diye haykırdığını hatırlıyordu. Daha sonra hatırladığı ise sağ omzuna saplanan korkunç ağrıydı. Adamı sakat koluyla yumrukladığını umursanmayacak kadar kendini kaybetmişti. Yere serilmesini sağladığına göre bir önemi yok diye geçirdi içinden.

"Stephan... Neden yaptın bunu? Bay Ross... Craig... İyi misin?"

"Craig? Davina benimle geliyorsun." Ona dokunmaya çalıştı ama Davina izin vermedi.

"Seninle mi geliyorum? Aklını kaçırдын galiba."

Davina gerçekten de aklını kaçırıldığını düşünüyor olmalıydı. Ona tahammülsüz bir bakış attıktan sonra yerde oturur vaziyette çenesini ovuşturarak adamın kalkmasına yardım etmeye koyuldu.

"Aramızda ne var sizin?" Hırıltılı sesi kendine bile yabancıydı.

"Saçmalamayı kes! Herkesi başımıza toplayacaksın."

"Umrumda değil. Ya kendi rızanla benimle gelirsin ya da

konuşulanları duymasaydın bile Thomas her gözüne baktığında hissettiğin pişmanlık sana yine aynı şeyi hissettirecekti. Bir yolunu bulup kaçmak isteyecektin. Çünkü Davina, sen ayakta kalmayı güçlük idare edip kardeşini korumaktan ibaret görüyorsun. İş duygularına geldiğinde çokuttan farkın yok."

"Benim duygularım, öyle mi? Peki senin duyguların Stephan? Onlardan bahsettiğini hiç duymadım. Sen bana senin hayatını yaşamamı söylüyorsun. Senin şartlarında, senin dünyanda bir ilişki yaşayacağız. Bir gün gelecek sen sorumluluklarını hatırlayacaksın ve ben günlerce senin gelmeni bekleyeceğim. Sen kendi çocuklarına sahip olurken, ben tek başıma kalacağım. Orada seninkinden daha değersiz olmayan bir hayat daha var Stephan... O da benim hayatım. Ve ben senin kafanda kurdüğün, sana göre kusursuz hayatı değil, kendi hayatımı yaşamak istiyorum... Kendim için çizdiğim yol yalnız kalıp düşündüğümde utançtan kızarmama değil, mutluluk duymama sebep olmalı. Anlamıyor musun Stephan... Yalnız, yaşlı bir kadın olarak ölmek istemiyorum."

Stephan onu bulduğundan beri ilk kez geri adım atmak istedi. Kadınları tanıdığı onca süre boyunca evlenen bir yuva kurmanın; ruhlarına nakış gibi işlenmiş ve Stephan'ı onları izlemeye mecbur bırakan duygusal yakınlıklarının nedeni birbirlerine verdikleri söz müydü? Davina çizdiği yol derken kendine yasal ve Tanrı katında kutsal bir koruyucu bulduğundan mı bahsediyordu gerçekten? Tanrı aşkına...

Craig Ross'la aralarındaki yakınlık bu muydu? Onda hayallerini bulacağını mı düşünüyordu? Adamın teselli dokunuşlarını, korgan gülümseyişlerin ve Stephan'ı onları izlemeye mecbur bırakan duygusal yakınlıklarının nedeni birbirlerine verdikleri söz müydü? Davina çizdiği yol derken kendine yasal ve Tanrı katında kutsal bir koruyucu bulduğundan mı bahsediyordu gerçekten? Tanrı aşkına...

"Sen bana istediğim cevapları veremezsin Stephan."

"Bunlar soru değil, senin peşin hükümlerin."

Davina keyifsizce güldü. "Haksız olduğumu söyle..."

"Benden ne istiyorsun Davina? Yapamayacağımından emin olduğun şey ne?" dedi Stephan açıkça sormaya korktuğu pişman olacağını bile bile...

Davina'nın dudakları titremeye başladı. İşaret vermemeksim dolan gözlerinde önce bir umut, sonra hayal kırıklığı behirdi. Stephan ona sarılmak üzereydi... Onu teselli etmek ve istediği her şeyi yapacağını, yeter ki onu terk etmemesini söylemek üzereydi. Fakat aralarından geçen soğuk bir esinti Davina'yı kıvrılgan ruh halinden çıkarıp yabancılaştırdı.

"Senden hiçbir şey istemiyorum Stephan... Sadece git ve bir daha geri gelme."

Git ve bir daha geri gelme... Biten şeyler böyle hissettirmezdi. Stephan hayatı boyunca birçok bitiş şahit olmuştu ama bu hissettikleri aynı değildi. Hafifleyip feralayan ruhu neredeydi? Bitmişti. Stephan daha önce böyle hissetmemesine rağmen hiçbir şeyin bittiğinden bu kadar emin olmamıştı. Ona bir başkası değil de ben diye sorabilseydi... Hayatının sonuna kadar seni korumaya hakkı olan tek kişi ben olmak istiyorum deseydi Davina ne derdi? Git ve bir daha geri gelme dışında bir şey söyler miydi? Yoksa... Hayır diye düşündü.

İçinde bir soğukluk büyürken Davina'nın kararlı yüzüne, içindekileri yansıtan gözlerle baktı ve herhangi bir duygu barındırmayan sesiyle fısıldadı.

"Madem öyle istiyorsun... Hoşça kal güzel cadım."

Ve sonra gitti...

*

Uşağı, Thomas'ın geldiğini haber verdiğinde okumaya çalıştığı kitaptan başını kaldıran Stephan'ın yüzünde günlerden sonra ilk kez bir gülümseme belirdi.

"Hemen gelsin."

"Emredersiniz lordum."

Uşak çıktıktan sonra Stephan zaten ilgisini çekmeyen kitabı koltuğun yanındaki sehpayı bırakıp ayağa kalktı. Gergin omuzları ve boynu için birkaç gevşeme hareketi yaptıktan sonra kendini iyiden iyiye memnun hissetmeye başlamıştı. Asil rahatlamış Thomas'ı dövdükten sonra gelecekti.

Stephan onun kaçınılmaz sonuyla yüzleşmek için geldiğini tahmin ediyordu. Leydi Philippa ve ailesini Stephan'ın mührünü kullanarak onun ağzından yazılmış bir mektupla evine davet

ettiği ortaya çıktığında vakit kaybetmeden saklanmıştı. Stephan kuzeninin gidebileceği yerlere haberler göndererek konuşmak istediğini, bir an önce gelmezse ona kaybettirdiği her dakikanın bedelini yaratıcı şekillerde ödeteceğini mesajlarında açıkça ifa-
de etmişti. Thomas baskıya sadece iki gün dayanabilmişti. Oysa Stephan tam sekiz gündür hayatının ortasında kocaman bir boş-
luk açılmış da tek bir yanlış hareketinde içine düşecekmiş gibi hissediyordu.

Davina'dan ayrı geçen sekiz gün bazı şeyleri kabul etmesine neden olmuştu ama bir tanesi Stephan'a pişmanlıklarını hatırlatıyordu. Onu kimsenin anlayamayacağı kadar çok önemsiyordu. İşin ilginç yanı kendisi de anlamıyordu. Şu an ne yaptığını Tanrı bilirdi. Üzgün ya da mutlu muydu? Lanet olsun, mutlu olmasını istemiyordu. O da en az kendisi kadar... Kendisi kadar ne? Stephan varlığını tehdit eden boşluğun kıyısında sallanmaya başladığını fark ettiğinde kafasını dağıtmak için etrafına bakınmaya başladı.

Thomas neden hâlâ gelmemişti?

Derken kapı açıldı ve normal boyutlarından daha küçük görünen kuzeni, Mason'ın arkasından kısmen içeri girdi.

"Diğer ayakkabı da göreyim Thomas. Sonra da kapıyı kapa."

Thomas'ın denileni yapması biraz zaman aldı ama yeni bir aptallıkta bulunmanın sırası olmadığını o da farkındaydı.

"Stephan ben..."

"Otur... Ya da oturma, yanına gel."

İşte yine aynı tereddüt. Stephan dışlarını gıcırdatarak kuzeninin yanına gelmesini beklemeye başladı.

"İşleri karıştıracakımı biliyordum ama... Ama çok öfkeliydim. Hakkım da vardı. Kandırılmışım ve..."

Stephan onun öfkelenmeye hakkı olduğuna dair öne sürdüğü mazereti zaten bekliyordu. Beklemediği ise bu mazeretin kudurmuş bir öfkeye neden olması ve onu ensesinden tuttuğu gibi masaya bastırmasıydı.

Afallayan Thomas, Stephan kafasına bastırdıkça çırpıp ciyaklıyor ama ondan bir türlü kurtulamıyordu.

"Stephan dur. Kızın ailesini başına musallat ettiğim için özür

dilerim. Düşünemedim, aklını kaçırmış olmalıyım... Bırak beni Stephan... Lütfen..."

Son yalvarışın içtenliğine dayanamayan Stephan elini biraz gevşetmekle yetindi. "Kızın ailesi umrunda değil. Ne isterlerse onu düşününler. Sen o mesele için değil, başına gelecekler için endişelen boşboğaz herif."

"Kimseye bir şey söylemedim. Davina'dan da bahsetmedim. Yemin ederim tek kelime etmedim... Başım eziliyor! Durt!"

Stephan onu aniden bıraktı ve yumruğunu masaya geçirdi. "Önüme gelen herkese Davina ve Alina'nın kardeş olduklarından bahsetmeye nasıl cüret edersin?"

Kulağını tutan Thomas boş boş Stephan'a baktı ve sonunda, "Ben öyle bir şey yapmadım," dedi. "Sırf Davina'ya kızdım diye kendi kızıma çizik atacak kadar ahmak değilim! O meselenin öğrenilmesi işime gelmez, biliyorsun. Ben tek kelime etmedim, yemin ederim."

"Onun dışında sadece ikimiz biliyorduk. Tabii sen birleriyle dostane bir sohbette bulunmadıysan?"

"Asla... Kandırıldığım için böbürlenmem..." Savunmacı sersem hali birdenbire şüpheli bir tavra büründü. "Bir şey oldu... Senin beni boğazladığın o gün odadan çıktığımda kapıda Lord Tane'i gördüm. Kanarya yutmuş kedi gibi sırtıyordu. Bizi duymuş olmalı... Ve sonra da herkese anlattı."

"Kafan kadar kalın bir kapının ardından bizi duymuş olması imkânsız."

"Ben bağıryordum, hatırlasana."

Aslında Lord Tane'in ikisini dinlemiş olma ihtimali Stephan'ın aklına yatmış gibiydi. Ayaklı elma tipli fesat herifin ortağı karıştırmak için eline bir fırsat geçirmeyi beklediğini tahmin ediyordu zira. Stephan da ona gereksiz bir müsamaha göstererek cesaretine çanak tutmuştu. Yani dolaylı da olsa bu işin sorumluluğu da Stephan'a aitti. Lanet olsun ki Davina her konuda haklıydı. Bu acımasız gerçeği fark etmek gözlerinin gerisindeki şiddetli ağrının geri gelmesine neden oldu.

"Benim söylemediğime inanıyorsun, değil mi?"

"Tamam, Thomas. Kapa çeneü."

Thomas anında başını başka bir yöne çevirerek Stephan'ı

kendi haline bıraktı. Fakat açıklama yapma arzusuyla yapıp dururken kendini sessizliğe vermesi kolay olmayacaktı. "Telaşi edeceğim. Gerekirse o mektubu yazanın ben olduğumu herkese itiraf edeceğim... Benden ne istediğini söyle." Duraksadı. Tekrar konuşmaya başladığında hem daha durgun hem de ihtiyatlıydı. "Benim yüzümden Davina sana kırıldı mı?"

Stephan bu kez onu duvara sürtmek üzereydi ki suçun tamamının kendisinde olduğunu hatırlayarak geri çekildi. Gelgelelim Thomas'la Davina hakkında konuşacak da değildi.

"Özür dilerim. O geçende sonra anladım ki... Böyle oyunlar bana göre değil. Kendime yabancılaştım. Kaş çatmaktan sürekli başı ağrıyan birine döndüm."

Çünkü aklım kaçırılmıştı... Ama artık çok geç Thomas. Stephan düşüncelerini dile getiremeyecek kadar bezgin hissediyordu kendini. Thomas'ı ya da bir başkasını suçlamanın gereği yoktu, her şeyi elleriyle mahveden kendisiydi.

"Davina ile aramızdaki her şeyin normale dönmesini beklemiyorum ama ben adım atmaya hazırım. Artık daha sık karşılaşacağımıza göre... Onu eskiden gördüğüm gibi görmediğimden emin olabilirsiniz! Leydi Christell'le evlenmekten başka bir şey düşünmüyorum. O kız çok tatlı."

Tanrı aşkına, neden hiç susmuyordu? Az önce kafatası ezilmeşi de çiçeklerle karşılanmış gibi davranması hiç normal değildi. Acaba onu fazla mı hırpalamıştı?

Elini dağınık saçları arasından geçirdi ve aniden yorulduğunu hissederek arkasındaki masaya oturdu.

"Babasının yaptıkları yüzünden onunla evliliğime artık onay vermemen gibi bir şey söz konusu olabilir mi?"

"Tanrı aşkına, Thomas beynin hasar mı gördü senin? Kiminle istiyorsan onunla evlen."

"Senin desteklediğini bilmeden olmaz. Gerçi Lord Tane'ni eline geçirdiğinde ona yapacaklarından sonra adamı kızını benimle evlendirmek istemeyebilir. Sorun değil, o bunu hak etti. Beni düşünmene gerek yok, bir yolunu bulabilirim. Belki Gret-na Green'de evleniriz."

Stephan sabırsızca yüzünü sıvazladı. "Buna gerek olacağım

anmıyorum Thomas. Nişanınız ilan edildi. Adam artık geri adım atamaz."

"Evet, planlandığı gibi tam zamanında yapıldı ama sen yoksun. Davina da yoktu."

Normal bir insan kendisini boğazlamaya kalkışan birine karşı az da olsa bir alınganlık gösterirdi. Gerçi Thomas'ın ne yapmaya çalıştığını görmüyor değildi. Davina ile aralarında ne olduğunu anlamak için yem atıp duruyordu. Amacına ulaşana kadar susmayacaksa Stephan için iki seçenek kalıyordu. Biri, onu konuşamayacak hale gelene kadar dövmek ki bunu hâlâ istiyordu. Diğeri de ne istiyorsa ona vermek. Stephan ikinciyi tercih etti.

"Thomas çeneni kapaman için söylüyorum. Davina diye bir şey kalmadı. Gitti, beni terk etti. Artık onun nerede olduğunu sormazsan memnun olurum."

Thomas'ın gerçekten üzüldüğünü görmek Stephan'ı etkiledi. İnkâr etmenin bir gereği yoktu, Davina gittiğinden beri dünyanın tadı kaçmıştı. Geri kalan herkes de bu yavanlıktan payına düşeni almalydı.

"Leydi Philippa'yı davet ettiğim için... Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Stephan elini umursamazca sallayıp Thomas'ın arkasındaki içki rafını işaret etti. "Bana bir kadeh brendi koy, sen de ne istiyorsan içebilirsin."

Thomas'ın gözleri kocaman açıldı. Çocuk gibi mutlu görünüyordu. "Gerçekten benimle içmek mi istiyorsun?"

Hayır... Sadece yalnız içmek istemiyordu.

"Fikrimi değiştirmeden ne içeceğine karar ver Thomas."

Thomas hemen iki kadeh brendi doldurup birini Stephan'a uzattı. Kendi kadehindeki içkiyi yudumlarken yüzünde aptal bir sırıtsı vardı.

"Ağzını kapalı tut Thomas. İçkiyi ziyan edeceksin."

"Haklısın... Senin brendilerine bayılıyorum. Rogers'in kulübünde bu kadar iyisini vermiyorlar."

"Biliyorum. Leydi Christell ile sana kaldırmak istiyorum."

Nihayet doğru bir karar verebildin. Sefil ailesine rağmen o kız bir mücevher."

"Kadehini."

"Ne?"

"Kadehini kaldırmak diyecektin. Öteki şekilde biraz tuhaf oluyor."

"Thomas sen içip de mi geldin buraya? Sende sarhoşlara has bir cesaret sezinliyorum. Elimde kalmaman için zar zor kendime hâkim oluyorken, bir kadeh brendinin kontrolüme neler yapacağını bir bilsen çeneni kapalı tutardın."

"Ah tabii ya..." Thomas içkisinden bir yudum daha aldı ve çalışma odasını ilk kez görüyormuş gibi incelemeye koyuldu. "Yalnız kalmak istersen gidebilirim."

Stephan cevap vermeyince sessizlik içinde içkilerini yudumlamaya devam ettiler. Stephan kuzeninin rahatsız kıpırdanışlarından söylemek istediği bir şeyler olduğunu görebiliyordu. Onu karşılıklı bir şeyler içmeye daver ettiği için hata etmişti.

"Ne söyleyeceksen söyle Thomas."

Thomas hemen yola geldi. "Bilmeni isterim ki Stephan... Davina'ya âşık olduğunu daha önce fark etseydim asla böyle bir oyun oynamazdım."

Stephan elinden kayıp giden kadehin halının üzerinde yuvarlanarak Thomas'ın oturduğu koltuğun altında gözden kaybolmasını izledi. Eli, kadehi tutuş pozisyonunu koruyordu ve vücudunda gözleri dışında kıpırdayan tek bir kası dahi yoktu. Beyni kendini korumaya almış kaplumbağa gibi geçilmezdi ve işleyişi ağırdı. Sanki hayat da içindeki her şeyle birlikte ağırlaşmıştı. Oysa Thomas konuşmaya devam ediyordu.

Lanet olsun... Stephan aniden masadan kalktı ve birkaç adım ilerisindeki ceviz kapıyı açtı.

"Git Thomas. Bir süre gözüme görünme."

Neyse ki Thomas sağduyulu davranması gerektiğini anlamıştı. Boşalan kadehini masaya bıraktıktan sonra Stephan'ı başıyla selamladı ve sessizce dışarı çıktı.

Stephan ise yalnız kaldığından emin olduğunda brendi şişesini kafasına dikti ve bir yudum içip kristal şişeyi boş şömineye fırlattı.

Kulübün karanlık masalarından birinde, diğer üyelere izole bir şekilde, keyifle olmasa da kendince bir huzurla kadehinin içinde küçük brendi dalgaları oluşturan Stephan anlamız oyunundan sıkılarak içkisinden bir yudum aldı.

Üzerinde açıklanamaz bir sakinlik vardı. Davina'ya düşünüyordu... Akıldan hiç çıkmayan güzel bir tınısı vardı isminin. Anlamı bile Stephan'ın yalnızlığıyla dalga geçiyordu. *Sevgili...* *Sevgilim* dedi içinden. İsminin bilinen anlamı sanki Stephan için düşünülmüştü. Çünkü Davina sadece Stephan'a ait olmak için yaratılmıştı. O halde gitmesine izin vererek aptallık ettiğini de kabul etmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. Onu öyle çok özleyordu ki göğsünde senelerdir atıp duran kalbi bile şaşkındı. Davina olmadan vücudu ayakta durabilirdi, fakat bazen kendini yukarıdan izliyormuş gibi bir hisse kapılıyordu. Ruhunu süzülüyordu sanki. Bu hafiflemek gibi bir şey değildi... Sanki eksiliyordu. Bu melankolik tespit asabi bir tavırla gülümsemesine neden oldu.

Ne tür bir adama döndüğünü ne zaman düşünse sonunda kafasını bir yere vurmak istiyordu. Şu an gülebildiğine göre durumu... Açıkçası bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu. Neticede bombok hissetmeye devam ediyordu.

Parmaklarıyla masada bir tempo tuttu ve kafasını dağıtmak için gelen geçeni izlemeye başladı. Keyifli bir kalabalığın içinde olmanın daha iyi hissettireceğini düşündüğüne göre durumu sandığından da vahimdi. Lanet olsun... Brendan'ın yaklaşmak üzere olduğunu görünce sıkıntısını gizlemeden ona baktı. Şu an sohbet havasında değildi. Kaldı ki günlerdir görüşmemişlerdi ve bu Brendan'ın sormak istediği sorular olduğu anlamına geliyordu.

Derken göz göze geldiler. Kaplan gözlü hergele her zaman fazla uyanıktı.

"İyi akşamlar Stephan."

Stephan ona karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. "İsabel ve bebeği nasıl?" Onları görmeye gitmediği için kendinden utanıyordu.

"İyiler... İsabel yeniden bir kız doğurduğu için Adrian'ın ona

kırgın olabileceğiyle ilgili saçma bir düşünceye kapılmış durumda. Adrian ise kendine hayran bırakacağı bir kurban daha bulduğu için mutluluktan uçuyor. Birazdan o da gelir, kendin sorabilirsin."

Brendan anlatırken gülümsemesi genişleyen Stephan, Adrian'ın geleceğini duyunca yüzünü astı. İkisiyle birden baş edebileceğinden emin değildi.

"Kötü zamanlar geçirmiş gibisin. Sorun nedir?"

"Lafı dolandıрма Brendan, ne diyeceksen de."

Brendan omuz silkti. "Soruyorum o halde... Terk edilmek çözü mü yoksa kalbini mi incitti?"

Stephan gülmeye başladı. Bu soruyu başkası sorsa kavgacıydı ama Brendan sorunca sözleri kulağa mantıklı geliyordu. Ağzına götürmek üzere olduğu kadehi tekrar masaya koyup kendinden uzaklaştırdı. Çok içtiğinden değil ama yemek yemediği için kendini pek iyi hissetmiyordu. Sahi... Bugün sadece kahvaltı yapmıştı.

"Seni kendime güldürmek niyetinde değilim dostum. Sorularına kulak tıcarsam bana kızmazsın umarım."

"Bana göre hava hoş. Ama Adrian'ın tarzını sevmeyebilirsin."

Brendan zorlamazdı ama yine de insan bildiği her şeyi ona anlatmak isterdi. Adrian ise... Adrian'ı düşünmek istemiyordu.

"Aptallık ettim. Hatta görüp görebileceğin en büyük salağa bakıyorsun şu an."

"Bunu zaten biliyorum. Sadece senin gerçeği kabul etmene sebep olan şeyi merak ediyorum. Sakıncası yoksa tabii..."

"Davina gitti."

"Biliyorum."

"Eeee?"

"Kusura bakma ama hiç iyi görünmüyorsun. Belki de tekrar sevişmek sana iyi gelir."

"Sanmam... O konuda küçük bir sıkıntım var."

Hiç şaşmayan günlük cinsel dürtüleri Davina gittiğinden beri derin bir uykudaydı.

"Seni anlayabildiğimi söylemek istedim ama o tür sıkıntılarım hiç olmadı."

Stephan başını iki yana sallayıp bezgin bir tavırla güldü ama ne zaman gülse, gülmemesi gerektiğini hatırlatan bir sürü haklı gerekçe aklına üşüşüyordu. "Belki de şimdi evlilik planları yapıyorlardı."

Brendan'ın altın rengi gözleri kısıldı. "Onu başka bir erkeğe mi bıraktın?"

"Bırakmadım, bu onun tercihiydi. Aslında emin değilim... Yanından hiç ayrılmayan o siska herifle fazla samimi görünüyordular ve bana... Tam da bu sırada artık hayatına yeni bir yön çizmek istediğini söyledi. Ben de... O herifle evlenmek istediğini düşündüm. Belki de bahsettiği... Onunla değil de benimle bir hayat kurmak istediği... Sanırım büyük bir hata ettim..."

"Bana baştan anlatmak ister misin?"

Stephan tereddüt etti. Bunca kırgınlıktan sonra Davina'yı incitecek bir hata daha yapmak istemiyordu. Sonra hikâyesinin herkesin dilinde dolaştığını ve incelikli davranmak için artık çok geç olduğunu hatırlayarak anlatmaya başladı. Ona Davina'nın asıl kimliğinden bahsettiğinde, belirgin tepkiler vermekten kaçınan Brendan kaşlarını kaldırırsa da herhangi bir yorumda bulunmadı.

"Davina'ya karşı koyamadığımı biliyorsun. Beni reddettiği için her şeyi kafamda büyüttüğüme inanmak istedim... Ama dürüst davranmadım. Onu babamın metresleri için hazırladığı odaya yerleştirmek hataydı. Üstelik Davina bu hikâyeyi bilmiyorken diğer konuklar onun benim aşığım olduğunu biliyordu. Ona her şeyin aramızda kalacağı konusunda istemeden de olsa yalan söyledim."

Brendan tek kelime etmeden onu dinlemeye devam ediyordu. Thomas'ın sahte mektup oyununu duyduğunda ise açıkça güldü. "Thomas bu sefer sadece kendi başını belaya sokmamış anlaşılan."

"Thomas'la uğraşacak durumda değilim. O sadece kibriti çaktı. Gereksiz dürüstlüğümler her şeyi batıran ben oldum... Davina'ya günün birinde evlenmem gerektiğini ama ilişkimizin süreceğini..." Devamını getiremedi. Bu şekilde anlatınca söyledikleri kulağa berbat geliyordu.

"Davina'nın sana karşı ne hissettiğini düşünüyorsun?"

"Onun kadar sıcak dokunuşları olan bir kadının işe duygularını karıştırmadığına asla inanmam. İnkâr etmesine rağmen beni sevdiğini biliyorum."

"Ve ona evlenmeye mecbur olduğunu söyledin... Buna rağmen ilişkinizin devam edeceğini de. Hayatta karşılıklı hamleler vardır. Aynı şeyi sana söylediğini düşün... Ne hissederdin?"

Stephan'ın kalbi yerinden oynadı. Davina hayatına yeni bir yön çizdiğini ve yaşlı bir kadın olarak ölmek istemediğini söylediğinde neler hissettiğini hatırladı, fakat daha fazlasını düşünmeye dayanamıyordu. Onsuz geçirdiği günlerin sayısı artıkça daha katlanılabilir bir yalnızlık çekiyor olması gerekirken Stephan günbegün hayatını içine çeken boşluğun bir anaför gibi büyüdüğünü hissediyordu.

Özlem başındaki en büyük belaydı ve Stephan artık onu özleyerek bir gün daha geçirmek istemediğine tam da o sırada karar verdi. "Sence bu aşk mı?"

Brendan belli belirsiz gülümsedi. "Bunu sadece sen bilebilirsin. Fakat kendini onun yerine koyduğunda bir yerin ağrıyormuş gibi hissediyorsan bu iyi bir yol gösterici olabilir."

Ağrıyordu... Hatta kalbi bıçakla yerinden sökülüyormuş gibi hissediyordu. Bu kadar sakın görünmesi ise tamamen görsel bir yanılgıydı. "Hep böyle midir?"

Brendan'ın ifadesi yumuşadı. Sophie'yi düşündüğü belli oluyordu. "İnsanı deliye döndürür. Kalbinde bir şeylerin yer değiştirdiğini fark edersin. Yayıf hissedersin ama bütün dünyayı yerinden oynatabilecek kadar güçlüsündür aslında."

Stephan gülümsedi. Onun için sadece bu dünyayı değil, var olan bütün dünyaları yerinden oynatabilirdi. Güldüğünü görmek için gerekirse geri kalan herkesin ağlamasını sağlayabilirdi. Gözyaşlarını silebilmek için hayatındaki her şeyi silebilirdi ve buna rağmen yine de gülümseyebilirdi. Onun için ölebilirdi... Öldürebilirdi. "Berbat bir hata yaptım."

"Erkekler aptaldır. Biz de farklı değiliz."

Stephan başını sallayarak onu onayladı ve kadehini kaldırdı. "Buna içilir."

"Buna içilir dostum."

"Neyi kutluyoruz?"

Günlerdir kızı Catherine'in gelişini kutlayan Adrian'ın kutlamaya doymadığı yüzündeki çocuksu heyecandan belli oluyordu.

"Stephan'ın aşık centilmenler kulübüne katılmasını."

"Ah demek sonunda fark etti."

"Biraz zaman aldı ama sonunda kafası çalışmaya başladı."

"Bir saniye... Neden bahsediyorsunuz siz?"

"Adrian ne zaman fark edeceğini merak ediyordu. Bana göre çok zaman almaması gerekiyordu çünkü Sophie'ye hislerim konusunda bana iyi rehberlik etmişin."

"İkiniz de biliyor muydunuz yani?" Stephan bunu hiç aklına getirmezdi.

Birleştirdiği parmaklarıyla üçgen bir kubbe oluşturan Brendan gülümsemeksizin, "Aslında önce Adrian fark etti ve seni düelloya davet edecek yemi yutmanı sağladı," diye açıkladı.

Stephan ise tam bu sırada, Adrian'ın oturmaya niyetlendiği sandalyeyi çekerek ayağını üzerine koydu. "Yüzüne adam gibi bir çizik atmadığım için deli gibi pişmanım. En yakın arkadaşımın ihanetine uğradığımı düşünmüştüm."

"Bayan Hopkins ile ne yapmak istediğine karar vermen için seni kıskırttığım doğru ama onlar gerçek hislerimdi. Hâlâ karımın metreslerinden biriyle dost olmasını hoş karşılamıyorum."

Stephan gereksiz yere, "O benim metresim değil," diye açıkladı.

Adrian umursamazca omuz silkip başını salonun uzak bir noktasına çevirdi. "Duygusal saçmalıklarını anlayabiliyorum, neticede sizinle benzer yollardan geçtim. Ama dostum, Lord Tane'i kulübe imtiyazlı üye yapmak kötü bir fikirdi. Bu adam senin utancın ve kaybettığın itibarın olacak, demedi deme."

Stephan yerinden fırladı. "O burada mı?"

"Hi-hi... Az önce söğüşlediğini tahmin ettiğim bir delikanlının kırmızı suratını sıvazlıyordu. Burnuma kötü kokular da gelmedi değil."

Stephan sandalyesini geriye iterek yerinden kalktı ve Brendan da onu takip etti. Neyin peşinde olduğunu anlamıştı. "Sa-

kin karışma Bren. O oğlanı herifi yumruğumla tanıştıracam
yemin ettim."

"Ben sadece seyirciyim. Sanatsal kadın kavgaları da dahil ne zamandır eğlenceli bir kavga izlemiyorduk."

Günlerdir suratında silinmeyen bir sırıtsıyla gezen Adrian daha da sırtarak onlara trafifi en işlek olduğu masayı işaret etti. "Adam gösteriş budalası."

Stephan'ın masaların arasından geçip Lord Tane'in yanına varması saniyeler sürdü. Karşılıklı oynayan dört adamın olduğu masaya elini koydu ve "İyi akşamlar beyler," dedi.

Bu masadaki herkesin Stephan'ın yaydığı meşum histen kurtulmak için geri adım atmak isteyeceği sıkıntılı bir andı.

"Lord Tane," dedi Stephan şişman herifin gözlerine bakarak. "Bu aralar sizi sık sık düşünüyordum ki birden karşıma çıkmı-
nız."

Adam boğazını temizledi ve kartlarını yelpaze gibi masaya yaydı. "Nasılısınız Lord Ramsey?"

"Az sonra kısmen de olsa kendimi harika hissedeceğim."

"Anladım."

Stephan anlatmakla vakit kaybetmek yerine adamın sandalyesinin içte kalan ayağını sert bir tekmeyle kıldı. Takip eden saniyelerde iri gövdesinin azizliğine uğrayan Lord Tane yüzüstü masaya kapaklanarak suratını kartların arasına gömdü.

Etraf birden hareketlenmişti. Brendan diğer masalardan kal-
kanlara ve müdahale etmek için yaklaşan görevliye eliyle sakın
olmaları yönünde bir hareket yaptı. Her nasılsa kimsenin onu
sorgulamaya niyeti yoktu.

Stephan'ın sıradaki hamlesi Lord Tane'i yakasından tutup
kaldırmak ve gözünü açmasına fırsat vermeden yumruğu elma-
cık kemigine indirmek oldu. Topu topu iki yumruk sonra ada-
mı sağlam sandalyelerden birine oturttu ve karanlık bir gölge
gibi üzerine çökerek fısıldadı. "Sana Davina Hopkins hakkında
çenenı kapamanı söylediğimde beni dinlemeliydin. Yeni bir söz,
ima ya da bakış sonun olur. Yemin ederim seni öldürür ve ko-
laylıkla kılıfına uydururum. Anladın mı beni?"

Gözünün altı morarmaya başlayan adam büyülenmiş gibi
ağır ağır başını salladı.

"Ayrıca kızın ve kuzenimin evliliğine de engel olmayacağım.
Tehdidimi yinelememe gerek var mı?"

Lord Tane bu sefer telaşa başını salladı.

"Güzel... Şimdi git ve yüzünü yıka." Stephan arkasındaki
peruklu görevliye döndü. "Patrona söyle. Bu herifin imtiyazlı
üyeliği için ödediğim her kuruş onda kalabilir ama onu bir daha
burada görmek istemiyorum... Ve bu gece içkiler benden."

İçki ikramını duyan yakın masalardan birkaç kişi Stephan'a
doğru kadeh kaldırdı. Hatta aralarından birkaç kişi tezahürat
edecek kadar ileri gitti. Para içinde yüzüyor da olsalar bedava
içki bazılarını yoldan çıkarabiliyordu.

"Gidiyor musun?"

Stephan Adrian'a ciddiyetle baktı. "Dokuz günlük aptallık
yeter. Yolum uzun. Isabel'e en kısa zamanda onu ziyaret ede-
ceğimi söyle."

"Esen iyi olur, şu ara fazla alıngan."

"Neyse ki bana karşı koyamıyor. Sophie'yi benim için öp
Bren."

Brendan sakince başını salladı. Ama Stephan onun bu iste-
ğini yerine getirmeyeceğini düşünüyordu. Adam mantıksızca
kuskandı.

Stephan doğruca çıkmayı düşünüyordu ama antreye geldi-
ğinde kulağına tanıdık bir ses çaldı. "Üyeniz Lord Tane'in
davetlisiyim. İsmimi yazdıracağımı söylemişti. Adım William
Angus."

"William Angus, bu ne güzel bir tesadüf."

William Angus aniden Stephan'a döndü. Adamın doğal ol-
mayan, melek heykellerine has güzelliğinde tüyleri diken diken
eden bir taraf vardı. Kaldı ki bembeyaz yüzü heykel kadar ifa-
desizdi. Bekem mavisı gözlerinin gerisinde okunan bencil ve za-
vallı karakterinin izlerine rağmen tecrübesiz biri onun kusursuz
bir erkek olduğu yanılıgsına düşebilirdi. Alina Murray de aynı
yanılıgya düşmüş olmalıydı.

"Lord Ramsey... Siz de mi buradaydınız?"

"Ne kadar enteresan değil mi?"

"Şey... İçeri girsem iyi olur. Beni bekliyorlar."

Tam yanından geçmek üzereyken Stephan onu yavru köpek gibi ceketinin ense kısmından yakaladı. "İçeride seni bekleyen kimse yok, güven bana."

Davina'yı önce çılgınlığı yapmaya iten bu pisliği onun hatırına biraz tartaklaması gerekecekti. Tabii Thomas'a yaşadığı hayal kırıklığı için de fazladan birkaç yumruk atsa fena olmazdı. Ashında düşünüyordu da... Hepsi Davina içindi.

"Bırak beni. O konu kapandı, Thomas her şeyi unutmuş görünüyor. Kız fahişenin tekiydi, her şey bitti."

"O halde bana da noktayı koymak düşünüyor."

İlk yumruk adamın kusursuz burnunu çatırdattı. Hızlı ve daha sert ikinci yumruk ise zarif çenesinden tuhaf bir ses gelmesine neden oldu. Stephan onun sesini çıkaramayacak kadar afallamış olmasını değerlendirerek son yumruğu midesine geçirdi. İki büküm bir şekilde yere düştüğünü gördükten sonra da omuzlarını esnetti ve kapıdaki görevliye selam verip dışarı çıktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Yüzleşme...

"Sen de gelmelisin. Bu bir aile yemeği olacak ve benim tek ailem sensin."

"İki gün önce ailesiyle tanıştım zaten. Müstakbel kocamın büyük halasını merak etmiyorum. Hem yapacak bir sürü işim var. Koyunlar beni çok özlemişler, onlarla vakit geçirmem lazım."

Sarı elbisesinin etek uçlarındaki fiyonkları kontrol etmekle meşgul olan Alina'nın eli duraksadı. Ablasına kötü kötü bakarken, "Bana gülebilirsin, hatta beni küçük görebilirsin ama seni yalnız bırakmak istemiyorum," dedi. "Aptalca bir şeyler yapmaya senin kadar meyilli birini daha önce hiç görmemişim."

Davina bu sıkı muameleyi halihazırda bekliyordu çünkü ona başından sonuna kadar tüm Londra macerasını anlatmak zorunda kalmıştı. Tabii bazı sıcak detaylar hariç ki onları kendi bile hatırlamak istemiyordu. "Alina seni dinlemediğim için üzgünüm. Thomas'ı suçladığım ve onu küçük düşürdüğüm için sen beni suçlamasan bile kendimi yeterince kötü hissediyordum zaten... Ve William denilen o pislğin peşine düşmeyi de düşünmüyordum."

"Güzel... Davina... Aklım sende kalacak. Çok kötü görünüyorsun."

"Gördüğüm kadar kötü değilim. Yakında eski güzelliğime kavuşurum, merak etme."

Alina başını iki yana sallayıp güldü. "Peki... Ben artık çıkmak zorundayım. Craig'in gözünü şimdiden korkutmaya gerek yok."

Davina kardeşinin deneyip de beğenmediği elbiseleri ve yatağa saçılmış aksesuarları işaret ederek, "Haklısın, yakında senin gibi bir pasaklıyla evlendiği için şikâyet etmeye başlar," diyerek fikrini belirtti.

Alina şımarıkça omzunu silktilti, sonra Davina'ya sarıldı. "Kendine dikkat et. Kapıların kilidli olduğundan emin ol ve tüfeği de yanından ayırma. O adam yine gelir diye endişeleniyorum. Addison'ın bu gece işinin olması çok kötü."

"Asıl sen kendine dikkat et ufaklık. Ben başımın çaresine bakarım... Onu seviyorsun değil mi?"

Alina gözlerini devirdi. "Bunu konuşmuştuk. Evet, seviyorum. Beni deli gibi heyecanlandırıyor. Benden on altı yaş büyük olmasını da hiç sorun etmiyorum çünkü bu ona daha fazla güvenimeme neden oluyor... Ve sakın bana öyle bakma. Onu babam yerine koyduğum falan yok."

Davina kardeşinin saçlarını öperken gülüyordu. "Bana söyleyecek hiçbir şey bırakmadın. Hadi git şimdi. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Alina gittikten sonra Davina hiç istemediği halde koyunları kontrol etmek için dışarı çıktı. Yorgun ve halsizdi ama kafasını bir şeylerle meşgul etmemek daha büyük sıkıntılara sebep oluyordu. Ağlama isteği, kendine acıma, hayatın ne kadar berbat olduğunu düşünüp hayıflanma ve dolayısıyla yeni bir ağlama isteği daha.

Nisan ayının son günlerinde hava erkenden karamaya devam ediyordu. Güneşin son ışıklarından faydalanmak için acele etmesi gerektiğini bildiğinden hızla kümesteki tavukları saydı ve yemlerini kontrol etti. Uyku zamanı yaklaşan koyunların ke-yiflerinin yerinde olduğundan da emin olduktan sonra rastgele dizilmiş saman balyalarını saçak altına istifledi. Son olarak akşam yemeği için biraz sebze toplaması gerekiyordu.

Eteğinin önüne doldurduğu patates ve havuçları yüklenmiş, eve doğru yürüdüğü sırada gördü onu. Bahçe kapısına dayan-

mıştı. Davina'yı saniyeler içinde esir alan karanlık gözlerinde dikkatli ve tedbirli bir ifade vardı.

Davina hafifçe sallandı. Kulaklarındaki ses, ya yere döktülen sebzelerin gumbürtüsüydü ya da beyinde deprem oluyordu. Kıpırdayabilseydi gözlerini ovuşturarak onun gerçekten karşısında durduğundan emin olurdu.

Derken yürümeye başladı. Zarif yürüyüşü ne kadar da tanıdık. Tam on bir gün dedi içinden Davina... Onsuz geçirdiği on bir berbat gün... Aşağılayan teklifini yinelemek için mi gelmişti yoksa? Sebebi buyusa onu vurması gerekecekti çünkü geride bıraktığı on bir gün boyunca onu unutmaması gerektiğine kendini anca ikna edebilmişti. Aynı ıstırapı tekrar çekecekse onun bir yerlerde hayatına devam edip mutlu planlar yapmadığından emin olmalıydı.

"Özür dilerim, seni korkuttum," dedi Stephan. Yerdeki patatesleri toplayıp toplamamak arasında kaldığı belli oluyordu.

"Neden geldin?"

Stephan gülümsedi. Şaşırtıcı ama gülümsemesi keyifli bir ruh halini işaret ediyordu. "Sence?"

"Beni görmek için olduğu kesin ama bunun birçok sebebi olabilir. Büyük ihtimalle çoğunluğu beni memnun etmeyecek sebepler."

"Ne söylemem seni memnun ederdi?"

Davina onun güzel gözlerine daha fazla bakamayacağını hissederek bakışlarını yere indirdi. "Sanırım hiçbir şey... Onca yolu sadece beni görmek için gelmiş olamazsın. Bu taraflarda bir işim vardı ve beni görmeden dönmek istemedim. Doğru mu tahmin ettim?"

"Evet, bu taraflarda çok önemli bir işim vardı ve seni görmekten dönmem kabul edilemezdi."

Gülüyor muydu? Tanrı aşkına! Ona bakmaya cesaret edemeyen Davina elindeki kabuklaşan çamurları incelemeye başladı.

"İçeri girmeme izin verir misin? Dedğin gibi onca yoldan geldim ve kurt gibi açım."

Davina hissimla başını kaldırdı. "Git de kamını kasabada doryur. Sana hizmet edecek değilim."

Stephan teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. Her nedense daha da keyifli görünüyordu.

"Neden sırıyorsun? Ve sakın bana sence gibi sinir bozucu bir cevap verme. Daha da kötüsü sorumu soruyla yanıtlama."

"Seni görmek beni mutlu etti, hepsi bu."

Davina boşa kürek çektiğini, bu konuşmanın sonu nereye varırsa varsin hayatı boyunca onu unutmanın asla mümkün olmayacağını o an anladı. Kabul etmeliydi ki Stephan'a olan hisleri, ahahtarı henüz dövülmemiş, çürüyüp gidene kadar taşıması gereken bir prangaydı.

"Davina... Konuşmak istediğim..."

Davina elini kaldırıp onu susturdu ve yere saçılan sebzeleri toplamaya başladı. Bir kısmını kollarına aldığı sebzelerle birlikte eve doğru yürürken Stephan'a seslendi. "Karnımı doyurmak istiyorsan bana yardım et."

Stephan'ın dediğini yaptığını yan gözle gördüğünde içeri girip kapıyı açık bırakarak elindekileri masanın üzerine koydu. Tannı'ya şükür, ev düzenliydi. Onu aklından çıkarmak için hiç durmadan çalışarak kendini helak etmesi bir işe yaramıştı.

Tannı aştına, varlığı evin havasını çekip tüketiyordu. Pence-reyi açsa iyi olacaktı ama hava hâlâ yeterince sıcak olmadığı için odunlarını boşa harcamak da istemiyordu.

"Evin çok güzel."

Davina onun dürüstlüğünden bir an bile şüphelenmedi. Basit bir zevkle döşediği kullanışlı evinin çok güzel olduğunu düşündüğünden falan değil, sadece doğru söylediğini hissediyordu. "Teşekkür ederim, elindekileri böyle koyabilirsiniz."

Stephan sebzeleri masaya koyduktan sonra sorgulayan, karınlık gözleriyle ona baktı. "Sana söylemek istediğim..."

"Sakin bir şey söyleme."

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun."

"Ağzından çıkan her söz güzelliğin zehrine sahip Stephan. Yani bana yaramaz."

Bu yorum Stephan'ı rahatsız etmiş gibi görünüyordu.

"Bugüne kadar ağzından seni mutlu edecek tek bir kelime bile çıkmadı mı?" Parmağını Davina'ya doğru sallayarak söz-

lerine devam etti. "Gözlerin ayna gibi Davina... Ve ben mutlu kadınları tanırım."

"Mutlu ettin elbette... Ama kırılan kalbim hatırlamama engel oluyor. Şimdi, müthiş genellemelerin kendine sakla ve işe koyul. Patatesler kendi kendine pişmiyorlar."

Davina çamurlu ellerini tezgâhin üzerindeki tasın içine sokarken Stephan'ın ilgiyle ve şefkatle onu izlediğinin farkındaydı. Ukala yanıtlarını kendine sakladığı ve söyleyecekleri varsa bile özellikle dile getirmekten kaçındığı belli oluyordu. Stephan'ın bu inceliğinin altından ne çıkacağını düşünüp, düşünürken tırnaklarının arasına biriken çamurları hınçla temizlemeye çalışıyordu.

Lanet olsun, on bir gün sonra ilk kez karşılaşıyorlardı ve Davina berbat görünüyordu. Yan gözle onu süzdü... Ne yapacağını bilmeden sebzelerin her birini eline alıp yokluyor, sanki ne işe yaradıklarını çözme çalışıyordu. Bilmemesi normaldi tabii, büyük ihtimalle hayatında bir kez bile mutfâğı görmemişti. Hangi sebeple gelmiş olursa olsun Duns sınırlarında bu kadar sık ve kusursuz görünmenin gereksiz bir çaba olduğunu ona söylemeliydi. Üstelik sıklığıyla Davina'nın kendini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu. Kahverengi elbisesinin bazı yerleri çamur yüzünden katılmıştı. Yaka kısmı ise yıprandığı için üzerinden sarkıyordu. Oysa o her zamanki gibi harikaydı. Omuzlarına oturan, harika kesimli siyah ceketini bir an önce çıkarıncasına başına bir şey gelecekti... Kar beyaz gömleği Duns'ın yağmuruna çok dayanamaz, kolalı yakası kısa sürede hamura dönerdi. Saçları ise dağınmıştı... Fırtınadan çıkmış gibiydi ve Duns gibi rüzgârı hatırlatan doğallığıyla Davina'da ağılama isteği uyandırıyordu. Lanet olsun sana Stephan Ramsey dedi içinden.

"Bir şey mi dedin?"

Ah demek içinden dememişti.

"Yok bir şey."

Davina hiçbir şeyin, hiçbir giysisinin ve mekânın onu aptal gibi göstermeyeceğini, umutlanmanın boşa olduğunu düşünerek çamurlu ellerini daha sert temizlemeye koyuldu. Tırnaklarının arası bir türlü temizlenmiyordu. Fakat çamurlu tırnaklarıyla yemek yapmasına da imkân yoktu.

Bulaşık yıkarken kullandığı sert kılı fırçayı acımasızca tır-

naklarına sürtmeye başladı. Canı yandıkça kendini daha iyi hissediyordu, daha iyi hissettiğinde ise her şeyin bombok olduğunu hatırlıyordu. İçinden çıkılmaz bu döngü günlerinin vazgeçilmeziydi.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Bırak onu Davina!"

Davina Stephan'ın elindeki fırçayı almasını engellemek için sırtını kamburlaştırdı ama Stephan güçlüydü. Kızgın demir münamesi yaptığı fırça Davina'nın elinden kapığı gibi ulaşamayacağı bir yere fırlattı ve onu kollarının arasına çekti. Davina'yı delirten de buydu. Arkasının gelmeyeceğini bildiği şefkat...

Öfkeli bir şekilde, "Bırak beni!" diye homurdandı.

Sakin olmasını isteyen Stephan'ın ise öyle bir niyeti yoktu. Davina çırpınarak ondan kurtulmaya çalıştı. Ağzından kendisinin bile anlamadığı sözler çıkıyordu. Öfkeliydi çünkü hayatına yapılan bu saldırıya karşı savunmasızlığı ve hazırlıksızlığı kendini yetersiz hissetmesine neden oluyordu. *En azından güçlü olabilirim* diye kendini avuturken aslında bunu bile beceremediğini anlamak, ardı arkası kesilmeyen ve bir cevabı olmayan soruları tetikliyordu. Ve öfkesini...

İçinde giderek biriken öfkeyle ona saldırmaya devam etti. İkisinin göğüsleri arasında sıkışan ellerini kurtarmaya çalıştı çünkü her şeyin sebebi onlardı. Çırpındı, vurmaya dendi ama Stephan onu bir saniye bile bırakmadı. Hatta sakinleştikten sonra da sarılarak saçlarını okşadı, Davina'nın fark etmediğini düşünerek öptü.

Gözünden bir damla yaş dahi gelmeyen Davina'nın gözyaşları içine akıyordu. Bu diye hayatını altüst etmeye devam ediyordu ki? Evlenmesi gerekiyorsa bunu bir an önce yapmalı ve hayatından sonsuza kadar defolup gitmeliydi. Bunu ona söylemek üzereyken sözleri dile getiremeyeceğini fark edip çaresizliğine küftü.

"Daha iyi misin?"

Hayır, daha iyi değildi, sadece daha sakindi. Boğazını temizledi, fakat konuşmak yerine başını salladı.

"Bir yere uzanmak ister misin? Yorgun görünüyorsun."

"İyiyim... Yemek yedikten sonra hiçbir şeyim kalmaz. Sen de yemelisin, biraz süzülmuş gibisin."

Stephan'ın güldüğünü hissetti.

"Haklısın, yemeliyim. Hadi işe başlayalım artık."

Davina'nın işini bilen ev kadını haline bürünmesi şaşırtıcı bir hızla gerçekleşti. Yaptıkları iş bölümüne göre sadece sebzele-ri doğrama işi Stephan'a aitti. Çünkü patatesleri soyacakları derken kabukla birlikte patatesin tamamını ziyan ediyordu.

Sebzeli tavuğun malzemelerini ateşin üzerindeki tencerede kavuran Davina yine hissettirmeden ona baktı ve karşılaştığı manzara istemeden gülümsemesine neden oldu. Stephan havuçların üstesinden bir şekilde gelmeyi başarmıştı ama patatesler üzerinde enteresan denemeler yapıyordu. Oysa Davina ona küp küp doğraması gerektiğini özellikle söylemişti. Tam onu ikaz ediyordu ki yüzündeki kendini adamışlığı görünür duraksadı. Stephan dilini şekilden şekle sokarak bütün hünerini, şekilleri ve ebatları birbirini tutmayan patatesler üzerinde gösterip duruyordu. Ayağının altında dolan Luna'yı itekleyerek kendinden uzaklaştırmak da rutinleri arasına girmişti. Nihayet işini bitirdiğine ve eserini hayranlıkla süzdü.

"Ceket sıkmasaydı daha iyisini yapabilirdim."

"Hi-hi... Fark ettim. Ceket yüzünden elbette."

Stephan sesindeki alayı fark etmiş bile üstünde durmadı ve en az diğerleri kadar şekilsiz görünen bir patatese - artık ne gibi bir sorun gördüyse - bıçakla müdahale etti.

Bu sırada hamurunu daha önceden hazırladığı ekmeği pişirmeye koyan Davina Stephan'ın önündeki sebzeleri tencereye kattı. En azından masasıyla övünebilecek durumdaydı. Sanki aralarındaki her şey çok normalmiş gibi Davina masaya koyacağı birkaç çeşit peyniri, tereyağını ve kendi hazırladığı marmelatları aklından geçirdi. Yulaf lapasını da ısıtması gerekcekti. Ne yazık ki içecek bir şey yoktu. Ona süt içip içmeyeceğini sormayı düşünüyordu ki Stephan'ın karanlık gözlemleri sıcak bakış aklındaki her şeyin silinmesine neden oldu.

Neyse ki sağduyusu ve igtidülleri hâlâ yerindeydi.

"Sen keyfine bak..." Duvardaki küçük rafı işaret ederek sözlerini sürdürdü. "Yangından kurtarabildiğim kitaplar orada. Ben üzerimi değiştirip geliyorum."

Son açıklamayı yaptığı için pışman olması çok sürmedi çünkü odasının kapı kilidi bozuktur. Kaldı ki sağlam olsaydı bile arzusunu gizlemek gibi bir derdi olmayan Stephan için en sağlam kilidin bile lafi olmazdı.

Davina hızla odasına girip eline geçirdiklerini alalelele gıydi. Sırtı, kilidi olmayan kapıya dayalı bir vaziyette temiz ayakla-bırlarını da ayağına geçirip şifonyerin üzerindeki suyla yüzünü yıkadı. Görüntüsü berbattan halliceydi. *En azından temizim diye* düşünürken Stephan için temizlenme düşüncesiyle aniden tahrik olduğunu hissetti. Isıman yanakları için biraz daha soğuk suya ihtiyacı olacaktı.

Tekrar salona girdiğinde Stephan'ı ateşteki ekmeği parma-ğıyla dürtüp pişip pişmediğini kontrol ederken yakaladı. Yanan parmağını hızla çekip hemen sonra diğer hedefine ilerledi ve tenceredeki yemeği tırulamaya başladı. Davina'yı fark edene kadar iki tahta kaşık dolusu yahninin icabına bakmıştı. Ayağının dibinde hazır kıta bekleyen Luna'ya da şak diye yere yapışan bir parça attı ve yaramaz çocuklar gibi gülümsedi.

Öyle tatlıydı ki Davina ona aşık olduğunu unutmuşsa bile artık kesinlikle hatırlıyordu.

"Hazır mısın?"

Soru sıradandı ama gözlerindeki ima son derece açıktı. Davina pembeleşmeye başladığını fark edince aklına dahiyane bir fikir gelmiş gibi. "Salata," diye şakıdı.

Yaklaşık yarım saat sonra gerekli haller dışında hiç konuş-madan zengin bir sofraya kurmuşlardı. Davina durumlarındaki tuhaflığa gülmek istiyordu. Bir keresinde onunla yaşlanmanın nasıl bir his olacağını, şöhmine başında birlikte uyukladıkları bir hayatın neye benzeyeceğini düşünerek hayaller kurmuştu. Düşündükleri ulaşılmaz ve sıra dışıydı. Şimdi ise birlikte yaptıkları yemeği yiyorlardı. Sırada ne vardı? Bu gece hamile kalıp küçük bir Stephan doğurmak mı? Hayatla ilgili tahminlerde bulun-mak gerçekten imkânsızdı.

"Alina yok mu?"

"Hayır ama gelecek."

"Masa çok güzel görünüyor."

Davina başını kaldırmadan ona doğru aşağıdan yukarıya bir baktı attı. "Daha iyilerini gördüğünü biliyorum."

"Huysuzluk etmeye devam edeceksen benim için sorun de-ğil. Yemek harika, daha önce bu kadar güzeline yememişim."

Davina şaka yapıp yapmadığını anlamak için onu dikkatle izli-yordu. Gerçekten de mest olmuş gibiydi. Bu ifadeyi yüzünde en son gördüğünde Davina elindeki yağ şişesiyle onun üzerinde oturuyordu. Lanet olsun, buna dayanamıyordu.

"Şimdi neden geldiğini söyleyebilirsin," dedi sabırsızlıkla. Alından huzurunu kaçırarak bir neden çıkacağını biliyordu. Bunca hassaslığa ve kırılganlığa rağmen Davina'nın vücudu bile özlem içindeyken tuzu kuru Stephan'ın azgınlığının başına vurduğunu ve tatmin edilmeyi beklediğini tahmin ediyordu.

Stephan ise bu ani çıkışı beklilyormuş gibi sakindi. Ağzını sildi, peçetesini tabağının yanına koydu ve arkasına yaslandı.

"Seni özledim."

"Bu beni ilgilendirmiyor Stephan. Sorunumuz hiçbir zaman özlem olmadı."

"Biliyorum... Bu yüzden seni memnun edeceğini düşündüğüm bir teklifim var."

Dirseklerini masaya koyup ellerini çenesinin altında birleş-tiren Davina sandalyesinde iyice dikleşti. Günlerini ve gecelerini onu düşünerek geçirdiği halde Stephan'dan gelecek hangi tekliften memnun kalacağına hiç kafa yormamıştı. Çünkü vakti geldiğinde uygun biryle evlenmesi gerektiğini kesin olarak ifade eden bir adamın hayatında hiçbir yeri olamayacağını kabul etmişti. Ama yine de bir yanı ümit ediyordu.

"Bana hayatını nasıl devam ettirmek istediğini söylediğinde aptalca bir yanılgıya düştüm ve senin Craig Ross ile evlenmek istediğini düşündüm. Kendimle övünmüyorum ama en son görüşmemizde aniden çekip gitmemin sebebi buydu."

"Benim... Craig Ross ile evlenmek istediğimi düşündün... Sen gerçekten delisin."

"Kusancılıktan delirmiştim, doğru. Artık daha mantıklıyım."

Kalbinin düşmanı olan tümit yine içinde ateş gibi parladı, fakat Davina ondan bir yangın çıkarmamaya kararlıydı.

"İçini rahatlatmak gibi bir derdim olmamasına rağmen bilmeni istiyorum. Craig ve Alina yakında evlenecekler."

Onu şaşırtacağını düşünmüştü ama Stephan belirgin bir tepki vermeksizin Davina'ya bakmaya devam etti. Sadece gözleri gecenin içindeki yıldızlar gibi parlıyordu. Derken birden gülümsedi ve çift için tebriklerini ilettiler.

"Davina düşündüm ki... Aptallığım için belki beni affedebilirsin çünkü o sırada aklım başımda değildi. Seni kaybetmek üzere olduğum için endişelenmişim ve bu yüzden her şeyi düzeltmek yerine mahvettim. Geri almak istediğim şeyler söyledim."

Aldığı soluk Davina'yı boğmak üzereydi. Heyecan vücudunu kontrolsüzce yönetiyordu. Buna rağmen sakın kalmak için son gücünü kullandı ve "Nereye varmaya çalışıyorsun?" dedi.

Stephan boğazını temizledi. Davina onun yakıt kazanmaya çalıştığını ve söylemek üzere olduğu şey yüzünden tereddüt yaşadığını düşündü. Kalbi sinek kuşunun kanatları gibi çarpıyor ve nefesi boğazında katlaşıp hayatına kastetmiyor olsaydı onu ilk defa böyle görüyor olmanın tadını çıkarabilirdi.

"Seni o odaya yerleştirmekle hata ettim. Seni küçük düşürceğim aklıma bile gelmedi... Ben sadece bana yakın olmanı ve herkesin bana ait olduğunu bilmesini istiyordum."

"İlişkimiz başladığı andan itibaren ben zaten senindim, bölgeni işaretlemene gerek yoktu."

Stephan bu benzetmeye güldü. "Cassandra bana bir şey söyledi... Birini, onun seni istediğinden daha fazla arzularının ne kadar kötü hissettirdiğiyle ilgili... Hayatı boyunca güvensizlik sorunu yaşamamış bir adama asla söylenmemesi gereken bir sözdü. Belki de söylenmeliydi, bilmiyorum. Kesin olan şey, sözlerin üzerinde tuhaf bir etki yarattığıydı. Davina ben hiçbir kadına saygısızlık etmedim. İlişkimiz ne şekilde bitmiş olursa olsun kimsenin onlara saygısızlık etmesine de izin vermedim ama sen... Bana ait olduğunu herkesin kabul etmesi, her gece deli gibi sevişip sonra seni kollarıma alarak uyuduğumun bilinmesinden geçiyorsa bırakayım da bilsinler diye düşündüm. Bencilce olduğunu kabul ediyorum ama ben zaten bencil bir adamım."

"Evet hencilce..."

Davina kızmayı beklerdi ama onun yatağına girmek için ne kadar hevesli olduğunu düşününce suçun bir kısmını üstlenmesi gerektiğini hatırladı. Ondan ilişkilerini pozitif tutmasını isterken kendisi o kadar çok değişmişti ki Stephan'la birbirlerine yabancı gibi davrandıkları akşamlarda onu dans ettirgi kadınların kollarından çekip alamamak ve dudaklarıyla işaretleyip bu adamı bana ait diyememek müthiş bir ıstırap verir olmuştu. Kısacası gizlilik, orada böylesine yoğun hisler varken imkânıza yakındı.

"Her şeyi geri alamam ama bazı şeyleri düzeltebilirim... Davina hayatına yeni bir yön çizmeni anlıyor ve kabul ediyorum... Mutlu ve yaşlı bir kadın olarak hayatını noktalamaya istediğini de, Asla kabul edemeyeceğim şeyse kendini başka bir erkeğe adanmışını görmek. İşte bu yüzden ve tabii seni düşürdüğüm durumu telafi edebilmek için en iyisi benimle evlenmen olacaktır."

Hayalini kurmaya bile cesaret edemediği bir şey gerçekleştiğinde insan her zaman mutluluktan havalara uçmuyordu. Davina, Stephan'ın teklifini takip eden saniyeler içinde taş kesilmiş bir halde, kafasında yankılanıp duran *ne dedin sen* sorusunu dile getiremeyecek kadar şaşkıncı durumuna aniden idrak etti. Ömür boyu sürecektir yasal bir birliktelik. Onu Davina'dan daha fazla hak edecek başka bir kadın olmadı... Sadece o ve Davina... Ve tabii çocuklar. Tabii ya, çocukları da olacaktı.

Mutluluk, katman katman açılan olasılıkların arkasından gelmeye başlıyordu. Fakat onların hikâyesinde mutluluk, çok geçmeden bir yerde takılıp kalıyordu. Sanki eksik olan bir şeyler vardı, Davina bunu kalbinde hissediyordu... Ya da sorun bunu kalbinde hissedememesiydi.

Sonra fark etti... Stephan onu başkasına kapırmamak ve nihayetinde sadece kendi yatağına almak için istiyordu. Daha da beteri, Davina'yı aklanmanın ve onu küçük düşürdüğü için kendinin vicdanını rahatlatmanın derindeydi.

Az önce mutluluk mu hissetmişti? Bu kadar kurnak ve ötekileşen mutlu olduğunu hiç hatırlamıyordu. Düşünce âleminin dışı çıkarak gözlerindeki perde olmadan Stephan'a baktı. Baş döndüren gülümsemesiyle Davina'nın evet cevabını bekliyor-

du. Kendinden bu denli emin görüldüğü için onu suçlayamazdı çünkü hayatın ona bahsettikleri sayesinde bazı hakları olduğuna inanıyor olmalıydı.

Davina kalıp halini alan duruşunu yavaşça bozdu, çenesinin altında birleştirdiği ellerini kucığına indirip dudaklarını ıslattı. "Teklifiniz için size minnettarım saygıdeğer lordum ama kabul etmem mümkün değil."

Stephan'ın gülüşü olduğu gibi duruyordu ama gözleri karar içinde kalmış oniksler kadar soğuktu. "Sebebini de bahşeder misin?"

"Pek tabii... Ortada bir yanlış anlama olduğu açık. Ben senin düşündüğünün aksine itibar sorunu yaşamıyorum. Yaptığım hataları evlilikle temizlemeyi hiç düşünmedim, düşünmeyeceğim. Ayrıca beni başka bir erkeğe kaptırmamak için evlenmeye mecbur olmanı da istemiyorum. Kısacası, teklifin yüzünden gurur duymayı deniyorum ama sadece daha fazla öfkeleniyorum."

Stephan anlayışla başını salladı. Düşüncelere dalmış görünüyordu ve öfkeli olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Derken yavaşça yerinden kalkıp masanın etrafından dolanarak Davina'nın yanına gitti ve kalçasını masaya yasladı. Ne düşündüğünü anlamak zordu. "Madem teklifimi kabul etmiyorsun, o halde geriye tek bir seçenek kalıyor."

Ortada dönpür duran belirsizlik yüzünden tedirgin olan Davina sandalyesinde kıpırdandı. Neler olduğunu anlayamıyordu ama içgüdüleri kaçması yönünde uyarı veriyordu.

"İşte böyle bir tanem... Sonunda yaşam belirtileri göstermeye başladın."

"Ne seçeneğinden bahsediyorsun sen?"

Stephan son derece doğal bir şeyden bahsedermiş gibi, "Seni hamile bırakana kadar sevişme seçeneğinden bahsediyorum," dedi. "Kardeşin gelene kadar birkaç deneme yapabiliriz sanırım."

Davina hızla yerinden kalkınca sandalyesi geriye doğru devrildi. Kendisi de düşecek ki Stephan onu belinden tutup ayak bacaklarının arasına sabitledi. Hızlı ve temiz bir işti. Planlı bile olabilirdi.

Olayın gerçekleşme hızından başı dönen Davina sakin ve uzlaşmacı görünmeye çalışarak, "Şimdi beni hırakacak ve evimi terk edeceksin," dedi. Rom içmiş bir karga bile bundan daha enteresan bir ses çıkaramazdı. Kaldı ki Stephan'ın keyifle gülmesinin nedeni de buydu.

"Seninle sevişmek için deliren birini evine aldıysan sonuçlarına da katlanmalısın."

"Sadece yemek yiyecektin. Siz pinti İngilizlerin aksine işkoçlar cömert ve misafirperverdir."

"Ben işkoçların cimri olduğunu sanırdım."

Davina öfkeyle haykırdı. Öte yandan yakınlıkları özlemle yan vücudunda küçük titreşimlere neden oluyordu. Bunun sonu teslimiyetti ve Davina o sonu görmek istemiyordu. Bu yüzden bütün gücüyle kurtulmayı denedi, fakat örümcek ağına dolanan bir sinek kadar aptal ve çaresizdi. En sinir bozucu olansa Stephan'ın muazzam gücüyle kontrolü elinde tutarken bile rahatça gülebilmesiydi.

"Evimde bana saldırayabileceğini sanıyorsan sana gülerim Stephan. Kanının ne kadar mavi olduğu da yasalarınızla başımın derde girecek olması da umrunda değil... Seni gözümü kırpmadan vururum."

Stephan cevaben onu öptü. Tutkunun kaynar sıcaklığı Davina'yı eritebilir, pekalâ yok olmasını sağlayabilirdi... Çünkü ilk dokunuş arkası kesilmeyen tek dokunuştı ve Stephan ayrılmayı istese dahi Davina onu bırakmayı düşünmüyordu. Kollarının adamın boynuna doladı, günlerin özlemini birkaç saniyenin içinde aramaya ve arsızca talep etmeye başladı. Kalçasını kavrayan elin yarattığı tanıdık his şu an evinde bile olsa Davina'ya ait olduğu asıl hayatı hatırlatı. Saçlarının içindeki nezaketsiz parmakların verdiği mutluluğa ömür boyu tutunabilirdi. Ağzının içinde kavrılan sıcak dilin tadı, dudaklarını ezen dudaklar, göbeğine değen sertlik ve havaya hükmeden ağırlık ikisine ait anılardan daha gerçek, daha fazlaydı.

Davina neden ağladığını bilmiyordu. Yanaklarından süzülen yaşların tadı ağızlarına doldu ama ikisinin de aklına durmak gelmedi. Sadece Stephan'ın dokunuşlarında bir şefkat, öpüşünde

bir tereddüt hissediliyordu. Davina buna gerek olmadığını anlamları için ona iyice yaslanıp kucagina oturdu ve hemen sonra kendini masaya yatırmış halde buldu.

Stephan tanıdığı kibar aşık gibi değildi. vahşi ve kontrolsüzdü. Simsiyah aç bakışları ürktütücü ve saldırganı. Ne ilginçtir ki bu Davina'ya korkutacağı yerde daha fazla heyecanlandırıyordu. Stephan dizlerinin arasından tutup onu masanın kıyısına çektiğinde de aynı ilkel hislerin etkisi altındaydı.

Elbisesinin çatırdadığını ve hemen arkasından göğüslerinin ortaya çıktığını fark etti. Ona neden karşı koyamadığını bilmiyordu. Bildiği tek şey tekrar sevişmezlerse ölecekti. Stephan ellerini masaya dayayıp üzerine eğildiğinde Davina kollarını ona dolamaya hazırlanıyordu ama Stephan tek eliyle iki bileğini birden kavrayıp başının üzerinde sabitleyerek onu engelledi.

"Uslu dur ve bana bırak." Konuşan bir yabancıydı, hatta insan bile değildi. İşte bu düşünce Davina'ya korkuttu ama boyundan göğüslerine inen ağırın yarattığı eşsiz his basit korkuları bir deniz dalgası gibi kendine katıp küçültüyordu.

Beklenti, kuruyan boğazında bir düğüm, kalbindeki şarkı ve tenindeki sızıydı. Davina onun sıcak dudaklarını en hassas yerlerinde hissedebilmek için yalvarmaya hazırı. Derken Stephan meme uçlarından birini ağzına alıp emmeye başladı. Diğer i ise ellerinde yeniden şekilleniyordu. İnceliksiz ama etkileyici bir oyundu bu. Davina kıvranarak sırtını yükseltince Stephan daha büyük bir iştahla emmeye devam etti ve dakikalarca işkencesini sürdürdü.

Bir yere yetismeye çalışıyormuş gibi ikisi de aceleli ve dikkatsizdi. Davina bu sırada iç çamaşırını çıkarmaya çalışan Stephan'a kalçasını kaldırarak en az onun kadar sabırsızca yardım etti. Onu bir an önce içinde, derinlerinde hissetmek istiyordu. Bu zayıflık mıydı? Utanmalı mıydı? Hayır diye düşündü... Bu bir fırtınaysa hakkını vermeli, yıkım ne olursa olsun rutigarına kapılmaktan korkmamalıydı. Çünkü özlemi bastırmak, ikisi söz konusu olduğunda külfetten başka bir şey değildi. Davina birbirini takip eden dokunuşlara teslim olarak kabul ve ilan ediyordu bunu. Ve hiç şüphesiz daha fazlasını istemeye hakkı olduğunu düşünüyordu...

Stephan da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. İç çamaşırını bacaklarından aşırıp onu tamamen savunmasız bıraktı ve tekrar dudaklarına kapandı.

Fısıltıları anlamsız, nefesi sığ ve gürültülüydü. Öpüşmeleri uzadıkça hisler keskinleşirken, mantıkla ilişkilendirilebilecek her şey silikleşiyordu.

"Sevgilim..." dedi Stephan soluk soluğa. Davina'nın bacaklarının arasına kayıp ıslak derinliğinde kaybolan parmaklarının verdiği his kadının inlemesine neden oldu. "Bunu özledim... Tadını... Davina seni öyle çok istiyorum ki Tanrı aklımı korumam için bana yardım etsin."

Tanrı aşkına, ne yapıyordu? Davina onu içine almak için o kadar hevesliydi ki Stephan bacaklarının arasına eğildiğinde neredeyse isyan edecekti. Ama... Erkeğin dudaklarının temasıyla kendinden geçmesi çok sürmedi. Bacaklarını iki yana iyice ayıran Stephan dilini içinde gezdiriyor, emiyor ve parmaklarıyla hassas bir noktayı okşuyordu. Davina daha öncekilere benzemeyen bir infilakın eşliğindeydi. Kalçasını kaldırarak Stephan'a daha fazlası için yalvardı ama yetmiyordu. Dakikalar boyunca sınır çizgisinde gezinip durduğu halde Stephan çizginin diğer tarafına geçmesine izin vermiyordu.

Davina artık daha fazla dayanamayacağını düşünüp, "Lütfen..." diye inledi. Buna mecburdu. Ve mecbur olduğu kadar, bu yakarışın bir işe yaramayacağından da emindi. Belki bu yüzden belki de tamamen keyfi sebeplerden Stephan'ın onu kaldırıp şöminenin yanındaki koltuğun sırtlığına yaslamasına itiraz etmedi.

Öpüşmeye bulundukları yerde devam ettiler. Davina onun her arzusuna uyumlu karşılık veriyordu. Çünkü bu ikisinin ortak arzusuuydu. Onlar söz konusuken her şey hislerden ibaretti.

Dudakları ayrıldığında Stephan karanlık alevlerin oynadığı güzel gözleriyle bir süre onu inceledi. Zincirlerle zapt edilmeyle çalışılan mitolojik bir tanrı gibiydi. Davina onu tutanın ne olduğunu bilmiyordu, fakat kendi yoldan çıkmışlığına rağmen onda farklı olan bir şey sezinliyordu. Derken Davina'ya arkasına onda farklı olan bir şey sezinliyordu. Derken Davina'ya arkasına döndürüp hafifçe öne doğru eğdi. Parmaklarını koltuğun arkasına geçiren Davina başına ne gelmek üzere olduğunu anlaya-

mamanın telaşıyla karşı koymayı denedi ama Stephan ona yine engel oldu.

Eteğinin yavaşça yukarı çekildiğini ve ortaya çıkan bacaklarda gezinen parmakları hissetti.

"Seni böyle alman ister misin?" dedi Stephan nefes nefese.

Davina yutkunurken Stephan güldü ve kadının sırtını biraz daha öne bastırdı. Oyun oynuyor gibiydi... Eğleniyor ve Davina'nın heyecanının tadını çıkarıyordu. Eteği yığın halinde onun belinde toplayıp bacaklarını iyice araladıktan sonra aralarındaki tek engel olan pantolonundan da kurtuldu ve sanki gerek varmış gibi tekrar sordu.

"Söyle bana aşkım... İstiyor musun?"

Aşkım?

Davina bu sözün büyüüne kapılarak başını salladı. Her şekilde ona ait olmak istiyordu.

Kalçasını kavrayan Stephan eğilip Davina'nın nemli ensesine bir öpücük kondurduktan sonra aniden yüklenip ona çığlık atıran bir sertlikle içine girdi ve öyle kaldı. Davina tekrar onunla dolmayı ve ona ait olmayı ne kadar da çok özlemişti... Fakat bu çok fazlaydı...

"Seni öyle çok özledim ki güzel cadım."

Hislerinin karşılıklı olduğunu öğrendiği için haz dolu bir mutluluk duyan Davina kalçasını ona doğru iterek sessizce onaylamak istedi ama içindeki dolgunluk bu hareketiyle birlikte daha da artınca en az çığılığı kadar iç gıcıklayıcı bir şekilde inledi.

Stephan'ın hareketleri temkinliydi. Yavaş ve kontrollü salınışları kadını aynı tempoda koltuğa doğru itiyor, sonra Davina kendini tekrar ona bastırıyordu. Sıcacık bir andı ve ikisi de kendini inanılmaz hissediyordu.

Kaçınılmaz olarak hızları gittikçe artmaya başladı. Stephan daha sert hareket ettikçe koltuğa daha sıkı tutunan Davina'nın iniltileri de beraberinde artıyordu. Onu eritip sonra da buhara döndürecek sınıra gelmeden önce hissetmeye alışkın olduğu o bildik yoğunluk artık teninde ve kanındaydı.

Hızla gidip gelmeye devam eden Stephan bir eliyle onun göğüslerinden birini okşayıp diğeriyle boynunu kavradı ve onu doğrultarak sırtını göğsüne yaslamasını sağladı. Darbeleri sert,

Davina'nın kulağına dolan sesi vahşi ve anlaşılmazdı. Ağız kulağında geziniyor, boynunu hapseden eli kadını daha fazla tavırmazmış kılıyordu. Daha sert, daha hızlı ve en nihayetinde daha mükemmel tempo, bulundukları pozisyonu daha özel kılıyordu.

Stephan amansızdı... Davina ise deli gibi baştan çıkmıştı. Yükselen bir hızla doyma yaklaşırken hissettiği kusursuzluk, içinde bulundukları odayı bile büyüyle doldurmuş gibiydi. Zevk, sınırsız bir kaynaktan durmaksızın akıyor, bedenini ve hislerini yıkıyordu. Davina derinlerinden, ruhunun olduğu yerden inledi ve bir kolunu arkasına doğru kınp Stephan'ın boynuna dolamaya çalıştı. Dayanamıyor ama bitmesini de istemiyordu.

Stephan'ın sert darbeleri ikisini de devam edebilmenin neredeyse mümkün olmadığı bir noktaya taşıdığından elleri Davina'nın karnında birleşti ve Stephan, "Hazır mısın bir tanem?" dedi.

Cevabı biliyor olmalıydı çünkü bir yanıt beklemeden onun içinde daha sert gidip gelmeye başladı. Bendini yıkıp tasan bir zevkle büyüyen doyum da hemen arkasından geldi.

*

Dakikalar su gibi akıyordu... Davina önümler boyunca onun kollarında kalabilirim diye düşünürken gerçek dünyanın çınları, bir kedi miyavlaması şeklinde kulaklarında çınladı.

O an rehavette aralanan gözlerini kocaman açtı ve yemek masasının üzerinde malum yerini yalayarak onu arsızca süzen Luna ile göz göze geldi.

Tabii ya... Luna... Lanet olsun Luna!

Stephan'ın kollarında kurtulup odasına kaçışı öyle anıydı ki gerisinde ne bıraktığını düşünme fırsatı olmadı. Hızla kapıya yaslanıp yüzünü ellerine gömdü ve soluklanmaya çalıştı. Kulağı Stephan'ın da peşinden gelme ihtimaline karşı kapıdaydı. Gelirse onu dışarıda tutacak bir kilidi bile yoktu. Yerin dibine girmeyi arzuladığı o sevinli anlardan birini daha yaşıyordu.

Az önce onunla sevişmişti. Üstelik bunu Luna'nın gözü

önünde yapmıştı. Daha ne kadar dişe batabileceği hakkında artık bir tahminde bulunmak istemiyordu çünkü ne zaman başarabilirsin, üstesinden gelemeceğin hiçbir sorun olamaz Davina saçmalıklarıyla kafasını doldursa kendine güveni geri geliyordu. Kendine güveni tazelendikçe de topkuz az önceki gibi berbat hatalar yapıyordu.

"Davina iyi misin?"

Ses, kapının hemen arkasından geliyordu. Davina kapının açılmasını engellemek için tokmağı aşağıdan yukarıya doğru itti, fakat komik çabasının Stephan'ı engellemeyeceğini biliyordu. Çaresizce gözlerini yumup başını kapıya yasladı. "Gitmeni istiyorum Stephan... Lütfen beni yalnız bırak."

"Bunu yapamam..." Kendini toparlayan için seni bir süre yalnız bırakacağım ama sonra konuşacağız."

Davina başını kapıya birkaç kez vurdu. Onu göndermek için dil dökmek için işe yarayacağını bilse ağzı kâğıt gibi kuruyana kadar konuşabilirdi. Ayaklarını sürüyerek lekeli aynanın önüne geçti ve temiz suyun bulunduğu kovadan bir tas su alıp yüzüne çarptı. Boynundan göğüslerine doğru akan su kesinlikle daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Görüntüsünün berbat olduğundan o kadar emindi ki loş odada bile parlaklığı belli olan gözleri, pembe yanakları, dağınık saçları ve çıplak göğüsleriyle vahşi bir güzelliği olduğunu fark edince şaşırı. Sevişmek günlerdir eksikliğini duyduğu canlılığı ve daha fazlasını ona geri vermişti.

Utançtan kıvrınarak bacaklarının arasındaki izleri temizleyip kendine çekidüzen verdikten sonra usulca yatağa oturup yüzünü ellerinin arasına gömdü. Bu işin sonunun nereye varacağını merak ediyordu.

"Vakit doldu. Artık içeri geliyorum."

Davina'nın ilk düşüncesi kapıya abanmak oldu. Savunma ve kendini koruma adına yıllardır alışkanlık edindiği en doğal tepkiydi bu. Gelgelelim bunu yapamazdı. Stephan konuşmak istiyorsa konuşmadan gitmeyecekti. Seninle sevişeceğim demesinin üzerinden bir dakika bile geçmeden istediğini alan bir adam geri kalan tüm isteklerini kuşkusuz kolayca yerine getirirdi.

Kapı usulca açılıp Stephan içeri girdiğinde Davina ikisiyle ilgili bazı şeyleri gözden geçiriyordu.

"Daha iyi misin?"

"Hayır."

"İstersen özür dileyebilirim ama pişman olduğum için değil, hayvan gibi davrandığım için."

"Yemek masamda benimle seviştin."

"İkimiz seviştik Davina... Sana nasıl hissettiğini hatırlatmamı istemiyorsan kullandığın ifadelere dikkat etmeni öneririm."

"Lanet olsun sana, Luna bizi izliyordu. Artık bana her hakkımda ne düşündüğünü bileceğim."

"Luna mı? Gerçekten o kediye umursuyor musun?"

"Evet umursuyorum!" diye haykırdı Davina. "Her şeyi biliyor ve..."

"İçini rahatlatıcaksın söyleyeyim. Sen çıktıktan sonra gözleri bakmaması gereken başka bir yere dikilmişti."

"Bu umrunda değil... Stephan... Bana bir kez daha dokunursan seni değil, kendimi öldürürüm. Ve bunu bana engel olmayacağın herhangi bir zamanda yaparım."

Stephan sırttı. "Ben de seni asla yanımdan ayırmam."

"Bu durumda bana tekrar dokunmaya niyetli olduğumu itiraf ediyorsun."

"Sonsuza kadar sana dokunmak istiyorum. Unuttun mu? Karım olacaksın."

"Sana cevabımı verdim."

"Şu an karnında benim bebeğimi taşıyor olabilirsin."

Davina kramp girmiş gibi karnını tuttu. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu, sadece bu kadar çabuk olduğundan emin değildi. Masum sayılamayacak kadar çok şey yaşamıştı ama bu gibi konulardaki cehaleti bazen kendini küçük bir kız gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Benimle evlenmen için başka bir sebep daha."

Bu hatırlatma, kaçınılmaz olarak aklına öfkeli olma gerekçelerini getirdi.

"Seninle evlenmem için somut hiçbir gerekçe yok. Hatta bana ufaklık anlayışlılığı olan bir sebep dahi söyleyebilmiş değil."

sin. Tamam... Hamile olduğumu anlarsam sana haber veririm. Hadi git artık."

Stephan aniden yanında belirip kolunu onun beline doladı. Parmakları sırtında gezinirken saçlarının kokusunu içine çekiyordu. "Sevdiğim gibi kokuyorsun."

"Stephan yapma... Sana karşı koyamıyorum, sonra da olan oluyor."

"Koyma o zaman. Teklifimi kabul et ve bana karşı hissettiklerin için suçluluk duymaktan kurtul."

"Evlenmemiz için başka bir rezil gerekçe daha... Sana bugüne kadar kendimle ilgili yanlış fikirler verdiğim ortada. Ben bunu kabul edemem, gururum da prensiplerim de buna müsaade etmez."

Stephan gözlerini yumdu. Davina'dan bezmiş gibi görünüyordu. "Seninle evlenmeyi gerçekten istediğimi neden hesaba katmıyorsun?"

"Çünkü istemediğini biliyorum. Hatırlasana bana uygun bir eş bulunduğunda evleneceğini söylemiştin. O sırada gözlerinin içine bakınama rağmen senin için uygun eş olduğumu düşünmüyordun. Şimdi de kalkmış iki paralık olmuş itibarım ve erkeğe bazı arzuların için bana karın olma şerefini bahsettiğini söylüyorsun. Stephan kendince centilmenlik etmeye çalışıyorsun ama ortada bir terslik var... Sorunumuzu çözecekse seni affediyorum. Artık bana hiçbir borcun yok."

"Aptallık ettim. Sana başka bir kadınla evleneceğimi söylemem gerekirdi."

"Ah tabii ya... Bu bir sırды. Tamam Stephan, dediğim gibi artık bana bir borcun yok. Rahatlayabilirsin."

Stephan hiçbir işaret vermeden Davina'yı öptü. Kısa ama fazlasıyla yoğun bir öpücüktü. Tekrar Davina'ya baktığında karanlık gözlerinden öfke okunuyordu. "Peki ya senin borcun Davina?"

Öpücüğün etkisinden çıkamayan Davina, "Ne borcu?" diye geveledi.

Stephan onu tekrar öptü ve Davina karşılık verene kadar dudaklarını ateşle sömürtmeye devam etti. "Beni reddetmenin üzerinden bir dakika geçmeden sana sahip olmama izin verdin."

Bunu bana karşı koyamamak olarak yorumluyorsun ama doğru değil sevgilim... Sen benden faydalaniyorsun." Sesi, mağduriyetini dile getiren birinden daha çok zaferini ilan eden bir kumandan gibi çıkmıştı.

Haklı olarak öfkeden kuduran Davina Stephan'ın yüzüne doğru aklına gelen bütün hakaretleri sıralamaya başladı. Ondan kurtulmaya çalışırken gösterdiği çaba öfkesini daha da artırıyordu. "Madem seni kullandığımı düşünüyorsun, buraya gelip kendini kullandırmasaydın kendini beğenmiş at boku."

Stephan onun çenesini tutup yüzünü kendine yaklaştırdı. "Sana bir daha küfür etmeyeceksin demistim."

"İstedüğim küfrü ederim." Kendi göğsüne vurarak sözlerine devam etti. "Benim evimde benim kurallarım geçer. Ve senden deli gibi nefret ediyorum."

"Beni seviyorsun ve öfkenin sebebi de bu."
Davina ona yumruk atmaya çalıştı ama beceremedi. "Seni sevmiyorum, sevsem evlenirdim, ahmak."

"Beni sevdiğin için teklifim sana yeterli gelmiyor. Ayaklarına kapanıp seni sevdiğimi söylememi ve sana yalvarmamı tercih ederdin. İtiraf et Davina."

Gerçeğin bu yalın dile getirilişi Davina'yı birden sessizliğe boğdu. Görüşündeki bulanıklığa bakılırsa tek sorunu boğazına tıklıp kalan sözler değildi. Ağlamak çaresizliğinin dışı vurumuydu. Çaresiz hissediyordu çünkü Davina'dan beklediği şeyi ondan asla alamayacağını biliyordu. Yani körü körüne bir aşk... Düşüncelerindeki belirsizlik buydu. Davina'nın ona aşık olduğunu kabul edisi Stephan'ın tek bir cümlesiyle gerçekleşmişti. İşte yine aynı şey oluyordu... Stephan olayı çözmüş ve ukalaca ona yol gösteriyordu.

"Davina öfkeni de gururunu da bir kenara bırak ve buraya neden geldiğini gör. Sen bana aitsin."

Davina elinin tersiyle burnunu sildi. "Evet, kabul ediyorum. Sana aidim. Ama sana ait olan yüzlerce şeyden biri olmak beni mutlu etmiyor."

"Çünkü görmüyorsun." Bir damla yaş parmağına damlayanca Stephan onu sildi ve nemli yanağını öptü. "Semi seviyorum Davina... Bunu hâlâ anlayamadın mı?"

Davina elini ağzına bastırıp hiçkırkı. Bu doğru değildi, sadece yola gelmesi için yalan söylüyordu... Ama Tanrı biliyor ya, bakmaya dayamadığı o karanlık gözlerdeki beklenti ve hassasiyet kafasını karıştırıyordu. Stephan onun gibi birini sevmeydi, hayatına giren onlarca güzel ve itaatkâr kadından birine değil de Davina'ya âşık olması hiç mantıklı değildi. Fakat aşkın mantıklı olmadığını en iyi bilen kendisi değil miydi?

"Ağlamana dayanamıyorum."

"Sen beni seviyor olamazsın."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü ben Katolik'im."

Stephan güldü. "Evet, bu çok büyük bir sorun."

Davina alınmıştı ama gerekçelerini sıralamaya devam etti. "Şirretin tekiyim."

"Bak bu konuda da haklısın ama fikrimi değiştirmem için yeterli değil."

"Ağzım bozuk."

"Kulağıma kötü şeyler fısıldamana bayılıyorum."

Yaşlar gözlerinden sicim gibi akmaya başladığında Davina arkasına döndü. Tanrı'ya şükür Stephan engel olmaya kalkmadı, sadece arkadan ona sarılıp yanağını başına yasladı ve saçlarına küçük öpücükler kondurdu.

"Kırgınım Stephan... Sen hayatıma girene kadar taş gibi dimdik ve katıydım. Kardeşim dışında hiçbir şey duygularımı etkileyemezdi. Ama içime öyle derinden işledin ki en ufak bir sözünle yıkılacakmış gibi oluyorum."

"Biliyorum bir tanem... Seni kırmayı asla istemedim."

"Ama kırdın işte... Gözlerimin içine bakarak bana başkasıyla evleneceğini söyledin... Üstelik benim seni sevdiğimi düşünüyordun. Bunun beni ne kadar kıracağını bile bile bana başkasıyla evleneceğini söyledin. Başkasıyla..."

Stephan ona daha da sıkı sarıldı. "Söylediklerime kendim de inanmıyordum. Açıklamam mümkün değil Davina... Ahmaklık ettim, belki de korktum. İçime böyle nüfus etmen beni endişelendirdi."

"Aptalın tekisin Stephan... Peki o kaza bir söz verdin mi?"

"Hayır... Sadece birkaç davette bir araya geldik ve hiçbir zaman hakkımızda konuşulduğu kadar yakın olmadık. Onu davet eden de ben değildim."

"O kadınlar dans ederken birbirinize ne kadar çok yakıştığınızdan ve mükemmel bir çift olacağınızdan bahsediyorlardı. Haksız da sayılmazlardı."

"O kadınlar da Leydi Philippa da umrunda değil... Ama eğer istersen senin için hepsini küçük düşürebilirim. Davina bazen kendimi yeterince iyi ifade edemiyorum... Fakat sana söylemek istediğim önce şeyin içinden seni deli edecek olanları bulacak kadar da yetenekliyim."

Davina son anda ağzını kapadı ama gülüşü burnundan kaçmanın bir yolunu buldu.

"Hayatım Figaro'nunkiyle aynı gün değişti. Operada yan yana oturduğumuzda, seni Thomas için bir tehdit olarak gördüğümü unutmuş bile olabilirim. Çünkü o sırada hayatı boyunca gördüğü en güzel kadını arzulayan herhangi bir adamdan farkım yoktu. En azından tepkilerimin sebebinin buna yormuşum. Sonradan kabullendiğimse, seni sadece arzulamakla kalmadığımı."

"Beni istediğini hiç inkâr etmedin ki. Stephan, bu bir yanılgıya seni asla affetmem."

Stephan onu aniden kendisine çevirdi. Davina onun muzip ifadesiyle karşılaşmaya hazırlanmıştı kendisini. Fakat Stephan ciddiyydi.

"Çocukken annem bana herkesin içinde ancak öldüğünde sönecek küçük bir kıvılcım olduğunu söylemişti. Dedigine göre, hayatın tadını çıkaran ve gülümseyen insanların kıvılcımını hep diğerlerinkinden daha güçlüymiş. Eğer bir kişi içindeki kıvılcımın bir yangına dönmesini istiyorsa aşkı tatmalıymış. Onun kime âşık olduğunu hiç öğrenemedim ama babamı aldatmadığını biliyorum. Annem kısmen haklıydı çünkü önce keder ve ağaşılanmaya rağmen onu canlı tutacak gücü bulabilmesi için bahsettiği ateşe ihtiyaç duyduğunu düşündüm hep... Fakat hiçbir zaman inandığım kadar hissedemedim bunu... Ama artık hissediyorum ve bu kesinlikle bir yanılgı değil. Üstelik kalbimi-

de, minik bir kıvılcım çakmasından çok daha karmaşık şeyler oluyor." Davina'nın elini güçlü bir ritimle çarpan kalbinin üzerine koydu ve kendi elini onunkinin üzerine bastırdı.

"Nasıl?" dedi Davina inler gibi.

"Hisset."

Davina yaşaran gözlerini kırıştıtarak yalvardı. "Lütfen sadece söyle... Nasıl?"

Stephan onun bu telaşına şefkatli bir öpücükle karşılık verdi önce. Konuştuğunda ise sesi, gözlerindeki sıcaklığı taşıyordu. "Seni her gördüğümde kalbimde bir şey cızırdıyor ve aynı havayı solumaya devam ettikçe bir yangın gibi içimde büyüyor."

"Belki de ateşin çıkıyordur," dedi Davina alay etmeye çalışarak.

Stephan gülümsedi. "Ateşimi çıkardığın doğru ama bu çok daha yoğun bir şey... Aynı zamanda hem çok basit, hem de çok sıra dışı..."

"Basit mi?"

"Son derece basit... Çünkü sana karşı hiçbir şansım yoktu ve kaçınılmaz olarak sana vuruldum."

Davina bu yalın itiraf karşısında afalladı ama kafasındaki diğer soruyu sormadan da edemedi. "O halde sıra dışı olan ne?"

Stephan cevap vermeden önce Davina'yı uzun uzun, tadını çıkararak öptü. Ayırdıkları anda Davina ne sorduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyordu.

"Sıra dışı olan, senin için yapabileceklerim. Kendimi hiç düşünmeden burnundan dumanlar çıkan bir ejderhanın önüne atabilecekmiş gibi hissediyorum. Bu bir nevi delilik ama beni rahatsız etmiyor."

Davina'nın onun kalbinin üzerinde duran eli pençe gibi büyüldü. "Bunun anlamı ne?"

"Seni korumak ve sana sahip olmak için yapabileceklerimin bir sınırı yok... Sen söz konusu olduğunda beni harekete geçiren temel ve içgüdüsel bir şey. Düşünmeden adım atmadığım günler artık hayal gibi Davina. Çoğu zaman Brendan ve Adrian'ın eşleri için hissettiklerini anlayışla karşıladım ve destekledim, fakat bu körü körüne sevgiyi tam anlamıyla anlamam

mümkün değildi. Onları izlemek benim için eğlenceli bir oyun seyretnmek gibiydi... Kendi oyunuma dahil ediliğim gün sahne de başka bir oyun vardı, hatırlıyorsun değil mi?"

Davina kristal gibi parlayan yaşlı gözlerini kırıştıtarak gülümsedi ve "Figaro'nun Düğünü," dedi.

"O gece sana baktım... Herhangi bir kadına bakar gibi... Ama şimdi biliyorum ki hiçbir kadına sana baktığım gibi bakmadım. Beni büyüledin güzel cadım. Karanlık saçların ve gerçek olamayacak kadar mavi gözleriyle beni hapsedtin."

Yaşlar Davina'nın yanaklarından süzülüyordu. Ona sanılmak istiyordu, fakat hâlâ bir rüyayı yaşamadığından ve hareket ederse onu kaybetmeyeceğinden emin olamıyordu. "Seni seviyorum Stephan," dedi çaresizce.

Stephan Davina'ya sarılarak saçlarını kokladı. "Biliyorum bir tanem. Karlar altında dans ettiğimiz gece sadece sen değıştirdin. Bir şeylerin farklı olduğunu bildiğim halde çözmeye çalışmadım. Aklımı başımdan alan bir arzudan başka ne olabilirdi ki bu? Fakat şimdi hiçbir arzunun sana olan hislerimi açıklamada tek başına yeterli olmayacağını biliyorum."

"Seni seviyorum, seni öyle çok seviyorum ki sensizlik beni öldürüyor Stephan. Hayatım anlamını kaybetti. Ne Alina ne geri kalan diğer şeyler... Bunu söylemekten utanıyorum ama sen yoksan hiçbir şey yeterli değil."

Stephan onu kucağına aldı ve arkalarındaki yatağı yatırdı yanına uzandı. Dudakları sıcak ve ağır bir öpücükle birleşti. Birbirlerini baştan çıkarmaya ya da sevişmek için vücutlarını hazırlamaya çalışıyorlardı. Sadece birbirlerinde buldukları ve kelimelerin yeterince açıklayamayacağını düşündükleri aşkı birbirlerine ifade etmeye çalışıyorlardı. Hassas ve kırılğan olduğu kadar güçlü ve çetindi ikisini birbirine bağlayan şey...

Stephan duygularının yoğunluğu karşısında afalladı. Bunu düşünme şansını olmamıştı, yani yol boyunca Davina'yı ikna etmek için ona ne söylemesi gerektiğini aklından geçirirken ona dokunduğunda ve hayran olduğu gözlerdeki saf sevgiyi gördüğünde hissedeceklerine hazırlanmıştı kendini. Açıklamak istedi ama kalbindekilerin dünya üzerinde hiçbir dille karşılığı yoktu.

Bu yüzden onu daha derin bir arzıyla öptü ve sımsıkı sarakollarının arasına aldı. Bu kadına âşık olmak hayatında yaptığı en delice ve en güzel şeydi. "Davina..." dedi iltiras ve aşktan boğuklaşan sesiyle. "Seni istiyorum... Seni hayatımda, kalbimde ve yatağımda istiyorum. Sana sahip olmak için yapmayacağım delilik yok. Artık sensiz olamam, anlıyorum musun? Sen içimdeki sıcaklığın nedenisin. Sen benim kalbimin ateşisin... Gidersen sönerim ve benden geriye sadece küller kalır. Sözlerim kulağa aptalca geliyor... Ve fazla duygusal... Ama daha önce kendimden de sözlerimin haklılığından da hiç bu kadar emin olmamıştım. Sen benimsin... Kalbin, ruhun... Vücudun bana ait. Benim çocuklarıma hamile kalıp benim masamı şereflendireceksin. Benimle yaşlanacaksın Davina... Aşka, mutluluğa, karısıyla sevişmeye ve dünyevi bütün zevklere doymuş yüz yaşında bir ihtiyaç olarak ölürken de elimi tutacak kişi sen olacaksın ve hiçbir koşulda benden önce ölmeyeceksin. Bu çok önemli..." Davina'nın gülmesi üzerine ciddiyetle ekledi. "Sensiz geçirdiğim günler boyunca bundan sonra sensiz tek bir gün daha geçirmek istemediğime karar verdim. Bunu sakın aklından çıkarma."

"Senden önce ölmeyeceğime söz veriyorum," dedi Davina gülerek ve biraz da büyülenerek.

Stephan Davina'nın itaatinden memnun kalarak başını salladı ve sözlerine devam etti. "Sana kendimi adayacağım. Sana vücudumla, ruhumla ve servetimle tapacağım... Kontesim ve eşim olacaksın... Karım olacaksın. Seni mutlu etmek için gerekirse yıldızları toplayacağım ama bunu istememeni tercih ederim."

Davina gülmek istedi ama aniden gözlerine dolan yakıcı yaşlarla mücadele ettiği için sadece titrek bir ses çıktı dudaklarının arasından.

"Bu benim yeminim Davina..." diyen Stephan ellerini ikisinin kalplerinin üzerine gelecek şekilde gövdeleri arasında birleştirip onun alnını öptü. "Giderken bunu almadığını fark ettim."

Stephan'ın bileğine dolanmış zinciri gören Davina'nın ağzı kurudu. Haçı geride bıraktığını anladığında hissettiği hayal kırıklığı yüzünden dayanamayıp ağlamıştı. Haç onu Stephan'ın

metresi olarak işaretleyen bir semboldü ama Davina bu kıymetli mücevhere âşık olmuştu.

"Bu sana ait Davina... Senden önce de annemindi."

Heyecandan kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan Davina elini dudaklarına bastırdı. "Ne? Sen... Sen bana annene ait bir mücevheri mi hediye etmişin? Bunu neden söylemedin?"

Stephan omzunu silkti. "Söylemem gerektiğini düşünmedim. Hata ettim. Davina sen benim için herhangi bir kadın değilsin, hiçbir zaman da olmadın."

"Bunu anlamama hiç izin vermedin ki."

"Haklısın. Kalbimden geçirdiklerimi dile getirmeliydim. Bu yüzden baştan almak istiyorum... Ve bu kez aptalca gerekçeler olmadan, sadece aşkı için soruyorum. Benimle evlenir misin?"

Davina yarım tur dönüp Stephan'ın üzerine çıktı ve onun yüzünü avuçları arasına aldı. Solukları birbirine karışıyordu. "Seni ömrüm boyunca seveceğim Stephan. Sana git dediğimde gitmediğin ve benimle seviştiğin için çok mutluyum." Derin bir nefes alıp Stephan'ın dışarıya bıraktığı nefesi içine çekti. Vücutları birbirine yapışık olsa da ona ait olan her şeyi kendi içinde hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Ne zaman istersen benden faydalanabilirsin... Ama önce benimle evleneceğini söyle."

Davina aceleyle başını salladı. "Seninle evlenmeyi ve ömrüm boyunca başına bela olmayı kabul ediyorum... Peki sen metresinle evlendiğin için eleştirilmekten korkmuyor musun?"

"Hatırlarsan sen benim metresim değil âşığımsın... Sevgiğim kadınsın. Hakkımızda konuşanlar seni incitmediği sürece umrunda değil."

Mutluluktan eriyecek hale gelmesine rağmen Davina sormadan edemedi. "Ait olduğun hayata ayak uydurmanı kolay değil, bir gün seni utandıracak hatalar yapabilirim. O zaman da aynı şeyleri söyleyebilir misin?"

Stephan onun yüzüne düşen saçları kulağının arkasına itip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Haç bir şekilde artık Davina'nın elindeydi.

"Prensin balo salonuna koyunlarının birlikte gösterişli bir girişi yapsan bile beni utandıramazsın Davina. Ama ses getireceğimiz kesin..."

Davina kahlkaha attı. "Eğlenceli bir çift olduğumuzu düşünürler."

"Eğlenmeyi bilen bir çiftiz, bu konuda haklısın. Alina ne zaman gelecek?"

"Bilmem... Zamanın farkında bile değilim. Belki bir saat, belki de daha az..."

"Bir saat idare eder. Bu gece hamile kalman gerekiyor."

Davina anında kızardı. Sevişmelerinin hiçbir masum yanı olmamasına karşın rahminde bir bebeğin büyüme ihtimali Davina'yı utandırmıştı.

"Ya da sadece kollarımın arasında yat. Seni hissetmeyi özledim." Onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Davina başını onun boyun çukuruna gömüp huzurlu bir iç geçirdi. "Stephan bir daha ölümden bahsetmeni istemiyorum. Yüz yaşında mutlu bir ihtiyarın dolu dolu yaşadığı hayatın sona erdiğini bilmek beni mutlu etmiyor. Ben sadece seninle sonsuza kadar yaşayacağımı düşünmek istiyorum."

Stephan ona sınıksıkı sarıldı. "Seni sonsuza kadar sevebilecek bir ruhum var."

"Artık biliyorum."

Stephan onu tekrar altına alıp saçlarını gözünün önünde çekti. Gaz lambasının aydınlattığı yüzünde ve saçlarında altını parıltılar oynasıyordu. Mutluluk ona eksik kalan canlılığı vermişti. Davina güzelden de öteydi.

"Bu gece yanında kalmama izin verecek misin?"

Davina bunu her şeyden çok istiyordu ama Alina yan odada yatarken Stephan'ınla uyuma fikri utançtan alev almasına neden oluyordu.

"Alina'nın itiraz edeceğini sanmıyorum."

"İstiyorum ama çok utanç verici olduğunu kabul et. Alina'ya aramızdakilerden bahsettim ama yalnızken neler yaptığımızı bilmediğine dört koyununa bahse girerim."

Stephan elini Davina'nın eteğinin altına sokup dizinden kırıdığı bacağına boylu boyunca okşadı. "Bence tahmin ediyordun."

Onu şoke etmeyeceğimize söz veriyorum. Sadece artık senden ayrı bir gece daha geçirmek istemiyorum."

Tanıdık zevkin keskin saldırısıyla soluğu kesilen Davina Stephan'ın yastığın üzerinde duran elini dudaklarına bastırmak için başını yana çevirdi. Ne yaparsa yapın onu yeterince yakınına çekememekten korkuyordu. Odanın loşluğuna ve görüşündeki buğuya rağmen Stephan'ın elindeki kırmızı izler dikkatini çektiğinde ise telaşa kapıldı.

"Elime ne oldu? Kanamış..." Yarayı yakından inceleyerek sözlerine devam etti. "Stephan bunu ne zaman yaptın?"

Stephan omzunu silkti. Açıklama yapmak istemediği ortadaydı. "Önemli değil."

"Bunlar yumruk yarası. Kiminle dövüştüğünü söyley misin?"

"Dövüşmedim. Dövdüm. Sapık herifin hiç şansı yoktu."

"Kim?"

"Bean denen ayyaş."

Davina önce sebebini anlayamadı. Açıkçası Bean'in Stephan'ı delirtmek için ne ara fırsat bulduğunu ve ne tür bir sapıklık yaptığını anlayamamıştı. Aydınlanma aniden geldi. "Benim intikamımı mı aldın ondan?"

Stephan tekrar omuz silkti. "Çiftliğini basıp sana saldırmaya çalıştı. Bunu yanına bırakamazdım. Sakın bana gerek olmadığını söyle..."

Davina Stephan'ın dudaklarına öyle bir hırsla yapıştı ki adamın soluğu kesildi. Kısa ve çok açıklayıcı bir öpüşmeydi. "Seni seviyorum Stephan. Beni korumana gerek yoktu, fakat benim için o pisliği pataklaman hoşuma gitti... Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

"Kızmadın mı?"

"Deli misin, neden kızayım? Birinin bunu yapması gerekiyordu zaten."

"Bense mütevazılık edip bana değmeyeceğini söyleyeceğini sanmıştım."

Davina alınmış gibi yaptı. "Beni hiç tanımadın mı sen? Eğer o herifi pataklamasaydın ömür boyu başının etini yerdin. Alina'ya bulamaz değil mi?"

Dudağı gamzesine doğru kıvrılan Stephan Davina'nın bacaklarını aralayıp kendini ona iyice bastırdı. Davina iç çamaşırını giymediği için onu rahatlıkla hissedebiliyordu.

"Uzun ve net mesajımı aldığından eminim."

"Teşekkür ederim."

Stephan cevaben parmaklarından birini Davina'nın içine itti

"Rica ederim."

"Ah... Tanrım... Alina gelebilir."

"Muhtemelen..." Parmağını ileri geri birkaç kez hareket ettirdi. Davina içindeki istiladan gayet memnun bir şekilde mırıldanınca Stephan gülümsedi ve onun boynunda diliyle küçük bir gezintiye çıktı. "Ama Alina'nın parmağını içinde gezdirmemi sorun edeceğimi sanmıyorum."

"Neden?" dedi Davina soluk soluğa.

"Çünkü bana bir teşekkür borcu olabilir."

Eğer derinlerinde baştan çıkarıcı bir ritimle gezinen parmak olmasaydı Davina daha ilgili bir tepki verebilirdi ama içinde bulunduğu şartlarda sadece yeni bir neden sorusu çıktı ağzından.

"Çünkü onun için de birini benzetmiş olabilirim."

Nemli kıvrımlardan içeri bir parmak daha girince Davina'nın, "Ne dedin sen?" sorusu boğuk bir iniltiye döndü.

"Senin için birilerini dövmem egonu okşadığı gibi seni tahrik de ediyor. İlginç..."

Davina tekrar inledi ve kalçasını ona doğru kaldırdı. İçindeki baskı dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı ama, "Kim?" diye sorabildi.

"William Angus aptalı."

Davina kıkırdadı. Hem zevk hem memnuniyet sonunu getirecekti şüphesiz. "Benim için de bir-iki yumruk atsaydın."

Stephan bir eliyle pantolonunun önünü açmaya çalışırken parmakları daha hızlı gidip gelmeye başladı. "Hepsi senin içindi."

"Tanrım, Alina gelebilir."

"Umrunda değil. Ben senin gelmenle daha çok ilgileniyorum."

Davina gözlerini yumarken bacaklarını iyice araladı ve Stephan'ı içine davet etmek için bacaklarından birini onun beline

doladı. Hemen arkasından Stephan içine girdi ve mümkün olan en derin noktaya ulaşana kadar kendini Davina'ya bastırdı. İlk zevk dalgası geldiğinde Davina boynunu arkaya doğru gerip inledi. Üzerine doğru eğilen Stephan'ın hain gülümsemesini gergin boynunda hissedebiliyordu.

"Elimde bir haç var ve... Sen... Sen beni günaha sokuyorsun..."

"Çocuk yapmak kutsal bir iştir," dedi Stephan ciddiyetle. "Tanrı'nın bizi onayladığından eminim."

"Bu alay edilecek bir konu değil... Stephan sana bir gün dayabilecek miyim?"

Davina'nın içinde ağır ağır salınan Stephan'ın öpücükleri kadının boynundan kulağına, oradan da alınına ilerledi. "Her zaman yeni renkler ve tatlar sunmak için emrinizde olacağım güzel kontesim. Koltuğun arkasında denediğimiz de onlardan biriydi. Hoşuna gitti mi?"

Davina kedi gibi mırıldandı ve "En az bana kontesim demen kadar..." dedi.

"Kontesim..."

Davina inledi. Stephan içindeyken hassaslaşan hisleri o kelimeye karşı daha duyarlıydı sanki.

"Stephan seni seviyorum."

"Kontesim... Karım... Sevgilim... Kelimelerim de benim kadar zavallı... O yüzden bırak da hislerimi anlatmama yardım edecek bedenimle sana tapınayım. Bugün ve geri kalan ömrüm boyunca beni sevmekten asla vazgeçme."

"Asla Stephan... Ama lütfen yavaşla. Aklımı kaybetmeden önce sormam gereken bir şey daha var."

Stephan Davina'yı yatak başına doğru itecek sertlikte içine girip bir süre hiç kıpırdamadan bekledi. Kendini zapt etmeye çalışırken gerilen boyun kasları ve yüzündeki ifade, ondan farklı durumda olmayan Davina'yı altüst ediyordu.

"Sor ve sonra gözlerini kapa. Düşerken gözlerinin açık olmasını istemezsin."

Davina dişlerini sıızlatan bir nefes çekti içine. "Thomas'la aramızdaki... Düşmanlık ne olacak?"

Stephan yüzünü Davina'nın boyun çukuruna gömüp koku-

sunu içine çekti. "O da adım atmak istiyor. Sorun yok... Yeni bir kriz daha çıkarmaya kalkarsa onu tekrar döverim."

Davina onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Tekrar mı? Sen Thomas'ı da mı dövdün?"

Stephan cevaptan vermektan kaçınmak ya da gerçekten tahrik olduğu için söz verdiğinin aksine daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Stephan?"

"Boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Üstelik Lord Tane'in burnunu kırmama sebep olan bilgiyi almanı için Thomas'ın biraz hırpalanması gerekiyordu."

"Lord Tane mi? Leydi Christell'in babası mı? Neden... Stephan ben yokken sen kaç kişiyi dövdün?"

"Birkaç kişiyi ve hiçbirini boşuna değildi."

"Tanrım... Lord Tane dedin. O ne yaptı? Yine benimle mi ilgili?"

"Hepsini anlatacağım ama önce bir işim var. Kapa gözlerini."

"Stephan..." diye inledi Davina.

"Başka bir sorun var mı Davina?"

"Hayır... Aruk işini bitirebilirsin."

"Tanrı'ya şükür."

"Stephan..."

"Efendim?"

"Seni seviyorum."

"Biliyorum."

"Hadi işini bitir."

"Tanrım... Davina..."

Sonsöz

Ve Sonsuza Kadar Mutlu Yaşadılar...

"Yine burada mahsur kaldığımızı inanamıyorum," diye söyledi Isabel.

"Mahsur kalmak mı? İngiltere'nin yarısı sizin yerinizde olmak için sıraya girerdi. Leighton Malikânesi son derece konforlu ve medeniyete fazlasıyla yakın."

Isabel Sophie'ye bakarak burun kıvrıdı. "Tarih tekerriörden ibaretmiş. Medeniyete yakın ama yerimizden kıpırdayamıyoruz... Gerçi birileri halinden gayet memnun görünüyor. İlk öpüğü böyle bir gecede kapmıştı ne de olsa."

Durgun ve aralıksız yağın karı Leighton Malikânesi'nin devasa penceresinden izlerken anılara dalan Davina kendinden bahsedildiğini hemen anladı. Zaten sözün dönüp dolaşık kendine geleceğini biliyordu. "Kar fırtınaları bana uğur getiriyor. Baksanıza ne güzel yağıyor. Dışarı çıkıp kartopu oynayalım mı?"

Isabel hemen yerinden fırlayıp pencereye koştu. "Harika fikir. Beyler gelmeden çıkarsak sorun olmaz."

Sophie yedi aydır hiç durmaksızın büyüyen karnını işaret ederek, "Bu halimle kartopu oynamam imkânsız," dedi. "Ben-siz çıkmaya kalkarsanız bunu size ödetirim. Maddy'nin otuz yaşındaki kadınların taşkınlık yapımlarıyla ilgili ne düşündüğünü biliyorsun Isabel."

"Evet biliyorum. Benim yaşında büyükanne olma ayrıcalığına sahip olan kadınlar hakkında konuşmaya başladığında onu

susturmak imkânsız. Morgan'dan bahsetmiyorum bile. Şükür-
ler olsun ki burada değil."

Sophie omuz silkerек Isabel'in endişesini ciddiye almadığını
gösterdi. Hatta bundan keyif alıyor gibiydi.

"Aman Tanrım... Sophie... Senin kadar kaprisli bir hamile
görmedim."

Sophie sınıttı. "Bu sözleri Davina için de söylemiştin."

"Davina için kaprisli değil, asabi demiştim. Hamilelik onu
yumuşatacağı yerde öfkeli bir hindiyeye çevirmişti, hatırlasana."

"Ah haklısın. Çok korkunçtu. Sürekli at piskliklerinden bah-
sedip duruyordu."

Davina hamileyken ne kadar sinir bozucu bir yaratığa dö-
nüştüğünü bildiği için Isabel'in sözlerine itiraz etmedi.

Isabel aniden, "Alina neden gelmedi? Londra'da olduğunu
sanıyordum," diyerek konuyu değiştirdi. "Thomas ve Chris-
tell'i davet etmediğimizi ona söylemiş olmalısın."

Davina onlara Alina'nın Stephan'la ilgili asla atlatamayacağı
çekingenliğinden bahsetmek istemiyordu. "Çocuklardan biri
hasta. Craig şu aralar onun da çocukların da üzerine titriyor. Bu
havada dışarı çıkmalarını istememiş olabilir. Açıkçası çok üze-
rinde durmadım. Hem Thomas'ın ani sürprizler yapma huyu
da var... Dördünün bir araya gelme ihtimali sadece Alina'yı de-
ğil beni de korkutuyor."

"Günün birinde geçmişte yapılan bütün hataların tarih ola-
cağını umuyordum," dedi Sophie tüm iyi niyetiyle.

Davina da öyle umuyordu.

"Christell iyi mi? Yakın zamanda onu gördün mü Davina?"

"Geçen hafta akşam yemeğinde birlikteydik. İkisi de halin-
den gayet memnun görünüyordu. Fakat Christell doğum yaptı-
ğından beri Thomas fazla korumacı ve endişeli. Erkekler neden
üremenin doğamızın bir parçası olduğunu anlayamıyorlar, bil-
miyorum. Koyunlarla tek bir mevsim geçirselelerdi bazı şeyleri
daha hızlı kabullenirlerdi."

Koyun benzetmesi hamıların gülmesine neden oldu.

"Gel de bunu Brendan'a söyle. Yaklaşan doğum yüzünden
çok korkuyor. Bazen geceleri uyumayıp nefes alıp almadığını
kontrol ediyor."

"Zavallı Brendan..." dedi Isabel. Brendan'ın doğumla ilgili
endişeleri Sophie bir düzine çocuk doğursa bile sona ermeye-
cekti.

Şikâyet eder gibi bahsetmesine rağmen Sophie kocasının
ilgisinden gayet memnun gibiydi. "Onu birkaç kez üzerime
eğilmiş halde yakaladım ama asıl niyetini itiraf etmek yerine bir
öpücük almak istediği yalanını söyledi... Hem de her seferinde.
Gerçi öpücükten sonra olanlar kafamdaki bütün soruları unu-
turuyor ya..."

Davina ve Isabel, Sophie'nin hülyalı bir iç çekişle yarım bı-
raktığı sözler üzerine güldüler. Aralarında en utanç olan Sophie'ydi ama o da cinsel hayatıyla ilgili çenesini tutmayı bir türlü
beceremiyordu. Özellikle de sarhoşken diye düşündü Davina.

"Stephan'la yeni bir bebek planınız yok mu? Bir vârisi var
ama küçük bir prensese kim hayır diyebilir ki?"

Davina şu aralar yeni bir bebek için kendini öyle hazır his-
sediyordu ki Isabel'in yerinde sorusu gültümemesinin genişle-
mesine neden oldu. "Neden olmasın?"

"Stephan'ın bunu sorun edeceğini sanmıyorum. Ne zaman
sana baksa gözü dönüyor. Tabii senin de şikâyet eder gibi bir hal-
lin yok. Yakında sizden bir müjde gelirse hiç şaşırmam, haksız
mıym Sophie?"

"Aynı fikirdeyim ama Stephan'ın Davina'ya gözü dönmüş
şekilde bakmasının nedeninin bebek istemesi olduğunu katıl-
mıyorum. Onları genel bir durum. Aynı sizin için de ge-
çerli. Adrian'ı hepimiz tanıyoruz."

Davina lafı ağzından aldığı için Sophie'ye göz kırptı.

"Ben artık çocuk defterini kapadım."

"Sen Kate doğduğunda da çocuk defterini kapadığını söyle-
memiş miydin bana?"

"Kate gibi bir çocuğa sahip olan herkes çocuk defterini ka-
pamak ister Sophie... Ona sahip olduğum için Tanrı'ya şükre-
diyorum elbette."

Davina, "Onun dilinden konuştuğun sürece Kate çok da zor
bir kız değil," diyerek bilgiç bir yorumda bulundu.

Isabel'in kaşları kalktı. "Farkındaysan en az senin kadar şir-
ret. Birbirinizi anlamıza şaşıyorum."

"Ben buna şirretlik değil, tuttuğunu koparmak derim. İskoç olmak böyle bir şey... Çelimsiz İngilizler bunu asla anlayamazlar."

"Görgüsüz İskoç'a da bakın."

"Beyinsiz İngiliz rahatsız olmuşa benziyor."

Sophie kıkırdayınca Davina ona yukarıdan bir bakış attı ve "Sözüm ikinizeydi," dedi. "Özellikle de sen tam bir mavi kanlısın."

"Bunu bana söyleyen sosyetenin en burnu havada kontesi olabilir mi? Alınma ama sen hepinizden daha mavi kanlısın."

Kapı açılıp ufaklıklar av dönüşü eve doluşan tazi sürüsü gibi içeri girmeseydi hanımların rutin kavgası uzayıp gidecekti.

Davina'nın üç yaşındaki oğlu David koşarak geldi ve annesinin eteklerine yapıştı. Bu yürümeye başladığından beri annesini her gördüğünde verdiği ilk tepkiydi.

Davina uzanıp oğlunu kucağına aldı ve ona ilk görüşte vurulmasına sebep olan simsiyah gözlerinin içine bakarak, "İyi geceler öpücüğü için geldin mi sanırım," dedi. "Duvardaki saate göre iki dakika sonra yatakta olmanız gerekiyor."

"Öp beni anne."

David'in sözleri hepsinin gülmesine neden oldu. Herkes David'in babasının oğlu olduğunu bilirdi.

Isabel'in çocuklarının dadısı, "Leydim, çocuklar bir araya gelince isteklerini yerine getirene kadar küçük bir isyan çıkarıyorlar. Nicholas bile onlara katılıyor," dedi ve kucağındaki kızıl saçlı minigi kollarını açmış bekleyen annesine verdi. "Karnının aç olduğunu sanmıyorum leydim ama biraz huysuz."

Isabel'in altı aylık oğlu Nicholas annesinin kucağına yerleşir yerleşmez gülmeye başladı. Bir erkek için talihsiz olarak nitelebilecek saçları annesininkiyle aynı renkti. Kate gibi oğlunun da kendisine benzemesinden müthiş bir keyif alan Isabel dudaklarını uzatarak, "Benim minik zencefillim annesini mi özlediydi?" diye şakıdı.

Ufaklığın cevabı gürültülü bir şekilde gaz çıkarmak oldu. "Ah ben de öyle düşünmüştüm... Bayan Hull siz Nick'i uyutmayı deneyin, ben de birazdan yukarıya geleceğim."

"Tabii leydim..."

"Kate, Catherine, annenize bir öpücük verin bakalım. Bunun için gelmişsiniz değil mi?"

Babasına şaşılacak derecede benzeyen Catherine her zaman uyumlu minik bir leydi olduğunu vurgulamak istercesine odadaki hanımlara başarılı bir reverans yapıp Isabel'i öptü. Sekiz yaşında olduğu halde müthiş bir dinginliğe ve olgunluğa eriştiğinin düşünülmesini isteyen Kate de onu takip etti. Davina küçük cadının asla bir hanımefendi olmayacağını biliyordu, fakat onunla annesinden bile daha iyi geçindiği için yaptığı her taşkınlıkta tapısısı bir sevimlilik buluyordu.

Kate reverans yapmakla uğraşmak yerine annesini sona bırakacak şekilde herkesi öptü ve kardeşini hizaya getirdi. Zavallı Catherine, Kate'in gölgesinde zor günler geçiriyor olmalıydı.

Tüm bu süre boyunca annesinin boynunu öpmek için didi-nip duran David, Davina'nın ıslak öpücüğü dudaklarına yapışınca kıkırdamaya başladı.

"Seni seviyorum küçük aptal." Davina'ya göre bir annenin çocuğuna sevgi göstermesinin bir sınırı olmamalıydı. Soğuk İngilizlerin bunu asla anlayamayacağını düşünürdü ama Isabel'in de Sophie'nin de sevgilerini ifade etmede sıkıntı yaşamadıklarını kabul etmeliydi.

Hayran olduğu ikizler Daniel ve Molly'nin kıkırdadığını duyunca dikkatini onlara verdi. Sophie karnı burnunda olmasına rağmen beş yaşındaki ikizlerini her iki koluna almakta bir sakınca görmemişti. Davina minicik Sophie'nin gücüne şaşmadı edemedi. İskoç yönlerinin sağladığı üstünlüğe rağmen tütü gibi hafif görünen bir çocuğun kısa sürede taş gibi ağırlaştığını çok iyi biliyordu çünkü.

"Hayır, Molly... Kulenin yasak olduğunu söylemişim."

Ah şu kule meselesi. Davina Sophie'nin kaçından uydurduğu *Kamelya Kokulu Kadın* efsanesini ve ikizlerin onunla temasa geçtiğini biliyordu. *Zavallı Sophie* dedi içinden. Kararlı bir buçürü engellemek için tatlı dilden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kaldı ki ısrarlar devam ediyordu ve bütürlerden iki tane vardı.

"İkisini de pataklamamı ister misin Sophie?"

Sophie Isabel'e göz kırptı. "Son çarem sensin ama önce beni

anlamaları için onlara bir şans daha vereceğim... Kule yasak çocuklar. Düşüp bir yerlerinizi incitebilirsiniz."

David de dahil bütün çocuklar sızlanmaya başlayınca despot anneler derhal meseleyi ele aldı. Davina, Sophie ve Isabel'in zaman zaman kullandıkları yöntemlerin son derece etkileyici olduğunu kabul etmeliydi. Davina'nın ise oğlunu dizginlemekle ilgili belirgin bir sıkıntısı yoktu, fakat David'in öpüşme konusundaki sınırsız arzusunun biraz daha büyüdüğünde başlarına ciddi işler açma ihtimali yüksekti.

"Anne kuleye gidelim, lütfen."

"Senin derdin ne? Kulede ne olduğunu bile bilmiyorsun."

David tıpkı babası gibi omuz silkti. "Oyun oynamak istiyorum."

"Bence uyumak istiyorsun ama bunu fark edemeyecek kadar yorgunsun. Şimdi seni Bayan Steel'e vereceğim ve hiç sorun çıkarmadan yatağına gireceksin."

David tekrar omuz silkti. "Babam gelecek mi?"

"Elbette gelecek... Hatta geldi bile."

Şağları ve omuzları kara bulanmış üç erkek içeri girdiğinde salon aniden hareketlendi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu çünkü üç çift de aralarındaki büyüğü inkâr etmiyordu. Özellikle Davina ve Stephan'ın yakın arkadaşları da içine alan toplumsal sınırlamalardan hiç hoşlanmadıkları söylenebilir. David annesini her gördüğünde nasıl üzerine atıyordu, Davina da Stephan'a ayımasını yapmak istiyordu. Derken bakışları keşişti. Stephan hızla yanına geldi ve bir koluna David'i alıp diğeriyle de Davina'ya sarılarak dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu.

Öpüşme bitene kadar ses çıkarmadan onları izleyen David ikisi ayrıldığında çocuklara has sınıtıyla babasına döndü.

"Annem beni de dudağımdan öptü." Babası gibi böbürlenmeyi seviyordu.

Stephan Davina'ya alınmış gibi bir bakış attı. "Bu işi senden daha iyi bildiğim için şanslıyım evlat. Bu saatte yatakta olman gerekmiyor muydu?"

Neyse ki David yaşına göre kurnaz bir çocuktü. "Seni görmeyen uyumak istemedim baba. İyi geceler öpücüğü vermen gerekiyor ama dudaktan değil."

"Unutma Stephan. Dudaklar benim. Her ikimizin de..." dedi Davina gülerlek.

"Her zaman annemle aynı fikirde olduğunuza göre devamlı arkamı kollamam gerekecek."

David ne söylemek istediğini anlamadığı babasını bir süre inceledi, sonra boş verip ona sınırsız sarıldı. Sevgisini dağıtmada son derece cömertti. Stephan gözlerini kapayıp oğlunun saçlarını derin derin kokladı ve ona Davina'nın duymayacağı kadar kısıp ve yumuşak seslerle bir şeyler söyledi. Davina için onları bu şekilde görmek ve bu sıcaklığın bir parçası olduğunu bilmek hayatının en büyük ayrıcalığıydı.

"Hadi artık uyku vakti geldi."

"Yarın da kar yağar mı? Dışarıda oynamak istiyorum ama yarın eve dönmemiz gerektiği için üzülüyorum."

Stephan Davina'ya kalbini yerinden çıkaracak sıcaklıkta bir bakış attı. "İçimden bir his birkaç gün daha burada kalacağımızı söylüyor."

David mutluluk dolu komik bir çığlık attı ve Stephan'ın ağzından düşürmediği sarhoş türkülerinden birini yarım yamalak mırıldanmaya başladı.

"Durum o kadar kötü mü?" dedi Davina David'i duymazdan gelerek.

"Ben olsam kötü demezdim."

Davina'nın sırtında gezinen parmakların amacını yanlış anlaması mümkün değildi. Stephan'ı azarlamak için söyleyecek bir şeyler düşünürken aslında hissettirdiği heyecan için onu mükafatlandırmanın daha iyi olacağına karar verdi ve kocasının da bunu anlaması için vaatlerle dolu gözlerini ona dikti.

Stephan'ın iç çekişi görmek ya da duymak istediklerinden sadece biriydi. Oyun oynamak için yakaladıkları ilk fırsata Stephan'ın yalvarmasına sebep olacak birkaç fikir vardı aklında.

"Unutmadan, dün Marie'den bir mektup aldım. Yakında Nadine'le birlikte Londra'ya dönüyorlarmış. İkisini de çok özledim. Geldikleri zaman onları yemeğe davet etmek istiyorum."

"Nasıl istersen hayatım."

"Stephan aş önce oğlun çıplak kadınlarla ilgili bir şey söyle-di. Duymuş olman mümkün mü?"

"O bir erkek. Çıplak kadınlarla ilgili söyleyecek elbette bir şeyleri olacak Adrian."

Diğerleri gülerken Davina bezgin bir şekilde başını iki yana salladı. "Oğlum giderek sana benzediği için ne hissetmem gerektiğine karar veremiyorum. Hadi hanımları daha fazla şoka uğratmadan uyuması gerektiğine ikna et onu."

"Emredersiniz leydim."

Stephan mırıldanmaya devam eden oğlunu baş aşağı çevirip birkaç kez silkeledi. "Hadi uykuya, bu son uyarımdır. Aksi takdirde gözlerin ve dişlerin dökülene kadar seni sallamam gerekecek."

İkizlerin Brendan'a aynı talepte bulunması çok sürmedi. Brendan'ın tarzı her zaman kendine hastı. Kızını ve oğlunu koltukaltlarına sıkıştırdı ve ikisini birden bakıcıya teslim etti.

Stephan da David'i yarı kıkırdar yarı çığlık atar vaziyette - ve elbette baş aşağı - bakıcısının kollarına bıraktı. Oda, bir bahar sabahının kuş cıvıltılarıyla dolmuş gibiydi. Çocukların coşkusu Catherine'in hanımefendice zevklerine hitap etmediği için ufaklık şaşırtıcı derecede başarılı yeni bir reveranstan sonra dışarı çıktı. Kate ise seviz yaşının müthiş olgunluğuyla olup bite-ni başını iki yana sallayarak izliyordu. Stephan dışarı çıkmadan önce Kate'e göz kırpınca kız onu ışıldayan bir gülümsemeyle ödüllendirdi. Hemen arkasından Brendan ile göz göze gelen Kate Davina'yı gülme krizinin eşiğine getiren bir pembeliğe büründü. Davina aynı anda iki etkileyici erkeğin ilgisini çekmenin onu ne hale getirdiğini tahmin edebiliyordu.

Kısa süre içinde bütün çocuklar isteyerek ya da istemeyerek bakıcılarıyla birlikte odalarına gitmek üzere dışarı çıkmışlardı.

"Uyumadan önce onu görsek mi?" dedi Stephan kapanan kapiya bakarken.

"Uyumadan önce onu gördün ya. Az önce, hatırlıyorsun, değil mi? Dışarı nasıl? Bir saatir ortalarda görünmüyorsunuz."

Açıklamayı ev sahibi yaptı. "Pek iyi durumda değil. Yarın gün ışıdığında asıl durumu görmek için tekrar bir keşif yapacağız."

Davina kendi kendine güldü. Bu anı daha önce de yaşamıştı. O zamanki hisleri panik, hayal kırıklığı ve korkuydu. Şimdi ise

kuyrukları birbirine değmeyen muzip tilkiler kafasında geziniyordu.

"Bu gültüşü gördükten kısa süre sonra gözüm tavanda, tamamen çıplak ve ter içinde soluk almaya çalıştığım düşünülürse aklımdan ilginç şeyler geçtiğini söyleyebilirim."

Davina diğerlerinin duymaması için Stephan'a iyice sokuldu. "O kadar ilginç bir şey değil. Sadece birden hava almak istediğimi fark ettim. Bana katılman için bir davet büyüğü yapmam gerekiyor mu yoksa bir öpücük yeterli mi?"

Stephan dişlerinin arasından keskin bir soluk alıp Davina'yı kendine bastırdı. Onu en yakın koltuğa yatırıp tadına bakmayı istemiş gibi bir hali vardı.

"Sizin de uykunuz geldi mi?"

Davina bu kadar açık olduğu için Stephan'ın omzunu yumrukladı. "Sana dışarı çıkacağımı söyledim. Kimsenin uyumasına da romantik planlar yaptığımızı bilmesine de gerek yok."

Stephan omuz silti. Bunu o kadar sık yapıyordu ki Davina onu tekrar yumruklamaya mecbur kaldı.

Sophie'yi kollarının arasında tutan Brendan gözlerini karısından bir saniye bile ayırmadan, "Aslında Sophie'nin dinlenmesi gerekiyor," dedi. Zavallı Sophie'nin rengi o kadar hızlı değişti ki Davina kendi utancının onunki kadar ses getirmeyeceğini düşünerek rahat bir nefes aldı. Ancak onun için de üzülmeyen edemiyordu çünkü Brendan ne kadar soğuk görünürse görürsün, yavınların yanında tutkusunu göstermekten pek çekinmiyordu. Yani herkes Brendan'ın hamile karısını ne kadar çekici bulduğunu ve bu gece için onun da birtakım ilginç planlar yaptığını tahmin edebildi.

Isabel sırtarak, "Sophie'yi utandırmayı kes Brendan," dedi. "Baksana turp gibi kızardı."

Sophie Brendan'dan önce davrandı. "Kızardığım falan yok. Belki de dinlensem iyi olur. Evet, kesinlikle dinlenmeliyim."

Davina bu iki kadına da bayılıyordu ama kendisinden iki yaş küçük olan Sophie'ye karşı hissettiği şekkat onu koruma içti-düşüncesi de tetikliyordu. Isabel başını çaresine bakmakta Davina kadar becerikliydi.

Davina, "Bence de dinlenmelisin, senin için uzun bir gündü. Yorgun görünüyorsun," dedi.

Brendan hemen Sophie'nin üzerine eğildi. Davina ona yutması için bir yem atmış değildi ama Brendan'ın sersemliğini görebilmek için ara sıra bunu yapması gerektiğini aklının bir köşesine yazdı.

"Sophie kocanın aklını kaçırmasını istemiyorsan doğurmak için acele et hayatım."

Isabel Brendan'la alay etme fırsatını asla kaçırmazdı. Davina Adrian'ın deyimiyle deli kızılın tarzını her zaman takdir ettiğini ve onun gibi bir dostu olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

"Gülüşüne bayılıyorum."

"Sen benim her şeye bayılıyorsun Lord Ramsey."

"Bunu hatırlatma. Gerçekten dışarı çıkmak istediğinden emin misin? İstersen odamıza çekilelim. Soluğunu keseceğini düşündüğüm bir şeyler denemek istiyorum üzerinde."

Davina bilerek ondan uzaklaştı. "Soluğumu kesmen için bana bakman yeterli."

Stephan'ın gözleri Davina'nın yalnız olmadıkları için şükretmesine neden olacak bir karanlığa büründü. Aralarındaki tutku okyanus dalgaları gibi güçlü ve dizginlenemezdi.

Kibar bir boğaz temizleme sesi büyüü bozana kadar arzuyla birbirlerine bakular.

"İyi geceler Davina... Stephan."

Sophie'nin imalı gülümsemesi her nasılsa Davina'nın pembeleşmesine neden oldu. Başkalarının yanında pembeleşme huyundan vazgeçtiğini sanıyordu oysa.

Davina'nın bir şey söylemesine gerek kalmadan Stephan, "Gel buraya ufaklık," dedi ve Sophie'yi kendine çekip ona sımsıkı sarıldı. "Tanrım, kocaman olmuşsun. Kollarım kavuşmuyor."

"Abartma Stephan. Hamileyken karının karnı da diğer yerlerde benimkinden daha büyüktü."

"Ah bana mı söylüyorsun?"

Davina onları duymazdan gelerek Brendan'a döndü. "Ev sahipliğin için teşekkür ederim Brendan. Her zamanki gibi çok

kibardın ve bilmelisin ki evine bayılıyorum. Stephan'a burayı satın alması için seni öldürmemiz gerekip gerekmediğini sorduğumda bana seni öldürdüğümüz takdirde burayı satın almamıza gerek olmadığını ama mülkünün üzerine yatabileceğimizi söyledi."

Brendan sükûnetinden bir şey kaybetmeden başını salladı. "Arkamı kollamaya devam edeceğim demek ki."

Davina gülümseyerek ona uzandı ve daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi yanağına bir öpücük kondurdu. "İyi geceler."

"Karımdan uzak dur Brendan."

Brendan her zamanki gibi sakindi. "Asıl sen benimkinden uzak dur. Her fırsatta ona sarılman gerekmiyor."

"Sen de benim karımı öpüyorsun."

"Bir gün beni anlayacağını biliyordum."

"Aman Tanrım..." Konuşan, böyle davrandıkları zaman ikisine de katlanamadığını defalarca söyleyen Adrian'dı. "Bir gün ikinizi birden vuracağım."

"Denersin dostum. Benim de seni tekrar kılığa çizmem için harika bir mazeretim olur."

Brendan, Stephan'a katıldığına dair enteresan bir ses çıkardı. Erkeklerin atışmaları devam ederken Davina ve Sophie öpüşüp birbirlerine iyi geceler dilediler ve hemen sonra Sophie kocasını geçiştirip dışarı çıkardı.

Isabel ve Adrian birbirine çok benzeyen sırtışlarıyla gidenlerin arkasından bakarken, Davina Isabel imalarına başlamadan önce kaçıp kaçamayacağını aklından geçirdi.

Becerebileceğinden emindi. Isabel'e parmaklarının ucunda bir öpücük gönderip göz kırptı. Bundan sonrasının kızlar arasında olduğunu ifade eden bu iki jest Isabel'in sırtışının nitelik değiştirmesine neden oldu. Artık bir sırı paylaşılan iki sırdaşlardı.

Davina herhangi bir açıklama yapmadan herkese iyi geceler diledi ve Stephan'a davetkâr bir bakış attıktan sonra odadan evden ayrıldı.

Çeşmenin bulunduğu açıklık yine aynıydı. Akan su, dondu-rucu havaya rağmen yine ılık ve ağaçlar yine korumacıydı. Karın altında kalan bankların verdiği huzuru bir açıklama yoktu.

Davina tıpkı seneler önceki gecede olduğu gibi sakince yağın karı yüzünde hissedebilmek için başını gökyüzüne kaldırdı.

Doğru... Tarih tekerrürden ibaretti...
"Beni mi bekliyordun güzel cadım?"

Davina duruşunu bozmadı. Sadece dudaklarındaki gülümseme genişledi ve içini soğuyan asla işleyemeyeceği bir sıcaklık kapladı.

"Evet ama bu kadar çabuk değil."

Stephan ona arkadan sarılıp başını tıpkı onun gibi gökyüzüne çevirdi. "Güzel bir gece."

"Biliyorum... Harika..."

Davina yavaşça Stephan'ın kollarında dönüp yüzünü ona doğru kaldırdı. "Sana âşık olduğum gece gibi büyülü."

"Bana âşık olduğun anı hiç unutmuyorum... Çok tatlıydın."

"Ne kadar da kendini beğenmişsin. Sen sanki benden farklı durumdaydın."

"Asla aynı olmadık. Emin ol ben senden beter haldeyim."

Davina Stephan'ın elini dudaklarına bastırdı. "Seni çok seviyorum Stephan..."

Öpüşmeleri kaçınılmaz ve gerekliydi. Tutku, ikisi söz konusuysen günlerinin ve gecelerinin vazgeçilmeziydi. Davina, kocasının ona olan aşkını itiraf ettiği ve David'e hamile kalması için canla başla çalıştığı gece, Stephan'a *sana bir gün doyabilecek miyim* diye sorduğunu hatırlıyordu. Hayır... Ona asla doyamayacaktı.

O çok şanslı bir kadındı.

Dudakları yavaşça ayrıldığında alınları birleşti. Solukları havada uçan buharı besliyordu. Davina dayanamayıp onu tekrar öptü ve kendini bütünüyle ona bastırdı. Stephan ona asla kayıtsız kalamazdı. Davina ruhunu emmek ister gibi ona yapıştığında kendini daha fazla açıp sadece ruhunu değil tüm varlığını ona sunardı. Katıksız, derin ve sadece dünya üzerinde onlar kadar şanslı olan çiftlerin anlayabileceği bir bağları vardı. Gün geçtikçe zayıflayacağı yerde güçleniyordu.

"İlk zamanlar bir gün benden birkaç gün düşünüp endişelenmiştim... Hakkımızda çıkan dedikodular yüzünden pes ede-

ceğini. Evliliğimizin ilk birkaç ayını gizli korkularıyla baş başa geçirdim ama..."

"Biliyorum, Davina. Nefesinin değişen ritminin, kaşlarının arasında zaman zaman oluşan çizginin ve ayağınla yaptığın küçük asabi hareketin ne anlama geldiğini bildiğim gibi bunu da biliyorum. Ama hepsi geçti. Birbirimizi sevmekten asla vazgeçmeyeceğiz."

Davina başını salladı. "Biliyorum, aptalcaydı ve neden şimdi bunları hatırladığımı bilmiyorum... Beni o kadar mutlu ediyorsun ki hâlâ aklıma almıyor."

"Dans et benimle."

"Dans mı? O geceki gibi."

Stephan cevap vermek yerine Davina'nın önünde eğildi ve elini ona uzattı.

Davina bu kez doğanın müziğini duymakta hiç zorluk çekmedi. Kendini rüzgâra, sonra da Stephan'ın güvenli kollarına bırakıp gözlerini yummaktan daha doğal ve mutluluk verici bir şey yoktu.

Kar usulca üzerlerine yağmaya devam ediyordu. Fenerlerin sarı ışığı birazdan yanı başlarında melekler belirecekmis gibi ilahi bir atmosferin oluşmasına yardımcı oluyordu. Davina başını kocasının omzuna yaslayıp kokusunu içine çekti. Parmaklarının dışıyla sırtını hafif hafif okşarken Stephan'ın tatlı dokunuşlarının tadını çıkarıyordu. Bir süre sonra dansları dans olmaktan çıktı ve birbirine kur yapan iki sevgiliye döndüler... Buna ikisi de alışkındı. Yani ufakık temasın ikisini sımsıcak ve hazır hale getirmesine ve sonrasında olanlara... Davina gerçekten ona doyamıyordu.

"O gece seni karlara yatırmak istemiştin."

Davina'nın gülümsemesi sakin ve huzurluydu. "Muhtemelen seni hadım ederdim."

"Hiç sanmıyorum. Bana karşı her zaman çok zayıfsın."

Stephan Davina'yı geriye yatırıp üzerine eğildi. Dudakları birbirine değmek üzereydi. "Seninle sevişmek istiyorum."

Ağzından çıkan kelimeler Davina'nın verdiği nefesin buharını geçip dudaklarına ulaştı ve teminde bir öpücük gibi sımsıcak bir his yarattı.

"Ben de... Ama sana biraz daha sarılmak istiyorum. Burada ve kar yağarken."

Stephan'ın dudağı gamzesine doğru kıvrıldı. "Üşümeni istemem."

"Mümkün değil. Buhar kazanı gibisin."

"Beni bu hale sen getirdin."

"Seni bu hale getirmekten başka bir şans bırakmıyorsun bana."

Stephan onu sertçe öptü. "Seni seviyorum... Karım, kontesini, çocuğumun annesi... Aşkım..."

Davina onun yüzüne dokundu. Bütün hisleri gözlerinde birikti. "Stephan... Artık sevişirken o süngerleri kullanmasak diyorum... Bana verebileceğin her şeyi istiyorum."

Stephan bir an duraksadı. Davina teklifinin onu memnun etmediğini düşündü önce... Hatırlıyordu da David'e hamileliğinin son aylarında Stephan'ın çiftleşemediği için kuduran öfkeli erkek geviklerden bir farkı yoktu. Sonra Stephan gülümsedi ve Davina'nın yanağını okşayarak yüzünü ona iyice yaklaştırdı.

"Bir bebek daha mı istiyorsun?"

"Eğer sen de istiyorsan."

Konuştığında sesi yumuşacıktı. "Şeref duyuyamıyordum."

Davina başparmağını kocasının dolgun alt dudağına bastırıp sertçe okşadı. "Hadi o zaman yukarı çıkalım."

Ağlığı ve bunu saklamak için hiçbir çaba göstermeyişi içindeki ateşi körüklese de Stephan içgüdülerini bir anlığına bastırarak, "Son bir dans," diye sordu. Böyle bir geceyi tekrar yaşayabileceklerinden emin değildi çünkü...

Davina tereddüt etmeden kendini Stephan'a teslim etti. Her zaman böyle cömert ve kar altındayken bile ateş kadar sıcaktı. Bu seferki dans melodileri ikisinin kulağına çalınan bir müzikti. Sanki bir kadın şarkı söylüyordu... Tatlı ve boğuk bir sesi vardı... Davina'nın gözleri doldu ama daha önce kendini hiç bu kadar mutlu hissetmediğinin de farkındaydı.

"Stephan..." dedi sesi titreyerek.

"Efendim bir tanım?"

"Müziği duyuyor musun?"

"Evet ve nereden geldiğini düşünmek istemiyorum."

Davina gülümseyerek yüzünü kocasının omzuna gömdü ve oldukları yerde ağır ağır salınmaya devam ederlerken birbirlerini de daha fazla sokuldular.

Yukarıda, kulelerden birinin yüksek penceresinde beyaz bir bayrak ya da bir güvercin sürüsü gibi uçan şeffaf kumaş gökyüzüne doğru yükseldikçe yükseldi.

Elbiseyi giyen kadın gülümsüyordu... Burası onu her zaman gülümsetiyordu ama bu gece burada fazlasıyla ateş vardı.

Huzur hiç olmadığı kadar güçlüydü... Yüzünü, içinden geçip giden karların düştüğü gökyüzüne çevirdi. Hissedebiliyordu... Burada her zaman hissedebiliyordu zaten. Burayı seçtiği için şanslıydı... Bu evi her zaman sevecekti ama bir yanı özgür olmak istiyordu. Artık vakti gelmiş miydi? Gülümsemesi genişledi ve bir şarkı mırıldanmaya başladı. Gerçek dünyanın tanımadığı, sadece hayallerin olduğu yerde bestelenmiş tatlı bir melodi... Sonu yoktu, başı yoktu...

Elini büyük taş pencerenin dibindeki küçük oyuya değdirdi. İçinde biriken toprağın sıcak ve verimli olması ona umut verdi. Şarkıyı içinde hissederek söylemeye devam ederken ince parmakları toprağın içine girdi ve içinden geçen enerjiyi parmaklarından tabiatın rahmine bıraktı.

Filizlenen yeşil yaprak doğüstü bir hızla kıvrılarak tomurcuk bir çiçeğe döndü önce. Gövdesi minyatür bir ağaca dönerken değişim hızla devam ediyordu. Sonra beyaz bir kamelya çıktı ilk tomurcuğun içinden... Diğerleri de onu takip etti... Pembe ve beyaz, iç içe geçmiş yıldızlar gibi katmerli, kusursuz çiçekler... Kadın elini topraktan çekip minyatür ağaca eğildi ve şarkı söylemeye devam ederken her bir çiçeğe dudaklarını değdirdi. İlk nefesi kadife yaprakları yalayıp geçti. Çiçeklerin kokusunu da yanına alarak karlı gecede bir nişan gibi yayıldı.

Leighton'ın büyük yatak odalarından birinde huzurlu bir sessizlik hükümdardı. Karısının şişkin karnına başını yaslayıp onu usul usul okşayan Brendan derin bir nefes aldı. Sophie'nin de kokuyu aldığını biliyordu. Müzik başladığından beri olağan-

tü bir şeyler olacağını hissediyordu zaten. Karısının küçük elini kendi eline kenetledi ve Sophie'nin yastığına başını koydu.

"Belki de Eleanor'dur," dedi Sophie usulca.

Brendan güldü. "Bu onun tarzı değil."

"Haklı olabilirsin... Seni seviyorum Brendan."

"Seni seviyorum Sophie... Her zaman, sonsuza kadar..."

Aynı dakikalarda, gecenin soğuşuna rağmen odalarının balkonunda kari izleyen Isabel ve Adrian olağanüstü bir hissin etkisi altındalardı.

Isabel hüzünden nefret ederdi ama gecenin içindeki çiçek kokulu hüzün ona huzur veriyordu. Kokuyu içine çekerken Adrian'a iyice sokuldu ve fısıldadı. "Sence bu neyin nesi? Korkmam gerekiyor mu?"

"Hayır... Ben yanımdayken hiçbir şeyden korkmana gerek yok deli kızılım."

Isabel mutlulukla gülümsedi. "Biliyorum ve seni seviyorum Adrian."

"Benim kadar çok sevmeyeceğine bahse girerim."

Leighton toprakları bu gece yüzlerce hissin etkisi altındaydı. Davina Stephan'ın kollarında yavaşça kıpırdanıp başını ona doğru kaldırdı.

"Harika kokuyor, değil mi?"

"Senin kadar güzel değil."

"Stephan artık gıdelim mi?"

Stephan onu usulca öptükten sonra elinden tuttu ve eve doğru acele adımlarla yürüdüler.

"Çok karanlık... Merdivenlere dikkat et, burada yabancı bir varlığın gezindiğine dört koyununa bahse girerim."

"Korkuyorsan bana sokulabilirsin."

"Nedense korkmuyorum ama sana sokulmak için elimde geçen fırsatı kaçıracak değilim."

Davina odalarına giden yolun geri kalanını Stephan'ın kolları arasında tamamladı. Odaya girdikten sonra Stephan onu yatağa bıraktı ve üzerindeki birkaç fazlalıktan hızla kurtulup Davina'nın yanına uzandı.

"Seni seviyorum güzel karım... Ve hayatıma katığın her şey için Tanrı'ya şükrediyorum."

Davina'nın gözleri doldu, sözcükler boğazında takılıp kaldı. Onu bu hale getiren, kocasının kelimelerinden çok, sesindeki hassasiyet ve mutluluktur. Stephan onun bütün hislerini aynı anda ayaklandırabilecek muazzam bir etkiye sahipti... Gün geçtikçe daha kuvvetli ve daha derinden... Öyle ki Davina bazen kendini bir gün içinde dört mevsimi yaşayan bir ağaca benzeriyordu.

Derin bir nefesle onun içini sınısacak eden kokusunu içine çekti.

Bir insanın şu andan daha fazla mutlu olabilmesinin imkânı var mıydı sahiden? Ya da daha fazla sevebilmesinin? Emin değildi ama öğrenmek için öntünde koca bir ömür uzandığını bildiğinden mutluydu.

Stephan ona aitti... O da Stephan'a...

Davina hayatının her zaman bu kutsanmış aşkla çevrelenmediğini bilmemenin huzuruyla gözlerini yumdu ve Stephan dudaklarına dokunmadan önce hislerini anlatmakta yetersiz kalan o cümleyi yineledi.

"Seni seviyorum Stephan..."